Giới thiệu Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)

Cố Duyên bị ép gả cho một người đàn ông không được bình thường.

Không bình thường ở mức nào ư? Bạn có thể nghĩ ra một người chồng thiểu năng hay không, người đàn ông trưởng thành mà suy nghĩ và tư duy chỉ như đứa bé năm tuổi.

Đã thế hắn lại còn mang bệnh lạ trong người, quan trọng nhất chính là những người vợ trước, tận năm người, đều đã chết hết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Còn gì đáng buồn hơn nữa?????

Đã vậy ông chồng ngu si của cô ở nhà chẳng có chút địa vị nào, khi cô vừa định chấp nhận thực tế thì lại mang thai ngoài ý muốn, mà cha của đứa bé lại chẳng phải ông chồng ngu si của cô!

Gia pháp khó thoát, thế tục khó nhịn, khi cô rơi vào đường cùng, người cứu vớt cô lại là cha ruột của đứa bé ấy, người đàn ông lạnh lùng đẹp trai đêm đó, mà thân phận thật của hắn là... Ngự Tứ tầm thường nhất...

Các sự trùng hợp, các sự thật, các kiểu kinh ngạc, rốt cuộc ai mới là người chồng thật của cô!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Cũng là vì tiền

Từ nhỏ Cố Duyên đã cảm thấy cho dù cha mẹ không có ơn nặng như núi với mình nhưng cũng xem như tàm tạm, ông nội càng thương yêu mình hơn, nhưng không ngờ lúc quan trọng vẫn bán đứng mình.

Kể từ khi biết cha mẹ vì tiền tài mà hứa gả mình cho cậu hai ngu ngốc nhà họ Ngự kia, cô đã nản lòng nhụt chí, tức đến mức một tuần chưa về nhà.

Vốn nghĩ sau khi mình cật lực phản đối thì ông nội vốn thương yêu mình hết lòng sẽ thay đổi quyết định, không ngờ đã qua một tuần rồi, ông nội tám mươi tuổi vẫn sống khỏe mạnh của cô lại chẳng hề có ý mở miệng.

Vì tiền mà có thể gả cháu gái ruột của mình cho một kẻ đần độn? Trên đời này còn có ông nội nào không có lương tâm hơn thế này nữa không?

Lúc nửa đêm Cố Duyên đã hơi say, cô chớp chớp đôi mắt đỏ au lên nhìn Dương Xinh Xinh ngồi đối diện, có chút lo lắng nặng nề nói: “Xinh Xinh, cậu nói xem tại sao đàn ông đều ích kỷ như vậy?”

Cô đã từng có một người bạn trai tên Phong Thanh, sau khi mẹ kế gả vào nhà họ Cố dẫn anh ấy đến ở cùng. Cố Duyên đột nhiên có thêm một người anh, bọn họ yêu thương nhau, tin tưởng lẫn nhau, đúng lúc yêu nhau say đắm thì Phong Thanh lại đột nhiên bỏ cô ra nước ngoài.

Ba năm qua chẳng có tin tức gì.

Anh trai cô lại tàn nhẫn như vậy, tuyệt tình như vậy!

Anh… Vì sao không phải anh ruột chứ, nếu là anh ruột của cô thì cô sẽ không ngốc nghếch thích anh ấy, sẽ không đau khổ như vậy.

Xinh Xinh vỗ tay cô an ủi: “Duyên Duyên, nếu đã đồng ý lấy anh ta thì giao mình cho anh ta đi.”

Anh ta trong miệng của Xinh Xinh không phải là Phong Thanh mà là bạn trai thứ hai của cô, Lam Ba, một người đàn ông đẹp trai, thông minh, nhưng cũng có đôi chút ích kỷ.

Chỉ vì Cố Duyên có quan niệm truyền thống khá mạnh nên vẫn không chịu tiến thêm một bước thân mật với anh ta, anh ta liền cho rằng cô không hề yêu anh ta, từ đầu tới cuối không muốn hứa hẹn cho cô một cuộc hôn nhân cô mong muốn.

“Xinh Xinh, ý tưởng em đưa ra có ổn không đấy.” Dương Sương Sương, chị gái song sinh của Xinh Xinh lo lắng nói.

“Chắc chắn không vấn đề gì, đến lúc đó Duyên Duyên đi thẳng đến phòng 1201 chờ anh ta, để tên Lam Ba kia thấy thành ý của cậu ấy, xem anh ta còn gì để nói, còn lý do gì để từ chối kết hôn.” Dương Xinh Xinh vừa nói vừa rót rượu vang đầy ly cho hai người, trong đôi mắt lóe ra sự tinh ranh.

“Nhất định phải như vậy sao?” Cố Duyên cầm ly rượu vang trên bàn lên lắc lư, những gợn sóng nhỏ li ti trong ly phản chiếu gương mặt sầu não ấm ức, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Dương Xinh Xinh tiếp tục an ủi: "Duyên Duyên, cậu yên tâm đi, ngoài việc hơi ích kỷ ra thì cậu Lam Ba cũng không tệ lắm, nhà lại giàu như thế, chẳng kém gì so với nhà họ Ngự, đến lúc đó chắc chắn ông nội cậu sẽ vui thôi."

Tiền, đúng vậy, cũng là vì tiền.

Vì tiền mà cô nhất định phải gả cho một kẻ đần độn chưa gặp bao giờ, tiền đúng là thứ chi phối tất cả!

Cố Duyên lại uống thêm một ly rượu vang, cảm giác nóng bừng trên mặt không so được với trong lòng, cô cảm giác mình sắp bốc cháy.

"Nhưng tên Lam Ba này hơi hẹp hòi." Dương Sương Sương nói.

Từ đầu đến cuối đều là chị em nhà họ Dương bàn luận, Cố Duyên chỉ việc nghe. Không, ngay cả nghe cô cũng chẳng muốn nghe nữa, nhưng không nghe không nghĩ thì chuyện có thể được giải quyết tốt đẹp sao? Không thể nào, cô biết điều đó.

"Vậy cũng còn tốt hơn là gả cho một thằng đần, hơn nữa lại còn là một tên ngu si mắc bệnh lạ, để tuột mất năm cô vợ."

"Cũng phải." Dương Sương Sương thấy cũng phải, cho dù Lam Ba là hạng người nào thì ít nhất cũng không phải kẻ ngốc, điều này đã là tốt hơn nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Kế hoạch săn hôn

Sợ Cố Duyên không yên tâm, Dương Xinh Xinh còn nói: "Tên Lam Ba này bình thường không thích đến hộp đêm chơi gái, trong lòng, trong mắt anh ta chỉ có doanh nghiệp của gia tộc anh ta, đối xử với cậu cũng nhẹ nhàng, dịu dàng nhã nhặn, thực sự rất xứng đôi với Duyên Duyên."

Rất xứng đôi… Cố Duyên nâng ly rượu lên rồi lại thêm ly nữa.

Vì uống nhiều rượu vang, Cố Duyên càng cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, toàn thân nóng ran, giống như có một đám cháy đang tràn ra trong nội tạng vậy.

Cô loạng choạng đứng dậy, nói: "Tớ không uống được nữa đâu, đi nhà vệ sinh cho tỉnh rượu tí."

"Ôi dào…!" Dương Xinh Xinh hoảng sợ vội vàng đứng dậy níu cánh tay cô: "Đã đến giờ hẹn với Lam Ba rồi, đến nhà nghỉ giải rượu đi!"

"Hay là… đợi thêm chút nữa đi…" Cố Duyên không được tự nhiên lắc đầu, tuy đã cân nhắc đến quyết định này hai ngày hai đêm, cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, nhưng cho tới thời khắc quyết định này cô vẫn muốn bỏ trốn.

Khi còn ở bên Phong Thanh cô từng tưởng tượng vô số lần về cảnh tượng đêm động phòng hoa chúc lúc hai người lấy nhau, trong phòng nhất định phải rải đầy hoa hồng tươi đẹp, nhất định phải cắm ít nhất năm mươi cây nến, cô muốn trở thành người phụ nữ của anh ấy trong không khí lãng mạn.

Trong giấc mơ của cô tuyệt đối không phải như vậy, tuyệt đối không phải vì lấy lòng người đàn ông luôn miệng nói yêu mình mà không cam tâm tình nguyện phơi bày bản thân.

"Còn chờ gì nữa? Không phải đã hẹn là mười một giờ đúng thì đi sao?"

"Nhưng…"

"Đưng nhưng nhị gì cả, sống chết nửa đời sau hoàn toàn dựa vào chính cậu đấy!" Dương Xinh Xinh không nói nhiều thêm mà kéo cô vào thang máy, trước khi rời đi không quên dặn dò Dương Sương Sương xuống tầng để xe đón Lam Ba lên.

Thang máy rất rộng, xung quanh đều là gương, Cố Duyên khẽ nheo mắt nhìn bộ dạng chật vật của chính mình trong gương, khóe môi hơi cong lên lộ ra một nụ cười tự giễu.

Mình như thế này thật xấu xí.

Thang máy thẳng lên tầng mười hai, Dương Xinh Xinh quen cửa quen đường bèn dìu cô đi tới trước phòng 1201.

Trong phòng khách đã có người, Dương Xinh Xinh làm một động tác cổ vũ Cố Duyên, trấn an: "Cậu cứ coi như đêm động phòng hoa chúc với chồng tương lai của cậu, nhất định không thể lùi bước, tin mình đi, Lam Ba là một người đàn ông rất tốt, lấy anh ta tuyệt đối tốt hơn ngàn vạn lần so với lấy một kẻ ngu."

Nói xong cô không đợi Cố Duyên có bất kỳ phản ứng gì, ngón tay nhỏ nhắn ấn chuông cửa một cái rồi nhanh chóng trốn ở cầu thang cuối hành lang.

Cố Duyên nhìn thấy Dương Xinh Xinh rời đi, suýt nữa thì chạy theo cô, nhưng nghĩ vất vả lắm mới sắp đặt được kế hoạch săn hôn thì không cất bước nữa. Tim cô đập thình thịch càng ngày càng mạnh, đợi ở cửa khoảng một phút đồng hồ thì cửa phòng mới được ai đó kéo ra từ bên trong.

Thình lình xuất hiện trước mặt cô là một người đàn ông đẹp trai, vóc dáng cao gầy khỏe khoắn, chỉ buộc một chiếc khăn tắm lớn quanh hông. Mặc dù người đàn ông này đứng ngược sáng nhưng vẫn có thể khiến người ta liếc mắt cũng cảm giác được anh tuyệt đẹp.

Cố Duyên rất không có tiền đồ đứng ngây ngẩn ở đó, trong lòng chỉ có một âm thanh, bất cứ lúc nào Lam Ba cũng là người đẹp nhất.

Người đàn ông ưu tú như vậy, cô còn do dự gì nữa?

Cô đột nhiên không còn hối hận như vậy nữa, nghe theo kế hoạch săn hôn của chị em nhà họ Dương.

So với lấy một tên ngu ngốc thì lấy một người đàn ông đẹp trai như vậy, dù cho bình thường anh ta hơi hẹp hòi thì cũng đáng.

Nếu đổi lại là trước đây, Cố Duyên tuyệt đối sẽ không bao giờ mê mẩn cười ngây dại với một người đàn ông như vậy, nhưng đêm nay… Cô chỉ cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào, trong lòng lập tức có một mong muốn mạnh mẽ là quật Lam Ba xuống!

Người đàn ông tuyệt đẹp nhíu mày lại, giọng nói không vui: "Có chuyện gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tiêu rồi tiêu rồi

"Em…" Cố Duyên nhìn anh cười với đôi mắt mê ly, tiến lại, vươn hai cánh tay nhỏ dài ra ôm lấy cổ anh: "Em đồng ý…"

"Tôi không cần, ra ngoài!" Người đàn ông đưa tay kéo cô ra khỏi người.

Cố Duyên bị anh gạt mạnh xuống đất, cánh tay truyền đến một cơn đau nhức, trong lòng còn nói người đàn ông này nho nhã ở đâu chứ, bình thường đều là giả vờ.

Đây không phải là điều anh muốn sao? Lúc này lại đang giả vờ ngây thơ gì chứ?

Tuy lúc này đầu óc cô đã buồn ngủ đến mức sắp không thể suy nghĩ nổi nữa, nhưng vẫn có thể nhớ được vận mệnh bi thảm mình bị ép lấy một kẻ ngốc.

Xinh Xinh nói đúng, hạnh phúc quãng đời còn lại chỉ có thể tự mình giành lấy.

Nghĩ tới đây Cố Duyên liền ép mình vứt bỏ lòng tự trọng sang một bên, đứng dậy, ôm lấy eo anh từ phía sau, dùng giọng nói mê người: "Nhưng anh nói anh cần một cô gái đồng ý dâng hiến toàn bộ…"

Giây tiếp theo, Cố Duyên đã bị ném lên giường lớn trắng như tuyết, cô còn chưa phản ứng kịp thì một thân thể nặng trịch không hề dịu dàng đã đè lên cô.

Anh tới rồi, nhưng cô vẫn sợ.

Cô muốn chống cự theo bản năng, nhưng suy nghĩ mãnh liệt trong đầu lại khiến cô không nắm tay lại nữa mà giang ra ôm thật chặt lấy eo anh, vụng về đáp lại nụ hôn như bão táp của anh…

Hôn nhân săn về như vậy có thể bền lâu sao?

Cô không biết, cô bị rượu đùa đến hoa mắt váng đầu, lúc này không thể suy nghĩ đến vấn đề này, chỉ có thể chìm nổi theo chuyển động của người đàn ông.

Dương Xinh Xinh trốn ở cầu thang thấy Cố Duyên đã vào bên trong thì hài lòng vỗ tay xuống tầng, chuyện thành công như trong kế hoạch, rốt cuộc cô cũng có thể yên lòng.

Dương Xinh Xinh vui vẻ ăn một đĩa bít tết ở khu tự phục vụ, uống một ly nước trái cây mới về đến phòng karaoke, vào cửa nhìn thấy Dương Sương Sương đang nóng ruột mà bấm điện thoại, thấy Xinh Xinh bước vào, vội vàng chạy lại hỏi: "Em đi đâu thế? Điện thoại cũng không mang, Duyên Duyên đâu?"

"Yên tâm đi, em đã quăng cậu ấy vào phòng rồi!" Dương Xinh Xinh cầm ly nước sôi trên bàn uống một ngụm, trên mặt hiện ra vẻ sung sướng.

"Hả? Em đưa cậu ấy vào phòng nào rồi?" Dương Sương Sương sốt sắng đến độ giậm chân.

"1201, sao thế?" Dương Xinh Xinh nghiêm túc hơn hẳn.

"Không phải chị đã nói với em, chờ điện thoại của chị gọi tới thì mới đưa vào sao? Tên Lam Ba kia bỏ bom rồi, nói công ty có việc."

"Hả?" Dương Xinh Xinh giậm chân theo: "Không đúng, rõ ràng em thấy có người mở cửa cho Duyên Duyên, thấy bóng trên mặt đất chính là đàn ông, em còn đang nghĩ sao Lam Ba lại tới nhanh thế."

"Tiêu rồi tiêu rồi, Duyên Duyên tiêu đời rồi!" Dương Sương Sương gấp đến độ đi qua đi lại, đi vài vòng xong quay đầu lại: "Em đã cho cậu ấy uống bao nhiêu thuốc đó?"

"Uống sạch một gói."

"Tiêu rồi tiêu rồi…" Dương Sương Sương gấp đến độ đi vòng quanh tại chỗ.

"Vậy… vậy làm sao bây giờ?" Dương Xinh Xinh cũng bắt đầu sốt sắng, vừa gấp vừa tức: "Tên Lam Ba kia đúng là chẳng ra gì! Vậy mà lại dám cho chúng ta leo cây, gặp lại nhất định phải đánh chết anh ta!"

"Bây giờ không phải là lúc chỉ trích Lam Ba, phải nghĩ cách làm sao cứu Duyên Duyên ra!"

"Chúng ta mau lên đó thôi."

Hai chị em lòng như lửa đốt phóng về phía thang máy, khi bọn họ vọt tới phòng số 1201, trên sàn trong phòng tán loạn quần áo của Cố Duyên, mà trên giường chỉ còn lại một mình Cố Duyên bọc chăn ngủ khò khò.

Nhìn thấy cảnh tượng này, chị em nhà họ Dương lập tức áy náy đến mức muốn đập đầu vào tường…

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhà họ ngự đúng là giàu có

Ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong xanh ngút ngàn, thời tiết đẹp như vậy nhưng không cách nào khiến một cô gái như kẻ điên nguôi giận.

Lòng đầy lửa giận, cả buổi sáng Cố Duyên đã đập vỡ mọi thứ trong nhà, chăn gối trong phòng bay tứ tung, ngay cả mấy thứ dễ vỡ như điện thoại, ly nước, ấm trà cũng bị ném khắp nơi. Lúc này hình tượng của cô càng giống như một người phụ nữ chanh chua bị kích thích đến cực độ, tóc tai rối bù, quần áo xốc xếch, hai mắt đỏ long xòng xọc như lửa.

Mà trước khi vào nhà, hai chị em Sương Sương và Xinh Xinh như học sinh tiểu học bị phạt đứng, cúi đầu đứng nép ở cửa không dám nói một tiếng nào.

Bị một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, ăn sạch sành sanh, cướp đi lần đầu quý giá, điều này đúng là một đòn kích động cực lớn đối với Cổ Duyệt, vì vậy cô phát điên lên.

Khó khăn lắm mới đập đồ xong, chửi mắng xong, cuối cùng Cố Duyên cũng khóc òa lên.

Sương Sương và Xinh Xinh nhìn nhau, sau một hồi đùn đẩy nhau cuối cùng Sương Sương do dự tiến lên, ngồi bên cạnh cô nói một cách thật cẩn thận: "Duyên Duyên, cậu đừng như vậy…"

"Thật không ngờ tên Lam Ba kia lại cho cậu leo cây, có điều cậu yên tâm, tối nay chúng ta lại thực hiện theo kế hoạch, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa." Xinh Xinh cũng đi tới nhẹ giọng an ủi và đảm bảo.

Còn muốn làm lại một lần nữa? Chê cô chưa được ăn sạch sẽ đúng không? Cố Duyên tức đến mức cả người run lên, một lúc sau mới hét lên một câu như sư tử Hà Đông: "Tớ muốn cắt đứt quan hệ với các cậu!"

"…" Hai chị em lại cúi đầu im lặng.

Săn hôn không thành công, đương nhiên trốn hôn cũng vô vọng rồi, Cố Duyên trốn ngang trốn dọc một tuần, cuối cùng vẫn bị ông cụ Cố sáng suốt bắt về nhà đợi lấy chồng.

Đêm trước hôm lấy chồng, ông cụ Cố gọi một mình cô vào phòng, nghiêm túc và chân thành kéo tay cô, nói mà nước mắt lưng tròng: "Duyên Duyên à, đừng trách ông ác độc, ông chỉ muốn tốt cho cháu thôi, gả vào nhà họ Ngự xong cháu chính là mợ hai nhà họ Ngự rồi, sau này có thể tận hưởng vinh

hoa phú quý…”

“Rõ ràng là chính ông tham tiền nhà người ta!” Cố Duyên gạt tay ông ra, lần đầu trong cuộc đời nói với ông nội tám mươi tuổi bằng giọng ghét bỏ.

Ông cụ Cố than vãn và rơi nước mắt đau lòng, lắc đầu nỉ non: “Bây giờ cháu không hiểu nhưng sau này sẽ rõ, một ngày nào đó cháu sẽ hiểu nỗi khổ này của ông.”

“Cả đời này cháu sẽ ghi nhớ là ông ép cháu lấy một kẻ ngu đần làm chồng!” Cố Duyên nói một cách lạnh lùng xong phủi tay ra ngoài, suýt nữa thì đụng phải cha mẹ đang núp ngoài cửa nghe lén, cô cũng liếc nhìn cha mẹ mình với đôi mắt thù hận.

Cố Duyên biết mẹ mình tham lam những thứ lợi nhỏ, coi tiền như mạng sống, nhưng không ngờ rằng ông nội và cha lại càng tham hơn, vì tiền mà lại cam lòng bán cháu gái, bán con mình, điều này bảo cô sao có thể không hận bọn họ cả đời?

Hôn lễ được tổ chức trong biệt thự nhà họ Ngự, cảnh tượng còn đồ sộ hơn cả tưởng tượng của Cố Duyên, chuyện này nằm ngoài dự đoán của cô, vốn tưởng rằng ông hai nhà họ Ngự tổ chức một đám cưới không môn đăng hộ đối cho đứa con trai ngốc sẽ làm qua loa, không để ý mấy chứ.

Xem ra quả thật nhà họ Ngự rất giàu có.

Bước vào không gian đám cưới, Cố Duyên liếc nhìn người chồng mới cưới của cô, Ngự Tứ trong truyền thuyết, cậu hai nhà họ Ngự có chỉ số thông minh của đứa trẻ năm, sáu tuổi, từng cưới năm cô vợ. Lúc này anh đang được một người phụ nữ ăn mặc duyên dáng dắt tay, trên hai tay và ngoài miệng đều dính đầy kẹo sô-cô-la.

Ngự Tứ đang giãy giãy hai tay, hiển nhiên là không nỡ bỏ kẹo sô-cô-la của anh xuống.

Người đàn ông này… Cố Duyên đứng tim lại, lần đầu tiên trong đời cô gặp được một chàng trai đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hôn lễ

Cho tới giờ cô luôn tự cho rằng Phong Thanh là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới này, không ngờ núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Một người đàn ông đẹp đến mức không có từ nào miêu tả được vẻ hoàn hảo mà lại là một kẻ ngu si, ông trời quả nhiên rất công bằng.

Chỉ là chẳng biết tại sao nhìn thân hình cao lớn khỏe khoắn của anh cô lại có cảm giác đã từng quen biết, Cố Duyên tin chắc hôm nay là lần đầu tiên mình nhìn thấy anh. Còn cảm giác quen thuộc này từ đâu mà tới thì lúc này cô không có tâm trạng để suy nghĩ.

Lúc này Ngự Tứ nhìn thấy cô, khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Duyên nhất thời có thể nhìn thấy trong mắt đối phương lóe lên sự ngạc nhiên. Chỉ là sự ngạc nhiên này tới đi vội vã, nhanh chóng bị vẻ mặt hớn hở thay thế.

Cố Duyên thầm hít vào một hơi, dời tầm mắt khỏi người anh.

Ngự Tứ lại càng tỏ ra vui mừng, dùng dằng muốn chạy về phía cô, trong miệng liến thoắng: “Mẹ hai, con muốn cô dâu, cha nói nhìn thấy cô dâu là phải hôn cô ấy…”

Trong đám người phát ra từng tiếng cười trộm.

Bà Ngự nóng ruột, níu thật chặt cánh tay anh, nhỏ giọng nói: “Ngoan ngoãn đứng yên nào, bây giờ không thể hôn, lát nữa khi bảo con hôn thì con hôn nhé.”

“Nhưng con sợ cô dâu chờ chút xíu lại bỏ đi.” Ngự Tứ ngoác miệng ra, ấm ức khó oe oe như đứa trẻ.

Bà Ngự tốt bụng an ủi: “Không đâu, sau này cô dâu sẽ là vợ của con, không bao giờ bỏ đi đâu.”

“Thật ư?”

Thấy bà Ngự gật đầu, Ngự Tứ vui sướng tiếp tục ăn sô-cô-la của anh.

Nhìn tất cả những thứ này, trong lòng Cố Duyên chảy nước mắt ròng ròng.

Đây chính là người đàn ông hôm nay cô phải lấy! Người đàn ông cô dựa vào nửa đời sau!

Dựa vào…

Trời ơi!

"Xem đi, anh chồng thật đẹp trai, ông nội có hại con đâu?" Ông Cố huých cùi chỏ vào cánh tay Cố Duyên một cái, Cố Duyên khẽ cắn môi không nói lời nào, cô sợ mình vừa mở miệng sẽ bật khóc.

Nếu có thể, cô thà rằng mình chưa từng đến thế giới này, chứ đừng nhắc tới làm cháu gái của ông cụ Cố.

Toàn bộ hôn lễ Cố Duyên đều đi theo sự chỉ dẫn của bà mối, mà anh chồng đẹp trai kia của cô chỉ toát ra sự ngạc nhiên và hớn hở lúc nhìn thấy cô thôi, còn toàn bộ quá trình sau đó đều chơi với mấy chị em nhà anh, vui đến nỗi quên mất sự tồn tại của cô dâu là cô.

Vất vả lắm khách mới về hết, trời cũng đã tối, Cố Duyên ăn cháo hạt sen do người làm đưa lên, cháo hạt sen thì ngọt mà ăn vào miệng lại đắng, đắng đến mức cô không cách nào nuốt nổi.

Phòng ngủ rộng lớn xa hoa nhưng lạ lẫm, mỗi chi tiết nhỏ đều là tông màu xám cô ghét.

Cố Duyên buông bát, đứng dậy bóc đi chữ hai chữ hỷ dán trên cánh cửa, xé thành mấy mảnh ném vào thùng rác.

Tâm trạng tích tụ trong lòng vô cùng cần bộc phát ra, chỉ là xé bỏ hai chữ hỷ này rồi thì quan hệ giữa cô và Ngự Tứ có thể bị xé bỏ theo sao? Cố Duyên biết là không thể, cho nên cô cũng quá lười biếng để xé nốt hai chữ hỷ trên đầu giường.

Quá trình ngày hôm nay kết thúc, cô đã mệt chết đi được rồi, mặt cũng cười đến nỗi tê cứng, cho dù cuộc sống sau này phát triển theo hướng nào, lần này cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon mà không bị ai quấy rầy.

Vì quá mệt mỏi, Cố Duyên vừa mới lên giường đã ngủ say, trong mơ toàn là hình ảnh anh chồng đần độn kia, bộ dạng tên ngốc này đang cầm sô-cô-la ăn ngấu nghiến, bộ dạng anh bị đám chị em kia cố ý ép rượu.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, trong lúc mơ màng cảm thấy có vật gì phe phẩy trước mắt mình. Cố Duyên khó chịu xoay người sang chỗ khác, ai ngờ cảm giác nhột nhột theo sát bên tai, khiến cô không thể không mở hai mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Ném anh ra ngoài!

Khi cô mở hai mắt ra, một gương mặt đẹp trai to đùng thình lình xuất hiện trước mặt cô, gương mặt cười khiến xương quai hàm gồ lên.

"Này! Anh đang làm gì vậy!" Từ sau khi bị một người đàn ông xa lạ "ăn", Cố Duyên có sự kháng cự cực lớn đối với đàn ông không quen biết. Mà cái người nửa đêm phồng má thổi phù phù lên mặt người khác, lại còn cười ngây thơ vô tội như vậy, ngoài anh chồng có chỉ số thông minh như đứa bé năm tuổi của cô thì còn ai vào đây?

Tên này, không phải mới vừa rồi anh còn chơi rất sung với mấy chị em của anh sao? Sao chợp mắt cái đã lên đây rồi, cô nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã sắp một giờ sáng, cô ngủ được hai giờ rồi.

Nếu đã có thể ngủ say như vậy ở một căn phòng xa lạ, ngay cả chính cô cũng cảm thấy không thể tin được.

"Em Cố, sao em lại ngủ sớm như vậy?" Cậu ấm Ngự Tứ tiếp tục bày ra gương mặt tươi cười ngây thơ vô tội của mình.

Em Cố… Đôi mày thanh tú của Cố Duyên nhăn lại, có thể gọi phù hợp với mình một chút không? Bị một tên chỉ số thông minh năm tuổi gọi là em, cô thực sự không thể nào chấp nhận được.

"Gọi chị Cố." Cố Duyên nhìn chăm chú vào gương mặt đẹp trai đỏ lên vì rượu của anh mà ra lệnh.

Mà cậu hai nhà họ Ngự hiển nhiên là một người cực kỳ dễ bảo, không hề nghĩ ngợi gì mà đổi giọng: "Chị Cố, vì sao lại ngủ sớm như vậy?"

"Mệt thì ngủ thôi."

"Mẹ hai bảo hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta…"

"Tân cái đầu cậu ấy!" Cố Duyên đạp anh một cước lăn xuống giường, trừng mắt nhíu mày nhìn anh: "Tôi cảnh cáo cậu, tôi sẽ không ngủ chung một giường với cậu, ngủ trên sàn nhà hay ngủ ở sofa là do cậu chọn, nếu nửa đêm dám đụng vào tôi một cái, hoặc thậm chí thổi vào mặt quấy rầy tôi thì tôi sẽ ném cậu ra ngoài."

Ngự Tứ tủi thân ngồi bệt xuống nền nhà, nước mắt lưng tròng, nhỏ giọng ấp úng nói: "Đây là phòng của em…"

"Bây giờ tôi đến rồi thì chính là phòng của tôi, mau cút đi!" Cố Duyên mặc kệ anh có phải là cậu hai nhà họ Ngự hay không, cứ xả được cơn tức giận tích tụ trong lòng cái đã, còn cậu hai hiển nhiên là một đối tượng rất tốt để trút giận.

Chỉ một lễ kết hôn thôi cô cũng đã nhìn ra, những người chủ trong nhà đều xem thường anh, đám người làm thì mặc kệ anh. Một tên ngốc không hề có địa vị và uy tín như vậy, ông nội lại cứ bảo đảm gả cho anh sẽ hạnh phúc.

Hạnh phúc, Cố Duyên thực sự không thể nào nhìn thấy hy vọng của hạnh phúc từ anh.

Cô bị ép cưới, lại gặp mặt Ngự Tứ lần đầu, muốn cô nằm trên một chiếc giường với một người đàn ông ngốc nghếch không chút cảm tình nào, cô sợ mình sẽ làm ra một số chuyện không lý trí, thế là ngả đầu xuống ngủ tiếp.

Lại ngủ rồi lại tỉnh, lần này là một âm thanh kỳ lạ khiến cô thấy phiền mà tỉnh dậy.

Ở nơi xa lạ luôn khiến người ta cảnh giác với những thứ khác thường, Cố Duyên chợt mở hai mắt ra, quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, liền nhìn thấy trong bóng đêm nhập nhoạng ánh đèn, hình như có thể thấy một bóng người co ro trên nền nhà, bóng người đó dùng hai tay ôm đầu, đang run rẩy, trong miệng khẽ phát ra tiếng đau đớn.

Đây là phòng tân hôn của cô và Ngự Tứ, ở đây ngoài cô cũng chỉ có Ngự Tứ có thể ở đây, mà nhìn kiểu gì thì bóng dáng đau khổ kia cũng là của anh chồng mới cưới của cô.

Anh sao vậy? Xảy ra chuyện gì ư?

Dù không yêu thậm chí là cực kỳ chán ghét kẻ ngốc này, nhưng nhìn bộ dạng đau đớn đó thực sự khiến người ta không đành lòng bỏ mặc.

Cố Duyên cả gan xuống giường lại gần đó, đánh giá anh cẩn thận từng tí, hỏi: "Cậu sao vậy?"

Cảnh tượng tiếp theo khiến cô nhất thời kinh hãi…

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quà tân hôn

Trong đêm tối Ngự Tứ đột nhiên nghe tiếng thì khựng lại một cái, sau đó yếu ớt ngẩng đầu lên, vẻ mặt vốn đau đớn dần dần lui đi, thay vào đó là một ánh mắt hung dữ.

Ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Cố Duyên, giống như một con báo đen đang rình rập quan sát con môi của mình.

Cố Duyên còn chưa kịp hiểu ánh mắt đó, trước mắt đã tối sầm lại, người đàn ông cơ thể cường tráng này mạnh mẽ nhào về phía cô, cổ cũng nhất thời mất đi sự tự do, cứ thế bị anh bóp trong bàn tay.

"Á…"

Cố Duyên thét chói tai theo bản năng.

Ngự Tứ lại như mất đi khả năng tự kiềm chế, vừa túm cổ cô, vừa quát nhẹ: "Đưa thuốc cho tôi! Thuốc! Đưa tôi…!"

Thuốc? Thuốc gì? Rốt cuộc anh muốn thuốc gì? Rốt cuộc khó chịu ở đâu?

"Tôi… tôi… đi tìm…" Gương mặt Cố Duyên vì bị bóp nghẹt đến đỏ bừng, lực tay lại mạnh mẽ như vậy, cô cảm thấy cổ mình sắp bị bóp đứt ra. Thật không ngờ tên ngốc này lại có khía cạnh điên cuồng như vậy, thật không ngờ…

Lúc này đầu óc Ngự Tứ không thể tự khống chế được, trong đầu truyền đến từng cơn đau đớn, từng chút một gặm nhấm dây thần kinh của anh.

"A…" Trong miệng anh phát ra tiếng gầm gừ nho nhỏ, trở tay quăng Cố Duyên lên sofa, Cố Duyên đập đầu vào góc bàn, đau thấu tim gan!

Mà sau khi đẩy cô, Ngự Tứ cũng bị đập đầu vào chân ghế sofa, hai tay ôm lấy đầu đập lia lịa vào đó, giống như chỉ có tự hành hạ mình như vậy mới có thể giảm bớt từng cơn đau đớn truyền tới trên đầu.

Nhìn anh nhẫn tâm tự hành hạ mình như vậy, đột nhiên Cố Duyên nghĩ tới trong tin đồn có nói cậu hai nhà họ Ngự không chỉ ngu si mà còn mắc bệnh lạ.

Bệnh lạ gì thì không ai biết, đương nhiên Cố Duyên cũng không rõ lắm, bây giờ nhìn thấy Ngự Tứ khác thường như vậy, rốt cuộc cô cũng tin lời đồn không chỉ là lời đồn rồi.

Thì ra anh thực sự không chỉ ngốc nghếch mà còn mắc bệnh lạ!

Cố Duyên thấy anh lại định nhào về phía mình, bất chấp trên thái dương bị đau nhanh chóng bò dậy chạy về phía cửa. Cô kéo cửa phòng ra, chân trần chạy thật nhanh trên hành lang gấp khúc vắng vẻ, vừa chạy vừa hô cứu mạng.

Hành lang gấp khúc vắng tanh, cứ như mãi mãi không thấy điểm cuối, chạy thế nào cũng không chạy hết, Ngự Tứ đau đớn gầm nhẹ bên tai không dứt, lòng cô nóng như lửa đốt, nhưng ngay cả bóng dáng một người làm cũng không tìm thấy.

Bởi vì ngày đầu tiên vào đây nên cô không quen với bố cục nhà này lắm, cứ chạy mãi cuối cùng cô cũng tìm thấy được cầu thang, cô nhảy vội xuống bên dưới.

"Mợ hai, xảy ra chuyện gì?"

Cố Duyên vừa ổn định tầm nhìn, thấy một bà người làm đã già đứng ở tầng một yên lặng nhìn cô, trên gương mặt gầy nhom không có biểu cảm gì.

Vất vả lắm mới gặp được một người, Cố Duyên bất chấp tính toán, vội vàng mở miệng: "Không biết cậu hai bị sao ấy, mọi người mau lên xem anh ấy đi."

Ai ngờ biểu cảm trên mặt người làm không hề thay đổi, giọng nói cũng vẫn bình thản như ban nãy: "Mỗi tháng cậu hai đều phát bệnh, cô phải học cách quen dần, quay về đi."

Người phụ nữ nói xong xoay người rời đi.

Cố Duyên ngây người tại chỗ, nghiền ngẫm chi tiết lời nói của người phụ nữ.

Mỗi tháng đều phát bệnh? Còn bắt cô phải học cách quen dần?

Người của nhà họ Ngự quả nhiên là máu lạnh!

Cố Duyên không tìm được giúp đỡ, cũng chẳng dám quay lại phòng ngủ, chỉ có thể vùi trên hành lang quanh co, bưng chặt hai tai lại, cố gắng không cho mình nghe thấy Ngự Tứ phát ra từng tiếng kêu đau đớn.

Hôm nay là đêm tân hôn của cô, đêm tân hôn của cô lại trôi qua trên hành lang.

Mà cảnh tượng bên trong phòng ngủ là quà tân hôn cho cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngày đầu tiên ở chung

Người mà đời này mình phải nắm tay cùng đi đến cuối cuộc đời lại là một kẻ ngu si mắc bệnh lạ, trời ơi!

Cố Duyên cả đêm không ngủ, mãi đến khi trời hơi sáng thì trong phòng ngủ mới từ từ yên tĩnh lại, cô mạnh dạn cẩn thận tiến vào.

Trong phòng rối tung lên, những thứ vốn nằm trên bàn đều lăn lóc dưới đất. Mà cậu hai nhà họ Ngự đau đớn đến mức tự hành hạ mình cuối cùng cũng im lặng, im lặng cuộn mình trong góc.

Quần áo xốc xếch, tóc tai hỗn loạn, trên trán và cánh tay đều rỉ máu, nếu không phải vì lồng ngực anh đang phập phồng đều đều, Cố Duyên sẽ nghi ngờ anh bị đau đến chết rồi.

Sau khi Cố Duyên chắc chắn anh sẽ không tấn công nữa mới nhặt chăn dưới đất lên đắp trên người anh đang run lẩy bẩy.

Người đàn ông này, chung quy cũng là một đứa trẻ đáng thương bị lạnh nhạt, bị lợi dụng! Không khác biệt gì so với cô.

Sau đó xảy ra chuyện gì thì Cố Duyên cũng không có ấn tượng, dù sao cô cũng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, chỉ biết ngày hôm sau vừa tỉnh lại đã không thấy cậu hai nhà họ Ngự đâu, trong phòng trống rỗng chỉ có một mình cô.

Cố Duyên vùi trong chăn ấm áp vẫn không nhúc nhích, đánh giá căn phòng hỗn loạn, nhớ lại tất cả tối qua, bộ dạng ngốc nghếch cầm sô-cô-la ăn ngấu nghiến của Ngự Tứ trong hôn lễ, căn bệnh lạ của Ngự Tứ trong đêm tân hôn, căn bệnh lạ đáng sợ!

Không phải cô thích nằm ỳ mà là cô không muốn dậy, không muốn ra khỏi phòng này, càng không muốn đối mặt với người nhà họ Ngự.

Vùi mặt trong chăn lụa mềm mại ấm áp, Cố Duyên nghe thấy tiếng thở đặc biệt, thuộc hơi thở của đàn ông. Hơi thở của tên ngốc, cô phát hiện mình lại không hề ghét bỏ, thậm chí cảm thấy hài lòng.

So với mùi nước hoa trên người Lam Ba, cô càng thích mùi hương cỏ xanh do tiếp xúc với thiên nhiên này hơn, thoang thoảng, không phô trương, không hăng mũi.

Cố Duyên vẫn đang say sưa, cánh cửa phòng ngủ đột nhiên bị ai đó đẩy ra, một người phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi, gương mặt khắc nghiệt không biểu cảm đang đi đến. Chính là người phụ nữ tối hôm qua cô gặp ở tầng một, bà ta đứng trước mặt cô: "Mợ hai nên dậy rồi, đừng để mọi người đợi một mình cô."

Giọng nói bình thản y như biểu cảm nhạt nhẽo của bà ta.

Không gõ cửa, không hỏi trước, đây chính là địa vị của cậu hai nhà họ Ngự trong cái nhà này sao? Đường đường là cậu hai mà còn như vậy thì cô sẽ phải chịu sự đối xử như thế nào chứ?

"Bà bảo mọi người đừng đợi nữa, tôi ngủ tiếp." Cố Duyên vùi đầu vào trong chăn.

Người phụ nữ không thèm quay đầu lại: "Trân Chu, hầu hạ mợ thay quần áo."

"Vâng, chị Lương." Một người làm đi theo sau chị Lương đặt quần áo trong tay xuống, đưa tay kéo toàn bộ cái chăn của Cố Duyên sang một bên.

Cố Duyên lập tức vừa tức vừa gấp gáp, người làm ở đây thật đúng là không xem chủ nhân là chủ, ngay cả chăn của mợ chủ là cô mà cũng dám vén lên? Đang định quát mắng, cô lại nghĩ thôi bỏ đi, dù sao cũng là ngày đầu vào nhà người ta, nhịn một chút sóng yên biển lặng!

Cố Duyên không đổi sắc mặt đi đánh răng rửa mặt, thay xong đồ do người làm đưa cho, là một bộ váy chất liệu rất bình thường, kiểu dáng quê mùa. Đứng trước gương, cô nhìn thấy trên thái dương sưng đỏ một vùng, đó là vết thương tối hôm qua Ngự Tứ để lại cho cô.

Chả trách sáng nay đau như vậy.

Cô đi theo sau chị Lương đến tầng một.

Phòng khách dưới tầng một đầy người, Cố Duyên chỉ biết cơ bản đều là người thân của nhà họ Ngự, phụ nữ thì ai nấy đều xinh đẹp ngất ngây, đàn ông thì thần thái ngời ngời. Trong đó người không có hình tượng nhất, người đáng xấu hổ nhất chính là anh chồng ngốc kia của cô, đang ngồi dưới đất khóc nước mắt nước mũi lưng tròng trông mà phát tội, sống mà y như là mẹ mới chết ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9: Không mệt, vui lắm

Mà trước mặt anh là ông Ngự vẻ mặt bất đắc dĩ và bà hai tỏ vẻ giễu cợt, bà hai cũng chính là mẹ hai mà Ngự Tứ hay gọi.

"Cha, mẹ hai, chào buổi sáng." Cố Duyên cất bước đi lên, quét mắt nhanh qua Ngự Tứ sau đó nhìn đến ông Ngự.

Ông Ngự chỉ đáp nhẹ một tiếng, không nói thêm lời nào.

Không ai hỏi cô tối qua thế nào, cũng không có ai quan tâm đến vết thương trên thái dương cô.

Ánh mắt bà hai lăm lăm, nhìn chằm chằm cô lạnh lùng trách mắng: "Cố Duyên, bệnh của cậu hai chắc là tối qua cô cũng thấy, cô không thương xót thì cũng thôi, lại còn để nó ngủ sofa, cô cảm thấy làm vậy có đúng không?"

Thì ra tên ngốc này nước mắt nước mũi tèm lem là đang tố cáo mình.

Cố Duyên nhìn về phía Ngự Tứ, phát hiện anh vẫn bình thường y như tối qua chưa xảy ra chuyện gì cả, ngay cả vết thương trên trán và trên tay cũng chẳng xử lý một chút.

Rốt cuộc anh có biết tối qua mình hù người ta cỡ nào không?

Thấy ánh mắt của bà hai rất đáng sợ, Cố Duyên nghĩ tốt nhất là đừng chọc cho bà ta tiếp tục không vui nữa, cô mỉm cười: "Con đang đùa với cậu hai đấy ạ."

“Đùa? Đùa cũng phải có mức độ chứ? Cô là vợ được cưới hỏi đàng hoàng của cậu hai, sao hả? Chưa qua ba hôm đã muốn chơi trò ly thân với chồng mình? Có cần cho cô một phòng riêng hay không?” Bà Ngự nghiêm giọng nói.

Đằng sau có mấy người phụ nữ lên tiếng cười trộm, Cố Duyên chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, vô cùng xấu hổ!

Nghe chỉ trích một trận xong, bà hai bảo Cố Duyên đưa Ngự Tứ lên tầng trên rửa mặt, Cố Duyên nhịn một bụng ấm ức và tức giận đi lên tầng. Còn Ngự Tứ cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, kéo tay áo cô cười hì hì nói: “Chị ơi, chúng ta cùng đi bắt dế có được không? Vườn sau nhiều dế lắm.”

Bắt dế? Bảo cô cùng đi bắt dế? Cố Duyên cảm giác mình sắp điên luôn rồi.

“Sở thích mãnh liệt này của cậu, nên tìm những người bạn mạnh mẽ vô địch của cậu mà đi cùng, tôi không đi với cậu được.”

“Mẹ hai! Chị Cố không chịu đi bắt dế với con!” Cố Duyên vừa dứt lời, cậu hai nhà họ Ngự liền quay đầu mách lẻo với bà hai ở tầng dưới. Quả nhiên bà hai rất “cưng chiều” anh, nhíu mày hỏi Cố Duyên: “Cố Duyên, có chuyện này không?”

Cố Duyên ngậm chặt miệng, chỉ cảm thấy sống không bằng chết!

Thế là trong ngày đầu tiên mới cưới, Cố Duyên và anh chồng ngốc của cô ở vườn sau bắt dế cả ngày, thấy những con dế nhảy loạn trong túi lưới, lần đầu tiên Cố Duyên cảm thấy làm trẻ con mệt hơn làm người lớn nhiều.

Thật không hiểu vì sao hồi bé mình cũng thích chơi trò này, thật là lãng phí thời gian, vô nghĩa và ấu trĩ cỡ nào!

Trời tối sầm, lúc Cố Duyên xách túi dế về nhà đúng lúc thấy bà hai và một đám người đẹp, trai đẹp đang uống trà, nói chuyện phiếm trong phòng khách. Cố Duyên đang định chào hỏi, chị dâu Dung Kim đã cười hỏi: “Bắt nhiều dế thế, mệt lử rồi đúng không?”

“Không mệt không mệt, vui lắm.” Cậu hai cướp lời, khua tay trả lời.

Đám chị em của anh lại cười khúc khích.

Bà hai và đám người cùng cười xong liền ôm người nói: “Cố Duyên, về phòng chơi đấu dế với cậu hai đi, có cơm tối sẽ gọi cô.”

“Được.” Cố Duyên lẳng lặng đáp lại, dẫn Ngự Tứ lên tầng.

Cô biết những người này đều cố ý, cố ý khiến mình khó chịu, khiến mình tức giận. Không sao, chỉ cần mình không thể hiện ra bộ dạng tức giận hay đau khổ thì bọn họ mãi mãi cũng không thể nào hưởng thụ được màn kịch vui sướng như kỳ vọng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không đơn giản như vậy

“Hình như cô ta không cảm thấy khổ sở tí nào ấy.” Dung Kim nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Duyên, nhỏ giọng nói.

“Giả vờ thanh cao.” Một cô gái khác nói.

Một đám con gái thảo luận rì rầm, bà hai dù gì cũng là thế hệ trên, không thể không biểu hiện ra tư thế bề trên, mở miệng nói: “Được rồi, mấy đứa về phòng của mình cả đi, để ông ấy nghe được thì không tốt.”

Đúng lúc này chị Lương đi tới, ghé bên tai bà hai, nhỏ giọng nói: “Thưa bà, ông chủ gọi bà vào.”

Trong lòng bà hai căng thẳng, vội vàng đứng dậy đi về phía phòng ông Ngự.

Rõ ràng ông Ngự đã nhìn thấy cảnh ban nãy, trên mặt có chút tức giận, liếc nhìn bà hai trách mắng: “Bích Chi, bà có thể đối xử tốt với Duyên Duyên một chút không, nó là một người bình thường lại bảo nó bắt dế, đấu dế, khó chịu cỡ nào chứ.”

Bà hai lập tức tỏ vẻ ấm ức: “Ông à, ông có ý gì vậy, tôi là nghĩ cho Tư Nhi mà, dù sao Tư Nhi cũng là một đứa ngốc, tôi sợ mới bắt đầu không tỏ ra oai với Cố Duyên thì nó sẽ ngồi lên đầu Tư Nhi giống như mấy người phụ nữ lần trước vậy.”

“Thôi đi, bà nghĩ gì tôi còn không biết sao? Bà muốn xem trò cười của Tư Nhi, muốn trêu chọc nó thì có.” Ông Ngự âm thầm thở dài, đi đến bên cạnh bà ta, đưa tay vỗ vỗ vai bà ta, chầm chậm nói: “Bích Chi à, dù sao thế giới của nhà họ Ngự bây giờ cũng là giành được từ tay mẹ đẻ Tư Nhi, năm đó vì ép mẹ nó chết nên mới hại nó thành thiểu năng, để khống chế sự trưởng thành của nó còn cấy bệnh lạ vào não nó, chúng ta đã tạo quá nhiều nghiệp chướng rồi, vì sao đến lúc tuổi già này còn không thể đối xử tử tế với một đứa trẻ mãi mãi không trưởng thành chứ?”

“Ông chỉ biết nói chúng ta hại bà ta, vì sao ông không nghĩ thử xem, nếu không phải nhà họ Tần bà ta ép chúng ta xa nhau, ông có bước vào nhà họ Tần để làm chồng của Tần Ngọc không? Ngự Cẩm Sơn, tôi thấy ông vẫn nhớ nhung người phụ nữ kia cho nên mới nói tôi như vậy chứ gì?”

Nhắc tới Tần Ngọc, bà chủ chân chính của nhà họ Ngự kia, trong lòng bà hai vẫn không xả được mối hận.

“Bà đang nói cái gì vậy?” Ông Ngự thẹn quá hóa giận: “Nếu tôi còn nhớ nhung bà ấy, thì trước đây lúc bà gây tai nạn xe đâm hai mẹ con bà ấy một chết một bị thương tôi đã tố cáo bà từ lâu rồi. Chẳng qua là tôi cảm thấy chuyện gì cũng nên một vừa hai phải thôi, nếu Ngự Tứ là một người đàn ông bình thường, bà cảm thấy nó sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

Bà hai không cho là vậy: “Dù sao tập đoàn Tần Thị cũng đã là của chúng ta rồi, nó có bình thường lại cũng không làm gì được chúng ta.”

“Bà đừng quên, huy hiệu Tường Ưng không nằm trong tay chúng ta, một khi chưa tìm thấy huy hiệu công ty thì chúng ta chưa nắm gọn được nó, đám cổ đông kia sẽ không dễ dàng nghe theo chúng ta như vậy.”

“Sợ gì chứ, bây giờ người của chúng ta đang dần dần được cài vào, thế lực cũng đang từ từ mở rộng, đám sống dai kia sớm muộn cũng sẽ bị ép tự động rời khỏi Tần Thị.”

“Không đơn giản vậy đâu.” Ông Ngự nghĩ rất chu đáo, vẫn ở bên cạnh lắc lắc đầu tỏ vẻ lo lắng.

Tập đoàn Tần Thị trước đây, huy hiệu Tường Ưng đã mất…

Tai nạn hai mươi năm trước, người ngoài thì thấy chuyện rất bình thường, chỉ có hai vợ chồng ông mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, điều đó khiến ông thấy xấu hổ khi nhìn lại quá khứ…

Vì sức ép của bà hai, tối thứ hai tân hôn Cố Duyên không thể không “thả chồng về giường”, có điều trước đó cô đã rất không khách khí mà đặt ra ba điều kiện.

Đầu tiên là không được phép đụng vào cô, thứ hai là không cho phép không có chuyện gì cũng mách lẻo với bà hai, cuối cùng là một vài điều kiện nhỏ như không được phép ngáy to, không được phép nói chuyện… Ngự Tứ không nghĩ ngợi nhiều, đồng ý với tất cả điều kiện này.

Ngốc nghếch thì vẫn là ngốc nghếch, nhanh như vậy đã ngủ rồi, Cố Duyên đờ ra mất hai tiếng đồng hồ cũng không ngủ được, nhìn chằm chằm gương mặt anh yên tĩnh ngủ bên cạnh mà oán thầm trong lòng.

Tuy Ngự Tứ hơi đần độn nhưng chung quy cũng là một chàng trai cao ráo, còn có vóc dáng đẹp và gương mặt xinh xắn, khiến cô không muốn nghĩ ngợi cũng khó.

Ánh trăng đầu đông nhẹ nhàng đáp xuống cửa sổ xuyên vào phòng ngủ rộng lớn, Cố Duyên buồn bực xoay người, chưa đến hai phút lại xoay trở lại, dùng ánh mắt tức giận bất bình nhìn thẳng vào gương mặt đang ngủ của Ngự Tứ, trong lòng rất khó hiểu, rốt cuộc anh có biết địa vị của mình trong nhà này là gì không, có biết kết hôn đại diện cho điều gì không, chung giường chung gối với một cô gái xa lạ lại có thể ngủ vô tư đến như vậy.

Cuộc sống như anh, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đẹp quá đi

Ánh trăng men theo gò má Ngự Tứ, biến gương mặt vốn góc cạnh của anh càng thêm cuốn hút mê người, vết thương ở thái dương không ảnh hưởng tí gì đến vẻ đẹp của anh, Cố Duyên có chút ngây dại. Nhìn từ góc độ này, người đàn ông này bình thường như thế, không có một điểm nào là đần độn.

Nhìn gương mặt sạch sẽ ngủ một cách yên tĩnh, thở nhẹ đều đều… cô đột nhiên cũng nhớ tới Phong Thanh, người đã từng yêu đến chết đi sống lại, sau đó lại bỏ mình mà đi kia.

Phong Thanh của cô cũng có gương mặt sạch sẽ, ngủ một cách yên tĩnh, cơ thể cường tráng.

Cô nhớ tới buổi tối Phong Thanh đến nhà cô, hôm đó cô đang đi học trên trường, ông nội gọi điện thoại vui vẻ nói cho cô biết, cô có anh trai.

Có anh trai? Khi vừa mới nghe nói như vậy, cô không rõ mình tức giận hay là thất vọng, cô biết người phụ nữ cha vẫn qua lại đã có một đứa con trai đi làm. Cô vẫn luôn ghét người phụ nữ kia, chán ghét người anh chưa bao giờ gặp mặt kia, vẫn luôn phản đối cha đưa hai mẹ con bà ta về nhà.

Cô không muốn chia sẻ cha mình với người khác, mặc dù đối phương đã là một người đàn ông bước ra xã hội rồi.

Nhưng cha lại lừa cô đưa người phụ nữ đó về nhà.

Cô không nhớ rõ lúc đó tức giận cỡ nào, chỉ nhớ là hôm đó vừa chạy ra khỏi trường thi sau kì thi cuối kỳ, cô chạy một mạch về nhà, vọt vào phòng ngủ của anh trai.

Phòng ngủ của anh trai có giường mới, bàn mới, tủ mới, khắp nơi đều là mùi gỗ mới của đồ dùng. Mà anh trai chỉ nằm trên chiếc giường lớn Simmons cao cấp nhắm mắt lại, yên tĩnh và thanh bình.

Gương mặt anh trai đẹp hơn bất kỳ người phụ nữ nào nhưng cũng nam tính hơn bất kỳ người đàn ông nào, mái tóc mềm mại, lông mày đen nhánh, sống mũi thẳng…

Cô rất không có tiền đồ, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt hút hồn…

Tất cả nằm ngoài dự tính của cô, cô vẫn luôn cho rằng người anh này có lẽ là một tên xấu xí, tầm nhìn hạn hẹp, ngày ngày híp đôi mắt nhỏ tính toán với mẹ mình làm sao có thể gả vào nhà họ Cố.

Khoảnh khắc đó, cô thậm chí đã quên luôn nỗi tức giận trong lòng.

Cô cứ ngơ ngác như vậy, đứng ngây ngô tại chỗ mà nhìn anh ấy, mãi đến khi anh ấy từ từ tỉnh lại, nhẹ nhàng nở một nụ cười ma mãnh với cô, chầm chậm mở miệng: "Hi, em gái, rốt cuộc chúng ta cũng gặp nhau rồi."

Giọng nói trầm gợi cảm mà dễ chịu, ngay cả đáy mắt cũng hàm chứa ý cười.

Anh trai đúng là vô cùng đẹp, mà vẻ đẹp này hôm nay cô lại có thể thấy được trên người một kẻ ngu si!

Cố Duyên không tự chủ được xích lại gần Ngự Tứ, mong nhìn rõ thêm một chút.

Nhìn anh cứ giống như nhìn anh trai Phong Thanh của cô.

Mà mỗi lần nhìn anh trai Phong Thanh của cô, cô lại trở nên không hề rụt rè, giống như lúc này.

Có lẽ bị người ta nhìn chằm chằm quá lâu, cậu hai nhà họ Ngự run run mí mắt rồi bỗng mở ra, trong màn đêm, ánh mắt kia khôn khéo sắc bén, sâu thẳm như giếng. Cố Duyên bị giật mình, cô lùi lại phía sau theo bản năng, nhìn anh chằm chằm.

Ánh mắt như vậy quá đỗi xa lạ với cô, qua một ngày ở chung như hình với bóng, ngoài nhìn thấy sự ngu si trong đôi mắt Ngự Tứ ra, Cố Duyên chưa từng thấy ánh mắt sắc bén như muốn giết người giống vậy?

Cô rùng mình một cái, lúc này ánh mắt Ngự Tứ lại thay đổi, biểu cảm chậm chạp, lộ ra nụ cười kiểu lấy lòng của anh: "Chị Cố, vì sao chị lại đè lên người em? Vừa rồi em có quấy rầy chị nghỉ ngơi sao?"

Đây mới là đồ ngốc cô quen thuộc!

"Đúng vậy… cậu ngáy to quá, còn ngáy nữa sẽ bịt mũi cậu lại." Cố Duyên bỏ lại câu này rồi xoay người kéo chăn bông đắp qua đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ai kéo tôi_

Gương mặt vùi dưới chăn đã nóng ran lên.

Ngự Tứ hít mũi một cái, gật đầu cam đoan sẽ không ngáy to nữa.

Cố Duyên vẫn mất ngủ đến hơn ba giờ mới ngủ được, hôm sau tỉnh dậy vẫn chỉ có một mình cô như trước, cô nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian ăn sáng nhà họ Ngự quy định, không thể làm gì khác hơn là xoay người rời giường, vừa thay quần áo vừa nghĩ lại tất cả tối qua.

Tối hôm qua, cô như thấy được anh Phong Thanh của cô, cô rất mất mặt coi tên ngốc Ngự Tứ là anh Phong Thanh của mình.

Sau khi Phong Thanh rời đi, cô vẫn luôn nghĩ nhất định là anh ấy có việc gấp nên đi mất, nhất định sẽ vẫn quay về bên cô, ôm hy vọng trong lòng chờ đợi anh ấy tròn hai năm. Nhưng hai năm trôi qua anh ấy vẫn không tin tức gì, chỉ nói cho mẹ kế là anh ấy sống ở Mỹ rất tốt.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, cô đã thề sẽ không chờ anh ấy, không nhớ anh ấy, không ngóng trông anh ấy nữa.

Nhưng mới chỉ qua một năm cô lại bắt đầu không ngừng nhớ tới anh ấy.

Đều tại tên ngốc Ngự Tứ kia, cô nghĩ vậy.

Cố Duyên tắm rửa xong cũng thay quần áo, kéo cửa kính đi ra ngoài sân.

Ngôi nhà xây dọc theo núi, không khí tự nhiên trong lành hơn phố xá sầm uất nhiều, tuy lạnh nhưng dễ chịu, cô dang hai cánh tay, ngửa gương mặt nhỏ nhắn lên hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy cả người đều thật sảng khoái.

Chỉ là tâm trạng tốt đẹp này chỉ duy trì trên người cô khoảng năm giây, sau đó liền bị cảnh tượng trong sân hủy diệt.

Trong vườn hoa xinh đẹp, từng đóa hoa rực rỡ như vậy, lá cây xanh mướt như thế, bãi cỏ sạch như kia, mà chỗ bụi hoa lại có một đám nam nữ xấu xa ác liệt.

Giữa trời lạnh lẽo anh chồng ngốc xui xẻo của cô đang bị bắt nạt bò bằng bốn chân, bò trên mặt cỏ đầy sương, trên lưng còn cõng một cô gái cao ráo.

Một đám người lớn người bé cả trai cả gái cười đến nghiêng ngả, đều là họ hàng nhà họ Ngự hoặc là những cậu ấm cô chiêu những nhà có quan hệ qua lại, đám người sinh ra ở nhà giàu này, sao ngay cả một chút phẩm chất và đạo đức cũng không có?

Mà anh chồng không có tiền đồ kia của cô lại rất vui vẻ tùy ý để bọn họ thay phiên nhau cưỡi trên lưng, thậm chí còn cho mấy người phụ nữ cười duyên dùng roi da quất lên người mình.

Cố Duyên khẽ nhíu mày lại, thực sự không hiểu sao mình lại đồng ý gả cho một anh chồng vô tích sự như thế nữa!

Lúc Cố Duyên đến vườn hoa, trên lưng Ngự Tứ đã đổi một người phụ nữ khác, cô ta lại là chị dâu Dung Kim.

Làm chị dâu mà lại cưỡi trên lưng em trai chồng chơi, người phụ nữ này còn không sợ mất thể diện.

Nhìn gương mặt cười đến xấu xa, Cố Duyên thực sự không nhìn được nữa, xông lên mà mặt không cảm xúc, đưa tay bám cánh tay cô ta kéo xuống một cái.

Dung Kim không ngờ rằng lại xảy ra tình huống này, đầu trực tiếp cắm xuống bãi cỏ, cô ta bị hoảng sợ lại vừa tức giận bò lên từ đám cỏ, vừa thét chói tai: "Ai đấy! Ai kéo tôi?"

Khi cô ta nhìn thấy Cố Duyên đứng trước mặt, trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Cảnh tượng cười cợt lập tức yên tĩnh lại theo sự xuất hiện của Cố Duyên, tất cả mọi người nín thở nhìn chăm chú vào Cố Duyên, ngay cả Ngự Tứ cũng bị dọa đến mức cúm rúm bên cạnh. Hiển nhiên không ai ngờ được một Cố Duyên xuất thân nhỏ bé, bị bà hai độc ác cưới về cho Ngự Tứ lại có khí thế này.

Càng nhiều người đến hóng hơn, xem vị mợ cả nhà họ Ngự tên Dung Kim này sẽ xử lý đè bẹp Cố Duyên ra sao, những ánh mắt này không chớp lấy một cái, cứ như sợ sẽ bỏ lỡ một màn đặc sắc kia.

"Cô! Sao cô lại kéo tôi? Muốn làm tôi ngã chết?" Để thể hiện thân phận đẳng cấp cao hơn Cố Duyên, để không bị đám chị em cười nhạo, sự kinh ngạc trên mặt Dung Kim bị lửa giận thay thế, bước vài bước vọt đến trước mặt Cố Duyên, trợn mắt lườm cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Ra tay

Cố Duyên lại không hề sợ hãi, từ khoảnh khắc gả vào nhà họ Ngự, cô đã không cảm thấy thân phận của Dung Kim có gì cao quý. Bây giờ thấy những việc cô ta làm thì đáy lòng càng cảm thấy cô ta trơ trẽn.

Một ngôi sao hạng ba hết thời cũng chỉ đến thế mà thôi.

Khóe miệng khẽ hé, cô nhìn mắt cô ta cười: "Chị dâu, chị thân là mợ cả nhà họ Ngự, sao không có một chút tư cách của mợ chủ nhà giàu nào vậy? Không nói đến bắt nạt một kẻ yếu như vậy là không đúng, ngồi trên lưng một người đàn ông như thế cũng không nên chứ? Không sợ cha và anh cả nhìn thấy sẽ không vui sao?"

Tuổi của Dung Kim cũng chạc tuổi Cố Duyên, suy nghĩ và tính cách lại không ổn định như vậy cho nên mới suốt ngày quanh quẩn chơi chung với đám con nhà giàu này, làm ra chuyện không có hình tượng như hôm nay.

Mà bản thân cô ta không hề cảm thấy có gì không ổn, ngược lại hống hách nhướng mày nhìn cô: "Ngự Tứ người ta bằng lòng, lại còn vui vẻ, Ngự Tứ, em nói có đúng hay không?"

Cô ta nói xong liếc mắt về phía Ngự Tứ trong góc, Ngự Tứ vội vàng gật đầu không ngừng: "Chơi vui lắm, vui lắm, em vẫn muốn chơi."

"Có nghe thấy không? Người ta vẫn muốn chơi." Dung Kim cười điệu, Cố Duyên lập tức bực bội, ánh mắt tức giận chuyển đến người Ngự Tứ, thầm nghĩ một kẻ ngốc không có tính đấu tranh như vậy, mình còn quản anh sống hay chết để làm gì? Mặc kệ anh có bị xem thành ngựa, bị cưỡi chết hay không, lạnh chết hay không cũng kệ.

Nhưng khi thấy Ngự Tứ bị ánh mắt tức giận của mình dọa sợ đến mức lui về phía sau, thấy đầu gối và tay áo anh vừa ướt vừa bẩn, vết thương cũ trên bàn tay còn bị bật máu, cô không thể không hít sâu, ép bản thân bình tĩnh, bình tĩnh…

Ngự Tứ chỉ là một đứa trẻ, một đứa bé bị đám con nhà giàu này bắt nạt mà mình cũng mặc kệ sống chết của anh thì còn ai lo? Chẳng ai coi anh là người, cũng chẳng ai mong chờ anh khỏe mạnh. Mà nếu như mình đã gả cho anh thì nên giữ gìn một chút tôn nghiêm tối thiểu của anh, coi như giữ gìn tôn nghiêm của mình là được.

Trước khi Dung Kim gọi Ngự Tứ đến trước mặt, định cưỡi lên lần nữa, cô bước lên trước một bước kéo Ngự Tứ từ dưới đất dậy, kéo ra phía sau mình, lạnh lùng nói với Dung Kim: "Mợ cả, rất xin lỗi mà cảnh cáo chị, Ngự Tứ là chồng em, nếu làm trâu làm ngựa thì cũng chỉ có thể có một chủ nhân là em. Nếu chị thích cưỡi ngựa như vậy thì bảo cậu cả cho chị cưỡi là được rồi, chỉ là cậu cả có cả đống bóng hồng vây quanh, chưa chắc anh ta đã đồng ý đâu, tự xử lý đi, chúng ta đi!"

Cố Duyên kéo Ngự Tứ đi về phía nhà chính, Dung Kim tức đến mức giậm chân, hùng hổ uy hiếp Ngự Tứ: "Ngự Tứ! Em dám đi! Em bước một bước nữa cho chị xem!"

Rõ ràng Ngự Tứ rất sợ, dừng bước lại không chịu đi nữa, trở tay dùng dằng muốn thoát khỏi tay Cố Duyên: "Chị Cố, em không muốn đi, em muốn chơi với các em trai em gái…"

"Về phòng tôi chơi với cậu!" Cố Duyên cười cười.

"Ngự Tứ, bây giờ em đi thì sau này sẽ không ai chơi với em nữa." Dung Kim lớn tiếng uy hiếp.

Vừa nghe cô ta nói vậy, Ngự Tứ càng thêm không chịu đi, Cố Duyên tiếp tục nhẫn nại, còn phải giả vờ tỏ ra dịu dàng hiền hậu giành giật với bọn họ, kéo Ngự Tứ tiếp tục mỉm cười: "Chồng à, đợi qua ba ngày em đưa anh ra ngoài chơi với người đàng hoàng, còn như mấy người không có lòng tốt này… chúng ta tránh xa một chút, bọn họ sẽ cản trở đến sự khỏe mạnh về thể xác và tinh thần biết không?"

"Chị Cố, chị thực sự sẽ đưa em ra ngoài chơi sao? Ra ngoài chơi?"

"Đương nhiên rồi, ngày kia đi luôn." Thấy hứng thú của anh rõ ràng là sắp bị mình kéo về, Cố Duyên vội vàng bảo đảm, sau đó không để ý tới đám con nhà giàu kia có bị tức đến xì khói hay không, đôi vợ chồng son hớn ha hớn hở quay về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chị đừng nóng giận

"Chị Cố, ngày kia thực sự chị sẽ đưa em ra ngoài chơi sao?" Vừa về tới phòng ngủ, Ngự Tứ liền cười lấy lòng hỏi lại lần nữa.

Bởi vì bình thường cũng chẳng ai muốn dẫn anh ra ngoài chơi, bà hai lại không cho phép một mình anh ra ngoài, một năm anh cũng không ra khỏi ngôi nhà này được mấy lần, cho nên bây giờ vừa nghe thấy Cố Duyên bằng lòng dẫn anh ra ngoài chơi thì lập tức mừng rỡ, rất sợ Cố Duyên lừa anh.

Cố Duyên vừa vào phòng đã chơi trò giở mặt, đưa tay đẩy anh ngã trên đất, nổi giận đùng đùng: "Nằm sấp xuống cho tôi!"

"Chị…" Người nào đó vô cùng hoảng sợ.

Chị Cố Duyên hai tay chống nạnh: "Không phải cậu thích làm ngựa cho người khác cưỡi lắm sao? Bây giờ tôi sẽ cho cậu cơ hội, mau quỳ xuống!"

"Chị…"

"Còn không mau quỳ xuống?"

"Chị… Em không thích làm ngựa…"

"Ban nãy cậu làm vui thế cơ mà?"

“Là… là các em gái muốn em làm ngựa, nếu em không làm thì bọn họ sẽ không chơi với em…” Ngự Tứ cúi đầu, giọng thấp đến mức giống như đang thì thầm.

Cảm giác tức hộc máu của Cố Duyên lại nổi lên, cô tức giận đi một vòng trong phòng, quay lại trước mặt anh trách mắng: “Sao cậu lại không có tiền đồ thế chứ? Không chơi với cậu thì tự cậu chơi thôi, đám súc sinh chơi với cậu đâu hả? Bọn họ là đang đùa giỡn cậu, coi cậu như khỉ thôi cậu biết không? Cậu nhìn lại cả người dính bẩn của cậu đi, bọn họ chẳng những không đồng cảm với cậu chút nào, còn cảm thấy đùa cậu như vậy rất vui, cậu đó! Thật là chẳng giống đàn ông gì cả! Chẳng trách được không ai coi cậu là người.”

“Chị… chị đừng nóng giận mà.”

“Sau này còn để tôi thấy cậu làm ngựa cho bọn họ cưỡi, tôi sẽ mặc kệ cậu đấy!”

Ngự Tứ vừa nghe vậy thì căng thẳng, bò đến trước mặt Cố Duyên, cẩn thận kéo ống quần cô lấy lòng: “Chị ơi, chị đừng bỏ mặc em mà, sau này em không làm ngựa cho bọn họ là được mà.”

Nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của anh, Cố Duyên cũng không tiện tiếp tục mắng mỏ nữa, cô bất đắc dĩ thở dài, kéo anh vào phòng tắm, rửa tay chân cho anh rồi thay một bộ quần áo sạch, để anh ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, sau đó tìm hộp thuốc trong ngăn kéo ra giúp anh rửa vết thương bị bật máu.

“Chị… đau…”

Cố Duyên nắm chặt bàn tay anh không cho anh tránh né, tức giận: “Một người đàn ông, không được phép kêu đau.”

“Tại đau thật mà.”

“Ban nãy lúc bò dưới đất sao không thấy cậu kêu đau?” Cố Duyên lườm nguýt, Ngự Tứ lập tức ngoan ngoãn, không dám nhắc tới chuyện vừa rồi khiến Cố Duyên không vui.

“Cậu đó, cậu lớn tổng ngồng ra rồi, phải học cách bảo vệ mình, phải thường xuyên ghi nhớ cậu là đàn ông, không thể chơi với một đám con nhà giàu không đứng đắn, bắt nạt mình rồi lấy tiền cược làm thú vui được. Chẳng trách năm cô vợ trước của cậu đều biến mất không thấy tăm hơi, tôi thấy 80% là bị cậu chọc tức nên mới bỏ đi.”

“Vậy chị sẽ đi sao?”

“Nếu còn tiếp tục như vậy nữa tôi nghĩ là có đấy.”

“Ơ… Chị, chị đừng đi, sau này em làm đàn ông là được, chị tốt với em nhất, em không muốn chị đi…” Ngự Tứ như thằng bé con ôm lấy cánh tay Cố Duyên lay lay cầu xin.

Thế đã bảo là tốt với anh rồi? Cố Duyên không khỏi buồn cười: “Vợ trước của cậu không tốt với cậu sao?”

Ngự Tứ lắc đầu, chu mỏ: “Bọn họ và các em trai em gái bắt em bò dưới đất làm ngựa, bọn họ không bắt dế với em, cũng không giúp em bôi thuốc, thay quần áo.”

“Mà bọn họ vẫn chọn bỏ đi.” Cố Duyên cười buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cậu hai nhà họ ngự

Đúng vậy! Có cô gái bình thường nào lại có thể chịu đựng được chồng mình là một kẻ đần độn chứ? Hơn nữa lại còn là một kẻ đần độn mắc bệnh lạ, dù anh là cậu hai nhà họ Ngự đứng nhất nhì trong thành phố Tương. Nếu còn tiếp tục thế này, cô sợ mình cũng sẽ giống mấy người đi trước kia.

Ba ngày tân hôn ở nhà họ Ngự, ngày đầu tiên Cố Duyên bắt dế và đấu dế, ngày thứ hai lại bắt bướm, ngày thứ ba ác chiến hơn, chơi bùn cát với cậu hai cả ngày.

Ba ngày trôi qua quả thực Cố Duyên cũng sắp sụp đổ, vất vả lắm mới chờ được qua ba ngày để lại mặt, thậm chí cô còn không ăn sáng để đợi khoảnh khắc thoát khỏi căn nhà này của nhà họ Ngự.

Cô dám khẳng định, cuộc sống như vậy mà bảo cô sống một tuần, chỉ cần một tuần thôi, chắc chắn cô sẽ sụp đổ như năm cô vợ trước của Ngự Tứ mà bỏ nhà đi!

“Mợ chủ, tôi đã để quà tặng ở cốp xe cả rồi.” Linh Lung, người giúp việc duy nhất của nhà họ Ngự coi Ngự Tứ và Cố Duyên là chủ nhân, đứng bên cạnh xe, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Được, cảm ơn.” Cố Duyên đáp lại, mà Linh Lung chỉ cười nhẹ chứ cũng không nói lời nào, rõ ràng chính là một cô gái rất hiền lành, rất có trình độ, nhưng lại tỏ ra vẻ bình thản lạnh nhạt như vậy, điểm này Cố Duyên thấy khó hiểu nhất.

Cô nhìn ra được Linh Lung thật lòng tốt với Ngự Tứ, giá như cô không lạnh nhạt như vậy, có lẽ còn có thể làm bạn bè tâm sự, ở căn nhà này mình cũng không rơi vào cảnh không có lấy một người để nói chuyện, chỉ tiếc là…

“Linh Lung, cô đi cùng cậu chủ và mợ chủ, trông chừng cậu chủ.” Dung Kim đứng trước nhà chính không có ý tốt.

“Vâng.” Linh Lung kéo cửa xe ra ngồi vào ghế phụ.

Bà hai cũng ở bên cạnh dặn dò: “Duyên Duyên, nhớ chăm sóc tốt cho cậu hai.”

“Con biết rồi.” Cố Duyên vâng lời theo, Ngự Tứ đã rất lâu không ra ngoài, sốt sắng như kiến bò trên chảo nóng từ lâu, giục tài xế mau chóng lái xe.

Xe chậm rãi ra khỏi nhà chính, vừa ra đến cổng chính, Ngự Tứ đã như thằng bé con, quẫy tay hò hét: “Yeah! Rốt cuộc em cũng có thể ra ngoài chơi rồi! Thật tốt quá! Em muốn ăn kem, em muốn ăn bánh donut, em muốn ăn…”

Thấy bộ dạng hớn hở đến quên đi tất cả của anh, Cố Duyên không nhịn được chọc ghẹo: “Linh Lung, cậu chủ nhà các cô căn bản là một đứa bé mà.”

“Mợ chủ, cậu chủ chỉ là hơi trẻ con thôi.” Trong giọng điệu bình thản tinh tế của Linh Lung có kèm chút không hài lòng. Cổ họng Cố Duyên như bị chọc ngang, há miệng không nói nên lời, thầm nghĩ cô gái này cũng quá nhàm chán rồi, tưởng thật sao?

Xe dừng ở sân nhỏ trong ngôi nhà kiểu cũ của nhà họ Cố, Cố Duyên lại chần chừ không xuống xe, thực ra không phải cô mong ngóng ba ngày lại mặt để về nhà mẹ đẻ. Cô chỉ là muốn có một lý do mau chóng rời khỏi tòa nhà không chút tình người của nhà họ Ngự kia mà thôi.

Dù sao cũng là một tay ông nội đẩy cô vào nhà họ Ngự, trong lòng chung quy vẫn còn nỗi hận đối với ông cụ.

Ông cụ Cố nghe tiếng xe liền hớn hở ra đón, mở cửa xe bảo Cố Duyên xuống xe xong lại vòng qua cửa bên kia mở cửa xe ra, cười nheo mắt vừa kéo Ngự Tứ ra ngoài vừa nhiệt tình nói: “Cậu hai đi đường có mệt không? Mau mau vào nhà uống chén trà.”

Ngự Tứ rất ít khi được người khác đối xử nhiệt tình như vậy, nhất thời được yêu chiều nhưng cũng sợ hãi nhếch lông mày, miệng như phết mật: “Ông nội, Ngự Tứ đã muốn tới thăm ông từ lâu, nhưng cha mẹ nói phải đợi ba ngày lại mặt mới có thể về nhà, ông nội, cháu có mang quà cho ông đấy.”

Ngự Tứ như đứa trẻ chạy đến ghế sau lấy quà tặng, ông cụ Cố đứng bên cạnh dùng sức xua tay: “Không cần không cần, cháu đến là ông đã vui lắm rồi, không cần mang quà, cứ mang về đi, nhà họ Ngự các cháu nhiều người…”

“A, nhân sâm này chắc là tốt lắm đây, cha, hôm qua cha mới đòi một củ mà.” Diêu Tố xông pha lên nhận lấy quà tặng.

Diêu Tố là mẹ kế của Cố Duyên, mẹ ruột của Phong Thanh!

Thấy gương mặt bà ấy và Phong Thanh có vài nét giống nhau, trong lòng Cố Duyên căng thẳng, mấy năm qua cô vẫn ở trong trường, rất ít khi về nhà cũng là bởi vì không muốn nhìn thấy Diêu Tố, nhìn thấy bà cứ khiến cô nhớ tới Phong Thanh đã đi xa.

Cố Hạo vừa thấy vợ mình mất lịch sự như vậy thì dùng sức nháy mắt với bà ấy, Diêu Tố luôn tham lam mấy món lời nhỏ căn bản không để ý đến ánh mắt ông, tiếp tục tìm quà trong đuôi xe.

Cố Duyên nhìn cả nhà đáng xấu hổ này, mày nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Em cũng thích

Ông nội luôn đức cao vọng trọng, lại từng là một phó tướng uy phong lẫm liệt mà lại nhiệt tình với một kẻ giàu có giống như đối đãi với cha ruột. Mà mẹ kế thì chẳng chừa chút mặt mũi nào, trước mặt người nhà họ Ngự lại ra sức bộc lộ bản chất tham lam của bà ấy vô cùng nhuần nhuyễn, lúc này đôi mắt lấp lánh kia đang dừng trên dây chuyền vàng ở cổ cậu hai nhà họ Ngự, chắc là đang suy nghĩ làm sao có được.

Vì không để mẹ kế quá mất mặt, Cố Duyên che tay ho khan bước xuống xe, ôm cánh tay Diêu Tố mỉm cười: “Mẹ, ông nội không để ý đến con, sao mẹ cũng không chào đón người khách này thế?”

“Sao mẹ lại không chào đón con chứ? Mẹ thương con nhất mà, ừm… cha, Cố Hạo, mọi người mau đưa Duyên Duyên vào nhà đi, con đưa cậu hai đi dạo quanh vườn một chút.” Diêu Tố nói rồi đẩy quà tặng trong lòng vào người Cố Hạo, kéo Ngự Tứ đi “dạo vườn”.

Cố Duyên đã nhận ra Diêu Tố không có ý tốt, đang định tiến lên ngăn cản, bước chân lại bị Diêu Tố lườm cho dừng tại chỗ.

Bỏ đi, kệ bà ấy vậy.

Cố Duyên theo ông nội vào phòng, cô không giống với những cô gái mới lấy chồng, ôm người nhà mình thắm thiết, mà thay vào đó là đập tan mọi thứ trong phòng khách, đồng thời hét lên như sư tử Hà Đông: “Bây giờ ông đã vui chưa? Cháu thành vợ một thằng đần! Đời này cứ như vậy mà bị hủy! Có phải ông cảm thấy rất thành công không?”

Những lời này không phải cô mắng lần đầu, ông cụ Cố lại vẫn lặng lẽ hút thuốc như những lần trước, than thở một lúc lâu mới lắc đầu nói: “Duyên Duyên à, ông làm vậy cũng là vì tốt cho cháu, là muốn tốt cho cháu…”

“Vậy ông xem bây giờ cháu có tốt không? Mỗi ngày không phải bắt dế với anh ta thì lại cùng anh ta đi bắt bướm, cháu sắp thành đứa trẻ ba tuổi luôn rồi!”

“Không phải bắt dế rất tốt sao, khi còn bé con rất thích bắt mà.” Diêu Tố lặng lẽ đi từ ngoài vào, trên cổ đeo sợi dây chuyền vàng ban nãy vẫn ở trên cổ Ngự Tứ.

“Em cũng thích.” Ngự Tứ vẫn tỏ vẻ vui mừng.

Cố Duyên trừng mắt cảnh cáo, Ngự Tứ lập tức cúi đầu xuống, Diêu Tố nhìn quà tặng quý giá trên mặt bàn: “Con xem mấy thứ này có cái nào không phải là đồ quý giá, chẳng phải thứ phụ nữ cần tìm là một nhà giàu có sao? Con xem Ngự Tứ lại là một người ngoan như vậy, hào phóng như vậy, ở bên nhau thật tốt.”

Sợi dây chuyền lớn như vậy cũng chắp tay tặng người, đương nhiên hào phóng rồi.

“Tên ngốc!” Cố Duyên hừ lạnh trong lòng.

Ông cụ Cố nghiêm mặt, bày ra vẻ mặt nghiêm túc của người lính: “Duyên Duyên, cho dù trong lòng cháu tức giận và bất mãn cỡ nào đi nữa, bây giờ ván đã đóng thuyền, cậu hai Ngự đã là chồng cháu, phụ nữ cho dù không được tam tòng tứ đức thì cũng phải có sự tôn trọng và bảo vệ tối thiểu, hiểu chưa?”

“Đúng vậy, Duyên Duyên, phải tôn trọng chồng mình.” Cố Hạo cũng ở bên cạnh nói.

Cố Duyên biết nhà này lại sắp bắt đầu dạy dỗ mình, đứng bật dậy đi thẳng về phòng ngủ, không nghe thấy sẽ thanh tịnh.

Buổi tối Cố Duyên hẹn Sương Sương Xinh Xinh đến quán bar uống rượu, hai chị em Sương Sương Xinh Xinh biết rõ đi thế nào cũng sẽ bị mắng, đắn đo một hồi cuối cùng vẫn không thay đổi được một câu uy hiếp cắt đứt tình bạn của Cố Duyên, xuất hiện trước mặt Cố Duyên với tốc độ nhanh nhất.

Thực ra mắng thì cũng đã mắng rồi, ban ngày lại ở nhà náo loạn cả ngày, Cố Duyên thực sự muốn yên tĩnh uống rượu, yên tĩnh uống rượu. Nhưng vừa thấy hai con quỷ Sương Sương Xinh Xinh này, máu nóng không kiềm chế được mà sôi trào.

Sương Sương đánh giá Ngự Tứ đang vui vẻ ăn vặt bên cạnh, cười ha ha lấy lòng: “Duyên Duyên, chồng của cậu thật đẹp trai, đẹp trai hơn tên xấu xa Lam Ba kia nhiều, cậu thật có phúc.”

“Vậy tớ tặng anh ấy cho cậu đấy.” Cố Duyên kéo cánh tay Ngự Tứ qua, Ngự Tứ nghiêng ngả ngã chúi đầu xuống chân Sương Sương, đau đến mức anh kêu la oai oái.

Xinh Xinh ngồi xổm xuống trước mặt Ngự Tứ, lấy tay vỗ vỗ gương mặt đẹp trai của anh khen ngợi: “Đúng ra rất đẹp trai, nếu không phải đầu óc có vấn đề thì tuyệt đối sẽ là người đàn ông ưu tú, hấp dẫn nhất thành phố Tương, chị, em nói có đúng không.”

“Quá đúng ấy chứ.” Hai chị em dìu Ngự Tứ trở lại ghế sofa.

Ngự Tứ xị mặt ra, hiển nhiên là thể hiện sự bất mãn với Cố Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bảo anh ta chết đi!

Cố Duyên không quan tâm đến anh, bực bội nói với hai chị em đang lấy lòng mình: "Chuyện tớ bảo các cậu điều tra thế nào rồi? Còn không mau nói chuyện chính."

"Cái đó…" Sương Sương ngồi xuống bên trái cô, gãi gãi đầu nói: "Để điều tra được thân phận của người kia, tớ đã quấn lấy quản lý khách sạn cả tối, khó khăn lắm mới đăng nhập được vào hệ thống đăng ký, nhưng bên trong không ghi lại thông tin của khách phòng 1012."

"Sao có thể không ghi lại?" Cố Duyên không tin.

Không sai, cô bảo hai chị em Sương Xinh đi tìm người đàn ông đã xảy ra quan hệ với mình đêm đó, cũng chính là người đàn ông đã cướp đi lần đầu của mình kia.

Trong trí nhớ mơ hồ của cô, người đàn ông kia rất cao, rất đẹp trai, toàn thân tỏa ra hơi thở nho nhã lạnh lùng…

Một người đàn ông khí chất bất phàm như vậy nhất định phải có chút địa vị mới đúng, thực ra cô cũng không biết mình tìm anh để làm gì, trong tiềm thức chỉ muốn tìm anh, dù sao anh đã cướp đi cái ngàn vàng mà hai mươi mấy năm qua mình vẫn giữ gìn mà!

"Sau đó tớ hỏi quản lý Trần, quản lý Trần do dự một hồi lâu mới nói cho tớ biết người nọ là ông chủ đứng sau khách sạn đó, ở khách sạn chưa bao giờ ghi tên, cũng không để ai tiết lộ bất kỳ tin tức gì về anh ta. Sở dĩ quản lý Trần cứ không muốn nói cho tớ biết những điều này cũng là bởi vì sợ ông chủ phía sau kia sẽ trừng trị anh ta."

"Vậy… cái người gọi là ông chủ kia cũng phải có cái tên chứ?"

"Cái này… quản lý Trần sống chết không chịu nói."

"Ôi chao bỏ đi." Xinh Xinh ngồi xuống bên phải Cố Duyên, ôm cánh tay cô lay lay: "Duyên Duyên, cậu cũng đừng nghĩ cái này nữa, biết đối phương là một ông chủ, lại là một anh chàng đẹp trai, thừa xứng với cậu là được rồi, trong lòng cậu cũng coi như được an ủi. Cứ coi như là một đêm gặp gỡ tuyệt đẹp trước hôn nhân đi, những cô gái bình thường còn chả gặp được kìa."

"Đó là lần đầu của tớ đấy…" Cố Duyên đau khổ chỉ muốn đâm đầu vào tường tự sát.

Nếu như cái người được gọi là ông chủ sau bức màn kia bằng lòng chịu trách nhiệm cưới cô, giúp cô thoát khỏi vận mệnh lấy một tên si đần thì cô sẽ vô cùng cảm kích. Cứ miễn phí cho người ta ăn sạch như vậy, cuối cùng ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, nghĩ lại là thấy tủi thân.

"Cố Duyên, cậu có thể đừng cổ hủ như vậy không? Tuổi này rồi mà vẫn mang theo lần đầu đi lấy chồng, cậu không ngại mất mặt sao?" Sương Sương bày ra vẻ mặt nghi ngờ với cô.

Cố Duyên bất mãn đầy bụng, mình chỉ mới có hai mươi ba tuổi.

Cô chẳng muốn tiếp tục tranh cãi về chuyện này, dù sao thảo luận với chị em Sương Sương Xinh Xinh về vấn đề này, kết quả cuối cùng cũng là bị quở trách, lại chả được đồng nào.

Hai ly rượu vào bụng, Xinh Xinh mở miệng cong lưỡi một lúc mới phun ra được mấy chữ: "Duyên Duyên à, nói với cậu chuyện này…"

"Cậu nói đi…" Cố Duyên dựa bên người Ngự Tứ, dùng tăm xỉa răng chọc một món đồ ngọt trên đĩa trước mặt anh bỏ vào miệng.

"Chị, mực ngon lắm." Ngự Tứ chọc một miếng mực đưa tới trước mặt Cố Duyên, Cố Duyên không muốn phủi đi tấm lòng của anh nên mở miệng nhận. Quay lại thấy gương mặt đen tối của hai chị em kia đang chớp chớp mắt với mình, đôi mắt đẹp nhếch lên: "Nói chuyện chính."

Sương Sương đang ngồi ngay người lại: "Là thế này, Phong Thanh về rồi, anh ta… anh ta hỏi thăm tớ tung tích của cậu, tớ không dám nói cậu đã kết hôn rồi, chỉ nói với anh ta là cậu đã đến thành phố Nhũ làm việc rồi…"

Tay cầm tăm của Cố Duyên run lên, suýt nữa thì đâm trúng ngón tay mình, lời Sương Sương nói làm đầu óc cô chấn động, nhất thời ngừng hoạt động, ánh mắt ngạc nhiên từ mặt bàn chuyển đến mặt Sương Sương.

Sương Sương lộ vẻ như đã biết ngay sẽ thế này mà nên vẫn không dám mở miệng nói chuyện này, cô rũ mắt xuống, ngây ra không dám nghển cổ lên nhìn vào ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ của Cố Duyên.

"Là thật đấy, mặc dù anh ta không ở nhà, nhưng mấy hôm nay vẫn đang tìm cậu." Xinh Xinh ở phía sau thòng thêm một câu.

Cố Duyên từ từ thu ánh mắt lại, vẻ ngạc nhiên trên mặt dần dần chuyển thành thờ ơ, rất lâu mới phun ra một câu: "Bảo anh ta đi chết đi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Dừng xe!

Phong Thanh! Người đàn ông mình đã từng đặt tình cảm vào, cũng từng thề non hẹn biển với anh ấy. Từ lần xa nhau vào ba năm trước liền không cho cô một tin tức gì, cô từng cho rằng anh ấy đã chết nơi đất khách quê người rồi, từng rơi lệ vì anh ấy, từng tổn thương trong lòng.

Nhưng không ngờ… Hôm nay, sau ba năm, khi cô vừa mới lập gia đình lại đột nhiên quay về.

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Duyên chính là… vì sao anh ấy không về từ mấy hôm trước? Cô thừa nhận tình yêu của mình dành cho anh ấy có quá nhiều oán hận, nếu anh ấy có thể quay về từ mấy hôm trước, cô sao có thể gả cho một kẻ đần độn mình chưa từng gặp mặt chứ?

"Duyên Duyên, cậu đừng như vậy mà, có thể thấy anh ta vẫn rất yêu cậu."

"Thế thì đã sao? Bây giờ yêu hay không yêu còn ý nghĩa gì nữa sao?" Cô cảm thấy không ý nghĩa gì, bởi vì cô đã là mợ hai nhà họ Ngự, cô cũng biết một khi vào nhà họ Ngự, hai ông bà Ngự cũng không thể nào để cô ra khỏi đó.

Nhưng dù là nghĩ như vậy, trong lòng cô vẫn đau đớn.

Trong phòng có chút yên tĩnh, chỉ có âm thanh Ngự Tứ đang ăn quà vặt và uống nước trái cây.

"Nếu cậu thực sự có thể nghĩ vậy thì cũng tốt." Sương Sương rót đầy ly rượu vang cho cô, nhìn cô ngửa đầu uống cạn.

Một ly rượu giải ngàn sầu, lúc này Cố Duyên rất cần một cơn say.

Cuối cùng Ngự Tứ cảm thấy Cố Duyên có gì đó không đúng, vừa đưa lưỡi liếm dầu mỡ trên ngón tay, vừa ân cần nói: "Chị Cố, em Linh Lung nói chị không thể uống say, uống say rất dễ bị người ta bắt nạt."

Anh chính là ví dụ sống sờ sờ, mỗi lần khi trong nhà có tiệc tùng gì, đám anh chị em kia liền chuốc anh uống rượu, sau khi anh say mèm rồi bắt đầu dùng mọi thủ đoạn để bắt anh mua vui.

Thậm chí có một lần trong hôn lễ của Ngự Hàn và Dung Kim, anh uống say, bị đám chị em của Dung Kim đẩy tới hồ bơi. Khi đó đang giữa mùa đông, suýt nữa thì anh đã bị chết lạnh trong hồ nước.

Ngự Tứ rất sợ uống say, vậy nên cũng không hy vọng Cố Duyên đối tốt với anh lại say.

Cố Duyên nâng ly rượu lên ngước khuôn mặt nhỏ nhắn cười, Ngự Tứ nói không sai, người say rất dễ bị người ta bắt nạt, nếu hôm đó cô không uống say thì sao đến cả người đàn ông trong khách sạn cũng không biết được đó không phải là Lam Ba, không công để hắn được hời chứ?

Uống say không tốt, nhưng suy nghĩ muốn say trong lòng lại mãnh liệt như vậy…

Đêm nay, Cố Duyên không biết rốt cuộc mình có say hay không, tay chân không có sức lực, cô dựa vào lưng Ngự Tứ, đầu óc lại rất rõ ràng, rõ ràng có thể cảm nhận được tiếng tim đập của Ngự Tứ.

Dọc đường ánh sáng lòe nhòe kỳ dị, đỏ, tím tranh nhau chen qua cửa sổ xe chiếu vào gương mặt ảm đạm của Cố Duyên. Cô cứ lẳng lặng nhìn chăm chú ngoài cửa sổ như vậy, không nghĩ gì cũng chẳng nói gì.

Ngự Tứ ngồi bên cạnh cô có vẻ vô cùng ngoan ngoãn, tỏ vẻ như đã cảm giác được nỗi sầu não ấm ức của Cố Duyên. Những ngày chung đụng này anh đã học được cách nhìn sắc mặt Cố Duyên, anh sợ một hành động của mình sẽ đột nhiên trêu chọc Cố Duyên, tất cả chỉ vì anh thích cô, thích cô gái duy nhất ngoài Linh Lung ra coi anh là bạn bè.

Xe taxi chậm rãi lái về phía sân nhỏ nhà họ Cố, khi chỉ cách cổng có hai mươi mét, Cố Duyên nhìn thấy một chiếc BMW Cayenne màu bạc từ từ lái ra khỏi sân. Ngọn đèn lớn ở cổng đúng lúc chiếu lên chiếc Cayenne, soi rõ gương mặt đẹp trai mà lại xa lạ kia.

Trong lòng Cố Duyên run lên bần bật, buột miệng khẽ hô: "Tài xế, dừng xe."

Xe taxi két một tiếng dừng hẳn.

Nhìn chăm chú vào người trong chiếc Cayenne, Cố Duyên cảm nhận được thần kinh đang thắt chặt lại từng chút một, là anh ấy, đúng là anh ấy thật. Chính là Phong Thanh mà Sương Sương Xinh Xinh vừa mới nhắc tới, anh ấy thực sự đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Phong Thần VỀ RỒI

Ba năm không gặp, anh ấy trưởng thành hơn một chút, vẫn đẹp trai rung động như vậy, chỉ là trên gương mặt vốn tỏa nắng đã có thêm đôi nét u sầu.

Mà ngồi trên ghế phụ là một cô gái xinh đẹp cười một cách tự nhiên, không phải là Tô Điền trước đây liều mạng theo đuổi anh ấy sao, cũng chính là hoa khôi khóa dưới trong trường đại học của anh ấy.

Trước đây khi Cố Duyên và Phong Thanh vẫn còn yêu nhau, Cố Duyên không chỉ một lần hỏi anh ấy vì sao không có hứng thú với cô nàng hoa khôi xinh đẹp như vậy, Phong Thanh nghiêm chỉnh đáp: cô ấy quá đẹp.

Lúc đó Cố Duyên nghe được đáp án này thì cong cái miệng nhỏ nhắn lên tỏ vẻ bất mãn.

Phong Thanh bật cười bế cô lên đùi, cực kỳ cưng chiều.

Bây giờ xem ra đàn ông quả đúng là không qua được ải mỹ nhân, Phong Thanh cũng như vậy.

Cuối cùng Cố Duyên cũng hiểu được vì sao anh ấy không nói tiếng nào đã bỏ mình mà đi.

"Cô ơi, xin hỏi cô có muốn xuống xe không?" Bác tài hơi mất kiên nhẫn lên tiếng hỏi, Cố Duyên mới giật mình tỉnh lại như vừa đi vào cõi thần tiên. Cô gật đầu thật mạnh, đẩy cửa xe bước ra, ra khỏi xe rồi mới giật mình cảm thấy cả người mình đều run bần bật.

Đối mặt với sự chất vấn của Cố Duyên, Diêu Tố liếc nhìn hướng Phong Thanh vừa mới rời đi, không thể không gật đầu thừa nhận Phong Thanh thực sự đã trở về.

Diêu Tố chần chừ nói thêm: "Không phải cha mẹ cố ý lừa gạt con, dù sao hai đứa cũng đã từng yêu nhau, mà lần này Phong Thanh lại đưa vợ sắp cưới về để tổ chức đám cưới. Chúng ta… cũng là vì sợ con không chấp nhận được sự thật này thôi."

Vợ sắp cưới, đám cưới…

Phong Thanh sắp kết hôn rồi, anh Phong Thanh của cô sắp kết hôn với người phụ nữ khác rồi.

Dưới chân mềm nhũn, Cố Duyên suýt nữa thì không nhịn được mà ngất trên đất.

Sau khi từ nhà mẹ đẻ về lại nhà họ Ngự, tròn một tháng Cố Duyên không bước ra khỏi ngôi nhà đó một bước. Trước giờ cô vốn sợ cô đơn giờ lại đóng cửa tự giam mình trong phòng, cho rằng như vậy thì có thể thoát khỏi sự thật Phong Thanh sắp kết hôn. Nhưng sự thật chứng minh, ý tưởng lừa mình dối người này là ngu xuẩn, là vô tác dụng.

Trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng Phong Thanh và Tô Điền cùng nhau bước ra từ căn nhà nhỏ của nhà họ Cố, Tô Điền xinh đẹp cười hạnh phúc.

Anh Phong Thanh của cô cũng chỉ có Tô Điền con nhà giàu có, xinh đẹp trưởng thành mới xứng thôi.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng hai người họ dắt tay nhau đi trên thảm đỏ, cô đã khó chịu khắp người.

Ánh mặt trời bình minh ấm áp, mềm mại xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, đắp lên người Ngự Tứ đang ngủ say bên trong.

Tối qua là cảnh tượng lần thứ hai Ngự Tứ phát bệnh, không có gì khác so với lần trước, gầm rú, tự hành hạ, bị thương…

May thay lần này ngoài cánh tay bị thương ra thì không bị gì khác.

Lúc phát bệnh Ngự Tứ sợ tất cả mọi người, ngay cả ông Ngự và bà hai cũng không dám tới gần, lại để Cố Duyên một mình đối mặt.

Tối qua khi Cố Duyên nhìn thấy Ngự Tứ phát bệnh, vốn muốn tránh thật xa, kéo cửa phòng mới phát hiện cửa phòng đã bị người ta khóa từ bên ngoài, trong lòng cô nóng như lửa đốt, trong tình thế cấp bách liền chui đầu vào tủ treo quần áo, mặc cho Ngự Tứ gầm rú cầu cứu thế nào cũng không ra.

Không phải cô tàn nhẫn, mà căn bản là không có cách nào cứu, từ sau lần đầu tiên Ngự Tứ phát bệnh, Cố Duyên không chỉ nghe ngóng bệnh tình từ phía bác sĩ Chung một lần, bác sĩ Chung chỉ nói với cô Ngự Tứ mắc một chứng bệnh lạ mà y học hiện giờ không có cách chữa trị, không có bất kỳ loại thuốc nào có thể giúp được anh.

Có lẽ bí bách trong tủ quần áo quá lâu, lúc này Cố Duyên chỉ cảm thấy chật chội, trong dạ dày cũng khó chịu cồn cào.

Cô che miệng nhanh chóng vọt vào toilet, nhào về phía chỗ thoát nước nôn ra toàn là nước và dịch mật.

Mấy hôm nay cô đều ăn rất ít, nôn sạch ra những thứ trước đó, cô ói khó chịu, nước mắt chảy xuống.

"Chị Cố, chị sao vậy?" Ngự Tứ vốn đang ngủ say bị ồn ào mà tỉnh, vừa dụi mắt vừa cùng vào toilet, chăm sóc vỗ sau lưng cô, thân thiết hỏi, còn tỉ mỉ đưa khăn mặt.

Cố Duyên vẫn có chút sợ hãi với anh, theo bản năng nhích sang bên cạnh một bước, lắc đầu: "Tôi không sao."

Cô không thể nói cho anh biết đây là phản ứng sau khi bị kích động.

Đúng lúc này chị Lưu vào dọn dẹp quần áo nhìn thấy Cố Duyên bám vào bồn rửa tay ói đến trời chao đất đảo, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, lạnh lùng đánh giá cô rồi nói: "Không phải mợ hai có thai đấy chứ?"

Một câu nói như sấm ngang tai, Cố Duyên hoàn toàn hóa đá…

Mang thai? Cụm từ xa lạ này sao có thể móc nối với cô chứ?

Từ khi kết hôn tới nay mỗi ngày cô và Ngự Tứ đều ngủ chay đến sáng, đến quần áo cũng không cởi ra, sao có thể mang thai?

Cô vẫn luôn sạch sẽ, ngoại trừ cái lần ngoài ý muốn trước khi kết hôn kia.

Một lần ngoài ý muốn kia… Cố Duyên hét lên che hai tai lại ngồi xổm xuống, không dám nghĩ tới, không dám đoán.

Tới chết cô cũng không chịu tin mình lại có vận may tốt đến vậy, một phát đã trúng thưởng, người đàn ông ngay cả mặt mũi thế nào cô cũng không thấy rõ, sao cô có thể có thai con của anh?

"Chị Cố không mang thai đâu, chị đi ra ngoài cho tôi đi!" Ngự Tứ thấy Cố Duyên phản ứng mạnh mẽ như vậy liền đẩy mọi lỗi lầm lên người chị Lưu lắm chuyện, bảo vệ Cố Duyên như thói quen. Anh vừa oán giận vừa đẩy chị Lưu ra ngoài, nhanh chóng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cô mang thai rồi

Mặc dù cực kỳ không muốn tin mình có thể mang thai, nhưng vì lý do an toàn Cố Duyên vẫn mua que thử thai về.

Nếu không phải câu nói kia của chị Lưu nhắc nhở, cô căn bản không nghĩ tới cụm từ "mang thai" này, sau khi tỉnh táo lật xem lịch treo tường, "kỳ" đã chậm hơn hai mươi ngày rồi.

Hơn một tháng qua trong lòng trong đầu cô toàn là tin tức Phong Thanh sắp kết hôn, căn bản không để ý đến sự thay đổi này.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy kết quả trên que thử thai, tim vẫn đập loạn nhịp rất lâu.

Cô mang thai rồi, mang thai sau một tháng rưỡi lấy Ngự Tứ!

Đầu tiên cô nghĩ mình phải làm gì mới có thể nhanh chóng xử lý sinh mệnh bé nhỏ không nên xuất hiện này, với điều kiện không ai biết.

Không nói cô không cách nào tiếp nhận được thân phận không rõ nguồn gốc của đứa bé này, nếu như bị người nhà họ Ngự biết cô mang thai, chắc chắn sẽ không để cô sống tốt. Dù sao ai cũng thấy được Ngự Tứ không thể hiểu được những trò chơi của người lớn, không thể nào khiến một cô gái mang thai được.

Chuyện lớn như vậy có thể giấu giếm được nhà họ Ngự sao? Chị Lưu là người bên cạnh bà hai, chị ta sẽ không báo cáo chuyện này với bà hai sao? Cho dù chị ta thực sự lương thiện không nói gì thì đứa bé trong bụng cũng sẽ trưởng thành, cái bụng cũng sẽ to lên.

Trước khi vào nhà họ Ngự cô cũng đã được nghe nói đến gia pháp của nhà họ Ngự, có người nói còn khó chịu hơn cả cái chết. Nhốt người phạm sai lầm vào một gian phòng nhỏ ở vườn sau rồi bỏ đói cho đến chết.

Một người trong số năm cô vợ trước của Ngự Tứ bị bắt trở về nhà họ Ngự trên đường bỏ trốn, từ đó về sau không hề lộ diện, có tin đồn là cô ta bị chủ nhân nhà họ Ngự nhốt vào vườn sau nhận hình phạt theo gia pháp.

Lỗi trốn đi không tính là lớn mà đã bị xử theo gia pháp như vậy, thế mình thì sao? Vừa kết hôn đã mang thai đứa trẻ không rõ nguồn gốc…

Chỉ nghĩ tới đây thôi, Cố Duyên đã dựng ngược tóc gáy.

Ông trời ơi, trò đùa của ông còn có thể lớn hơn nữa không?

Cố Duyên rất không hiểu rốt cuộc kiếp trước mình đã đắc tội bao nhiêu tiểu nhân mới có thể tạo thành đủ các loại đau khổ kiếp này.

Để phá bỏ đứa bé trước khi bị người nhà họ Ngự phát hiện, rạng sáng hôm sau Cố Duyên đã đến bệnh viện phụ sản, khi cô đến Sương Sương và Xinh Xinh đã lấy số xong chờ cô sẵn ở đó.

Thấy cô, Xinh Xinh lập tức tức giận: "Sao cậu ngốc thế, sau khi gặp chuyện cũng không biết phòng tránh?"

Sao lại ngốc thế? Cố Duyên cũng không biết vì sao mình lại ngốc thế nữa.

Hôm đó tỉnh rượu xong cô bận nổi cáu, bận hối hận, chỉ không bận đi làm biện pháp tránh thai. Nhưng bây giờ nói những thứ này thì có ích gì? Sinh mệnh nhỏ bé đến không đúng lúc đã sống trong bụng cô rồi.

"Thôi đi, bây giờ nói gì cũng đã muộn, mau mau điền tờ thông tin này đi!" Sương Sương cầm sổ khám bệnh và bút ký tên trong tay đưa tới trước mặt Cố Duyên.

Điền thông tin xong, Cố Duyên và Sương Sương, Xinh Xinh đi siêu âm B, siêu âm B thể hiện thai nhi phát triển bình thường, đã có nhịp tim. Nghe tiếng tim đập "thình thình", có chút không nỡ trào lên trong lòng Cố Duyên.

Đây chính là một sinh mệnh mới hoạt bát, thân làm mẹ, sao có thể tước bỏ quyền được sống của nó như vậy chứ? Sao có thể ích kỷ như vậy?

"Gương mặt đứa bé rất đẹp, cô chắc chắn muốn phá sao?" Nữ bác sĩ nhìn Cố Duyên bằng ánh mắt khinh thường, ánh mắt đó rõ ràng như đang nói: phụ nữ bây giờ chỉ biết ra ngoài ngủ với đàn ông, làm to bụng xong lại chạy đến bệnh viện, chẳng biết tự ái là gì.

Cố Duyên cũng không để tâm bác sĩ nhìn mình thế nào, nhưng cô vẫn còn do dự, thực sự muốn phá sao? Đây là cốt nhục của mình đấy!

Đứa bé vô tội như vậy, nhỏ như vậy, thậm chí còn chưa phát triển phôi răng.

"Tôi…" Cô mấp máy miệng, thế nào cũng không thốt ra được câu tiếp theo.

"Suy nghĩ kỹ rồi quay lại." Bác sĩ đẩy lại sổ khám bệnh cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Anh... Là ai_

Xinh Xinh gấp gáp, kéo cô sang một bên hỏi dồn: "Duyên Duyên, cậu sao vậy? Đã đến lúc này còn do dự cái gì chứ?"

Đúng vậy, lúc này còn do dự cái gì nữa chứ? Ngoại trừ tàn nhẫn, cô còn có con đường khác để chọn sao?

Cầm sổ khám bệnh trong tay, Cố Duyên chỉ cảm thấy nó như nặng ngàn cân.

Vì sao đứa bé không phải của Ngự Tứ, mặc dù anh là kẻ ngốc, cũng chẳng có địa vị ở nhà họ Ngự, nhưng suy cho cùng thì vẫn là một thành viên của nhà họ Ngự, có thể cho đứa bé một khoảng trời để sống tiếp.

Biết rõ là không thể, nhưng cô vẫn lẩm bẩm lên tiếng: "Có thể không làm không?"

"Cậu điên rồi? Không muốn sống nữa sao?" Xinh Xinh cố gắng hạ giọng: "Lẽ nào cậu muốn chết đói hay bị giam cả đời sao? Tớ nghe nói trái tim bà hai nhà họ Ngự kia còn độc hơn cả thuốc độc đó."

Một câu nói này khiến Cố Duyên không còn lý do chần chừ nữa.

Cô cứ mơ hồ như vậy mà đi vào phòng phẫu thuật, mơ hồ nằm lên bàn phẫu thuật lạnh giá theo lời của bác sĩ và y tá, nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt chảy xuống từ khóe mắt.

Khi cô cho là mình sẽ mất đi đứa bé này, trong phòng phẫu thuật đột nhiên xảy ra chuyện, cô đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì bỗng nhìn thấy vài bóng người màu đen đang vây quanh, bác sĩ và y tá đã hét ầm lên, lập tức, cô bị một trong những người áo đen đó lôi xuống khỏi bàn phẫu thuật.

Không cho cô có thời gian ngạc nhiên, không cho cô có thời gian phản ứng, cô đã bị lôi ra khỏi phòng phẫu thuật, ngay cả thời gian đáp lại tiếng kêu của Sương Sương và Xinh Xinh cũng không có, cô chỉ thấy bên cạnh có vô số bóng người đang lui dần về phía sau, cách xa dần.

Mãi đến khi bị đẩy vào trong một chiếc xe ô tô xa hoa, Cố Duyên vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Từ khi cô xuống khỏi bàn phẫu thuật cho đến khi ra khỏi bệnh viện, rồi lên xe, thời gian rất ngắn, chắc cũng không quá hai mươi giây.

"Cậu chủ, đã đưa cô Cố đến rồi." Một trong những người mặc đồ đen cung kính nói.

“Rất tốt.” Giọng nói nam tính truyền tới từ phía sau.

Cố Duyên quay đầu lại, liền nhìn thấy người đàn ông đeo kính râm đang ngồi ở hàng ghế sau. Vóc dáng của anh cao lớn, chân dài vắt chéo, kính râm che mất một phần ba khuôn mặt đẹp trai, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc khiến người ta phát hiện sự hoàn mỹ của nó.

Gương mặt này... Nhìn thế nào đi nữa thì Cố Duyên cũng cảm thấy rất quen mắt.

“Anh... là ai?” Cố Duyên hoảng hốt nhìn lại anh.

Hơn hai mươi năm qua, cô luôn khiêm tốn ngoan hiền, cũng chưa từng trêu chọc người nào. Nhưng người đàn ông ăn mặc chỉnh tề trước mắt này, nhìn thế nào cũng không giống người thường.

Người đàn ông đeo kính râm không trả lời câu hỏi của cô, khóe môi khẽ nhúc nhích, thản nhiên ra lệnh: “Lái xe đi.”

Theo mệnh lệnh của anh, chiếc xe bắt đầu khởi động, lúc này Sương Sương và Xinh Xinh cũng đã đuổi đến, vừa đuổi theo chiếc xe đã chạy vừa hô to “Dừng xe”.

Cố Duyên cũng đang vẫy hai tay về phía họ để cầu cứu, mà hành vi này của họ rõ ràng đã chọc giận người đàn ông đeo kính râm kia, giọng nói của anh vẫn lạnh lùng như cũ: “Dạy dỗ hai cô gái kia một chút.”

“Vâng, thưa cậu chủ.”

Một trong những người đàn ông kia mở cửa xuống xe, còn về việc anh dạy dỗ Sương Sương và Xinh Xinh thế nào thì Cố Duyên không hề biết, bởi vì chiếc xe đã lập tức rời khỏi cửa bệnh viện một cách nhanh chóng.

“Rốt cuộc anh là ai? Muốn làm gì họ vậy?” Cố Duyên sắp bị bầu không khí kỳ dị này làm cho phát điên rồi.

Rốt cuộc bọn họ là ai? Tại sao muốn bắt mình đi? Vì tiền? Nhìn bọn họ đi xe sang trọng như vậy không hề giống là người cần tiền, cần người? Trên đường đầy cô gái xinh đẹp hơn mình mà.

Lúc cô đang gấp gáp muốn biết câu trả lời, người đàn ông đeo kính râm liền rướn người lên phía trước, đưa tay lấy kính trên mặt xuống, đôi mắt màu xanh lam toát lên vẻ thông minh mà lạnh lùng, yên lặng nhìn chằm chằm vào cô: “Em cho rằng anh là ai?”

Cố Duyên sợ hãi, nhìn lại anh một lần nữa, có chút quen thuộc, có chút xa lạ, mặt mũi tuyệt đẹp khá giống Ngự Tứ, chỉ là anh thần bí hơn Ngự Tứ một chút, lạnh lùng hơn một chút.

Bọn họ là hai thế giới hoàn toàn trái ngược, không phải người cùng đẳng cấp.

Cô nghĩ, chắc những người đàn ông có tướng mạo đẹp đều trông giống nhau nhỉ, giống như một tác phẩm nghệ thuật được các nhà nghệ thuật điêu khắc ra.

Giống như cô nhìn Ngự Tứ mà lại luôn nghĩ đến Phong Thanh vậy!

Sau một hồi lâu, cô lắc đầu.

Cô vốn không quen anh.

Người đàn ông đột nhiên nở nụ cười, cánh tay dài đưa lên, ngón tay thon dài ôm lấy, đẩy cổ của cô lên phía trước, sau đó, đôi môi của anh phủ lên đôi đôi môi cô.

Anh đang hôn cô? Cố Duyên ngạc nhiên trợn tròn hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tại sao lại có thể ngang ngược như vậy_

Cô đang định phản kháng thì anh đã rời ra, nụ cười mờ ám vô cùng: “Vậy nhất định là em có nhớ hơi thở của anh.”

“Anh…” Cố Duyên ghét bỏ dùng tay áo lau đôi môi đỏ hồng của mình, tức đến mức không nói nên lời.

“Nếu lần sau còn để anh biết em định bỏ con của anh, anh sẽ khiến em chết thảm hơn con đó.” Lời sau đó của người đàn ông này khiến Cố Duyên sợ

đến ngây người, cánh tay đang lau môi dừng giữa không trung, mồm miệng há hốc.

Con của anh...

Con của anh...

Cuối cùng Cố Duyên cũng hơi hiểu ra, anh chính là người đàn ông ăn sạch mình sau đó bốc hơi khỏi thế gian? Sao có thể chứ? Tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy?

Không, suy nghĩ kỹ một chút thì thực ra chẳng hề có chút trùng hợp nào cả, anh đến tận cửa cưỡng ép lôi cô ra khỏi phòng phẫu thuật, đây là chuyện mà anh đã chuẩn bị sẵn từ lâu rồi.

Cố Duyên vẫn có thể mơ hồ nhớ ra người đàn ông kia rất cao, thân hình đẹp, toàn thân toát ra hơi thở quý tộc, thực sự rất giống người đàn ông ở trước mặt.

Thì ra anh không hề bốc hơi khỏi thế gian, không hề rời khỏi thành phố này, chỉ là đứng ở một nơi mình không thể nhìn thấy được mà thôi.

Nhưng làm sao anh biết cô mang thai? Ngay bản thân cô cũng phải đến tối qua mới biết mà.

Cô nhớ ra trước đây Dương Xinh Xinh từng nói với cô về thân phận của người đàn ông này, là ông chủ đằng sau khách sạn cao cấp kia, đây đúng là thân phận thật của anh sao?

Tất cả những nỗi băn khoăn đều có vẻ thần bí như vậy, Cố Duyên rất muốn hỏi rõ từng chút một, nhưng người đàn ông trước mặt vẫn im lặng như vậy, bộ dạng lạnh như băng giá, vốn không giống như người sẽ bằng lòng mở miệng giải thích.

"Lần đó là tôi không đúng, giờ tôi xin lỗi anh một tiếng, nhưng đứa bé không thể để lại, bởi vì tôi đã là mợ hai của nhà họ Ngự rồi." Cô bình tĩnh mở miệng.

Người đàn ông lại một lần nữa đeo kính râm lên mặt, lui về phía sau, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế: "Em đã biết mình không đúng, vậy thì anh sẽ cho em một cơ hội chuộc tội, bảo vệ con của anh cho tốt. Nếu không người chết thảm không chỉ có mình em, còn có hai đồng lõa là Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh."

Nói đến Sương Sương và Xinh Xinh, lúc này Cố Duyên mới nhớ tới vừa rồi anh hạ lệnh trừng trị họ, không biết bây giờ bọn họ thế nào rồi.

Giống như nhìn thấu nỗi lo của cô, người đàn ông lại nói: "Yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn, họ sẽ không sao hết."

"Sao anh có thể ngang ngược như vậy chứ?" Cố Duyên tức giận, đứa con trong bụng của cô, còn cô thì sống trong sự soi xét của bà hai, muốn cô bảo vệ tốt cho đứa bé này? Đến lúc đó sợ rằng ngay cả chính mình cũng khó mà bảo toàn tính mạng.

Đương nhiên, những thứ này đều không phải thứ người đàn ông đeo kính râm kia bận tâm, anh vẫn không trả lời câu hỏi kia theo thói quen, nhếch khóe miệng bình thản nói: "Em có thể xuống xe rồi."

Cố Duyên nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện mình đã trở lại cổng ngôi nhà của nhà họ Ngự, vừa rồi chỉ mải lo lắng và nghĩ đến chuyện kia nên căn bản không để ý hướng đi của xe. Tưởng rằng anh sẽ lôi cô đến chỗ không người rồi bỏ lại, không ngờ anh lại đưa cô về biệt thự nhà họ Ngự.

Cô đẩy cửa xe ra, định xuống xe, chân vừa bước ra được một nửa lại thu lại, quay đầu nhìn anh: "Vậy tôi có thể biết tên anh không?"

Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt cô không nói gì, rõ ràng là đang chần chừ, một lát sau mới mở miệng thốt ra hai chữ: "Phong Tùy."

Nói xong, anh đưa mắt ra hiệu cho một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, người đàn ông đó lập tức đưa một tấm danh thiếp vàng cho cô.

"Đây là số điện thoại của anh, có chuyện gì có thể gọi số này để tìm anh." Anh nói.

Cố Duyên nhìn sang tấm danh thiếp nhưng không cầm lấy, cô đóng sầm cửa xe rời đi, cũng không hề quay đầu lại.

Cô không cho rằng mình có thể giữ được đứa bé này, cũng không cho rằng tìm anh sẽ có tác dụng, còn về đứa bé này... Cô cũng không biết nên làm sao với nó nữa.

Buổi tối, Cố Duyên nhận được điện thoại của Dương Xinh Xinh, cô khóc lóc kể rằng quản lý Trần của quán rượu bị đuổi việc rồi, nguyên nhân là do lắm miệng tiết lộ thông tin của ông chủ khách sạn.

Quản lý Trần chắc chắn là do Dương Xinh Xinh làm lộ tin tức ra ngoài, bởi vì hắn chỉ đề cập đến ông chủ phía sau thần bí trước mặt mỗi Dương Xinh Xinh, nên đã đề nghị chia tay.

Vất vả lắm mới kiếm được người có tiền, không ngờ lại cứ thế mà làm tuột mất.

Cố Duyên biết, lúc Dương Xinh Xinh vừa đau lòng cũng sẽ vừa nghi ngờ mình, cô cảm thấy cả tinh thần lẫn thể lực đều mệt mỏi vô cùng, ngay cả lời giải thích cũng chẳng buồn nói.

Cũng chẳng có tâm tư mà nghĩ ngợi về ông chủ phía sau trong truyền thuyết kia, cũng chính là cha của con cô, làm sao biết được quản lý Trần tiết lộ bí mật cho Dương Xinh Xinh, vì sao lại hiểu rõ chuyện của mình như nắm trong lòng bàn tay như vậy, càng lười đoán thân phận thật của anh.

Bởi vì lúc này cô đang phiền lòng, đang băn khoăn chuyện quan trong hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngậm máu phun người

Cố Duyên đoán được chị Lưu nói tin tức có lẽ cô mang thai cho bà hai, nhưng không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy.

Ngày hôm sau lúc vừa tắm rửa xong đi xuống tầng, liền thấy bà hai đã ngồi đợi trên ghế sofa rồi, bên trong phòng khách còn có Dung Kim và mấy anh chị em họ ăn không ngồi rồi suốt ngày ở lì trong nhà họ Ngự.

Nhìn thấy bọn họ, bước chân của Cố Duyên ngừng lại một chút, trong lòng bỗng hiện lên một dự cảm chẳng lành.

Cố Duyên vừa chào hỏi đám người kia xong thì Ngự Tứ cũng từ trên tầng đi xuống, lúc nhìn thấy Cố Duyên anh liền cười toe toét, vứt luôn bánh ngọt trong tay lao thẳng đến, miệng vui mừng nói: "Chị Cố, chị đã về rồi? Nghe nói trong bụng chị có em bé, thật sao? Em thực sự sắp làm cha sao?"

Ngự Tứ nói xong liền đưa tay sờ bụng dưới phẳng lì của Cố Duyên.

Quả nhiên! Đều biết rồi!

Trong lòng Cố Duyên rất hoảng sợ, nhìn biểu cảm trên mặt bà hai là biết bà ta đang giận rồi, lại nhìn sang chị dâu Dung Kim, dáng vẻ có chút hả hê, chứng tỏ đã chuẩn bị sẵn sàng để xem chuyện vui.

Cô cẩn thận che giấu sự hoảng hốt trong lòng, biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Đưa tay lên, gạt cánh tay của Ngự Tứ xuống, giả vờ bất mãn trách: "Nói bậy cái gì đó, bên trong không có em bé."

Đúng vậy, trước khi có chứng cứ, cô không thể thừa nhận, không thể tự mua dây buộc mình.

Còn Ngự Tứ rõ ràng không hề hiểu suy nghĩ của cô, tiếp tục hét lên: "Nhưng chị dâu nói có mà, chị dâu nói em sắp được làm cha rồi mà."

"Chị dâu trêu em cho vui thôi mà."

Bà hai nhìn cô, trong mắt hiện lên sự ác ý khó mà thấy được, giọng nói lạnh lùng: "Có mang thai hay không đi kiểm tra là rõ ngay, giấy tờ đã thay cô chuẩn bị xong, chị Lương, đưa mợ hai đi."

Rời ánh mắt đi, bà ta ra hiệu cho chị Lương.

"Vâng ạ." Chị Lương cung kính đáp lại, đi tới trước mặt Cố Duyên, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thường: "Mợ hai, xin mời đi theo tôi."

Nghĩ cũng thật là chu đáo, xem ra không làm rõ mọi chuyện thì bọn họ sẽ không để yên đâu.

Trốn tránh cũng không được, muốn lừa gạt cũng không xong, thôi thì cứ vui vẻ mà thừa nhận đi, sống hay chết cũng phải nghĩ cho mình.

Cô nhìn sang tờ giấy trong tay chị Lương, nói: "Không cần, chị Lưu nói không sai, tôi đang mang thai."

Vừa dứt lời, Dung Kim liền kích động nhảy thẳng từ trên ghế sofa xuống, chỉ vào cô mà kêu la om sòm nói: "Xem đi xem đi, con đã nói cô ta mang thai rồi mà, cũng không biết là con của ai nữa, đúng là không biết xấu hổ! Thấy Ngự Tứ nhà chúng tôi ngốc nghếch nên định cắm cặp sừng lớn như vậy cho nó, thật đáng hận mà!"

Nói xong nhanh chóng đi vòng qua ngồi bên người bà hai, lay cánh tay của bà ta rồi tiếp tục gào to: "Mẹ, lúc đầu con đã nói rồi mà, loại đàn bà ham vinh hoa phú quý này không thể cưới về được, không có gia giáo, không có tự tôn, không biết liêm sỉ..."

Cố Duyên nắm chặt bàn tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, đau đến chết lặng.

Không biết liêm sỉ, đúng vậy, mình đúng là vô cùng không biết liêm sỉ, gả cho Ngự Tứ lại mang thai con của người đàn ông khác. Nhưng mình có không biết xấu hổ hơn nữa, cũng không tới phiên đám phụ nữ chả cao thượng hơn mình là mấy trước mặt phê phán.

Cô cười, liếc nhìn Dung Kim lạnh lùng châm chọc: "Cô Dung này, chuyện trước đây của chị với vị đạo diễn kia ai ai cũng biết, nếu không phải chị tham

tiền của nhà họ Ngự thì tại sao phải chia tay với anh ta, sau đó gả vào nhà họ Ngự chứ? Chị chẳng qua không mang thai mà thôi, nếu mang thai, chưa chắc đã là con của anh cả đó. Còn về đứa con của em có phải con của Ngự Tứ hay không, chị còn chưa đủ tư cách để lắm miệng."

"Cô... Cô ngậm máu phun người!"

"Ngậm máu phun người là chị mới đúng chứ nhỉ?"

"Ha, khả năng của Ngự Tứ mọi người ai cũng biết, nó sao có thể hiểu chuyện giữa nam nữ chứ, đứa bé sao có thể là của nó được!"

"Buổi tối đóng cửa phòng, làm sao chị biết chúng em trải qua đêm dài đằng đẵng như thế nào? Hàng đêm chị đều đến xem trộm, đến nghe lén chúng em chắc?"

Câu nói của Cố Duyên khiến Dung Kim cứng họng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đứa bé là của ai_

Bà hai không nhịn được mà lên tiếng ngăn hai người đấu võ mồm lại, lạnh lùng nhìn Cố Duyên: "Nói, đứa bé là của ai!"

Đứa bé là của ai? Chính bản thân Cố Duyên cũng muốn biết, người đàn ông chỉ có duyên gặp mặt một lần kia rốt cuộc là ai? Ai có thể nói cho cô biết đây?

Cô thản nhiên đáp: "Mẹ hai nói lời này không cảm thấy kì lạ sao?"

"Xem ra không dạy dỗ, thì cô sẽ không định nói thật nhỉ." Bà hai cắn răng nói xong, liền quay đầu đưa mắt ra hiệu cho chị Lưu luôn túc trực bên mình, chị ta lập tức đứng ra phía sau Cố Duyên, hung dữ đá một cước vào phía sau đầu gối của cô. Cố Duyên mềm nhũn, ngã khuỵu xuống đất.

"Thấy chiếc roi da trong tay chị Lưu chưa? Nếu không muốn da tróc thịt bong thì nói thật ra người đàn ông đó là ai." Bà hai vừa dứt lời, chị Lưu liền rất phối hợp mà đưa roi da trong tay lên trước mặt cô, lắc qua lắc lại.

Đó là một chiếc roi da nhìn thì có vẻ vô hại, quấn trên tay chị Lưu như một con rắn vậy.

Quất trên người nhất định sẽ rất đau.

Cô nghĩ.

Nhưng cô vẫn kiên trì ngậm miệng không nói, bởi vì đây là đường sống duy nhất của cô.

Chị Lưu được bà hai nuôi bên mình, ác độc vô cùng, chủ nhân còn chưa kịp ra lệnh chị ta đã không chờ được mà quất roi da lên người Cố Duyên.

Một roi quất xuống cả người như bị lửa đốt, đau thấu tim gan, đàn ông cũng chưa chắc chịu được nỗi đau này.

Cố Duyên chỉ là một cô gái, lập tức toét máu, cô cắn răng nằm sấp trên mặt đất, cố nhịn nhưng sau mấy roi thì cũng không nhịn được mà kêu lên.

"Cho cô cơ hội nói thật cô lại không nói, nhìn cô cứng miệng kìa, xem cô có nói hay không..." Chị Lưu vừa ra sức quất roi vừa nói lẩm bẩm. Hoàn toàn không để ý tới chuyện Cố Duyên đang đau đến mức lăn qua lăn lại kia có mang thai hay không, có phải là cô gái yếu đuối hay không, như muốn đem hết bực tức mà thường ngày bản thân phải chịu khi ở bên bà hai xả hết vào lúc này.

Thấy Cố Duyên bị đánh, Ngự Tứ nóng lòng, tóm lấy góc áo của chị Lưu kêu gào ầm ĩ: "Không được đánh chị Cố! Không được đánh chị ấy!"

Thấy chị Lưu không dừng tay, Ngự Tứ lao đến bên người Cố Duyên, đưa thân mình ra bảo vệ cô, lo lắng đến nỗi nước mắt cũng sắp tuôn rơi: "Chị còn đánh chị Cố, tôi sẽ nói cho cha, kêu cha nhốt chị vào vườn sau!"

Sự đáng sợ của vườn sau, dù có là đứa ngốc như anh cũng biết được.

"Ngự Tứ, tên ngốc nhà em!" Dung Kim đi tới lôi anh từ bên người Cố Duyên ra, vừa lớn tiếng nói: "Chị Cố của em lăng loàn với người đàn ông khác bên ngoài, cắm cặp sừng lớn như vậy lên đầu em vậy mà em vẫn bênh vực cô ta sao?"

"Chị Cố mới không thèm lăng loàn với người đàn ông khác!" Ngự Tứ không phục.

Dung Kim lười giải thích thêm với anh, đưa mắt ra hiệu người làm đưa cậu chủ đi, khó khăn lắm ông Ngự mới đi công tác xa, không nhân cơ hội này xử

lý Cố Duyên thì về sau sẽ càng không có cơ hội.

Ngự Tứ bị ép lôi đi, người trong phòng đều ngồi nghiêm chỉnh, không ngờ bà hai dạy dỗ Cố Duyên bằng cách tàn nhẫn đến vậy. Thấy Cố Duyên đã chảy máu đầm đìa, một cô gái cuối cùng cũng không dám nhìn nữa, đi tới trước mặt bà hai nói: "Dì à, mau kêu chị Lưu dừng tay đi, còn đánh như vậy nữa thì đứa bé trong bụng sẽ gặp nguy hiểm mất."

"Mộng Châu, cô có lầm hay không vậy? Đứa bé này mà giữ lại sẽ hủy hoại danh tiếng nhà họ Ngự, sảy rồi không phải càng tốt sao!" Dung Kim dứt lời, chạy đến ngồi bên người bà hai, ôm cánh tay của bà ta: "Mẹ, mẹ không thể nhẹ dạ, bây giờ phải trừng trị cô ta ngay, nếu cha mà về thì không còn cơ hội đâu."

Tuy bà hai một lòng muốn hại chết cái thai trong bụng Cố Duyên, nhưng khi thấy Dung Kim gấp gáp như vậy, bà vẫn rất không vui trừng mắt nhìn cô ta. Đương nhiên, bà ta cũng không hề hạ lệnh kêu chị Lưu dừng lại.

Roi da của chị Lưu cứ không ngừng quất xuống cho đến khi Cố Duyên quỳ rạp trên mặt đất, không nhúc nhích thì mới dừng lại, trên mặt roi dính đầy vết máu của Cố Duyên, dưới ánh mặt trời trông có vẻ khát máu và tàn nhẫn, trông như bà la sát vừa mới trở về từ chiến trường.

Cố Duyên co quắp người trên mặt đất, từ đầu đến cuối hai tay đều không hề rời khỏi bụng, rời khỏi cốt nhục của cô.

Nỗi đau thấu xương từ bốn phương tám hướng bủa vây, trong lòng không ngừng gào thét: Để mình chết như vậy đi, cứ chết như vậy đi.

Từ khi gả vào nhà họ Ngự, cô đã không biết ý nghĩa của việc bản thân còn sống là gì, nếu ngay cả cốt nhục của mình cũng không bảo vệ được, sống lại càng không có ý nghĩa.

Chết cũng tốt, đến một nơi không còn đau khổ nữa, không có Phong Thanh, không có Tô Điền, không có cha mẹ, không có người nhà họ Ngự nữa...

Chỉ có cô và con!

Chậm rãi nhắm mắt, cô dường như thấy được điểm cuối của cuộc đời, vừa gần vừa xa, đi thế nào cũng không đến được!

Cuối cùng, cô mệt mỏi, ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mãi mãi đừng xuất hiện

Không biết đã ngủ bao lâu, Cố Duyên lại tỉnh lại dưới sự kích thích của thuốc khử trùng.

Cô không mở mắt, không phải bởi vì đau đớn, mà vì không muốn đối mặt.

Cô nghe được tiếng nói cố kìm nén của ông Ngự: "Bác sĩ Chung, đứa bé phải giữ, người mẹ cũng phải được chữa trị, thuốc gì có thể dùng đều dùng cho con bé."

"Vâng, thưa ông." Bác sĩ Chung đáp.

Động tác của bác sĩ Chung rất nhẹ nhàng, nước thuốc được bôi lên từng vết thương trên người cô, lại là một lần đau như vào địa ngục. Cố Duyên cắn răng nằm chịu đựng, vất vả lắm mới nhịn được đến khi bác sĩ Chung rời đi.

Sau khi bác sĩ Chung rời đi, cô chậm rãi mở hai mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên giường của mình, trời cũng đã tối rồi. Ngoài cửa sổ ánh đèn sáng rực rỡ chiếu vào làm mắt cô đau nhức.

Ngự Tứ thấy cô tỉnh lại, vui mừng lau nước mắt nước mũi trên mặt: "Chị Cố, cuối cùng chị cũng tỉnh lại rồi? Hu... Chị Cố, em còn tưởng chị sẽ không tỉnh lại nữa chứ..." Đang cười lại bật khóc.

Mọi thứ đều là lỗi của anh, nếu như không có anh, thì sao cô lại bị ép gả vào nhà họ Ngự, sao lại bị một người đàn ông đến mặt cũng chưa từng thấy ăn sạch ở trong khách sạn rồi còn mang thai nữa chứ?

Hiện tại cô không thể nào không oán, không hận.

"Cút ra ngoài cho tôi." Giọng nói lạnh lùng.

"Chị Cố…" Giọng Ngự Tứ rất ấm ức.

“Đi ra ngoài! Mãi mãi đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Mãi mãi, sao có thể chứ? Ngự Tứ là chồng của cô cơ mà!

Ngự Tứ vừa đi ra ngoài vừa ngoái đầu lại, trong phòng ngủ chìm vào yên tĩnh, Cố Duyên lại nằm xuống giường, để không đè vào thai nhi, bác sĩ Chung đã lót thêm rất nhiều gối dưới người cô.

Cố Duyên dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng, cũng may, đứa bé không sao, đây là điều duy nhất đáng để cô vui mừng.

Bên ngoài cửa vang lên từng hồi âm thanh ầm ĩ cùng tiếng thét chói tai, tiếng chân người chạy qua chạy lại, năm phút sau, tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa đến gần, càng ngày càng gần.

Cố Duyên vốn không thích náo nhiệt, nhưng bên ngoài thực sự quá ồn, khiến cô không thể đi vào giấc ngủ.

Cửa phòng bị người đẩy ra, Linh Lung mặt tái mét đi vào đưa thuốc cho cô, cô bưng chén thuốc lên lơ đãng hỏi một câu: “Bên ngoài sao vậy?”

Linh Lung đưa mắt nhìn cô, giọng nói hơi run lên: “Chị Lưu ngã từ tầng ba xuống tầng một, ngã trên cỏ không có vết thương, không đổ máu, cũng chẳng hiểu sao lại chết.”

Trong lòng Cố Duyên run lên bần bật, vô cùng ngạc nhiên, chị Lưu sáng nay vẫn khỏe mạnh cầm roi quất cô sắp chết sao lại chết rồi? Cô còn chưa kịp hận chị ta cơ mà!

Ngã từ tầng ba xuống vườn hoa tầng một ư? Không bị thương, không có máu, nhưng lại chết?

Hậu sự của chị Lưu do cảnh sát và nhà họ Ngự cùng nhau xử lý, sau hai ngày hai đêm điều tra, cảnh sát đưa ra kết luận là chị Lưu chết ngoài ý muốn.

Chị Lưu chỉ là một người làm, ông Ngự cũng không có ý định tiếp tục truy cứu.

Không ai biết nguyên nhân cái chết của chị Lưu, bao gồm cả Cố Duyên!

Chuyện chị Lưu chết ngoài ý muốn mặc dù khiến mọi người đều kinh sợ, nhưng trong căn nhà đã nhanh quay về vẻ yên tĩnh lúc trước.

Ông Ngự cũng coi như có cơ hội truy cứu chuyện Cố Duyên bị thương, đối mặt với lời giáo huấn của ông Ngự, Dung Kim đã sớm suy nghĩ xong đối sách. Mở miệng là nói đều vì nghĩ cho huyết thống và danh dự của nhà họ Ngự, còn đòi Cố Duyên đi xét nghiệm ADN để bảo đảm huyết thống thuần khiết.

Tuy ông Ngự cũng hoài nghi lai lịch của đứa bé nhưng chuyện xét nghiệm ADN không phải chuyện nhỏ, dù nói thế nào đi nữa thì đây cũng là một sự sỉ nhục đối với Cố Duyên.

Bà hai ở bên đồng ý nói: “Dung Kim nói cũng không phải không có lý, Ngự Tứ vốn không hiểu loại chuyện đó, để cho an toàn, vẫn nên đi xét nghiệm ADN sẽ tốt hơn, dù sao cũng chỉ là lấy chút nước ối, đâu phải chuyện gì khó.”

“Đúng vậy, chị dâu Liên cũng vì kết hôn với anh Ngự Tứ những nửa năm mà anh Ngự Tứ không chịu động đến chị ấy nên mới yêu cầu ly dị.” Một cô gái trong đám chị em đột nhiên nói ra câu nàys.

Chị dâu Liên mà cô ta nói chính là vợ đời thứ tư của Ngự Tứ, sau khi kết hôn được nửa năm liền trốn đi, đến nay tung tích cũng không rõ.

Nói đến kiểm tra ADN, Cố Duyên vốn hoảng hốt lại càng thêm hoảng loạn...

Người nhà họ Ngự quả nhiên không dễ đối phó như vậy, cũng đúng mà, chẳng ai muốn cô được tốt, cũng chẳng ai coi cô là người nhà, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội hại cô, sao họ có thể cam tâm buông tha chứ?

Cố Duyên thậm chí còn nghi ngờ năm người vợ trước của Ngự Tứ là bị họ ép đến đường cùng nên mới không thể không trốn đi.

“Cứ làm như vậy đi.” Ông Ngự đưa quyết định để kết thúc chuyện này.

Biết rõ hy vọng xa vời, nhưng Cố Duyên vẫn thử tìm cách: “Không nên! Nước ối là hồ bơi sống trong mười tháng tới của em bé, không thể tùy tiện lấy được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Yêu chị cố nhất

“Yên tâm đi, trước đây lúc tôi sinh Ngự Băng cũng bị yêu cầu kiểm tra như vậy.” Lúc nói lời này bà Ngự hơi oán hận liếc nhìn ông Ngự, đứng dậy, nói: “Việc này cứ làm như vậy đi, lát nữa đi theo chị Lương đến chỗ bác sĩ Chung làm xét nghiệm.”

Bà hai đi rồi, mọi người cũng giải tán hết, trong phòng ngủ chỉ còn lại Cố Duyên và Ngự Tứ.

Ngự Tứ lấy lòng lắc cánh tay Cố Duyên nói: “Chị Cố, chị đừng buồn nhé, về sau em sẽ đối tốt với chị và con.”

Cố Duyên ngước mắt nhìn anh, trong lòng vô cùng đau khổ.

Kẻ ngốc đúng là kẻ ngốc, cái gì cũng không hiểu, ngày ngày đều vui vẻ sống yên lành.

Nếu anh không ngốc như vậy, có khi nào sẽ giống bọn họ, ngày ngày đều nghĩ cách đuổi cô ra khỏi nhà họ Ngự nhỉ? Chắc chắn rồi, người bị cắm sừng là anh mà.

Cố Duyên xoay người đưa lưng về phía anh, vết thương trên người vẫn rất đau, đau thấu xương, nhưng vẫn không đổi được sự bình an cho con, tiếp theo đang đợi hai mẹ con họ là những gì đây, cô không dám nghĩ tới.

Nằm trên bàn phẫu thuật, trong bụng Cố Duyên lạnh ngắt, nước mắt dâng lên, chảy xuống từ khóe mắt.

Cô không biết ý nghĩa của việc mình nằm đây là gì, chỉ vì kéo dài một chút thời gian sao?

Bác sĩ Chung là một người có biểu cảm nghiêm túc, nhưng vẫn bị giọt nước mắt nho nhỏ của Cố Duyên đả động, sóng gió trong nhà họ Ngự ông đều nhìn thấy hết, kể cả những người phụ nữ mất tích.

Chỉ là ông luôn không thích xía mũi vào chuyện người khác nên chưa từng nhiều lời hỏi kĩ, đến nhìn thêm ông cũng chẳng muốn. Chỉ có nước mắt của Cố Duyên khiến ông khó mà dám nhìn thẳng.

“Nếu đã chọn con đường này rồi thì phải đối mặt với nó thôi, khóc cũng đâu giải quyết được vấn đề.” Ông nói.

“Tôi biết, chỉ là tôi không muốn con mình còn chưa kịp thành hình mà đã bị tôi liên lụy.”

“Đến bản thân mình còn khó bảo toàn, còn nghĩ đến nó làm gì chứ?”

“Nó là người duy nhất không nỡ từ bỏ.”

Đúng vậy, ngoại trừ đứa bé này, cô còn thứ gì không nỡ từ bỏ chứ? Người nhà thân nhất đã tàn nhẫn bán mình vào ngôi nhà đáng sợ này, Phong Thanh muốn kết hôn với người đàn bà khác, chồng trên danh nghĩa không thể bảo vệ cô.

Cô còn có cái gì? Cái gì cũng không có!

Biệt thự nhà họ Ngự là căn nhà có vườn kiểu châu Âu, chiếm diện tích rất lớn, riêng vườn sau kia cũng đủ để người khác đi dạo mất một tiếng đồng hồ rồi.

Một đường đá nhỏ quanh co khúc khuỷu kéo dài thẳng đến cuối vườn sau, cây thuỷ sam bên đường san sát, hoa cỏ vây quanh. Ngoài mấy người làm thỉnh thoảng xuất hiện ra thì hầu như con đường nhỏ này không có người đến.

Vết thương của Cố Duyên đã khá hơn một chút, không còn đau đớn khó chịu nữa.

Gả vào nhà họ Ngự sắp hai tháng rồi, nơi cô thường ở nhất là phòng ngủ và ban công, nếu không phải Ngự Tứ cứ quấn lấy đòi đi bắt bướm trong vườn hoa thì đến cửa phòng ngủ cô cũng lười bước ra.

Tỉ mỉ đánh giá cấu tạo của vườn sau, Cố Duyên càng nhìn càng cảm thấy nó thần bí và âm u.

Cũng khó trách Dung Kim và mấy cô cậu kia không đến đây sinh hoạt, khu vườn như vậy, đúng là khiến người ta muốn nổi da gà mà.

“Chị Cố, chị đang nghĩ gì mà ngây người ra vậy? Người ta đã gọi chị mấy lần rồi đấy.” Ngự Tứ ôm một tập giấy vẽ mà các bạn nhỏ mẫu giáo hay chơi đứng bên cạnh người cô, vẻ mặt không vui.

Mấy ngày nay vì để anh bỏ mấy thói quen xấu như chơi dế, bươm bướm và chuồn chuồn, Cố Duyên đã rất kiên nhẫn dạy anh vẽ, Ngự Tứ coi như cũng phối hợp, đã vẽ cả một buổi sáng rồi.

Cố Duyên không nhìn bức vẽ của anh, dùng cằm chỉ về phía vườn sau hỏi: “Nhà họ Ngự các người thực sự có phòng tối ư?”

“Có mà, mẹ hai nói nơi đó dành cho những người không ngoan ở, bên trong có chuột, có sâu bọ, rất đáng sợ đó.” Ngự Tứ ngồi bên người cô, cúi đầu tiếp tục vẽ.

Lời của anh khiến toàn thân Cố Duyên liền nổi da gà, cuộc đời này cô sợ nhất chính là chuột!

“Vậy... Nếu chị bị nhốt vào đó em sẽ làm gì?”

“Sẽ không đâu, chị Cố sẽ không bị nhốt vào đó đâu.” Ngự Tứ ném giấy bút, lắc lắc cánh tay của cô lo lắng nói: “Chị Cố nghe lời như vậy, đối xử với em lại tốt như vậy, sao có thể bị nhốt vào đó chứ.”

“Chị nói là nếu như.”

“Nếu chị Cố bị nhốt vào đó, em nhất định sẽ cứu chị ra.” Ngự Tứ trịnh trọng gật đầu hứa hẹn.

Trông cậy vào anh cứu vốn là chuyện rất không thực tế, hôm đó lúc cô bị đánh cũng đã biết rồi, nhưng những lời này của anh vẫn khiến cô cảm thấy vui mừng và an ủi, trong mắt hiện lên màn sương, lấy tay xoa đầu anh: “Coi như không uổng công chị thương em.”

“Em yêu chị Cố nhất.” Ngự Tứ tiếp tục lấy lòng, còn rất ngây thơ dựa đầu vào vai cô rồi cọ tới cọ lui.

Yêu nhất... Cố Duyên thầm buồn cười trong lòng, rốt cuộc anh có hiểu gì là yêu không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đừng làm loạn nữa

Mặc anh hiểu hay không, có thể nghe thấy anh nói vậy trong lòng vẫn thấy vui vẻ.

Ánh mặt trời buổi chiều dịu dàng chiếu lên khuôn mặt anh, hiện lên một màu vàng kim nhàn nhạt, đẹp như được người ta điêu khắc. Nhìn góc nghiêng đẹp trai của anh, nghe anh không ngừng lấy lòng bên tai. Trái tim căng thẳng cả một ngày một đêm, vào giờ khắc này cuối cùng cũng đã thoải mái hơn chút.

Đáng tiếc nụ cười không thể giữ lâu trên mặt cô, lập tức nó bị tiếng động bên ngoài cửa dập tắt. Là giọng của chị Lương, vẫn luôn lạnh lùng: “Cậu hai, mợ hai, ông chủ kêu hai người ra phòng khách.”

Chuyện gì nên đến rồi cũng sẽ đến.

Trái tim khó khăn lắm mới thả lỏng được của Cố Duyên lại một lần nữa thắt lại, đương nhiên cô biết ông chủ gọi cô đến phòng khách có nghĩa là gì, kết quả kiểm tra hôm nay sẽ có, nói vậy lúc này nó đã ở trên tay ông chủ rồi.

Lần này, chẳng qua là xử tử cô trước mặt mọi người mà thôi!

Nghĩ đến cuộc sống đáng sợ, nghĩ đến khuôn mặt hả hê khi thấy người khác gặp nạn của bà hai và Dung Kim, Cố Duyên bất thình lình rùng mình một cái. Ở nơi này, trong tiết trời mùa thu ấm áp, cô lại cảm thấy không gian xung quanh lạnh đến thấy xương.

Ngự Tứ giống như cảm nhận được sự bất an của cô, nói vọng ra cửa: “Chúng tôi không muốn xuống dưới!”

“Đây là lệnh của ông chủ.”

“Không đi, không đi! Cứ không đi đó!” Ngự Tứ có vẻ vô cùng sốt ruột.

Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, chuyện nên đối mặt sớm muộn cũng phải đối mặt, Cố Duyên nhân lúc chị Lương chưa mở miệng liền nói vọng ra: “Một lát nữa chúng tôi xuống ngay.”

Bên trong phòng khách lại như được bày trận, người nên có mặt và không nên có mặt đều tới, ai cũng đầy ác ý, nhìn chăm chú vào Cố Duyên đang chậm rãi đi xuống cầu thang không chớp mắt. Đều như đang đợi bộ dạng hoảng sợ khi bác sĩ Chung tuyên bố kết quả kiểm tra của cô.

Lòng cô nóng như lửa đốt, kêu khóc ông Ngự tha thứ, sau đó ông Ngự sẽ ra lệnh một tiếng, mấy người làm sẽ không màng tới việc cô kêu khóc mà đưa cô tới vườn sau...

Cảnh tượng như vậy, nghĩ đến cũng thấy đặc sắc, hả hê lòng người.

Cố Duyên cũng không hiểu mình đắc tội với những người này từ khi nào, chỉ biết mình vừa được gả vào nhà họ Ngự, đã chẳng nhận được sự đối xử tử tế của ai.

Từ ánh mắt bà hai và Ngự Hàn nhìn Ngự Tứ, cô có thể cảm nhận được ý hận ẩn giấu trong đó, có lẽ chính vì hận ý đối với Ngự Tứ quá mạnh nên mới giận cá chém thớt lên người cô như vậy.

Từ ánh mắt đầy thương hại của Linh Lung, Cố Duyên nhìn ra mọi chuyện tệ hại y như những gì mình nghĩ, cô ổn định lại tâm tình, ra sức duy trì vẻ gia giáo mà thân là một mợ hai nên có để chào hỏi: "Cha, mẹ hai, anh cả, chị dâu, chào buổi sáng."

"Ừ, chào buổi sáng, ngồi xuống đi." Ông Ngự gật đầu một cái.

Trong nhà họ Ngự ngoại trừ Linh Lung ra thì cũng chỉ có ông Ngự coi như có chút tình người, chí ít ông cũng rất dung túng cho mấy chuyện nghịch ngợm của Ngự Tứ, đối với Cố Duyên cũng vẫn còn kính trọng như khách.

Bà hai thì lạnh lùng hừ một cái, nhìn Cố Duyên giễu cợt nói: "Tôi thấy hay là đừng ngồi nữa, tránh để chưa ngồi ấm chỗ đã bị lôi đến vườn sau rồi."

"Bích Chi!" Ông Ngự không vui.

Bà hai không cam lòng phủi mép một cái, Ông Ngự chuyển hướng sang bác sĩ Chung ở bên: "Bác sĩ Chung, bây giờ mợ hai đến rồi, ông có thể nói cho mọi người kết quả xét nghiệm rồi."

"Vâng, thưa ông chủ." Bác sĩ Chung nhanh chóng liếc mắt nhìn Cố Duyên.

Cố Duyên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của ông, cúi đầu nhắm mắt, chột dạ không thôi.

"Đây là giấy báo báo kết quả xét nghiệm." Bác sĩ Chung đưa giấy tờ trên tay đến trước mặt ông Ngự, ông Ngự không nhận lấy, nói giản lược: "Ông tuyên bố luôn kết quả là được rồi."

Bác sĩ Chung gật đầu, lui về chỗ cũ.

"Cái thai trong bụng mợ hai là của cậu hai." Giọng nói kiên định nghiêm túc.

Bên trong phòng khách liền vang lên tiếng hít thở đầy nghi ngờ, không ai dám tin vào lời bác sĩ Chung vừa nói, ngay cả bản thân Cố Duyên cũng kinh hãi.

Cô chợt ngẩng đầu, nhìn bác sĩ Chung vẫn nghiêm nghị như cũ với vẻ ngạc nhiên, đứa bé trong bụng có phải của Ngự Tứ hay không cô là người rõ nhất, trên thực tế bao ngày qua gả vào nhà họ Ngự, cô và Ngự Tứ chưa từng có quan hệ vợ chồng, đến cả hành vi gần gũi cũng không có.

Trong lòng mọi người đều biết, Ngự Tứ vốn còn là một đứa bé không hiểu chuyện đời, sao có thể khiến một người đàn bà mang thai?

Tiếng nghi ngờ xung quanh bủa vây lấy cô, Cố Duyên không màng tới, chỉ nhìn chằm chằm vào bác sĩ Chung, trong lòng dần dần hiện lên một sự cảm động, thì ra ở trong căn nhà lạnh lẽo này vẫn có thể tìm ra được một hai người thương xót mình.

Cô bỗng cảm thấy bản thân thực ra không hề cô đơn nữa rồi!

"Sao có thể chứ?!" Dung Kim là người đầu tiên từ trên ghế đứng lên lớn tiếng chất vấn: "Đứa bé này sao có thể là của Ngự Tứ, bác sĩ Chung chắc ông nhầm rồi?"

"Tôi không hề nhầm."

"Tôi thấy 80% là ông bị mua chuộc rồi, cho nên mới cố ý nói như vậy đúng không?"

"Mợ cả trách oan tôi rồi." Trên mặt bác sĩ Chung hơi giận.

"Được rồi, đừng làm loạn nữa." Ông Ngự nhân lúc Dung Kim còn chưa nói ra mấy lời gây sự vô lý hơn nữa thì lên tiếng, giọng nói tỏ vẻ trách cứ: "Trước đây là mấy người đòi giám định lai lịch của đứa bé cho bằng được, bây giờ có kết quả giám định rồi lại không chịu thừa nhận, nếu rảnh rỗi thì đến công ty xem xem, đừng suốt ngày vô công rồi nghề vẽ chuyện ra cho tôi giải quyết."

Ông chủ vừa nói, Dung Kim lập tức im lặng, không cam tâm tình nguyện, nhưng lại không tiện nói gì thêm.

Cứ tưởng rằng có thể phơi bày chuyện xấu của Cố Duyên ra trước mắt mọi người, tống cô vào vườn sau, không ngờ kết quả sau cùng của mọi chuyện lại là như vậy.

Rõ ràng trước đây cô từng hỏi đám vợ trước của Ngự Tứ, câu trả lời nhận được đều là Ngự Tứ vốn không chung đụng đồ trong phòng với họ chứ đừng nói là đụng đến thân thể của họ, sao Cố Duyên đến đây mới chỉ có hơn nửa tháng mà đã mang thai chứ?

Dung Kim vẫn không tin kết quả bác sĩ Chung đưa ra, vẫn cho rằng bác sĩ Chung nhận được lợi lộc gì từ Cố Duyên nên mới cố ý nói vậy.

Nhìn đám người luôn muốn cô bị xử bằng gia pháp này, trong lòng Cố Duyên yên tâm nhưng cũng ngạc nhiên và thắc mắc, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mê người, nói: "Mấy ngày nay mọi người đúng là khổ cực rồi, vắt óc để tìm cách hại tôi, kết quả lại làm ra chuyện cười, ngẫm lại thấy cũng tội, lần sau phải chú ý hơn nhé, trò cười làm một lần là đủ rồi."

Mặt Dung Kim trắng bệch, mặt bà hai tái nhợt, sắc mặt của những người khác đều rất phong phú...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đứa bé là con của ngự tư

Ngay sau đó Cố Duyên còn nói: "Đứa bé là con của Ngự Tứ, sự thật các người không thừa nhận cũng phải thừa nhận, hy vọng về sau mọi người biết thân biết phận chút, tôi cũng không muốn sau khi sinh con, còn phải chỉ vào đám người lòng lang dạ sói nào đó rồi nói với nó đó là người xấu đâu."

"Yeah! Tốt quá, em sắp làm cha rồi! Em sắp làm cha rồi!" Ngự Tứ nghe cô nói như vậy, vui đến hoa tay múa chân nói, như một đứa bé vui vẻ chạy quanh bên người cô, còn không ngừng đưa tay sờ bụng dưới phẳng phiu của cô.

Tránh gây thêm chuyện rắc rối, Cố Duyên sau khi chuyển bại thành thắng và nói một loạt câu ác ý liền quyết định nhanh chóng rời đi.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã kéo tay Ngự Tứ vội vã chạy lên tầng.

Dưới tầng, bà hai đã sớm tức đến nghiến răng nghiến lợi, cảm giác máu trong người đều đang dồn lên đầu, nóng đến khó chịu. Sự giận dữ đối với Cố Duyên lập tức chuyển lên người Dung Kim, Dung Kim vừa tiếp xúc với ánh mắt của bà ta thì lập tức chột dạ, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Nếu không phải Dung Kim bảo đảm đi bảo đảm lại đã cho Ngự Tứ dùng thuốc không thể sinh được rất đúng giờ và đúng liều lượng thì sao bà dám tin đứa con trong bụng Cố Duyên là của người đàn ông khác? Sao lại xảy ra chuyện mất mặt như hôm nay chứ?

Kết quả giám định như vậy, người không phục nhất là Dung Kim, sau khi đám người tản ra cô ta lao thẳng đến phòng ngủ của Cố Duyên, Cố Duyên đang ngồi trên ghế sofa thưởng thức trà, thấy cô ta tiến đến chỉ thản nhiên liếc mắt, ngay cả chào cũng chẳng buồn nói.

Cô càng bình tĩnh, Dung Kim lại càng thẹn quá thành giận, tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Dung Kim bước mấy bước đến trước mặt cô, dùng tư thế cao ngạo nhìn xuống, nghiến răng nghiến lợi: "Cố Duyên, cô chớ đắc ý quá sớm, đứa bé rốt cuộc có phải con của Ngự Tứ hay không trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết, bây giờ cô có thể mua chuộc được bác sĩ Chung làm giả kết quả, nhưng đợi đến khi đứa bé được sinh ra cô có giấu cũng không được, đến lúc đó cô vẫn sẽ phải chết!"

Dung Kim vẫn luôn tin đứa bé đó không phải của Ngự Tứ, bởi vì cô ta chưa bao giờ quên bỏ thuốc vào trà của Ngự Tứ, cũng từng nhìn tận mắt thấy Ngự Tứ uống nó.

"Nếu chị đã cho là tôi nhất định phải chết vậy hãy chờ đến khi đứa bé được sinh ra hãy làm loạn đi, bây giờ vội làm gì chứ?"

"Ha, tôi có lòng tốt nhắc nhở cô, gia pháp nhà họ Ngự không phải thứ một cái cô gái yếu đuối như cô có thể chịu được, đến lúc đó đừng cầu xin tôi cứu cô là được."

"Yên tâm đi, tôi chưa chắc cần làm vậy." Cố Duyên đứng lên, đi tới phía ban công.

Nhìn bóng lưng nhỏ dài thẳng tắp của cô, Dung Kim tuy là một bụng tức giận, nhưng lúc này lại không thể làm gì cô, chỉ đành cắn môi hung hăng ghìm lửa giận xuống.

Mãi đến khi cô ta rời khỏi phòng ngủ, Cố Duyên mới xoay người trở vào phòng, thực ra những lời Dung Kim vừa nói cũng khiến cô sợ, Dung Kim nói không sai, hiện tại cô có thể lừa gạt được trong chốc lát, cũng không thể lừa gạt được đến khi đứa bé sinh ra.

Đến lúc đứa bé ra đời, chắc chắn Dung Kim sẽ khiến ông Ngự đưa hai mẹ con họ đi giám định cha con, đến lúc đó cũng vẫn phải chết!

Đứa bé này, cô còn có thể sinh ra sao...

"Bác sĩ Chung, cám ơn ông." Lúc Cố Duyên chân thành nói ra câu này, bác sĩ Chung đang sắp xếp lại dụng cụ ở phòng y tế, ông vẫn như trước không nói không cười, chỉ gật đầu cho phải phép: "Không cần cảm ơn, đây là việc tôi phải làm."

Phải làm? Cố Duyên nghi ngờ.

Cô và bác sĩ Chung không quen không biết, bình thường cũng không thấy ông quan tâm Ngự Tứ, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến ông ấy phải làm như vậy?

"Vì sao?"

"Vì sao?" Lần này đến phiên bác sĩ Chung không hiểu, cuối cùng cũng ngừng việc lại ngẩng đầu lên, đánh giá cô: "Đây là mệnh lệnh của ông bà chủ, tôi cũng chỉ xét nghiệm cho cô và đứa bé theo lệnh mà thôi, mợ hai, có phải cô suy nghĩ quá nhiều rồi không?"

Thấy ông vẫn mang bộ dạng thản nhiên, trong lòng Cố Duyên căng thẳng, lẽ nào ông ấy không biết gì hết? Sao có thể chứ?

Nếu không phải ông ấy thì còn ai giúp mình?

"Báo cáo đều do một tay ông giám sát sao?"

"Đúng vậy, không có người thứ hai tham dự." Bác sỹ Chung gật đầu, dần dần ý thức được điều gì đó, ông ta lần nữa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cố Duyên, lập tức cười: "Mợ hai à, cho dù tôi có một trăm lá gan cũng không dám lừa dối ông bà chủ đâu, ai mà chẳng biết gia pháp nhà họ Ngự rất đáng sợ."

Ông ấy thực sự không biết gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhảy lầu cho cháu xem

Cố Duyên đột nhiên có cảm giác như đang giấu đầu lòi đuôi, cho dù ông ta thực sự không biết gì thì bây giờ cũng đã biết rồi. Một cảm giác nóng khô từ lòng bàn chân dần dần bao phủ lấy khắp người cô.

Cô đứng ở trong phòng y tế mà không biết tiếp theo mình nên nói gì, nên làm cái gì nữa.

Phản ứng của bác sĩ Chung vượt ra ngoài dự đoán của cô, kết quả trên tập báo cáo càng làm cho cô cảm thấy nghi ngờ không hiểu nổi.

Cô vô cùng hối hận với chuyện mình "chưa đánh đã tự khai".

Không biết sự thực rốt cuộc là sao, nhưng cuối cùng thì những ngày tiếp theo cũng yên tĩnh trở lại, những lo lắng ban đầu của Cố Duyên cũng từ từ giảm xuống.

Cố Duyên thả lỏng khi thấy mình và con có thể sống với nhau bình an và không có gì phải vướng bận nữa, cô toàn tâm toàn ý sống trong những ngày tháng dưỡng thai.

Mà bà hai và Dung Kim vừa ăn phải trái đắng lại không dám kêu ai, cho dù trong lòng hai người giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ bình thản. Bởi vì ông chủ đã nói, nếu ai còn dám bịa chuyện và gây rắc rối thì ông sẽ đuổi người đó vào vườn sau.

Vườn sau, chính là mồ mả của mỗi người trong nhà họ Ngự.

Dù sao Cố Duyên đang mang thai dòng máu của nhà họ Ngự, mặc dù ông Ngự không mấy vui mừng nhưng ông vẫn căn dặn phòng bếp chuẩn bị thức ăn tăng thêm dinh dưỡng.

Biết Cố Duyên mang thai, Ngự Tứ cũng hiểu chuyện hơn rất nhiều, anh không còn quấn quít đòi cô phải đuổi bướm và bắt dế nữa. Khi nhìn thấy phản ứng của Cố Duyên khi có thai rất nghiêm trọng, anh còn có thể săn sóc cho cô như rót nước đưa khăn tay.

Ánh mặt trời buổi sáng ấm áp giống như một chiếc chăn lớn phủ lên người, thật ấm áp và mềm mại.

Cố Duyên thích tắm mình trong nắng sớm như vậy để đọc sách cùng uống trà, chỉ có như vậy thì cô mới có thể làm cho mình càng bình tĩnh hơn.

Mà hôm nay, dù trong tay cô lật từng trang sách nhưng cô lại không đọc vào một chữ nào.

Chiếc điện thoại di động trên bàn đã đổ chuông vô số lần, dưới ánh mặt trời, hai chữ "gia đình" nhảy nhót trên màn hình trông thật vui vẻ.

"Chị Cố, sao chị không nghe điện thoại vậy?" Ngự Tứ nằm ghé vào mặt bàn đối diện cô, ánh mắt anh nhìn lướt qua chiếc điên thoại và mặt Cố Duyên.

"Chị không muốn nghe nên không nhận thôi." Trang sách lướt qua đầu ngón tay cô, cô cũng không hề ngẩng đầu lên.

"Vậy để em nghe giúp chị nhé."

"Không cần." Cố Duyên quát một tiếng.

Môi Ngự Tứ trề ra, trên gương mặt tuyệt đẹp kia lộ ra vẻ tủi thân.

Nhìn dáng vẻ anh đầy tủi thân như vậy thì Cố Duyên chợt cảm thấy buồn cười, đứa nhỏ này thật đúng là bị mình chiều tới hư rồi, càng lúc càng bướng bỉnh, lúc trước khi anh bị đám người Dung Kim cưỡi làm ngựa cũng không thấy anh có vẻ gì tủi thân cả. Chỉ có điều cô thích dáng vẻ Ngự Tứ như vậy!

Bởi vì tâm trạng đã tốt hơn nên Cố Duyên cầm điện thoại di động và ấn nút nghe. Bên trong điện thoại truyền tới giọng nói đầy vui mừng của ông cụ Cố: "Duyên Duyên à, sao cháu mãi không nghe điện vậy? Có phải cháu còn đang giận ông nội hay không?"

"Cháu không."

Hết giận lâu rồi, cô có gì mà giận một ông cụ 80 tuổi chứ? Thật ra, cô không nghe điện thoại vì trốn tránh phải nghe được tin tức của người nào đó thôi.

Phong Thanh trở về và sắp cưới người phụ nữ khác, đây là tin tức cô không muốn biết nhưng lại luôn tồn tại ở trong đầu, cô không muốn biết thêm tin tức có liên quan tới anh ấy nữa, cô thực sự không muốn biết.

"Cháu không giận ông là tốt rồi, buổi tối cháu dẫn Ngự Tứ tới đây dùng cơm đi. Ông chuẩn bị rất nhiều cua vừa lớn vừa béo lại rất đắt cho bọn cháu đấy."

Trở về nhà ăn cơm sao? Liệu Phong Thanh có dẫn theo người vợ chưa cưới về không?

"Ông nội, cháu không..."

"Cháu không thể không đến đây, bằng không ông nội sẽ nhảy lầu cho cháu xem."

Cố Duyên thực sự hết chỗ nói rồi, lại là một chiêu này, trước đây khi ông ép gả cô cho Ngự Tứ cũng dùng một chiêu này, ông còn thò một chân ra bên ngoài lan can của tầng cao nhất nữa.

"Cháu muốn đi! Cháu muốn ăn cua lớn! Cháu muốn đi!" Ngự Tứ ở bên cạnh ồn ào kêu lên.

"Xem đi, cháu rể ngoan nhà ông muốn tới như vậy thì cháu nhanh dẫn thằng bé đến đây đi. Ừ, quyết định như vậy nhé, buổi tối gặp mặt." Ông cụ Cố nói xong thì lập tức cúp điện thoại, căn bản không để cho Cố Duyên có cơ hội để từ chối.

Cố Duyên nhìn thấu được trò vặt này của ông cụ Cố và cũng không quá để ý tới lời đe dọa của ông, ban đầu cô kiên trì không đi, nhưng Ngự Tứ lại vô cùng hăng hái và quấn quít lấy cô đòi đi tới nhà họ Cố để ăn cua lớn.

Cố Duyên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Anh là anh trai của em

Biệt thự của nhà họ Ngự nằm ở ngoại ô với phong cảnh tuyệt đẹp và không khí trong lành, điểm duy nhất không tốt chính là giao thông bất tiện. Đám người Dung Kim đều có xe riêng để ra vào tòa nhà thì ngược lại rất thuận tiện, nhưng người không có xe… thì tất nhiên không thể dễ giải quyết như vậy được.

Cố Duyên nhìn Ngự Tứ: "Em có xe không?"

Ngự Tứ lắc đầu.

"Có tài xế riêng không?"

Ngự Tứ vẫn lắc đầu.

"Vậy mà em còn muốn đi ra ngoài nữa."

Thật ra Cố Duyên không cần suy nghĩ cũng hiểu rõ những điều này, với địa vị của Ngự Tứ ở trong nhà này thì làm sao có thể có tài xế riêng được? Bình thường ngay cả cửa lớn cũng không cho ra ngoài thì cho anh xe, anh cũng không dùng được.

Sáng sớm, chị Lương đã nói, nếu như bọn họ muốn ra ngoài thì nhất định phải được bà hai đồng ý và chờ bà hai thu xếp xe.

Cố Duyên rất không muốn nhìn thấy mặt bà hai, nếu như phải tìm bà hai hỏi xe thì cô thà không ra khỏi cánh cửa lớn này.

Về điểm này, Ngự Tứ cũng rất rõ ràng, vẻ mặt anh ngây thơ nói: "Chúng ta đi tìm mẹ hai, mẹ hai sẽ thu xếp xe cho chúng ta."

Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Từ trước đến nay, bà hai ở trước mặt Cố Duyên đều không phải là một người dễ chịu, lần này cũng vậy, lúc vừa nghe Cố Duyên muốn về nhà mẹ đẻ thì

ánh mắt bà đầy sắc bén nhìn tới nhìn lui ở trên người cô và rất miễn cưỡng nói: "Con vừa mới mang thai mà trên người lại đang có vết thương, lúc này là giai đoạn nguy hiểm, sao con không ở nhà dưỡng thai mà chạy về nhà mẹ đẻ làm gì?"

"Mẹ hai, bác sĩ Chung nói hoạt động vừa phải sẽ có lợi cho em bé, còn về vết thương của con thì đã hết đau rồi." Cố Duyên bình tĩnh nói.

Không phải cô không đau, chẳng qua cô không muốn thể hiện ra sự mềm yếu của mình ở trước mặt bất kỳ người nào.

Ngự Tứ bị kích động thì cũng bổ sung thêm một câu: "Mẹ hai, ông nội Cố mua rất nhiều rất nhiều cua lớn cho chúng con, chúng con muốn đi ăn cua lớn mà."

"Cua lớn?" Dung Kim kinh ngạc và nghi ngờ kêu một tiếng, cô ta và bà hai nhìn nhau rồi cười một cách kì lạ: "Thật đúng là đồ dinh dưỡng nhỉ, vậy phải để cho Duyên Duyên nhà em ăn nhiều một chút mới được."

Ngự Tứ vui sướng và gật đầu đáp ứng.

Bởi vậy, Cố Duyên và Ngự Tứ thuận lợi ra khỏi cửa.

Từ sau khi gả vào nhà họ Ngự, ngoại trừ ngày thứ ba Cố Duyên được trở về thì hôm nay là lần thứ hai cô được quay về.

Cô chỉ hơn một tháng không quay về mà trong nhà đã thay đổi rất nhiều, tường được trát lại, đồ gia dụng và rèm cửa sổ đều được đổi cái mới, trong phòng từ trên xuống dưới đều được quét dọn rất sạch sẽ.

Cố Duyên theo thang cuốn đi lên, mỗi bước chân đều làm cô có cảm giác xa lạ tới mức không thể nào thở nổi.

Gian phòng đầu tiên ở tầng hai chính là phòng ngủ của Phong Thanh, cô không kìm chế được tình cảm của mình mà dừng bước và lẳng lặng nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ màu đỏ có khắc hoa này, cô dường như lại nhìn thấy được cảnh tượng khi lần đầu tiên mình nhìn thấy Phong Thanh.

Gương mặt đẹp trai và trẻ tuổi của anh ấy đang tươi cười với vẻ nguy hiểm, nhìn cô tức giận nhưng không hề sợ hãi mà gọi cô là em gái.

Cô tỉnh táo lại từ trong sự si mê ngu ngốc và thẹn quá hóa giận quát: "Ai là em gái của anh chứ?"

"Bất kể em có muốn hay không thì từ giờ phút này, anh vẫn là anh trai của em." Phong Thanh từ trên giường đứng dậy và đứng ở bên cạnh rèm cửa sổ, ánh mặt trời buổi chiều chiếu vào trên người của anh ấy đẹp đến mức khiến cho trái tim người ta phải rung động!

Có lẽ mình đã bị anh ấy thu hút vào chính giây phút đó, cô nghĩ.

Mà khi Cố Duyên đứng nhìn cửa phòng trầm tư suy nghĩ thì cánh cửa đột nhiên được người ta mở ra từ bên trong, ở trước mắt cô không ngờ lại xuất hiện gương mặt đẹp trai làm cho cô si mê cũng căm thù đến tận xương tuỷ.

Cô giật mình trước cảnh tượng đột nhiên xuất hiện, nhưng lúc này cô đã không kịp trốn tránh nữa nên chỉ có thể lúng túng đứng tại chỗ.

Ông nội không nói cho cô biết Phong Thanh sẽ đến vào hôm nay, vừa rồi khi cô vào nhà đã đặc biệt chú ý tới trong sân nhưng không phát hiện ra chiếc xe Cayenne của Phong Thanh, cho nên cô mới yên lòng, mới dám không hề e ngại mà nhìn chằm chằm vào cửa phòng của Phong Thanh như vậy.

Bây giờ bảo cô làm sao chịu nổi đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sao lại bị thương_

Phong Thanh hiển nhiên cũng không ngờ cô sẽ đứng ở cửa phòng ngủ của mình, đôi mắt lập tức thấy ngạc nhiên. Có điều, gặp phải loại tình huống này, phản ứng của anh ấy tự nhiên hơn Cố Duyên nhiều, anh ấy có thể cười mà gọi tên cô: "Duyên Duyên, đã lâu không gặp."

Đã lâu không gặp, đúng nha, ba năm rồi, quả thực đã lâu...

Cố Duyên cố gắng ép mình phải thật tự nhiên, cố gắng mỉm cười, cô muốn cho anh ấy biết, mặc dù bị anh ấy nhẫn tâm vứt bỏ, mặc dù gả cho một kẻ ngu, cô vẫn sống rất hạnh phúc vui sướng.

"Đã lâu không gặp." Đã cố hết sức để giữ bình tĩnh rồi, nhưng lời nói ra lại vẫn khó nghe hơn cả khóc.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô nhìn thấy sự không nỡ trong mắt của Phong Thanh, cô rất ghét bản thân mình như vậy, không hề có chút kiên cường nào, không hề có chút đáng yêu nào.

Cô không thèm anh ấy thương hại, cô không cần phải thừa nhận mình sống thảm hơn anh ấy! Cái tên vô tình vô nghĩa này!

"Em sống tốt chứ?" Phong Thanh nhìn cô chăm chú, một lúc lâu mới hỏi vấn đề đơn giản mà sâu sắc này.

Cố Duyên cúi đầu, có ý muốn lảng tránh sự quan tâm của anh ấy, nhẹ nhàng mà nói ra hai chữ: "Rất tốt."

Rất tốt, bộ dạng của cô trông giống như sống rất tốt sao? Người sáng suốt đều nhìn ra được.

Cố Duyên nghĩ, Phong Thanh nhất định đã biết mình gả vào nhà họ Ngự rồi, sự thương tiếc trong mắt anh ấy, rốt cuộc là do đang thương hại mình phải gả cho một kẻ ngu, hay là...?

Ánh mắt Phong Thanh rất tinh tế, liếc mắt là thấy vết thương không thể dùng quần áo che lại trên cổ Cố Duyên, anh ấy không nhịn được giơ bàn tay lên vạch cổ áo cô ra, giọng nói ngạc nhiên mà thấm đượm vẻ quan tâm: "Cổ sao lại bị thương?"

Cố Duyên lui về phía sau một bước nhỏ tách khỏi bàn tay của anh ấy theo bản năng, như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ: "Không cẩn thận bị quệt phải nên bị thương."

Lúc này, bất kỳ động tác gì của Phong Thanh đối với cô mà nói đều là vượt quá quy tắc, là không nên, dù sao anh ấy đã là chồng chưa cưới của người khác rồi.

Tay Phong Thanh dừng giữa không trung rất khó chịu, anh ấy biết mình đã dọa cô, thực sự không nên như vậy.

Duyên Duyên của anh ấy, không còn là cô gái nhỏ có thể dán vào ngực anh ấy nũng nịu mọi lúc mọi nơi kia nữa.

"Ế? Có khách tới nhà ư? Đây không phải là Cố Duyên sao?" Một giọng nữ nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên truyền đến từ phía sau Phong Thanh, ngay sau đó một cô gái vóc người cân đối, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện. Chính là hoa khôi khóa dưới của trường Phong Thanh trước kia, vợ chưa cưới của anh ấy hiện nay - Tô Điền.

Khách... Cố Duyên chợt thấy tim như bị đao cắt, đã từng, cô đã sống vui sướng đến dường nào tại nơi này, có ông thương, có cha mẹ nhường, còn có anh trai yêu. Cô là công chúa của nơi này, chủ nhân của nơi này, mà nay thoáng chốc, lại chuyển từ chủ nhân thành khách.

Chủ nhân tương lai ở nơi đây là cô ta, Tô Điền, là Tô Điền hạnh phúc nhất trần đời!

"Chào chị Tô." Cô cố chấp không gọi cô ta là chị dâu.

Tô Điền cũng không để ý, tiếng cười vẫn sảng khoái như trước, đánh giá cô rồi nói: "Cô vẫn ngây thơ đáng yêu giống như trước đây, ngay cả phong cách mặc quần áo cũng không thay đổi."

Cố Duyên cúi đầu nhìn thoáng qua cách ăn mặc của mình, áo phông, quần thụng, giày lười, quả thực là ngây thơ, nói khó nghe hơn một chút thì là quê mùa dung tục.

Lại nhìn sang Tô Điền, trên mặc áo hai dây màu đen, váy cực ngắn màu đen, áo khoác là một chiếc áo gió thời trang dài đến đầu gối, chân đi giày cao gót mười phân nạm kim cương, cả người từ trên xuống dưới đều là nhãn hiệu quốc tế. Cao quý, xinh đẹp...

Đây chính là gu của Phong Thanh sao?

Cố Duyên đột nhiên hơi hiểu ra tại sao mình bị vứt bỏ rồi, so với Tô Điền, mình quả thực tầm thường đến mức... không xứng để đứng bên cạnh Phong Thanh cao quý nho nhã.

Cố Duyên chỉ cười nhạt, Tô Điền còn nói: "Nghe nói cô cũng kết hôn rồi, còn là gả vào nhà họ Ngự nổi tiếng nhất thành phố Tương, sao rồi? Cậu hai nhà họ Ngự đối tốt với cô không? Có thấy quen không? Anh ta sẽ không làm cô tổn thương chứ?"

Rốt cuộc ngay cả cái mỉm cười cơ bản nhất cũng không tiếp tục nổi nữa, Cố Duyên cảm thấy nóng mặt, địch ý trong lời nói của Tô Điền là đang trả thù sao? Chắc là vậy!

Ba năm trước đây lúc yêu thương nồng nhiệt với Phong Thanh, Cố Duyên luôn lén xóa bỏ tin nhắn tỏ tình Tô Điền gửi cho Phong Thanh, cố ý phá bỏ cơ hội hai người bọn họ ở chung một chỗ, ngay cả cơ hội trường học sắp xếp cho bọn họ cùng nhau hoàn thành bộ môn thực nghiệm cũng bị cô phá bỏ.

Khi đó cô cố chấp cho rằng mình và Phong Thanh sẽ yêu nhau trọn đời.

Không ngờ, đúng là thời thế thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vì sao không thể yên tĩnh_

"Tô Điền!" Phong Thanh khẽ nhíu mày, ngăn lại lời nói tiếp theo của Tô Điền. Rồi lập tức lại quay sang nhìn Cố Duyên, áy náy nói: "Xin lỗi, Duyên Duyên, Tô Điền luôn thẳng thắn như vậy."

"Không sao." Cố Duyên khẽ rướn môi cười cười một cách khó khăn, bước qua bên cạnh hai người, đi tới phòng ngủ.

Cố Duyên không nói cho người nhà mẹ đẻ là mình mang thai, dù sao đứa bé không phải của Ngự Tứ, chính cô cũng ngại mở miệng.

Diêu Tố đặt bàn bày tiệc trong sân, trên mặt bàn bày đủ loại món ngon, cua đỏ bày đầy cả một mâm lớn. Cả nhà ngồi quanh bàn vừa ăn vừa cười cười nói nói.

Trên miệng trên tay Ngự Tứ đều dính nước tương, trong tay còn giơ lên một con cua còn nguyên, miệng nịnh nọt vô cùng ngọt ngào: "Cua ông làm ăn ngon thật, lần sau cháu còn muốn tới nữa!"

Ông cụ Cố nghe mà mặt mày rạng rỡ, gật đầu thật mạnh vẻ tán thưởng.

Ông Cố oán trách: "Từ sau khi các con kết hôn, Duyên Duyên đã không cần cái nhà này rồi, lần sau vẫn chẳng biết là lúc nào đây."

"Nhanh thôi ạ, con sẽ mau chóng trở lại." Ngự Tứ hứa hẹn với vẻ thành thật, xong còn quay sang Cố Duyên mong được làm chứng: "Có phải không? Chị Cố?"

"Chị?" Tô Điền bật cười "phụt" một tiếng, ánh mắt đảo tới đảo lui qua hai người: "Cậu gọi Duyên Duyên là chị? Hình như cậu lớn hơn cô ta nhiều mà? Thằng ngốc."

"Là chị Cố bảo em gọi như vậy."

"Xem ra chị Cố nhà cậu lấy chồng theo chồng rồi, đầu óc bị cậu lây bệnh cho luôn." Tô Điền che miệng cười.

Cố Duyên cúi đầu, hết sức chăm chú tách chân cua, tách xong cái nào là bị Ngự Tứ đoạt mất cái đó.

Lời Tô Điền nói khiến cô khó chịu, sự tồn tại của Phong Thanh khiến cô không biết làm sao, ước gì trên mặt đất có thể có một lỗ cho cô chui vào.

Lúc cô đang nghĩ nên nói gì đây thì bên tai truyền đến giọng nói dễ nghe như thuở nào: "Cố Duyên thích người khác gọi em ấy là chị, trước đây lúc vẫn còn đi học đã thế."

Câu này của anh ấy xem như giúp cô giải vây sao? Cố Duyên nhanh chóng liếc mắt nhìn anh ấy, vừa hay chạm đến ánh mắt yên lặng chăm chú nhìn mình của anh ấy. Trái tim của cô đột nhiên lỡ mất một nhịp, ánh mắt này quá khó để hiểu, mà cô cũng căn bản không hiểu.

Vì sao luôn có thể nhìn thấy vẻ u buồn man mác trong mắt anh ấy chứ?

"Duyên Duyên, đây là gạch mà cháu thích ăn nhất, ăn nhiều một chút, rất bổ." Ông cụ Cố cầm phần gạch cua đã bóc sẵn trong tay đưa cho Cố Duyên.

Cố Duyên từ nhỏ đã thích ăn gạch, nhưng bây giờ thân phận đã khác, có một sinh mạng nhỏ cần cô che chở cẩn thận, cua thuộc tính lạnh rất dễ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi, đương nhiên cô không thể ăn, nhưng khi nhìn thấy vẻ cưng chiều của ông cụ Cố cô lại không đành lòng từ chối.

Giữ phần gạch ngon miệng trên tay, cô nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà khi cô đang xoắn xuýt, Ngự Tứ như đã hiểu được suy nghĩ của cô, rất không khách sáo mà cướp mất miếng gạch cua, vừa bỏ vào trong miệng vừa gật đầu nhồm nhoàm ăn ngon, hoàn toàn không để ý việc Tô Điền ở bên cạnh cười trộm.

Tiếp theo ông cụ Cố lại tách cho Cố Duyên thêm mấy cái, toàn bộ đều bị Ngự Tứ cướp mất.

"Chị Cố thích ăn đùi gà." Ngự Tứ gắp cho Cố Duyên một cái đùi gà để lấy lòng.

Đùi gà trông toàn dầu, rất ngán, Cố Duyên nhìn thấy đùi gà lại muốn ói ra, nhưng cô vẫn mỉm cười gặm từng miếng một. Tô Điền cười khen Ngự Tứ thương yêu bà xã, cứ đòi Phong Thanh cũng phải gắp cho mình một cái.

Phong Thanh gắp một cái to nhất cho cô ta, Tô Điền chê to, lại yêu cầu Phong Thanh tự cắn trước một miếng, Phong Thanh vẫn mỉm cười nghe theo.

Miệng Phong Thanh dính mỡ gà, Tô Điền dùng khăn giấy lau cho anh ấy, toàn bộ quá trình trông thật ấm áp mà ngọt ngào.

Cố Duyên thực sự không nhịn nổi nữa, lấy cớ vào giúp đỡ để nhanh chóng trốn vào phòng bếp.

Phòng bếp cũng đã sửa lại rồi, không còn là dáng vẻ mà Cố Duyên quen thuộc nữa, đến cả muốn lấy cái bát cũng không biết tìm ở đâu.

Diêu Tố thấy cô luống cuống chân tay, cười híp mắt nói: "Từ từ con sẽ quen thôi, sau khi Phong Thanh và Tô Điền kết hôn hầu hết thời gian đều ở nhà, Tô Điền lại là cành vàng lá ngọc từ nhỏ lười biếng hay ở nhà, cũng không thể quá để nó thiệt thòi đúng không nào?"

Cố Duyên không đáp lại, cúi đầu chăm chú rửa rau.

Diêu Tố còn nói: "Phong Thanh đã ba mươi tuổi rồi, sự nghiệp cũng thành công từ lâu, khó khăn lắm mới bằng lòng trở về kết hôn, hy vọng sang năm là có thể ẵm cháu rồi, ha ha."

Vì sao không có chỗ nào là không có bóng dáng của anh ấy vậy?

Cô đã trốn vào tận phòng bếp rồi, vì sao vẫn không thể yên tĩnh?

Anh ấy sắp kết hôn rồi, nhà cũng sửa sang lại vì anh ấy và Tô Điền...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đứa ngốc

Tại sao phải nói cho cô biết những điều này, vì sao? Cố Duyên cảm giác mình sắp sụp đổ mất.

Ăn xong, ông cụ Cố bảo có lời muốn nói cùng Ngự Tứ, gọi anh vào phòng đọc sách, Phong Thanh và Tô Điền nói chuyện phiếm trong sân, Cố Duyên giúp Diêu Tố rửa bát xong, một mình rảnh rỗi lại đi đi lại lại trong phòng khách đã được trang hoàng lại mà không biết làm gì.

Đồ phải rửa thì rửa rồi, đồ phải dọn dẹp cũng dọn dẹp rồi, muốn tìm chút chuyện để làm cũng khó như vậy.

Trong nhà nơi quen thuộc duy nhất chỉ có phòng ngủ của cô, cô đi vào, bò lên giường, trùm chăn vùi vào góc giường.

Trung thu đến, ánh trăng trông cũng sáng hơn bình thường, dịu dàng len lỏi qua tấm rèm cửa sổ rọi lên người cô, lên mặt cô, thẩm thấu nỗi buồn đau vô tận.

Trước đây cô không như thế, nhất là lúc còn ở phòng ngủ bé nhỏ này.

Lúc Phong Thanh đi vào, nhìn thấy cảnh như vậy. Tim, chợt như bị ong chích, đau đớn khó chịu.

Chỉ là nỗi đau của anh ấy chỉ có thể giấu trong lòng, bởi vì đã không thể giống như trước đây yêu cô không cần kiêng dè nữa rồi.

"Duyên Duyên..." Anh ấy gọi, giọng khàn khàn trúc trắc.

Không nhớ rõ đã bao lâu chưa gọi tên cô như vậy rồi.

"Không cần đi theo Tô Điền nữa à?" Cô hỏi.

"Cô ấy đi rồi." Anh ấy đáp.

Một người hỏi một người đáp xong, không còn gì nữa, hai người đều yên lặng, ai cũng không mở miệng nói thêm một chữ nào.

Vẫn không có dù một câu giải thích, ngay cả câu xin lỗi cũng không, Cố Duyên nhìn góc nghiêng tuyệt đẹp của khuôn mặt anh ấy, tim, còn rét lạnh hơn cả đêm ngoài cửa sổ.

Ông Ngự quyết định ở nhà đãi tiệc cùng nhau ngắm trăng đêm Trung thu, mấy ngày nay đang bắt đầu chuẩn bị, chủ nhân và người làm trong nhà cũng không nhàn rỗi.

Trên đường trở về sau khi Cố Duyên kiểm tra khoa sản ở chỗ bác sĩ Chung xong, tình cờ gặp Dung Kim và một cô gái nhỏ đang bơi trong hồ nước nóng, Dung Kim vừa nhìn thấy Ngự Tứ, cố ý vẫy tay sai bảo anh: "Ngự Tứ, giúp chị cầm quần áo ở phòng thay đồ vào phòng đi."

Ngự Tứ "Ồ" một tiếng, nhanh chóng chạy về phía phòng thay quần áo, trên kệ áo treo đồ lót màu hồng của Dung Kim, Ngự Tứ không hề kiêng kỵ mà cầm trong tay rồi đi ra.

Đứa ngốc này!

Nhìn anh như đứa vô dụng, Cố Duyên chỉ thấy gấp gáp, tức đến mức muốn đánh chết anh ngay tại chỗ.

Khi cô chạm phải ánh mắt khiêu khích của Dung Kim, càng thêm giận dữ, cô khẽ cắn môi, cố nhẫn nhịn cảm giác bốc đồng muốn quẳng Ngự Tứ vào trong nước. Sắc mặt bình thản chỉ vào nước trong hồ rồi ra lệnh cho Ngự Tứ: "Ném quần áo xuống."

Ngự Tứ ngu người tại chỗ.

"Ngự Tứ em dám?" Dung Kim hung hăng trợn mắt nhìn anh.

Ngự Tứ quả thực không dám, trong lúc nhất thời rơi vào thế khó xử.

Anh luôn luôn nghe lời Dung Kim, mà mệnh lệnh của Cố Duyên anh cũng không dám không nghe theo.

"Nếu như em muốn làm một người đàn ông, muốn làm cha của đứa bé, thì lập tức quẳng bỏ cho chị." Cố Duyên nhìn anh chòng chọc: "Còn nhớ rõ câu chị đã từng nói với em không? Từ nay về sau, ngoại trừ các bậc bề trên, chỉ có chị có thể bắt nạt em, chỉ có chị có thể sai em làm việc."

"Em muốn làm một người đàn ông chân chính, em muốn làm cha của đứa bé!" Ngự Tứ cầm quần áo trong tay vứt vào trong hồ, vẻ rất hiên ngang.

Quần áo bồng bềnh trong nước, dần dần chìm xuống.

Cố Duyên hài lòng nở nụ cười, liếc nhìn Dung Kim với vẻ cười cợt, dắt Ngự Tứ nghênh ngang đi về phía nhà chính.

Dung Kim tức đến mức ngúng nguẩy trong nước, Ngự Tứ quả thực thay đổi rồi, thực sự thay đổi rồi!

Từ khi Cố Duyên vào cửa tới nay, cô ta đã không thể thao túng bất kỳ hành động nào của Ngự Tứ như trước, cô ta không phục, đương nhiên không phục.

"Rõ ràng chỉ mang thai một đứa con hoang, còn có mặt mũi lấy ra để khoe khoang, thực sự là không biết xấu hổ!" Dung Kim mắng đến mức không còn chút hình tượng nào, vỗ vỗ nước trong hồ tung tóe. Người chị em bên cạnh khẽ phun ra một câu: "Trước khi đứa bé sinh ra, cô ta có vốn liếng để khoe khoang trước mặt cậu, muốn thấy cô ta khóc long trời lở đất, vậy kiên nhẫn chờ đứa bé sinh ra đi."

Nghe cô ta nói như vậy, Dung Kim rốt cục cũng dễ chịu hơn chút.

Không sai, chờ sau khi sinh đứa bé ra, cô ta không tin Cố Duyên còn có thể kiêu ngạo giống bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chị ơi chị thật là tốt

Một màn vừa rồi trong bể bơi đúng lúc lọt vào mắt bà hai, bà hai sai người giúp việc gọi Dung Kim tới trước mặt, ánh mắt bén nhọn quét trên người cô ta, cũng gấp gáp chết được.

Dung Kim do bà một tay kéo vào cửa, vốn mong cưới một cô gái như vậy vào cửa để mình dễ khống chế.

Dung Kim cũng quả thực rất nghe lời bà, chỉ là cô bé này quá đần quá ngốc, tốt xấu gì viết toàn bộ lên mặt. Không lấy được lòng chồng mình mà cơ thể cũng không thể mang thai thì thôi đi, thậm chí ngay cả Cố Duyên không có chút bối cảnh nào, lại không quyền không thế, chỉ là con nhỏ bình thường như vậy mà cũng không bằng, điều này làm cho bà sao có thể không lo lắng.

Dung Kim thấy sắc mặt của bà không ổn, cũng biết là đang giận chuyện quần áo, cô ta thức thời đứng ở cạnh cửa chờ răn dạy.

Những gì nên dạy bảo, nên dạy dỗ trước đây bà hai đều đã dạy đến nát lưỡi rồi, giờ thấy hơi nản lòng thoái chí, nhìn cô ta chòng chọc rồi tức giận nói: "Mẹ đã nói với con từ lâu rồi, không có bản lĩnh áp đảo nó thì cũng đừng tự rước lấy nhục, bị người khác nhìn thấy còn tưởng rằng con thích thêu dệt chuyện đến thế nào, sao mà con mãi không học được sự kín đáo trưởng thành của Cố Duyên hả?"

"Mẹ, con chỉ giận cô ta dạy hư Ngự Tứ thôi." Dung Kim bĩu môi, nói rất nhỏ.

"Một thằng ngốc con để ý như vậy làm gì? Bây giờ con phải làm sao nghĩ cách giết cái thứ nằm trong bụng Cố Duyên kia kìa, đừng để nó sinh ra máu mủ của nhà họ Ngự trước con."

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, con dám bảo đảm đứa bé này không phải của nhà họ Ngự." Dung Kim vẫn tràn đầy tự tin như trước.

Bà hai chán nản, nói: "Cái cam đoan của con có tác dụng không? Nhỡ đâu đứa bé là của Ngự Tứ thì con phải làm sao?"

Dung Kim im lặng, trên khuôn mặt tinh xảo chợt hiện vẻ chột dạ. Cô ta cũng không biết mình vì sao có thể tự tin rằng đứa bé của Cố Duyên không phải của Ngự Tứ như vậy, có lẽ là quá tự tin về thuốc mà bà hai giao cho cô ta, nhưng trực giác cũng đang nói cho cô ta biết, không phải!

Nhưng nhỡ đâu phải thì sao? Chỉ cần có một chút xíu cơ hội, địa vị của cô ta tại nhà họ Ngự sẽ gặp nguy hiểm!

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ không để cô ta có cơ hội sinh ra đứa bé này." Cô ta trịnh trọng hứa hẹn.

Bà hai nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, giọng nói hoà hoãn lại, bảo: "Con tự xem thế nào mà làm đi, chú ý bất cứ chuyện gì cũng đừng làm quá lộ liễu, phải để thần không biết quỷ không hay biết không?"

"Biết ạ."

"Còn nữa, chính con cũng phải tranh thủ vào, không giữ được lòng của đàn ông còn không giữ được người của nó sao? Ngự Băng không biết cầu tiến, không chịu kết hôn sinh con đàng hoàng cho mẹ, đàn bà của Ngự Hàn thật ra thì nhiều, nhưng lại không ai đẻ được con, thật là khổ tâm."

Bà hai nói xong thì đi ra ngoài, quẳng Dung Kim lại một mình hằn học thưa "Vâng".

Dung Kim là con của một người bạn của bà hai, trước đây bà hai tác hợp cho mối hôn nhân này, cô ta hưng phấn đến mức mấy đêm liền không ngủ ngon. Mà Ngự Hàn từ trước đến nay đối với phụ nữ ai đến cũng không từ chối, không suy nghĩ gì đã chốt mối hôn nhân này rồi.

Ngự Hàn không phải là không cho cô ta cơ hội mang thai, lúc mới vừa kết hôn hai người cũng coi như dính lấy nhau, nhưng bụng của cô ta cứ mãi không có tin tức gì.

Thậm chí để sớm có bầu máu mủ của nhà họ Ngự cô ta còn lén đi khám không ít bác sĩ, biết rõ vấn đề không phải tại mình, còn nhắm mắt nuốt xuống không ít thuốc Đông y thúc đẩy chuyện mang thai.

Trung thu sắp tới, trong vườn hoa giống như năm rồi treo đầy đèn lồng lớn màu đỏ và đèn nê ông, dưới lồng đèn đỏ, Dung Kim và đám con cái nhà giàu kia đang nướng thịt uống rượu, khiến căn nhà thêm phần náo nhiệt.

Cố Duyên xưa nay không thích ồn ào, cô thích nhất là nằm lì ra đó, như ở phòng ngủ của mình.

Gần đây cô thích đọc sách về chuyện mang thai, chuyên tâm cố gắng học tập làm một người mẹ tốt.

Linh Lung không biết lấy một cái đèn lồng từ đâu cho Ngự Tứ, giờ đang ở ngoài sân chơi rất vui, có điều rất nhanh đã thấy chán, tiện tay vứt bỏ đèn lồng rồi chạy đến ngồi xuống bên cạnh Cố Duyên, ôm cánh tay của cô bắt đầu làm nũng: "Chị, chúng ta đi vào vườn hoa chơi đi, em cũng muốn ăn thịt nướng."

"Không cho đi." Cố Duyên lạnh nhạt ra lệnh, cũng không quay đầu lại.

Ngự Tứ mất hứng dẩu miệng ra, tỏ vẻ vô cùng ấm ức.

Anh chỉ là một đứa trẻ con, trẻ con bẩm sinh đã ham chơi, nhốt anh trong phòng như vậy thực sự có hơi làm khó anh. Cố Duyên không đành lòng, nhưng giờ quả thực không muốn để Ngự Tứ ở chung với đám con cái nhà giàu không có mắt kia, không thể làm gì khác hơn là để quyển sách xuống, nhìn anh lấy lòng nói: "Thế này đi, đêm nay em ở trong phòng với chị, ngày mai chị dẫn em đi ra ngoài chơi."

"Thật sao? Em muốn chơi với ông!" Ngự Tứ lập tức hưng phấn.

"Ừm... Được."

Cố Duyên thực sự không muốn đáp ứng yêu cầu này của anh, bởi vì không muốn gặp lại Phong Thanh và Tô Điền, nhưng khi nhìn thấy gương mặt hưng phấn của Ngự Tứ, lại không đành lòng tạt cho anh gáo nước lạnh.

Thật không rõ, sao anh lại nói chuyện được với ông nhỉ? Mỗi lần đến còn đều quấn lấy ông ở riêng trong phòng đọc sách chơi chứ. Chẳng lẽ thực sự như người khác nói, người già rồi thì lại trở thành trẻ con? Ông cũng bắt đầu đi theo hướng ngây thơ hả?

"Chị ơi chị thật là tốt!" Ngự Tứ hưng phấn mà nhào tới, hôn cái miệng đầy nước vào hai má của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chết người rồi

Đây là cách một đứa trẻ lấy lòng, không liên quan gì đến tình yêu, nhưng mặt của Cố Duyên vẫn không tự chủ được mà nóng lên, đỏ ửng, rất đáng yêu.

"Chị ơi chị đỏ mặt kìa!" Ngự Tứ như thể thèm ăn đòn mà cười cực kỳ đắc chí.

"Câm miệng, kêu nữa chị đánh em đó!" Cố Duyên mắng.

Hai người đang cười đùa thì cửa phòng ngủ truyền tới một tràng tiếng gõ cửa, ngay sau đó cửa phòng bị người ta đẩy ra. Là người làm Trân Chu bưng bát vào, thấy hai người cười đùa thì môi khẽ cong lên, lộ ra vẻ khinh thường.

Cố Duyên đã thấy rất nhiều vẻ mặt này trong nhà chính nhà họ Ngự, đã sớm quen rồi, cô không nói gì, cúi đầu lật sách tỏ vẻ làm lơ cô ta.

"Cô hai, đây là canh dưỡng thai phòng bếp chuẩn bị cho cô, xin hãy uống lúc còn nóng."

"Để xuống đi."

Cố Duyên vẫn không ngẩng đầu lên, Trân Chu đặt canh dưỡng thai lên bàn vẫn chưa rời đi, nói giọng đang làm việc công: "Phòng bếp dặn phải thấy cô hai uống xong mới tính."

Quy củ lắm thật!

Mấy ngày nay phòng bếp chuẩn bị không ít canh bổ dưỡng cho Cố Duyên, để đứa bé có thể phát triển đầy đủ Cố Duyên đều nhận hết, lời Trân Chu nói mặc dù hơi khó nghe, nhưng đồ bưng lên lại là thứ tốt.

"Chị, em giúp chị bưng qua nha." Ngự Tứ xung phong nhận việc rồi nghiêng người bưng bát canh bổ trên mặt bàn đến trước mặt Cố Duyên, Cố Duyên đang muốn đón lấy, Ngự Tứ lại bưng về: "Rất nóng, em thổi cho chị một lát."

Nói xong phồng miệng lên thổi "vù vù" trong bát.

"Được rồi, để tự chị làm."

"Đừng nha! Để em!"

Hai người lôi lôi kéo kéo, chén canh "choang" một tiếng rơi xuống đất vỡ tan, canh bổ và mảnh sứ vỡ nát đầy đất.

Ba người ở đó đều đơ người, chết trân nhìn chằm chằm đống hỗn độn đầy đất.

Cuối cùng vẫn là Ngự Tứ phản ứng lại trước, vừa la hét trách Cố Duyên không nghe lời vừa ngồi chồm hỗm trên đất nhặt các mảnh vụn, đang nhặt được một nửa thì đột nhiên kêu "a" một tiếng.

Ngón trỏ thon dài sứt một đường, máu đen trào ra.

"Em không sao chứ?" Cố Duyên cuống quít nắm ngón tay bị thương của anh, dùng miệng ngậm, một vị đắng tràn vào trong miệng, trong bụng thấy rất khó hiểu...

Cô đã ăn không ít tổ yến, đặc biệt là trong mấy ngày nay, nhưng mùi vị tổ yến không phải như vậy. Máu tươi cũng là vị ngọt, tanh tanh chứ tuyệt đối không phải vừa đắng vừa chát, lại nhìn giọt máu hóa đen rơi trên sàn nhà, đó căn bản chính là hậu quả của việc bị nhiễm độc tố.

Cố Duyên chợt ngẩng đầu nhìn Trân Chu một bên với vẻ nghiêm nghị, Trân Chu đầu tiên khẽ kinh sợ trong lòng, có điều trở lại bình thường rất nhanh, nói như người vô can: "Cô hai chờ chút, tôi đi kêu phòng bếp làm lại một bát."

"Không cần, giúp tôi gọi bác sĩ Chung qua đây."

Trân Chu chần chờ một giây, xoay người đi ra ngoài.

Rất nhanh, bác sĩ Chung đã tới, ông liếc mắt nhìn vết thương trên đầu ngón tay Ngự Tứ biến thành màu đen cũng không nói gì, dùng nước khử trùng giúp anh rửa sạch, bôi thuốc, băng bó. Còn dặn dò anh một đống điều phải chú ý.

Nếu như chỉ là vết thương thông thường, nhiều lắm chỉ cần chú ý không để thấm nước, sao phải chú ý nhiều chuyện như vậy?

Cố Duyên kêu Ngự Tứ đi ra ngoài, quay đầu nhìn chăm chú vào bác sĩ Chung nói: "Ông nói thực cho tôi biết đi, loại độc này có phải sẽ làm sinh non không?"

"Cô hai nghĩ nhiều rồi, cậu hai cũng không trúng độc gì, có điều cuộc sống về sau vẫn phải chú ý một chút mới tốt, thuốc bổ không thể ngày nào cũng uống."

Bác sĩ Chung ném lại cho cô một câu mập mờ như vậy rồi xoay người muốn đi.

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một cô nàng tên Mộng Châu: "Chết người rồi... Có người chết...!"

Cố Duyên nhanh chóng chạy tới sân, thấy Mộng Châu đang ở trong vườn hoa nghẹn ngào gào lên, mà trước mặt cô ta, cũng chính là chỗ lần trước chị Lưu ngã chết, Trân Chu trợn tròn hai mắt, nằm trên cỏ không nhúc nhích.

Chỉ chốc lát sau, các cậu ấm cô chiêu đang nướng trong vườn hoa đều xúm lại, người nhát gan nhìn thoáng qua liền thét lên chạy đi, người to gan thì vây quanh bên người Trân Chu chỉ trỏ, mồm năm miệng mười: "Tại sao có thể như vậy, vừa nãy vẫn còn thêm than cho chúng ta mà."

"Đúng rồi, mới vừa nãy còn nói giúp tôi lên tầng lấy áo khoác..."

"Sao lại chết?"

"Nhìn cô ta hình như không bị thương."

"..."

Tất cả mọi người trong nhà lục tục chạy đến tìm tòi, chỉ có Ngự Tứ và Cố Duyên không đến, người luôn luôn thích chơi đùa, thích ồn ào như Ngự Tứ lại không tới. Trong lòng Cố Duyên bỗng thấy thoải mái, xem ra những điều dạy dỗ ân cần của mình đối với Ngự Tứ không phải đều bị anh coi như gió thổi ngoài tai.

Bình thường điều cô thích dạy bảo Ngự Tứ nhất, chính là cách xa đám cậu ấm cô chiêu này ra một chút.

Trân Chu chết Cố Duyên và mọi người đều kinh hoàng, chết giống như chị Lưu ít ngày trước, dù sao cũng là một mạng người sờ sờ ra đấy!

Chỉ là trong lòng ngoại trừ sợ, ngay cả nỗi thương hại cơ bản nhất cũng không có, như với chị Lưu và Trân Chu hoặc là những người lạnh lùng với mình khác trong nhà, cô không tìm được lý do để phải thương hại.

Cố Duyên khẽ hít vào một hơi, trong lòng chợt hoang mang, trước kia cô không phải như thế, nhìn đến con chó con mèo ven đường bị xe cán chết cũng sẽ đau lòng mất mấy ngày, huống chi là người.

Xem ra một người thực sự sẽ thay đổi suy nghĩ vì hoàn cảnh, sống lâu trong cảnh lạnh lùng vô tình này của nhà họ Ngự, dần dần cũng bị cuốn theo rồi.

Xác Trân Chu nhanh chóng được nhân viên công vụ mang đi, trải qua giám định sơ bộ của bác sĩ Chung cho thấy là do khó thở mà chết, còn về chuyện tại sao lại đột nhiên khó thở, bác sĩ Chung nói cần nhân viên khám nghiệm tử thi giám định chính xác đã.

Giống như chị Lưu lúc trước, chủ nhân nhà họ Ngự căn bản không rảnh đi truy cứu thêm, giao họ cho quản gia đi đàm phán với người nhà chuyện bồi thường.

Trong phòng khách mọi người tụ tập đông đủ.

Bà hai lo lắng: "Ông à, trong nhà liên tục mất đi hai mạng người, lẽ nào ông không thấy tò mò về nguyên nhân sao? Tiếp tục như thế, còn ai dám tiếp tục ở lại trong nhà làm việc?"

Ông Ngự nhắm mắt trầm ngâm chốc lát, gật đầu: "Tôi sẽ kêu quản gia điều tra rõ."

Ông Ngự vừa đi, Dung Kim lặng yên đi tới bên cạnh bà hai nhỏ giọng nói: "Mẹ, mẹ không cảm thấy kỳ lạ sao? Gần đây hai người chết đều... ờm... có liên quan tới Cố Duyên ngay trước đó."

Giọng cô ta cực thấp, nhưng Cố Duyên vẫn luôn ngồi một góc giữ yên lặng vẫn nghe thấy, cô chợt quay đầu nhìn về phía hai người, vừa hay chạm phải ánh mắt dò xét của hai người. Cô không tức giận, ngược lại khẽ cong đôi môi đỏ mọng cười lạnh một tiếng.

Cây ngay không sợ chết đứng, cô chưa từng làm chuyện gì đương nhiên không cần sợ hãi.

Mà người đàn bà Dung Kim này, không phải đang rõ ràng thừa nhận hạ độc cô, còn kêu Trân Chu đem đến phòng ngủ của cô sao.

Đương nhiên, chuyện không có chứng cớ cô chỉ có thể lựa chọn im lặng, người ngay cả bác sĩ Chung cũng không dám đắc tội, cô đương nhiên cũng phải cẩn thận một chút, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ông Ngự trở về phòng rồi, cũng nên giải tán rồi, Cố Duyên xoay người định trở về phòng ngủ, lúc ngang qua người Dung Kim nghe thấy Dung Kim cố ý cao giọng nói: "Đúng rồi, hôm nay hình như là mùng một nhỉ, Trân Chu lại ra đi vào mùng một, thật đáng tiếc, sắp Trung thu rồi."

Mùng một!

Cố Duyên chợt chấn động trong lòng.

Mùng một, là thời gian Ngự Tứ phát bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36: Hai lần thì không thể bỏ qua

Cố Duyên nhanh chân quay về phòng ngủ, bên trong không có hình bóng của Ngự Tứ. Cô bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Ngự Tứ khắp nơi, từ tầng một đến tầng ba, rồi lại từ tầng ba ra vườn hoa.

Ánh trăng sáng ngời, đèn hoa đủ màu sắc nhưng phóng tầm mắt đi vẫn không thấy Ngự Tứ.

Đã sắp mười hai giờ rồi, con người này chẳng hiểu chuyện chút nào, lại còn là một tên không thể tự chăm sóc mình chứ. Vậy mà khi nãy cô còn thầm khen anh là trẻ nhỏ dễ dạy nữa.

Cuối cùng Cố Duyên cũng tìm được Ngự Tứ ở vườn sau, tên đáng đánh này đang nằm rạp xuống gốc cây thủy sam để nghiên cứu thứ gì đó. Dáng vẻ rất chăm chú, ngay cả khi có người tới gần cũng không biết.

Còn trên đầu, trên người anh, đâu đâu cũng dính đầy cỏ dại, lá cây, bùn đất...

Dơ bẩn đến mức không còn gì để nói.

Cuối cùng Cố Duyên cũng nhìn thấy rõ, anh đang đấu dế. Mười hai giờ anh vẫn chưa về phòng là vì trốn trong vườn để đấu dế ư?

Cố Duyên thấy mạch máu căng phồng, máu trong người sôi trào. Nếu không nể tình anh là người đang mang bệnh, cô rất muốn đá anh bay ra ngoài, đá cho khuất tầm mắt!

"Ngự Tứ!" Tiếng gào có khí thế ngất trời của cô khiến Ngự Tứ sợ tới mức nhảy dựng lên. Khi thấy rõ cô đang ở sau anh, Ngự Tứ đứng thẳng người, vừa sợ sệt vừa lầm bầm: "Chị, chị dọa dế của em chạy mất rồi."

Dọa dế của anh chạy mất ư? Một lần có thể nhịn nhưng hai lần thì không thể bỏ qua!

Cố Duyên nhấc chân, hung dữ đá bay một con dế khác trên mặt đất, chỉ vào cổ tay rồi hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi hả? Chị từng nói với em đúng mười rưỡi phải đi ngủ chưa? Em nhìn lại quần áo của mình đi, ban nãy còn sạch sẽ mà mới một buổi tối đã bẩn thành thế này rồi. Tốt nhất em đừng nói với chị rằng, em trốn ở đây chơi đấu dế suốt buổi tối nhá!"

Dáng vẻ tức giận của Cố Duyên rất đáng sợ, Ngự Tứ cũng rất sợ sệt.

Giọng nói của anh hơi lúng túng: "Chị Cố, chị từng nói với bác sĩ Chung, chị chưa gọi thì em không được vào phòng còn gì."

Vẻ mặt của anh chính là: Rõ ràng lỗi tại chị, em là một cậu bé ngoan ngoãn rất nghe lời.

"Em..." Cố Duyên chợt nghẹn họng, á họng không nói lên lời.

Cuối cùng, Cố Duyên cũng đè nén được cơn tức, dẫn Ngự Tứ về phòng ngủ, thay cho anh một bộ đồ sạch sẽ khác rồi đẩy anh xuống giường.

Ngự Tứ nằm trong chăn, đôi mắt xinh đẹp để lộ ra ngoài, ánh mắt dõi theo bóng dáng của Cố Duyên đang xoay tới xoay lui.

Cố Duyên nhét toàn bộ những vật dễ vỡ, dễ làm người ta bị thương trên mặt bàn, trên đầu giường và trên sofa vào ngăn kéo. Cô lại dùng vải mềm bọc góc bàn và góc giường lại. Chỉ có làm như vậy, buổi tối khi Ngự Tứ phát bệnh, anh mới không thể tự làm hại đến bản thân mình. Cô đã rút ra kinh nghiệm sau vài lần Ngự Tứ phát bệnh rồi.

Gần một giờ mới làm xong mấy việc này, trải qua sự việc của Trân Chu, cộng với việc bận rộn suốt một buổi tối vì Ngự Tứ, Cố Duyên mệt đến mức hai mắt sắp dính lại rồi.

Ngự Tứ cũng ngủ rồi, trong chăn tràn ngập nhiệt độ cơ thể của anh, rất ấm áp, rất dễ chịu. Vốn định thức nguyên đêm cạnh anh, nhưng đáng tiếc hai mắt cô đang đánh nhau kịch liệt, một lát sau là nhắm nghiền lại rồi.

Trong lúc ngủ mơ, cô cảm nhận được bản thân mình được di chuyển từ một nơi êm ấm này đến một nơi êm ấm khác. Ở nơi ngập tràn hơi thở của anh, cô ngủ rất thoải mái và ngon giấc, tất cả đẹp như một giấc mộng vậy.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Cố Duyên phát hiện nếu cô tỉnh lại mà bên cạnh trống trơn…

Điều này… rất khác thường.

Cô đột nhiên một bật dậy, liếc mắt thì thấy Ngự Tứ đang cuộn tròn ngủ say sưa dưới đất. Áo quần xộc xệch, tóc tai lộn xộn, cánh tay rắn chắc lại bị thương rồi, máu trên khóe miệng đã khô lại, không rõ anh tự cắn mình hay tự cào mình nữa.

Mọi thứ trong phòng giống hệt mọi chuyện đã xảy ra tối qua.

Cố Duyên ngạc nhiên, không biết sao cô có thể ngủ say đến mức như vậy. Ngủ đến mức khi Ngự Tứ phát bệnh, tạo ra tiếng động lớn như vậy mà cô cũng không cảm nhận được, giấc ngủ của cô vẫn luôn rất nông mà!

Nhìn khuôn mặt ngủ say yên tĩnh của Ngự Tứ, cô đau lòng, cô áy náy. Cô thề lần sau nhất định sẽ cố gắng vượt qua những đêm đau khổ kiểu này cùng anh.

Ngoại trừ hai chị em song sinh Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh, Cố Duyên không hề kể việc cô đã kết hôn cho bất kỳ người bạn nào nghe. Suốt ngày cô đều ở trong biệt thự nhà họ Ngự nên bạn bè cũng ít, thời gian vui chơi giải trí cùng họ cũng không nhiều.

Vậy nên cô đã rất ngạc nhiên khi bảo vệ ở cổng lớn báo qua bộ đàm với cô rằng, cô có có bạn đến tìm. Cô đã yêu cầu bảo vệ báo cáo lại tên họ của người đến thăm để tránh nhầm đối tượng.

Cô đã giật mình khi nhân viên bảo vệ báo lại với cô rằng, người đến thăm là một đôi vợ chồng tên Phong Thanh và Tô Điền. Tại sao lại là họ? Sao họ tìm được đến đây nhỉ?

Một lúc lâu sau, cô mới lẳng lặng đáp một câu: "Để họ vào đi."

Cúp điện thoại, Cố Duyên bắt đầu chỉnh trang lại bản thân mình. Cô lục lọi rồi lấy ra một bộ váy kiểu âu phục mà thường ngày không nỡ mặc. Bộ váy ấy màu đen, cô phối nó với chiếc đai lưng khảm đá, bộ váy tôn lên vóc dáng và khí chất của cô. Mái tóc xoăn sóng nước thả nhẹ nhàng trên vai, khuôn mặt trang điểm nhàn nhạt.

Đứng trước gương, cô thấy mình khá xinh đẹp, vốn không hề thảm hại như lời Tô Điền từng nói.

Ngự Tứ thấy cô trang điểm, cười híp mắt hỏi: "Chị à, chị sắp đưa em ra ngoài chơi à?"

"Phong Thanh và vợ sắp cưới của anh ta đến rồi. Qua đây đi, thay bộ quần áo bị dơ trên người ra đi." Cố Duyên vẫy tay với anh. Ngự Tứ lùi về sau một bước, lắc đầu nói: "Không được, em phải mặc bộ quần áo mới mà chị mua, em không thay!"

Ngự Tứ mặc bộ đồ ngủ bằng cotton, bộ đồ này được mua với giá khuyến mãi vào hai ngày trước khi cô đưa anh ra ngoài đi dạo phố. Chất lượng vải cũng khá ổn, kiểu cách cũng không tệ, một người bảnh bao như Ngự Tứ mặc lên người cũng rất dễ nhìn.

Ngự Tứ rất thích, thậm chí mặc suốt không chịu thay khi tắm rửa.

Quần áo đẹp đến đâu nhưng chỉ qua một buổi sáng đã bị anh làm bẩn đến mức không nỡ nhìn, quả thực rất kém sang.

Cố Duyên không cho anh cơ hội đó, cô dứt khoát lột bộ quần áo đó ra, thay cho anh một bộ đồ sạch sẽ khác.

Lúc hai người cùng xuất hiện ở phòng khách, Phòng Thần và Tô Điền đã đợi ở đó rồi. Tô Điền thích thú ngắm nhìn những bức họa treo trên tường, Phong Thanh ngồi nho nhã trên sofa, đôi chân dài vắt chéo, đôi mắt hơi rũ xuống, không biết anh ấy đang suy nghĩ điều gì.

"Hai người ra rồi à?" Tô Điền nghe thấy tiếng bước chân, đôi mắt di chuyển từ bức bích họa sang hai người kia, miệng vừa cười vừa chào hỏi. Khoảng khắc nhìn thấy Ngự Tứ, cô ta ngẩn người, trong lòng thầm hét lên: Thật đẹp trai…

Chỉ tiếc rằng...

Cô ta hụt hẫng giống tất cả những người từng gặp Ngự Tứ lần đầu.

Nhưng giọng nói của Tô Điền đã đánh thức Phong Thanh đang mơ màng. Giây phút ánh mắt anh ấy lướt qua Cố Duyên, chỉ một giây thôi cũng đủ để anh ấy bùi ngùi vô cùng. Cô không những chững chạc mà còn rất xinh đẹp nữa!

"Sao hai người lại tới đây?" Cố Duyên ra hiệu mời Tô Điền ngồi, Tô Điền ngồi xuống cạnh Phong Thanh rồi tựa vào anh ấy, cười thản nhiên.

Cố Duyên rũ mắt không thèm để ý đến màn diễn xuất của Tô Điền. Cô là một người thua cuộc, cô làm gì có tư cách đấu với Tô Điền chứ?

Tô Điền quan sát hai người họ rồi cười híp mắt nói: "Cố Duyên, lâu lắm rồi cô không dẫn Ngự Tứ về nhà, sau này nhất định phải thường xuyên về nhé."

Cố Duyên mỉm cười nhưng không đáp lời.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, cô không dám đối mặt với ánh mắt của Phong Thanh, cô sợ mình sẽ lúng túng, hàng phòng ngự trong tim khó khăn lắm mới xây dựng được kia sẽ bị vỡ vụn vì anh ấy.

"À, đúng rồi, lần này chúng tôi đến đây để gửi thiệp mời cho cô." Tô Điền cúi đầu lấy ra một chiếc thiệp mời đỏ thẫm từ trong túi, vui vẻ đẩy tới trước mặt Cố Duyên và Ngự Tứ, mỉm cười nói: "Mười năm tháng sau, hai người nhất định phải đến nhé."

Thiệp mời đỏ thẫm, hai chữ hỉ mạ vàng trên mặt thiệp đã đâm vào đôi mắt Cố Duyên một nhát đau đớn. Cuối cùng thì hai người họ sắp kết hôn rồi!

“Em muốn đi, em muốn đi uống rượu mừng!” Ngự Tứ vẫn luôn rất hứng thú với mấy chuyện náo nhiệt này, hoa chân múa tay la hét.

Tô Điền che miệng cười, ra sức gật đầu: “Đến đi đến đi, tôi sẽ tiếp đón nhiệt tình!”

Nói xong, cô ta lại quay sang vặn hỏi Cố Duyên: “Duyên Duyên à, đến lúc ấy cô phải cố gắng sắp xếp thời gian đấy nhé! Thiếu mất cô em chồng như cô là không được đâu đó.”

Cô em chồng…

Lời này quả thực rất châm chọc.

Từ đầu đến cuối Cố Duyên vẫn luôn lễ phép mỉm cười, cô gật đầu: “Tôi sẽ đến mà.”

Tô Điền đứng dậy, bước đến chiếc cửa sổ sát đất ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, khuôn mặt nhỏ trắng ngần lộ vẻ thích thú nói: “Duyên Duyên, nhà cô sang trọng và đẹp đến mức khiến người khác phải ước ao nha. Ở đây chắc rất thoải mái nhỉ, chẳng trách cô không thích về nhà mẹ đẻ.”

Dứt lời, cô ta lại chạy lại cạnh Phong Thanh, ôm lấy cánh tay anh ấy rồi nói: “Anh yêu, sau này chúng ta cũng phải sống trong biệt thự to như vậy nhé. Đúng rồi, chúng mình kêu cha tặng biệt thự Hải Cảnh cho chúng mình đi.”

Người cha mà Tô Điền vừa nhắc tới là cha ruột của Phong Thanh – Phong Hách. Ông ta là một người có hành tung bí ẩn, là nhân vật giàu có bậc nhất của thành phố Tương, tiền tài của cải chất như núi.

Diêu Tố chỉ là một trong những người phụ nữ ở bên ngoài của ông ta. Hơn hai mươi năm kể từ khi sinh con, bà ấy chưa từng gặp lại ông ta, vì vậy mới tuyệt vọng rồi đồng ý gả vào nhà họ Cố.

Ngày thường, ngay cả Phong Thanh cũng khó có thể gặp được ông ta. Đương nhiên, từ trước đến giờ anh ấy cũng chẳng buồn để ý đến người cha này.

Gần đây, không biết Phong Hách nghe đâu được thông tin Phong Thanh sắp kết hôn. Ông ta rất hào phóng tặng anh ấy một căn biệt thự có giá trên trời và quyền quản lý công ty để làm quà cưới.

Tập đoàn Phong Thị nổi tiếng toàn thế giới, chỉ cần nghe thấy cái tên này cũng khiến người ta kinh ngạc. Nhưng Phong Thanh lại không có hứng thú với món quà cưới này, anh ấy luôn tỏ vẻ từ chối.

Anh ấy vẫn luôn mong muốn được nghiên cứu trong lĩnh vực y học, hồi đại học anh ấy cũng chọn học y, mấy năm nay anh ấy vẫn luôn kiên quyết đi theo nghề này.

“Sau khi kết hôn rồi tính tiếp nhé!” Phong Thanh cười nhẹ, nho nhã vô cùng.

Anh ấy đứng dậy, nói với Cố Duyên: “Duyên Duyên, không còn chuyện gì nữa thì bọn anh về trước đây. Đến lúc đó, em sắp xếp công việc của mình nhé, rảnh thì đến, bận rộn thì cũng không cần miễn cưỡng đến đâu.”

“Em sẽ đến mà.” Cố Duyên đứng dậy theo, nhìn anh ấy định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Có chuyện gì sao?” Anh ấy ân cần hỏi.

“Em… có chút chuyện muốn phiền anh giúp.”

“Chuyện gì vậy?” Trong lòng Phong Thanh chợt căng thẳng. Nếu không phải chuyện quan trọng thì Cố Duyên sẽ không chịu hé miệng nhờ anh ấy giúp, đặc biệt vào giờ phút quan trọng này.

Anh ấy nín thở, chăm chú nhìn vào ánh mắt lay động không ngừng của cô, đợi cô mở miệng.

Cố Duyên nhanh chóng đảo mắt sang nơi khác, giọng nói nhẹ nhàng: “Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.”

Cố Duyên dẫn Phong Thanh đến phòng khách khác. Tô Điền trừng mắt nhìn hai người họ rời đi rồi tức giận đá vào sofa.

Đến thời điểm này mà Cố Duyên còn dám ngang nhiên dẫn Phong Thanh đến một nơi khác nói chuyện ư? Rõ ràng không có ý gì tốt mà.

Tính từ hồi trung học đến giờ, Tô Điền đã theo đuổi Phong Thanh được mười năm rồi. Thậm chí cô ta còn đuổi theo anh ấy đến Mỹ, khó khăn lắm mới có được kết quả như hiện giờ, cô ta không muốn vì Cố Duyên mà gây thêm rắc rối.

Cố Duyên là quả bom hẹn giờ đối với cô ta, bất cứ khi nào cũng có thể phát nổ, dù sao Cố Duyên cũng từng là người phụ nữ mà Phong Thanh yêu sâu đậm.

Ngự Tứ ngồi trước mặt cô ta, nhìn cô ta rồi nghiêm túc nói: “Chị Tô, chị đang tức giận chuyện gì vậy? Chị em từng nói, hay tức giận là nhanh già lắm đó, vì vậy em thường không chọc chị ấy nổi nóng.”

Tô Điền nhíu đôi mi thanh tú lại, trừng mắt nhìn Ngự Tứ: “Chị Tô ư? Gọi chị Tô gì chứ? Gọi chị dâu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tự làm hại mình

Ngự Tứ luôn biết nghe lời, lập tức đổi giọng: "Chị dâu, chị tức giận chuyện gì vậy?"

"Còn không phải do chị Cố nhà cậu luôn nghĩ cách cướp chồng người khác đi à? Tôi nhìn thấy cô ta là đã thấy ghét rồi." Tô Điền không có chỗ trút giận nên chỉ đành đổ lên người Ngự Tứ. Ngự Tứ nửa hiểu nửa không, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Nhưng chị Cố có một người chồng là em rồi mà, sao còn phải cướp chồng người khác?"

"Cô ta hèn hạ chứ sao? Đợi khi cô ta tìm được người tốt hơn cậu thì cô ta lại đá cậu đi thôi. Chị Cố nhà cậu là loại người gì mà cậu còn chưa biết à?"

"Chị Cố là người tốt, chị ấy đối xử rất tốt với em."

"Cho cậu một viên kẹo thì cậu liền nhận đó là người tốt à? Thiểu năng đúng là thiểu năng." Tô Điền tức giận trừng mắt.

Ngự Tứ giận dữ, khóc lóc lớn tiếng rồi phản bác: "Tôi không ngốc, chị Cố cũng không phải người xấu. Cô mới là người xấu đó! Người xấu...!"

Tô Điền không ngờ tên ngốc này rất mau nước mắt, cảm xúc tâm lý lại kém như vậy. Cô ta vội vàng xua tay: "Được rồi, được rồi... Cậu không hề ngốc, chị Cố nhà cậu là người tốt được chưa? Cậu đừng khóc nữa, tôi sợ cậu rồi."

Thấy Ngự Tứ như vậy, Tô Điền không kịp ứng phó. Cô ta thầm nghĩ, chẳng trách Cố Duyên phải đi cướp chồng người khác. Sống cùng một người đàn ông như thế này chắc chắn sẽ bị dằn vặt về cả thể xác lẫn tinh thần.

Cố Duyên dẫn Phong Thanh đến một phòng khách khác, hai người một trước một sau bước vào phòng. Cố Duyên đóng cửa lại, cúi đầu nhìn Phong Thanh nói: "Anh từng nghe nói Ngự Tứ mắc bệnh lạ chưa?"

Không ngờ cô vừa mở miệng liền hỏi một câu như vậy, Phong Thanh hơi ngạc nhiên, lập tức gật đầu: "Từng nghe rồi, nhưng không biết thật hay giả."

Kể từ khi biết Cố Duyên lấy Ngự Tứ, anh ấy rất khổ sở rồi điên cuồng thu thập toàn bộ những tin tức có liên quan đến Ngự Tứ.

Cậu hai nhà họ Ngự mắc bệnh lạ là chuyện mọi người đều biết. Nhưng không ai biết độ chân thực của chuyện này, càng không biết chi tiết như thế nào. Lời bàn tán của mọi người cũng chỉ là lời đồn thôi.

Một nỗi thương tiếc hiện lên trên khuôn mặt đẹp trai của Phong Thanh. Anh ấy đột nhiên không khống chế nổi tâm trạng và hành vi của mình nữa. Phong Thanh tiến lên vài bước, bàn tay nắm lấy đôi bả vai của cô, nghiến chặt răng rồi hỏi: "Sao em muốn lấy cậu ta? Em muốn anh áy náy cả đời này à?"

Trên đời còn rất nhiều đàn ông tốt, người theo đuổi Cố Duyên cô cũng không ít. Tại sao cứ phải lấy một người đàn ông như vậy?

Mỗi lần thấy cô dỗ dành Ngự Tứ như dỗ dành một đứa trẻ, thấy thân hình mảnh mai của cô phải gồng gánh cả bóng dáng của Ngự Tứ, anh ấy đau lòng đến mức nghẹt thở.

Áy náy cả đời này ư?

Đôi mắt Cố Duyên liếc xuống bàn tay đang bóp chặt bả vai mình, liếc xuống những ngón tay lộ rõ cả những khớp xương kia. Anh ấy bóp mạnh đến nỗi vai và cổ cô đau đến tê dại!

Nỗi bất hạnh của cô có thể khiến anh ấy áy náy cả đời ư?

Cố Duyên đột nhiên nhếch miệng cười hờ hững một tiếng.

"Cố Duyên, em đừng như vậy, rời khỏi đây đi! Nơi này không thích hợp với em." Giọng nói cầu xin kia khiến sự đau khổ trên gương mặt anh ấy càng thêm sâu sắc.

"Nếu anh đồng ý từ bỏ hôn ước với Tô Điền, sau đó kết hôn với em. Em sẽ lập tức ly hôn." Cô nói một cách lạnh lùng.

Phong Thanh lập tức nhụt chí, nhẹ nhàng thả bả vai cô ra, buông thõng xuống.

Cưới cô làm vợ ư?

Không thể được!

Anh ấy vừa buông tay, trái tim Cố Duyên cũng vụn vỡ, tràn đầy thất vọng.

Anh ấy vẫn từ chối, vẫn kết hôn với Tô Điền. Thực ra vừa rồi cô chỉ tiện thì nói bừa như vậy thôi. Cô chỉ muốn kiểm nghiệm sự đau khổ và tiếc nuối trên khuôn mặt anh ấy là thật hay giả thôi.

Tại sao còn muốn kiểm nghiệm nhỉ? Cuối cùng cũng có đạt được kết quả gì tốt đẹp đâu? Bản thân cô còn chưa đau đớn đến tột cùng sao?

Cô nén đau buồn, mỉm cười nói: "Anh không cần căng thẳng như vậy, ban nãy em chỉ đùa anh chút thôi. Từ giây phút anh không từ mà biệt đó, em đã quyết định không yêu anh nữa rồi. Lấy Ngự Tứ là em can tâm tình nguyện, sống cùng với anh ấy cũng khá vui vẻ, mọi thứ của em vẫn khá ổn."

Phong Thanh có nỗi khổ khó nói.

"Chúng ta vẫn nên nói việc chính đi."

Phong Thanh không đáp lời, rõ ràng anh ấy vẫn đang đắm chìm trong mớ tâm trạng lộn xộn. Lời nói dối của Cố Duyên không hề khiến anh ấy yên tâm. Anh ấy cũng biết được những năm gần đây Cố Duyên sống ra sao qua lời kể của ông Cố.

Nếu không yêu không thương anh ấy, sao cô lại đau lòng lâu như vậy chứ? Sao đến mức không thiết quay về ngôi nhà mà cô luôn lưu luyến không muốn rời xa?

Cố Duyên ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục nói: "Bệnh của Ngự Tứ không chỉ là lời đồn, đó là sự thật. Thực kỳ lạ, nghe nói đã đi khám ở tất cả các bệnh viện lớn rồi, nhưng không nơi nào có thể tìm được nguồn gốc của bệnh. Em tìm anh, là muốn mời anh chữa bệnh cho anh ấy, có được không?"

Phong Thanh thở dài một hơi, cuối cùng cũng đồng ý với nguyện vọng của cô. Anh ấy hỏi: "Căn bệnh đó kỳ lạ thế nào?"

"Em cảm giác đầu anh ấy đau đến mức sắp nứt ra. Lúc phát bệnh không có bất kì thứ thuốc gì có thể khống chế anh ấy. Không chỉ đả thương người khác mà còn tự làm hại chính mình."

"Đả thương người khác? Vậy còn em? Em có bị thương không?" Tim Phong Thanh đập mạnh, mở miệng hỏi. Anh ấy vẫn luôn lo lắng cho cô.

Cố Duyên cười khổ, đương nhiên cô bị thương rồi. Vết sẹo ở thái dương mà anh đã gây ra cho cô vào lần đầu tiên cô nhìn thấy anh phát bệnh vẫn còn đến tận bây giờ, nhưng đây không phải vấn đề chính của cuộc nói chuyện ngày hôm nay. Cô lắc đầu: "Em không sao, anh ấy không làm em bị thương đâu."

Phong Thanh yên tâm rồi nói: "Hôm nào em dẫn cậu ấy đến bệnh viện của bọn anh để chụp CT não đi, tiện thể lấy luôn chút máu để làm xét nghiệm xem sao."

"Vô dụng thôi, người nhà anh ấy từng làm những việc này ở các bệnh viện lớn rồi."

"Em tìm anh, không phải hy vọng anh có thể thử à? Vậy em cứ yên tâm giao cậu ấy cho anh đi."

Đúng vậy, Phong Thanh thích nhất là nghiên cứu mấy căn bệnh phức tạp kiểu này. Để anh ấy thử cũng không có gì xấu cả, đây cũng là sự tận tâm đầu tiên cô dành cho Ngự Tứ.

Cô gật đầu, đồng ý.

Sau khi tiễn Phong Thanh và Tô Điền về, Cố Duyên quay lại phòng ngủ. Phát hiện Ngự Tứ vẫn đang ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt buồn bực. Tên này rất hiếm khi tức giận, bình thường Ngự Tứ vẫn luôn duy trì dáng vẻ cười ngây ngô.

Ban nãy phải gặp Phong Thanh, lại còn bị Tô Điền âm thầm đả kích như vậy nên tâm trạng của Cố Duyên vẫn chưa bình tĩnh lại được, nhất thời cũng không còn tâm tư mà để ý đến cảm nhận của anh.

Cô đi đến gần tủ quần áo, dự định thay bộ âu phục trên người ra. Trong tay vẫn còn cầm tấm thiệp mời, phía dưới hai chữ hỉ mạ vàng là đôi tình nhân hoạt hình rất đáng yêu. Mở thiệp ra, phần tên cô dâu chú rể viết hai cái tên Phong Thanh và Tô Điền.

Đúng vậy, chính là Phong Thanh và Tô Điền, cuối cùng cô không dám nhìn thẳng vào hai cái tên ấy!

Cô cũng đã kết hôn rồi, cũng sắp làm mẹ rồi. Thôi, chúc phúc cho họ đi, để anh ấy đi đi...

Cố Duyên thở dài một hơi, tiện tay ném tấm thiệp mời vào tủ trang sức. Cô thay quần áo xong, đi ra ngoài thì phát hiện Ngự Tứ vẫn ngồi tại sofa như cũ, anh đang tức giận đùng đùng nhìn cô, khuôn mặt đẹp trai đang phồng lên đến mức méo mó.

Nhìn thấy nét mặt như trẻ con của anh, Cố Duyên chợt cảm thấy buồn cười. Cô đi đến rồi nói: "Cậu hai yêu quý của chị ơi, cho hỏi chị làm sai chỗ nào khiến em tức giận à?"

"Đúng vậy!" Ngự Tứ thẳng thắn đáp lời.

"Ồ! Do chị thật à? Vậy xin em phê bình, xin em dạy dỗ." Cố Duyên tốt tính nịnh nọt anh.

Thường ngày, toàn là Ngự Tứ dùng mọi cách để lấy lòng cô, bây giờ đến lượt cô lấy lòng anh, đúng là vật đổi sao dời mà!

"Sao chị lại muốn cướp chồng người khác?" Ngự Tứ nói một câu khiến người khác kinh ngạc rồi nhìn cô với ánh mắt tức tối.

Có thể nào Cố Duyên cũng không ngờ rằng anh sẽ nói ra những lời này. Cô bàng hoàng, nụ cười trên khóe môi chợt vụt tắt, vẻ mặt không vui nói: "Ai nói với em như vậy? Dung Kim à?"

"Là em nhìn thấy!"

"Em nhìn thấy lúc nào?"

"Ban nãy đó."

"Ban nãy?" Cố Duyên cảm thấy máu nóng sôi trào, ban nãy cô từng làm việc gì khiến anh cảm thấy cô đang có hành động cướp chồng người khác à?

Đúng rồi, khi nãy có nói chuyện riêng với Phong Thanh, nhưng chỉ một lát, chỉ khoảng hai mươi phút thôi mà. Hóa ra tên bụng dạ hẹp hòi này đang ghen, anh mà cũng biết ghen ư?

Cố Duyên nghiêm mặt, cố bày ra vẻ mặt không vui nói: "Em còn nói linh tinh nữa là chị đánh em đó. Cái gì mà cướp chồng người ta hử, có người nói với em như vậy à?"

Ngự Tứ mạnh miệng: "Rõ ràng như vậy mà, chị rõ ràng không muốn lấy em, rõ ràng thích anh Phong Thanh mà."

"Có người nói với em những lời này đúng không?"

"Là chị dâu nói, chị dâu Tô Điền nói đó."

Tô Điền ư? Anh gọi Tô Điền là chị dâu? Còn từ nào chói tai hơn nữa không?

Hóa ra Tô Điền nói bậy bạ trước mặt Ngự Tứ, thảo nào Ngự Tứ lại có biểu hiện khác thường như vậy. Cố Duyên thở dài rồi ngồi xuống mắt Ngự Tứ: "Ngự Tứ à, chị là người như thế nào em còn không biết à? Sao lại dễ dàng tin mấy lời bậy bạ của Tô Điền như thế hử? Chị chỉ bàn chút chuyện với Phong Thanh thôi, sau này không được phép nói chị như vậy nữa biết chưa?"

"Nhưng chị dâu nói chị thích anh Phong Thanh mà."

"Cô ta nói linh tinh đó."

"Thật sao? Chị không thích anh Phong Thanh ư?"

Cố Duyên gật đầu, Ngự Tứ lại tiếp tục vặn hỏi: "Vậy chị có thích em không?"

"Ừm..." Cố Duyên xoa xoa khuôn mặt đẹp trai đang phụng phịu kia, nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Nếu sau này em còn nghi oan cho chị, không nghe lời chị thì chị sẽ không thích em nữa."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, giờ em đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm rồi, ngoan nhé."

"Chị, em cũng thích chị." Ngự Tứ nịnh bợ hôn lên má cô một cái, bỏ mặc cô với khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ, Ngự Tứ vui vẻ đi vào phòng vệ sinh.

Hôm sau, Cố Duyên dẫn Ngự Tứ đến bệnh viện mà Phong Thanh làm việc.

Đây là một bệnh viện tư có quy mô lớn, bên trong có đầy đủ các khoa khám chữa bệnh, trang thiết bị hiện đại. Phong Thanh không phải nhân viên chuyên trách ở đây nên anh ấy không thường xuyên đến đây.

Người kế nhiệm mới của bệnh viện này là một người bạn cùng đi tu nghiệp ở Mỹ với anh ấy. Đối phương đồng ý chỉ gọi anh ấy đến bệnh viện vào những lúc có thí nghiệm quan trọng, và nơi này luôn chào mừng anh ấy đến.

Ở đây, Phong Thanh có phòng làm việc riêng, phòng làm việc đó được thiết kế trên tầng mười, nơi có phòng thí nghiệm rất lớn.

Cố Duyên kéo Ngự Tứ vào bên trong bệnh viện, Ngự Tứ có vẻ không muốn lắm, bước chân càng đi càng chậm. Cuối cùng cũng đến trước thang máy, lúc này Ngự Tứ mới kéo cánh tay Cố Duyên, ngượng ngùng hỏi: "Chị ơi, chúng ta đến đây làm gì vậy?"

"Không phải từng nói rồi sao? Chúng ta không tiêm nữa, chị dẫn em đến đây để chụp CT và điện não đồ thôi."

"Thực sự không phải tiêm ư?"

"Thật mà." Cố Duyên trừng mắt. Nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên gương mặt Ngự Tứ, cô không hiểu nổi, sao một người đàn ông cao lớn như anh lại sợ kim tiêm nhỉ? Hơn nữa, kim tiêm chẳng là gì so với lúc anh phát bệnh.

Nói ngọt mãi, cuối cùng cô cũng đẩy được Ngự Tứ vào phòng CT. Lần nào cũng vậy, cứ đến giây phút bước vào phòng CT là Ngự Tứ lại vùng vẫy không chịu nghe lời. Anh bám vào khung cửa, không chịu vào trong rồi luôn miệng nói chụp CT rất đau, anh sợ đau.

Cố Duyên kiên nhẫn dỗ dành: "Không hề đau đâu, em không cần làm gì cả, chỉ cần nhám mắt thôi."

"Không muốn, em không muốn đâu!" Ngự Tứ bắt đầu nũng nịu.

Cố Duyên bắt buộc phải giở chiêu cuối cùng, mặt nghiêm nghị, làm bộ tức giận nói: "Lại không nghe lời rồi. Không phải em từng nói sau này sẽ nghe lời chị à?"

Đối phó với Ngự Tứ, chỉ có chiêu này là hữu dụng nhất. Bởi vì anh sợ nhất là Cố Duyên nổi giận không quan tâm hoặc không thích anh nữa.

Quả nhiên, Ngự Tứ không dám phản kháng nữa, miễn cưỡng buông từng ngón tay đang bám vào khung cửa ra rồi bước vào phòng CT.

Sau khi Ngự Tứ bước vào, Cố Duyên quay lại hành lang ngồi đợi thì được thông báo Phong Thanh mất tích rồi. Cô lập tức bật dậy đi tìm một vòng nhưng cũng không thấy, cuối cùng lúc ra khỏi thang máy cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Giọng nói kia là của Tô Điền, không biết cô ta đang tranh cãi với ai?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ngự tư nhảy qua cửa sổ chạy thoát rồi

Cố Duyên lặng lẽ đi tới, qua khe cửa thoát hiểm, cô nhìn thấy Tô Điền, còn người đang nghiêng mình dựa vào tay vịn cầu thang chính là Phong Thanh, lông mày của anh ấy hơi nhíu lại, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng thờ ơ.

Tô Điền kêu mệt rồi, đứng đối diện cách anh ấy một mét nhìn anh, đôi mắt đẹp ngập tràn nước mắt trong suốt. Đây cũng là lần đầu Cố Duyên thấy Tô Điền như vậy.

Dù là Tô Điền của ba năm trước hay của hôm nay đều luôn cao quý trang nhã, có ý chí mạnh mẽ, chưa từng thấy cô ta rơi một giọt lệ nào?

"Anh đã nói với em bao lần rồi, đời này anh và Duyên Duyên không thể nào ở bên nhau, hôm nay là lần cuối cùng anh nói cho em nghe, nếu em không tin thì có thể không cưới nữa, nhưng phiền em đừng có thể hiện cái bản tính tùy hứng không biết điểm dừng của em trước mặt anh. Điều quan trọng nhất là, không được phép mắng Duyên Duyên trước mặt anh, cô ấy có không tốt đến mấy thì cũng là em gái trên danh nghĩa của anh."

Từng câu từng chữ Phong Thanh nói ra đều rất từ tốn nhưng lại mang theo một sự uy nghiêm khiến người ta khiếp sợ.

Đời này không thể ở bên nhau...

Cố Duyên nở nụ cười.

Nghe trộm không tốt, nhưng bước chân như mọc rễ ở đó, muốn rời đi cũng không được.

Phía kia, Tô Điền đột nhiên nhào vào trong lòng Phong Thanh, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh ấy, mắt ngấn lệ, nghẹn ngào trong lòng anh ấy: "Phong Thanh, em cũng đã nói vô số lần rồi, em thích anh, yêu anh, muốn kết hôn sinh con với anh. Xin lỗi... Em chỉ là không quen nhìn anh đối xử tốt với Cố Duyên, cô ta đã lập gia đình rồi, sao anh còn nhớ cô ta? Em chỉ muốn có một tình yêu đơn thuần mà thôi, xin anh đừng giận mà…"

Tô Điền vẫn đang khóc lóc kể lể, Cố Duyên xoay người, rời đi.

Nhưng ngay lúc xoay người đi thì lại đụng phải người một bệnh nhân, bệnh nhân này là một phụ nữ có dáng người gầy yếu, cô ấy lùi ra sau một bước suýt nữa ngã sấp xuống, trừng mắt mắng cô: "Cô mù hả?"

"Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi..." Cố Duyên cuống lên liền lặp đi lặp lại câu này, gương mặt đỏ bừng, quay đầu liền phát hiện quả nhiên đã kinh động đến Phong Thanh và Tô Điền rồi.

"Xin lỗi có tác dụng không? Không thấy tôi là bệnh nhân hả? Không được, cô phải bỏ tiền đưa tôi đi kiểm tra!" Người phụ nữ đó vẫn không chịu buông tha, níu lấy cánh tay cô không rời, trình diễn tiết mục xảo trá thường gặp trên phim truyền hình nhất.

Cố Duyên chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, vội vàng gật đầu không ngừng: "Được, tôi đền chị tiền, mau thả tôi ra trước đã."

"Không cần." Phong Thanh đột nhiên đi tới, cứu cánh tay của Cố Duyên ra khỏi móng vuốt của người phụ nữ kia, chỉ lên bảng tên của mình nói với người phụ nữ kia: "Báo tên của tôi, tất cả kiểm tra không tính tiền, đi đi."

Người phụ nữ kia nhìn Phong Thanh mặc áo blouse trắng, giọng nói lập tức hoà nhã hẳn, cười hì hì lấy lòng nói: "Không cần, bác sĩ Phong, vừa rồi tôi chỉ nói đùa với cô gái này thôi, không có chuyện gì đâu, tôi trở về phòng bệnh trước nhé."

Người phụ nữ đó nói xong liền chạy nhanh như một làn khói.

Cố Duyên xấu hổ vô cùng, quay đầu thấy Tô Điền đang giận đùng đùng nhìn mình, cô cười thẹn: "Em… vừa rồi không thấy anh nên…"

Tất cả những lời giải thích dường như đều không thể che giấu được sự hổ thẹn về chuyện nghe lén, Cố Duyên nghĩ, mình không nên giải thích nữa.

Đúng lúc đó, một cô y tá vội vã chạy tới, chính là y tá ở phòng chụp CT. Vừa nhìn thấy Cố Duyên, cô ta liền nói liến thoắng: "Cô Cố, anh Ngự chạy rồi, anh ấy nhảy cửa sổ chạy trốn rồi…"

"Cái gì?" Cố Duyên sợ hãi, Phong Thanh cũng ngạc nhiên, kéo cô y tá kia lại hỏi: "Nhảy cửa sổ đi rồi? Sao có thể chứ."

Anh hiểu rất rõ cấu tạo của phòng chụp CT, bên ngoài cửa sổ là bức tường cao mười tầng, thần tiên cũng không thể nào an toàn thoát khỏi đó, trừ khi… Một dự cảm chẳng lành ập đến trong đầu, Phong Thanh đi theo phía sau Cố Duyên, vội vã chạy tới phòng chụp CT.

Bên chỗ phòng chụp CT đang rất hỗn loạn, bác sĩ y tá đều vây quanh cửa sổ nhìn khắp nơi tìm bóng dáng của Ngự Tứ. Cố Duyên lo lắng đẩy đám người ra chạy đến nhìn, vừa nhìn cô đã cảm thấy mềm nhũn chân ra rồi.

Khoảng cách cao như vậy, nếu quả thực Ngự Tứ nhảy từ đây xuống, sao có thể sống được chứ?

Điều kỳ lạ là, dưới tầng chính là bãi cỏ trong vườn hoa của bệnh viện, nhìn ra không hề phát hiện bóng dáng của Ngự Tứ.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Ngự Tứ đâu?" Cố Duyên lo lắng tóm lấy áo trước ngực của một bác sĩ: "Không phải nói anh ấy nhảy cửa sổ chạy trốn sao? Anh ấy đâu? Ở đâu hả…!"

Bác sĩ bị cô tóm lấy cứ lắc la lắc lư, ra đầy mồ hôi, ra sức gật đầu: "Là thật, tôi tận mắt thấy anh ấy nhảy từ đó ra ngoài, đến khi tôi tắt máy đi ra xem sao thì đã không thấy bóng dáng của anh ấy nữa rồi."

"Sao có thể chứ! Anh ấy đâu có biết bay!" Cố Duyên càng nghe càng lo lắng, càng lo lắng lại càng tức giận.

Phong Thanh kéo cô ra khỏi đám người kia, dịu dàng trấn an: "Duyên Duyên, trước hết em đừng lo lắng, anh cùng em đi tìm." Anh ấy nói rồi quay người dặn dò đám bác sỹ y tá ở quanh đó: "Mọi người chia nhau đi tìm, từng phòng từng tầng đều phải tìm hết một lượt xem sao."

Cùng ở vị trí này, dưới mỗi tầng đều có cửa sổ giống nhau, thông thường mà nói, người không có đạo cụ thì không thể nhảy từ đây xuống cửa sổ trong phòng của bất kỳ tầng nào bên dưới, có điều vì lý do an toàn, anh ấy vẫn kêu người đi tìm.

Cố Duyên đã vội vã chạy đến tầng một tìm người, theo cô thấy, có khả năng nhất chính là Ngự Tứ ngã xuống vườn hoa ở tầng một rồi, bởi vì Ngự Tứ nặng bao nhiên cô đều biết, anh vốn cũng không có chút kỹ năng đặc biệt nào.

Trong vườn hoa, hoa nở thật đúng lúc, các đóa hoa chen chúc vào nhau, mà vị trí dưới cửa sổ phòng chụp CT vốn không có vết tích bị dẫm đạp lên, vừa nhìn đã biết không có người đến.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Cố Duyên ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao mười mấy tầng, lo đến độ nước mắt đều đã trào ra.

Cô bắt đầu hối hận bản thân tại sao biết rõ anh không chịu đi chụp CT, mà còn kéo anh tới, ép anh đến bước phải nhảy lầu.

Ngự Tứ không sao thì tốt, nếu như có chuyện, chưa kể đến cả nhà họ Ngự sẽ mượn cơ hội giết chết cô, chính cô cũng không thể tha thứ cho chính mình!

Không lâu sau, mấy bác sĩ y tá được anh ấy dặn dò đi tìm người đều chạy xuống dưới, đều trả lời là tìm khắp một lượt cả tòa nhà rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Ngự Tứ.

Cố Duyên không tin, một mực đòi lên trên tìm.

Trong thang máy, Phong Thanh vỗ vai cô trấn an: "Duyên Duyên, em đừng lo, không tìm được người là chuyện tốt, chứng minh cậu ấy không sao, chỉ cần cậu ấy không sao, chỉ cần cậu ấy còn ở bệnh viện này, anh nhất định sẽ giúp em tìm ra cậu ấy."

Cố Duyên yên tâm chút ít, Phong Thanh nói không sai, chẳng phải đáng sợ nhất chính là cô nhìn thấy cảnh Ngự Tứ nhảy lầu toàn thân chảy máu đầm đìa sao, nếu không tìm thấy bóng dáng của anh ở tầng một, vậy có nghĩa anh vẫn còn sống, đúng vậy, chí ít anh vẫn còn sống!

Cô cũng không hiểu nổi tại sao sau khi nhảy lầu Ngự Tứ lại biến mất, hoặc là cô vẫn chưa hề hiểu rõ về Ngự Tứ. Ngày thường cô chỉ biết Ngự Tứ thích nghịch ngợm gây sự, như đứa trẻ con, còn rất sợ đau, từ trên cây ngã xuống cũng sẽ khóc nhè.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Cố Duyên và đoàn người cùng nhau tìm kiếm bóng dáng của Ngự Tứ trong bệnh viện, không bỏ qua xó xỉnh, không bỏ qua bất kì chiếc camera nào nhưng đến cùng vẫn không phát hiện ra tung tích của anh.

Xem ra anh đã không còn ở bệnh viện nữa, có điều... không ở bệnh viện thì anh đi đâu được chứ?

Từ khi ra khỏi bệnh viện, Cố Duyên bắt đầu tìm kiếm xung quanh đó, gọi cả Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh đến hỗ trợ.

Sắc trời đã tối, đèn vừa mới lên, người hai bên đường phố đều vội vã, nhưng lại không có người mà cô đang tìm kiếm.

Đã mười giờ đồng hồ kể từ khi Ngự Tứ mất tích, chỉ lo tìm người, Cố Duyên đến cơm trưa và cơm tối cũng chưa ăn, nhưng cô không hề thấy đói, một lòng đều chỉ nghĩ đến Ngự Tứ đang mất tích.

Dương Xinh Xinh nhìn đám đồ ăn vặt bên đường chảy nước miếng, cô chép miệng thận trọng nói: "Duyên Duyên à, tìm suốt một ngày rồi, hay là chúng ta kiếm chút đồ gì ăn trước đã, cậu nhìn bên kia đường có bạch tuộc viên mà cậu thích ăn nhất kìa."

"Tớ không đói bụng, cậu đi ăn đi." Cố Duyên vừa gọi điện thoại cho Dương Sương Sương và Phong Thanh hỏi tình hình vừa đáp. Bạch tuộc viên có ngon đến mấy thì bây giờ có đưa đến tận mặt cô cũng không nuốt nổi.

"Nhưng cả ngày nay cậu không ăn không uống gì cũng đâu phải là cách, ôi, cậu đừng lo lắng như vậy nữa, Ngự Tứ anh ấy là người lớn mà, sẽ về thôi."

"Tớ sợ anh ấy gặp nguy hiểm gì, hoặc bị người xấu lừa đi mất."

Cố Duyên vừa dứt lời, Dương Xinh Xinh đang uống nước liền phun ra.

"Duyên Duyên, cậu cũng coi trọng chồng cậu quá nhỉ, tớ hỏi cậu, người xấu bắt anh ấy đi có tác dụng gì? Trên người anh ấy có tiền không? Anh ấy có thể làm việc không? Bề ngoài của anh ấy... Coi như bề ngoài đẹp trai đi, nhưng có thể bán đến hộp đêm hầu hạ mấy quý bà giàu có chắc? Cho nên cậu cứ yên tâm đi, anh ấy ở bên ngoài chơi khoảng hai ngày là về ý mà."

Cố Duyên không nói gì, tuy Dương Xinh Xinh nói rất có lý, nhưng cô vẫn không yên lòng, dù sao Ngự Tứ chỉ có chỉ số IQ của đứa trẻ năm tuổi, lại rất ít đi ra ngoài, cũng chưa từng ở bên ngoài một mình, không biết anh có thể tìm được đường về nhà hay không.

Dương Xinh Xinh còn nói: "Dù cậu không đói bụng thì chắc em bé trong bụng cũng thấy đói rồi, cậu đứng đây chờ tớ, tớ đi mua hai suất, nhanh thôi."

Dương Xinh Xinh vừa nói vừa bắt đầu chạy về phía cửa hàng đồ ăn vặt.

Cố Duyên không ngăn cản nữa, Xinh Xinh nói đúng, dù mình không ăn cũng phải nghĩ đến đứa con trong bụng chứ.

Bởi vì cửa hàng đồ ăn vặt rất đông nên Dương Xinh Xinh phải xếp hàng ở cuối, Cố Duyên đưa mắt bốn phía, nhìn thấy bên đường có một khu giải trí, không biết Ngự Tứ có chơi ở bên trong không nhỉ?

Cô nhìn Dương Xinh Xinh vẫn đang đứng xếp hàng, cất bước đi về phía khu giải trí.

Bên trong khu giải trí có rất nhiều người nhưng vẫn không có bóng dáng của Ngự Tứ, lúc đi ra, Cố Duyên không để ý đường, suýt chút nữa bị một chiếc xe Bentley đang chạy nhanh trên đường đâm phải.

Xe bỗng nhiên dừng lại, cô vội vàng cúi đầu nói xin lỗi: "Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi..."

Ngay sau đó, ánh mắt của cô bị một bóng dáng đang đi vào quán bar thu hút, tấm lưng thon dài cao ngất, người mặc đồ đen, nhìn thế nào cũng thấy giống Ngự Tứ.

Cố Duyên không kịp nghĩ gì nhiều, bất chấp trong lòng anh đang là một cô gái khác, hô to: "Ngự Tứ! Ngự Tứ..."

Có lẽ do xung quanh quá ầm ĩ, bóng dáng kia không quay đầu lại, cũng không hề dừng chân.

"Ngự Tứ! Em đứng lại đó cho chị! Ngự Tứ...!" Cố Duyên không ngừng đuổi theo, bóng dáng kia cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gọi, đôi chân thon dài dừng lại, xoay người, nhìn sang phía cô.

Là anh... Người đàn ông tên Phong Tùy? Cha ruột của con cô?

Cố Duyên giật mình.

"Gọi anh hả?" Phong Tùy nhìn cô, nụ cười trên mặt nhã nhặn mê người, phong thái cười nghiêng nước nghiêng thành.

Sức hút của người đàn ông này, trừ đêm đó ra, đây là lần thứ hai Cố Duyên gặp anh, vẫn cao quý đẹp trai như xưa. Ngay đến cô gái đang dựa vào lòng

anh cũng cao quý trang nhã, đẹp đến rung động lòng người.

Cố Duyên tự giễu hít vào một hơi, chỉ than mình quá đần.

Sao Ngự Tứ có thể đến nơi này chứ? Sao có thể ở cùng một chỗ với người phụ nữ đẹp như vậy chứ? Cô áy náy cười: "Thật ngại quá, em... gọi nhầm người."

Nói xong cô xoay người định đi, nhưng vừa đi được hai bước thì cánh tay liền bị thứ gì đó giữ lại, sau đó liền bị ép đến trước mặt anh.

"Nếu đã tới, thì ăn cơm cùng nhau đi, vừa hay bọn anh cũng chưa ăn." Phong Tùy nghiêm trang nhìn chăm chú vào cô. Nói xong liền nhìn người phụ nữ bên cạnh: "Dao Trụ, em về nhà trước, anh sẽ gọi người tiễn em."

Cô gái tên Dao Trụ gật đầu một cái, lúc xoay người còn liếc mắt nhìn Cố Duyên một cái, từ đầu đến cuối, cô ta yên tĩnh như con mèo nhỏ. So với Tô Điền, cô ta đúng là cao sang hơn nhiều.

"Anh vẫn nên gọi cô ấy lại đi, em vừa mới ăn nên không đói." Cố Duyên không muốn làm kẻ phá hoại người khác, càng không muốn cùng ăn cơm với người đàn ông xa lạ này, cô cảm giác mình không thể nuốt được.

"Nói dối." Phong Tùy ném cho cô hai chữ.

Cố Duyên càng thêm kinh ngạc, sao anh biết mình nói dối? Lẽ nào anh biết đọc suy nghĩ?

Không cho cô có cơ hội từ chối, Phong Tùy ôm chầm lấy bả vai của cô rồi đi ra ngoài, động tác tự nhiên cứ như một đôi có tình cảm rất tốt. Cố Duyên đỏ mặt, không được tự nhiên lắc lắc hai vai, cố thoát khỏi cánh tay đang đặt trên vai mình của anh.

Có điều chút sức lực của cô so với Phong Tùy quá mức tầm thường, không hề có chút tác dụng nào.

Phong Tùy đưa cô lên chiếc xe sang trọng vừa rồi suýt đụng trúng cô, lạnh lùng nói với tài xế hai chữ: "Đi ăn."

Xe khởi động, hòa vào dòng xe cộ, quả nhiên lái xe rất hiểu thói quen của Phong Tùy.

Sau khi xe khởi động, Cố Duyên vẫn không ngừng giãy giụa như trước, cố đẩy cửa xuống xe. Nhưng làm thế nào thì cửa cũng không mở ra, cô tức giận, quay đầu trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây tội bên cạnh.

Người đàn ông này quá ngang ngược, giống hệt lần trước cưỡng ép cô ra khỏi phòng phẫu thuật, ngang ngược đến nỗi khiến người ta chán ghét.

Có điều ánh mắt phẫn nộ của cô cũng chẳng ảnh hưởng đến Phong Tùy, ngược lại khiến tâm trạng của anh càng thêm sung sướng, không hề có dấu hiệu nào, bàn tay như ngọc ngà của anh đặt lên bụng dưới phẳng phiu của cô: "Con có khỏe không?"

Tên đàn ông thối tha không biết xấu hổ là gì này!

Lẽ nào anh cho rằng chưa kết hôn mà sinh con là vinh quang lắm sao? Cố Duyên liền nhìn tài xế ngồi phía trước, người đó giả vờ không nghe thấy gì mà tiếp tục lái xe, hoàn toàn không buồn để tâm đến chuyện cá nhân của chủ nhân.

Cố Duyên rất không khách khí hất tay anh từ trên bụng xuống, tức giận nói: "Tốt nhất anh cho em xuống xe ngay, em còn có việc, không rảnh đùa với anh."

Cô còn muốn tìm người nữa, Xinh Xinh vẫn còn đang ở cửa hàng bán đồ ăn vặt đợi cô nữa…

"Tiếp tục tìm tên ngốc kia?" Phong Tùy nhếch môi, lộ ra biểu cảm đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đây là vợ của tôi

Anh cũng biết ư? Rốt cuộc có chuyện gì về cô mà anh không biết không? Cố Duyên vừa sợ vừa nghi ngờ, cô không nhịn được mà quan sát anh thêm lần nữa. Rốt cuộc anh là ai? Sao anh lại nắm rõ hành tung của cô trong lòng bàn tay như thế? Chẳng lẽ anh vẫn luôn theo dõi cô ư?

Phong Tùy né tránh ánh mắt của cô, anh rất ghét cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm. Anh lại lên tiếng đùa cợt: "Chỉ là một tên ngốc thôi mà, tìm về thì có ích gì chứ, cứ để anh ta tự sinh tự diệt ở bên ngoài đi."

Thật độc ác! Nghe anh nói thế, trái tim Cố Duyên lạnh đi.

Cô không hề e dè: "Ngự Tứ là chồng em, còn là cha trên danh nghĩa của con trai anh, xin anh hãy tôn trọng anh ấy."

"OK."

Phong Tùy không nói gì nữa, anh đẩy cửa rồi bước xuống xe. Lúc này, Cố Duyên mới phát hiện ra không biết xe đã dừng lại trước một nhà hàng đồ Tây rất sang trọng từ lúc nào, nhà hàng được trang hoàng rất lộng lẫy, nhìn là biết đây là nơi dành cho những người giàu có.

Phong Tùy mở cửa giúp cô rồi sau đó giơ tay trước mặt cô. Cố Duyên chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài trước mặt, cô đẩy anh ra rồi tự xuống xe.

Bên trong nhà hàng được trang trí sang trọng và lãng mạn hơn những nhà hàng bình thường, những bài hát nhạc nước ngoài êm tai vang lên khắp các ngóc ngách trong nhà hàng, các cô nữ nhân viên phục vụ thấy Phong Tùy đi vào thì lập tức tranh giành nhau đến phục vụ.

Cố Duyên bị ghẻ lạnh ở một bên, cô cảm thấy rất xấu hổ.

Phong Tùy bị mấy cô nữ nhân viên bao quanh, đi được mấy bước thì không thấy Cố Duyên đâu, vừa quay đầu lại, anh liền nhìn thấy cảnh Cố Duyên không được đối xử giống mình. Anh cười cười rồi quay đầu lại như lúc nãy, sau đó kéo cô vào trong lòng rồi nói với mấy cô phục vụ: "Giới thiệu với các cô, đây là vợ tôi."

Vợ...

Cố Duyên và mấy cô phục vụ đều sửng sốt, cô đã biến thành vợ của anh từ lúc nào thế? Đúng là một tên đàn ông mặt dày.

Trái tim của mấy cô phục vụ vụn vỡ, hoàn toàn hết hy vọng, ánh mắt sùng bái của họ lập tức trở nên căm hận mà chĩa về phía Cố Duyên. Trong mắt họ, Cố Duyên hoàn toàn không xứng với một người đàn ông đẹp trai và giàu có như thế.

Sau khi mọi người tản đi, Cố Nguyệt trừng mắt nhìn anh với vẻ hậm hực, cô nén thấp giọng: "Xin anh tự trọng một chút, nếu những lời này mà truyền đến tai người nhà họ Ngự, thì em sẽ chết rất thê thảm."

"Không sao, trên thế giới này không có ai dám lan truyền những lời anh nói đâu, yên tâm đi."

Đương nhiên Cố Duyên không yên tâm rồi, lúc Phong Tùy xem thực đơn để gọi món thì cô đã gọi điện cho Dương Xinh Xinh rồi nói rằng cô bị một tên mặt dày quấn lấy. Danh từ này nghe không lọt tai chút nào, Phong Tùy nhíu mày lườm cô, anh không trách móc mà chỉ mỉm cười.

Ngay cả chọn món mà Phong Tùy cũng quyết định thay cô, tên đàn ông này đúng là ngang ngược.

Anh gọi cho Cố Duyên một phần thức ăn dinh dưỡng dành cho phụ nữ mang thai, chúng đều là những thứ Cố Duyên thích ăn cả.

Thấy phần ăn dinh dưỡng đầy đủ cả sắc, hương, vị trước mặt, Cố Duyên liền ngẩng đầu nhìn Phong Tùy đang thong thả cắt bít tết, trong lòng cô lại dấy lên sự nghi ngờ. Nếu như không phải là người sống bên cạnh cô hằng ngày thì chỉ có thể là người theo dõi cô mà thôi.

Chỉ có điều, cho dù có theo dõi thì cùng lắm cũng chỉ nhìn xem cô có đối xử tử tế với con trai anh hay không thôi, cần gì phải để ý đến chuyện cô thích ăn cái gì chứ.

"Sao thế? Không thích ăn à?" Phong Tùy không ngẩng đầu lên mà vẫn ngồi yên cắt thịt bò trong đĩa.

Cố Duyên bị anh làm giật mình đến tỉnh cả người. Lúc này, cô mới nhận ra rằng mình đã nhìn chằm chằm người ta một lúc lâu rồi, cô không trả lời mà chỉ cúi đầu ăn. Đĩa thức ăn rất đẹp nhưng cô không hề cảm thấy ngon miệng.

Bây giờ, Ngự Tứ vẫn còn chưa rõ tung tích, vậy mà cô lại ngồi ăn cơm với một người đàn ông khác trong một nhà hàng Tây sang trọng, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Ăn xong cơm, Cố Duyên gọi điện thoại về nhà, nhưng kết quả mà cô nhận được thì vẫn như cũ, Ngự Tứ vẫn chưa về nhà.

Cứ mù quáng tìm anh như thế cũng không phải là cách hay, Cố Duyên cảm thấy cô vẫn nên quay về rồi kể hết tình hình cho mọi người ở nhà nghe. Dù sao thế lực của ông Ngự ở thành phố Tương cũng lớn, có lẽ tìm người cũng dễ dàng hơn.

Vì vậy, lúc Phong Tùy hỏi cô muốn đi đâu, cô bình tĩnh trả lời: "Về nhà."

Vốn dĩ cô định đi taxi về, nhưng cái tên ngang ngược quen thói Phong Tùy kia không cho cô cơ hội này. Vừa ra khỏi nhà hàng, anh đã bắt cô ngồi vào trong xe mình, lý do là bây giờ cô đang mang thai, đi taxi không an toàn.

Nhìn chiếc bụng phẳng lì của mình, Cố Duyên thực sự rất oán giận, vì đứa bé này mà cô bị ép thành như vậy ư? Mọi người trong nhà tìm đủ mọi cách để trừ khử cô, tên đàn ông ích kỷ, ngang ngược này lại cứ bắt cô phải làm những chuyện mà anh cho là tốt với đứa bé.

Ví dụ như bây giờ, bên tai cô vẫn vang lên mệnh lệnh của anh: "Tốt nhất là em đừng chạy lung tung, bằng không, lỡ như đứa bé xảy ra sơ suất gì... Anh nghĩ là em cũng sẽ buồn đấy."

“Em tự biết lo cho mình.” Cố Duyên lạnh lùng nói.

Bên trong xe rất yên tĩnh, Phong Tùy ngả người trên ghế rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, nhàn nhã, thoải mái.

Cố Duyên thì lại như ngồi trên đống lửa, cô liên tục nghiêng đầu nhìn trộm anh, vẻ mặt muốn nói nhưng rồi lại thôi.

“Có gì thì em cứ nói đi.” Phong Tùy bỗng nhiên phun ra một câu như thế.

Cố Duyên lại càng hoảng sợ, cô vừa nhìn anh vừa nghĩ, giác quan của người đàn ông này quá nhạy bén, rốt cuộc có gì mà anh không giỏi không? Nói thật, cho tới bây giờ, cô thực sự vẫn chưa nhìn thấu anh.

Cô mở miệng nói: “Liên quan đến chuyện đứa trẻ, em nghĩ chúng ta cần phải thống nhất ba việc.”

“Nói xem nào.”

“Em sẽ dốc sức bảo vệ đứa bé, dù sao nó cũng là máu mủ của em, nhưng trong quá trình mang thai, anh không được tùy tiện xuất hiện trước mặt em, không thể ép em làm những chuyện mà em không thích như bây giờ...”

Cố Duyên ngừng lại, cô vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt đẹp trai đang nhắm mắt nghỉ ngơi của anh, chờ anh phản ứng lại. Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng mở miệng, lời nói rất đáng ghét: “Hôm nay là em tìm anh mà.”

“...”

Trời đất ơi! Cố Duyên phải kiềm chế bản thân để tránh phát điên.

“Còn nữa à?”

“Còn nữa, sau khi đứa bé được sinh ra, anh không cần trả tiền phí nuôi dưỡng nó, một tuần anh sẽ được phép đến thăm một lần.”

“Em khẳng định rằng đám súc sinh nhà họ Ngự sẽ chịu chấp nhận đứa con của anh ư?” Cuối cùng Phong Tùy cũng mở mắt ra, anh nhìn cô bằng ánh mắt lộ rõ sự nghi ngờ.

Súc sinh...

Lời nhận xét này làm người khác cảm thấy tổn thương nặng nề, Cố Duyên thầm lườm nguýt trong lòng. Cô nghĩ, nhà họ Ngự cũng có động gì đến anh đâu chứ. Người đàn ông này chẳng nho nhã, lịch sự chút nào.

Nhưng mà anh nói cũng không phải không có lý, sau khi đứa bé được sinh ra, bà hai nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, nhất định sẽ bắt cô làm giám định ADN. Đến lúc đó, sự thật bại lộ, ngay cả bản thân cô cũng khó lòng yên ổn chứ đừng nói đến chuyện nhà họ Ngự sẽ chấp nhận con của cô. Điều này hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng mà, chẳng lẽ cô lại phải giao lại đứa bé cho người đàn ông trước mặt này ư? Nếu như vậy cô có khác gì những người mang thai hộ bên ngoài đâu chứ? Hơn nữa... Đến lúc đó, anh mang đứa bé đi mất thì chẳng phải cả đời này cô sẽ không thể nào gặp lại con mình nữa ư? Cô không thể để mất đứa con của mình được.

“Đến lúc đó, em sẽ tự có cách.” Cố Duyên đang bực bội nên tùy tiện đáp một câu.

Phong Tùy lại nhắm mắt, anh không phản đối mà cũng không đồng ý, chỉ im lặng theo thói quen. Cố Duyên không cho rằng anh sẽ nghe theo ý kiến của mình, cho dù anh có đồng ý hay không thì cũng kệ, chỉ cần cô nói ra được quyết định của mình là tốt rồi.

Phong Tùy đưa cô đến trước cổng chính biệt thự của nhà họ Ngự. Xe dừng hẳn, Cố Duyên mở cửa xe định xuống thì Phong Tùy đột nhiên bắt lấy cánh tay cô rồi kéo cô lại, anh cúi đầu, hôn lên môi cô một cách dịu dàng.

“Chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi.” Anh nói.

Cố Duyên trợn trừng hai mắt, cô nhìn chằm chằm vào gương mặt như cười như không của anh. Ngay sau đó, cô thẹn quá hóa giận, giơ tay, dùng hết toàn bộ sức lực mà tát anh một cái: “Đồ khốn!”

Mắng xong, cô vùng khỏi bàn tay anh rồi xuống xe, đi về phía cổng chính. Đi mấy bước mà vẫn chưa hết giận, cô quay đầu trừng mắt với người đang ngồi trong xe, cô nghĩ, nếu như bây giờ cô có một quả bom trong tay, cô sẽ không khách sáo mà ném quả bom đó vào mặt anh.

Lửa giận của cô hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Phong Tùy, mặc dù phải ăn một cái tát nhưng anh lại mỉm cười, một nụ cười bí ẩn và ấm áp.

Chiếc Bentley lao vụt đi rồi biến mất trong màn đêm một cách nhanh chóng. Cố Duyên vẫn đang đứng trước cổng chính, cô lập tức trút hết cơn giận ra ngoài, đấu với anh ngang với tự gây khó dễ cho bản thân mà thôi.

Vừa quay người lại, Cố Duyên bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người đang đứng trên ban công tầng hai biệt thự, trái tim cô chợt giật thót, là Dung Kim!

Rốt cuộc cô ta đã đứng ở đấy từ lúc nào? Rốt cuộc cô ta đã nhìn thấy những gì?

Lúc Phong Tùy cưỡng hôn cô, cửa xe vẫn mở, một loại dự cảm chẳng lành bỗng nhiên xuất hiện trong lòng cô.

Khóe miệng Dung Kim nhếch lên, cô ta đứng trên ban công tầng hai nhìn cô rồi cười một cách nguy hiểm.

Xem ra, cuộc sống trong nhà vừa mới bình yên của cô lại sắp nổi sóng gió rồi…

Cố Duyên vô cùng hoang mang nhưng gương mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường. Cô bước vào biệt thự, chào đón cô là gương mặt lạnh như băng của ông Ngự và bà hai, còn người đang từ từ đi xuống trên cầu thang chính là người vừa mới đứng ngoài ban công tầng hai, Dung Kim.

Dung Kim vén tóc lên, sau khi liếc mắt nhìn cô thì cô ta liền ngồi xuống bên cạnh bà hai. Điều làm cho Cố Duyên bất ngờ chính là cô ta không nói gì cả, không làm gì cả, cứ như thể người vừa đứng trên ban công tầng hai cười một cách nguy hiểm với cô lúc nãy không phải là cô ta.

"Cha, mẹ hai, Ngự Tứ mất tích rồi ạ." Cố Duyên đi thẳng vào vấn đề.

"Ngự Tứ chưa về mà con đã về rồi à?" Ông Ngự tức giận.

Bình thường rất ít khi thấy ông ta tức giận như thế, cuối cùng thì hôm nay cũng thấy rồi, đúng là rất đáng sợ.

Không cho Cố Duyên cơ hội để giải thích, bà hai bật dậy khỏi sofa, bà ta cất bước đến trước mặt cô, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, bà ta đã hung dữ tát cô một cái, sau đó mắng ầm lên: "Cô cố ý đúng không? Một đứa ngoan ngoãn như Ngự Tứ mà cũng đi lạc ư? Rốt cuộc thì cô đã mang nó đi đâu rồi hả?"

Bị bà ta dùng toàn bộ sức lực tát cho một cái như thế nên Cố Duyên lập tức ngã xuống bên cạnh. May mà Linh Lung đứng ở bên cạnh đã nhanh tay nhanh mắt, kịp thời đỡ lấy cô.

Bà hai không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này. Bà ta vẫn không để cho cô có bất kỳ cơ hội để giải thích hay nói chuyện, mà lại tát thêm một cái nữa vào chỗ gò má lúc nãy, gào lên: "Cút cho tôi, nếu không tìm được Ngự Tứ thì cô cũng đừng quay về nữa, cút...!"

Bị tát hai cái liên tiếp ở cùng một bên nên Cố Duyên chỉ cảm thấy đau rát vô vùng. Cô ôm mặt, không khỏi cười lạnh trong lòng. Người đàn bà này thật buồn cười, rõ ràng chỉ mong Ngự Tứ chết đi, vậy mà còn tỏ vẻ tức giận như thể sợ Ngự Tứ sẽ không trở về nữa vậy.

Một người phụ nữ độc ác!

Cô nhìn về phía ông Ngự đang ngồi trên sofa, gương mặt ông ta vẫn u ám như cũ, rõ ràng là đang cố tình dung túng cho những hành vi của bà hai.

Lúc này, ngoài trừ đi khỏi đây ra thì Cố Duyên cũng không biết mình còn có thể làm gì nữa.

Cô quay người bước nhanh ra khỏi biệt thự rồi đi về phía cổng chính.

Gió ban đêm hơi lạnh, gió thổi vào gương mặt bị thương làm cho Cố Duyên càng cảm thấy đau như dao cắt, nước mắt cô suýt nữa thì trào ra ngoài. Một người mạnh mẽ như cô không cho phép bản thân tùy tiện rơi nước mắt, đặc biệt là trước mặt những con người độc ác trong nhà họ Ngự.

Nếu như không phải đắn đo về chuyện sau này Ngự Tứ và đứa bé trong bụng có thể sống tốt hơn ở nhà họ Ngự, cô sẽ không khép nép để mặc bà hai tát cô hai cái trước mặt mọi người như thế.

Biệt thự của nhà họ Ngự nằm ở vùng ngoại ô, ra khỏi cổng chính còn phải đi hết một đoạn đường dài đằng đẵng thì mới có thể đến được đường cái. Bởi vì là ngoại ô nên rất khó gọi được taxi.

Cố Duyên đứng run lẩy bẩy bên đường, chiều nay ra ngoài cô mặc rất ít quần áo, tối nay lại ngồi xe của Phong Tùy về nhà nên không cảm thấy lạnh. Lúc này, khi trời đã khuya rồi, cô mới nhận ra thời tiết lạnh như thế.

Vốn dĩ, đoạn đường này rất ít xe, mà lúc này lại khuya rồi nên người đi đường càng ít. Cả một con đường vắng lặng chỉ có mỗi mình cô, dưới ánh đèn đường, trông cô vừa yếu ớt lại cô đơn.

Chuông điện thoại của Cố Duyên vang lên, cô lấy ra xem, là điện thoại của Phong Tùy, đang do dự xem có nên nhận hay không thì một chiếc Bentley quen thuộc bỗng nhiên dừng ngay trước mặt cô.

Cửa sổ của chiếc xe từ từ hạ xuống, gương mặt đẹp trai của Phong Tùy hiện ra trong nháy mắt.

"Lên xe đi." Anh nói.

Cố Duyên ngẩn ra, cô nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc rồi hỏi: "Sao anh vẫn chưa đi?"

"Lên xe đi rồi anh sẽ nói với em."

Cố Duyên không muốn bị anh lừa nên vội lùi về phía sau một bước, thế nhưng tài xế đã giúp cô mở cửa rồi khom người chờ cô lên.

Thấy Cố Duyên cứ yên tại chỗ, Phong Tùy lập tức phát huy bản tính ngang ngạnh của mình, anh nhíu mày nhìn cô: "Em muốn anh phải ép em đấy à?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hoàn toàn không giống anh

"Không cần đâu." Cố Duyên lập tức vào trong xe, bởi cô biết rõ dù là chuyện gì, người đàn ông ngang ngược này cũng có thể làm được.

Phong Tùy quan sát cô thật tỉ mỉ, cuối cùng nhìn xuống vết sưng đỏ trên mặt cô, liền nâng cằm cô lên, ngón tay lạnh lẽo xoa nhẹ vào vết đỏ.

"Em bị đánh sao?"

Cố Duyên gượng gạo tránh khỏi bàn tay anh, quay mặt đi lảng tránh ánh mắt nóng bỏng kia, rồi mới đáp lời: "Anh vẫn chưa trả lời em, anh đến đây làm gì?"

"Đến chờ em."

"Chờ em? Anh..."

"Đến thằng ngu cũng biết em sẽ bị đuổi ra ngoài, vậy nên anh mới không đi."

"Thực ra anh không cần phải làm như vậy, em..."

Phong Tùy cắt ngang lời cô: "Em yêu, em còn muốn mạnh miệng đến lúc nào? Đứng dưới gió lạnh chờ xe thoải mái lắm sao?"

Lại gọi em yêu, lại cố tình ra vẻ mờ ám. Nghĩ đến bóng Dung Kim vừa đứng ở tầng hai, trong lòng cô liền dâng lên cảm giác bất mãn với anh.

Nhưng còn cách nào đâu chứ? Trước mặt anh, cô luôn luôn là kẻ yếu đuối!

Xe chạy vào nội thành, nhưng không dừng lại ở nơi Cố Duyên yêu cầu là một bệnh viện gần đó, mà lái vào nhà để xem dưới hầm một khu nhà xa hoa.

Khi Cố Duyên xuống xe, nhìn xung quanh định rời đi, thì lại bị kéo ngay vào thang máy. Thang máy lúc này đi thẳng lên tầng ba mươi ba.

"Anh đưa em đến đây làm gì?" Cố Duyên đứng ở một góc, nhíu mày hỏi.

Căn nhà rộng rãi sáng sủa, màu xám trắng xa hoa rực rỡ, trong góc phòng để các loại dụng cụ thể hình, còn có chỗ chơi golf...

Mới nhìn thôi, Cố Duyên đã cảm nhận được hơi thở nam tính mạnh mẽ. Đây là nhà anh sao? Nhưng trông nó giống như ngày thường không có người ở vậy.

"Em còn muốn đi sao?" Phong Tùy đóng sầm cửa lại. Cởi áo khoác mắc lên móc áo, sau đó đi tới rót cho cô một cốc nước nóng, đặt lên bàn ý bảo cô uống.

Thấy hơi nóng bốc ra từ cốc nước, Cố Duyên mới ý thức được rằng mình đang khát. Vậy nên cô không đùn đẩy qua lại nữa, đi tới ghế sofa, cầm cốc lên uống cạn.

Phong Tùy lại rót nước cho cô. Nhưng lần này cô không uống, chỉ cầm trong tay. Hơi nóng từ cốc nước sưởi ấm tay cô, cơ thể cô cũng dần ấm lên.

"Cảm ơn." Cô nói.

Thấy biểu cảm hiền hòa trên của Phong Tùy, Cố Duyên dè dặt nói: "Em... phải đi tìm Ngự Tứ về, anh... có thể ấn thang máy giúp em được không? Em cảm ơn."

Cô cẩn thận như vậy không phải vì sợ anh, mà vì anh quá ngang ngược, không thể dùng sức mạnh để chống lại được, chỉ đành thay đổi chiến thuật.

Nhưng ngoài sự suy đoán của cô, Phong Tùy lại không hề nghĩ ngợi, gật đầu ngay lập tức.

Không giống anh thường ngày chút nào!

Phong Tùy thấy cô ngạc nhiên thì chỉ cười đầy ẩn ý, đứng dậy đi đến trước tivi, lấy một hộp thuốc ra.

“Mặt em sưng đến mức biến dạng luôn rồi. Ngoan, nhắm mắt lại, đợi bôi thuốc xong anh đưa em đi tìm Ngự Tứ.” Phong Tùy cúi đầu tìm thuốc, trong hộp cái gì cũng có, chuyên nghiệp y như phòng khám vậy.

Thế này quá chuyên nghiệp rồi, Cố Duyên ngạc nhiên.

Nếu anh đã nói vậy, Cố Duyên không thể làm gì hơn là để yên cho anh bôi thuốc, nhưng cô cũng không hề nhắm mắt.

Khi đến nơi xa lạ, cô có tật không thích để người khác chi phối mình. Bôi thuốc cũng không sao, nhưng nhắm mắt thì... Điều ấy khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Em không thích nhắm mắt.” Cô nói thẳng.

Phong Tùy cầm bông y tế đứng trước mặt cô, nghiêm túc nói: “Anh không thích người khác thấy anh ở khoảng cách gần.”

“Tại sao?”

“Ngoan, nhắm mắt lại.”

Anh không trả lời, Cố Duyên cũng không thể ép anh. Để được rời khỏi đây sớm, cô cũng không còn cách nào khác ngoài nhắm mắt lại.

Cô bỗng có cảm giác man mát trên gò gá, động tác của anh rất nhẹ, tỉ mỉ lại dịu dàng. Dưới sự lành lạnh và thoải mái ấy, cảm giác đau đớn đã giảm đi không ít chỉ trong nháy mắt.

Thuốc này... thật là thần kì, y như chính anh vậy, khiến Cố Duyên cảm thấy vô cùng tò mò về anh.

Có lẽ do đã mệt mỏi cả ngày, vết thương vừa lành được một chút, thì cơn buồn ngủ lại dần kéo đến. Cố Duyên thầm nhủ mình không được ngủ, không thể ngủ ở nơi xa lạ, trước mặt một người đàn ông xa lạ thế này được. Nhưng hai mắt lại như díu lại, bất kể cô có cố gắng mở ra cũng phí công vô ích.

Rốt cục, cô ngủ thiếp đi dưới sự dịu dàng của anh.

Vào giây phút đầu óc mất ý thức kia, cô mơ hồ cảm nhận được bản thân mình chìm sâu trong một vòng tay rộng và ấm áp, cô cũng cảm nhận được hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc đó, thoang thoảng, rất dễ ngửi.

Cô biết, đó là vòng tay của anh.

Nhìn người trong lòng đã dần chìm vào giấc ngủ, Phòng Tùy hài lòng nở nụ cười.

Nước da trắng nõn, lông mi cong vút... Trông cô cũng khá xinh đẹp.

Phong Tùy ôm cô đứng dậy, bước đến đặt cô vào giường, tháo giày da và cởi áo khoác cho cô, sau đó chỉnh lại điều hòa trong phòng. Tất cả những việc anh làm đều tỉ mỉ và dịu dàng vô cùng.

Xong việc, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa khẽ. Một người đàn ông mặc đồ đen tiến vào, đứng cạnh cửa cung kính nói: “Cậu chủ, tôi đã trở về.”

“Ừ.” Phong Tùy đáp, không quay đầu lại mà vẫn nhìn gương mặt sưng đỏ của Cố Duyên.

“Thuốc này có ảnh hưởng đến sức khỏe và thai nhi trong bụng cô ấy không?”

“Cậu chủ yên tâm, tuy thuốc này có thể hạ sốt, giảm đau, làm cho người ta mê man, nhưng không có tác dụng phụ.” Người đàn ông nhìn Cố Duyên đang ngủ mơ, cung kính nói.

Phong Tùy yên tâm, chăm chú nhìn Cố Duyên, sau đó mới quay lại nhìn người kia, lạnh lùng nói: “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đã xong hết rồi.”

“Tốt lắm, lần này tôi không dễ dàng xuất hiện, phải làm xong hết mọi chuyện trước sáng mai, không được phạm bất kì sai lầm nào.”

“Rõ.”

“Hồng Lạc đã đến chưa?”

“Đang đợi ở cửa rồi.” Người đàn ông vừa nói xong, thì kéo cửa phòng ra, ra dấu với bên ngoài. Sau đó, một cô gái mặc trang phục chiến đấu cũng tiến tới, cung kính nói: “Cậu chủ, Hồng Lạc tới rồi.”

“Chăm sóc cô ấy cẩn thận.” Phong Tùy hất cằm về phía Cố Duyên.

Thấy Hồng Lạc gật đầu, anh mới yên lòng.

Phong Tùy lại lấy một chiếc kính râm từ một loạt kính đựng trong ngăn kéo ra. Khi ra cửa, anh bước được mấy bước rồi lại quay đầu nhìn Cố Duyên đang ngủ. Đột nhiên, anh trở lại giường, cúi người dịu dàng hôn lên môi cô, sau đó mới vội vã rời đi.

Cố Duyên ngủ một giấc đến hừng đông. Chăn đệm ấm áp khiến cô không muốn mở mắt.

Cô vô thức nhích lại gần tìm kiếm hơi ấm, theo thói quen gọi: "Ngự Tứ, mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ."

Đúng là giọng của Ngự Tứ rồi, cô liền yên tâm ngủ thêm một giấc nữa. Lần thứ hai tỉnh dậy đã là mười giờ. Lần này cô không mơ nữa, có lẽ cô đã tỉnh ngủ rồi.

Khi mở mắt ra, cô thấy một cánh tay của đàn ông. Nếu không phải ở ngón giữa đeo chiếc nhẫn vàng chỉ thuộc về Phong Tùy, cô sẽ nghĩ đó là tay của Ngự Tứ, rồi yên tâm nhắm mắt lại một lần nữa.

Nhưng cánh tay bị cô đè lên, lại ôm cô thật chặt từ phía sau này là của Phong Tùy, Phong Tùy...

Cô nằm trên cùng một chiếc giường với Phong Tùy, đắp cùng một cái chăn, nằm trong lồng ngực ấm áp của anh. Chuyện sai trái như thế này sao lại xảy ra được chứ, cô không thể nghĩ ra được.

Cô chỉ nhớ tối qua Phong Tùy đưa cô về đây, bôi thuốc cho cô... Sau đó xảy ra chuyện gì cô cũng không nhớ ra được.

Cúi đầu vén chăn lên nhìn, cô lại thấy thứ mình đang mặc là một bộ quần áo ngủ màu tím nhạt xa lạ.

Cố Duyên vô cùng hoảng loạn, cô thô bạo cắn một cái lên cánh tay Phong Tùy, khiến anh kêu lên đau đớn, trợn mắt rồi bỗng xoay người bóp cổ cô, tất cả động tác đều chỉ mất đúng một giây.

Cố Duyên không ngờ anh sẽ phản ứng mạnh như thế, sắc mặt liền trắng nhợt, một nửa là do sợ hãi, một nửa là do bị bóp cổ. Vào thời khắc nguy cấp như thế này, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

Khi thấy rõ là cô, Phong Tùy lập tức thư giãn trở lại. Gương mặt lạnh lùng của anh dịu đi một chút, rồi anh buông tay ra. Anh không buồn, trái lại cười đầy ẩn ý: "Em yêu, em nghịch ngợm như thế sẽ có ngày không còn toàn mạng đấy."

Anh ta rất cảnh giác! Cố Duyên nghĩ.

"Rốt cuộc anh đã làm gì em?" Cố Duyên lạnh lùng hỏi.

Phong Tùy vẫn cười: "Yên tâm, dù có bị kích thích thì anh cũng sẽ không đụng đến phụ nữ có thai. Chúng ta chỉ ngủ qua đêm với nhau thôi."

"Cũng thế thôi, dáng người của cô gái Dao Trụ kia chắc chắn là nóng bỏng hơn em rồi." Cố Duyên đùa cợt anh. Cô gái kia trông rất dịu dàng, có chừng mực, tối qua còn được hắn ôm trong lòng.

Quả nhiên người đàn ông này lăng nhăng y hệt những công tử nhà giàu kia!

"Anh có thể nghĩ là em đang ghen không?" Phong Tùy nheo mắt, hơi buồn cười nói.

Lúc này Cố Duyên mới nhận ra mình chỉ nói một câu không đầu không đuôi. Nhìn thấy vẻ mặt của anh, cô vô cùng hối hận. Dáng người cô gái kia có đẹp hay không thì liên quan gì đến cô? Anh ta ôm ai thì liên quan gì đến cô chứ?

"Em... đương nhiên đó là chuyện của em rồi, nó liên quan đến việc chọn mẹ kế cho con em, sao em lại không quan tâm được chứ?"

"Đến dượng kế như Ngự Tứ anh còn chấp nhận được, thì còn có chuyện gì em không chấp nhận được chứ?"

"..."

Cố Duyên rất muốn cắn anh thêm một cái. Cái tên ngang ngược lạnh lùng này, nói tới nói lui cũng không chịu nhường người khác. Bỗng cô cụp mắt, nhìn vết cắn trên tay anh, phát hiện máu thấm đỏ trên chiếc áo ngủ màu xám, mà anh hoàn toàn không kêu đau chút nào, thậm chí không liếc mắt nhìn lấy một cái.

"Vết thương của anh có đau không?"

"Đau, nhưng anh nhịn được."

"Đau thì tốt, đây là hình phạt cho anh. Em cần mạng sống chứ không cần tiền, mong anh nhớ cho." Cố Duyên nói xong rồi vùng khỏi cánh tay anh, đứng dậy xuống giường. Sau đó, cô phát hiện ra quần áo của mình đã hoàn toàn biến mất.

Tên khốn này không chỉ cởi quần áo của cô mà còn vứt luôn nó đi à?

“Anh vứt quần áo cũ của em đi rồi. Trong tủ có quần áo mới, em tự chọn đi.”

Quả nhiên, anh ta ném quần áo của cô đi rồi? Cố Duyên nhận ra khi ở cạnh anh, mới nói với nhau một hai câu cô đã tức giận đến mức sôi máu rồi. Tuy quần áo của cô không đắt tiền, cũng không thời thượng, nhưng dù sao cũng mặc quen rồi, vậy mà anh dám... ném đi luôn?

Kẻ có tiền thật đáng ghét, đáng ghét!

Nhưng để mau chóng rời khỏi đây, phải nhịn tiếp thôi.

Cố Duyên hít một hơi rồi nhìn xung quanh, đi đến chỗ tủ quần áo. Đây là kiểu tủ kéo to, treo đầy quần áo sặc sỡ, kiểu nào cũng có, ngay cả đồ lót và đồ dùng hàng ngày cũng không thiếu. Tất cả đều là hàng hiệu đẳng cấp quốc tế, đều là đồ thời thượng.

Đây nhất định là quần áo của cô gái Dao Trụ kia. Cô nghĩ, chỉ có người con gái ấy mới hợp với những bộ đồ đắt tiền như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Lần sau sẽ không làm vậy nữa

Dựa vào lần liếc mắt tối qua, cô biết Dao Trụ cao hơn cô, đầy đặn hơn cô, mặc quần áo lớn hơn cô một cỡ, không, phải hai cỡ mới đúng. Nhưng cô tùy tiện chọn một bộ quần áo cũng rất phù hợp với dáng người, giống như bộ quần áo đó thiết kế riêng cho cô vậy.

Cố Duyên khoác trên mình chiếc áo khoác đơn giản rộng rãi, bảo thủ nhưng rất hợp thời trang. Cô đánh giá mình trong gương, cảm thấy mình thực sự rất thích bộ quần áo này. Có điều, vừa nghĩ tới đây là quần áo của người phụ nữ khác thì cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Nếu như có thể, cô thực sự không muốn mặc!

Lúc Cố Duyên đi ra khỏi phòng thay đồ, Phong Tùy đã thay sang bộ quần áo mặc ở nhà bằng nỉ. Mỗi lần gặp nhau, Cố Duyên đều thấy anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, lạnh lùng. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh mặc thoải mái như này.

Những lọn tóc xõa tung trước trán, khuôn mặt đẹp trai, cùng với cơ thể cao lớn rắn chắc, anh giống như hiện thân của thiên sứ, vô cùng hoàn mỹ!

“Em mặc tạm bộ đồ này nhé, hôm khác sai người đến trả lại anh.” Khi đứng trước mặt anh, Cố Duyên có chút dè dặt, bởi vì Phong Tùy đang nhìn cô, ánh mắt anh xen lẫn vẻ tán thưởng.

Bị một nhân vật giống như một vị thần tán thưởng, Cố Duyên cảm thấy rất áp lực.

Chẳng qua cũng chỉ là một bộ quần áo thôi mà, lẽ nào anh ta đã coi mình thành Dao Trụ rồi?

“Không cần, vốn là mua cho em mà, hơn nữa anh không muốn để người khác biết anh sống ở đây.” Phong Tùy ngồi xuống sofa, vẫy tay với cô: “Anh bảo người mang đồ ăn sáng lên rồi, em ăn xong hãy đi.”

Nghe thấy anh nói như vậy, Cố Duyên sững sờ, bộ quần áo này mua cho cô? Thảo nào lại vừa vặn như vậy, chỉ là... sao anh ta lại biết số đo của cô? Hơn nữa lại biết một cách chính xác như vậy.

Dường như Phong Tùy hiểu được nỗi băn khoăn của cô, anh bật cười: “Đã là mẹ của con anh rồi, còn chỗ nào mà anh chưa sờ, chưa nhìn chứ?”

“Phong Tùy anh là đồ khốn!” Cố Duyên nổi giận, nhanh chóng lao đến cầm miếng bánh mì sandwich trên bàn đập lên mặt anh, miếng bánh mì chuẩn xác đập lên sống mũi của anh.

Phong Tùy nhắm mắt lại, không lúng túng, không tức giận, dùng khăn giấy lau vụn bánh mì trên sống mũi một cách nho nhã.

Khuôn mặt Cố Duyên đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Lần này là A Kim đưa cô ra ngoài. Tuy A Kim vẫn luôn có vẻ mặt nghiêm túc, nhưng vẫn dễ ở chung hơn Phong Tùy. Cố Duyên nói gì anh ta nghe nấy, khi cô yêu cầu anh ta đưa mình đến bệnh viện, anh ta cũng không hỏi thêm câu nào.

Ngoài việc trên đường đi bị động thai một lần và gặp phải cảnh tắc đường nghiêm trọng, thì mọi việc cũng coi như thuận lợi.

Vừa đi vào cổng bệnh viện, Cố Duyên nhận được điện thoại của Phong Thanh nói đã tìm thấy Ngự Tứ.

Cô rất đỗi vui mừng, vội vàng lao đến phòng làm việc của Phong Thanh, quả nhiên nhìn thấy Ngự Tứ đang cầm hamburger gặm lấy gặm để. Bộ dạng tham ăn giống như ma đói, chứng tỏ anh đã chịu đói cả một ngày một đêm rồi.

Trên người anh vẫn mặc bộ quần áo tối qua, vừa bẩn vừa nhàu nhĩ. Vừa nhìn thấy Cố Duyên đi vào, trên khuôn mặt đẹp trai lập tức nở một nụ cười rất tươi: "Chị, chị đến rồi à? Hamburger anh Phong Thanh mua ngon lắm, chị có muốn ăn không?"

Còn ăn hamburger!

Cố Duyên tức đến suýt hộc máu, cô bước nhanh đến, nắm lấy bả vai của anh lắc mạnh rồi hét lên: "Ngự Tứ! Tên chết giẫm này, em muốn ép chị chết sao? Muốn chị chết hả? Một ngày một đêm này em đã chết dí ở chỗ nào?"

Cứ mắng cứ mắng, nước mắt cô liền trào ra, chảy qua vết thương trên mặt, khiến vết thương trở nên đau đớn.

Cô không ngờ có thể tìm được Ngự Tứ nhanh đến vậy, trong những giọt nước mắt tức giận còn xen lẫn sự vui mừng.

Ngự Tứ bị cô lắc qua lắc lại, rồi bị mắng một trận, lập tức cúi đầu xuống, đến hamburger cũng không dám ăn nữa. Anh nhìn cô với ánh mắt sợ hãi, ngập ngừng nói: "Chị ơi, chị đừng tức giận mà, em không muốn chụp CT, nên mới trốn đi, lần sau em không dám nữa."

"Rõ ràng lúc đầu em đã hứa với chị sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà."

"Chị ơi, mặt chị bị thương rồi."

"Đều tại em cả đó, nếu em còn không xuất hiện, chị sẽ nhảy lầu theo em."

Ngự Tứ cuống quít xua tay: "Không được không được, chị tuyệt đối không được nhảy lầu, rơi xuống dưới sẽ rất đau."

"Được rồi, tìm thấy người là được rồi." Phong Thanh đi đến, vỗ vai an ủi Cố Duyên: "Em cũng đừng kích động quá, anh nghĩ một lần dạy dỗ cũng đủ để cậu ấy ghi nhớ rồi, nhất định lần sau sẽ không làm như vậy nữa."

"Vâng... lần sau sẽ không làm vậy nữa." Ngự Tứ gật đầu lia lịa.

Đúng vậy, bây giờ mắng chửi thì có ích gì? Chuyện đã xảy ra rồi. Cố Duyên thở dài, có cảm giác thật tuyệt vọng.

"Mặt bị sao vậy?" Phong Thanh thấy mặt cô có nhiều vết thương thì nhíu mày hỏi.

Nếu vừa rồi Ngự Tứ không nhắc thì cô cũng quên trên mặt mình vẫn còn vết thương, thuốc của Phong Tùy đúng là rất hiệu nghiệm. Cô lắc đầu, nói qua loa: "Không sao, không còn đau nữa rồi."

"Qua đây anh bôi thuốc cho." Phong Thanh kéo tay cô nói.

"Không cần đâu, trong túi của em có thuốc, cảm ơn anh." Cố Duyên rút tay khỏi tay anh ấy, lúc ở chỗ Phong Tùy, anh đã đưa cho cô một bình thuốc rồi.

Sự khách sáo của cô đã kích thích Phong Thanh. Không biết bắt đầu từ khi nào, hai người lại xa cách đến mức phải nói cảm ơn lẫn nhau? Có lẽ bắt đầu từ ba năm trước, anh ấy cười khổ trong lòng.

Cố Duyên bảo Ngự Tứ về nhà. Bà hai không ngờ Ngự Tứ lại được tìm thấy nhanh như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Vốn nghĩ lần này Cố Duyên sẽ không tìm được Ngự Tứ, như vậy bà ta có thể tiếp tục trừng phạt cô. Không chừng còn có thể "không cẩn thận" khiến cái thai trong bụng cô biến mất.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, vận may của Cố Duyên khiến bà ta tức giận.

"Mẹ hai, con mang Ngự Tứ về rồi." Cố Duyên lạnh nhạt nói với bà hai.

Không tìm được chuyện gì để làm khó, bà hai đành để cô về phòng, trước đó còn lạnh lùng nói: "Hy vọng lần sau con chú ý một chút. Nếu Ngự Tứ có chuyện gì, người ngoài sẽ cho rằng chúng ta ngược đãi nó. Dẫn nó đi tắm rửa thay quần áo đi."

Những lời này Cố Duyên hiểu cả. Ông Ngự và bà hai muốn thể diện, muốn hình tượng, dẫu sao ông ta cũng là nhân vật trong tầng lớp lãnh đạo của tập đoàn Tần Thị. Thậm chí cô đã nhìn thấu chuyện bọn họ kén vợ cho Ngự Tứ, thực ra cũng chỉ để có cái mà ăn nói với bên ngoài.

Cố Duyên dẫn Ngự Tứ về phòng ngủ, lấy một bộ quần áo sạch sẽ ở trong tủ ra, đẩy anh vào phòng tắm.

Sau khi Ngự Tứ đi vào, quay người chặn cửa lại: "Chị à, chị đừng có vào, em tự tắm."

Tự tắm ư? Cố Duyên không hiểu gì cả. Trước kia, lúc anh tắm đều bám lấy bắt cô kỳ lưng cho anh, hôm nay lại muốn tự tắm? Tên này rời khỏi nhà hai ngày thì trở nên hiểu chuyện rồi sao? Không phải chứ?

Đương nhiên, anh muốn tự tắm là một chuyện tốt, Cố Duyên cũng không định ngăn cản anh.

Ngự Tứ đang tắm ở bên trong, Cố Duyên ở bên ngoài dò hỏi chuyện anh nhảy lầu vào hôm qua. Ngự Tứ đắc ý nói với cô là anh may mắn, nhảy khỏi

cửa sổ thì rơi xuống phòng điện tâm đồ ở tầng dưới, nên mới không bị thương.

Nghe thấy anh nói vậy, Cố Duyên có chút băn khoăn, nhưng không thể không tin chuyện này là thật. Bởi vì ngoài cách giải thích này ra, không còn cách nào thích hợp hơn. Nếu không phải anh nhảy xuống phòng điện tâm đồ ở tầng dưới thì anh sẽ nhảy thẳng xuống tầng một. Vậy thì anh cũng tan xương nát thịt từ lâu, đâu còn có cơ hội ở đây nói chuyện với cô?

"Vậy em có bị thương không?" Cố Duyên hỏi.

Ngự Tứ gật đầu: "Có chứ, nhưng không chảy máu, tí là hết đau."

"Lần này là em may mắn, nếu không cẩn thận mà nhảy xuống tầng một, xem em còn đắc ý cái gì. Lần sau em còn dám làm mấy chuyện nguy hiểm như này, chị sẽ..."

Ngự Tứ im bặt, nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để biểu đạt tiếng lòng của mình. Nhưng anh lại rất có hứng thú với câu trả lời của Cố Duyên, đợi một lúc lâu không thấy Cố Duyên trả lời thì anh lại hỏi: "Chị sẽ làm gì?"

"Nhảy xuống cùng em." Một đáp án khiến người ta sửng sốt.

Ngự Tứ cười vui vẻ. Vốn dĩ anh còn tưởng rằng Cố Duyên sẽ nói nếu còn dám làm những chuyện nguy hiểm như vậy, cô sẽ mắng anh, đánh cho anh một trận, hoặc sẽ không quan tâm anh nữa. Tóm lại anh không ngờ cô sẽ nhảy xuống cùng mình.

"Chị ơi, về sau em sẽ không làm như vậy nữa." Anh vui vẻ hứa hẹn.

"Chị ơi, lần sau chị vẫn đưa em đi chụp CT chứ?" Ngự Tứ hỏi.

Mỗi khi trời lạnh, chân Cố Duyên luôn lạnh buốt một cách đáng sợ. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Ngự Tứ đã trở thành lò sưởi của cô. Lúc này, Ngự Tứ đang ngồi một bên, ôm chân cô vào lòng.

Cố Duyên ngồi dựa vào đầu giường, dán chặt mắt vào laptop, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Đương nhiên sẽ đi."

"Nhưng em thực sự không muốn đi." Ngự Tứ xoa bóp bàn chân cô.

Bàn chân được Ngự Tứ ôm trong lòng nhanh chóng trở nên ấm áp, khiến cô rất dễ chịu.

"Em đau đầu còn chưa thấy sợ à? Không muốn chữa khỏi bệnh hả?"

"Muốn chứ." Ngự Tứ gật đầu.

"Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, chị có hại em đâu, em sợ cái gì?" Cố Duyên bỏ laptop xuống, thấy anh vẫn ngồi im. Cô chớp mắt, vẫy tay với anh: "Qua đây ngủ nào, không cần xoa bóp nữa."

"Vâng." Ngự Tứ nhận được lệnh đặc xá, lập tức bỏ chân Cố Duyên xuống rồi chui vào chăn, đẩy Cố Duyên ngã ra giường.

"Này... em định giở trò gì đấy?" Cố Duyên bị anh đẩy nằm xuống giường, vừa đẩy tay anh vừa giãy giụa trách mắng.

"Em muốn ôm chị ngủ." Ngự Tứ quay người lại, cánh tay vòng qua eo cô, ôm chặt cô từ phía sau, nói tiếp: "Chị, chị yên tâm, em không đè lên cục cưng đâu."

"Ôm ngủ thì có thể, nhưng ôm cho tử tế." Cố Duyên gỡ cánh tay đang gác trên eo ra, nhưng vẫn dựa vào lòng Ngự Tứ như cũ. Mấy ngày hôm nay, cô đã quen ngủ trong lòng Ngự Tứ, vòng tay anh rất ấm áp và bình yên. Anh chưa bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của cô, ví dụ như việc ôm chân cô vào lòng để ủ ấm vậy.

Đổi thành người đàn ông khác ai chịu làm những việc như này?

Cố Duyên có một quy định, khi ngủ không được nói chuyện. Lúc này, Ngự Tứ đã yên lặng, nhưng cô vẫn không tài nào ngủ được. Chạm vào ngón tay thon dài của Ngự Tứ, trong đầu cô bỗng hiện lên cảnh tượng được Phong Tùy ôm cô ngủ cả đêm qua. Trong một ngày mà cô được hai người đàn ông ôm ngủ. Lúc này trong lòng cô ngoài cảm giác xấu hổ ra còn có chút áy náy với Ngự Tứ.

Nếu để Ngự Tứ biết chuyện này, không biết anh sẽ có phản ứng gì. Trước kia, cô chỉ ở riêng với Phong Thanh trong phòng khách chưa đến hai mươi phút, mà anh đã không vui rồi.

Hoặc để Phong Thanh biết thì sao? Anh ấy sẽ nghĩ gì? Nhất định anh ấy sẽ khinh thường cô nhỉ?

Phong Thanh, sao lại nghĩ đến anh ấy nhỉ? Vì sao bất cứ chuyện gì cô đều nghĩ đến anh ấy đầu tiên, để ý đến cảm nhận của anh ấy đầu tiên? Lẽ nào, trong lòng mình vẫn còn vương vấn bóng hình của anh ấy sao?

Cố Duyên từ từ quay đầu lại, phát hiện Ngự Tứ yên lặng nhưng chưa ngủ mà vẫn đang nhìn lên trần nhà. Nhưng tên này rất biết điều, thấy Cố Duyên quay lại, anh vội vàng nhắm mắt: "Chị à, em đang ngủ rồi."

Bỗng nhiên Cố Duyên thấy rất buồn cười, mình thực sự đáng sợ vậy sao? Mà khiến anh bị chèn ép đến nông nỗi này.

"Ngự Tứ, chi bằng chúng ta nói chuyện đi." Cô quay người lại đối mặt với anh, trán kề trán, hơi thở đan cài vào nhau.

Từ trước đến giờ Ngự Tứ vẫn luôn mong mỏi chuyện này, anh lập tức hào hứng, mở mắt ra: "Được ạ, chị muốn nói chuyện gì?"

Muốn nói chuyện gì sao? Cô thực sự không biết nên nói chuyện gì với một tên ngốc.

Cố Duyên ngẫm nghĩ: "Ừm... vậy nói chuyện đặt tên cho bé yêu đi. Em thấy đặt tên nào mới hay?"

Nói chuyện đặt tên với một tên ngốc, dường như cũng là một chuyện đầy thách thức...

"Nếu là con trai, chúng ta sẽ gọi nó là Ngự Hương, biệt danh làHương Hương. Nếu là con gái, chúng ta sẽ gọi là Ngự Hạnh, biệt danh Hạnh Hạnh. Ừm, Hạnh Hạnh vẫn dễ nghe hơn, hy vọng bé yêu là con gái."

Cố Duyên lẩm bẩm một mình, đây đâu phải bàn chuyện đặt tên, là quyết định tên của bé yêu thì có. Vì cô không hề trông chờ Ngự Tứ có thể thay cô nghĩ một cái tên, nhưng trong lòng cô vẫn muốn tìm một người để giúp cô nghĩ ra một cái tên hay.

Cô không thể bình thản bàn chuyện đặt tên con với Phong Tùy, cô chỉ có thể thảo luận với Ngự Tứ. Hơn nữa, nếu cô bàn bạc chuyện đặt tên con với Phong Tùy thì đứa bé hoàn toàn không thể mang họ Ngự. Với tính cách ngang ngược của Phong Tùy, chuyện này không cần đoán cũng biết được kết quả rồi.

Thấy Ngự Tứ không trả lời, Cố Duyên từ từ ngẩng đầu nhìn anh: "Sao vậy? Không hay à?"

Ngự Tứ vội vàng gật đầu: "Hay mà. Tên mà chị đặt rất hay, em cũng thích tên con gái."

Cố Duyên hài lòng mỉm cười, hay là tốt rồi!

Ngày hôm sau, Cố Duyên bảo Ngự Tứ xuống nhà ăn cơm. Lúc đi xuống cầu thang thì cảm thấy bầu không khí dưới nhà có chút kỳ lạ, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả người vốn hoạt bát như Dung Kim cũng yên lặng ngồi trên bàn ăn. Bà hai cũng im lặng như vậy. Còn ông Ngự đang đọc báo, sắc mặt u ám.

Cố Duyên lễ phép chào hỏi mọi người, thấy không có ai đáp lời, cô lập tức kéo Ngự Tứ ngồi xuống vị trí cố định thường ngày.

Trên bàn ăn chỉ có Ngự Hàn vẫn có vẻ bình thường. Anh ta ăn vài miếng cơm, ngẩng đầu nói với ông Ngự: "Cha à, cha lật qua lật lại tờ báo đó thì có ích gì, cũng chỉ là một người chết thôi mà? Có gì đáng sợ đâu chứ."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Sao có thể là anh ấy_

"Một đứa trẻ ranh như mày thì biết cái gì?" Ông Ngự quắc mắt lườm anh ta, chỉ vào ảnh chụp một người đàn ông trung niên trên báo, bảo: "Tháng trước giám đốc Hoàng mất tích một cách bí ẩn, giám đốc Chu lại đột nhiên bị ám sát. Nếu không phải có người đứng sau chuyện này, thì sao mọi thứ lại có thể trùng hợp như vậy được. Hơn nữa những người chết đều là lãnh đạo, là nhân vật quan trọng trong công ty."

"Có gì kì lạ đâu chứ. Trước giờ công ty chia bè kết phái, nói thẳng ra là như kẻ thù với nhau. Người này chém người kia một nhát, người kia lại đâm người này một phát cũng chả phải chuyện lạ gì." Ngự Hàn nói xong thì vứt dao dĩa xuống bàn, đứng dậy: "Vậy cha mẹ à, giờ con đi trước nhé."

"Mày lại đi đâu." Ông chủ Ngự khó chịu.

"Đi lòng vòng thôi." Ngự Hàn nhún vai nói.

Bà hai tức giận trách anh ta: "Sao con lại không hiểu chuyện như thế hả? Cha con đã buồn lắm rồi mà con còn không biết đường về cáng đáng công ty."

Bà vừa nói vừa quay sang nhìn ông Ngự: "Công ty lớn như vậy, hơi sơ sẩy một chút là phạm sai lầm ngay. Chỉ có người nhà là đáng tin nhất thôi ông ạ, nên cứ để Ngự Hàn và Dung Kim lo liệu việc công ty là được rồi."

Bà hai vừa nói xong, thì đôi môi nhỏ nhắn của Dung Kim lập tức dẩu lên. Còn muốn cô ta đi lo liệu việc công ty ấy hả? Vậy sau này chẳng phải sẽ không còn được sống bay nhảy như bây giờ nữa hay sao? Cô ta đang định phản đối, thì lại bị bà nhìn bằng ánh mắt cảnh cáo, vậy nên chỉ đành nuốt những lời định nói xuống.

Lúc này bà hai lại nhìn Cố Duyên, nói thêm: "Rảnh rỗi thì Duyên Duyên cũng đến giúp việc ở công ty một chút nhé, để tránh mọi người nghĩ nhà họ Ngự lạnh nhạt với con, không cho con tham dự vào việc của công ty."

Cố Duyên không ngờ rằng bà ta lại gọi đến tên mình nên hơi ngạc nhiên. Bà hai muốn chiếm hết gia sản nhà này, thì lẽ ra phải không cho cô đến làm việc ở công ty mới đúng. Hay chẳng lẽ bà ta lại thực sự muốn cho mọi người thấy rằng nhà này rất công bằng như đã nói? Nhưng bất kể nguyên nhân là gì, thì bà hai chắc chắn sẽ không để cho cô yên ổn, việc này cô hiểu rất rõ.

"Mẹ à, con đang mang thai nên không tiện đến công ty." Cô nói.

"Con cũng không đi." Nghe Cố Duyên nói vậy, Dung Kim cũng vội vàng xen vào.

"Con ấy à?" Bà hai có vẻ tức giận, liếc cô ta bằng nửa con mắt: "Con thậm chí còn không mang thai được."

Chỉ một câu nói ấy thôi mà khiến Dung Kim phải im bặt. Đó là lời gây tổn thương cho cô ta nhiều nhất.

Mọi người cũng không ăn gì nhiều, qua loa một chút rồi đều đi cả. Cuối cùng bên bàn cơm chỉ còn lại Ngự Tứ và Cố Duyên. Ngự Tứ thấy ngon miệng nên ăn rất nhiều, còn Cố Duyên trong lúc ấy lại cầm tờ báo ông Ngự vừa giơ lên, xem qua.

Ngay trang nhất, tờ báo đã đưa tin ám sát giật gân. Người bị giết là giám đốc Chu của tập đoàn Tần Thị, trên báo còn có ảnh chụp ông ta. Đó là một người đàn ông trung niên gần năm mươi tuổi.

Thường ngày Cố Duyên cũng không xem những tin chết chóc như thế này. Nhưng bởi vì lần này sự việc có liên quan đến Tần Thị, nên cô lại đọc báo rất nghiêm túc. Nửa dưới bài báo là vài suy đoán về thân phận của tên sát nhân, bên trên còn có cả ảnh chụp.

Tấm ảnh ấy được chụp lại từ video, nhìn vào chỉ thấy một bóng lưng dưới ngọn đèn mơ hồ ở một góc bãi đỗ xe.

Bài báo này đưa ra rất nhiều suy đoán, như kẻ này là nhân viên công ty, công nhân nghèo, hay sát thủ thuộc thế giới ngầm...

Vừa nhìn tấm ảnh, Cố Duyên liền cảm thấy kẻ này trông rất quen. Cô liền đưa tờ báo vào gần hơn để xem, thì thấy rõ ràng từng chi tiết hơn, cũng chắc chắn được rằng bóng lưng cao gầy mặc toàn đồ đen này là Phong Tùy.

Đúng, chính là anh!

Thấy vệt sáng loang loáng trên ngón tay anh, cô lại càng chắc chắn hơn.

Tuy chiếc nhẫn trên tay anh trông không rõ ràng, người chưa thấy nó thì chắc chắn không nhìn ra được, nhưng Cố Duyên lại rất chú ý đến chiếc nhẫn đó. Lần đầu tiên thấy chiếc nhẫn của anh, cô đã nhìn đi nhìn lại nó rất nhiều lần. Đó là bởi vì chiếc nhẫn ấy trông cực kì đặc biệt. Dưới ánh đèn chiếu xuống, trông chiếc nhẫn lại càng rực rỡ một cách kì lạ.

Anh ám sát giám đốc Chu ư? Sao lại có thể như thế được?

Mà thời gian xảy ra chuyện lại là hai giờ sáng vào đêm Phong Tùy đưa cô đến nhà anh, còn địa điểm là biệt thự của giám đốc Chu. Ông ta chết bởi một phát súng chí mạng vào đầu.

Đêm hôm ấy...

Cố Duyên ngơ ngẩn nhớ lại những chuyện xảy ra đêm ấy. Phong Tùy đưa cô về nhà, bôi thuốc cho cô, sau đó cô mệt quá nên thiếp đi mất. Hôm sau tỉnh lại thì cô đã thấy mình nằm trong lòng anh.

Không phải bọn họ đã ngủ chung giường cả đêm sao? Sao hung thủ lại có thể là anh?

"Chị ơi, chị sao thế?" Ngự Tứ đã gọi Cố Duyên ba lần mà vẫn không thấy cô phản ứng lại, mới huơ huơ tay trước mặt cô.

Cố Duyên vừa hồi phục tinh thần, liền đặt tờ báo lại chỗ cũ, cười nói: "Không sao, no rồi à?"

"No rồi." Ngự Tứ vỗ vỗ bụng, gật đầu.

"Vậy về phòng thôi." Cố Duyên đứng lên.

Ngự Tứ thấy cô không hề đụng đến bữa sáng, liền quan tâm nói: "Chị ăn một ít đi, nếu không sẽ đói lắm đấy."

"Không sao, bữa trưa ăn nhiều thêm là được."

"Chị ơi, em muốn ra sân sau chơi, không muốn về phòng đâu."

"Ừ, vậy nhớ cẩn thận nhé, đừng đi xa quá." Trong lòng Cố Duyên còn đang rối bời, nên tùy tiện trả lời.

Về phòng ngủ, Cố Duyên định gọi cho Phong Tùy hỏi rõ chuyện này, nhưng rồi mới phát hiện mình không có số của anh. Lần trước anh đưa danh thiếp cho cô, nhưng cô lại không nhận.

Lúc này, cô bắt đầu hối hận mình đã quá ngang bướng, nếu không cũng không đến mức chút ít manh mối cũng chẳng có.

Để tìm hiểu xem kẻ ám sát có phải là Phong Tùy hay không, và nếu phải thì nguyên nhân ám sát là gì, Cố Duyên quyết định đến căn nhà lần trước mình đã ở qua đêm.

Cô lần theo trí nhớ, phải tốn khá nhiều thời gian mới tìm được khu nhà kia. Nhưng cô lại quên mất rằng mình không có thẻ, không thể đi thang máy lên tầng ba mươi ba được.

Trong khi đó, các nhân viên bảo vệ ở tầng một lại hoàn toàn không định giúp đỡ cô, nhất quyết chặn cô lại không cho lên tầng.

Không còn cách nào khác, Cố Duyên đành ngồi ở đại sảnh tầng một chờ Phong Tùy về, nhưng cô biết cứ chờ thế này cũng gần như vô vọng. Lần đầu tiên nhìn thấy nhà anh, cô đã biết đó là nơi thường ngày không có người ở. Vậy thì hôm nay chưa chắc anh đã về nhà.

Huống hồ, anh vừa giết người xong, hẳn là phải trốn đi để tránh lộ ra manh mối mới đúng.

Khi Cố Duyên đang đắm chìm trong mớ suy nghĩ, một bóng dáng quen thuộc bỗng xuất hiện trước cửa. Là A Kim, người không thích nói nhiều, luôn nghiêm túc nhưng cũng rất lễ phép cung kính với người khác. Là tài xế riêng của anh, A Kim.

"A Kim!" Cố Duyên lập tức đứng dậy, gương mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

A Kim thấy cô thì cũng không hề ngạc nhiên, cứ như hai người đã hẹn trước vậy. Anh cung kính nói: "Cô Cố, anh Phong phái tôi đến đưa cô đi gặp anh ấy, xin hãy đi theo tôi."

"Sao cơ?" Cố Duyên vô cùng ngạc nhiên, Phong Tùy phái người đến đón cô sao? Làm sao Phong Tùy biết cô sẽ đến đây tìm anh? Dù trong lòng còn nghi hoặc, nhưng cô lại nghĩ dù sao Phong Tùy cũng không phải người bình thường, nên có chuyện kì lạ gì liên quan đến anh thì cũng bình thường thôi.

Trước khi lên xe, Cố Duyên vẫn còn do dự. Mỗi lần gặp Phong Tùy là cô lại phải chịu thiệt, nên cô cũng hơi bài xích anh. Nhưng vừa nghĩ đến mục đích mình đến đây, cô lại không thể làm gì hơn là khẽ cắn môi, cúi xuống bước vào xe.

Xe chậm rãi khởi động, hòa vào dòng xe cộ. Cố Duyên nhanh chóng phát hiện rằng A Kim đang lái xe ra ngoại thành.

"Giờ chúng ta đi đâu?" Cô vội vàng hỏi.

"Khi đến nơi thì cô Cố sẽ biết, khoảng ba mươi phút nữa là đến. Trong lúc ấy cô cứ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi, khi đến nơi tôi sẽ gọi cô."

Lại còn nhắm mắt nghỉ ngơi... Cố Duyên trừng mắt. Bây giờ cô đang đi cùng một người đàn ông xa lạ mới gặp một lần, nguy cơ bị lừa rất cao. Vậy làm sao cô có thể yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi được cơ chứ?

Cô nghĩ tốt nhất là mình nên nhìn kĩ quang cảnh hai bên đường, tránh việc lúc sau không tìm được đường để về.

Sau ba mươi phút, chiếc xe chậm rãi chạy đến gần một khu biệt thự. Cố Duyên nhìn khu biệt thự, một lần nữa phải ngạc nhiên...

Biệt thự gần biển lần trước mà Tô Điền nhắc đến, cũng là phòng cưới mà cha ruột Phong Thanh đưa cho anh ấy, không phải chính là chỗ này sao? Biệt thự này cũng là nơi đắt đỏ xa hoa nhất, phù hợp cho các đại gia đến ở vào mỗi kì nghỉ phép nhất.

A Kim đưa cô đến đây làm gì? Gặp Phong Tùy ư?

Chẳng lẽ Phong Tùy cũng có nhà ở đây sao?

Quả nhiên, xe nhanh chóng chạy vào trong một con đường vào biệt thự, tiếp đến đi vào cổng, rồi lái qua một khu vườn, cuối cùng dừng trước cửa chính.

Tiết trời mùa thu se lạnh, nhưng khu vườn trăm hoa đua nở này lại khiến người ta cảm nhận được mùa xuân đang về. Lần đầu nhìn thấy nơi này, Cố Duyên đã thích nó hơn khu vườn tối tăm u ám của nhà họ Ngự. Cảnh sắc ở đây hài hòa và ấm áp hơn nhiều.

Nhìn cảnh này, trong đầu cô khi ấy bỗng nhiên hiện lên hình ảnh của Phong Thanh và Tô Điền, một người lịch lãm, một người xinh đẹp, một người trang nhã, còn một người lại duyên dáng. Sáng sớm, họ nắm tay nhau đi dạo trong vườn hoa. Đến khi hoàng hôn, lại ôm lấy nhau say giấc trong ngôi nhà hướng ra phía biển. Mọi thứ cứ thế trôi qua yên bình như thế, và đẹp đẽ như thế.

"Cô Cố đã đến rồi." Giọng A Kim đưa cô quay trở về hiện thực. Đến lúc này, Cố Duyên mới phát hiện xe đã dừng hẳn. A Kim cũng lễ phép mở cửa xe cho cô, rồi đứng chờ cô xuống xe.

Cố Duyên lắc đầu, cố gắng làm tan đi hình ảnh hai người kia trong tâm trí, rồi theo A Kim xuống xe, bước vào nhà.

Nhà chính vô cùng nguy nga lộng lẫy, lại rộng rãi sáng sủa. Vốn đã thấy những khu nhà xa hoa kia từ trước, nên lúc bước vào đây, Cố Duyên cũng khá bình tĩnh. Phần lớn người giàu đều như vậy cả, thậm chí có khi còn muốn đúc thùng rác từ ngọc trắng ấy chứ.

Đi qua phòng khách ở tầng một, qua hết cả cầu thang, hai người dừng lại trước cánh cửa ở một góc tầng hai.

A Kim cầm bộ đàm trên tường, nói với người đang ở trong phòng: "Cậu chủ, cô Cố đã đến rồi."

Độ cách âm của cửa quá tốt, nên mỗi lần người ở ngoài phòng cần nói chuyện với người ở trong phòng, thì đều phải dùng bộ đàm.

"Để cô ấy vào." Nghe thấy đúng là giọng của Phong Tùy, tim Cố Duyên như nảy lên một nhịp. Không biết mình đang kinh ngạc hay đang sợ hãi nữa.

Cửa mở, Cố Duyên lại đứng cạnh cửa, chần chừ không bước vào. Căn phòng trông hơi kì lạ, vừa giống phòng máy, vừa giống phòng sách. Trên tường có vài màn hình giống tivi, nhưng dựa vào vị trí nó được đặt trong phòng, lại không thể gọi tên được nó là loại máy gì. Ngoài ra, trong phòng còn có bàn làm việc, có giá bày đầy sách. Và lúc này, Phong Tùy đang ngồi trên ghế da sau bàn làm việc, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Thấy cô bước vào, anh liếc mắt nhìn rồi mỉm cười: "Lần này cũng là em tìm anh, nhớ chưa?"

"..."

"Sao? Không dám vào à?"

Đúng là cô không dám, bởi giờ phút này cô lại có cảm giác chỉ cần bước vào thôi, thì cơ thể mình sẽ lập tức bị hàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua. Nhưng dù sao, lần này cô đến đây cũng là để tìm hiểu việc anh có thực sự giết người hay không. Nghĩ đến đây, Cố Duyên kín đáo lấy tay đặt lên vị trí trái tim, làm một cảnh kinh điển thường thấy trong phim truyền hình võ thuật!

Huống hồ, không phải cô vẫn còn một lá bùa hộ mệnh hay sao? Dù người đàn ông này độc ác đến mức nào, thì cũng sẽ không làm hại đến con mình chứ? Nghĩ vậy, cô thấy bớt sợ hãi một chút, can đảm bước vào phòng.

Cố Duyên đứng rất gần trước mặt anh, chỉ cách nhau một cái bàn làm việc. Cô đang muốn đi thẳng vào vấn đề chính, thì Phong Tùy đang ngồi đối diện bỗng vẫy tay với cô: "Lại đây."

Cô hơi chần chừ, nhưng vẫn vòng qua bàn, đứng cạnh anh: "Anh gọi em đến đây làm gì?"

Phong Tùy chưa vội trả lời câu hỏi của cô, chỉ vòng tay qua eo kéo cô xuống, bắt cô phải ngồi trên đùi anh.

Tư thế nhạy cảm ấy khiến mặt Cố Duyên đỏ ửng. Cô cựa mình cố gắng thoát khỏi vòng ôm của anh.

"Ngồi yên đi, anh cho em xem một thứ." Phong Tùy ôm chặt cô, tì cằm lên vai cô.

Nghe thấy có thứ cho mình xem, Cố Duyên tuy khó chịu những vẫn không thể làm gì khác, đành ngồi im chờ đợi.

Trong lúc Phong Tùy thao tác trên máy tính, hơi thở của anh phả vào cổ cô, tạo cảm giác râm ran lại ngứa ngáy cực kì mờ ám.

Làn da từ mặt đến cổ Cố Duyên đều nhanh chóng đỏ lên.

Tim cô cũng đập càng lúc càng mạnh.

"Đây là câu trả lời em muốn." Phong Tùy hất cằm về phía màn hình máy tính.

Cố Duyên liền chăm chú nhìn vào màn hình, thì thấy nó đang phát một video quay lại cảnh trong biệt thự. Trong phòng rất tối, chỉ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông mặc áo đen mờ mờ đang bước ra bậc thang trước nhà chính. Mà người đàn ông này, không ai khác chính là Phong Tùy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tại sao phải giết ông ta_

Phong Tùy mặc một bộ quần áo màu đen đứng trên bậc thang, dáng người rất cuốn hút, phong thái nho nhã, giống như là thần chết bước ra từ trong bóng đêm vậy.

Mười phút sau, video hiện ra cảnh một chiếc xe xa hoa đang từ từ lái vào, chiếc xe càng ngày càng gần, lúc chỉ cách Phong Tùy mười mét nữa thì đột nhiên nó dừng lại. Nhìn ở góc độ này, có thể thấy rõ hành động giơ súng lên rồi nhắm thẳng vào chiếc xe của Phong Tùy.

Ngay sau đó, Phong Tùy biến mất, nhanh đến mức làm người khác không thể nào nhìn rõ được anh đã rời khỏi đó như thế nào.

Tiếp theo, đèn trong nhà bỗng nhiên sáng lên, trong nhà lần lượt có bóng người chạy ra ngoài, vây quanh chiếc xe rồi khóc ầm lên.

Đoạn video bị ngắt quãng tại đây, thời gian dừng lại ở lúc hai giờ sáng, còn sau đó đã xảy ra chuyện gì thì Cố Duyên không hề biết.

Xem hết video, cô yên lặng trong vòng ba phút, thậm chí ngay cả bàn tay không yên phận của Phong Tùy phủ lên ngực mình mà cô cũng không cảm nhận được. Chỉ một đoạn video ngắn mà lại thực sự làm cô sợ đến ngẩn cả người.

Đây là cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong phim thôi, sao nó có thể xảy ra với Phong Tùy chứ. Nếu như không có đoạn video giám sát này, cho dù thế nào cô cũng không tin Phong Tùy đã giết người đó, không tin Phong Tùy lại có mánh khóe tinh vi như thế này.

"Anh có ý gì?" Một lúc lâu sau, Cố Duyên mới quay đầu nhìn anh mà hỏi.

"Gì cơ?"

"Sao anh lại muốn cho em xem cái này?"

"Em đến tìm anh không phải là để tìm hiểu rõ ràng toàn bộ quá trình của sự việc ư, đoạn video này được anh lấy từ bên trong biệt thự của nhà họ Chu, chắc chắn nó là đồ thật, đây là toàn bộ quá trình ám sát đấy." Phong Tùy cười nhạt, gương mặt anh toát ra vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn.

"Tại sao lại giết ông ta? Chẳng nhẽ anh không sợ bị cảnh sát bắt à? Giết người là phải đền mạng, anh có biết rằng bây giờ cảnh sát đang truy lùng tung tích của anh trong toàn thành phố không?" Cố Duyên nhìn chằm chằm anh với vẻ gấp gáp.

Nhìn thấy cô lo lắng như thế, Phong Tùy mỉm cười một cách vui vẻ, đây là dáng vẻ đáng yêu nhất của cô, anh vươn tay ôm chặt lấy cô: "Em yêu, em đang lo lắng cho anh à?"

Cố Duyên trừng mắt với anh: "Anh Phong, xin anh hãy tập trung vào vấn đề chính."

Đây là tội giết người đấy, tại sao lại không thể nhìn thấy bất cứ sự xấu hổ hay lo lắng vì đã giết người nào trên gương mặt anh? Chẳng lẽ trong mắt anh, giết người cũng chỉ như giết một con gà, không đáng để nhắc đến thôi ư?

Người đàn ông này đúng là quá tàn nhẫn! Cố Duyên nhìn ý cười trong mắt anh, lần đầu tiên cô cảm thấy anh đáng sợ.

"Giết ông ta là vì ông ta đáng chết, đây là lý do, còn về phía cảnh sát, em yên tâm đi, anh chưa bao giờ làm việc gì mà mình không nắm chắc phần thắng, anh chỉ thua mỗi bé yêu trên người em thôi." Phong Tùy đặt tay xuống chiếc bụng nhỏ của cô.

Cố Duyên không muốn nghe, cô lườm anh: "Anh có ý gì? Sao anh lại thua em chứ?"

"Anh vẫn chưa nghĩ kỹ xem có muốn làm cha không thì em đã chủ động đòi sinh con cho anh rồi, sao lại không phải chứ?"

Câu nói này Cố Duyên lại càng không thích nghe, cô hất bàn tay anh đang để trên bụng mình xuống rồi oán trách: "Anh không muốn làm cha sớm như thế ư? Em mới là người không muốn làm mẹ, nếu như không phải anh thì bây giờ em đã không phải chịu cảnh ngày nào cũng bị người khác âm mưu hãm hại, suốt ngày lo lắng đứa bé sẽ đột nhiên biến mất như thế này chứ? Phải là em đã thua anh mới đúng đấy?"

"Nếu như em muốn hiểu như thế, anh cũng không phản đối nữa, cho dù ai thua ai thì bây giờ chúng ta cũng là cha và mẹ của đứa bé rồi."

"Vẫn có một câu mà anh nói rất khó nghe, cái gì mà em chủ động sinh con cho anh chứ? Đêm đó, vì em uống say nên mới xem anh là bạn trai em, anh không uống nhiều mà tại sao thấy người lạ đi vào lại không đuổi ra chứ? Trái lại, làm em... " Cố Duyên không thể nói ra những lời phía sau nữa, cô cảm thấy rất xấu hổ khi mở miệng.

Nghĩ đến đêm hôm đó, cô liền cảm thấy da đầu mình tê dại, thực sự muốn đâm đầu vào tường cho xong.

"Làm em thế nào?" Phong Tùy hỏi, anh đột nhiên đứng dậy rồi đẩy Cố Duyên xuống bàn làm việc, sau đó ép đôi môi nóng bỏng xuống. Không để cô do dự, không để cô từ chối.

Anh luôn ngang ngược như thế, luôn làm người khác trở tay không kịp.

Cố Duyên sợ hãi, cô run rẩy mất mười giây rồi mới phản ứng lại, cô bắt đầu giãy giụa, vừa khua chân múa tay đẩy anh ra, vừa ậm ờ hét lên: "Buông ra... Buông em ra... Anh nghe rõ chưa... "

Những thứ trên mặt bàn đều lần lượt rơi xuống đất, chiếc laptop mà họ vừa xem cũng bị cô hất xuống sàn, cô rất tiếc nhưng Phong Tùy lại không thèm để ý, anh vẫn ghìm cô dưới thân mà hôn tiếp.

Một tay anh ôm lấy chiếc eo thon gọn của cô, tay còn lại mơn trớn gò má và cần cổ cô.

Ngoại trừ lần đầu tiên không có ấn tượng gì ra, đây là lần thứ hai cô bị một người đàn ông đối xử như thế này. Ngoài tức giận ra, trong lòng cô cũng xuất hiện sự lạ lẫm và vui thích, cảm giác này rất mới lạ, rất tuyệt vời.

Thậm chí, cô còn quên mất việc bảo vệ bản thân trước mặt người đàn ông mà cô luôn muốn duy trì tôn nghiêm này, cô nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn

của anh. Người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn này lại còn có mặt dịu dàng như thế này nữa ư!

Lúc trái tim Cố Duyên đang thay đổi mãnh liệt thì bàn tay của Phong Tùy đã trượt vào trong cổ áo cô, chạm vào da thịt cô. Lòng bàn tay của anh ấp áp và mịn màng, mỗi lần bàn tay anh lướt qua, cơ thể cô đều run lên nhè nhẹ.

Rõ ràng biết là tội lỗi nhưng cô lại không khống chế được mà chìm đắm vào đấy.

Những chiếc khuy trên áo khoác của Cố Nguyệt đều từ từ được cởi ra, cảm giác mát lạnh ập vào da thịt làm cô tỉnh táo hơn một chút, cô mở mắt ra nhưng chỉ thấy đôi mắt của Phong Tùy. Ngay sau đó, sự yên tĩnh của Phong Tùy rơi vào đáy mắt cô, ép cô phải nhắm mắt lại để đón nhận sự nóng bỏng của anh, cùng anh rơi vào cơn say của tình yêu.

Lúc Cố Duyên chỉ còn lại mỗi nội y trên người thì cánh cửa của phòng làm việc bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Cố Nguyệt lập tức được thức tỉnh. Cô bỗng dưng mở mắt ra rồi quay đầu lại nhìn cô gái quen thuộc đang đứng bên cửa yên lặng nhìn hai người họ. Người phụ nữ này không phải ai khác mà chính là cô Dao Trụ vừa mới rúc trong lồng ngực Phong Tùy đêm qua.

Cố Duyên có cảm giác như bị bắt gian tại giường. Cô nhanh chóng thoát khỏi cơ thể Phong Tùy rồi lăn xuống bàn làm việc. Sau đó, cô nhặt quần áo dưới đất lên che kín người lại, xấu hổ, lúng túng, cả người lẫn gương mặt đều đỏ bừng lên.

"Dao Trụ." Phong Tùy cau mày gọi một tiếng.

"Xin lỗi, làm phiền hai người rồi." Dao Trụ vẫn yên tĩnh như cũ, lúc ra khỏi phòng sách, cô ta khóa luôn cửa lại.

Trong phòng làm việc bỗng nhiên lại chỉ còn Phong Tùy và Cố Duyên, Cố Duyên nhanh chóng mặc lại quần áo. Vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Phòng Tùy lười biếng tựa vào bàn làm việc, không xấu hổ, không nóng giận, dường như đây chỉ là một chuyện hết sức bình thường với anh.

Thấy anh như vậy, Cố Duyên bỗng nổi nóng, cô giơ tay lên hung hăng nhắm về phía anh. Nhưng lúc vừa vung tay ra, cô bỗng nhiên ngẩn người, sau đó cô nhanh chóng thay đổi phương hướng, nhắm thẳng vào mặt mình.

Chuyện này sao có thể trách anh chứ? Sao lại là lỗi của anh chứ? Rõ ràng là cô không thể cưỡng lại sự cám dỗ, không hề có một chút khả năng kiềm chế nào. Thậm chí cô còn mặt dày hưởng thụ toàn bộ khoái cảm mà anh mang lại, người đáng bị đánh chính là cô!

Cố Duyên vẫn còn muốn tự tát cho mình thêm một cái nữa thì cổ tay của cô đã bị Phong Tùy giữ lại, anh cau mày tỏ vẻ không vui: "Em điên rồi à?"

"Em điên nên mới làm ra chuyện xấu mặt như thế này, em đáng bị đánh!"

"Có phải chúng ta chưa từng làm chuyện như thế này bao giờ đâu."

"Em chỉ cho phép bản thân phạm sai lầm một lần thôi!" Cố Duyên gắng sức đẩy anh ra rồi nhanh chóng bước về phía cửa phòng làm việc.

"Cố Duyên!" Phong Tùy gọi một tiếng nhưng Cố Duyên lại không thèm để ý. Vậy là Phong Tùy vội vàng bước về phía trước, bắt lấy tay cô rồi lôi cô lại.

Cố Duyên tức tối, cô trừng mắt nhìn anh: "Anh còn muốn thế nào nữa? Anh định chơi cho xong trò chơi vừa nãy à?"

Thấy cô tức giận như vậy, Phong Tùy tạm thời không có cách gì khác, anh chỉ âm thầm thở dài một hơi rồi nhìn cô một cách nghiêm túc: "Em có thể đừng quay về nữa không, sau này cứ sống ở đây đi."

"Ý anh là gì?" Lửa giận của Cố Duyên lại bùng lên.

"Chẳng nhẽ em không muốn ly hôn với Ngự Tứ à? Không muốn rời khỏi nhà họ Ngự à? Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ giúp em giải quyết tất cả."

Cố Duyên liếc nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, cô cười lạnh: "Tại sao em phải ly hôn với Ngự Tứ? Tại sao em lại phải sống ở đây?"

Sau này cứ sống ở đây ư? Được anh bao nuôi ư? Làm một người trơ trẽn, đê tiện nhất thế giới à?

Không, những người có vóc dáng bình thường, mặt mũi cũng không quá xinh đẹp như cô thì không có tư cách này mới đúng. Dao Trụ rất xinh đẹp, cao sang, hấp dẫn, chỉ cần anh muốn, mấy cô Dao Trụ mà không có chứ?

Còn cô, cô có thể thuận lợi vượt qua được họ hoàn toàn là nhờ đứa bé trong bụng. Thứ mà anh muốn chỉ là đứa bé trong bụng cô mà thôi. Nói thẳng ra, cô chính là một người đẻ thuê cho những gia đình giàu có! Lúc mang thai là hoàng hậu, còn khi sinh xong sẽ bị người ta đá văng đi.

"Chúng ta ở bên nhau đi." Sau khi do dự một lúc lâu thì anh mới quyết định nói ra câu này.

Chỉ là một câu đơn giản nhưng đây là lần đầu tiên trong đời anh nói như thế với một người phụ nữ. Không phải là lời ngon tiếng ngọt, không phải là thề non hẹn biển, nhưng đây lại là một kiểu cam kết của anh với phụ nữ.

Thậm chí, anh còn chưa suy nghĩ kỹ càng xem mình có thực sự muốn sống cũng cô hay không, mình có thể sống cùng cô được hay không.

Cho dù có ngu ngốc hơn nữa thì cô cũng hiểu được đây là sự bày tỏ và cam kết của anh. Lòng cô rất rối bời, vừa kinh ngạc lại vừa nghi ngờ, cô không thể ngờ rằng anh sẽ nói ra câu này. Vì đứa bé, anh cam lòng chịu uất ức như thế ư?

"Chúng ta ở bên nhau đi" chỉ là sống cùng nhau, không phải là hôn nhân, cũng không hề bền lâu.

Cố Duyên bỗng nhiêu cười cay đắng. May mà lúc nghe thấy câu nói này của anh, cô vẫn có thể kiềm chế sự dao động.

Cố Duyên hít sâu một hơi rồi ngước mắt lên. Cô nhìn chằm chằm anh với nụ cười lạnh như cũ sau đó gằn từng chữ một: "Anh Phong, mong anh hãy nhớ kỹ. Đầu tiên, em sẽ không ly hôn với Ngự Tứ, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn. Thứ hai, em không yêu anh, không muốn sống cùng anh, cho dù là vì đứa bé cũng không được. Bởi vì, em không muốn sống cùng một tội phạm giết người không ghê tay đang bị truy nã khắp toàn quốc, để sau này chuốc họa vào thân. Hy vọng sau này, anh sẽ không đề cập đến những ý kiến vô lý thế này nữa."

Mấy câu nói này đã hoàn toàn đánh gục Phong Tùy.

Đúng thế, lúc này, sao anh có tư cách để đưa ra một ý kiến như thế? Trước khi trả thù xong, anh có tư cách gì để nói đến chuyện hẹn ước nam nữ chứ?

Phong Tùy nhắm mắt tự giễu, sau đó anh cứ trơ mắt nhìn Cố Duyên rời khỏi phòng ngay trước mắt mình chứ không giữ lại nữa.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc, Cố Duyên bước nhanh như thể muốn biến mất khỏi ngôi nhà này ngay tức khắc.

Từ trên cầu thang đi xuống, băng qua một phòng khách lớn để ra đến nhà chính, sau cánh cổng là một con đường dành cho xe cộ bằng xi măng rất lớn, hai bên đường vô cùng sầm uất. Vừa liếc mắt, Cố Duyên liền nhìn thấy bóng dáng duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp động lòng, giống như một đóa hoa đang nở rộ.

Thấy Dao Trụ nhìn về phía bên này, Cố Duyên hơi dừng bước, ngay sau đó cô đi thẳng về phía cô ta.

Dao Trụ đang nhìn cô, dường có điều gì muốn nói nhưng lại kiêu ngạo nên không xuống nước trước. Vì vậy, cô chọn cách đến gần để cho cô ta cơ hội. Thực ra, cô cũng tò mò muốn biết người phụ nữ cao quý này sẽ nói gì với cô, mắng cô mặt dày, mắng cô đê tiện hay mà mắng cô bất chấp thủ đoạn để dụ dỗ Phong Tùy.

Mắng đi, nếu như có thể mắng cho cô tỉnh ra, mắng cho cô thông suốt thì cô sẽ vô cùng cảm kích!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đi ngang qua

Cố Duyên đứng cách cô ta hai mét, nhìn cô ta chăm chú: "Cô Dao Trụ, tôi không biết nên giải thích điều gì với cô, cũng không thể giải thích rõ ràng được. Cô hận tôi cũng được, mắng tôi cũng chẳng sao cả, tôi sẽ không trách cứ nửa lời."

Dao Trụ cũng đang nhìn cô, trong đôi mắt hiện lên sự thỉnh cầu, một lúc lâu sau mới khẽ nói: "Trả anh ấy lại cho tôi."

Chuyện đang diễn ra không giống như cô đã tưởng tượng, cô tưởng rằng một cô gái xinh đẹp như Dao Trụ phải kiêu căng ngạo mạn như Tô Điền. Nếu ở bên Phong Tùy mà không có chút cảm giác an toàn nào, vậy thì ở lại bên anh còn có ý nghĩa gì?

"Cô Dao Trụ, cô nghĩ nhiều rồi, tôi và anh ấy không thân thiết như cô tưởng tượng đâu. Tôi có chồng, có gia đình của mình. Còn Phong Tùy, anh ấy cũng không phải người đàn ông tôi muốn." Cố Duyên nói xong, cố ý ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, vừa vặn chạm phải ánh mắt tức giận xen lẫn vẻ thất vọng của Phong Tùy.

Cố Duyên vờ như không nhìn thấy mà cúi đầu xuống, thu tầm mắt lại, quay người tiếp tục đi về phía cửa lớn.

Trong giây phút quay người đi, cô có thể thấy rõ trên khuôn mặt của Dao Trụ thoáng hiện lên vẻ thảnh thơi.

Không sai, nghe thấy Cố Duyên nói như vậy, cuối cùng cô ta cũng thấy thảnh thơi.

Phong Tùy không phải người đàn ông bình thường, ở trước mặt anh chỉ được mềm yếu không được ương ngạnh, hành vi gào khóc càng ngu xuẩn hơn. Từ trước đến giờ Phong Tùy không biết lấy lòng phụ nữ, cũng như anh chưa từng giữ một người phụ nữ ở bên mình quá ba tháng.

Mà cô ta có thể ở bên anh một năm, chính là dựa vào sự tĩnh lặng ngoan ngoãn của cô ta. Một năm, đã là sự bất ngờ trong những sự bất ngờ rồi.

Cố Duyên bước nhanh ra cổng, mới phát hiện mình hoàn toàn không biết nên rời khỏi nơi quỷ quái này như thế nào. Đứng ở bên đường, bỗng nhiên cô bắt đầu hoang mang lo sợ.

Đúng lúc cô đang định gọi điện thoại hỏi nhân viên phục vụ thì tiếng động cơ xe Bentley quen thuộc dần dần đến gần cô, cách một lớp cửa kính là khuôn mặt lễ độ của A Kim: "Cô Cố, mời lên xe. Anh Phong bảo tôi đưa cô về."

"Không cần đâu, bảo với anh ấy tôi không cần." Cố Duyên giận dỗi quay mặt đi.

A Kim không rời đi, khuyên nhủ cô: "Cô Cố, chỗ này không có xe về thành phố đâu."

Đây là sự thật. Chỉ cần nhìn kết cấu đường xá xung quanh đã biết muốn quay về thành phố là chuyện không thể. Nhưng, cô không muốn ngồi xe của Phong Tùy. Vừa rồi cô mới gây chuyện với anh xong, bây giờ sao cô có thể không biết ngại mà ngồi xe anh?

Đúng lúc này, cô lại nhìn thấy xe của Phong Thanh đang đi qua bên này.

Phong Thanh! Sao anh ấy lại ở đây?

Đột nhiên Cố Duyên nhớ ra, phòng tân hôn của Phong Thanh và Tô Điền ở nơi này, nên anh ấy đột nhiên xuất hiện ở đây là chuyện rất bình thường!

Tuy cô thật lòng không muốn gặp mặt Phong Thanh, nhưng lúc này cô không còn lựa chọn nào khác, đành dung túng bản thân một lần nữa vậy. Đúng lúc này xe của Phong Thanh cũng từ từ dừng lại phía sau chiếc Bentley.

Kính cửa xe từ từ hạ xuống, bóng dáng của Phong Thanh hiện ra trước mặt cô, chỉ là, bên cạnh anh ấy vẫn có Tô Điền như cũ.

"Duyên Duyên, sao em lại ở đây?" Phong Thanh hỏi cô, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía chiếc Bentley ở phía trước.

"Em... đi ngang qua. Anh sắp về thành phố sao? Cho em quá giang chút nhé." Cố Duyên liếc A Kim đang đợi cô lên xe, rảo bước về phía chiếc Cayenne của Phong Thanh, kéo cửa ngồi vào ghế sau.

Chiếc xe Cayenne ngênh ngang lướt qua trước mặt A Kim. Đi được gần một cây, Cố Duyên mới nghĩ ra phải chào hỏi với người trong xe, lúc này cô mới phát hiện bên cạnh mình còn có một người đàn ông.

Người đàn ông này tên là Tô Uyên, là anh trai của Tô Điền, cô vẫn nhớ nhân vật này.

Tô Uyên là bạn học của Phong Thanh. Năm đó, một học sinh cá biệt như anh ta rõ ràng biết cô là bạn gái của Phong Thanh, mà vẫn không ngại ngần mà theo đuổi cô. Còn vì chuyện này mà bị Phong Thanh đánh cho một trận nhừ tử.

Trước tiên Cố Duyên chào hỏi Tô Điền, cô vẫn gọi cô ta là chị. Còn Tô Điền chỉ hờ hững đáp lại một câu, rồi tiếp tục lật xem quyển tạp trí thời trang trên tay, dáng vẻ vô cùng kênh kiệu.

"Cố Duyên? Tôi không nhìn nhầm chứ?" Tô Uyên kinh ngạc đánh giá cô: "Em khác xưa quá! Đã trở nên xinh đẹp rồi. Nghe nói em đã gả vào nhà giàu rồi, quả nhiên không phải người tầm thường!"

Cố Duyên không để ý tới những lời châm chọc của anh ta, cô chỉ cười nhạt, không đáp lại.

Trước kia, sau khi bị Phong Thanh đánh cho một trận thì Tô Uyên cũng trở nên nghiêm chỉnh, không dám có chút ý nghĩ tơ tưởng với cô. Sau khi Phong Thanh ra nước ngoài, hắn lại bám lấy cô như đỉa đói, điên cuồng theo đuổi cô.

Quãng thời gian đó cô đang đau khổ buồn bã, không thèm đoái hoài đến sự theo đuổi của anh ta. Về sau, khi cô khó khăn lắm mới vượt qua nỗi ám ảnh, thì Lam Ba xuất hiện trong cuộc đời cô. Thế là, Tô Uyên lại trở thành kẻ bại trận.

Sau đó cô nghe thấy Dương Xinh Xinh từng nhắc đến anh ta, nghe nói mấy năm nay anh ta sống rất vẻ vang, đã trở thành một vị cảnh sát rồi.

"Người vừa rồi là bạn của em à? Chưa từng nghe em nhắc đến." Phong Thanh hỏi Cố Duyên.

Dù không phải là bạn trai của cô nữa, anh ấy vẫn quan tâm cô. Mà người đàn ông lái chiếc xe sang trọng vừa rồi không qua nổi mắt anh ấy.

"Chúng ta đã ba năm không gặp nhau rồi, rất nhiều thứ đã thay đổi. Trong ba năm nay có người đến có kẻ đi, nhiều người bạn anh vẫn chưa gặp bao giờ." Cố Duyên nhìn anh ấy, cười nói.

"Những lời đơn giản như vậy mà còn có thể nói đến xúc động như vậy, quả nhiên là học sinh khoa văn." Tô Điền ngồi ở phía trước lạnh nhạt nói một câu.

Tô Uyên cũng nói xen vào: "Cố Duyên cũng không nói sai mà, ví dụ cậu hai nhà họ Ngự không phải là người thay đổi nhất sao."

Gã đàn ông xấu xa này lòng dạ quá hẹp hòi. Cố Duyên tức giận lườm anh ta một cái, lập tức cười châm chọc: "Cậu chủ Tô không ở công ty nhà mình mà chăm chỉ học hành, còn lăn lộn ở bên ngoài làm gì?"

Từ lúc chia tay với Phong Thanh, dường như cô chưa từng quan tâm đến Tô Uyên.

Tô Uyên nhún vai: "Tiểu Duyên Duyên, em vẫn làm trái tim tôi tổn thương như vậy!"

Phong Thanh bật cười trả lời thay: "Gần đây Tô Uyên đang phá một vụ án."

"Truy nã tên tội phạm giết người. Đợi tôi phá được vụ án này, tôi sẽ dùng tiền thưởng mời mọi người đi du lịch châu Âu bảy ngày." Tô Uyên lại nói xen vào, vừa nói vừa rút một tờ báo ra để trước mặt Cố Duyên, rồi chỉ vào một tấm hình bên trên.

Nơi mà ngón tay Tô Uyên đang chỉ vào chính là ảnh theo dõi tung tích Phong Tùy.

Cố Duyên sững sờ, hoàn toàn không ngờ người mà Tô Uyên đang truy nã lại là Phong Tùy mà cô vừa mới gặp, còn suýt chút nữa là xảy ra quan hệ với anh. Sao lại là anh?

Nếu để mấy người ngồi đây biết người cô vừa gặp là Phong Tùy, còn chiếc xe Bentley vừa nãy chính là xe của anh thì bọn họ sẽ có phản ứng gì? Nhất định sẽ không tin đâu nhỉ? Thế giới này quá nhỏ, quá nhiều chuyện trùng hợp!

"Vậy... bây giờ vụ án tiến triển như thế nào rồi?" Cố Duyên thận trọng hỏi.

"Cô quan tâm chuyện này làm gì? Đây là nội dung cơ mật, có thể tùy tiện tiết lộ với bên ngoài sao? Ngu ngốc!" Tô Điền nghiêng đầu liếc xéo cô một cái, giọng điệu có chút tức giận, nói xong thì lén nhìn Phong Thanh, rõ ràng sợ anh ấy không vui.

Còn Phong Thanh vẫn tập trung lái xe, không tỏ vẻ gì.

Lời của Tô Điền khiến Cố Duyên rất khó chịu. Không phải cô không hiểu chuyện này, cô chỉ muốn biết một chút mà thôi, nên mới không kiềm chế được mà hỏi. Cô ngượng ngùng cười, nói: "Đó chẳng phải vì chuyến du lịch châu Âu bảy ngày quá hấp dẫn rồi sao."

"Em thực sự muốn đi hả?" Tô Uyên lập tức trở nên hào hứng: "Muốn đi thì dễ thôi, không lấy được tiền thưởng tôi cũng có thể đưa em đi, chỉ cần em mở miệng, anh trai sẽ tháp tùng em bất cứ lúc nào."

"Không, dạo này tôi không rảnh, thôi cứ để sau này nói tiếp."

Chuyến du lịch châu Âu bảy ngày, với điều kiện bây giờ của cô sao có thể rời khỏi thành phố Tần. Dù cô có muốn đi thì nhà họ Ngự cũng không để cô đi.

Nghe hai người nói chuyện thân thiết như vậy, ngón tay cầm vô lăng của Phong Thanh không khỏi siết chặt lại, không ai hay biết, ngay cả anh ấy cũng không biết cảm xúc của mình đang dao động dữ dội.

Về đến nhà họ Ngự, để tránh khỏi tầm mắt của bà hai và Dung Kim, nên Cố Duyên cố ý vào nhà từ sảnh bên.

Chỉ là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Chuyện mà Cố Duyên có thể nghĩ được thì Dung Kim cũng có thể. Mới bước lên cầu thang, Dung Kim đã xuất hiện trước mặt cô, phía sau còn có Ngự Tứ. Dung Kim chậm rãi bước xuống, dùng giọng điệu châm chọc giễu cợt: "Mợ hai, cô thay đàn ông nhanh thật đấy. Hôm nay lại là một người khác rồi, nhưng đều là trai đẹp cả."

Nói đoạn quay đầu cười với Ngự Tứ: "Ngự Tứ, vợ em lại chơi bời với đàn ông rồi, nói với em mà em còn không tin."

"Chị sẽ không chơi bời với đàn ông, chị nói thích em nhất." Ngự Tứ quanh quẩn bên cạnh Cố Duyên.

Dung Kim không khỏi trợn mắt: "Ngu ngốc, đó là cô ta coi em là đứa trẻ mà dỗ dành thôi!"

Cố Duyên liếc cô ta một cái: "Cô chỉ mải nhìn trai đẹp, nhưng lại không nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh anh ta. Dung Kim, chẳng qua cô chỉ mượn cơ hội để phủ nhận đứa bé trong bụng tôi, để cha loại bỏ nó. Bản thân cô không thể mang thai lại cố gắng không cho người khác sinh con, không mệt sao? Mà cô đã cố gắng lâu như vậy, nhưng lại không có một chút hiệu quả nào? Cô diễn vai nữ phụ độc ác quá thất bại rồi đấy."

Cố Duyên nói xong, định đẩy cô ta ra để về phòng, nhưng Dung Kim nhanh chóng chặn trước mặt cô, giận dữ trừng mắt nhìn cô: "Cô nói cái gì? Ai không đẻ được? Ai không cho cô đẻ? Ai là phụ nữ độc ác?"

"Cô, Dung Kim."

"Cô!" Dung Kim giận dữ đánh mất lý trí, khi Cố Duyên đẩy cô ta ra để lên cầu thang, cô ta nhanh chóng vươn tay kéo mạnh cô một cái.

Cố Duyên đứng không vững, sợ hãi hét lên, cơ thể cũng ngã xuống khỏi cầu thang.

Cô quá sợ hãi, vội vàng nhắm chặt mắt lại, chờ đợi giây phút cơ thể đập xuống cầu thang. Cô thầm nghĩ, lần này mình chết chắc rồi!

Đúng lúc cô ngã xuống, Ngự Tứ hoảng sợ kêu lên, nhanh chóng vươn tay kéo tay cô lại. Cuối cùng, cơ thể Cố Duyên không chạm vào mặt đất cứng rắn mà rơi vào lòng Ngự Tứ.

Do lực va chạm, Ngự Tứ lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững được, mọi nguy hiểm đã trôi qua.

Dựa vào lòng Ngự Tứ, Cố Duyên vẫn còn thấy vô cùng sợ hãi, đôi mắt vẫn nhắm chặt, mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

Là Ngự Tứ đã cứu cô. Lúc này, bỗng nhiên cô cảm thấy vòng tay Ngự Tứ vững trãi, rộng lớn, an toàn biết bao, khiến cô có cảm giác không muốn rời xa vòng tay ấy.

"Chị ơi, chị không sao chứ?" Ngự Tứ vỗ lưng cô như đang dỗ dành đứa trẻ.

Một phen hú hồn! Cố Duyên thở hắt ra, yếu đuối mở mắt. Nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của Dung Kim, cô nghĩ người phụ nữ này tuy ác độc, nhưng vừa rồi cũng không cố ý. Cô ta cũng bị tình huống bất ngờ này hù dọa cho một phen.

Nhưng cô ta nhanh chóng trở về dáng vẻ bình thường, tức giận liếc xéo cô một cái rồi quay người đi khỏi đó.

Cố Duyên ghét nhất những ngày lễ tết và cuối tuần, hoặc những ngày đặc biệt khác. Bởi vì lúc đó nhà họ Ngự luôn có một đám anh em ghé thăm, khiến nhà họ Ngự trở nên ồn áo huyên náo.

Trung thu năm nay cũng không ngoại lệ, những người nên đến và không nên đến đều ghé đến, tổng cộng không dưới ba trăm người.

Ngự Tứ đòi xuống sân chơi với Dung Kim và đám cậu ấm cô chiêu. Ban đầu Cố Duyên không muốn để anh đi, nhưng nghĩ lại hôm nay là tết trung thu, đã lâu rồi anh chưa được chơi vui vẻ như vậy. Hơn nữa nhìn ánh mắt háo hức của anh, cô quả thực không nỡ cấm anh đi chơi. Nên cô mới đồng ý để anh xuống chơi cùng đám cậu ấm đó.

Quần áo vest của anh rất ít, hầu như đều bị hỏng. Bởi mỗi khi anh mặc, không phải dính bẩn không thể giặt được thì chính là bị cọ rách. Muốn tìm được một bộ lễ phục ra hồn cũng không dễ dàng.

Lục tìm một lúc lâu, Cố Duyên mới tìm được một bộ vest màu xanh đậm mất hai chiếc cúc ở tay áo bên trái. Để bộ vest dễ nhìn hơn, Cố Duyên đành cắt nốt mấy chiếc cúc còn lại, rồi đính cúc của bộ khác vào, như vậy bộ vest mới đỡ xấu hơn.

Nhưng chuyện này cũng hơi khó với cô. Tuy từ nhỏ cô không có mẹ, về sau mới có một người mẹ kế, nhưng cũng được lớn lên trong vòng tay bao bọc của người lớn, lại là thời đại mới, nên cô chưa từng học may vá quần áo.

Cô nghĩ ngợi, rồi quyết định gọi điện cho chị Trần đến giúp cô, nhân tiện mang kim chỉ đến.

Bình thường chị Trần cũng đối xử khá lễ độ với cô. Vừa nghe thấy Cố Duyên tìm mình, thì chị ta có chút khó xử. Chị ta nói rằng bà hai lệnh cho chị ta không được rời khỏi bữa tiệc, để có thể vệ sinh hội trường bất cứ lúc nào. Nhưng chị ta vẫn đồng ý đến giúp cô, đồng thời mang theo kim chỉ.

Chị Trần vội vàng dạy cô cách khâu vá rồi rời đi, để lại một mình Cố Duyên tự mày mò may vá, từng đường kim trúc trắc hiện ra.

"Chị, lúc nào chúng ta mới có thể ra ngoài?" Ngự Tứ ngồi trước mặt Cố Duyên, gác cằm lên mặt bàn, giương mắt nhìn cô, dáng vẻ vô cùng buồn chán.

"Nhanh thôi, đợi tôi khâu nốt cúc áo cho cậu là xong rồi."

"Vậy chị làm nhanh một chút, em đã chán chết rồi."

"Được rồi, cậu đừng giục nữa, sắp xong rồi." Cố Duyên vừa nói vừa đưa kim nhanh hơn. Nhanh đến nỗi cô không khống chế được mũi kim, chỉ một thoáng sơ ý mũi kim đã đâm vào ngón trỏ.

"A..." Cố Duyên kêu đau, lập tức nhìn thấy máu chảy ra từ đầu ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bộ váy ở đâu ra_

Ngự Tứ bị giật mình bởi tiếng kêu của cô, thấy một giọt máu ở đầu ngón tay cô, anh vội vã bắt lấy rồi nói: "Chị chảy máu rồi."

Ngự Tứ ngậm ngón tay cô vào miệng, giúp cô cầm máu.

Cố Duyên không ngờ anh hiểu được điều này, cười hớn hở nói: "Không sao, chẳng đau gì sất, em bỏ ra đi."

Ngự Tứ ra sức lắc đầu, không chịu nhả ra, ngậm khoảng năm phút mới bỏ tay cô ra. Thấy cô lại soạn sửa tiếp tục khâu vá, anh vội nói: "Chị ơi, chị không cần vá nữa đâu, em mặc bộ này."

Anh cầm bộ vest trắng bị rách một lỗ nhỏ trên tay áo, Cố Duyên liếc xéo anh: "Người ta sẽ cười em đó."

"Em không sợ bọn cười, em không muốn thấy tay chị bị thương, như vậy sẽ rất đau đó." Lời này của Ngự Tứ nghe rất xuôi tai, Cố Duyên mỉm cười hài

lòng, trong lòng thầm nghĩ đúng là không uổng phí công cô thương anh như vậy.

Ngự Tứ chính là tri kỷ của cô, dù ở đâu, bất cứ khi nào, anh cũng luôn khiến cô vui.

Cố Duyên vỗ vào tay anh, mỉm cười vỗ về nói: "Em ra đó xem phim đi, đừng làm ảnh hưởng đến chị, chị sẽ cẩn thận mà."

"Vâng." Ngự Tứ ngoan ngoãn đứng dậy đi xem TV.

Hai mươi phút sau, Ngự Tứ mặc bộ đồ Cố Duyên đã vá xong vui vẻ xuống tầng. Cố Duyên thu dọn kim chỉ rồi ra ngoài ban công thì phát hiện trời sắp tối rồi, đèn trong vườn hoa đã sáng trưng. Người lớn tuổi đều đang trò chuyện trong phòng, đám thanh niên không sợ lạnh nướng thịt, ngắm trăng ngoài sân vườn.

Trong vườn hoa, các chàng trai ăn mặc chỉnh tề bảnh bao, còn các cô thiếu nữ cũng xinh đẹp tươi tắn.

Ngẩng đầu ngắm vầng trăng tròn như chiếc đĩa trên trời, Cố Duyên thở dài. Cô thực sự không muốn làm bộ làm tịch với đám nam thanh nữ tú giả tạo này. Nhưng quy củ không cho phép như vậy, dù sao cô cũng là một phần trong nhà họ Ngự.

Cô không thể bất chấp trời rét mà mặc váy, đi giày cao gót giống mấy cô gái trong vườn hoa kia. Kéo tủ quần áo ra, cô thử hết bộ này đến bộ kia nhưng vẫn không tìm được một bộ váy thích hợp với bữa tiệc kiểu này.

Cuối cùng, ánh mắt cô rơi xuống bộ váy nằm trong một góc ở tầng thấp nhất của tủ quần áo. Đây là bộ váy cô mặc về từ nơi ở của Phong Tùy. Hôm đó, khi quay về nhà họ Ngự, cô đã ném bộ váy này vào trong góc tủ, trong lòng chỉ muốn trốn tránh nó như trốn tránh Phong Tùy vậy.

Cô chưa từng nghe thấy tên nhãn hiệu của bộ váy đó, chỉ biết bộ váy thu đông liền thân màu kem này rất hợp với cô. Hiện giờ, ngoài nó ra, cô không tìm được bộ nào phù hợp hơn nữa.

Cô cũng không phải người giả tạo, cũng không muốn mượn quần áo để đánh bóng bản thân. Nhưng bữa tiệc tối nay không chỉ có mấy người trong nhà quây quần lại, cô vẫn phải giữ gìn thể diện cho nhà họ Ngự.

Giây phút Cố Duyên xuất hiện tại vườn hoa với bộ váy này, Dung Kim vừa liếc đã biết đây là bộ váy phiên bản giới hạn của một hãng thời trang nổi tiếng trên thế giới. Cô ta nhìn chằm chằm Cố Duyên rồi huých vào eo một cô gái khác, nói: "Trời trời, Mễ Nhiên, cô nhìn bộ váy kia kìa, đó có phải bộ váy mà chúng ta đã nhìn thấy trên tạp trí tháng trước không nhỉ?"

Mễ Nhiên cũng quan sát bộ đồ của Cố Duyên, nhìn mất hồi lâu mới gật đầu nói: "Hình như vậy đó, giống hệt luôn, đó không phải phiên bản limited sao? Nó đắt cắt cổ mà? Sao người như cô ta lại mua được nhỉ?"

"Đồ giả thôi, bán cô ta đi cũng không mua nổi chiếc váy này." Dung Kim khinh khỉnh.

"Nhưng tôi thấy không giống đồ giả..."

Hai người họ tiếp lời nhau tranh luận, lời xì xào đó vừa hay lọt vào tai Cố Duyên. Cô hơi ngạc nhiên, có thế nào cô cũng không nghĩ rằng bộ váy này có lai lịch vẻ vang như vậy.

Lúc ấy, Phong Tùy chỉ bảo cô tùy ý chọn một bộ đồ trong tủ quần áo, cô cũng thuận tay lựa bộ này thôi. Thật không ngờ cô lại chọn đúng bộ đủ cả danh lẫn tiếng như vậy, chắc chắn những bộ đồ khác trong chiếc tủ ấy cũng không tầm thường.

Phong Tùy đúng là người có tiền, lại còn là một tên thích đốt tiền nữa!

Mặc dù Cố Duyên không thấy thoải mái với những ánh mắt dò xét kia, nhưng gương mặt cô vẫn mỉm cười lịch sự. Cô rảo bước đến trước mặt hai người kia, khóe miệng ẩn hiện ý cười: "Mễ Nhiên, lâu rồi không gặp, chào mừng cô đến nhà họ Ngự chơi."

"Cũng không tính là lâu, tuần trước mới đến mà." Mễ Nhiên lại thầm đánh giá bộ đồ của cô thêm lần nữa, quan sát ở cự ly gần như vậy càng cảm thấy đây chính là hàng thật, không hề giống đồ fake như lời Dung Kim nói.

"Cô lấy đâu ra bộ váy này vậy? Không phải cô tự mua đó chứ?" Dung Kim hỏi cô.

Cô là người nhìn thấy kiểu dáng này trước nhất trên tạp trí, sau đó cô còn bảo Ngự Hàn mua cho cô một bộ. Ai ngờ Ngự Hàn chỉ lạnh lùng ném cho cô một câu: "Muốn mua thì tự mua đi, đừng quấy rầy tôi."

Khi ấy, Dung Kim bị đả kích rất mạnh, không phải cô không mua nổi bộ đồ này, thực ra có tiền cũng chưa chắc mua được nó. Nếu như Ngự Hàn chịu mượn mác công ty đi mua thì may ra còn chút hi vọng.

Sau đó cô lại đem bộ váy này cho Mễ Nhiên xem với hi vọng có thể dựa hơi cha của Mễ Nhiên để mua. Cha của Mễ Nhiên là phó thị trưởng đương thời của thành phố Tương, mua một bộ váy dễ như trở bàn tay vậy. Nhưng khi ông ấy tìm đến công ty nước ngoài kia thì kiểu dáng này đã bị người ta mua mất rồi.

Mà người mua đó lại là Cố Duyên? Làm sao các cô có thể nuốt được cục tức này? Sao có thể nhịn được nỗi nhục này chứ?

Cố Duyên không muốn nói dối, cũng không muốn nói nguồn gốc của bộ đồ này cho hai ả tọc mạch kia nghe. Cô chỉ mỉm cười rồi nói: "Phụ nữ ấy mà, cũng phải có một hai bộ đồ hiệu chứ, điều này có gì ngạc nhiên đâu chứ?"

Nói xong cô cụng vào chiếc ly mà hai người kia đang cầm, nhã nhặn quay người rời đi, bỏ mặc hai người đang nhìn cô với ánh mắt hằn học kia.

"Có gì hơn người cơ chứ? Không phải chỉ là một bộ váy thôi sao? Còn tưởng mình đang khoác long bào à?" Dung Kim tức giận.

"Đừng nổi nóng vội, cứ chờ lát nữa tôi phá nát nó thế nào đi." Mễ Nhiên vỗ vỗ vào bả vai Dung Kim, đôi mắt nhuộm đầy ánh sáng kỳ lạ.

Cố Duyên kéo Ngự Tứ ngồi xuống bàn để ăn bánh trung thu. Bởi vì đang mang thai nên vừa nhìn thấy bánh trung thu cô đã buồn nôn rồi. Từ đầu tới cuối chỉ mỗi mình Ngự Tứ ăn, anh không hề để ý đến hình tượng, bộ quần áo kia cũng nhanh chóng nhem nhuốc.

Cố Duyên rút giấy ăn lau bơ trên vạt áo cho anh, nhỏ giọng nhắc nhở anh giữ ý.

Ngự Tứ cười hì hì gật đầu rồi lại quyệt một vệt bơ lên vạt áo. Cố Duyên bất lực, mặc anh muốn làm gì thì làm.

"Chị, chị ăn cái này đi." Ngự Tứ bỏ một miếng bánh chocolate mà cô thích ăn vào đĩa cô.

"Cảm ơn." Cố Duyên cũng lấy cho anh một miếng bánh kem.

Lúc hai người họ vừa cười nói vừa ăn, phía sau đột nhiên vang lên một giọng phụ nữ mỉa mai: "Chậc chậc, Ngự Tứ à, ai khâu mấy chiếc khuy đó lên áo cậu vậy? Sao chiếc cao chiếc thấp thế kia? Chắc không phải chị Cố khâu lại giúp cậu chứ?"

Cố Duyên quay đầu lại, nhíu mày, người phụ nữ này bám dai như đỉa đói vậy!

Người đang mỉa mai kia không xa lạ gì, chính là Mễ Nhiên. Cô ta mặc một bộ váy dài, khoác ngoài một chiếc áo da.

Ngự Tứ hồn nhiên không hề hiểu thấu những lời mỉa mai của người ta, anh còn vui vẻ gật đầu: "Đúng vậy, là chị Cố khâu giúp em, chị không những giỏi mà còn rất thương em nữa."

"Chị Cố nhà cậu đúng là rất giỏi, rất thương cậu." Mễ Nhiên mỉm cười: "Cô ta mặc bộ đồ trị giá mấy chục triệu, còn cậu mặc bộ đồ cũ phải khâu vá. Thời đại nào rồi mà còn mặc đồ khâu vá? Chị Cố cậu chuyện gì cũng làm được nhỉ?"

Bốn phía vang lên từng tràng cười nhạo, họ xúm lại nhìn quần áo của Ngự Tứ và Cố Duyên.

Cố Duyên khó chịu vô cùng, không chuẩn bị một bộ đồ tử tế cho Ngự Tứ là lỗi của quản gia, sao những người này đều đổ hết trách nhiệm lên người cô?

"Anh Ngự Tứ, anh mau đi thay đồ đi, xấu hổ quá đi mất." Một người họ hàng xa của bà hai dùng ngón trỏ và ngón cái kéo ống tay áo loang lổ của Ngự Tứ, gương mặt khinh khỉnh.

So với bộ đồ cắt may gọn gàng của hắn, chất lượng vải của bộ đồ này tốt hơn nhiều. Có điều việc này cũng khiến đám cậu ấm cô chiêu kia soi mói xem ai là người mặc đẹp hơn, đồ trang sức của ai đắt tiền hơn, xe thể thao của ai nổi tiếng hơn?

Cố Duyên cảm thấy khó hiểu, cô khinh thường và ghét cay ghét đắng đám cậu ấm cô chiêu này!

Cô cười yếu ớt, kéo Ngự Tứ lại gần mình, liếc mắt nhìn đám người xung quanh rồi dừng lại tại vị trí của cậu ấm kia. Cô liếc xéo cái bụng bia của hắn, cười hờ hững nói: "Cậu em này, cho hỏi nhà họ Ngự thiếu tiền à?"

Người kia lắc đầu, tỏ ý nhà họ Ngự không hề thiếu tiền, cũng tỏ ý hắn không hiểu ý cô.

"Đúng vậy, nhà họ Ngự không thiếu tiền, sao Ngự Tứ lại thiếu quần áo được? Không sai, khuy trên người cậu ấy là do tôi khâu, là do tôi khâu từng sợi chỉ, từng mũi kim đó. Đây là thành ý của một người làm vợ, giá trị của bộ vest này nằm ở từng đường kim mũi chỉ. Hình như mẹ hai từng nói, mỗi năm cậu thay ít nhất mười cô bạn gái, tại sao cậu lại phải đổi nhiều như vậy? Đơn giản bởi bọn họ chỉ muốn tiền, xe, nhà của cậu thôi. Họ sẽ không nhặt giúp cậu chiếc cúc áo mà cậu bất cẩn đánh rơi đâu. Bộ đồ của cậu rất thời thượng, rất đắt tiền. Nhưng có mặc bộ đồ đắt hơn nữa thì cậu cũng vẫn không thể cao hơn, bảnh bao hơn Ngự Tứ đâu. Ngự Tứ chưa từng chê cười chiều cao của cậu, chưa từng chê cậu béo, nhưng cậu lại hùa theo mấy tên đó cười nhạo bộ đồ kém sang của anh ấy, cười hàng cúc áo may tay của anh ấy. Cậu cảm thấy làm như vậy vui lắm à?"

Cố Duyên nói xong những lời này, cậu em kia vừa xấu hổ vừa tức giận, khuôn mặt phúng phính đỏ bừng lên.

Những người khác cũng im bặt, mấy cô chiêu kia cảm thấy lời Cố Duyên rất có tình có lý. Nhưng họ không dám đối đầu với Dung Kim, cuối cùng cũng không bày tỏ thái độ. Cuối cùng cũng chỉ có Mộng Châu cười hòa giải: "Chị dâu, chị đừng nóng giận, cậu ấy chỉ đùa thôi mà. Hồi trước cậu ấy vẫn hay trêu đùa anh Ngự Tứ như vậy mà, phải không anh Ngự Tứ?"

Mộng Châu nhìn Ngự Tứ, những người phía sau rối rít gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy đó, anh Ngự Tứ cũng thích đùa mà."

Tên không có chính kiến này, Cố Duyên thầm mắng Ngự Tứ nhưng gương mặt vẫn mỉm cười, nói: "Tôi không tức giận, tôi cũng đang đùa với cậu ấy thôi mà, mong cậu đừng để bụng nhé."

“Cậu ấy không để bụng đâu, mọi người cũng vậy mà. Nào, chúng ta tiếp tục nướng thịt thôi.” Mộng Châu đẩy người em trai mặt tròn như mâm kia đi nướng thịt.

“Miệng lưỡi của người phụ nữ này còn sắc hơn dao ấy.” Mễ Nhiên liếc xéo Cố Duyên, nhỏ giọng thì thầm.

Đây cũng là điều mà Dung Kim ghét nhất. Cố Duyên không chỉ miệng lưỡi sắc bén mà còn chưa từng chịu nhún nhường trước ai. Dù thường ngày cô nói gì, làm gì, thậm chí lần trước bị đánh cho gần chết thì ngay đến một câu cầu xin cũng không thèm nói.

Đến giờ, Dung Kim cũng không biết rốt cuộc Cố Duyên sợ gì, có vẻ như không có chuyện gì khiến cô quan tâm.

“Cô ta luôn như thế, nếu không, sao Ngự Tứ lại bị cô ta dụ dỗ xoay vòng vòng, bây giờ cậu ta còn không tìm chúng ta chơi nữa.”

Mễ Nhiên gật đầu đồng ý: “Đúng thế, lúc trước Ngự Tứ đều thích quấn quýt lấy chúng ta, bảo nó làm gì thì nó liền làm cái đó. Nhưng từ khi cô ta đến, cậu ta lại thay đổi, đúng là tên ăn cây táo rào cây sung mà.”

“Cậu xem cô ta đắc ý thế nào kìa, hừ, không phải chỉ là một bộ lễ phục số lượng giới hạn thôi sao.”

“Xem tớ làm sao khiến cô ta cởi bộ lễ phục giới hạn đó xuống.” Mễ Nhiên nhìn Dung Kim một cái, hai mắt híp lại hiện lên chút nguy hiểm, cô ta cầm ly rượu trong tay bồi bàn, không biết vô tình hay cố ý tới gần bên người Cố Duyên.

Cô Duyệt hoàn toàn không cảm giác được nguy hiểm đang đến gần, cô kéo tay Ngự Tứ đến cạnh bể bơi nhìn ánh trăng tròn phản chiếu dưới hồ nước. Ngự Tứ vui vẻ, chỉ vào trăng tròn trong hồ nói nó to, tròn hơn cả trên trời nữa.

Bể bơi được thiết kế ở trong vườn hoa, mọi người cũng đang ở đó nướng thịt, ăn đồ, uống rượu. Cố Duyên không thể uống rượu, cũng không thích uống, cô cũng ăn không nổi bánh ngọt nữa, không biết làm gì nên đành ngồi ngắm trăng với Ngự Tứ.

Cô vừa muốn quay người đi lấy nước trái cây cho Ngự Tứ, lúc quay lại thấy Mễ Nhiên mỉm cười nhìn mình, trước khi cô định nói thì Mễ Nhiên đã cướp lời: “Duyên Duyên, vừa rồi cô nói rất có lý, là tôi không đúng trước, giờ tôi nhận sai với cô.”

“Không cần đâu, cô cũng không có làm gì sai cả.” Cố Duyên không bắt chẹt cô lần này. Theo cô, Mễ Nhiên và Dung Kim đều là một loại người giống nhau, chắc chắn sẽ không thật lòng nói xin lỗi với cô, nhất định cô ta đang có dụng ý khác.

“Nào, tôi mời cô một ly.” Mễ Nhiên giơ cao ly rượu lên, ra vẻ đi đến trước mặt Cố Duyên. Ngay lúc này, dưới chân cô ta đột nhiên không cẩn thận, “ngoài ý muốn” va phải chậu hoa. Cô ta khẽ hô một tiếng, bổ nhào vào người Cố Duyên, còn Cố Duyên cũng bất ngờ không kịp phòng bị, bị cô ta đụng phải văng ra ngoài.

Cố Duyên ngửa người ra sau, phía sau cô chính là bể bơi đang tỏa ra khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Mễ nhiễm chết rồi

“Cứu tôi với--!” Cô kêu cứu trong hoảng loạn, rồi giơ tay về phía trước để bắt lấy một vật gì đó theo bản năng, và tình cờ lại bắt được dây thắt lưng của Mễ Nhiên. Ngay sau đó, cả hai người cùng nhau rơi xuống nước và cùng hét chói tai, một tiếng ‘rầm’ thật lớn vang lên.

“Chị ơi!” Ngự Tứ thấy Cố Duyên bị rơi xuống nước thì lập tức nhảy xuống theo mà không hề nghĩ ngợi, vì vậy mà bầu không khí ở bên bể bơi trở nên hỗn loạn.

Dòng nước lạnh như băng nhanh chóng bao phủ lên người Cố Duyên làm cho cô hoảng sợ, bởi vì không biết bơi nên cô chỉ có thể không ngừng giãy giụa trong nước. Đầu óc thì trở nên trống rỗng, còn nước trong bể bơi thì không ngừng tràn vào miệng và mũi của cô, cái cảm giác này còn khó chịu hơn cái chết nhiều!

Mọi người ở trên bể bơi cũng trở nên cuống cuồng, ai cũng gào thét gọi cứu người nhưng không có ai dám nhảy xuống nước cả. Dù sao thì đây cũng là nước đã đóng băng, ai cũng sợ và không ai muốn cả người ướt như chuột lột cả.

Bể bơi này chỉ cao đến cổ của Cố Duyên, chỉ cần cô đứng thẳng là được, nhưng có lẽ là vì quá sợ hãi nên cô không ngừng giãy giụa, mà càng giãy giụa thì cô lại càng chìm xuống, khiến cho nước trong bể bơi không ngừng ộc vào trong miệng cô.

Lúc này dường như đã trải qua 100 năm rồi vậy, cuối cùng thì Cố Duyên cũng bắt được một chiếc ‘phao cứu mạng’, cô cũng không quan tâm đó là ai, mà cứ ôm chặt lấy đối phương không chịu buông tay.

“Chị ơi, chị không sao chứ, em đến để cứu chị lên đây.” Ngự Tứ ôm lấy cô rồi bơi về phía bờ.

Những người ở trên bờ cũng hợp sức để kéo hai người lên, chị Trần thì đi lấy mấy chiếc khăn tắm lớn ở trong tủ quần áo ra để choàng lên cho hai người rồi ân cần nói: "Cậu hai, mợ hai, hai người mau về phòng tắm nước nóng đi, mợ hai cũng không thể bị cảm được, dù sao em bé trong bụng vẫn còn rất nhỏ."

Cố Duyên cũng biết bản thân mình không thể bị cảm vào lúc này, vì vậy cô để cho chị Trần dìu mình đứng dậy, vừa ho vừa đi về phía nhà chính. Khi cô mới đi được hai bước thì nghe thấy có cô gái thét chói tai: "A--! Máu! Nhiều máu quá--!"

Máu! Cố Duyên quay đầu lại thì thấy nước trong bể bơi đều từ từ chuyển sang màu đỏ, cuối cùng thì cả một bể bơi lớn đều biến thành màu đỏ.

Cô cúi đầu nhìn xuống hai chân của mình, rồi quay sang nhìn Ngự Tứ, hai người đều không bị thương, ngoài việc bị lạnh và cảm thấy khó chịu bởi vì quần áo ướt sũng thì không có vấn đề gì cả, vậy đây là máu của ai! Nhiều như vậy! Đỏ như vậy!

"Mễ Nhiên! Mễ Nhiên còn chưa lên!" Dung Kim lúc này mới phản ứng lại, sau đó cô ta không ngừng đứng ở bên bể bơi kêu gào.

Đúng vậy, còn có Mễ Nhiên, cô nhớ lúc mình ngã xuống nước thì có kéo Mễ Nhiên cùng nhau rơi xuống nước. Đến bây giờ mà cô ta vẫn chưa đi lên sao? Lúc này cô quá hoảng sợ nên không có tâm trí đâu mà quan tâm đến việc Mễ Nhiên đã lên bờ hay chưa.

Nhân viên bảo vệ vội vàng chạy đến, sau đó mặc nguyên bộ quần áo đó mà nhảy xuống bể bơi để tìm kiếm, sau đó nhanh chóng mang Mễ Nhiên lên bờ.

Khi Mễ Nhiên được đưa lên thì xung quanh lập tức vang lên những tiếng hét chói tai, sau đó mọi người cũng nhanh chóng lùi về sau. Khi Cố Duyên vừa nhìn thấy Mễ Nhiên thì cũng bị dọa sợ, cả người cô trở nên cứng ngắc, đứng yên tại chỗ.

Mới lúc trước Mễ Nhiên còn đang rất khỏe mạnh, hơn nữa không ngừng châm biếm và cố ý đẩy cô ngã xuống bể bơi mà bây giờ đã nằm im trên nền xi măng, hai mắt trợn trừng, máu tươi thì đang không ngừng chảy ra từ cổ của cô, nhuộm đỏ mặt đất.

Một nửa của chiếc ly chân dài đang cắm ở vị trí động mạch chủ ở cổ cô ta, đây là chiếc ly rượu mà lúc nãy cô ta cầm trong tay.

Đây là lần đầu tiên Cố Duyên nhìn thấy kiểu chết tàn nhẫn như vậy. Khi cô nhìn Mễ Nhiên đến chết cũng không nhắm được mắt thì lập tức cảm thấy buồn nôn, giống như là có rất nhiều thứ trong bụng muốn trào ra bên ngoài vậy.

Vậy là cô ta chết rồi sao? Tại sao lại có thể như vậy? Sao lại như thế chứ?

"Mau gọi bác sĩ Chung đến!" Dung Kim gào lên, sau đó có người giúp việc nhanh chóng chạy đi tìm bác sĩ Chung.

Ông Ngự và bà hai vốn đang ở trong phòng nói chuyện, khi hai người bọn họ nghe thấy tin này thì cũng vội vàng chạy đến. Đợi đến lúc hai người nhìn thấy Mễ Nhiên nằm trên mặt đất, hai mắt trợn trừng thì suýt chút nữa bị dọa ngất. Ông Ngự cố gắng đứng vững, sau đó lên tiếng hỏi: "Tại sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì!"

"Cha! Là cô ta, là cô ta lôi Mễ Nhiên ngã xuống bể bơi!" Dung Kim cũng bị dọa sợ, cô ta chỉ tay về phía Cố Duyên, vừa khóc vừa nói.

Ánh mắt tức giận của ông Ngự và bà hai lập tức hướng về phía Cố Duyên, thấy cô đang run lẩy bẩy thì có phần không tin.

Ngự Tứ lau khô nước ở trên mặt, rồi vội vàng nói đỡ cho Cố Duyên: "Mới không phải đâu, là Mễ Nhiên ra tay đẩy chị ngã xuống trước."

"Tất cả mọi người đều nhìn thấy Cố Duyên lôi Mễ Nhiên xuống nước, rồi dùng chiếc ly cắt đứt động mạch chủ trên cổ của cô ấy!" Dung Kim tức giận trừng mắt nhìn Cố Duyên, kỳ thật cô ta cũng đang rất sợ hãi, nếu như cô ta không đổ thêm dầu vào lửa thì sao Mễ Nhiên lại muốn đẩy Cố Duyên ngã xuống nước để phá hoại bộ quần áo của cô ta? Và sao có thể xảy ra những chuyện ngoài ý muốn này?

Ông Ngự trong giây lát cũng không phân biệt được thật giả, đúng lúc đó thì bác sĩ Chung chạy đến, khi ông ta thấy Mễ Nhiên cũng bị dọa sợ. Ly rượu kia được đâm rất sâu và cũng rất chuẩn, chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng biết là không thể cứu được nữa rồi.

Khi bác sĩ Chung tuyên bố Mễ Nhiên đã chết thì hai chân của Cố Duyên cũng trở nên mềm nhũn, sau đó ngồi bệt xuống mặt đất.

Mễ Nhiên đã chết, rõ ràng là lúc này cô ta còn rất khỏe mạnh!

Rốt cuộc ai là hung thủ giết chết cô ta? Đây là lỗi của ai? Là của cô sao? Nếu lúc nãy cô không kéo cô ta ngã xuống cùng thì Mễ Nhiên sẽ không ngã xuống bể bơi, và cũng sẽ không có những chuyện sau đó. Đều là lỗi của cô, là cô đã giết chết cô ta...

Cuối cùng thì trong đầu của Cố Duyên chỉ có sự hối hận vô bờ bến, thực sự rất hối hận...

Cố Duyên cảm thấy bản thân chưa ngủ đủ giấc thì đã bị ai đó lay tỉnh. Cô thấy choáng váng, cả người cũng nóng rực, khó chịu đến mức không cách nào mở mắt được. Xung quanh cô là tiếng khóc và tiếng măng chửi, khiến cô càng cảm thấy khó chịu.

"Cô đứng dậy cho tôi! Đền mạng cho con gái tôi! Đứng dậy đi--!" Giọng nói khàn đặc của một người phụ nữ không ngừng vang lên bên tai của cô, cùng với tiếng kêu khóc chửi mắng của người đó thì cô cũng cảm thấy cánh tay của mình bị nắm đau, thân thể cũng vì thế mà lay động.

Cô rất muốn mở mắt ra xem đang xảy ra chuyện gì, nhưng mà cho dù cô có cố gắng như thế nào thì mí mắt của cô cũng không nhúc nhích, giống như là

bị dính chặt lại vậy. Cô muốn rút tay của mình ra nhưng cũng không thể như ý.

"Cô tỉnh dậy đi! Trả con gái lại cho tôi!" Giọng nói kia vẫn cứ vang lên bên tai cô.

Rốt cuộc đó là ai? Là ai đang nắm chặt lấy cánh tay của cô mà đòi con gái? Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Cô nghĩ ra rồi, buổi tiệc hôm Trung thu, dòng nước lạnh lẽo trong bể bơi, cô và Mễ Nhiên cùng nhau rơi xuống nước, một nửa của ly thủy tinh đâm vào động mạch chủ trên cổ của Mễ Nhiên, làm cho máu của cô ta nhuộm đỏ bể bơi, nhuộm đỏ cả mặt đất, cuối cùng thì cô ta chết.

Nhưng người phụ nữ này là ai, tại sao lại muốn cô trả con gái cho bà ta? Rõ ràng đấy cũng không phải là lỗi của cô mà!

Sự đau đớn trên cánh tay bỗng nhiên biến mất, sau đó giọng nói của Ngự Tứ vang lên: "Bà đừng động vào chị nữa! Không phải là chị giết chết Mễ Nhiên! Là Mễ Nhiên đẩy chị xuống nước trước!"

"Đúng vậy, bà Đới, mong bà nén bi thương, sau khi cô Mễ Nhiên rơi xuống nước thì vô tình bị chiếc ly trong tay mình đâm vào động mạch chủ, nên cũng không thể trách Duyên Duyên được!" Ông Ngự cũng đứng ở một bên nhẹ giọng khuyên giải.

Lần này người chết không phải là chị Lưu hay là Trân Chu, mà là con gái rượu của phó thị trưởng thành phố Tương, nên không thể qua loa cho qua chuyện. Đắc tội với phó thị trưởng tuy không phải là con đường chết nhưng cũng sẽ vô cùng rắc rối.

Bà Đới vẫn cứ tiếp tục gào khóc, căn bản là không nghe lời khuyên của người khác: "Bác sĩ cũng nói là vết thương của Mễ Nhiên rất kỳ lạ, không phải là ngoài ý muốn! Nhất định không phải là ngoài ý muốn, nhất định là người phụ nữ độc ác này muốn giết chết nó!"

Bà Đới lại muốn nhào đến, may mà Ngự Tứ kịp thời đẩy ra. Bà Đới ngồi bệt xuống mặt đất, tiếng khóc như đứt từng khúc ruột vậy.

Cố Duyên cố gắng mở mắt ra, khi nhìn thấy cảnh vật xung quanh thì cô lập tức bị dọa sợ, bây giờ có rất nhiều người lạ đứng đứng xung quanh giường của cô, giống như đang chờ cô tỉnh lại vậy. Còn bà Đới đang ngồi ở mép giường, không ngừng khóc lóc nỉ non.

Khi thấy cô tỉnh lại thì mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, còn Ngự Tứ thì vui vẻ nắm lấy tay cô: "Chị ơi, chị tỉnh rồi sao? Chị bị sốt, lại còn ngủ rất lâu, chị ơi, em còn nghĩ là chị sẽ không tỉnh lại nữa."

Ngự Tứ vừa nói vừa khóc thút thít, giống như một đứa bé bị dọa sợ vậy.

Bà Đới nghe thấy Cố Duyên tỉnh lại thì lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó nhào lên mắng chửi: "Con khốn! Cuối cùng thì cô cũng đã tỉnh, cô không phải là muốn giả chết sao? Cô giả vờ tiếp đi! Sao giờ lại không giả vờ nữa...!"

Bà ta suýt chút nữa là nhào lên người của Cố Duyên, nhưng may có ông Ngự và bà hai ngăn lại.

Bà hai vì muốn thể hiện sự quan tâm của mình dành cho Cố Duyên nên đành phải dối trá mà khuyên một câu: "Bà Đới, Duyên Duyên mới tỉnh, bệnh tình còn chưa ổn định. Tôi nghĩ chúng ta nên đi xuống tầng nói chuyện, dù gì chúng tôi cũng nhất định cho bà một câu trả lời thỏa đáng."

Bà Đới cũng không muốn đi, ánh mắt hằn học của bà ta vẫn luôn hướng về phía Cố Duyên, hiển nhiên là muốn cô cho bà ta một câu tra lời.

Bà hai liếc mắt nhìn bà ta, sau đó đi đến bên giường của Cố Duyên rồi nhỏ giọng nói: "Duyên Duyên, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Mễ Nhiên lại bị cái ly ở trong tay mình đâm vào cổ họng? Việc này cũng quá kỳ lạ rồi."

Ngự Tứ rót một cốc nước ấm cho Cố Duyên, cô uống một ngụm rồi bình tĩnh nhìn về phía bà Đới: "Là Mễ Nhiên cố ý đẩy tôi xuống nước, trong lúc cấp bách thì tôi bắt được dây thắt lưng của cô ta,kết quả là cả hai người đều rơi xuống nước. Tôi không biết bơi, may mà có Ngự Tứ cứu tôi lên, sau đó mọi người mới phát hiện ra Mễ Nhiên bị thương. Toàn bộ câu chuyện là như vậy, còn bà có tin hay không là tùy bà."

Tuy cô kéo cô ta xuống nước nhưng đó không phải là cố ý, và Cố Duyên hiểu rất rõ điểm này.

"Đúng vậy, đúng vậy, Duyên Duyên cũng không biết bơi, thì sao có thể rảnh rỗi mà giết chết Mễ Nhiên?" Ông Ngự nói.

Bà Đới đương nhiên là không tin, vì vậy lên tiếng cãi lại: "Ai biết là cô giả vờ không biết bơi hay không? Vừa nãy bác sĩ cũng có nói, nếu như Mễ Nhiên tự đâm chính mình thì vết thương sẽ không sâu và chính xác như vậy, nên nhất định là cô làm!"

Nếu như người khác nhất định phải gán cho cô cái tội giết người thì cô cũng không biết phải làm gì. Cố Duyên từ từ nhắm mắt lại, không muốn để ý đến mọi thứ nữa.

Phòng ngủ bỗng trở nên yên tĩnh trong nháy mắt, hành động này của Cố Duyên đã chọc giận bà Đới, bà ta lại muốn bắt đầu khóc lóc òm sòm, ngay lúc này thì phó thị trưởng Đới, người vẫn luôn ngồi yên lặng trên ghế sofa và hút thuốc cũng nhúc nhích. Ông ta đứng lên, đi đến bên cạnh bà Đới, ôm lấy bả vai của bà ta và đau lòng nói: "Được rồi, cố gắng tiết kiệm sức lực đi, bà yên tâm, tôi nhất định sẽ trả thù cho Mễ Nhiên, nếu con bé đã không sống được thì người hại nó cũng đừng mong được sống yên lành, đây là lời hứa của tôi với Mễ Nhiên, bà phải tin tôi."

Ánh mắt của ông ta nhìn về phía Cố Duyên mang theo một tia độc ác, và lạnh lẽo. Cố Duyên chỉ nghe mỗi lời này của ông ta đã cảm lo lắng, cô đắc tội với phó thị trưởng thì sau này có thể sống yên ổn sao? Nhất định là sẽ khốn khổ hơn trước đây nhiều.

"Nhưng mà tôi chỉ muốn Mễ Nhiên của tôi tỉnh lại thôi!" Bà Đới ngã vào trong lồng ngực của ông ta rồi lại bắt đầu khóc nức nở.

"Nó không tỉnh lại được nữa rồi, chúng ta phải nén bi thương." Phó thị trưởng Đới vỗ vai của bà ta, sau đó dìu bà ta ra khỏi phòng ngủ.

Ông Ngự và bà hai đi theo phía sau của hai người bọn họ, không ngừng xin lỗi và đích thân đưa bọn họ ra khỏi cửa, khi nhìn thấy bóng xe của bọn họ rời khỏi cánh cổng lớn của nhà họ Ngự thì ông Ngự mới lắc đầu rồi thở dài.

Bà hai nhìn ông sau đó oán trách nói: "Ông, ông xem đi, ngay từ đầu tôi đã không đồng ý việc Tư Nhi cưới Duyên Duyên rồi, nó mới vào nhà này có ba tháng mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện, hơn nữa còn chết bao nhiêu người."

Ông Ngự lại thở dài một tiếng rồi nói: "Không phải là vì tôi thấy không có ai ở bên chăm sóc cho Ngự Tứ, mà con gái nhà giàu lại không chịu gả cho nó, nên mới chọn một cô gái bình thường như Cố Duyên sao."

"Bình thường? Tôi thấy cô ta chả bình thường chút nào cả, ông không thấy là những người chết trong khoảng thời gian gần đây đều từng có xích mích với cô ta, sau đó cũng không có ai sống quá nửa ngày." Bà hai thấy ông Ngự có vẻ không vui thì trở nên cẩn thận.

Ông Ngự thấy những lời này của bà ta không phải là không có lý, vì vậy ông liếc về phía bà ta rồi hỏi: "Chẳng lẽ bà cũng nghi ngờ Duyên Duyên đã giết người sao? Nhưng mà tôi thấy Duyên Duyên không phải là loại người độc ác như vậy, không thể nào là con bé được."

Bà hai nghe vậy thì lập tức đổi giọng: "Tôi cũng không nói là do nó giết, nhưng mà những người kia đều chết sau khi nó vào cái nhà này, nên tôi thấy không thể để người phụ nữ này ở trong nhà được, bởi vì không biết sau này sẽ có thêm ai chết nữa, chẳng lẽ ông không lo lắng sao?"

Ông Ngự cảm thấy vô cùng phiền phức nên chỉ liếc nhìn ba ta một lát rồi phất tay rời khỏi.

Cố Duyên nằm nghỉ cả ngày cuối cùng thì không khó chịu như lúc đầu nữa, sau khi biết đứa bé không có chuyện gì thì cô bắt đầu xuống giường đi lại.

Trong suốt cả ngày hôm nay, Ngự Tứ vẫn luôn ở bên cạnh cô hỏi han chăm sóc, khi cô muốn uống nước thì rót nước cho cô, khi cô không nói gì thì ngoan ngoãn ngồi ở bên giường, không nói một lời.

Cố Duyên ngồi ở bên giường, nhìn về phía bể bơi ở trong vườn, nơi mà Mễ Nhiên đã bỏ mạng qua chiếc cửa sổ sát đất.

Nước trong bể bơi đã bị hút hết, thành bể cũng được lau rửa sạch sẽ, giống như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra vậy. Không có ai rơi xuống nước cũng không có ai chết đi cả, mọi thứ vẫn như lúc ban đầu.

"Chị, chị muốn uống nước sao?" Đây cũng là câu hỏi mà Ngự Tứ hỏi nhiều nhất trong suốt ngày hôm nay. Mà lần này Cố Duyên cũng không nhắm mắt làm ngơ sự quan tâm của anh như mấy lần đầu mà quay sang, lạnh lùng nhìn Ngự Tứ.

Trái tim của Ngự Tứ như ngừng đập vậy, đấy là lần đầu tiên Cố Duyên dùng ánh mắt xa lạ và lạnh lùng như vậy để nhìn anh.

Cố Duyên đi đến bên cạnh anh, bảo anh ngồi xuống ghế, còn cô thì cứ đứng nhìn anh từ trên cao, một lúc sau cô mới nhỏ giọng hỏi: "Em nói thật cho chị biết, có phải là em đã đâm chết Mễ Nhiên không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Em không làm!

Ngoài Ngự Tứ ra thì còn có ai vào đây nữa? Lúc đó cũng chỉ có ba người ở dưới bể bơi, cô không làm thì hung thủ chính là anh rồi.

Cố Duyên cũng không quên bác sĩ từng nói với góc độ và độ chính xác của vết thương thì không thể nào là do Mễ Nhiên tự đâm bản thân mình được. Đương nhiên đây là thông tin nội bộ, nếu những lời này mà truyền đến tai vợ chồng nhà họ Đới thì không biết sẽ còn có những chuyện gì nữa.

Ngự Tứ vẫn giữ nguyên tư thế cầm cốc nước, kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía cô, giống như câu nói vừa rồi của cô làm cho người khác cảm thấy ngạc nhiên.

Mà phản ứng này của anh lại làm cho Cố Duyên càng thêm tức giận: "Em đừng có giả vờ ở trước mặt chị, trừ em ra thì còn có ai chứ?"

"Em… em không làm." Ngự Tứ lắc đầu nói.

"Em lại còn dám chối." Cố Duyên giơ tay lên đánh vào ót của anh.

"Vốn không phải! Em không đâm chết cô ta! Chị đánh em, em sẽ không thích chị nữa!" Ngự Tứ vừa tủi thân lại vừa quật cường, anh xoa vị trí bị Cố Duyên đáng lúc nãy rồi bắt đầu kêu khóc om sòm.

"Nếu em còn cứ nói dối thì chị cũng sẽ không thích em nữa, em đi mà chơi với mấy đứa em họ của em đi, bọn sẽ không đánh mắng em đâu!" Cố Duyên cũng gân cổ lên nói, sau đó thì xoay người đi về phía chiếc giường. Khi cô đi được vài bước thì quay đầu lại trừng mắt nhìn về phía Ngự Tứ, nhìn thấy đối phương còn đang tức giận thì hỏi: "Em nói đi, rốt cuộc là em có giết người hay không."

"Không!" Ngự Tứ cũng nhanh chóng trả lời.

"Được rồi, em cũng mạnh miệng lắm." Cố Duyên kéo chăn lên trùm kín đầu.

Thật ra cô cũng không sợ phải gánh tiếng xấu này, mà cái làm cô tức giận là thái độ của Ngự Tứ, một Ngự Tứ vốn vẫn luôn nghe lời nay lại không chịu thừa nhận lỗi lầm của mình, cái này thôi thì cô cũng không để ý, nhưng mà anh lại còn quát cô nữa.

Cái khiến cô tức giận hơn là anh còn dám hét lên sau lưng cô: "Em cũng không thích chị, cũng không cần chị nữa, đây là phòng, là nhà của em, còn chị thì về nhà của chị đi!"

Cố Duyên tung chăn ra rồi nhìn anh chằm chằm, trong lòng thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, anh vừa nói cái gì? Bảo cô rời khỏi đây sao? Bảo cô rời khỏi căn phòng ngủ này, bảo cô rời khỏi nhà họ Ngự? Tên ngốc đáng chết không có lương tâm này, đúng là làm cô tức chết mà.

"Ngự Tứ! Đây đều do em nói đó!" Cố Duyên tức đến phát khóc

"Là do em nói, chính là do em nói, chị đánh em, em không cần chị nữa, em sẽ bảo mẹ hai đuổi chị ra khỏi nhà!" Ngự Tứ nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Cố Duyên lập tức cảm thấy thất vọng, cảm thấy cuộc sống này không còn chút hy vọng nào nữa.

Đến bây giờ cô vẫn không chiếm được sự đồng ý của mọi người nhà họ Ngự, cũng không chiếm được sự tôn trọng của người giúp việc trong nhà, nhưng cô đều có thể chịu đựng tất cả điều này, nay ngay cả Ngự Tứ cũng trở nên vô tình, còn muốn đuổi cô ra khỏi nhà? Ài, đúng là mỉa mai mà.

Nhưng nếu cô thực sự bị đuổi ra khỏi nhà cũng tốt, tốt nhất là cho cô thêm một tờ đơn ly hôn nữa, để cô có thể hoàn toàn thoát khỏi nhà họ Ngự, sau đó sống một cuộc sống mà cô muốn.

Cô vẫn còn cơ hội về bên Phong Thanh của cô, mà cũng không phải, Phong Thanh của cô sắp tổ chức đám cưới, và sắp trở thành chồng của người khác rồi.

Những giọt nước mắt của Cố Duyên rơi như mưa.

Cố Duyên vốn nghĩ những lời đó của Ngự Tứ chỉ là những lời giận dỗi, qua một lúc sẽ nguôi giận, sau đó lại dính lấy cô, dỗ dành cô và chọc cho cô vui. Nào ngờ lần này anh lại giận thật, hơn nữa còn nói bà hai đuổi cô ra khỏi nhà họ Ngự.

Khi Cố Duyên phải đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của bà hai thì cô chỉ muốn xé xác anh ra thôi.

Nhưng mà nơi này là nhà họ Ngự, trong mắt những người nhà họ Ngự thì cô chỉ là người ngoài, cho nên việc xé xác Ngự Tứ có thể nói là nằm mơ ban ngày.

Bà hai hờ hững nói: "Cố Duyên, cô giết chết Mễ Nhiên, nếu như nhà họ Ngự vẫn giữ cô lại trong nhà thì sẽ đắc tội với phó thị trưởng Đới, và nhất định sẽ bị ông ta trả thù. Mà bây giờ ngay cả Ngự Tứ cũng không cần cô, muốn ly hôn với cô. Nên bây giờ cô phải biết điều một chút, nhanh chóng rời khỏi đây đi."

Cố Duyên nhắm mắt lại rồi nói: "Bà hai, bà muốn đuổi tôi ra khỏi nhà cũng được, nhưng tôi muốn nhắc lại, tôi không giết chết Mễ Nhiên, cô ta rơi xuống nước cũng là vì muốn hại tôi, tất cả mọi việc đều không liên quan gì đến tôi cả."

"Cho dù cô có nói điều đó bao nhiêu lần cũng vô ích, phó thị trưởng Đới sẽ không tin cô, tất cả mọi người có mặt trong đêm đó cũng không tin cô."

Cố Duyên không có lời nào để phản bác, cô cảm thấy khổ sở khi nhìn những người ở đây, đây là một nơi không biết nói lý.

"Tôi tin." Bỗng nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông ở phía cửa.

Cố Duyên cảm thấy giọng nói này có hơi quen thuộc nên quay mặt ra nhìn, sau đó thấy Tô Uyên đang từ từ tiến vào, không ngờ lại là anh ta? Anh ta vào đây bằng cách nào?

Nhưng khi cô thấy rõ bộ đồng phục ở trên người của anh ta thì cũng hiểu anh ta vào đây bằng cách nào.

Mọi người trong phòng khách cũng nhìn về phía người đang tiến vào, bà hai khẽ cau mày, có vẻ không vui, tức giận nói với Tô Uyên: "Cảnh sát Tô, anh làm xong việc rồi sao?"

"Đã xong hết rồi,cũng đã có kết quả điều tra rồi, sau khi đối chiếu dấu vân tay trên ly rượu thì chỉ tìm được dấu vân tay của Mễ Nhiên và một nhân viên phục vụ, nên hôm nay tôi chính thức thông báo cho mọi người biết là cái chết của Mễ Nhiên không liên quan đến Cố Duyên, mọi người đều trách oan cho cô ấy." Tô Uyên đưa tờ báo cáo kết quả điều tra cho bà hai.

Sắc mặt của bà hai nhanh chóng trở nên khó coi, ba ta cầm tờ báo cáo trong tay rồi lẩm bẩm nói: "Bác sĩ cũng đã nói Mễ Nhiên không thể nào ngộ thương bản thân mình được, vậy tại sao bây giờ lại như vậy? Chẳng lẽ bác sĩ nói sai sao?"

Sau đó bà ta cũng cảm giác những lời mình vừa nói là không thích hợp nên lập tức đổi giọng: "Nhưng nếu không liên quan gì đến Duyên Duyên là tốt nhất, và tôi cũng có thể trả lời cho phó thị trưởng, cảnh sát Tô, cậu phải vất vả rồi."

Tô Uyên mỉm cười: "Việc này là trách nhiệm của tôi, còn lời của bác sĩ thì đó cũng chỉ là suy đoán của ông ấy thôi, chứ không có gì là chắc chắn cả.

"Ồ, vậy được rồi, tôi sẽ nói với ông nhà tôi, cảnh sát Tô, mời cậu ngồi."

"Không được, tôi còn phải về đồn để viết báo cáo, tạm biệt."

"Vậy cũng tốt, tôi thấy hơi chóng mặt, Dung Kim sẽ tiễn cậu về." Bà hai vừa xoa huyệt thái dương vừa nói.

Dung Kim vốn đang cảm thấy vô cùng tức giận bởi vì tờ báo cáo, nay lại nghe thấy muốn cô ta đi tiễn khách thì lập tức xua tay: "Hay là để Duyên Duyên đi tiễn khách đi, con còn có việc phải đi ra ngoài một chút, nên giờ muốn về phòng thay quần áo." Cô ta vừa dứt lời thì lập tức chạy lên tầng.

Cố Duyên cũng không thèm để ý, đúng lúc cô cũng có vài lời muốn hỏi Tô Uyên, vì vậy cô ra dấu mời Tô Uyên rồi cùng anh ta đi ra cửa.

Khi ra đến cửa chính, Cố Duyên nhỏ giọng hỏi: "Tại sao anh lại tiếp nhận vụ án này? Hình như nơi này cũng không phải là khu vực do anh quản lý thì phải?"

Tô Uyên nhún vai, rồi cười hì hì nói: "Nếu tôi nói là vì tôi quan tâm em nên mới đến đây thì em có tin không?"

"Không tin."

"Được rồi, tôi cũng không giấu em, là Phong Thanh biết em gặp khó khăn nên nhờ tôi đến cứu em."

"Phong Thanh?" Cố Duyên lẩm bẩm, là anh ấy sao? Mấy ngày hôm nay đáng lẽ ra anh ấy đang bận việc tổ chức đám cưới, làm gì có thời gian mà quan tâm đến chuyện của cô? Lại còn nhờ Tô Uyên đến minh oan cho cô.

Phong Thanh, rốt cuộc là anh ấy muốn làm gì? Hay là anh ấy muốn chuộc lỗi vì đã vứt bỏ cô sao?

"Đúng vậy, chính là cậu ta, xem ra con người này cũng rất quan tâm em, nhưng nếu cậu ta dám nối lại tình xưa với em thì tôi sẽ thay Tô Điền đánh cho cậu ta một trận." Khi Tô Uyên nói ra những lời này thì híp mắt lại nhìn cô, ánh mắt hung dữ của anh ta làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Cố Duyên lườm anh ta rồi nói: "Cảnh sát Tô, anh đã nghĩ nhiều rồi."

"Cũng biết là em rất ngoan, được rồi, em vào nhà đi, tôi đi trước đây." Tô Uyên vẫy tay với mấy người đồng nghiệp của mình, khi mà anh ta định lên xe thì Cố Duyên lại ngăn lại. anh ta quay đầu nhìn cô rồi cười: "Sao vậy? Không nỡ để tôi đi?"

Cố Duyên lườm anh ta một cái: "Đừng có cợt nhả, tôi chỉ làm muốn hỏi anh, cái kia... thực sự là chỉ có dấu vân tay của Mễ Nhiên và một nhân viên phục vụ ở trên cái ly mà không có dấu vân tay của người thứ ba sao?"

"Sao vậy? Em đã từng chạm vào cái ly?"

"Đương nhiên là không, tôi chỉ muốn hỏi thăm thôi."

"Cô Cố, em có biết là em đang sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của tôi không?" Tô Uyên giả vờ không vui, anh ta nhìn thẳng về phía cô rồi nghiêm túc nói: "Con người tôi tuy nhìn có vẻ không chính trực, nhưng tôi rất nghiêm túc với công việc của mình."

"..." Cố Duyên tỏ vẻ cô không có lời nào để nói.

"Còn không mau xin lỗi tôi?"

"Được rồi, là tôi đã sai, hôm nào rảnh sẽ mời anh ăn cơm."

"Tôi sẽ nhớ kỹ bữa cơm này của em." Tô Uyên cuối cùng cũng lên xe và rời khỏi đây.

Cố Duyên thở dài một hơi rồi quay người vào nhà.

Cô cảm thấy mình phải đi xin lỗi Ngự Tứ. Cô đi thẳng về phía phòng ngủ, nhưng lại không thấy Ngự Tứ ở trong phòng. Nên cô chỉ có thể đi ra ngoài để tìm anh, và cũng không thấy anh đâu, đến khi hỏi người giúp việc trong nhà mới biết anh ra ngoài đi chơi với Dung Kim.

Cố Duyên cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, cái tên không có lương tâm kia thực sự chạy đi chơi với đám người Dung Kim.

Đến tối, Dung Kim dẫn Ngự Tứ về, nhưng mà cô còn chưa kịp xin lỗi giảng hòa với anh thì đối phương đã dùng ánh mắt tràn ngập sự tức giận để nhìn

cô.

Ánh mắt này thực sự khiến cho người khác cảm thấy bị tổn thương. Cô thầm nghĩ, cho dù cô có đánh anh thì Ngự Tứ cũng không cần phải tức giận như thế chứ, bởi vì cô cũng đâu có đánh mạnh tay.

Nhưng cô cũng nhanh chóng biết được tại sao Ngự Tứ lại giận cô như vậy, bởi vì lần này Dung Kim không về tay không mà còn mang theo một quyển báo, nhìn thì có vẻ là số báo chiều của thành phố.

Trên đó không chỉ đưa tin về cái chết của con gái rượu của ngài thị trưởng ở trong căn biệt thự nhà họ Ngự mà còn đăng tin về chuyện xấu của mợ hai nhà họ Ngự, đầu đề là tình cảm lén lút của cô và một cậu ấm con nhà giàu.

Khi Cố Duyên nhìn thấy tin tức trên tờ báo thì lập tức sợ ngây người, mặc dù người khác không nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông ở trên xe, nhưng cô chỉ liếc qua cũng có thể nhận ra đó là Phong Tùy, người đàn ông mạnh mẽ, lạnh lùng và thần bí kia!

Mà bức ảnh này được chụp ở cổng lớn của nhà họ Ngự. Cô còn nhớ rất rõ, đêm đó Phong Tùy tự mình tiễn cô về nhà, hơn nữa còn cưỡng hôn cô trước khi cô xuống xe, mà cảnh đấy lại bị Dung Kim đang đứng trên ban công tầng hai chụp được.

Nhiều ngày như vậy mà cô cũng không thấy cô ta có hành động gì, nên còn tưởng là cô ta chỉ chụp chơi thôi, hoặc là vốn cũng không chụp được gì cả. Không ngờ là người phụ này còn thâm hiểm hơn vẻ bề ngoài của cô ta, cái mà cô ta chờ đợi chỉ là một cơ hội thích hợp mà thôi.

Hai ngày này, bởi vì chuyện của Mễ Nhiên mà cuộc sống của cô ở trong nhà họ Ngự có thể nói là nước sôi lửa bỏng, hơn nữa còn bị người nhà họ Ngự oán giận trách móc. Tô Uyên vừa minh oan cho cô thì lại có chuyện xấu khác ập đến, khiến cho cô trở tay không kịp.

Cố Duyên thấy sắc mặt của ông Ngự và bà hai dần dần chuyển sang màu xanh thì biết lần này cho dù cô có nói gì cũng không chối cãi được rồi.

Có ảnh, có sự thật, cô còn có thể nói gì nữa đây? Sẽ có ai nghe cô giải thích đây?

"Cha, cha đã thấy chưa, con đã nói đứa bé trong bụng cô ta không phải là con cháu nhà họ Ngự mà. Cô ta vẫn luôn ngoại tình với một người đàn ông khác thì đứa bé này sao có thể là của Ngự Tứ được." Dung Kim thấy mọi việc diễn ra theo ý của mình thì lập tức đổ thêm dầu vào lửa, cô ta cố gắng nói càng khó nghe càng tốt, chỉ hận không thể làm cho ông Ngự lập tức xử lý Cố Duyên và đứa bé ở trong bụng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ngự tư, chị không trách em

Bà hai đặt tờ báo xuống bàn, sau đó cúi đầu uống canh.

Ông Ngự thì bị chọc giận, ông ngước mắt trừng Cố Duyên: "Chuyện này là như thế nào? Cô mau giải thích rõ cho tôi."

Cố Duyên mở miệng, nhưng lại nói không nên lời.

Dung Kim lập tức nói chen vào: "Mọi người nhìn xem, im lặng chính là thừa nhận, chính cô ta cũng không giải thích được."

Ông Ngự vẫn cứ nhìn chằm chằm về phía của Cố Duyên, hờ hững nói: "Duyên Duyên, cô thực sự không muốn giải thích sao?"

Cố Duyên đứng ở bên cạnh bàn ăn, rõ ràng cô là người có lỗi nhưng dáng vẻ vẫn rất bình tĩnh: "Cha, con chỉ gặp mặt anh ta có vài lần, không có bất kỳ quan hệ nào cả, con biết là cha không tin con, nhưng những gì con có thể nói chỉ có như thế."

"Ai mà tin được? Đã hôn môi rồi mà còn nói là không có quan hệ gì? Cô có thể lừa được Ngự Tứ nhưng có thể lừa được mọi ngươi sao?" Dung Kim luôn lên tiếng vào những lúc cần thiết, không chừa lối thoát cho Cố Duyên.

Ông Ngự tức giận nhìn về phía Dung Kim, hiển nhiên là ông cảm thấy khó chịu về sự lắm mồm của Dung Kim, sau đó lại quay sang nói với Cố Duyên: "Vậy thì cô nói xem bức ảnh này là thế nào, là thật hay là giả."

"Là thật, nhưng đó chỉ là đùa giỡn, là để tạm biệt mà thôi, chứ không liên quan đến tình yêu nam nữ." Cô cũng không nói dối, bởi vì đối với cô thì nụ hôn này không có bất kỳ ý nghĩa nào, cô chỉ coi đó là một nụ hôn vô tâm của Phong Tùy mà thôi. Có lẽ anh cũng đã hôn rất nhiều người phụ nữ, chứ không phải chỉ có mình cô.

Dung Kim lại muốn lên tiếng những lập tức bị bà hai trừng trở về.

Bà hai hỏi: "Trò đùa này có phải là hơi quá không? Có nước nào lại hôn tạm biệt ở trên môi không?"

Bà ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Cố Duyên, chẳng lẽ Ngự Tứ không tốt với cô sao? Tuy IQ của nó không cao, nhưng nó cũng là chồng của cô, chẳng lẽ cô không nên tôn trọng và bảo vệ nó sao? Nếu nó là một người đàn ông bình thường thì đã sớm đuổi cô ra khỏi nhà rồi?"

Ngự Tứ vốn đang im lặng không nói gì, nhưng khi nghe thấy bà ta nói vậy thì lập tức lên tiếng: "Mẹ hai, chị còn đánh con nữa, con không muốn chị làm vợ của con, con chán ghét chị, mẹ hai, mẹ tìm cho con một người vợ khác mà không đánh con đi."

Tìm một người vợ khác cho anh, Cố Duyên không biết phải nói gì, thì ra năm người vợ trước của anh cũng bị đuổi đi như thế này sao?

Ngự Tứ! Tốt nhất là anh đừng hối hận! Cố Duyên thầm mắng ở trong lòng.

Bà hai nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Ngự Tứ rồi mỉm cười nói: "Con nói với mẹ cũng vô ích thôi, nếu muốn thì nói với cha con ấy, chỉ có ông ấy mới làm chủ được cho con."

Ngự Tứ lập tức quay sang nói với ông Ngự, trong giọng nói mang theo sự thỉnh cầu: "Cha, cha đuổi chị ra ngoài đi, chị dâu cả nói chị thích người đàn ông khác, chứ không thích con, chị còn đánh con nữa, con không muốn chị làm vợ của con!"

Ông Ngự chỉ có thể thở dài, im lặng không lên tiếng.

Cố Duyên đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn về phía mọi người trong cái nhà này, cho dù đã sống cùng nhau trong một khoảng thời gian dài nhưng tất cả đều xa lạ, ngay cả Ngự Tứ cũng trở nên xa lạ, không còn giống với trước đây. Người nhà như vậy thì không cần cũng được!

Ông Ngự im lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, sau đó nhìn Cố Duyên rồi nói: "Duyên Duyên, nhà họ Ngự là gia tộc có danh tiếng, thể diện rất quan trọng. Bây giờ cô đã khiến cho mặt mũi của nhà họ Ngự mất hết, nên nếu cô còn ở lại đây thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người mà thôi. Nếu Ngự Tứ đã nói thế thì cô hãy đi đi, rời khỏi ngôi nhà này, rồi đi tìm người đàn ông mà cô thích đi."

Cố Duyên cũng chỉ đợi những lời này thôi, nếu như người đứng đầu nhà họ Ngự đã để cho cô rời khỏi thì cô sẽ ra đi trong vui vẻ. Sau này cô cũng sẽ không lo bọn họ sẽ đổi ý, sẽ lại nhốt cô trong cái nhà tù này nữa.

Cô cười nhạt, nói: "Cha, con sẽ rời khỏi đây."

"Mau đi đi! Sao không mau đi đi!" Ngự Tứ không nhịn được mà la ầm lên.

Cố Duyên cũng không để ý đến việc phải rời khỏi nhà họ Ngự, sau này sẽ không phải làm người nhà với loại người như bà hai nữa, nhưng mà Ngự Tứ, người đàn ông mà cô đã từng thật lòng đối đãi, từng thật lòng yêu thương nay lại có thái độ như thế này.

Ngự Tứ, anh đúng là máu lạnh! Đúng là tuyệt tình!

Cố Duyên trừng mắt nhìn anh, nước mắt ngập tràn khóe mi.

Cô khóc, bởi vì hai người đã từng là vợ chồng, cô còn có tình cảm với người đàn ông này nữa, và còn nghĩ là anh sẽ đối xử tốt với cô. Sau khi khóc xong thì bọn họ sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, từ này ai đi đường của người nấy.

Cô đã ở trong cái nhà này được gần ba tháng, thời gian nói dài không dài, mà nói ngắn cũng không ngắn.

Cố Duyên đi dạo một vòng trong phòng ngủ, sau đó nhận ra không có món đồ nào mà cô có thể mang đi được.

Lúc cô đến nơi này là hai bàn tay trắng, bây giờ khi phải rời khỏi, cô nhìn về phía tủ quần áo, quần áo ở trong đó cũng không nhiều, đều là do quản gia của nhà họ Ngự mang đến cho cô. Nếu đã là đồ của nhà họ Ngự thì cô sẽ không mang đi, dù chỉ là một món.

Bộ quần áo mà cô mặc hôm trung thu, và cũng là bộ quần áo đã đẩy Mễ Nhiên vào cái chết được treo ở một góc trong tủ. Cô đã từng thích bộ quần áo này bao nhiêu thì giờ lại chán ghét nó bấy nhiêu, vậy mà hôm nay nó lại trở thành món đồ duy nhất mà cô mang đi được.

Cố Duyên lấy bộ quần áo khiến cho Dung Kim và Mễ Nhiên ghen tỵ đến đỏ mắt xuống, sau đó gấp lại một cách cẩn thận, nhưng mà không để nó vào vali mà ném thẳng vào sọt rác không chút do dự.

Việc gặp gỡ và quen biết với Phong Tùy giống như một giấc mơ vậy, không hề có cảm giác chân thực. Cô cũng hy vọng sau khi bắt đầu một cuộc sống mới thì sẽ không gặp lại anh nữa, giống như là cô không cần bộ quần áo này vậy.

Cô rời khỏi phòng ngủ, khi đi ngang qua vườn hoa thì thấy Ngự Tứ đang chơi tennis với Dung Kim và Mộng Châu. Lúc Dung Kim nhìn thấy Cố Duyên đi qua thì lập tức né tránh, muốn cho quả bóng tennis đập vào gáy cô, nhưng Cố Duyên lại nhanh chóng tránh được, có thể nói là tránh được nguy hiểm trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Dung Kim chạy lại nhặt quả bóng, nhìn cô rồi lên tiếng đùa cợt: "Ôi chao, còn chưa đi sao? Hay là cô không muốn đi? Còn muốn quấn lấy Ngự Tứ và tiếp tục làm con dâu nhà giàu?"

Cố Duyên mỉm cười, không tức cũng không giận, cô liếc nhìn cô ta rồi nói: "Đương nhiên là tôi sẽ đi, chẳng qua là muốn tạm biệt mấy người trước khi đi thôi, dù sao chúng ta cũng từng là chị em dâu, nên hy vọng sau này chị cũng sẽ đắc ý như bây giờ."

Cố Duyên nói xong thì đi đến trước mặt của Ngự Tứ, nhưng anh không muốn nói chuyện với cô, khi anh xoay người muốn đi thì bị Cố Duyên kéo lại, cô nhìn anh một cách chăm chú: "Ngự Tứ, chị không trách em, những ngày tháng sau này em phải sống cho tốt."

Ngự Tứ quay đầu sang chỗ khác và không nói gì cả, mọi người ở đây cũng không thấy được vẻ mặt của anh.

Cô Duyệt cũng không hy vọng đối phương có thể nói câu tạm biệt với mình trong lúc này, vì vậy cô xoay người rồi rảo bước đi về phía cổng lớn.

"Nào, chúng ta cùng chơi tiếp nào, Ngự Tứ, nhanh đi nhặt bóng về đi." Dung Kim trở về vị trí phát bóng rồi ra lệnh cho Ngự Tứ.

Ngự Tứ ném quả bóng trong tay xuống dưới đất, rồi vừa đi về phòng vừa nói: "Em không chơi nữa, không vui gì cả."

"Này, dù em không muốn chơi thì bọn chị còn muốn chơi, sao còn không nhanh đi nhặt bóng cho chị? Ngự Tứ… em không nghe thấy sao?" Dung Kim đứng đó, không ngừng dẫm chân rồi la hét om sòm, nhưng mà Ngự Tứ lúc này lại cứ vẫn đi thẳng, không thèm quay đầu lại.

"Bỏ đi, em thấy tâm trạng của nó không được tốt, nên chị đừng bắt nạt nó nữa." Mộng Châu nhìn theo bóng lưng của Ngự Tứ rồi lên tiếng trấn an Dung Kim.

Dung Kim lập tức nở một nụ cười trào phúng: "Tâm trạng của nó không tốt? Nó còn có lúc tâm trạng không tốt cơ đấy? Đúng là buồn cười mà."

"Người ngốc cũng có cảm xúc mà, người phụ nữ ở trên xe với người đàn ông khác dù gì cũng là vợ của nó đó, nếu người khác rơi vào hoàn cảnh này nhất định sẽ nổi trận lôi đình rồi." Một người phụ nữ khác lên tiếng, mọi người nghe thấy vậy cũng cười theo.

Cố Duyên ra khỏi nhà họ Ngự nhưng lại không biết sau này nên đi đâu, tuy chưa quá khuya nhưng xung quanh đã vô cùng yên tĩnh, không có lấy một bóng người hay xe. Cố Duyên đứng ở bên vệ đường, nhưng nhất thời không biết đi đâu về đâu.

Trở về nhà họ Cố? Nơi đó là sự lựa chọn tốt nhất trong lúc này, nhưng nếu cô trở về như vậy thì sẽ bị mọi người trong nhà gặng hỏi nguyên nhân, sau đó nhất định sẽ biết chuyện cô bị nhà họ Ngự đuổi ra khỏi nhà.

Cô không sợ sẽ bị mất mặt, mà sợ ông nội và cha mẹ lo lắng, còn có Phong Thanh nữa, nếu như anh ấy biết chuyện cô bị nhà họ Ngự đuổi ra khỏi nhà thì sao cô có thể chịu nổi chứ? Cô đã từng thề sẽ tìm một người đàn ông còn tốt hơn anh, nhưng mà mới có ba năm thôi mà cô đã thua anh xa như vậy.

Không thể về nhà mẹ đẻ, cũng không có tiền thuê khách sạn, nên giờ cô chỉ có thể đi đến chỗ của hai chị em Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh thôi.

Cố Duyên gọi điện thoại cho Dương Xinh Xinh, không biết là Dương Xinh Xinh đang vui chơi ở trong quán bar nào nữa, âm thanh ở đó vừa ầm ĩ lại vừa hỗn loạn, miễn cưỡng lắm cô mới nghe được giọng của Dương Xinh Xinh: "Duyên Duyên! Nếu có chuyện gì thì để mai nói nhé!"

Cô vừa nói dứt lời liền lập tức tắt máy, Cố Duyên cũng bó tay nên chỉ đành gọi điện cho Dương Sương Sương, nhưng không may là Dương Sương Sương cũng đang tắt máy.

Cố Duyên không tìm được ai nên định trực tiếp đi về nhà họ Dương, nhưng là lúc này lại là lúc nhiệt độ xuống thấp, gió đêm thổi mạnh, nơi này căn bản là không bắt được xe. Thỉnh thoảng cũng có xe chạy qua nhưng đều nhanh chóng lao qua.

Cuối cùng thì cũng có một chiếc xe nguyện ý tạt vào vệ đường và thả chậm tốc độ, sau đó dừng lại ở trước mặt cô.

Nhưng mà nó lại là chiếc Bentley mà cô không muốn gặp lại nhất, chiếc Bentley của Phong Tùy.

Cửa xe mở ra, sau đó A Kim với dáng vẻ cung kính như thường ngày xuất hiện: "Cô Cố, xin chào, anh Phong bảo tôi tới đón cô đi đến biệt thự cạnh biển, nơi đó chính là chỗ ở sau này của cô."

A, tin tức của anh Phong này cũng nhanh và chuẩn thật, mới một lúc mà đã biết tin cô bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự rồi, hơn nữa còn cử tài xế đến đúng giờ như vậy, Cố Duyên nghĩ đến đây lại cười lạnh trong lòng.

Nhưng mà, cho dù tối nay cô không có nơi để đi thì cũng sẽ không đến biệt thự cạnh biển và sống chung với anh ta, tuyệt đối sẽ không.

Cô nhìn A Kim rồi lạnh lùng nói: "Thay tôi cảm ơn ý tốt của anh ta, nhưng mà tôi không cần anh ta thay tôi quyết định cuộc sống của mình, cho nên căn biệt thự bên biển kia để cho anh ta và cô Dao Trụ ở đi, còn tôi không cần."

"Cô Cố…"

"Còn có chuyện gì sao? Nếu không có thì anh trở về đi."

A Kim ngập ngừng một lúc rồi nói: "Cô Cố, tôi chỉ muốn nói là anh Phong rất quan tâm đến cô, anh Phong cũng chưa từng để ý đến một người con gái nào nhiều như thế, nên tôi hy vọng cô có thể quý trọng phần tình cảm này của anh ấy."

"Tôi tin, nhưng tôi cũng không cảm thấy có điểm nào đáng trân trọng cả."

A Kim cảm thấy không hiểu nên hỏi lại: "Tại sao cô Cố lại nói như vậy?"

“Đợi đến khi đứa bé ra đời mà anh ta còn giữ được phần tình cảm này thì lúc đó tôi quý trọng cũng chưa muộn. Còn bây giờ mong anh chuyển lời cho anh ta, đứa bé này cũng là một khúc ruột của tôi, nên tôi sẽ càng yêu thương nó hơn anh ta, và tôi sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ nó nên mong anh ta cứ yên tâm.”

Đến bây giờ thì Cố Duyên vẫn không tin là Phong Tùy có tình cảm với cô, nếu như không có đứa bé ở trong bụng thì anh ta sẽ để ý đến một người phụ nữ bình thường như cô sao? Chắc chắn là sẽ không, bởi vì bên người anh ta cũng có không ít phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, khéo hiểu lòng người.

Lúc trước khi ở biệt thư sát biển thì cô cũng đã nói rõ rồi, cô không bao giờ muốn dựa vào đứa con để đòi hỏi bất cứ thứ gì.

“Xem ra thành kiến của cô Cố với anh Phong rất sâu.” A Kim bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói: “Cho dù cô Cố không muốn đi đến biệt thự cạnh biển thì chắc cũng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, hơn nữa bây giờ cũng rất lạnh, hay là để tôi chở cô đến nơi mà cô muốn nhé.”

A Kim thấy Cố Duyên lại muốn từ chối thì vội vàng nói: “Nếu cô không muốn dính líu đến anh Phong thì hãy coi như là tôi đang phục vụ cô, còn nếu cô vẫn không đồng ý thì có thể trả tiền xe cho tôi, coi như là tôi kiếm thêm ở bên ngoài vậy.”

Cố Duyên không hiểu tại sao A Kim có thể dùng vẻ mặt nghiêm túc để nói ra những lời nói đùa như vậy. Nhưng mà khi nhìn dáng vẻ thành thật đó của anh ta thì cô không đành lòng từ chối. Cô do dự một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu.

Còn A Kim thấy cô đồng ý thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng mở cửa xe cho cô.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, sau đó từ từ hướng về phía nội thành theo yêu cầu của Cố Duyên.

Hai chị em nhà họ Dương ở trong một ngôi nhà nhỏ có hai tầng, cha mẹ của họ bởi vì công việc nên sống ở một thành phố khác, rất ít khi về nhà. Mấy năm nay chỉ có hai chị em của họ ở đó.

Khi Cố Duyên bảo A Kim lái xe đến nhà họ Dương thì tình cờ gặp được hai chị em Sương Sương và Xinh Xinh vừa xuống xe taxi. Xinh Xinh có vẻ đã uống say nên cả người đều dựa lên người của Sương Sương, hơn nữa bước chân còn rất loạng choạng.

Có lẽ Xinh Xinh đã say quá rồi nên cô ấy vừa cười vừa hát mất bài đồng dao của trẻ em, sau đó còn lớn tiếng ồn ào: “Chị, chị có biết vị quản lí Lâm lúc nãy lái xe gì không? BMW! Là BMW đó, còn tay quản lí Trần kia tính là gì chứ? Hắn ta mới là quản lí của quán bar mà thôi, chả là cái đinh gì gì cả, mà lại còn dám đá em? Em đá hắn thì có! Đá chết hắn!”

Dương Sương Sương lên tiếng an ủi: “Xinh Xinh, được rồi, em đã mắng hắn ta một đêm rồi mà không mệt sao? Quản lí Trần đang yên ổn lại vì em mà bị đuổi việc, nên em đừng mắng chửi nữa, mà tích đức chút đi, ngoan, chúng ta về nhà ngủ thôi.”

“Đáng đời anh ta, ai bảo anh ta đá em? Không đúng, là em bỏ rơi anh ta, là em đá anh ta…”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chỉ là quá hiền lành

Xinh Xinh vẫn cứ tiếp tục ăn nói lung tung, ngay cả khi Cố Duyên gọi thì cô ấy cũng không nghe thấy, cuối cùng phải đợi chiếc Bentley chặn đường thì mới dừng lại.

“Ai vậy? Ai đỗ xe ở chỗ này? Sao có thể đỗ xe bừa bãi ở trước cửa nhà bà… oà… Bentley? Chao ôi, là Bentley! Bentley của ai đang đỗ ở trước cửa nhà tôi vậy?” Dương Xinh Xinh nằm bò lên trên đầu xe, không ngừng vuốt ve logo của chiếc Bentley rồi bắt đầu la hét om sòm.

Còn Dương Sương Sương cuối cùng cũng nhìn thấy Cố Duyên đang đứng ở bên cạnh chiếc xe, cô ngẩn ra một lúc rồi nhanh chóng đi về phía Cố Duyên, sau đó lên tiếng hỏi: “Duyên Duyên, sao cậu lại ở đây? Cậu đã chờ bao lâu rồi? Sao cậu không gọi điện thoại cho tớ.”

“Có gọi, nhưng cậu không nghe máy.” Cố Duyên tức giận trách móc.

A Kim thấy hai chị em nhà họ Dương xuất hiện thì nói với Cố Duyên: “Cô Cố, nếu bạn cô đã về thì tôi xin phép về trước.”

“Được rồi, cảm ơn anh.” Cố Duyên lên tiếng cảm ơn, A Kim nghe thấy cũng chỉ mỉm cười, sau đó nhìn về phía Xinh Xinh vẫn đang ôm và hôn chiếc Bentley rồi mở cửa, lên xe và bắt đầu nổ máy. Chiếc xe từ từ lùi về phía sau, rồi nhanh chóng đi về phía đường lớn.

Dương Xinh Xinh nhìn theo bóng của chiếc xe, sau đó dậm chân gào lên: “Bentley! Anh đừng đi! Anh Bent! Anh Bent! Anh trở lại đi! Em còn chưa sờ đủ mà…”

“Được rồi, cậu còn chưa thấy mất mặt sao?” Cố Duyên trợn tròn mắt rồi kéo cô trở về.

Dương Xinh Xinh vốn nổi tiếng là người ham tiền, cô cũng đã sớm biết cái dáng vẻ thèm khát của cô ấy khi nhìn thấy những chiếc xe nổi tiếng rồi, nhưng mà giờ nhìn cô ấy như vậy thì cô cũng thấy khó chịu. Cô và Xinh Xinh là bạn tốt, hai người là người thuộc cùng đẳng cấp, nay cô ấy lại cúng bái chiếc xe của Phong Tùy như vậy thì có khác gì là nâng cao người khác và hạ thấp bản thân không?

Phong Tùy rất thần thánh, rất giàu có và rất đẹp trai, nhưng mà cô không muốn thừa nhận anh cao hơn cô một bậc.

"Duyên Duyên?" Dương Xinh Xinh nuốt nước bọt, hết nhìn về phía chiếc xe rời khỏi lại quay sang nhìn cô, sau đó ngây ngốc cười: "Thì ra là xe của nhà cậu? Thế nào lại oách như vậy… thật là oách…"

"Bịch" một tiếng, Dương Xinh Xinh nằm lăn ra đất rồi ngủ ngon lành.

Hai người hợp sức dìu Xinh Xinh vào trong phòng của cô ấy, Dương Sương Sương đưa đồ để tắm cho Cố Duyên, rồi kéo tay cô, lo lắng hỏi: "Từ lúc tớ đọc bài báo kia thì cũng đoán được là cậu sẽ có chuyện, nhưng không nghĩ là mọi việc lại xảy ra nhanh như vậy. Bọn họ có mắng chửi cậu không? Có đánh cậu không? Cậu và em bé không sao chứ?"

"Bọn mình đều rất khoẻ." Cố Duyên chỉ mỉm cười chứ không muốn nói gì, và cũng không muốn giải thích nhiều.

Dương Sương Sương thấy cô không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi cô vụ bức ảnh nữa mà dịu dàng an ủi: "Không có chuyện gì đâu, cậu ở đây bao lâu cũng được, đợi mọi việc lắng xuống thì hãy trở về."

Đợi mọi việc lắng xuống rồi về… Cố Duyên lắc đầu, cho dù mọi việc có qua đi thì cô cũng sẽ không trở về căn nhà đó nữa.

Cố Duyên nằm lỳ ở trên giường, cả người đều trốn ở trong chăn, rầu rĩ nói: "Sương Sương, tớ thực sự chán ghét sự yếu đuối của mình, biết rõ cô ta là người đứng sau việc này mà lại không làm được gì, cuối cùng vẫn bị đuổi ra khỏi nhà!"

"Cậu không hề yếu đuối, mà chỉ là quá hiền lành mà thôi." Dương Sương Sương vỗ nhẹ lên tay cô: "Được rồi, nhanh đi tắm đi, sau đó ngủ sớm một chút."

Cố Duyên gật đầu, cô cầm đồ dùng đi vào trong nhà tắm.

Dòng nước ấm áp từ trên cao chảy xuống, Cố Duyên nhắm hai mắt lại, những chuyện xảy ra trong hai ngày hôm nay không ngừng hiện lên trong đầu cô. Đến tận bây giờ cô vẫn không tin được là sau gần ba tháng sống trong nhà họ Ngự mà cô vẫn không bị sứt mẻ gì. Giờ nghĩ lại thì thấy không thể tin được.

Đêm đó cô ở lại nhà của Sương Sương và Xinh Xinh. Sáng hôm sau, Phong Thanh tìm đến đây và cũng chỉ có anh ấy mới biết được địa chỉ nhà Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh thôi.

Cố Duyên nhìn thấy chiếc Cayenne quen thuộc kia thì thực sự không muốn ra khỏi nhà, giờ đi ra ngoài thì biết nói gì đây? Nói cho anh ấy biết là cô bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự, bây giờ đang ở trong nhà họ Dương sao? Nhất định phải thế sao?

Sau khi Dương Xinh Xinh biết tin Cố Duyên bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự thì đã mắng hết một buổi sáng rồi, giờ thấy Phong Thanh thì không nhịn được cơn tức nữa, hơn nữa còn muốn xông ra ngoài, nhưng may là có Cố Duyên và Dương Sương Sương giữ chặt lấy cô ấy.

Dương Xinh Xinh vừa giãy giụa vừa la mắng: "Hai người lôi kéo mình làm gì? Mình muốn ra ngoài để mắng cho tên khốn Phong Thanh kia một trận! Cố Duyên, anh ta hại cậu thảm như vậy, còn bản thân anh ta thì sắp kết hôn, chẳng lẽ cậu không tức giận sao? Chẳnh lẽ không muốn đánh anh ta một trận sao?"

Cố Duyên lắc đầu cười khổ, sau đó không nói gì.

Không phải là không tức giận, mà là cô đã chôn vùi những tổn thương và tức giận đó xuống sâu trong đáy lòng từ lâu rồi. Đánh một trận, mắng một trận rồi sau đó sẽ sao đây? Cô và anh có thể trở lại như lúc ban đầu sao? Anh sẽ hủy bỏ đám cưới với Tô Điền sao? Những chuyện đó đều không có khả năng trở thành sự thật!

"Xinh Xinh, được rồi, em đừng gây chuyện nữa, để Duyên Duyên tự mình đi xuống nói với anh ấy đi." Dương Sương Sương nói với Dương Xinh Xinh, rồi quay sang đẩy nhẹ Cố Duyên và nói: "Ngay cả mình và Xinh Xinh đều có thể đoán được cậu sẽ có chuyện, thì người nhà của cậu nhất định cũng sẽ đoán được, cậu cũng đừng để cho người nhà phải lo lắng, ít nhất là cậu cũng nên xuống nói với anh ấy là giờ cậu đang rất tốt."

Dương Sương Sương vẫn luôn suy nghĩ chu đáo và lý trí hơn Dương Xinh Xinh. Cô ấy nói không sai, bức ảnh kia đã được đăng lên báo, lại còn viết khó nghe như vậy thì sao người nhà của cô có thể không lo lắng cho được?

Cố Duyên đi xuống dưới tầng, theo sau là tiếng mắng của Dương Xinh Xinh: "Chẳng lẽ đẹp trai thì có quyền làm tổn thương Duyên Duyên của chúng ta sao? Tuy Duyên Duyên không đẹp không gợi cảm bằng em nhưng dù gì cũng được xem là xinh xắn mà…"

"..." Cố Duyên tỏ vẻ là cô đã quen rồi.

Cố Duyên đi về phía cổng lớn, cô và Phong Thanh bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì cả.

Vào lúc này thì tất cả thù hận, oán trách đều biến mất trong ánh mắt tràn đầy quan tâm của anh ấy, cô bỗng nhiên muốn khóc, chỉ muốn xả hết toàn bộ sự tủi thân của mấy ngày hôm nay ra.

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve lên tóc cô, giống như là năm đó, khi cô cảm thấy tủi thân thì anh sẽ nhẹ nhàng xoa đầu cô như đang xoa đầu cún con vậy, sau đó nói với cô là không phải sợ, bởi vì anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh cô.

"Tại sao lại thành như vậy?" Phong Thanh nhỏ giọng nỉ non, không biết là anh đang tự hỏi bản thân mình hay là đang hỏi cô.

"Em cũng không biết tại sao nữa, mọi thứ bỗng nhiên lại thay đổi, sau đó trở thành như bây giờ." Cố Duyên cố gắng để cho nước mắt không chảy xuống, nhưng giọng của cô đã trở nên khàn khàn.

Đột nhiên kết hôn, đột nhiên mang thai, đột nhiên bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự, mọi thứ đều ồ ạt kéo đến làm cho cô trở tay không kịp.

"Không có việc gì cả, mọi việc đều có thể trở thành quá khứ, sau này vui vẻ là được rồi." Anh nhìn cô gầy hơn trước đây, đôi mắt cũng u buồn hơn trước thì đau lòng đến mức chỉ muốn vứt bỏ mọi thứ, sau đó dẫn cô cao chạy xa bay, đây là người con gái mà anh từng yêu nhất mà!

Nhưng lý trí lại nói cho anh là anh không được làm như thế và không thể làm như thế.

Anh nắm lấy cô tay cô, mở cửa xe ra rồi nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà thôi."

"Không!" Cố Duyên cố gắng tránh khỏi tay của anh, lắc đầu nói: "Em không muốn về nhà, em muốn ở lại đây."

Anh thấy cô như một con chim nhỏ sợ hãi khi nghe thấy hai từ 'về nhà' thì chỉ biết hít một hơi thật sâu rồi bất đắc dĩ nói: "Bởi vì anh sao?"

Cố Duyên không nói gì cả, bởi cô biết, anh chính là nguyên nhân lớn nhất.

"Không sao, anh có thể chuyển ra ngoài ở." Anh nói, sau đó dừng một lúc mới nói tiếp: "Duyên Duyên, chúng ta là người một nhà, anh đã từng hứa với em là sẽ chăm sóc cho em cả đời, lời hứa này của anh sẽ không thay đổi, cho dù chúng ta trở thành người một nhà theo cách nào thì anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em."

Cho dù bằng cách nào, có thể là vợ chồng, cũng có thể là anh em, Phong Thanh, những lời này của anh đúng là rất hay!

Cố Duyên nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt lăn dài trên mà, rơi xuống vạt áo cô.

"Phong Thanh..." Cô ngẩng mặt lên, dùng đôi mắt đẫm nước nhìn anh chăm chú: "Đến tận hôm nay em cũng chưa từng hỏi tại sao năm đó anh lại bỏ em, nếu như anh chấp nhận dùng cả đời của mình để chăm sóc cho em thì sao lại bỏ đi! Anh nói cho em biết để em biết lý do đi."

Phong Thanh quay mặt sang chỗ khác, anh không dám nhìn vào đôi mắt u buồn của cô, không dám nhìn vào ánh mắt khiến cho trái tim anh thắt lại, anh suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: "Em còn nhớ là năm đó em đã từng hỏi anh tại sao lại chọn em mà không chọn Tô Điền không? Sau đó anh nói với em là tình yêu không có lý do, khi yêu không có lý do, mà khi hết yêu cũng không có lý do, xin lỗi, đây chình là nguyên nhân, mong em sẽ không quá hận anh."

Phong Thanh, anh còn có thể nói những lời nói làm tổn thương người khác hơn vậy không? Một lời nói dối thiện ý thì có gì đáng xấu hổ chứ!

Cô thà rằng anh nói là vì chuyện học hành, vì tương lai của bản thân nên mới đi, chứ thật lòng anh vẫn còn rất yêu cô, nhưng mà anh lại không nói như vậy, mà anh nói là anh đã không còn yêu cô nữa!

Cố Duyên gật đầu, biết được lý do cũng tốt, thà đau một lần rồi thôi. Giống như là trước đây, khi Lam Ba nói không muốn kết hôn với cô thì cô cũng chỉ đau lòng nửa ngày mà thôi.

Nhưng mà... Lam Ba có thể so với Phong Thanh sao?

Cô lau nước mắt, cố gắng cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh: "Anh không cần phải dọn đi đâu, hai ngày nữa em sẽ về nhà."

"Hai ngày nữa anh sẽ đến đón em." Phong Thanh lại một lần nữa nở nụ cười cưng chiều: "Bên ngoài gió lớn, em mau vào nhà đi, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân mình."

Buổi chiều ngày thứu hai kể từ khi Cố Duyên vào ở nhà họ Dương thì Phong Tùy xuất hiện ở trước mặt cô.

Lúc trước cô cũng đoán được là Phong Tùy sẽ đến, hơn nữa sẽ đến sớm thôi, và quả nhiên là như vậy!

So với sự ngạc nhiên của Sương Sương và Xinh Xinh thì Cố Duyên có phần bình tĩnh hơn, cô không kinh ngạc, không tức giận, giống như đang nhìn một người xa lạ, một người lạ không hề có bất kỳ quan hệ nào với cô cả.

Trên thực tế thì trong mắt cô, Phong Tùy vốn là một người lạ, một người mà cô mới chỉ gặp mặt vài lần, thậm chí hai người còn chưa bao giờ có thể nói chuyện với nhau một cách bình tĩnh, còn nếu nhất định muốn một mối quan hệ thì anh chỉ là cha của đứa bé trong bụng cô, không hơn không kém.

Hai chị em nhà họ Dương thì đang đứng ngẩn người ở gần cửa, cả hai đều nhìn về phía Phong Tùy, anh mặt trời lúc hoàng hôn chiếu vào người anh làm cho Phong Tùy giống như một chàng hoàng tử bước ra từ trong câu chuyện cổ tích vậy. Từ nhỏ đến giờ sao hai người họ chưa bao giờ thấy ai đẹp trai

như vậy chứ?

Còn Phong Tùy thì đứng ở giữa cửa, ánh nắng hoàng hôn bao trùm lên cơ thể anh, giống như được mạ một lớp vàng vậy. Anh chặn đứng những tia sáng lúc hoàng hôn, ánh mắt sâu thẳm của anh từ đầu đến cuối đều không có rời khỏi Cố Duyên ở trong phòng.

Anh đi đến chỗ ghế sofa, sau đó ngồi xuống ghế rồi kéo Cố Duyên ngồi lên trên đùi mình, còn bàn tay thì nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô: "Em yêu, em bé có khỏe không?"

Cho dù đang ở trước mặt của Sương Sương, Xinh Xinh và A Kim nhưng anh vẫn không cảm thấy xấu hổ khi làm ra những động tác này. Giống như là hai người là một đôi đã yêu nhau từ lâu, là một cặp vợ chồng đã kết hôn nhiều năm vậy.

Phong Tuy, da mặt của anh dày thật đấy! Cố Duyên thầm mắng ở trong lòng, sau đó bắt đầu giãy giụa theo bản năng.

Còn anh thì giống như là rất thích ôm cô ngồi trên đùi mình, có lẽ là như vậy sẽ rất tiện cho việc hôn cô, và ngắm nhìn những vẻ mặt khác nhau của cô.

Cố Duyên càng giãy giụa thì anh lại càng ôm chặt, cuối cùng thì Cố Duyên cũng tức giận, cô trừng mắt nhìn anh: "Anh Phong, anh có thể chú ý đến ảnh hưởng một chút không?"

"Sợ cái gì, dù sao ở đây cũng không có người ngoài, cho dù có thì cũng không cần phải vội, đến con cũng có rồi thì chúng ta làm gì chẳng được." Phong Tùy vẫn luôn có những lý luận của riêng mình, khiến cho Cố Duyên không cãi được.

Dương Xinh Xinh cũng đã không còn ngạc nhiên nữa rồi, cô nhanh chóng chạy về phía hai người, ánh mắt của cô không ngừng di chuyển ở giữa hai người, cuối cùng thì nhìn về phía Phong Tùy rồi hỏi: "Anh chính là cha ruột của đứa bé sao? Chiếc Bentley ở ngoài kia là của anh sao? Khách sạn Á Ân cũng là của anh?"

Phong Tùy nhìn cô, gật đầu một cách lịch sự, rồi mỉm cười: "Đúng vậy."

"Ôi chao!" Dương Xinh Xinh ngã lăn xuống mặt đất nhưng mà cũng nhanh chóng đứng dậy, sau đó bắt đầu hoa tay múa chân giống như người vừa uống thuốc lắc vậy rồi vui vẻ nói: "Có phải là anh thích Cố Duyên hay không? Có phải là anh rất muốn đứa bé này?"

"Đúng vậy." Phong Tùy trả lời mà không chút do dự.

Cố Duyên lạnh lùng nhìn anh, sau đó kéo áo của Dương Xinh Xinh rồi tức giận nói: "Dương Xinh Xinh, cậu câm miệng lại cho tớ."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: CHỈ CẦN Duyên Duyên NHÀ CHÚNG TÔI ĐỒNG Ý

Nhưng có vẻ Dương Xinh Xinh đã quá kích động, cô ấy không để ý đến sự tức giận của cô, mà vẫn tiếp tục nói với Phong Tùy: "Thích là tốt rồi, vậy anh có biết ai là người đã dụ Duyên Duyên đến khách sạn Ánh An, vào phòng 1201 không? Để tôi nói cho anh biết nhé, là tôi đó! Là Dương Xinh Xinh tôi, cho nên giờ anh phải cảm ơn ai? Đó chính là bà mối tôi!"

"Cho nên cô muốn như thế nào?" Phong Tùy nhìn cô, như cười mà lại như không cười, cánh tay anh vẫn cứ ôm chặt lấy eo của Cố Duyên.

Cố Duyên liên tục nháy mắt ra hiệu cho Dương Xinh Xinh, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, dám nói điều kiện với Phong Tùy sao? Con nhóc kia không sợ chết sao? Cô bỗng nhiên nhớ đến giám đốc Chu, người đã chết thảm dưới họng súng của anh, sau đó bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Dương Xinh Xinh tiếp tục ngó lơ lời nhắc nhở của cô, sau đó quay về phía Phong Tùy rồi làm động tác đòi tiền: "Dù gì cũng nên đòi phí làm mối chư."

"Có thể, vậy cô muốn bao nhiêu?" Phong Tùy nhanh chóng trả lời mà không thèm nghĩ ngợi.

Dương Xinh Xinh suy nghĩ một chút, sau đó cẩn thận lên tiếng: "Ừm... thật ra bây giờ tôi đang thiếu một chiếc xe, hay là anh đưa cho tôi một chiếc Audi Q5 đi, dù sao anh cũng có rất nhiều tiền..."

"Có thể."

"Tôi còn chưa nói hết mà, thật ra R8 càng đẹp, càng có nhiều tính năng hơn Q5, anh nói xem..."

"Có thể."

"... Nhưng mà, tôi cảm thấy Lotus thích hợp với con gái hơn là R8, ôi chao, thật là khó khăn mà, không biết chọn cái nào tốt hơn đây?"

"Cô tự quyết định đi."

Một chiếc xe ô tô thể thao mấy tỷ mà anh ta không thèm suy nghĩ đã đồng ý rồi sao? Lần này không chỉ có Sương Sương và Xinh Xinh ngạc nhiên mà Cố Duyên cũng cảm thấy giật mình, cô không ngờ Phong Tùy lại là người hào phóng như vậy, có lẽ là vì cô chưa từng đòi hỏi anh bất kỳ thứ gì.

Dương Xinh Xinh thấy khuôn mặt của Phong Tùy vẫn ấm áp như lúc ban đầu, cô nhịn xuống sự vui vẻ trong lòng, và cố không để cho bản thân nhảy về vì vui vẻ, sau đó cười hì hì nói: "Vậy thì Lotus đi, còn nữa, anh Phong anh nhìn xem, căn nhà này của tôi đã cũ lắm rồi, mỗi lần Duyên Duyên đến đây ở đều không tiện cho lắm, anh xem, nếu như được thì anh tặng cho chúng tôi một căn hộ có ba phòng ngủ nữa được không?"

Có lẽ là vì cô ấy cảm thấy bản thân tham lam như vậy có phần không thích hợp nên vội vàng bổ sung một câu: "Tôi yêu cầu cái này cũng là vì Duyên Duyên thôi, anh xem, cô ấy động một tý là bỏ nhà đi, mà lần nào cũng đến chỗ của chúng tôi, nhưng chỗ nhỏ này của tôi sao có thể phù hợp với cô ấy chứ."

Dương Sương Sương thấy cô ấy càng nói càng quá đáng thì vội vàng chạy đến, kéo tay cô ấy lại rồi bắt đầu khuyên bảo: "Xinh Xinh, anh Phong cũng không phải là có thể in tiền, nên em đừng có trêu anh ấy nữa."

Dương Xinh Xinh đẩy tay của cô ấy ra, rồi nhìn chằm chằm về phía Phong Tùy.

Phong tùy hơi trầm ngâm một lúc rồi nói: "Căn hộ có ba phòng ngủ thì vẫn còn quá nhỏ, tôi sẽ tặng cho cô một căn biệt thự kiểu châu Âu có cả vườn nữa, cô thấy sao."

"Biệt... thự..." Dương Xinh Xinh lắp bắp.

"Còn có yêu cầu khác sao?" Phong Tùy nhướn mày lên nhìn cô, dáng vẻ vô cùng xấu xa.

"Nếu như... có thể được thì cho tôi một ông chồng có tiền nữa là được..." Dương Xinh Xinh cảm thấy bản thân như nằm mơ vậy.

"Tôi, cô thấy thế nào?"

"Anh?"

"Đúng vậy, chỉ cần Duyên Duyên nhà tôi đồng ý." Phong Tùy cúi xuống hôn lên đỉnh đầu của Cố Duyên, nụ cười vẫn xấu xa như trước.

Cố Duyên nhìn anh bằng ánh mắt chán ghét, lạnh giọng giễu cợt: "Anh Phong, đây chính là cách tán gái của anh sao? Xem ra cũng không quá cao tay."

Nhà, xe, anh ta thực sự nghĩ bản thân mình có thể in tiền sao?

"Bà nó! Thì ra là anh đang trêu đùa tôi sao?" Dương Xinh Xinh đột nhiên nhảy dựng lên, tức giận nhìn Phong Tùy rồi hét lên: "Đồ đàn ông thối tha! Tôi còn cho rằng anh rất hào phóng cơ, hóa ra là anh đang trêu tôi, tức chết tôi mà!"

Phong Tùy chỉ cười chứ không nói lời nào.

Dương Sương Sương kéo áo của Dương Xinh Xinh rồi khuyên nhủ: "Xinh Xinh, chúng ta đi ra ngoài đi, hai người bọn họ vẫn còn chưa có cơ hội nói chuyện với nhau đâu."

Dương Xinh Xinh ôm một bụng tức đi ra ngoài, căn phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh, hai chị em họ vừa rời khỏi thì Cố Duyên lập tức cảm thấy mất tự nhiên. Cô lạnh lùng nhìn Phong Tùy: "Anh Phong, bây giờ anh có thể buông em ra không?"

Phong Tùy vừa buông tay ra là cô lập tức đi ngồi sang chiếc ghế sofa ở phía đối diện, tránh anh như tránh tà vậy.

"Em đã nghĩ kỹ chưa? Khi nào định theo anh trở về?" Phong Tùy nhìn cô chăm chú rồi nghiêm túc hỏi.

Trở về với anh ta? Cho đến bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ đến việc này có được không?

"Chẳng lẽ em muốn ở đây cả đời?"

Cố Duyên nhìn ánh bằng ánh mắt thù hận: "Anh Phong, kết cục ngày hôm nay của em không phải là do một tay anh tạo thành sao? Anh đợi em bị nhà họ Ngự đuổi đi, không nơi nương tựa thì sẽ về bên anh sao?"

Nếu như không phải trước đây anh dừng xe ở trước cổng nhà họ Ngự và cưỡng hôn cô thì sao có thể bị Dung Kim chụp được ảnh, sau đó còn bị cô ta đăng lên báo chứ? Và sao cô có thể bị nhà họ Ngự đuổi đi chứ?

Mỗi lần cô nhớ đến nội dung ở trên báo thì đều cảm thấy tủi thân đến muốn khóc, và tức giận đến mức muốn cắn chết anh.

Phong Tùy nhún vai một cách vô tội: "Anh không phải là muốn bàn nguyên nhân của chuyện này với em mà là muốn bàn về những ngày tháng sau này của chúng ta."

Cô quay mặt sang chỗ khác, vẻ mặt kiên quyết: "Anh từ bỏ hy vọng đi, em sẽ không chung sống với anh đâu."

Phong Tùy bất đắc dĩ mà thở dài, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên tóc cô: "Duyệt Duyên Duyên, chẳng lẽ anh khiến cho em chán ghét như vậy sao? Hả?"

Có bao nhiêu người phụ nữ yêu anh, muốn được gả cho anh, nhưng người mà đánh lẽ phải gả cho anh thì vẫn luôn cố chấp, giống như một hòn đá vậy. Anh bắt đầu nghĩ, có phải là mệnh của anh và cô khắc nhau không?

"Đúng vậy." Cố Duyên trả lời mà không chút do dự.

"Tại sao?" Anh hỏi, khuôn mặt xuất hiện vẻ không vui: "Là bởi vì anh ta sao? Là vì Phong Thanh?"

Nếu như là vì anh ta thì anh còn cảm thấy phục, dù sao Phong Thanh không phải là người đàn ông bình thường. Nhưng mà phục cũng không đồng nghĩa với việc anh sẽ chịu thua và từ bỏ.

Cố Duyên chính là người phụ nữ mà anh muốn!

Cố Duyên không nói gì, là vì anh ấy sao? Cô biết rất rõ đáp án là không phải. Bởi vì Phong Thanh đã nói rất rõ là anh ấy không yêu cô nữa, nên cô còn có lý do gì mà nhớ, mà chờ đợi anh ấy, thậm chí còn vì đối phương mà từ bỏ một người đàn ông khác?

Còn Phong Tùy thì cô cũng không biết bản thân ghét anh vì lý do gì, là vì anh ấy quá mạnh mẽ, tàn nhẫn, cho dù là việc gì cũng đều làm theo ý mình? Hoặc có lẽ cô cũng không chán ghét anh, và là vì vấn đề tự tôn và mặt mũi của cô mà thôi.

Từ nhỏ cô đã không thích cúi đầu trước bất kỳ một ai, cho dù đó là anh, người đàn ông vừa tàn nhẫn lại vừa dịu dàng!

Nói đến tàn nhẫn thì Cố Duyên lại cảm thấy khẩn trương, Phong Thanh, anh có khi nào sẽ giết chết Phong Thanh như giết chết giám đốc Chu không? Anh đã từng nói là sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai làm cho anh ngứa mắt...

"Không phải là bởi vì anh ấy!" Cố Duyên lắc đầu quầy quậy.

Phong Tùy cười lạnh: "Em đang muốn bảo vệ cho anh ta sao?"

Thật là đáng chết, anh lại nhìn thấu nội tâm của cô rồi!

"Yên tâm đi, anh cũng không tàn nhẫn như là em đã tưởng." Phong Tùy đứng dậy rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Thật ra anh cũng biết trước là em sẽ từ chối rồi, nhưng vẫn muốn ghé qua để thăm em, thôi được rồi, anh phải đi đây."

Cố Duyên đứnng lên đi ra ngoài cửa, không hiểu sao khi nhìn theo bóng lưng của anh thì cô lại thấy khóe mắt cay cay.

Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh đang thay phiên xách từng túi từng túi đồ bổ vào trong nhà, hơn nữa còn liên tục tấm tắc kêu đắt giống như người nhà quê lần đầu ra thành phố lớn vậy.

Phong Tùy rời khỏi nhưng để lại một đống đồ bổ.

"Duyên Duyên, nếu như mang mấy cái này đến chợ để bán thì chắc cũng phải kiếm được cả mấy tỷ ấy nhỉ?" Dương Xinh Xinh lại bắt đầu vui cười hớn hở, dường như là đã quên mất chuyện lúc nãy với Phong Tùy rồi.

Dương Sương Sương trợn mắt trừng cô, rồi mắng: "Sao em cứ mở miệng ngậm miệng là nhắc đến tiền vậy, những thứ này là đồ mà anh Phong mua để cho Duyên Duyên tẩm bổ, nên em đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa."

"Vớ vẩn, nếu Duyên Duyên ăn nhiều đồ bổ như vậy thì không sợ chảy máu cam, hay vì bổ quá mà thăng thiên sao."

Dương Sương Sương đánh lên miệng của cô: "Cái mồm quạ đen này."

"..." Cố Duyên tỏ vẻ cô đã quen với việc bị cô ấy nguyền rủa như vậy rồi.

Cố Duyên ở nhà họ Dương hai ngày nhưng vẫn chưa từng có nổi một giấc ngủ ngon, không biết là vì lạ giường hay là bởi vì trong lòng cô có rất nhiều chuyện, những ngày mới đến nhà họ Ngự thì cô cũng từng mất ngủ như vậy, khó khăn lắm mới quen được vậy mà lại phải đổi giường, lại một lần nữa làm quen lại từ đầu, cả đêm trằn trọc không ngủ được, không biết bao giờ trời mới sáng.

Cố Duyên nằm trong chăn, thỉnh thoảng lại trở mình.

Cô là người thể hàn, dù có nằm ở trong chăn đến sáng thì chăn vẫn còn lạnh, ngày còn ở bên Phong Thanh thì anh ấy sẽ tỉ mỉ chuẩn bị vài cái túi giữ nhiệt cho cô. Khi có Ngự Tứ thì anh sẽ ôm chặt cô vào trong lồng ngực ấm áp của mình.

Bây giờ không có Phong Thanh và Ngự Tứ, làm bạn với cô chỉ là chiếc chăn lạnh như băng này.

Nhớ nhung, đôi lúc bắt đầu từ những chi tiết nhỏ nhặt, sau đó không thể dừng lại được.

Cô nhắm mắt lại, ép bản thân không được nhớ đến những người và những việc trong quá khứ nữa, rồi ép bản thân đi vào giấc ngủ.

Nhưng cho dù cô có cố gắng như thế nào thì phải đến lúc gần sáng mới ngủ được.

Giấc ngủ của cô cũng không sâu, mới thiu thiu ngủ được một lúc thì bị âm thanh ồn ào ngoài phòng khách đánh thức, cái giọng oang oang kia của Dương Xinh Xinh không biết lại đang nhao nhao cái gì, lúc thì hét chói tai, lúc lại cười như điên như dại.

Cố Duyên nghĩ là đã có chuyện gì, nên lập tức rời giường, cũng chưa kịp thay quần áo. Không có ai ở trong phòng khách cả, đợi đến khi cô đi đến cửa thì mới hiểu tại sao Dương Xinh Xinh lại như vậy rồi.

Trong sân có một chiếc xe thể thao màu đỏ mới tinh, màu sắc nổi bật, không phải là chiếc Lotus mà Dương Xinh Xinh nói, mà là một chiếc xe thể thao hiệu Lamborghini mới được tung ra thị trường.

"Cô Dương, đây là chìa khóa xe, còn đây là chìa khóa của ngôi biệt thự Vân Dung." A Kim đưa hai chiếc chìa khóa cho Dương Xinh Xinh, rồi nghiêm túc nói: "Khi nào cô Dương rảnh có thể đến tìm tôi để đi làm những thủ tục liên quan."

A Kim lại đưa cho cô ấy một cái danh thiếp: "Đây là số điện thoại của tôi."

Dương Sương Sương mới đầu còn đứng ngây người bên chiếc xe, đến bây vẫn chưa hồi hồn. Dương Xinh Xinh đung đưa chùm chìa khóa và tấm danh thiếp ở trong tay sau đó lên tiếng: "Những thứ này đều là đưa cho tôi sao? Đều miễn phí?"

"Anh Phong có một điều kiện." A Kim vẫn duy trì nụ cười lễ phép của mình.

"Điều kiện gì?" Dương Xinh Xinh cảm thấy khẩn trương, cho dù có giảm giá 90% hay là giảm 99% thì số tiền đó cũng quá khả năng của cô, không thể trả nổi!

"Anh Phong mong là trong những ngày cô Cố sống ở đây thì cô Dương có thể chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô Cố."

"Việc này đơn giản thôi! Anh trở về nói với anh Phong nhà anh biết là tôi hứa sẽ chăm cho Duyên Duyên trắng trẻo béo tốt, bảo anh ấy cứ yên tâm 100% đi." Dương Xinh Xinh vỗ ngực cam đoan.

Cô còn tưởng rằng là điều kiện gì ghê gớm lắm, ai ngờ lại đơn giản như vậy, đơn giản đến mức cô không dám tin tưởng, sau khi bình tĩnh trở lại thì cô ấy lại cẩn thận hỏi A Kim: "Còn có điều kiện khác không?"

"Anh Phong còn nói cô Cố sợ lạnh nên mong là đến tối cô Dương có thể ngủ chung với cô Cố."

"Chỉ có như vậy?" Dương Xinh Xinh không thể tin được.

Chỉ đến khi A Kim gật đầu thì cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại vỗ ngực cam đoan: "Không có vấn đề gì! Bảo tôi ngủ với Duyên Duyên kiểu gì cũng được!"

Chỉ với những điều kiện đơn giản như vậy mà cô đã có được xe và biệt thự, làm cho Dương Xinh Xinh cảm thấy yêu chết Phong Tùy, người đàn ông đáng yêu kia. Ngày hôm qua khi anh ta đồng ý với yêu cầu của cô thì cô còn tưởng là anh ta đang đùa mình, nào ngờ lại là thật.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hít khí trời thôi

"Thay tôi cảm ơn anh Phong, à nhờ anh nhắn với anh ấy là khi nào rảnh thì ghé qua đây chơi, và cứ yên tâm để Duyên Duyên ở đây với chúng tôi." Dương Xinh Xinh vui vẻ đến mức không thể đứng yên ở một chỗ.

A Kim làm xong việc được giao thì ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, Dương Xinh Xinh thấy vậy thì vội vàng nói: "Duyên Duyên còn đang ngủ, nếu không để tôi gọi cô ấy xuống."

"Không cần, anh Phong bảo tôi để ý xem hai ngày này cô Cố có ngủ ngon hay không, nếu giờ mà cô ấy còn đang ngủ thì coi như là không có vấn đề gì, tôi cũng có thể trở về báo cáo với anh Phong." A Kim chỉ về phía cổng: "Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi xin phép về trước."

"Vậy anh đi thong thả." Dương Xinh Xinh đi theo sau anh ta, dáng vẻ của cô còn cung kính hơn là đang tiễn nguyên thủ quốc gia ra về.

A Kim đi, Dương Xinh Xinh lại bắt đầu đi dạo trong sân để ngắm nghía chiếc xe mới tinh của cô, từ đầu xe đến cuối xe, từ trong ra ngoài, thích đến mức liên tục khen ngợi, không thể không thừa nhận lần này cô kiếm lớn rồi.

Cuối cùng thì Dương Sương Sương cũng trở về với thực tế, cô lôi kéo tay của Dương Xinh Xinh, lo lắng hỏi: "Xinh Xinh, sao em có thể nhận những món đồ đắt tiền như vậy chứ, những thứ này không thể nhận được, em mau trả cho người ta đi."

"Vớ vẩn, em sống hơn hai mươi năm rồi mới phất được lên, sao có thể nói trả là trả được chứ? Hơn nữa em cũng không lấy không của ai, chị không hiểu ý của người ta sao, nếu như Duyên Duyên có mệnh hệ gì thì em sẽ phải gánh đủ." Dương Xinh Xinh tức giận lườm chị của mình một cái.

"Cho dù như vậy thì em cũng không thể đòi nhiều thứ như thế, nhiều lắm là đòi anh ta mấy trăm triệu là được rồi."

"Mấy trăm triệu? Chỉ sợ nếu là như vậy thì Phong Tùy cũng sẽ cảm thấy mất mặt."

Hai chị em cứ tiếp tục cãi nhau, không có ai để ý đến Cố Duyên ở phía sau hai người, đợi đến khi cả Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh tức đến mức muốn trở về phòng thì mới nhìn thấy Cố Duyên đã đứng sau lưng họ từ lúc nào.

"Duyên Duyên." Dương Sương Sương thấy khoé mắt của Cố Duyên đỏ hoe thì có hơi luống cuống: "Cậu dậy rồi à?"

Dương Xinh Xinh nghe thấy Dương Sương Sương nói vậy thì cũng quay lại, khi thấy Cố Duyên còn đang mặc đồ ngủ thì lập tức thốt lên: "Ôi chao ơi, tổ tông của tôi ơi, sao cậu ra ngoài mà không mặc áo khoác vậy, nhanh vào trong nhà đi, đừng để bị cảm."

Cô vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác trên người mình ra rồi khoác lên người Cố Duyên, sau đó bảo cô ấy vào trong nhà.

Dương Sương Sương thấy sắc mặt của Cố Duyên là lạ thì không ngừng nhấy mắt với Dương Xinh Xinh.

Xinh Xinh cuối cùng cũng nhận ra Cố Duyên không giống như bình thường, còn cho rằng cô ấy vì sự tham lam của mình mà tức đến phát khóc, vì vậy ngượng ngùng nói: "Duyên Duyên, có phải là cậu giận tớ không? Tớ…"

Cố Duyên nhanh chóng chớp mắt hai cái, sau đó lắc đầu và miễn cưỡng cười vui: "Sao có thể như thể như thế được chứ? Xe rất đẹp."

Cô nói xong thì xoay người vào nhà, có ý muốn lảng tránh ánh mắt của hai chị em kia.

Tức giận? Sao cô có thể tức giận được? Việc Phong Tùy tặng xe và nhà cho Xinh Xinh thì có liên quan gì đến cô? Dù sao cũng không phải do cô bỏ tiền, hơn nữa anh ta có nhiều tiền như vậy thì chi ra một chút cũng không có gì đáng trách cả, cô cầu còn không được nữa ấy chứ!

Nếu để cho họ biết cô khóc là vì sự quan tâm của Phong Tùy thì cô phải làm sao? Lúc đó cô còn mặt mũi nào mà ở lại đây? Bởi vì ngay cả cô cũng cảm thấy bản thân rất trơ trẽn.

Dù sao người mà luôn nói với hai chị em nhà họ Dương rằng bản thân chán ghét và không muốn gặp mặt Dương Tùy là cô.

Nhưng mà cô không thể không thừa nhận rằng Phong Tùy rất biết cách chăm sóc cho người khác, đặc biệt là khi cô nghe A Kim nói Phong Tùy yêu cầu Xinh Xinh buổi tối phải ngủ cùng cô thì cô đã không cầm được nước mắt.

Một người đàn ông chu đáo như vậy tại sao lại là anh, người đàn ông thần bí, tàn nhẫn như đến từ một thế giới khác chứ? Vì sao không phải là một người đàn ông bình thường, người mà có thể cho cô một cuộc sống đơn giản và yên bình chứ?

Cố Duyên vì không muốn người nhà phải lo lắng, và cũng không muốn bị Phong Tùy quấy rầy nên cuối cùng vẫn chọn trở về nhà họ Cố.

Nếu như trở về nhà họ Cố thì cũng đồng nghĩa với việc cô phải thông báo tin mình có thai. Mới đầu cô còn nghĩ là ông nội sẽ lo lắng và bắt cô đến bệnh viện để phá thai khi biết tin cô có thai sau khi bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự.

Nào ngờ người ông lúc nào cũng lạc quan này của cô không chỉ không lo lắng mà còn cười toe toét, sau đó vẫn luôn nói bản thân sắp được lên chức cụ, sắp có chắt trai rồi. Ông còn nói một câu rất buồn cười là: con của Ngự Tứ sau này nhất định sẽ rất thông minh và giỏi giang!

Cố Duyên không biết phải nói gì, nếu đây là con của Ngự Tứ thì cô sẽ không giữ đến bây giờ, hoặc đã sớm đi làm trị liệu về IQ rồi. Vì đầu óc của Ngự Tứ có vấn đề, và cũng không biết nó có di truyền hay không.

Diêu Tố lại có chút lo lắng, bà chần chừ một lúc lâu mới cẩn thận lên tiếng: "Nếu như bây giờ con đã không còn quan hệ nào với nhà họ Ngự nữa thì mau đi phá thai đi, nhỡ đâu lại sinh ra một đứa bé bị thiểu năng thì không phải là làm khổ đứa bé sao."

"Không được phép phá thai." Ông cụ Cố vội nói: "Theo như ông biết thì Ngự Tứ bị thiểu năng là phải đến sau này mới bị, nên không có quan hệ gì với việc di truyền cả."

"Hay là chúng ta nghe ý kiến của Duyên Duyên xem sao." Phong Thanh, người mà vẫn luôn giữ im lặng kể từ khi Cố Duyên thông báo tin mang thai cuối cùng cũng lên tiếng.

Cố Duyên ngẩng đầu, cô nhìn thấy sự u buồn trong đôi mắt anh, có phải là sau khi anh nghe tin cô có thai thì cũng ghen tị đến phát điên, đau lòng đến mức không thể hô hấp như khi cô nghe tin anh kết hôn không? Chắc không đâu, anh đã từng nói rất rõ ràng là anh không còn yêu cô, nếu không yêu thì sẽ không đau lòng, sẽ không khổ sở, cho dù là cô có ly hôn hay mang thai…

"Cháu sẽ giữ đứa bé này lại." Cô cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Đứa bé này không phải là của Ngự Tứ, nên cô cũng không cần phải lo đến chuyện trí lực của nó có vấn đề, trái lại cô còn rất tự tin vào trí thông minh của em bé. Nếu như nó được một nửa của Phong Tùy thì cũng gần như là thần đồng rồi.

"Duyên Duyên, con còn phải lập gia đình, còn phải bắt đầu một cuộc sống mới nữa chứ." Diêu Tố cầm lấy tay cô.

Cố Duyên nở một nụ cười tự giễu: "Con lập gia đình một lần là đủ rồi, con không muốn lấy người khác và cũng không cần phải làm như thế."

"Con nói vớ vẩn gì vậy? Phải có đàn ông bên cạnh thì phụ nữ mới có thể sống tốt được, giống như người đàn ông không thể thiếu phụ nữ vậy, huống hồ con còn có một đứa con, chắc lẽ con muốn hít khí trời mà sống sao?" Diêu Tố giống như một bà mẹ bình thường đang lo lắng cho hôn nhân của con cái, bà ấy nghĩ một chút rồi mới nói tiếp: "Duyên Duyên, con cũng đừng nản lòng, mọi việc cứ từ từ, mẹ nhất định sẽ tìm cho con một người đàn ông tốt."

Đây chính là xem mắt trong truyền thuyết sao? Cố Duyên thực sự không thể tiếp thu được việc này, nhưng mà cô cũng không thể vứt bỏ tâm ý của mẹ, nên cô chỉ có thể im lặng.

Tô Điền vẫn đang cúi đầu ăn cơm cũng ngẩng đầu lên nói: "Duyên Duyên, em cũng nhanh tìm một người đàn ông khác mà gả đi thôi, nếu em không chịu lấy chồng thì mọi người trong nhà mình đều không thể yên tâm."

Mọi người trong nhà mình…

Cố Duyên nhìn cô ta và cũng cảm nhận được địch ý ở trong mắt của đối phương, đúng vậy, cô một ngày chưa lấy chồng thì sẽ có người không thể yên tâm. Nhưng người này không phải là cả nhà họ Cố mà chỉ là một mình Tô Điền mà thôi.

"Vừa hay chị có một người bạn mới du học từ nước Anh về, con người rất tốt, chị có thể giới thiệu để hai người làm quen." Tô Điền nói.

Phong Thanh nhíu mày, sau đó quay sang nhìn cô ta: "Người bạn học kia của em đã từng có một đời vợ, và cũng có con riêng nữa."

"Từng ly dị và có con riêng thì sao chứ? Không phải là Duyên Duyên cũng đã ly dị và có con riêng sao? Dù gì người ta cũng là nghiên cứu sinh, có công tác ổn định, thu nhập khá, chính là có hơi lùn một chút thôi."

Cố Duyên cảm thấy cay đắng, đây chính là giá trị con người cô lúc này, cho dù là chọn một người đã từng li dị và có con riêng thì cũng là trèo cao. Vậy mà trước đây cô còn từng hy vọng Phong Thanh sẽ về bên cô, nhưng như cô bây giờ, thì sao có thể xứng đáng với một người lịch lãm, cao quý như Phong Thanh chứ!

Sao này cô không dám, và cũng không thể mơ mộng như vậy nữa!

"Nếu như có con rồi thì thôi đi." Ông Cố lên tiếng phản đối.

"Có con hay không cũng không quan trọng, quan trọng là người chồng đối tốt với mình là được, cha xem, lần trước em ấy gả cho nhà giàu, cuối cùng thì còn chưa đến ba tháng đã bị đuổi ra khỏi nhà? Gả cho người không môn đăng hộ đối cũng không đáng tin đâu ạ!" Những câu này của Tô Điền tuy có gai nhưng cũng có lý.

Ông cụ Cố không nói gì cả, chỉ tập trung ăn cơm, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười khó hiểu.

Ông Cố và bà Cố cũng không tiếp tục phản đối, hiển nhiên là đồng ý với quan điểm của Tô Điền.

Phong Thanh nghiêm mặt, sau đó anh ấy ném cho Tô Điền một câu: "Em không phải quan tâm đến chuyện của Duyên Duyên, em ấy có chủ kiến của mình."

Như thế, Tô Điền lại càng đố kỵ và hận Cố Duyên.

Kể từ khi biết tin Cố Duyên mang thai thì ông cụ Cố vẫn luôn dồn hết tâm trí vào việc chuẩn bị thức ăn dinh dưỡng cho cô, giống như là muốn chăm cho chắt trai của ông cụ trở thành một đứa bé trắng trẻo mập mạp, làm cho Cố Duyên giờ cứ nhìn thấy canh bổ là cảm thấy buồn nôn.

Đám cưới của Phong Thanh và Tô Điền sắp diễn ra rồi nên Diêu Tố trang trí lại nhà cửa, làm cho trong nhà đâu đâu cũng có không khí vui mừng, Cố Duyên không có gì làm nên cũng Diêu Tố cắt hoa trang trí trên cầu thang.

Mỗi đường kéo cắt xuống, nhưng không phải cắt trên giấy mà cắt ở trong tim cô, vô cùng đau đớn.

Cô đột nhiên nhận ra việc dọn về nhà họ Cố là một sự lựa chọn sai lầm, sao cô lại dọn về đấy chứ? Dù sao nơi đây cũng là chứng nhân cho tình yêu của Phong Thanh và Tô Điền mà!

Hôm nay ông cụ Cố bảo Phong Thanh đón Tô Điền đến nhà ăn cơm, khi hai người trở về thì còn có Tô Uyên theo sau nữa.

Tô Uơng vừa bước vào nhà đã nói với Cố Duyên: "Duyên Duyên, nghe nói em sắp làm mẹ, chúc mừng nha."

Phong Thanh thúc cùi chỏ của mình vào sườn của Tô Uyên, khiến cho anh ta đau đến nhe răng, cuối cùng thì Tô Uyên chỉ có thể hậm hực ngồi xuống vị trí đối diện với Cố Duyên, sau đó cùng cô cắt giấy.

Vì để cho Phong Thanh không để ý đến mình nữa nên Cố Duyên cố gắng vắt hết óc tìm chuyện để nói với Tô Uyên. Cô nhớ đến vụ án của Phong Tùy, nên giả vờ như bản thân vô tình nhắc đến: "Vụ án ám sát giám đốc Chu đang điều tra đến đâu rồi?"

Đây là cô đang quan tâm đến Phong Tùy sao? Cố Duyên rất muốn nói với bản thân là không phải, nhưng nếu như cô không quan tâm đến anh thì tại sao lại hỏi như vậy? Tại sao lại để ý xem anh có thể bị bắt hay không?

Tô Uơng nghe thấy cô hỏi như vậy thì có hơi ngạc nhiên, anh ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt thì nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như muốn thăm dò điều gì, Cố Duyên bị anh ấy nhìn như thế thì cảm thấy luống cuống, chột dạ và lo lắng.

"Hình như em rất hứng thú với vụ án này?" Tô Uyên cười nói.

Cố Duyên giật mình, trong lòng đang nghĩ bản thân cô không nên tò mò và cũng không nên lắm mồm. Cô tiếp tục giữ vững dáng vẻ bình tĩnh rồi nói: "Đương nhiên là tôi cảm thấy hứng thú rồi, dù sao người chết cũng là sếp lớn của tập đoàn nhà họ Ngự chúng tôi mà."

"Chỉ là vì thế?"

"Nếu không anh cho rằng là như thế nào?" Cố Duyên nhướn mày hỏi ngược lại.

Tô Uơng im lặng, giống như anh ấy đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó đứng dậy nói với cô: "Duyên Duyên, tôi có chuyện muốn nói với em, chúng ta lên phòng của em để nói chuyện được không."

Có chuyện muốn nói với cô? Sao không thể nói trong phòng khách chứ? Cố Duyên cảm thấy nghi ngờ, nhưng cô vẫn gật đầu rồi dẫn Tô Uyên lên trên tầng trên.

Tô Uơng tiện tay đóng cửa lại, bây giờ trong phòng chỉ có hai người, làm cho bầu không khí có phần căng thẳng. Tô Uơng lấy hai tờ báo ở trong túi của mình, sau đó xoay ngược lại rồi để lên trên bàn, ý bảo Cố Duyên lại gần để nhìn.

Cố Duyên lại gần nhìn hai tờ báo này thì thấy một tờ đăng tin giám đốc Chu bị giết, còn một tờ thì đăng hình cô bị Phong Tùy cưỡng hôn ở trước cổng nhà họ Ngự. Nhưng mà bức ảnh đó không chụp rõ mặt của Phong Tùy, cũng không chụp rõ thân hình của anh, mà chỉ có thể thấy được đó là một người đàn ông, cô và một người đàn ông.

Trái tim của Cố Duyên lại trở nên căng thẳng, Tô Uyên đưa hai tờ báo này cho cô là có ý gì? Anh ta đang nghi ngờ điều gì?

"Tôi nghi ngờ hai người đàn ông này là một." Cuối cùng thì Tô Uyên cũng nói ra những nghi ngờ ở trong lòng.

Cố Duyên thốt lên: "Làm sao có thể như vậy được?"

"Em không nhận ra ai sao." Tô Uyên đẩy tờ báo về phía cô: "Nhìn kỹ một chút."

Cố Duyên nhìn đi nhìn lại nhưng vẫn lắc đầu, tỏ ý bản thân cô vẫn không nhận ra. Tô Uyên thấy vậy thì chỉ vào ngón tay của Phong Tùy: "Cái này."

Cố Duyên cuối cùng cũng hiểu được, thì ra là Tô Uyên nhận ra chiếc nhẫn trên ngón áp út nên mới biết đó là Phong Tùy, lúc trước cô nhận ra sát thủ ở trong bức ảnh là Phong Tùy cũng đều dựa vào chiếc nhẫn đó. Tuy hai tấm hình này không chụp rõ mặt nhưng có thể loáng thoáng thấy được chiếc nhẫn, và cũng thấy được kiểu dáng và chạm khắc của hai chiếc nhẫn giống hệt nhau!

Tô Uơng nhìn cô chằm chằm: "Duyên Duyên, em chỉ cần nói cho tôi biết mối quan hệ thực sự giữa em và người đàn ông này, còn những việc khác thì tôi sẽ không làm khó em."

Quả nhiên là có liên quan đến vụ án.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Có ảnh làm bằng chứng

Cố Duyên cảm thấy hoảng sợ, trong thời gian ngắn cô cũng không biết nên trả lời như thế nào để Tô Uyên không nghi ngờ. Bởi vì im lặng có nghĩa là thừa nhận nên Cố Duyên nhanh chóng suy nghĩ rồi lập tức trả lời: "Tô Uyên, đến Phong Thanh cũng không tin tôi là người có lối sống phóng khoáng như thế, thì sao anh lại tin tưởng như vậy? Anh tin là tôi có quan hệ mờ ám với người đàn ông này sao?"

"Duyên Duyên à, lúc mới đọc bài báo này thì tôi cũng có chút nghi ngờ, nhưng mà có bức ảnh này làm vật chứng mà, không phải sao?"

"Được rồi, thật ra tôi cũng không biết người đàn ông này là ai, hôm đó tôi đã uống rất nhiều, nên đứng trước cửa quán bar để bắt taxi, sau đó không biết

tại sao lại mơ hồ leo lên xe của anh ta. Mới đầu anh ta muốn dẫn tôi đến khách sạn để thuê phòng, nhưng tôi sống chết cũng không chịu, cuối cùng anh ta không thể làm gì nên chở tôi về nhà. Chỉ có như vậy thôi, còn việc anh ta và kẻ ám sát giám đốc Chu có phải là một người không thì tôi không rõ lắm."

Phong Tùy, anh cũng đừng trách tôi nói anh đáng khinh như vậy, bởi vì anh chính là một tên khốn! Cố Duyên nói thầm ở trong lòng.

Khi Cố Duyên nói ra những lời này thì ánh mắt vẫn luôn nhìn xuống, bởi vì cô sợ Tô Uyên nhận ra cô đang nói dối.

"Thật không? Em không bịa chuyện chứ?" Tô Uyên nhướn mày, cẩn thận quan sát cô.

"Không có, chỉ có mỗi lần đó, sau này tôi cũng không gặp lại anh ta." Bàn tay của Cố Duyên giơ tay lên xoa bụng trong vô thức, thầm nghĩ rằng không ngờ khả năng nói dối của cô cũng rất cao. Rõ ràng là trong bụng cô còn đang có đứa con của người ta mà lại có thể nói câu "chỉ có một lần đó", chẳng lẽ ở nhà họ Ngự lâu như vậy nên cô cũng trở thành kẻ mưu ma chước quỷ sao?

Cô không ngừng an ủi bản thân: Lời nói dối này là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ…

Khuôn mặt của Tô Uyên hiện lên vẻ không tin, nhưng lại không thể chỉ ra sai ở đâu, vì thế anh ta chỉ có thể cười cười nói: "Tốt nhất là như vậy, tôi cũng không muốn em có bất kỳ quan hệ gì với người đàn ông này, dù sao hắn ta cũng là một tên tội phạm đáng chết."

Tên tội phạm đáng chết! Đúng là một cái tội danh to tát!

Cố Duyên không nhịn được nữa mà bắt đầu cảm thấy sốt ruột, trong lòng cô cũng đang vô cùng coi thường bản thân, rõ ràng là lúc nào cũng nói chán ghét anh, cả đời cũng không muốn nhìn thấy anh. Nhưng khi nghe thấy tin anh gặp nguy hiểm thì lại sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi.

"Vụ án vẫn chưa có tiến triển nào sao?" Cô cẩn thận hỏi.

Tô Uơng thở dài, sau đó đi ra ban công và nhìn ra bên ngoài: "Hành tung của người này rất bí ẩn, không hề để lại bất kỳ manh mối nào, nhưng mà nhóm của tôi đã được bổ sung thêm cảnh sát, nên tôi tin là sẽ sớm bắt được hắn thôi."

"À." Cảnh Duyệt nhỏ giọng ứng một tiếng, sau đó không lên tiếng nữa.

Cố Duyên cũng không hiểu tại sao Diêu Tố lại gấp gáp muốn gả cô đi như vậy.

Lúc trước khi bà ấy giúp ông nội khuyên cô gả vào nhà họ Ngự thì cô có thể hiểu là vì Diêu Tố tham tiền. Nhưng điều kiện của người bạn mà Tô Điền giới thiệu cũng không giàu có gì, theo lý thuyết thì bà ấy sẽ không kiếm được bao nhiêu, nhưng mà bà ấy lại vẫn tích cực như vậy, bận rộn chuẩn bị hết mọi thứ cho cô.

Diêu Tố còn giúp cô mua cả quần áo để mặc đi xem mắt, sau đó còn thay cô là quần áo và không ngừng khuyên bảo: "Duyên Duyên à, con phải tin mẹ, người phụ nữ không thể không có một người đàn ông ở bên cạnh làm bạn, con xem, mẹ đợi nhiều năm như vậy nhưng cuối cùng cũng phải tìm một người đàn ông. Hơn nữa cuộc sống bây giờ cũng không kém, tuy người này không kiếm được nhiều tiền nhưng lại đối tốt với mẹ, và mẹ cũng rất hài lòng với cuộc sống bây giờ."

Từ sau khi Diêu Tố nói đến việc xem mắt trong bữa ăn hôm nọ thì Cố Duyên vẫn luôn tỏ thái độ phản đối, đến tận bây giờ cũng không chịu khuất phục. Cô vẫn ngồi yên một chỗ, mặc kệ Diêu Tố cứ liên tục là quần áo chuẩn bị cho buổi đi xem mắt của cô.

Cô nghe thấy Diệu Tố nói vậy thì ngẩng đầu lên nhìn bà ấy: "Mẹ, có phải mẹ rất yêu Phong Hách không?"

Diêu Tố không ngờ là cô sẽ hỏi như vậy, nên hơi ngẩn ra, sau đó lập tức mỉm cười rồi lắc đầu: "Rất yêu, rất yêu, nhưng mà đến giờ mẹ cũng không biết là trước đây mẹ yêu ông ấy hay là yêu tiền của ông ấy nữa."

Xem đi, bà ấy căn bản cũng không yêu Phong Hách cho nên mới có thể buông tay, mới có thể không tiếp tục chờ đợi nữa và đi tìm một người đàn ông khác để kết hôn. Nhưng cô có thể sao? Cô có thể quên Phong Thanh, sau đó gả cho một người đàn ông bình thường và sống một cuộc đời bình thường sao?

Từ trước đến nay cô chỉ yêu một mình Phong Thanh, có lẽ đó cũng là lý do cho việc cô không buông bỏ được!

Diêu Tố rũ mắt, hàng lông mi che đi cảm xúc nơi đáy mắt của bà, tạo cho người khác một cảm giác u buồn. Bà ấy là một người phụ nữ xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cao gầy, vòng nào ra vòng nấy, cho nên mới có thể sinh ra một đứa con đẹp trai như Phong Thanh.

Bà hít một hơi thật sâu rồi quay sang nói với Cố Duyên: "Được rồi, con mau đứng dậy thay quần áo đi, nếu không sợ người ta phải đợi lâu rồi."

Cố Duyên vừa định nói là không đi thì ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói của Phong Thanh: "Mẹ, nếu Duyên Duyên không muốn đi thì mẹ cũng đừng ép em ấy."

Anh đi đến bên giường, một tay đút trong túi quần, ánh mắt hướng về phía Cố Duyên.

Diêu Tố tức giận trừng anh ấy một cái, sau đó lên tiếng cảnh cáo: "Đây không gọi là ép, không phải là chúng ta đã hẹn xong hết rồi sao."

"Nhưng Duyên Duyên chưa từng nói là muốn tìm bạn trai."

“Vậy nếu cả đời này Duyên Duyên cũng không muốn tìm thì sao? Chẳng lẽ cả đời sẽ không lấy chồng?”

“Cả đời không lấy chồng thì sao chứ? Chẳng lẽ nhà họ Cố lại không nuôi nổi sao.”

“Người lớn trong nhà cũng sẽ có ngày ra đi, đến lúc đó con nuôi nó sao? Con có thể làm được sao?”

Những lời này của Diêu Tố làm cho Phong Thanh từ buồn bực chuyển sang im lặng, không trả lời được.

Cả căn phòng đều trở nên yên lặng, bầu không khí cũng trở nên đè nén, Phong Thanh thì im lặng không nói, còn khóe mắt của Diêu Tố cũng đỏ hoe.

Bầu không khí đè nén lúc này làm cho Cố Duyên không thể không lên tiếng, cô nhỏ giọng nói: “Me, con sẽ đi với mẹ.”

Xem mắt từng là kiểu yêu đương mà cô chán ghét nhất, cô cũng từng cho rằng là mình sẽ không bao giờ dính vào loại chuyện này, nhưng mà ngày hôm nay nó lại rơi xuống đầu của cô, đúng là đáng châm chọc mà!

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt đau lòng và bất lực của Phong Thanh, có lẽ bên trong còn mang theo một tia xấu hổ và thất vọng.

Đúng vậy, trước đây ở trong mắt anh thì cô là một người con gái trong sáng, đáng yêu, còn bây giờ thì từ vợ của một kẻ ngốc đến người phụ nữ bị nhà chồng ruồng bỏ, có lẽ còn là một người phụ nữ không biết xấu hổ khi vác bụng bầu đi xem mắt, đi lấy lòng một người đàn ông đã từng ly hôn và có con riêng.

Nắm đấm của Cố Duyên siết chặt lại, móng tay bấm vào trong thịt, đau đến chết lặng.

Cuối cùng thì Phong Thanh cảm thấy bản thân không thể ở lại đây nữa, anh xoay người đi ra khỏi phòng ngủ. Nắm đấm của anh còn siết chặt hơn của Cố Duyên, lòng bàn tay của anh thậm chí còn đang rỉ máu, trái tim anh còn đau hơn Cố Duyên nhiều!

Diêu Tố nhìn theo bóng lưng của anh điên cuồng mà gào lên: “Phong Thanh! Nếu con còn như thế nữa thì mọi người không còn cách nào có thể sống được!”

Bóng lưng của Phong Thanh cứng đờ, sau đó nhanh chóng biết mất sau cánh cửa.

Diêu Tố tát một cái lên mặt của mình, sau đó bắt đầu khóc lóc nỉ non: “Đều là lỗi của mẹ cả! Là mẹ không tốt, nhưng mà cho dù mẹ có không tốt thì những gì mẹ làm cũng là vì con! Đứa con trai không có lương tâm như con hận mẹ cả đời đi, hận chết mẹ đi!”

Cố Duyên chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Diêu Tố, trong mắt cô thì Diêu Tố là một người phụ nữ thích tham những món lời nhỏ, nhưng lương thiện, chỉ là một người dân bình thường không có lo lắng gì, vì Phong Thanh rời khỏi nơi này ba năm, hai mẹ con cô không có cơ hội nói chuyện nên có hơi xa cách, nhưng cũng không rõ là vì Cố Duyên cố ý xa cách hay là còn vì nguyên nhân nào nữa.

Cố Duyên sợ đến mức nước mắt rơi như mưa, khi cô thấy bà ấy lại định tát mình thì vội vã đứng dậy, nắm lấy bàn tay của bà rồi khóc nức nở: “Mẹ, mẹ đừng làm như vậy, con nghe lời mẹ, con sẽ đi, giờ mẹ nói gì con cũng nghe theo.”

Cho dù Cố Duyên có ngốc thì cô cũng nghe được sự lo lắng trong giọng nói của Diêu Tố, bà ấy lo lắng cô sẽ làm ảnh hưởng đến tình cảm của Phong Thanh vào Tô Điền, sợ đám cưới của bọn họ sẽ xảy ra chuyện, cả bà ấy và Phong Thanh đều rất thích Tô Điền.

Vì sao mọi người đều thích Tô Điền? Vì sao vậy chứ!

Diêu Tố nắm lấy tay cô, khóc nói: “Duyên Duyên, mẹ cũng không muốn ép con, mẹ cũng không nỡ, cũng sợ con gả đi nhưng không được hạnh phúc... nhưng mà mẹ không còn cách nào nữa. Không sao đâu, nếu con cảm thấy không thích hợp thì có thể không chọn cậu ta, mẹ sẽ chọn những người khác cho con, sẽ chọn cho đến khi con cảm thấy thích mới thôi, có được hay không?”

“Được.” Cố Duyên gật đầu, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

Gặp được một người đàn ông mà cô thích, có dễ như vậy sao?

Tuy trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng cô vẫn không thể trơ mắt nhìn Diêu Tố liên tục tát vào mặt bà ấy như thế được. Cố Duyên đúng giờ xuất hiện ở một nhà hàng đồ tây cao cấp, sao đó cả người cảm thấy không được tự nhiên khi Diêu Tố và Tô Điền thay phiên nhau tâng bốc cô.

Người đàn ông ngồi ở đối diện không cao, không đẹp trai, là loại đàn ông khi đi vào những nơi đông người thì sẽ không tìm được. Khi Diêu Tố không ngừng khen cô thì anh ta cũng chỉ mỉm cười và gật đầu, có thể thấy được là anh ta cũng khá hài lòng với Cố Duyên.

Cố Duyên lại không hề có chút xúc cảm xúc nào với anh ta cả, nhưng vì nể mặt Diêu Tố nên cô vẫn cố gắng mỉm cười.

“Duyên Duyên, Hà Phi là một người nổi tiếng ở trong trường của bọn chị, cậu ấy rất biết cách chăm sóc người khác, nếu em không tin thì có thể hỏi Phong Thanh.” Tô Điền híp mắt cười nói, sau đó quay sang nói với người đàn ông tên Hà Phi kia: “Hà Phi, Duyên Duyên rất ngoan ngoãn, em ấy hầu như chưa từng đến quán bar hay quán karaoke, cũng rất sạch sẽ, sau này khi cậu đi làm về sẽ không lo không có người nấu cơm rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Duyên Duyên nhà chúng tôi nấu cơm cũng rất được, là mẫu phụ nữ đảm đang tháo vát điển hình.”

Hà Phi cười cười: "Nếu mà đúng như vậy thì cô Cố đúng là rất ưu tú, cháu cũng cảm thấy phụ nữ nên như vậy, biết cách quản lý gia đình, biết cách sống, nếu như chúng cháu ở bên nhau thì cháu tin cả hai sẽ rất hạnh phúc."

Một người phụ nữ biết cách quản lý gia đình, biết cách sống đúng là rất tốt, ngoài mấy người đàn ông có tiền sẵn sàng cưới một bình hoa thì không người đàn ông bình thường nào lại không ưu thích mẫu phụ nữ như vậy? Ngay cả Cố Duyên cũng không tin bản thân mình là một người như vậy.

"Anh Phi, không biết là Tô Điền đã nói với anh chuyện tôi mang thai chưa." Đây là câu đầu tiên của Cố Duyên từ khi bước chân vào nhà hàng.

Hà Phi cũng không để ý: "Không sao cả, chúng ta có thể cùng nhau chăm sóc cho đứa bé, tôi cũng rất thích trẻ con."

Xem ra là anh ta cũng rất hài lòng về lần xem mắt này, còn Cố Duyên thì chỉ thấy bất đắc dĩ, xem ra không thể làm cho anh ta biết khó mà lui rồi.

"Ha ha, nếu hai người đều hài lòng với đối phương thì trao đổi số điện thoại để sau này tiện đường liên hệ đi thôi." Diêu Tố lấy cùi chỏ khẽ huých vào người của Cố Duyên, sau đó đưa giấy và bút để cô viết số điện thoại của mình vào.

Cô Duyệt hơi chần chờ một lúc rồi cũng viết số điện thoại của mình vào, Diệu Tố đẩy tờ giấy đến trước mặt của Hà Phi rồi cười nói: "Đây là số điện thoại của Duyên Duyên."

Hà Phi lấy danh thiếp của mình ra rồi đưa cho Cố Duyên, Cố Duyên cũng ngoan ngoãn nhận lấy. Khi tay cô vừa chạm vào tấm danh thiếp đã bị một bàn tay ấm áp đè lại, lực của người kia rất mạnh, khiến cho cô vô cùng đau đớn.

Cô hơi sửng sốt, cô không cần ngẩng đầu lên cũng biết đó là ai, bởi vì chiếc nhẫn trên ngón áp út đã nói cho cô biết người đến làm loạn này là người nào rồi. Ánh mắt của cô nhìn lên khuôn mặt tức giận của anh, cho dù cô đã biết đó là ai nhưng khi nhìn vào ánh mắt của anh thì cô vẫn cảm thấy cả người lạnh lẽo, sau đó nhanh chóng rời ánh mắt sang chỗ khác để trốn ánh mắt của anh.

Không chỉ có Cố Duyên sửng sốt mà những người ngồi đây cũng ngẩn người, và cùng ngẩng đầu nhìn người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện.

Cho dù bên cạnh Tô Điền đã có một người đàn ông vô cùng đẹp trai thì cô ta vẫn bị dáng vẻ của người ông này hút hồn, sau đó chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

Diêu Tố cũng ngây người, bà ấy nhìn Phong Tùy, ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không thể nói thành lời.

Trong khi mọi người còn đang ngơ ngác thì Phong Tùy lại làm ra hành động còn gây chấn động mạnh hơn. Anh giữ chặt lấy cánh tay của Cố Duyên, nhân lúc cô chưa phản ứng kịp thì kéo cô vào trong lồng ngực của mình rồi cúi đầu, sau đó đôi môi ấp áp của anh hôn lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Dưới ánh mắt của bao nhiêu người mà anh ta cũng dám làm vậy sao!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Đi xem mắt thì sao chứ_

Lần này thì không chỉ những người ngồi cũng bàn với cô ngơ ngác mà những người khách ở xung quanh cũng ngây dại, nếu như nói Phong Tùy là cảnh đẹp thì nụ hôn này chính là thứ tô điểm cho cảnh đẹp đó.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra một cách đột ngọt, Cố Duyên mở to hai mắt nhìn về phía khuôn mặt đẹp trai kia, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì Phong Tùy đã buông cô ra, nhưng cánh tay của anh vẫn ôm chặt lấy eo của cô, xem ra anh cũng không có ý muốn buông tay.

"Mẹ, con là bạn trai của Duyên Duyên, lần đầu gặp gỡ mong sẽ được mẹ chỉ dạy." Phong Tùy nhìn Diêu Tố, sau đó vươn tay ra trước mặt bà.

Bạn trai? Anh ta lại dám chạy đến trước mặt người nhà của cô giả mạo là bạn trai của cô? Rốt cuộc là người đàn ông này muốn làm cái gì?

Diêu Tố giơ tay ra bắt tay với anh trong vô thức, khó khăn lắm bà mới nói được một câu: "Cậu... nói cái gì? Cậu là... bạn trai của Duyên Duyên sao?"

Bà chưa từng gặp hay nghe ai nói đến người đàn ông này, vậy mà anh ta không chỉ hôn Cố Duyên, còn tự nhận là bạn trai của Duyên Duyên, lại còn gọi bà là 'mẹ'? Tình cảnh lúc này không biết đã làm cho bao nhiêu người sợ hãi, và nghi ngờ!

Diêu Tố nhìn về phía Cố Duyên, ánh mắt như muốn hỏi xem điều này có đúng không.

Cố Duyên cũng vì sự xuất hiện của Phong Tùy mà trở tay không kịp, khi cô đang hốt hoảng lại bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Diêu Tố thì nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải, phải nói thế nào để cho mọi người không quá khiếp sợ.

Cô nhìn Phong Tùy, lại nhìn Tô Điền, sau đó nhớ đến Tô Uyên, nhớ đến việc anh ấy muốn đẩy Phong Tùy vào chỗ chết. Tuy lúc này cô rất muốn thoát khỏi Hà Phi, cho dù nằm mơ thì cô cũng mong có một vị hoàng tử cưỡi ngựa trắng đến mang cô đi. Nhưng nếu đó là Phong Tùy thì cô tình nguyện không cần!

Người đàn ông không biết sống chết này, chẳng lẽ anh ta không biết bản thân đã trở thành đối tượng truy nã từ lâu rồi sao? Giờ lại còn dám đi đến những nơi đông người như thế này nữa, đúng là ngốc muốn chết mà!

Cô mở miệng, vừa giãy giụa vừa lắc đầu: "Không phải, mẹ, con không biết anh ta, mẹ đừng có tin lời của anh ta..."

"Em yêu, không phải chúng ta đã bàn là đợi đến cuối tuần thì anh sẽ đến nhà em để cầu hôn sao? Tại sao đến giờ em vẫn còn giấu cha mẹ chuyện chúng ta yêu nhau? Như vậy đúng là không nên." Phong Tùy cắt đứt lời nói của cô, cánh tay trên eo cô lại càng thêm chặt hơn, thế nhưng khuôn mặt của anh vẫn luôn hiện lên nụ cười lịch lãm, giống như một vị hoàng tử vậy.

Phong Tùy! Rốt cuộc là anh muốn làm lớn chuyện này đến mức nào đây! Cố Duyên tức đến mức khuôn mặt cũng tái đi rồi, sau đó hung hăng nhìn về phía anh.

Phong Tùy giống như là không nhìn thấy ngọn lửa giận dữ ở trong mắt cô vậy, anh quay sang mỉm cười với Diêu Tố: "Mẹ, mẹ cũng đừng lấy làm lạ, Duyên Duyên vốn là người da mặt mỏng, lại cứng đầu, tính tình cũng không quá tốt."

Anh nói xong cũng không cho Cố Duyên có cơ hội cãi lại mà tiếp tục lướt mắt nhìn về phía hai ngươi còn lại: "Mẹ, mọi người cứ chơi đi, bọn con đã hẹn với một cửa hàng vàng bạc đá quý là hôm nay sẽ đến để đặt nhẫn đính hôn, cũng đã sắp đến giờ rồi, tạm biệt mọi người."

Ngay sau đó Cố Duyên bị anh kéo đi về phía cửa nhà hàng.

Diêu Tố trừng mắt nhìn theo bóng lưng của hai người, thật lâu sau mới nói ra hai chữ: "Tạm biệt..."

"Đây là chuyện gì vậy?" Hà Phi có vẻ bất mãn, ánh mắt của anh ta nhìn về phía hai người.

Tô Điền chỉ biết cười ha ha, sau đó nó: "Ôi chao... xin lỗi, họ không nói cho mình biết là Duyên Duyên đã... có bạn trai. Mẹ, sao mẹ cũng không nói gì, hại con còn tưởng là Duyên Duyên vẫn đang độc thân chứ." Cô ta quay sáng trách cứ Diêu Tố.

Diêu Tố cũng không biết gì: "Mẹ cũng không biết, Duyên Duyên chưa từng nói gì với mẹ cả, mẹ cũng giống các con, lần đầu tiên mới gặp anh chàng đẹp trai đó, đều do Duyên Duyên không chịu nói rõ mọi chuyện cho chúng ta biết. Ôi chao, cậu Hà, thực sự xin lỗi."

"Đồ điên!" Hà Phi ném lại một câu rồi tức giận bỏ đi, để lại Diêu Tố vào Tô Điền ngồi nhìn nhau.

Cố Duyên bị Phong Tùy kéo ra khỏi nhà hàng, lực trên cánh tay anh càng lúc càng lớn, không còn sự dịu dàng và lịch lãm như lúc ở trong nhà hàng, mà giống như là anh muốn bóp nát cổ tay của cô vậy.

Cố Duyên vừa đi theo vừa đánh vào cánh tay đang nắm tay cô của anh, hạ giọng nói: "Anh muốn làm cái gì? Đồ tâm thần, mau buông em ra!"

Phong Tùy xoay người lại, đối mắt lạnh lùng của anh như muốn phun ra lửa vậy, anh nhìn chằm chằm về phía cô: "Buông em ra để em làm gì? Hay em định trở về tiếp tục xem mắt?"

"Em đi xem mắt thì có vấn đề gì? Mắc mớ gì đến anh? Anh dựa cái gì mà kéo em ra ngoài, anh..."

Bởi vì Cố Duyên đi rất nhanh nên suýt chút nữa đã đập đầu vào lưng anh, cô nhìn về phía Phong Tùy, không biết tại sao anh lại dừng lại, nhưng khi nhìn qua thì cô cũng đã biết được lý do, thì ra là bị một cô gái chặn đường, hơn nữa cô gái đó chính là cô Dao Trụ.

"Phong Tùy, anh…" Dao Trụ nhìn về phía Cố Duyên, muốn nói lại thôi.

Lửa giận trong đôi mắt của Phong Tùy biến mất, giọng nói cũng trở nên bình tĩnh hơn: "Không phải là anh đã bảo A Kim đến đón em sao?"

"Được rồi, em đi về trước đây." Tuy Dao Trụ nói như vậy nhưng chân của cô ta giống như là đã mọc rễ ở chỗ này rồi vậy.

Phong Tùy dùng cánh tay còn lại để ôm lấy eo của cô ta rồi cúi xuống hôn: "Ngoan."

Dao Trụ mỉm cười dịu dàng, sau đó đi lên chiếc Bentley ở bên cạnh.

Cố Duyên nhìn nụ hôn tạm biệt quyến luyến không rời của hai người thì tức đến mức suýt chút nữa là phun một búng máu lên mặt của Phong Tùy rồi, cái tên đàn ông chết tiệt không biết xấu hổ này! Đúng là loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ điển hình mà, tay thì ôm người này nhưng miệng lại hôn một người khác, anh ta thực sự coi mình là thần sao?

Phong Tùy! Tốt nhất là bây giờ anh bị cảnh sát bắt đi xử bắn cho rồi!

Cố Duyên nguyền rủa thầm trong lòng mà không biết rằng bản thân đã bị anh kéo lên một chiếc xe khác, và chiếc xe cũng đang lăn bánh.

Phong Tùy tức giận nhìn cô, cô tức giận thì anh lại cảm thấy thoải mái hơn, nhưng khi nghĩ đến chuyện cô giấu anh đi xem mắt thì ngọn lửa giận khó khăn

lắm mới yếu bớt đi kia lại bùng cháy, tốc độ của chiếc xe cũng tăng lên.

Mãi cho đến khi Phong Tùy đỗ xe ở trước khu chung cư Vang Nguyện, nơi mà lần trước cô từng ở qua đêm, sau đó mở cửa xe rồi kéo cô ra thì Cố Duyên mới hoàn hồn. Cô liếc mắt nhìn bốn phía, tức giận nói: "Sao anh lại kéo em đến đây?"

"Từ trước đến nay mỗi khi anh làm việc đều không bao giờ hỏi câu làm gì?" Phong Tùy kéo cô vào đại sảnh tầng một, rồi bấm thang máy lên tầng 33.

Cổ tay của cô bị anh nắm đau, nên Cố Duyên vừa cố gắng rút tay của mình ra vừa tức giận nói: "Anh dẫn em đến nhà của anh làm gì? Em lại không thể cung cấp bất kỳ loại hình phục vụ nào cho anh, anh đi tìm cô Dao Trụ của anh đi, cô ta sẽ chịu làm mọi thứ vì anh, và có thể làm mọi thứ cho anh!"

"Buổi tối anh sẽ đi tìm cô ấy, điểm này không cần em quan tâm."

"…" Cố Duyên lại có cảm giác muốn hộc máu.

Phong Tùy mở cửa phòng rồi hất tay Cố Duyên ra, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía cô: "Cô Cố, rốt cuộc là em muốn làm gì?"

Cố Duyên cảm thấy nghi ngờ, lời này đáng lẽ phải do cô hỏi anh mới phải? Rốt cuộc là anh muốn cái gì?

"Những lời này không phải là do em hỏi anh sao? Anh dựa vào cái gì mà phá buổi xem mắt của em? Chẳng lẽ anh không biết làm như vậy là không lễ phép sao?"

"Chết tiệt! Em còn dám nói chuyện đi xem mắt với anh!" Phong Tùy từng bước lại gần, sau đó nâng cằm của cô lên rồi cúi đầu xuống hôn, hoàn toàn không cho cô có cơ hội hô hấp.

Anh phải làm gì với người phụ nữ này để cô có thể nghe lời một chút? Chẳng lẽ cô không thể ngoan ngoãn như Dao Trụ, giống như một chú cừu con ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, chờ anh về sao?

Cố Duyên nghiêng đầu sang một bên, bắt đầu phản kháng, ngón tay cô cấu chặt vào tay anh, trong miệng cung không ngừng phát ra những tiếng ô ô, cô vội đến phát khóc. Cái tên đàn ông xấu xa nay, lúc nãy mới hôn một người phụ nữ khác, có khi son của cô ta còn dính ở trên môi anh, như vậy thì sao cô có thể không tức, có thể không giận chứ?

Nhưng mà cô càng phản kháng thì Phong Tùy lại càng tức giận, càng không cho cô có cơ hội thoát ra. Anh càng thêm ôm chặt lấy cô, nụ hôn cũng càng sâu thêm, giống như là anh muốn xả hết lửa giận ở trong lòng.

Sự mạnh mẽ của người đàn ông luôn được thể hiện trong bất kỳ lúc nào và hoàn cảnh nào. Cố Duyên đã sớm hiểu ra điều này, nhưng một người quật cường như cô thì sao có thể nghe theo lời của anh, để cho anh bắt nạt và nhất là ở mặt tình cảm!

Cuối cùng thì cô mệt đến mức không còn sức mà giãy dụa nữa, chỉ có đôi mắt mang theo lửa giận là vẫn cứ nhìn anh chằm chằm.

Anh buông cô ra nhưng vẫn ôm chặt lấy cô, sau đó thuận thế đưa cô vào gần tường, nhốt cô trong vòng tay anh: "Cô Cố, nếu em không mang thai thì anh sẽ dậy em một trận, em phải cảm ơn đứa bé trong bụng, bởi vì nó đã bảo vệ em."

Khuôn mặt của anh chỉ cách cô có vài phân, hơi thở của anh như đang vuốt ve khuôn mặt của cô, bởi vì tức giận nên lồng ngực của anh không ngừng phập phồng, có thể thấy được là anh đang rất giận. Cố Duyên cũng tin là nếu như không có đứa bé thì người đàn ông này sẽ làm cả những chuyện khác nữa với cô như anh ta vừa nói.

Nhưng mà từ trước đến nay cô chưa từng sợ bất kỳ lời đe doạ nào, cho dù đối phương là một người tàn nhẫn như là Phong Tùy.

"Anh có thể tha thứ cho việc em không quên được Phong Thanh, bởi vì anh ta đẹp trai, anh cũng có thể tha thứ cho việc em gả cho Ngự Tứ, bởi vì nhà họ Ngự có tiền, nhưng mà em lại trao đổi số điện thoại và nói chuyện vui vẻ với gã họ Hà kia. Một người đàn ông đã từng li hôn, có con riêng và còn thấp hơn em thì có gì đáng để em thích? Hay là chỉ cần đó là đàn ông thì em đều có thể trao đổi số điện thoại? Hả?"

Một cánh tay của anh thì chống lên trên tường, còn cánh tay kia thì bóp lấy vai cô, anh càng nói thì càng bóp chặt, khiến cho cô cảm thấy đau đớn. Nhưng cố vẫn đứng im cắn răng chịu đựng.

"Nói!" Anh gầm lên, vì tức giận hai con mắt của anh chuyển sang màu đỏ.

"Anh Phong, anh có biết bản thân mình lúc này ghê tởm như thế nào không?" Một lúc sau cô mới lên tiếng, cô nhìn anh mà không hề thấy sợ hãi, sau đó cười nhạt: "Hôm nay anh đã hôn hai người phụ nữ trong vòng ba mươi phút, chẳng lẽ anh không cảm thấy xấu hổ sao? Anh phá hỏng buổi ăn cơm của em, sau đó kéo tôi đến nơi này, em còn chưa mắng anh mà anh đã bắt đầu quản xem em gặp gỡ ai rồi, anh cảm thấy mình có tư cách đó sao?

"Anh không có tư cách?" Vẻ mặt của anh càng trở nên âm u.

"Có sao? Có phải là anh lại muốn nói anh là cha ruột của đứa bé nên có quyền nhúng tay vào chuyện của em. Nhưng mà cả anh và em đều biết rõ đứa bé này xuất hiện bằng cách nào, cho dù chuyện trước đây là lỗi của em, nhưng em cũng không phải là vợ của anh, sẽ không bị anh quản lý. Em muốn gả cho ai, muốn đi xem mắt với ai đều là chuyện riêng của em, giống như em chưa bao giờ quản việc anh ở chơi bời với bao nhiêu người phụ nữ một lúc vậy."

Anh nói: "Cho dù em muốn tìm cha cho đứa trẻ trong bụng thì cũng nên tìm một người tốt hơn anh chứ."

Cô cười: "Trên thế giới này có người đàn ông nào mà không tốt hơn anh sao? Hà Phi thì sao, ít nhất thì anh ta cũng biết tôn trọng em, đối xử với em cũng rất lịch sự. Nhưng anh thì sao, ngoài việc ép em làm những chuyện mà em không muốn, ngoài việc tức giận với em thì anh còn biết làm gì nữa."

"Anh nói là anh yêu em, anh muốn có thể bên em suốt đời hơn nhiều so với bọn họ, anh không cần em phải giúp chồng dạy con, không cần em phải xuống bếp nấu cơm, Anh chỉ cần em ở bên anh thôi, em có tin không?" Anh bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô.

Cố Duyên cười nhạt rồi gật đầu: "Em tin, anh không chỉ yêu em mà còn yêu Dao Trụ hoặc là những người phụ nữ khác, anh có nhiều tiền như vậy, có thể mời rất nhiều đầu bếp nổi tiếng, thì còn cần gì một người phụ nữ biết nấu cơm chứ? Anh…"

Phong Tùy cúi đầu xuống, lại một lần nữa ngăn lời nói của cô lại.

Người phụ nữ cố chấp đến ngoan cố lại không chịu thay đổi này…

Rốt cuộc anh phải làm như thế nào thì cô mới tin là bản thân cô cũng rất có sức hút, hơn nữa linh hồn anh đã bị cô mang đi rồi!

Lần này cô không phản kháng bởi vì cô biết có phản kháng thì cũng là vô dụng, nhưng sự tức giận trong lòng cô lại được thay thế bằng cảm giác tủi thân.

Những chuyện này đều không phải là ý của cô! Chia tay với Phong Thanh, gả cho Ngự Tứ, đi xem mắt với Hà Phi… Có lần nào không phải là dùng dao đâm vào tim cô đâu? Nếu như cô được lựa chọn thì sao lại nguyện ý hạ thấp bản thân mình đi như thế?

Khoảng mười phút sau thì Phong Tùy mới buông ra, anh liếc mắt nhìn cô thở hổn hển: "Cô Cố, em có biết là khi em lên cơn ghen thì cũng sẽ điên cuồng, đầu óc cũng không tỉnh táo, và nói ra những lời không suy nghĩ giống anh không."

Anh cũng không còn tức giận như lúc đầu, giọng nói cũng mang theo một tia bất đắc dĩ và trêu đùa.

Chỉ với một câu nói này thôi mà nước mắt của Cố Duyên đã chảy như mưa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Không ăn không được

"Ai ghen tị chứ? Em lại không thích anh, nên em mới không thèm quan tâm anh yêu đương với bao nhiêu người phụ nữ một lúc đâu!" Cô giống như một đứa bé, hai nắm tay không ngừng đánh vào ngực anh.

"Một ngày nào đó em sẽ yêu anh." Anh tự tin tuyên bố, sau đó lại cúi đầu làm tiếp việc lúc nãy.

Khoang miệng của cô đều là mùi vị của anh, vô cùng tươi mát, thậm chí Cố Duyên còn quên mất chuyện anh đã từng hôn Dao Trụ, cũng quên mất sự phản cảm, cô để cho cảm xúc của mình nghe theo trái tim, không thể không thừa nhận, chỉ cần anh hơi dịu dàng một chút thì cô vẫn rất thích anh.

Con người như anh, nếu như không tức giận, không đáng ghét thì lịch lãm như một vị hoàng tử, chỉ cần khuôn mặt của anh cũng đủ để thoả mãn tất cả mộng tưởng của cô. Anh nói sẽ có ngày cô yêu anh, và cô cũng tin vào điều đó!

Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cô cũng sẽ yêu anh, yêu người đàn ông nguy hiểm này!

Cãi nhau thì cũng đã cãi nhau rồi, ầm ĩ thì cũng đã ầm ĩ rồi, sau đó cả hai người đều bình tĩnh lại, cùng nhau dựa vào chiếc ghế sofa để nghỉ ngơi.

Phong Tùy nhìn về phía đôi môi của cô, anh sợ là lát nữa không khống chế được bản thân rồi lao vào ăn cô, dù sao bây giờ cô còn trong giai đoạn ba tháng đầu.

Anh đi về phía cô, khom lưng bế cô lên giường: " Nếu như em mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút đi."

Cố Duyên đúng là rất mệt mỏi nên cô cũng để mặc anh ôm mình lên giường mà không phản kháng, cô ngắm nhìn dáng vẻ ân cần, lắng nghe giọng nói dịu dàng của anh: "Em có khát nước không? Hay là có đói không?"

"Em muốn uống nước." Cô nói với anh.

Phong Tùy xoay người đi lấy cho cô một cốc nước ấm, sau đó khom lưng, nâng nửa người của cô lên rồi đặt cốc nước xuống dưới miệng của cô. Cố Duyên mới chạm vào cốc nước đã lập tức quay mặt sang chỗ khác: "Nước lạnh quá."

Phong Tùy rót thêm nước nóng vào cốc, sau đó lại đưa đến trước mặt cô.

"Nóng quá." Cô nói, dáng vẻ lúc này của cô vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề có chút áy náy nào.

Còn Phong Tùy thì lại nở nụ cười, dáng vẻ khi cố ý làm khó anh của cô đúng là đáng yêu, cô muốn làm cho anh mất kiên nhẫn sao? Có hơi khó!

Anh uống một ngụm nước ấm, sau đó cho thêm ít nước lạnh, lúc này thì Cố Duyên không có ý kiến nữa mà ngoan ngoãn uống cạn cốc nước.

Phong Tùy đặt cốc nước xuống, nhưng anh cũng không buông cô ra mà theo đà nằm xuống bên cạnh cô.

"Em còn muốn uống nước nữa." Cố Duyên liếc nhìn anh.

Phong Tùy cười, sau đó ôm chặt lấy cô: "Nếu uống quá nhiều nước một lúc cũng không tốt, đợi em ngủ dậy thì anh sẽ lấy nước cho em sau."

"Em muốn về nhà." Cố lại tiếp tục làm mình làm mẩy, dáng vẻ này của cô như muốn nói nếu anh không tức giận thì cô sẽ không dừng lại. Mà Phong Tùy cũng không tức giận, trái lại còn vui vẻ: "Đợi em ngủ dậy thì anh sẽ đưa em về, còn bây giờ thì em ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi."

Anh biết cô có thói quen ngủ trưa, mà bây giờ đã hơn ba giờ chiều rồi, thể nào trông cô có vẻ mệt mỏi hơn lúc nãy. Ngay cả việc tức giận với anh mà cô thích nhất cũng lười không muốn làm.

Hai người ôm lấy nhau, cũng không biết đã ôm bao lâu rồi, Cố Duyên cũng đã ngủ say, cô giống như một con mèo nhỏ núp trong lồng ngực của anh. Phong Tùy nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn lúc ngủ của cô thì nở nụ cười, sau đó cúi xuống nhẹ nhàng hôn cô.

Người phụ nữ này, khi tỉnh thì giống như một con mèo đang nhe nanh múa vuốt, khi ngủ thì lại yên tĩnh và dịu dàng như một chú báo con còn chưa mọc vuốt, tuy có thể tấn công người khác bất cứ lúc nào nhưng lại không hề có lực sát thương.

Cố Duyên ngủ một giấc thẳng đến tối, đợi đến khi đói bụng thì cô mới tỉnh, Cố Duyên mới mở mắt thì đã bị cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc ở trước mặt doạ sợ, sau đó lập tức tỉnh táo lại, là cái tên Phong Tùy đáng chết kia kéo cô đến đây. Anh không chỉ phá hỏng buổi xem mắt của cô mà còn mạnh mẽ kéo cô rời khỏi, sau đó còn bắt nạt cô, đến bây giờ cổ tay và vai của cô còn cảm thấy đau.

Cố Duyên cử động cơ thể của mình, định giơ tay lên để xoa bóp phần vai bị đau, nhưng tay còn chưa chạm vào vai đã bị người khác ngăn lại.

"Đừng có động chạm lung tung." Phong Tùy giữ chặt tay của cô lại, nhưng hai mắt anh vẫn nhắm chặt như trước.

Cả người Cố Duyên đều trở nên cứng đờ, chả trách cô có thể ngủ ngon như vậy, hoá ra là vì cô ngủ trong lồng ngực của anh. Còn anh thì vẫn thích ôm cô ngủ từ phía sau, dùng cơ thể ấm áp của mình để ôm cô, để sưởi ấm cho cô.

Nhưng Cố Duyên lại rất cứng đầu, anh không cho thì cô lại càng muốn xoa bóp nơi cảm thấy đau đớn, nhưng mà tay cô đã bị anh giữ chặt nên mọi thứ không diễn ra như mong muốn của cô.

Anh thở dài một cách bất đắc dĩ, sau đó kéo áo của cô lên, để lộ ra bả vai trắng nõn mang theo một chút ửng đỏ: "Anh đã bôi thuốc cho em rồi, sẽ nhanh hết đau thôi." Sau đó anh cúi xuống thổi lên chỗ bôi thuốc, làm cho cô cảm thấy lành lạnh, nhưng cũng rất thoải mái.

"Lần sau đừng có chọc tức anh, nghe không? Bởi vì em không đánh lại anh, mà khả năng kiềm chế của anh cũng không tốt." Khi thấy bả vai của cô bị bản thân bóp đỏ thì anh thấy xót, hối hận, áy náy…

"Vậy anh tiếp tục thổi cho em đi." Cố Duyên cũng không quay đầu lại.

Phong Tùy chưa bao giờ từ chối những yêu cầu nhỏ này của cô, vì vậy anh lại tiếp tục dịu dàng giúp cô thổi.

"Anh có thể tặng cho em một khẩu súng, vậy thì lần sau em sẽ thắng anh."

Anh hơi ngừng một lúc, sau đó xoay người cô lại rồi cười nói: "Nếu em giết anh thì con của chúng ta sẽ trở thành một đứa bé không có cha?"

"Em có thể tiếp tục đi xem mắt, dù sao trên đời này còn có rất nhiều đàn ông."

"Cố Duyên!" Phong Tùy gầm nhẹ, khuôn mặt anh cũng nhanh chóng bị lửa giận bao phủ. Còn cô thì vẫn không để cơn giận của anh vào mắt, thậm chí đáy mắt của cô còn có ý cười, kiên cường nhìn anh.

"Anh đã cảnh cáo em là đừng có chọc giận anh, hay là em muốn bả vai bên kia của mình cũng bị thương?" Phong Tùy nắm lấy cằm của cô, sau đó cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ quật cường này. Anh cũng chỉ có thể làm như vậy nếu không anh sợ mình sẽ vô tình làm cô bị thương, rồi sau đó lại cảm thấy hối hận.

Nụ hôn của anh rơi xuống cổ của cô, Cố Duyên bị ngứa nên không ngừng cười khanh khách, sau đó lại bắt đầu giãy giụa.

Bây giờ thì Phong Tùy cũng biết là cô cố ý, như vậy thì đây có tính là chuyện tốt không? Cuối cùng thì cô cũng biết nói đùa ở trước mặt anh. Người phụ nữ vẫn luôn chống đối, luôn nhe nanh múa vuốt ở trước mặt anh nay cuối cùng cũng biết cười rồi!

Cái mà anh muốn chính là thứ này, anh chỉ muốn cô sẽ không phản kháng, giãi dụa nữa mà sẽ thuận theo và quen với việc anh hôn cô ở mọi nơi và mọi

lúc như những cặp đôi bình thường quen thuộc lẫn nhau.

Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa lên bụng của cô: "Em có đói bụng không? Chúng ta đi ăn thôi."

"Không đói." Cố Duyên nghĩ một đằng lại nói một kiểu.

"Anh đói rồi." Phong Tùy bế cô từ trong chăn ra.

Anh chính là một người như vậy, anh chưa bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người khác, chỉ cần anh đã quyết định thì cô sẽ không có quyền phản đối.

Cố Duyên tức giận: "Em phải về nhà, muộn như này mà em chưa về thì họ sẽ lo lắng."

Khi nói đến người nhà thì cô cũng lập tức nhìn xung quanh để tìm điện thoại, cuối cùng thì thấy ở trên tủ đầu giường, không biết là Phong Tùy đã chuyển sang chế độ im lặng từ lúc nào. Cô xem thông báo thì thấy có 8 cuộc gọi nhỡ, trong đó có hai cuộc là trong nhà gọi đến, còn có hai cuộc là do Phong Thanh gọi.

Phong Tùy ôm cô từ phía sau, cằm của anh đặt lên trên vai cô, khi anh thấy rõ một hàng dài tên của Phong Thanh trong danh sách lịch sử cuộc gọi thì ghen tuông nói: "Xem ra anh ta rất lo lắng cho em."

"Em là em gái của anh ấy, nên anh ấy đương nhiên sẽ lo lắng cho em." Cố Duyên chán nản mà để điện thoại xuống bàn, sau đó đứng dậy thay quần áo. Không biết là ai đã buộc đai áo ngủ mà giờ cô không thể nào tháo ra, làm cô tức đến mức muốn lấy cái kéo cắt nát nó ra.

Ngay sau đó thì Phong Tùy cầm một chiếc kéo đi vào rồi bình tĩnh nói: "Để anh."

Cố Duyên thấy thế thì trợn tròn mắt, sau đó tức giận nói: "Anh Phong, anh nhiều tiền đến mức không có chỗ tiêu sao, nếu như anh cắt như vậy thì chiếc áo ngủ này còn có thể mặc nữa sao?"

"Vậy em nói phải làm sao bây giờ?" Anh vô tội mà nhún vai một cái.

"Em tự giải quyết." Cố Duyên bắt đầu kiên nhẫn gỡ từng nút thắt, còn Phong Tùy thì nằm ở trên giường, nhàn nhã nhìn cô.

Nút thắt trên áo càng gỡ lại càng chặt, Cố Duyên không cởi ra được nên vội đến mức đầu đầy mồ hôi, khi thấy người đàn ông kia đang dùng ánh mắt xem trò hay để nhìn mình thì cô trợn mắt trừng anh: "Anh cố ý phải không?"

Phong Tùy mỉm cười, anh đứng dậy đi về phía cô, sau đó vừa giúp cô tháo dây áo vừa nói: "Em yêu, anh nào có lắm mưu kế như em nghĩ đâu chứ."

Càng thần kỳ là, cho dù Cố Duyên có gỡ như thế nào thì cái nút thắt này vẫn không chịu lỏng ra, vậy mà anh vừa kéo nhẹ một cái là đã thành công. Anh không chỉ giúp cô gỡ dây áo mà còn giúp cô cởi áo ngủ, sau đó thì cảm giác lạnh lẽo cũng ùa đến.

Khuôn mặt của Cố Duyên đỏ bừng, cô vội vã kéo chăn lên để che lại cơ thể, rồi dùng ánh mắt xấu hổ và tức giận để nhìn anh.

Phong Tùy mỉm cười, anh nhìn cô một cách chăm chú rồi nói: "Anh đã quen với việc giúp em thay và mặc quần áo, vậy mà em vẫn chưa quen với việc thay quần áo trước mặt anh sao, xem ra em cần phải rèn luyện nhiều ở phương diện này, nhanh chóng mặc quần áo vào đi, cẩn thận không bị cảm đó."

Thấy anh đưa quần áo thì cô lập tức nhận lấy sau đó nhanh chóng mặc quần áo vào.

"Em mặc ít quá." Phong Tùy đi về phía tủ quần áo, sau đó lấy một chiếc áo khoác lông màu tím đưa cho cô, rồi ra lệnh: "Mặc cái áo này vào."

Cố Duyên bắt lấy chiếc áo khoác mà anh ném cho cô, sau đó nhìn về phía nhãn hiệu, tất cả đều là ngoại ngữ, hơn nữa cô cũng chưa từng nghe về nhãn hiệu này. Cô lại nhớ đến bộ quần áo gây ra hoạ lớn kia cũng là được lấy ở đây thì lập tức cảm thấy sợ hãi bộ quần áo này.

Nhờ có Mễ Nhiên và Dung Kim thì cô mới biết bộ quần áo kia của cô là hàng giới hạn của một thương hiệu nổi tiếng thế giới, còn cái áo khoác này thì sao? Có khi nào lại là trang phục của một nhãn hiệu nổi tiếng với mức giá trên trời không? Chất lượng của chiếc áo này đúng là rất tốt, cho dù không phải là nhãn hiệu nổi tiếng thế giới thì giá của nó cũng không rẻ, và đây cũng là phong cách tiêu tiền của anh!

Không có công thì không thể nhận thưởng, cô không thể lấy đồ của anh, hơn nữa cô cũng không muốn vì một bộ quần áo mà lại có chuyện nữa.

Cô đung đưa chiếc áo trong tay mình rồi cất lời đùa giỡn: "Chắc chiếc áo này sẽ lại không phải là bản giới hạn nữa đấy chứ? Em không mặc nổi loại quần áo đắt tiền như vậy đâu, hơn nữa em cũng không thấy lạnh, anh đưa chiếc áo khoác này cho người phụ nữ khác đi."

"Người phụ nữ khác sẽ có tủ quần áo khác, nên không cần em quan tâm." Phong Tùy nghiến răng nghiến lợi, anh lấy chiếc áo trên tay cô rồi mặc vào người cô, vừa giúp cô sửa lại áo khoác vừa tức giận nói: "Nếu như em nhất định muốn anh mặc áo cho em thì cũng không có vấn đề gì, anh rất vui lòng[q1], còn nếu như em không muốn mặc thì cũng không sao, đợi đến khi em về đến nhà thì thẳng tay vứt nó đi là được, rất đơn giản."

Lại tức giận, Cố Duyên không nhịn được nữa mà trợn mắt nhìn anh, người đàn ông này thực sự còn nhỏ mọn hơn phụ nữ nữa!

Ra khỏi khu chung cư, Phong Tùy chở Cố Duyên đến một nhà hàng tây cao cấp để ăn tối. Nhưng khi đến nơi thì Cố Duyên lại không chịu xuống xe, cô nhìn hai chữ "cơm tây" ở trên bảng hiệu rồi nói: "Chúng ta có thể không ăn cơm tây không?"

"Vậy thì em muốn ăn món gì?" Phong Tùy quay đầu sang nhìn cô, vất vả lắm anh mới dỗ được cô đi ăn tối với mình nên không thể ép cô ăn những món mà cô không thích được, và anh cũng không có ý kiến gì khi phải đổi sang một quán khác.

"Em muốn ăn mì."

"Bên trong cũng bán mì, em muốn loại nào cũng có."

"Em muốn ăn mì của quán kia, mùi vị của nó khá là chuẩn." Cố Duyên chỉ tay về phía quán mì ở bên cạnh nhà hàng cơm tây.

Đó là một quán mì nhỏ theo kiểu miền Bắc, Cố Duyên đã từng đến đây ăn vài lần với Sương Sương và Xinh Xinh, mùi vị cũng rất ngon, so với mấy món tây vừa nhiều dầu mỡ lại chưa chín kỹ thì cô thà ăn loại mì mấy chục ngàn một bát còn hơn.

Nhưng mà, khi Phong Tùy nhìn thấy trang trí và diện tích của quán ăn thì chân mày khẽ nhăn lại, anh chưa từng đến nơi nào nhỏ hẹp như vậy, và anh rất nghi ngờ không biết đồ ăn bên trong có thực sự ngon như vậy không? Và có thể ăn không?

"Sao vậy? Nếu anh không đi thì em đi." Cố Duyên mở cửa xe rồi đi về phía quán mì, bình thường đều là anh khống chế mọi thứ, nên ngày hôm nay cô muốn làm chủ một lần, nhất định cô phải ăn mì do ông chủ của quán này nấu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: Chọn nhẫn

Phong Tùy thấy cô không chịu đổi ý thì cũng chỉ có thể xuống xe, trước khi cô bước vào trong quán thì đã bị anh kéo lại, sau đó mạnh mẽ kéo cô đi vào nhà hàng tây: "Nếu em muốn ăn đồ ăn của quán đó cũng được, vào trong này rồi ăn, anh sẽ thỏa mãn ước mơ của em."

"Em chỉ muốn thức ăn của cửa hàng đó thôi, không muốn của nơi khác!" Người nào đó nhắc lại yêu cầu.

"Em đã nói một lần rồi, và anh cũng đã nghe thấy rồi." Người nào đó tỏ vẻ bất đắc dĩ, yêu phải cô thì anh cũng chỉ biết chấp nhận.

Cố Duyên căn bản không để những lời của anh vào tai, bởi vì đã vào trong nhà hàng, nhân viên cũng rất nhiệt tình nên cô chỉ có thể nhận thua, sau đó để mặc anh kéo đến một vị trí ở gần cửa sổ.

Phong Tùy thấy cô tức giận thì mỉm cười, sau đó gọi một nhân viên phục vụ đến gần, nghiêm túc căn dặn cô sang quán mì bên cạnh mời ông chủ ở bên đó đến đây nấu mì. Cái làm cho Cố Duyên ngạc nhiên hơn là nhân viên ở đây lại rất nghiêm túc đồng ý với yêu cầu của anh, sau đó lập tức lui xuống.

Mười lăm phút sau, bát mì của Cố Duyên được bưng lên, cô nhìn về phía bát mì quen thuộc sau đó không nhịn được mà ăn một miếng, đúng là mùi vị mà cô cảm thấy quen thuộc, là mùi vị mà ông chủ ở quán bên cạnh làm ra.

Cô nhướn mày, nhìn Phong Tùy chậm rãi ăn mì thì thầm nghĩ không biết anh có phải là thần tiên hạ phàm hay không, cho dù là có chuyện gì thì anh đều có thể giải quyết một cách dễ dàng?

"Đừng có dùng ánh mắt khi nhìn thấy thiên thần để nhìn anh, đây cũng không phải là chuyện gì khó, chỉ cần ra giá gấp đôi để mời người ta qua đây mà thôi."

Anh nói thật là đơn giản, Cố Duyên nhìn xung quanh nhà hàng, tò mò hỏi: "Nhà hàng này cũng là của anh sao?"

"Anh chưa bao giờ ăn cơm trong nhà hàng của người khác." Phong Tùy ăn một miếng mì, gật đầu: "Mùi vị cũng không kém, thế nào mà em cứ muốn ăn ở đây, nếu như em thích thì anh có thể mời ông ấy đến nhà để nấu mì cho em."

Cố Duyên trợn mắt, mời đến nhà để nấu mì cho cô? Chẳng lẽ anh muốn cô ăn mì sống qua ngày?

Hai người cùng nhau ăn tối trong nhà hàng cơm tây, sau đó Phong Tùy vẫn chưa chở cô về nhà mà đưa cô đến phòng VIP của một cửa hàng vàng bạc châu báu, quản lý của cửa hàng niềm nở tiếp đón hai người.

Cố Duyên đánh giá cửa hàng, sau đó hỏi: "Anh dẫn em đến đây để làm gì?"

"Hôm nay khi dẫn em đi anh đã nói với mẹ là dẫn em đi mua nhẫn kim cương, nên sao có thể để em ra về tay không được." Phong Tùy kéo cô ngồi lên trên người mình, nhân viên nhanh chóng mang một chiếc nhẫn kim cương khoảng 8cara đến trước mặt của hai người, cười nói: "Anh Phong, đây là nhẫn kim cương mà anh đặt trước, chiếc nhẫn đã được gia công xong, mời anh xem qua."

"Em xem có thích hay không." Phong Tùy trực tiếp để chiếc nhẫn vào trong tay của Cố Duyên.

Nhân viên cũng thuần thục giới thiệu: "Đây là kiểu nhẫn hình quả lê có giá trị lớn nhất, dùng công nghệ Hearts and Arrows để cắt kim cương, kiểu dáng cao quý lịch sự, rất hợp với cô Phong."

Nhân viên vừa giúp Cố Duyên đeo nhẫn vừa nịnh bợ: "Cô Phong, anh Phong xem ra rất yêu chị, em chưa từng thấy anh ấy tỉ mỉ lựa chọn nhẫn như thế, hơn nữa khi chị đeo vào không lớn cũng không nhỏ, rất vừa vặn."

Cô Phong... Cố Duyên cảm thấy không được tự nhiên khi nghe thấy hai chữ này, anh chưa bao giờ tỉ mỉ lựa chọn như vậy thì có nghĩa là bình thường anh cũng hay đến đây để chọn nhẫn? Cũng đúng, với mức độ lăng nhăng của anh thì sao có thể không tặng nhẫn kim cương cho người ta được? Không phải là kẻ có tiền đều thích như thế sao? Yêu đương với một đống phụ nữ, sau đó liều mạng tiêu tiền để lấy lòng đối phương!

Cố Duyên nhìn chiếc nhẫn, với mức độ sang trọng của nó thì giá cả sẽ không dưới ba tỷ. Nếu như cô nhận cái nhẫn này của anh, thì không phải cũng giống như những người phụ nữ hám tiền kia sao? Cô mới không thèm giống bọn họ!

"Em không cần!" Cô gỡ chiếc nhẫn ra khỏi tay, để về chỗ của nhân viên rồi xoay người đi ra ngoài.

Phong Tùy và nhân viên đều ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng của cô, đúng là Phong Tùy đã mang nhiều phụ nữ đến đây để chọn nhẫn kim cương, và nhân viên cũng đã tiếp rất nhiều vị khách. Nhưng chưa từng gặp ai giống như Cố Duyên, có người mua nhẫn kim cương cho mà lại không vui, hơn nữa còn đưa nhẫn lại cho người ta, đây chính là loại nhẫn kim cương có giá hơn ba tỷ, là thứ mà vô số phụ nữ cho dù mơ cũng không dám mơ đến!

"Xin lỗi, tôi sẽ mang nhẫn đi trước, đợi lần sau đến sẽ thanh toán." Phong Tùy bỏ nhẫn vào trong túi quần rồi nhanh chóng đuổi theo.

Phong Tùy đuổi theo Cố Duyên, kéo cô lại rồi chăm chú nhìn cô: "Không thích sao?"

"Không thích." Cô trả lời, có tức giận nhưng cũng có thật lòng. Cô vốn không thích mang đồ trang sức đắt tiền, bởi cô cảm thấy đó là trói buộc, cho dù giá của nó lớn đến mức nào hay đó là chiếc nhẫn kim cương trong mộng của vô số phụ nữ.

"Nếu em không thích thì chúng ta chọn một chiếc khác."

"Anh Phong, anh còn không biết sao? Em không thích những món đồ này, đặc biệt là quà do một người đàn ông không chút quan hệ nào như anh tặng thì em lại càng không thể nhận." Cố Duyên nói xong, cô cũng biết anh nhất định sẽ không vui khi nghe thấy những lời này nên nói thêm một câu: "Xin lỗi, em chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, chúng ta không phải là vợ chồng, không phải là người yêu, em có thể miễn cưỡng nhận quần áo mà anh tặng, nhưng em không thể nhận một chiếc nhẫn kim cương đắt tiền như vậy, đây là vấn đề nguyên tắc, hy vọng anh sẽ không làm khó em."

Phong Tùy im lặng nhìn cô, không biết là anh đang suy nghĩ những gì, một lúc sau anh mới thở dài nói: "Em đã nói như vậy thì anh có thể nói gì đây? Đi thôi, anh chở em về nhà."

Đáng lẽ anh phải sớm nhớ đến đây là Cố Duyên, là một Cố Duyên không giống đến những người phụ nữ khác. Anh thậm chí còn không biết nên làm gì cho cô vui, tặng quần áo cho cô thì cô không được tự nhiên, tặng cô nhẫn kim cương thì cô không muốn, vậy rốt cuộc là cô muốn cái gì?

"Còn có, về sau anh cũng đừng gọi mẹ em là mẹ, anh làm như vậy là đang hại em đó."

"Sao vậy? Đây không phải là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra sao?" Phong Tùy lại không suy nghĩ nhiều, chỉ là vì anh thích gọi như vậy.

"Vậy thì đợi đến ngày anh lấy em rồi hãy gọi." Cô Duyệt nói xong lập tức mở cửa xe đi lên, Phong Tùy cũng ngồi vào ghế lái, khởi động xe, còn chuyện có lấy được cô không thì anh không thấy lo lắng.

Bởi vì đồng ý với điều kiện của Cố Duyên nên Phong Tùy dừng xe ở ngã rẽ cách nhà họ Cố khoảng 300m. Cố Duyên đang chuẩn bị xuống xe thì nghĩ đến điều gì đó nên quay sang nói với Phong Tùy: "Nếu anh còn cứ suốt ngày rêu rao khắp nơi như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt thôi."

Có tên tội phạm truy nã nào giống anh sao? Không có chút dáng vẻ nào của tội phạm truy nã cả, rõ ràng là kẻ hại nước hại dân mà.

Phong Tùy thấy vọng nhún vai một cái: "Anh còn tưởng là em quay lại để tặng anh một nụ hôn tạm biệt cơ."

"Không phải là anh muốn đi tìm cô Dao Trụ sao? Sao em dám làm lỡ chuyện của anh chứ?" Cố Duyên đùa cợt, cô đẩy cửa xe xuống xe, sau đó nghe thấy giọng của anh: "Nếu như em bằng lòng ở lại bên anh đêm nay thì anh sẽ không đi tìm cô ấy."

"Anh vẫn là đi tìm cô ấy đi! Dù sao anh cũng đã hứa với người ta rồi." Cô vẫn không quên lời hứa của Phong Tùy với Dao Trụ lúc cô ta rời khỏi, nghĩ đến đây thì cô cảm thấy chua xót, nghèn nghẹn, khó chịu, vì thế mà cô bước nhanh hơn.

Khi Cố Duyên vào trong nhà thì cũng đúng lúc Tô Điền chuẩn bị ra về, Phong Thanh đi ở phía sau, bước chân của ba người cùng dừng lại, đứng ở trong sân nhìn nhau.

Cố Duyên cảm giác được Phong Thanh vừa thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên là anh không còn lo lắng nữa, còn Tô Điền thì quan sát cô từ đầu đến chân, giống như lần đầu tiên gặp cô vậy. Cố Duyên bị cô ta nhìn như vậy thì cảm thấy không được tự nhiên, nhỏ giọng nói: "Chị về sớm thế?"

"Còn sớm sao? Đã mười hai giờ rồi." Rõ ràng là Phong Thanh đang trách cô về muộn.

Tô Điền vuốt ve tay áo của cô ta rồi cười nói: "Em mua quần áo mới sao, hơn nữa còn là thương hiệu quốc tế, xem ra vị bạn trai bí mật kia của em đối xử với em rất tốt. Đúng rồi, không phải là anh ta nói dẫn em đi mua nhẫn kim cương sao? Thế nhẫn đâu? Cho chị xem một chút, xem có đẹp không, nếu như lớn hơn cái mà Phong Thanh mua cho chị thì chị nhất định phải đổi nhẫn, ha ha ha, chị nói đùa thôi, nếu không Phong Thanh sẽ giết chị mất."

Cố Duyên lắc đầu, tỏ ý là không có nhẫn kim cương.

"Em giấu chị, em không coi chị là người một nhà!" Tô Điền vẫn chưa từ bỏ ý định, cô ta cố ý phồng miệng lên nhõng nhẽo, sau đó giằng lấy túi xách của cô. Sau đó nhanh chóng lôi ra một chiếc hộp trang sức.

Cố Duyên nhìn thấy chiếc hộp kia thì ngẩn người, chiếc nhẫn ở trong hộp cũng là chiếc nhẫn mà cô vừa trả về. Sao lại như vậy được? Phong Tùy bỏ nhẫn vào túi cô từ lúc nào? Còn cô thì lại không hay biết gì cả.

Tô Điền nhìn thấy chiếc nhẫn thì không nhịn được mà lên tiếng khen ngợi, hai mắt của cô ta còn lớn hơn cả đèn pha ô tô nữa.

Nếu như nhà họ Ngự tặng cho Cố Duyên một chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy, đẹp như vậy thì cô sẽ không ngạc nhiên, nhưng mà sau khi rời khỏi nhà họ Ngự mà cô vẫn có thể tìm một người bạn trai giàu như vậy, tốt số đến mức khiến cô ta phải ghen tỵ.

Nhưng ghen tỵ cũng chỉ là ghen tỵ thôi, chứ cô ta vẫn rất vui. Cô ta không quan tâm là cô tìm được kiểu đại gia gì, chỉ cần cô không cưới Phong Thanh của cô ta là cô ta đã cảm ơn trời đất rồi. Cái mà cô ta muốn chỉ là cô sớm ngày lấy chồng và rời xa Phong Thanh thôi.

Cố Duyên theo bản năng nhìn về phía Phong Thanh, thì thấy ánh mắt của anh ấy vẫn luôn dừng ở trên chiếc nhẫn, có nghi ngờ và cũng có ảm đạm.

Nhất định là Tô Điền đã nói hết mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cho anh biết, và anh ấy chắc chắn đã biết đến Phong Tùy, rõ ràng anh là người nói không yêu cô vậy sao khi anh ấy nhìn thấy chiếc nhẫn lại buồn bã như vậy? Phong Thanh, rốt cuộc là anh muốn gì?

"Rất đẹp, có thể tìm được một người bạn trai giàu có và đẹp trai như vậy không phải là chuyện dễ, chị chúc hai người có thể sống bên nhau đến khi răng long đầu bạc." Tô Điền trả nhẫn cho cô, sau đó khoác lấy tay của Phong Thanh rồi nói: "Anh yêu, đi thôi, nếu không mẹ sẽ cằn nhằn em cả ngày mất."

Phong Thanh và Tô Điền rời khỏi, Cố Duyên cầm chiếc nhẫn ở trong tay, nhìn theo bóng chiếc xe Cayenne rời khỏi sân.

Nếu như chiếc nhẫn kim cương này là Phong Thanh tặng thì cô nhất định cũng sẽ hạnh phúc như Tô Điền vậy, đáng tiếc...

Và những chuyện sau đó giống như những gì cô đã tưởng tượng, khi cô vừa vào đến nhà đã bị Diêu Tố chặn cửa.

Diêu Tố mặc đồ ngủ, đi dép lê, rót một cốc trà sau đó làm tư thế chuẩn bị thẩm vấn: "Duyên Duyên, con muốn đầu thú hay là để mẹ phải nghiêm hình bức cung? Chọn nhanh lên, mẹ cũng không có nhiều thời gian đâu, không phải, mọi người trong nhà đều không có nhiều thời gian."

"Mẹ, không phải như mẹ đã tưởng tượng đâu, con và anh ta không thể đến với nhau đâu." Cố Duyên cố gắng để làm cho mọi việc trở nên đơn giản, nhưng mà Diêu Tố lại không tin. Cũng đúng, trong tình huống đó thì có ai tin cô và Phong Tùy không phải là người yêu chứ?

Quả nhiên, Diêu Tố nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ: "Duyên Duyên, khả năng nói dối của con vẫn còn kém lắm, mẹ cũng không ngốc như vậy, con cho rằng lúc nãy mẹ không nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương kia sao? Đó không phải là do cậu ta mua sao? Hơn nữa trưa nay cậu ta còn hôn con. Nếu còn nói hai người không có quan hệ gì thì quá giả dối rồi, đổi cách nói khác đi."

Muốn cô giải thích như thế nào đây? Phải giải thích như thế nào thì mẹ mới tin? Cố Duyên bỗng chốc không biết nói gì.

"Mẹ, con sẽ nói cho mẹ, anh ta có một đống phụ nữ, hơn nữa với người phụ nữ nào cũng như vậy. Hôm nay khi anh ta dẫn con đi mua nhẫn thì nhân viên ở đó cũng nói anh ta hay mang phụ nữ đến đó mua nhẫn. Lúc anh ta kéo con ra khỏi nhà hàng còn có một người phụ nữ khác, hơn nữa còn hôn tạm biệt cô ta ở trước mặt con, rồi còn hứa đêm nay sẽ đi tìm cô ta. Đây chỉ là trò chơi của kẻ có tiền thôi, mà con chỉ là một quân cờ của anh ta mà thôi."

Khi Cố Duyên nói những lời này thì tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, hộp trang sức ở trong túi cũng bị cô bóp méo.

Diêu Tố thấy cô không giống như nói dối thì cảm thấy lo lắng.

"Duyên Duyên, tuy mẹ hy vọng con sớm lấy chồng, nhưng cũng không phải là loại đàn ông nào cũng được, nếu con đã biết anh ta chỉ là chơi đùa thì sao không rời xa anh ta? Con có biết là con đang tự đào mồ chôn mình không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56: Tra xét qua video

"Con biết, con cũng không định tiếp tục dây dưa với anh ấy, mẹ yên tâm đi."

"Vậy con còn đi mua nhẫn kim cương với nó?"

"..."

"Duyên Duyên, có phải con có chuyện gì khó xử không, con nói cho mẹ nghe, mẹ xử nó cho con." Diêu Tố vỗ ngực một cái rất phóng khoáng: "Mẹ không cần biết nó là ai, không cần biết nó có tiền có thế hay không, muốn bắt nạt con à, không có cửa đâu!"

"Được rồi, mẹ còn không hiểu con sao, loại chuyện như vậy con tự có chừng mực, mẹ mau đi ngủ đi." Cố Duyên vừa nói vừa đẩy bà ra cửa: "Nếu như cha và ông hỏi tới, mẹ cứ nói là hiểu lầm, chẳng có chuyện gì nhé."

Diêu Tố còn muốn nói gì đó, chần chừ không chịu đi, suýt nữa đụng phải Phong Thanh mới từ dưới tầng đi lên. Không thể làm gì khác hơn là kết thúc câu chuyện của Cố Duyên, bà hỏi: "Sao lại trở về nhanh như vậy? Tô Điền thì sao?"

"Cô ấy bỗng có một người bạn gọi đi đánh bài." Phong Thanh liếc mắt nhìn Cố Duyên rồi nói.

Diêu Tố tỏ vẻ không hài lòng: "Một đứa con gái đã trễ thế này còn đi đánh bài, con cứ dung túng cho nó đi."

Phong Thanh cười cười: "Không sao đâu, chỉ có mấy cô gái thôi mà."

"Con gái cũng không được, thói quen này không tốt, sắp kết hôn rồi vẫn còn không hiểu chuyện như thế." Diêu Tố nói xong thì liếc nhìn Cố Duyên ở sau lưng một cái, lại liếc mắt sang đánh giá Phong Thanh: "Các con đó, thực sự là đứa nào cũng không khiến người ta bớt lo."

Diêu Tố nói xong cũng trở về phòng, trong hành lang bỗng chốc chỉ còn lại hai người Phong Thanh và Cố Duyên, mỗi lần chỉ có hai người bọn họ, bầu không khí chắc chắn sẽ trở nên nặng nề vô cùng, nặng nề đến mức làm người ta khó mà thở nổi, khiến người ta không biết nên làm sao.

Cố Duyên cho rằng Phong Thanh sẽ truy hỏi chuyện Phong Tùy như Diêu Tố, cô đã nghĩ xong cách trả lời luôn rồi, nhưng Phong Thanh lại không nói gì cả, chỉ bình tĩnh nhìn cô chăm chú và hỏi một câu: "Em không sao chứ?"

Có ý gì? Cái gì gọi là có sao? Cái gì gọi là không sao hả? Cố Duyên bị hỏi đến mức mơ hồ luôn. Dù anh ấy muốn hỏi về chuyện gì, cứ trả lời "Không sao" hẳn là được rồi, cô nghĩ vậy, cho nên lắc đầu, mỉm cười: "Không sao."

Phong Thanh gật đầu một cái: "Không sao là tốt rồi, đi ngủ sớm một chút."

"Ngủ ngon." Cô nói, nhìn anh ấy đi qua trước mặt mình, vào phòng ngủ ở ngay cạnh, là phòng ngủ của anh ấy!

Cố Duyên bỏ chiếc nhẫn kim cương kia vào trong ngăn kéo, cô nghĩ một ngày nào đó sẽ trả nhẫn lại cho Phong Tùy, cô luôn luôn không thích giữ đồ vật không có ý nghĩa ở bên người, cho dù chiếc nhẫn kim cương hình quả lê giá trị có đến hàng tỷ mà trên đời không có mấy.

Cô cởi áo khoác ngoài màu tím ra, cẩn thận gấp gọn lại bỏ vào ngăn dưới cùng trong tủ. Cái áo khoác này mặc lên người vẫn vừa khít như trước, vẫn hợp với mắt thẩm mỹ của cô như trước, mặc lên người cũng rất ấm áp, nhưng chung quy không phải do cô tự mình mua.

Tắm nước ấm một hồi, hơi nước tỏa đầy ra toàn bộ phòng tắm, cô dùng khăn mặt lau đi lớp hơi nước đọng trên gương, trong gương hiện ra thân thể trắng nõn nhẵn nhụi. Phần bụng đã hơi lộ ra, đã bắt đầu có mùi vị mang thai rồi.

Trên vai vết đỏ do bị Phong Tùy bóp kia đã chuyển từ màu đỏ thành bầm tím, không đau mấy, nhưng lại thấy rất rõ ràng. Cô cúi đầu nhìn nước thuốc trong nước, đó là nước thuốc từ lúc đi ra khỏi căn hộ của Phong Tùy, Phong Tùy yêu cầu cô mang về thoa. Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn thả nước thuốc lên bàn thủy tinh không thoa.

Mặc xong áo ngủ đi ra khỏi phòng tắm, vừa nhìn trên điện thoại di động thì thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ của một số máy lạ. Đang do dự xem có nên gọi lại không thì chuông điện thoại di động đúng lúc vang lên, vẫn là số máy lạ chưa từng thấy kia.

Cố Duyên vừa nghe điện thoại vừa vén chăn chui vào giường, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói hào sảng của Phong Tùy: "Nếu em không nghe điện thoại, anh sẽ trực tiếp xông tới giết đó, cô Cố à, em bận lắm sao?"

Cố Duyên nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình, tức giận nói: "Anh Phong à, anh thấy giờ này gọi điện thoại có ổn không? Rốt cuộc anh có biết hiện tại đã là một giờ sáng, là thời gian nên nghỉ ngơi rồi không?"

Phong Tùy tràn đầy tự tin: "Anh biết, có điều anh đã tính thử, sau khi em trở về đầu tiên cần phải làm sáng tỏ quan hệ với anh cho Phong Thanh và mẹ kế của em biết, xong thì trở về đi tắm, lúc này chắc hẳn sẽ mới từ phòng tắm đi ra, anh nói đúng không?"

"Không sai, anh rất giỏi, xin hãy nói vào chủ đề chính, nói xong rồi đến em nói."

"Thoa thuốc chưa?"

"Thoa rồi." Cố Duyên tùy tiện nói bừa, cô nghĩ dù sao anh cũng không nhìn thấy, ai ngờ cô vừa dứt lời, Phong Tùy lập tức yêu cầu: "Anh xem thử." sau đó "Tinh" một tiếng, anh yêu cầu trò chuyện qua video.

Cố Duyên vẫn luôn ghét việc anh tự tung tự tác, vốn muốn từ chối, ngón cái lại không tự chủ được ấn đồng ý. Trong tiềm thức, cô cũng muốn nhìn xem giờ anh đang làm gì, nói trắng ra là muốn biết đêm nay rốt cuộc anh có đến nhà cô nàng Dao Trụ không.

Khi cô nhìn thấy khung cảnh trong video là chiếc giường lớn mà cô quen thuộc, trong lòng rất hẹp hòi nên thấy mừng thầm, nhưng cô vẫn cố ý giễu cợt: "Không phải bảo là đêm nay đến nhà cô Dao Trụ qua đêm sao? Sao lại cho người ta leo cây thế?"

"Sao em biết người nằm bên cạnh anh là ai chứ?" Cố Duyên bị một câu của Phong Tùy chặn cho cạn lời.

Hình như cũng đúng nhỉ, cô chỉ thấy giờ anh đang ở trong căn hộ, chứ không nhìn thấy bên kia giường anh có ai đang nằm, thấy anh cười đến là mập mờ như vậy, cổ áo của chiếc áo ngủ mở ra một nửa, lộ ra chiếc cổ màu đồng, nhìn sao cũng thấy như mới vừa ôm phụ nữ xong.

"Ai nằm cũng không liên quan tới em." Cô cố ý nói dỗi.

Phong Tùy dịch video sang bên cạnh, đứng trên chiếc giường lớn trống rỗng: "Nhìn thấy chưa, chỉ có mình anh."

"Ha, chuyện này không hề giống phong cách của anh nha, anh Phong."

"Được rồi, hiện tại đến lượt anh kiểm tra phòng rồi, mau cho anh xem thử ai nằm bên cạnh em hả."

"Xin lỗi, không phải em đang tra xét phòng của anh, cũng không có hứng thú đi điều tra, cho nên không cho phép anh tra xét phòng của em, anh Phong nếu như không có chuyện gì để nói thì em cúp máy đây." Cố Duyên nói xong đang định cúp điện thoại thì Phong Tùy vội vàng ngăn lại: "Chờ một chút!"

"Có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì, chỉ là còn chưa xem vết thương của em đã thoa thuốc chưa."

"Nếu đã khiến em bị thương, thì không cần anh lại phải lo vết thương có sao không." Cố Duyên cố ý kéo đồ ngủ lên trên vai, nhớ tới nhẫn kim cương xuất hiện ngoài ý muốn trong túi áo khoác, nói rằng: "Anh Phong này, em nói rồi em không cần chiếc nhẫn của anh, hãy..."

"Chiếc nhẫn là do anh cố ý đặt làm riêng cho em." Phong Tùy ngắt lời cô: "Anh nói rồi, bất cứ cái gì có liên quan đến an hem có thể không cần, nhưng không cần lãng phí thời gian trả lại anh, trực tiếp ném vào thùng rác là được, vậy thì mọi người đều bớt việc."

Cố Duyên giận: "Anh Phong đây là đang buộc em nhận nhẫn kim cương của anh sao, anh như vậy rất đáng ghét có biết không?"

Phong Tùy cũng giận: "Cô Cố, em như vậy cũng rất không đáng yêu nha, anh đưa em chiếc nhẫn này là do anh thấy cần phải thế, bởi vì em là mẹ ruột của đứa bé của anh, chỉ cần em bằng lòng, tương lai còn rất có thể sẽ là vợ anh."

"Ai sẽ làm vợ anh chứ, nghĩ ngây thơ thật nhỉ." Giọng Cố Duyên hoà hoãn lại, lầu bầu nói. Nói xong lập tức bảo: "Em mệt rồi, ngày mai còn phải đi kiểm tra sức khỏe sinh sản."

"Anh đi cùng em."

"Không cần."

"Có cần hay không không do em nói."

Tên đáng ghét, lại thế rồi! Cố Duyên tức giận vô cùng, Phong Tùy lại cười, nói: "Duyên Duyên, chúng ta chưa từng nói chuyện một cách bình tĩnh hòa hợp bao giờ, đêm nay có thể nói câu chúc ngủ ngon một cách bình tĩnh hòa hợp được không?"

Cũng phải ha, từ khi quen biết tới nay, hai người gặp nhau không ầm ĩ thì gây gổ, chưa từng nói với nhau, trò chuyện với nhau một câu tử tế nào. Anh ngang ngược, cô cố chấp, anh muốn cưng chiều cô tử tế, cô lại muốn chạy trốn ra xa.

Hai chữ "Ngủ ngon" thực sự rất khó nói ra, Cố Duyên giật giật môi, phun ra câu: "Cúp trước đây."

Bên đầu kia điện thoại Phong Tùy bất đắc dĩ thu điện thoại lại, trong lòng hơi thất vọng.

Sáng sớm, Cố Duyên chuẩn bị đến bệnh viện kiểm tra, Diêu Tố bảo muốn cùng đi với cô, Cố Duyên vốn dĩ định đáp ứng, đột nhiên nhớ ra tối qua Phong Tùy nói muốn đi với cô. Mà người đàn ông đó từ trước đến nay ngang ngược quen rồi, tuyệt đối sẽ không để lời từ chối của cô vào lòng, vì để tránh cho anh thực sự xuất hiện trước mặt mình, cô từ chối ý tốt của Diêu Tố.

Cố Duyên thay quần áo xong đi xuống từ trên tầng, ông cụ Cố cất cao giọng nói với cô: "Duyên Duyên, gọi Phong Thanh xuống ăn bữa sáng nào."

Cố Duyên xoay người lên lại tầng hai, lúc này Phong Thanh thường thích ở lì trong phòng đọc sách hoặc đọc sách, hoặc làm chút chuyện gì đó, thói quen này vẫn không thay đổi. Cô trực tiếp đi đến phòng đọc sách, lạ là, Phong Thanh lại không có ở đó.

Cô bước vào phòng đọc sách đến ban công, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Phong Thanh, đang định rời khỏi phòng đọc sách, lúc xoay người lại thấy cái cốc Mike Phong Thanh đặt trên bàn sách, thế mà lại là cái cốc cô đưa cho anh ấy ba năm trước đây.

Đã nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn dùng, vẫn luôn dùng sao?

Cái cốc Mike này có in hoa, trước đây cô chọn in hoa cúc non mà hai người đều thích, mấy năm trôi qua, vẫn nở rộ xinh đẹp, mà tình yêu của cô và Phong Thanh lại đã sớm héo rũ. Đã không còn tình yêu, giữ lại cái cốc này còn có tác dụng gì?

Cố Duyên đặt cái cốc về chỗ cũ, đi vòng qua trước bàn đọc sách ngồi xuống ghế da, nhẹ nhàng chuyển động bánh xe của ghế. Đây là cái ghế mỗi ngày Phong Thanh đều sẽ ngồi, cái bàn mỗi ngày đều sẽ dùng. Tất cả của anh ấy, toàn bộ vẫn đều như cũ, trừ trái tim của anh ấy.

Cô đứng lên, không cẩn thận đụng rớt một chồng văn kiện và sách vở trên mặt bàn, cô ngồi xổm xuống nhặt từng quyển lên, tất cả đều là sách về y học, còn có mấy phần văn kiện... Mấy cụm từ kỳ lạ đập vào mắt cô.

Bệnh lạ, phát tác theo định kỳ, đầu đau như muốn nứt ra...

Cố Duyên cầm văn kiện lên đọc chăm chú, tình huống miêu tả trên đó giống với Ngự Tứ, lần trước cô miêu tả cho Phong Thanh, chỉ là rất nhiều trị số và thuật ngữ y học bên dưới cô đều không hiểu, miêu tả kín mấy trang liền.

"Duyên Duyên, em đang làm gì đấy?" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên giọng của Phong Thanh, Cố Duyên bị dọa lại càng hoảng sợ, cuống quít đứng lên từ dưới đất, trong tay còn nắm mấy tờ giấy A4, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời anh ấy ra sao.

Phong Thanh dời mắt xuống, rơi vào tập giấy A4 trong tay cô, cười nhạt một cái rồi nói: "Em còn quan tâm đến anh ta sao?"

Cố Duyên lắc đầu, cười nhạt như anh ấy: "Không phải quan tâm, là tò mò, vẫn luôn rất tò mò rốt cuộc anh ấy bị bệnh lạ gì."

Quan tâm? Cô nghĩ bản thân mình sớm đã không còn nghĩa vụ này rồi, tên cậu hai nhà họ Ngự đáng hận kia cũng không cần sự quan tâm của cô, nói không chừng người ta giờ lại đang đánh trống gõ chiêng nghênh rước cô nàng nào làm vợ rồi, hoàn thành cuộc hôn nhân thứ sáu của anh đó.

Nhớ tới Ngự Tứ, ngoại trừ đau lòng và thất vọng, cô cũng không tìm được bất kỳ cảm giác gì liên quan đến hoài niệm.

"Bây giờ em vẫn muốn nghe sao?" Phong Thanh đi tới dừng trước gót chân của cô, cúi người nhặt đống sách vở chưa nhặt xong lên để lại chỗ cũ, sau đó yên lặng nhìn cô. Thấy cô khẽ khàng cẩn thận gật đầu, anh ấy nói: "Nhìn từ xét nghiệm máu, bệnh này của anh ta do sau này tạo thành, cho nên hẳn không phải là bệnh hết thuốc chữa. Nhưng anh ta từ chối chụp CT não, cho nên cụ thể bộ phận nào trong đầu có vấn đề vẫn không thể xác định được."

"Em nghe Linh Lung nói, khi còn bé Ngự Tứ rất thông minh, năm mười tuổi từng bị tai nạn xe cộ một lần sau liền thành ngu. Anh xem có khi nào là do tai nạn xe cộ nên mới bị bệnh lạ đó không? Hay là trong đầu có vật gì còn tồn lại có hại cho cơ thể con người?"

"Cho nên lúc ban đầu anh mới cố chấp muốn anh ta đi chụp CT não xem thử." Phong Thanh suy nghĩ một lát, chỉ vào vài trị số bên trên mà Cố Duyên hoàn toàn không hiểu rồi nói: "Có điều khả năng do tai nạn xe cộ vẫn rất nhỏ, đây là báo cáo xét nghiệm máu, nếu như do bị thương nặng gây ra, đã nhiều năm như vậy, không phải anh ta chỉ bị phát bệnh một tháng một lần, lại càng không ảnh hưởng tới trị số xét nghiệm máu."

"... Vậy theo anh, có loại thuốc nào có thể kiểm soát hoặc trị hẳn không?" Cố Duyên không nghiên cứu mấy cái này rõ ràng, cô chỉ muốn biết có cách gì thuốc gì có thể chữa trị cho anh không.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Phong Thần, CỨU EM

Phong Thanh lại nói cho cô biết rất rõ ràng: "Tạm thời vẫn chưa có bệnh viện nào có cách chữa trị bệnh này, bệnh này xuất hiện cực ít, cũng không nằm trong phạm vi nghiên cứu y học, cho nên..."

"Ý của anh là, bệnh của Ngự Tứ không thể chữa được?" Đã nói sẽ không quan tâm đến chuyện của anh nữa, nhưng nghe thấy Phong Thanh nói như vậy, trong lòng Cố Duyên vẫn bất chợt căng thẳng, có hơi lo lắng cho anh.

Vợ chồng một ngày tình nghĩa trăm năm, cô vẫn không thể nào thực sự hận anh được, giống như việc cô không thể hận Phong Thanh, cô luôn hiền lành như vậy, nên mới luôn sống khổ sở hơn người khác, mệt mỏi hơn người khác.

"Bệnh của anh ta với trình độ y học hiện nay chẳng những không thể chữa khỏi, mà còn tiếp tục chuyển biến xấu, bây giờ là một tháng phát bệnh một lần, tương lai có thể là nửa tháng phát tác một lần, mười ngày phát tác một lần, mỗi ngày phát tác một lần. Cũng có thể... bỏ mạng trong một lần phát bệnh bất kỳ nào, mỗi một lần anh ta phát bệnh đều là một lần bước vào địa ngục."

Phong Thanh thấy sắc mặt Cố Duyên thay đổi, vội vàng nói: "Đương nhiên, đây chỉ là tình huống tạm thời do anh đoán, có lẽ cũng không đến nỗi như anh tưởng tượng, tình huống thực sự cần nghiên cứu sâu hơn. Đương nhiên, giờ cũng không cần phải nghiên cứu tiếp nữa đúng không?"

Cố Duyên há miệng, khẽ cúi đầu không nói gì.

Muốn cô nói gì cho phải? Kêu Phong Thanh tiếp tục nghiên cứu sao? Phong Thanh nhất định sẽ cho là cô điên rồi.

"Từ sau khi em rời khỏi nhà họ Ngự, anh đã không quan tâm đến chuyện này nữa, nếu em vẫn muốn một câu trả lời, thì không sao cả, anh sẽ giúp em." Mặc kệ loại bệnh này phức tạp đến thế nào, mặc kệ nó sẽ tốn hết bao nhiêu thời gian và sức lực của anh ấy, tiền tài và thiết bị của anh ấy, chỉ cần là điều cô muốn, anh ấy nhất định sẽ dốc toàn lực, cố gắng hết sức!

Tấm lòng của anh ấy dành cho cô, sao cô lại không hiểu chứ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là anh ấy yêu cô, không yêu thì thực sự là không yêu, cho dù có chết vì cô, vậy cũng không có bất kỳ nghĩa lý gì, không phải là điều cô muốn nhìn thấy.

Mà Ngự Tứ... đã trở thành người dưng rồi, mình còn lo cho anh làm gì chứ? Mặc anh đi thôi, cứ coi như đời này chưa từng gặp anh, chưa từng thấy bộ dạng lúc anh phát bệnh, tiếp tục làm người vợ nhà giàu bị chồng ruồng bỏ của cô là được rồi!

Cô nhẹ nhàng mà lắc đầu: "Không cần, những điều này đều đã không còn liên quan đến em nữa rồi."

"Cũng được, làm một cô gái nắm bắt được thì cũng buông tay được." Phong Thanh vỗ vỗ vai cô, mỉm cười.

Ăn sáng xong, Phong Thanh và Tô Điền hẹn nhau cùng đi xem quảng trường tổ chức đám cưới, Cố Duyên chờ anh ấy đi rồi mới ra khỏi cửa, bởi vì lo lắng Phong Tùy thực sự sẽ cùng cô đi xét nghiệm phụ sản, cô đã từ chối yêu cầu cùng đi của ông bà Cố, một mình ra khỏi nhà.

Đi qua một con phố, bên ngoài chính là quốc lộ, không nhìn thấy chiếc xe Bentley của Phong Tùy, cô thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đồng thời lại thấy hơi khổ sở. Thầm nghĩ tên đàn ông miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo này, mở mồm nói dễ nghe như vậy kêu phải đi cùng cô làm xét nghiệm phụ sản, kết quả không thấy bóng dáng đâu, quả nhiên là một tên đa tình chỉ biết khua môi múa mép!

Cố Duyên đứng bên đường kêu một chiếc taxi rồi lên xe, xe nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ, lăn bánh đều đều.

Lúc còn cách bệnh viện nửa đường, Cố Duyên đột nhiên cảm giác phía sau dường như có ai đang theo dõi mình, qua kính chiếu hậu cô nhìn thấy trong chiếc xe vẫn theo sát mình kia có một người đàn ông đang ngồi, đeo kính đội mũ, gần như không nhìn thấy mặt.

Từ sau khi bị Tô Uyên nghi ngờ, mỗi lần Cố Duyên đi đâu cũng trở nên vô cùng nhạy cảm, luôn lo lắng mình sẽ bị người của Tô Uyên theo dõi. Mà lúc này chiếc xe sau lưng kia rốt cuộc có phải đang theo dõi mình hay không cô cũng không dám khẳng định, nhưng vẫn dặn tài xế lái nhanh lên.

Nếu như là người mà Tô Uyên phái tới, vậy có thể cho thấy hắn vẫn đang nghi ngờ cô và Phong Tùy có dính dáng đến nhau, như vậy Phong Tùy nhất định sẽ gặp nguy hiểm, xem ra việc Phong Tùy không xuất hiện là đúng đắn, cô đột nhiên bắt đầu hiểu về anh rồi.

Có điều bị người ta theo dõi luôn là điều khiến mình rất tức giận, Cố Duyên càng nghĩ càng giận, lấy điện thoại di động ra gọi vào số của Tô Uyên.

Điện thoại rất nhanh đã được bắt máy, Tô Uyên rõ ràng còn đang ngủ, tiếng nói lười biếng mơ hồ: "Duyên Duyên, tôi bận hơn nửa tháng rồi, khó khăn lắm mới có ngày nghỉ, em có thể đừng dằn vặt người ta thế này được không?"

"Có phải anh cho người theo dõi tôi không?" Cố Duyên đi thẳng vào vấn đề, tức giận hỏi.

Tô Uyên hơi sửng sốt, lập tức cười tự giễu: "Tôi quả rất muốn theo dõi em, có điều Phong Thanh đã nói trước rồi, nếu tôi dám kéo em vào vụ án này, anh ta sẽ tặng tôi một ống chích chứa virus, để tôi lở loét đầy mặt mà chết."

Lại là Phong Thanh, thế mà lại là Phong Thanh, Cố Duyên nắm điện thoại mà tim đập mạnh và loạn nhịp, nói không nên lời.

"Duyên Duyên, tôi thực sự hy vọng em không liên quan đến vụ án này, nếu không... tôi cũng rất khó xử, một bên là em, một bên là Phong Thanh, một bên là công việc mà tôi phải hoàn thành, chọn bên nào cũng đều khó khăn." Tô Uyên ca thán.

"Là anh cứ chăm chăm cho rằng tôi có liên quan đến vụ án này." Cố Duyên nói xong liền cúp điện thoại, không để cho hắn có cơ hội đáp lời. Vì chột dạ, cũng vì khổ sở, cô không muốn thấy bất kỳ ai vì cô mà khó xử.

Không phải Tô Uyên cử người đến, vậy thì là ai chứ? Chẳng lẽ là cô nhìn lầm?

Cố Duyên nhìn về phía kính chiếu hậu lần nữa, chiếc xe vẫn theo xe cô vừa nãy thế mà lại không thấy đâu, xem ra thực sự là do cô nhìn lầm? Vậy là tốt nhất, cô không cần lo lắng sợ hãi, run như cầy sấy suốt dọc đường nữa.

Xe taxi đỗ ở cửa bệnh viện, Cố Duyên xuống xe, đang muốn đi vào trong bệnh viện, đột nhiên nghe thấy một tiếng còi ô tô vang lên, cô bị dọa sợ, quay đầu thấy một chiếc Bugatti màu trắng đỗ ở ven đường. Mà trong cửa sổ xe, khuôn mặt đẹp trai bị kính râm che mất gần một nửa kia, chính là Phong Tùy, không sai, là anh!

Không ngờ lại gặp anh ở đây, anh ở đây đã bao lâu rồi? Là cố ý ở đây chờ cô sao?

Cố Duyên nhìn chung quanh một chút, không thấy gì khác thường mới nhanh chóng đi tới, mở cửa xe ngồi xuống bên cạnh anh vừa mở đầu đã mắng: "Anh không muốn sống nữa sao? Hôm qua em đã nói với anh là Tô Uyên đang nghi ngờ em, anh còn dám chạy đến tìm em?"

"Hôm qua anh cũng nói, anh không thể bởi vì sợ chết mà không gặp bà xã, vậy khác nào kẻ trốn tù thực sự?" Phong Tùy tỏ vẻ không sao cả, đúng là làm như cục cảnh sát là do nhà anh mở ra vậy.

Có điều cho tới bây giờ, Cố Duyên thực sự chưa từng thấy anh sợ cái gì, người đàn ông này không phải bị úng não thì là quá chán sống. Cố Duyên nhìn anh chăm chú: "Lẽ nào anh không phải kẻ trốn tù thật chắc?"

"Chẳng phải anh vẫn còn ở thành phố Tương sao."

"..." Cố Duyên cảm thấy suy nghĩ của mình mãi mãi cũng không theo kịp anh, quả thực không thể nói chuyện được.

Thấy cô bị mình làm cho tức không chịu được, Phong Tùy lập tức cười cười nói: "Em yên tâm đi, anh có thể giết người thì có thể tự bảo vệ mình, anh còn chưa có ý định đi tìm cái chết đâu, cho nên vấn đề mà em có thể nghĩ tới anh đã sớm suy nghĩ xong hết trước em rồi, từ trước đến nay anh không làm chuyện gì mà không nắm chắc."

"Anh tự tin thật đấy nhỉ!"

"Không được coi là tự tin lắm đâu, nhìn xem, để tránh né cảnh sát mà đến xe anh cũng phải đổi này." Anh nhìn thoáng qua xe: "Được rồi, chúng ta đi vào thôi."

Phong Tùy đẩy cửa xe ra chuẩn bị xuống xe, Cố Duyên nắm lấy cổ tay của anh, anh hơi sửng sốt, quay đầu nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Cố Duyên nhìn thẳng vào mắt anh nói với vẻ hơi lo lắng: "Hay cứ để tự em vào thôi, em biết anh rất giỏi, nhưng mọi chuyện vẫn phải cẩn thận một chút."

Anh hài lòng nở nụ cười, nheo mắt nhìn cô: "Đây có tính là em đang lo lắng cho anh không?"

"Coi là vậy đi." Thừa nhận thôi, chỉ cần anh chịu nhìn thẳng vào sức mạnh của cảnh sát, chỉ cần anh chịu cúi đầu, coi trọng sự an toàn của bản thân, thừa nhận mình thật lòng lo lắng cho anh thì có sao, bị anh trêu cười một chút cũng có sao?

Tay Phong Tùy bị cô túm được theo đà quơ tới, ôm eo cô đi về phía trước, cúi đầu hôn môi cô.

Cố Duyên không ngờ anh lại đột nhiên hành động như vậy, lập tức thẹn thùng, ánh mắt theo bản năng nhìn ra ngoài xe, lúc đầu xe của anh cũng đã đủ làm người khác chú ý, lại còn trình diễn một màn này trong xe, điều này làm cho cô sao có thể chịu nổi!

Phong Tùy hôn cô một hồi, buông ra, mỉm cười nhìn chăm chú vào cô: "Yên tâm đi, vừa nãy anh đã nói, anh không làm chuyện gì không nắm chắc."

"Nhưng..."

"Nhẫn đâu? Vì sao không đeo?" Phong Tùy cầm tay cô lên, nói sang chuyện khác: "Không phải ném thật rồi chứ."

"Không... Không." Cố Duyên tức giận liếc mắt lườm anh: "Không phải là anh dùng chiêu này để buộc em nhận nhẫn sao?"

Lời Cố Duyên vừa dứt, đột nhiên cảm thấy trên ngón đeo nhẫn mát lạnh, cúi đầu, thấy một cái nhẫn đang được xỏ vào ngón tay của cô. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, tại sao lại là nhẫn, anh coi việc tặng nhẫn là niềm vui sao?

"Nhẫn kim cương em có thể không cần, nhưng cái nhẫn này em phải đeo mỗi ngày, em không thích đồ đắt tiền, anh đã đổi sang đồ rẻ cho em, lần này nếu như em lại kiếm cớ từ chối, anh sẽ..." Anh kéo dài âm cuối rồi ngừng, cười đến là mập mờ.

Cố Duyên ngược lại lại thấy tò mò, rướn mày hỏi: "Anh sẽ thế nào?"

"Lúc anh tức giận thích nhất làm chuyện gì, hẳn là em có biết." Nói rồi cúi đầu lại hôn một cái vào môi cô.

Cố Duyên bỗng dưng đỏ mặt, đây đâu chỉ là việc thích làm lúc anh tức giận, lúc vui vẻ cũng rất thích làm có được không!

"Đã là người đi xét nghiệm khoa sản rồi, còn động một chút là đỏ mặt, em có cần phải đáng yêu như vậy không?"

"Anh Phong, có người nào từng nói cho anh biết, anh rất đáng ghét chưa?" Cố Duyên đẩy cửa xe ra xuống xe trước rồi đi vào trong bệnh viện, Phong Tùy nở nụ cười, đẩy đẩy kính râm trên mặt rồi xuống xe đi theo.

Bởi vì đứa bé còn nhỏ, Cố Duyên chỉ cần làm một ít kiểm tra theo quy định bình thường, lúc thử máu qua ngón tay, người luôn sợ đau sợ máu như cô chỉ nhìn vũ khí trong tay bác sĩ thôi mà cả người đã run rẩy, đổ mồ hôi lạnh. Cô thà để bác sĩ dùng ống tiêm rút máu, cũng đừng chọc vào ngón tay như vậy, dù sao tục ngữ đã bảo rồi tay đứt ruột xót!

Tay cô bị bác sĩ cầm lấy, theo bản năng nên muốn rút về, bác sĩ lại nắm càng chặt hơn. Cô nhắm mắt lại, không dám cử động, tim lại đập thình thịch, chờ bác sĩ châm kim.

Tay kia của cô đột nhiên được một bàn tay dịu dàng hiền hậu bao bọc, bên tai là tiếng nói dịu dàng của anh: "Đừng sợ, có anh ở đây."

Cố Duyên tức giận lẩm bẩm: "Có anh ở đây cũng phải chọc ngón tay của em, cũng phải đau nhức, có để anh đau thay được đâu."

“Vậy tối anh cho em cắn hai cái cho hả giận?”

“Họ Phong kia anh bớt hãm hại em đi, em không trúng bẫy của anh đâu, buổi tối em muốn về nhà mình.”

“Duyên Duyên em quả nhiên đã thông minh lên rồi.” Anh cười rất thỏa mãn.

“Đó là đương nhiên, bằng không sớm đã bị anh lừa thảm rồi... A... Đau quá...!” Đầu ngón tay chợt thấy đau đớn, trong lúc lơ đãng, bác sĩ lại ra tay. Có điều tuy đau nhức, nhưng bởi vì có Phong Tùy giúp cô sao nhãng, chí ít không cần lôi lôi kéo kéo bác sĩ mãi như lần trước, cuối cùng chẳng những không kéo được, còn bị bác sĩ mắng cho một trận.

Bác sĩ cười tủm tỉm nói: “Cô Cố ngay cả chút đau nhức này cô cũng không chịu nổi, tương lai đến lúc sinh thì sao chịu được cơn đau đẻ đến tê liệt cả người chứ? Vẫn phải rèn luyện một chút sự can đảm của mình đi.”

Cơn đau đẻ, đó là chuyện mà Cố Duyên không dám nghĩ tới, vẫn thấy sợ cho tới bây giờ.

Phong Tùy cảm nhận được nỗi lòng sợ hãi của cô, cánh tay nhẹ nhàng ôm chặt cô: “Đừng sợ, anh sẽ vẫn ở bên cạnh em.”

Nghe thấy những lời này của anh, trái tim căng thẳng của Cố Duyên thoáng thả lỏng ra một chút, mặc kệ người đàn ông này có yêu cô nhất hay không, có thật lòng yêu cô hay không, có thể được anh hứa hẹn, cam đoan một câu như vậy, cô cũng thấy thoải mái.

Trong phòng kiểm tra thai nhi, Cố Duyên và Phong Tùy cùng nhau lắng nghe tiếng tim đập có quy luật của đứa bé, Phong Tùy vẫn là lần đầu nghe tim thai, mới lạ y như lần đầu Cố Duyên nghe.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Quẳng em xuống

Mỗi lần nghe thấy tiếng tim đập của đứa bé, trên mặt Cố Duyên sẽ lộ ra nụ cười hạnh phúc, giống như đứa bé đang ở trong ngực cô, cô nhìn chăm chú vào Phong Tùy rồi mỉm cười: “Bác sĩ nói đây là âm thanh của xe lửa nhỏ.”

“Xe lửa nhỏ...” Phong Tùy giật mình, lập tức cũng cười theo: “Thực sự rất giống tiếng của xe lửa nhỏ.”

“Có điều nhóc này lái xe thật nhanh, nghe như sắp chệch đường ray vậy.”

“Mồm quạ đen!” Cố Duyên vỗ một cái vào mu bàn tay của anh, Phong Tùy trở tay túm lấy tay cô đặt bên miệng hôn, hai người cùng nhau nở nụ cười. Dáng vẻ hạnh phúc khiến cả cô y tá đứng một bên nhìn cũng thấy hâm mộ.

Từ bệnh viện đi ra, Cố Duyên ngoài ý muốn nhìn thấy Dương Xinh Xinh, Dương Xinh Xinh hình như đang chờ người, mà dừng bên người cô chính là chiếc Lamborghini Phong Tùy đưa cho cô kia, Cố Duyên ngẩn ra, đang muốn bắt chuyện với cô, lại bị Phong Tùy ngăn lại.

Phong Tùy nhìn thoáng qua Dương Xinh Xinh đang tựa trên thân xe nghịch di động, nói: “Buổi chiều anh có chút việc phải làm, kêu Dương Xinh Xinh qua đây đưa em về nhà, trên đường trở về em cẩn thận một chút.”

Việc này lại hợp ý của Cố Duyên, cô vẫn luôn lo lắng mình tiếp xúc với anh nhiều quá sẽ mang đến phiền phức cho anh, dù sao lời của Tô Uyên không thể tin hoàn toàn, việc này liên quan đến án mạng, hắn sẽ lãng phí một manh mối tốt như vậy không lợi dụng sao?

Không nghĩ nữa không nghĩ nữa, nhưng cô vẫn hỏi anh: “Anh có chuyện gì vậy?”

“Dù sao cũng không phải là đi tìm phụ nữ.” Phong Tùy cười véo mũi cô: “Được rồi, mau đi qua đó đi, anh không xuất hiện đâu.”

“Xinh Xinh cũng không phải người ngoài, anh sợ cái gì?”

“Không phải em dạy anh sao, mọi việc phải cẩn thận, luôn nhắc nhở mình là một tội phạm trốn tù bị truy nã toàn thành phố.”

Cố Duyên căng thẳng trong lòng: “Không phải là anh muốn rời khỏi thành phố Tương đấy chứ?”

“Yên tâm, anh sẽ không rời đi.”

“Anh Phong anh có thể đừng tự tin như vậy không?” Cố Duyên không chịu nổi mà trợn mắt khinh bỉ: “Em nói là sợ anh rời đi bao giờ, sợ anh đi tìm phụ nữ khác bao giờ? Anh muốn làm gì là quyền tự do của anh thôi.”

Trước khi đi còn phải chịu đau lòng như thế, trái tim Phong Tùy chợt thấy buồn.

Ngồi trên xe của Dương Xinh Xinh, trái tim Cố Duyên vẫn còn căng thẳng, không phải bởi vì kĩ thuật lái xe của Dương Xinh Xinh không ổn, thật ra thì cô gái này mới vừa tậu được con xe tốt, còn đang hưng phấn, lái xe rất nhanh.

Dương Xinh Xinh từng làm tài xế một thời gian cho khách sạn nào đó, cho nên kĩ thuật lái xe vẫn rất nhuần nhuyễn.

Cô quay đầu nhìn Cố Duyên đã hơi tái mặt, nói một câu rất phóng khoáng: "Duyên Duyên, biểu cảm này của cậu rất sỉ nhục kỹ thuật lái xe của tớ đấy biết không? Hít sâu, thả lỏng, cảm nhận cảm giác ngồi xe sang một cách xinh đẹp nào."

"Xinh Xinh, cậu có thể lái chậm một chút không?" Cố Duyên rất cạn lời.

Dương Xinh Xinh dường như quên mất một điều, Cố Duyên đi theo Phong Tùy, xe sang nào mà chưa từng ngồi, nhà đẹp nào mà chưa từng ở chứ.

"Lái xe thể thao mà tốc độ quá chậm sẽ bị người ta khinh bỉ." Dương Xinh Xinh nhớ tới lời dặn của Phong Tùy với mình, chỉ cần có Cố Duyên ở trên xe, tốc độ xe không được vượt lên quá 100, nên thêm câu: "Cậu đừng nói cho sếp lớn là tớ đưa cậu đi hóng gió nhé, đỡ phải để anh ta tức lên lại thu mất xe, tớ sẽ chẳng biết kêu ai mất."

"Cậu còn không chậm lại nữa tớ sẽ lập tức gọi điện thoại nói cho anh ấy biết."

"Cậu dám, tớ quẳng cậu xuống giờ."

"..."

Lúc này, xe đang lái trên con đường núi ngoằn ngoèo đâm ra bãi biển nào đó, trên đường ít người, chỉ có dòng xe qua lại nhanh chóng. Nếu thực sự quẳng cô xuống, cô thực sự chỉ có thể dựa vào hai chân mình đi về.

Dương Xinh Xinh còn đang bận cảm nhận cái xe sang trọng của cô, sau khi rời đi từ cửa bệnh viện không trực tiếp đưa Cố Duyên về nhà, mà chở cô đến chỗ điên cuồng mà bọn đua xe thích nhất này.

Nếu như để Phong Tùy biết thì không xử cô chết là không được, điều này cô rất rõ ràng, đương nhiên, trong ý thức của cô, chỉ cần Cố Duyên không nói, vậy chỉ có trời biết đất biết, cậu biết tớ biết sếp lớn không biết đâu.

Dương Xinh Xinh đang mơ mộng ảo tưởng Phong Tùy không thể làm gì cô, điện thoại đột nhiên vang lên, cô thoáng giảm tốc độ xe, cầm điện thoại lên vừa nhìn thì thấy một dãy số quen thuộc. Cô chột dạ ngẩn người, ấn nút nhận: "Anh A Kim, có gì chỉ dạy?"

Nghe thấy tên A Kim, Cố Duyên nghi ngờ nghiêng đầu sang nhìn Dương Xinh Xinh.

Bên đầu kia điện thoại giọng nói A Kim rất nghiêm túc: "Cô Dương hình như quên mất cam đoan với anh Phong."

"Ơ... không đâu." Dương Xinh Xinh mơ hồ rồi tùy tiện đáp.

"Lúc này dẫn cô Cố đến chỗ Đà Lân đua xe, cô Dương thấy thích hợp sao?" A Kim lạnh giọng.

Dương Xinh Xinh ngạc nhiên, nhanh chóng liếc mắt nhìn Cố Duyên, thấy cô từ đầu đến cuối không hề móc điện thoại ra, không phải cô đánh tiếng, A Kim sao lại biết cô dẫn Cố Duyên phóng thật nhanh tới Đà Lân?

Dương Xinh Xinh nhanh chóng động não, cái khó ló cái khôn: "À... Là Duyên Duyên nói muốn đến bờ biển giải sầu một lát, nên tôi mới dẫn cô ấy đi, hơn nữa tốc độ xe không hề nhanh, ừ, không sai, chính là như vậy, không tin anh hỏi Duyên Duyên đi."

"Cô Dương, mời cô lập tức đi chậm lại rồi quay đầu xe về."

"..."

Cúp điện thoại, Dương Xinh Xinh khó hiểu vì sao A Kim lại biết cô đi đâu, suy tư một lát, cô đột nhiên quay sang nổi điên với Cố Duyên: "Cố Duyên! Sếp lớn nhà cậu ghê tởm thật? Tìm người theo dõi tớ?"

"Có không? Sao tớ không biết?" Cố Duyên tỏ vẻ vô tội.

"Cậu nhìn xem chiếc Audi phía sau hình như từ chỗ thành thị đã bắt đầu đi theo chúng ta kìa?" Dương Xinh Xinh nhìn thoáng qua chiếc xe Audi trong kính chiếu hậu. Cô đã sớm phát hiện ra chiếc Audi đi theo ở phía sau rồi, chỉ là không chú ý tới, nghĩ có thể người ta chỉ vừa hay cũng đến cùng một chỗ với cô, cũng là du khách đến bờ biển Đà Lân mà thôi.

Nhận được điện thoại của A Kim xong, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, nếu như không phái người theo dõi, A Kim làm sao biết cô có lái xe quá tốc độ hay không, làm sao biết hiện tại cô đang trên đường đến Đà Lân? Nhìn chiếc xe phía sau, cô càng nghĩ càng giận, thật mất tự do quá đi!

Cố Duyên nghe cô nói vậy, cũng nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, quả nhiên phát hiện có một chiếc Audi theo ở phía sau, tài xế xe Audi là một người đàn ông trung niên đeo kính râm, không nhìn rõ mặt mũi, mơ hồ có thể nhìn ra phía sau còn có hai người đang ngồi.

Trên xe có ba bốn người, không giống như đi theo dõi, Cố Duyên thầm nghĩ Dương Xinh Xinh có phải quá nhạy cảm rồi không.

"Xem tớ cắt đuôi anh ta thế nào đây, Duyên Duyên ngồi vững vào." Dương Xinh Xinh nói xong, nhấn chân ga lập tức tăng tốc.

Cố Duyên cuống quít nắm chặt tay vịn trên mui xe, lo lắng nói: "Xinh Xinh, chú ý an toàn..." Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện xe Audi thế mà cũng tăng tốc theo, từ xa xa gấp gáp chạy đuổi tới.

Lẽ nào bọn họ thực sự đang theo dõi sao? Phong Tùy thực sự phái người theo dõi các cô?

"Thấy chưa, tớ nói không sai chứ, nhãi nhép, còn muốn đua với tớ? Không biết tự lượng sức mình!" Dương Xinh Xinh vừa mắng vừa điều khiển tay lái, nhanh chóng lượn trái lượn phải trên quốc lộ. Mà Cố Duyên chỉ có thể nắm tay vịn giữ thăng bằng trên xe thật chặt, vừa vội vàng hô: "Xinh Xinh, cậu đừng tăng tốc nữa, cậu chạy nhầm đường rồi, đây là đâu hả..."

Dương Xinh Xinh quá kích động, chăm chăm muốn cắt đuôi xe Audi phía sau, căn bản không nhận thấy mình đang chạy trên một con đường đổ nát xa lạ, mà xe Audi phía sau cứ đuổi theo không ngừng, như thể muốn chống đối cô.

Chạy khoảng chừng mười phút, Cố Duyên đột nhiên thét chói tai: "Cẩn thận! Phía trước cùng đường rồi...!"

Dương Xinh Xinh khẩn cấp giảm tốc độ rồi dừng xe, phát hiện phía trước quả nhiên là một con đường chết, thảo nào trên con đường này không có dấu vết xe chạy.

Dương Xinh Xinh dừng xe, xe Audi phía sau cũng dừng theo, cô tức giận đẩy cửa xe ra xuống xe, trực tiếp xông đến trước mặt xe Audi, lập tức thoá mạ gã đàn ông ngồi ở chỗ tài xế: "Này! Các người rốt cuộc muốn đi theo tới khi nào? Theo đuôi người ta như thế có ý gì? Lẽ nào sếp lớn nhà các người không biết tôn trọng người ta chút nào sao?"

Cửa xe Audi mở ra, bốn gã đàn ông đeo kính râm đồng thời bước ra khỏi xe, bọn họ không để ý đến Dương Xinh Xinh, mà đi tới trước mặt Cố Duyên. Khí thế hùng hổ, biểu cảm hèn mọn, nhìn thế nào cũng không giống người của Phong Tùy.

Bọn họ đi đến trước mặt Cố Duyên rồi đứng lại, nhìn cô đầy vẻ mỉa mai nói: "Cô Cố, muốn lén lút gặp cô quả thật không dễ dàng. Mày muốn bọn tao trói mày lên xe, hay là tự mình lên xe? Cho mày ba giây để chọn."

"Các người là ai?" Cố Duyên nhìn chằm chằm bọn họ hỏi.

"Ai thì sao? Mày còn có thể tiếp tục chạy sao?" Tên cầm đầu kia đột nhiên giơ tay, hung hăng quăng một bạt tai vào mặt Cố Duyên: "Chính mày đã làm gì mà mày còn không rõ sao? Hả?"

Cố Duyên căn bản không ngờ tới bọn họ lại đột nhiên đánh người, sức của đối phương cực lớn làm cô lập tức không đứng vững mà té sang bên cạnh, may mắn bên cạnh chính là xe, mới không khiến cô té lăn ra đất.

Dương Xinh Xinh thấy bọn họ đánh người, gấp gáp xông lên: "Này! Các người sao lại đánh người chứ? Các người rốt cuộc là ai?"

Lúc này, Dương Xinh Xinh và Cố Duyên đều ý thức được đám người này tuyệt đối không phải do Phong Tùy phái tới, nếu như là người của Phong Tùy sao có thể động đến cô chứ? Bọn họ tôn kính cô còn không kịp kìa!

Cố Duyên không hiểu bọn họ nói những lời này là có ý gì, cô đã làm gì? Đúng vậy, cô đã làm gì chứ? Rốt cuộc đã làm gì mà khiến bọn họ kiên quyết đuổi theo cô cả một chặng đường như vậy, vây cô tới cái chỗ kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay này?

Xem ra sáng sớm hôm nay trên đường đi bệnh viện không phải là do cô đa nghi, mà thực sự có người đang theo dõi cô, chọn lúc bao vây cô.

"Tôi không rõ anh đang nói gì." Cố Duyên bưng khuôn mặt đau đớn, lom lom nhìn hắn rồi từ từ đứng thẳng người lên.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, hung ác nói: "Dù sao mày cũng phải chết, vậy thì để mày chết cũng được rõ ràng nha, con gái phó thị trưởng Đới bị mày sát hại phải không? Giết người rồi, mày cho rằng mày còn có thể sống bình yên sao?"

Thì ra là do cái chết của Đới Mễ Nhiên, điều này Cố Duyên quả thực thấy bất ngờ, nói như vậy đám người này là tay chân của phó thị trưởng Đới rồi. Vốn tưởng rằng việc này đã qua, không ngờ lâu như vậy còn có người tới gây sự với cô.

"Đới Mễ Nhiên chết là do cô ta tự làm tự chịu, không thể tính là do lỗi của tôi được." Trong lòng cô rất chột dạ, rất sợ, nhưng biểu hiện thì lại là vẻ không hề sợ hãi mà trợn mắt nhìn bọn họ.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ? Đám người này có vẻ hung dữ như vậy, không hề có ý muốn bỏ qua cho cô. Ở cái chỗ ngay cả bóng người cũng không thấy này, dựa vào năng lực của cô và Dương Xinh Xinh làm sao có thể đấu lại bọn họ?

"Con đàn bà chết tiệt, chết đến nơi rồi còn mạnh miệng như vậy!" Người đàn ông kia lại giáng một bạt tai vào mặt Cố Duyên, cũng tiện tay móc ra một con dao nhíp từ trong túi để lên mặt cô: "Xem ra tao thấy trước tiên phải hủy gương mặt này của mày mới được."

Dao nhỏ để ở hai má của cô, giọt máu nhỏ rỉ ra, trên mặt tràn ra càng nhiều đau đớn, Cố Duyên bị ép phải lui lại một chút, cơ thể tì trên cửa xe, trái tim, bởi vì sợ mà đập thình thịch.

Xe dạng mui trần, dù trời lạnh, Dương Xinh Xinh luôn thích xe mui trần để thể hiện phong cách. Cố Duyên bị ép cho không còn đường lui, trong lòng khẽ động, thừa dịp đối phương không chú ý mạnh mẽ nhảy vào thùng xe. Sau đó nổ máy xe, quay đầu cực nhanh, đâm vào gã vừa đánh cô kia.

Gã đàn ông ngã xuống đất, máu chảy thành sông, Cố Duyên sợ đến ngớ người.

"Duyên Duyên, đi mau!" Dương Xinh Xinh thấy cơ hội tới, nhanh chóng xông lại kéo cửa xe ra lên xe.

Cố Duyên bị cô thúc giục, giờ mới tỉnh táo lại, bất chấp người trong vũng máu sống hay chết, nhấn chân ga phóng về phía trước. Mấy tên còn lại muốn lên trước chặn lại, lại nhìn đồng bọn trong vũng máu mà sợ rụt lại, nhanh chóng tránh ra.

Hai gã đàn ông trong đó thấy Cố Duyên chạy mất, vội vội vàng vàng lên xe Audi mau chóng đuổi theo.

Kĩ năng lái xe và độ gan dạ của Cố Duyên đều không so được với Dương Xinh Xinh, nhưng để cắt đuôi xe Audi, cô không thể không lái xe nhanh lên. Trái tim càng đập càng nhanh, nhanh đến mức cả chân tay cũng run rẩy theo.

Cô muốn cầu cứu, nhưng không biết nên cầu cứu ai mới được, cuối cùng cô kêu Dương Xinh Xinh giúp cô gọi cho Phong Thanh, sau khi gặp chuyện, người đầu tiên cô nghĩ tới vẫn là Phong Thanh, vẫn là anh ấy. Nhưng người nghe điện thoại lại không phải anh ấy, mà là Tô Điền, Tô Điền nói với giọng tràn đầy địch ý hỏi thẳng cô: "Cô tìm Phong Thanh làm gì?"

"Bảo Phong Thanh tới cứu tôi, Tô Điền, tôi muốn tìm Phong Thanh...!" Cô gấp đến độ khóc luôn.

Tô Điền ban đầu hơi sững sờ, rồi lập tức nói mà mặt không chút thay đổi: "Phong Thanh không rảnh." Nói xong cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngự tư hình như giận thật

"Duyên Duyên, cậu đừng sợ, lo lái xe đi, tớ đã báo cảnh sát." Dương Xinh Xinh quay đầu nhìn xe Audi sau lưng rồi nói.

"Không được, đợi cảnh sát tới thì quá muộn, Xinh Xinh, con đường phía trước phải đi thế nào? Có thể lại là một con đường chết nữa không?"

Dương Xinh Xinh tập trung nhìn, phát hiện xe chẳng biết lúc nào lại quẹo vào một con đường xa lạ, cô cũng lo lắng theo, nức nở lớn tiếng nói: "Tớ không biết, tớ cũng chưa đến bao giờ."

Cố Duyên đột nhiên nghĩ đến Phong Tùy, người đàn ông kia giỏi như thần, anh không phải gì cũng biết sao? Không phải bất cứ chuyện gì cũng không làm khó được anh sao? Không phải đã từng nói khi cô gặp khó khăn thì phải gọi điện thoại cho anh, để anh giải quyết sao? Nhưng khó khăn này, anh nhất định cũng sẽ bất lực như cô đi.

Mặc dù không dám trông cậy vào việc anh có thể giúp được mình, Cố Duyên vẫn gọi điện thoại cho anh, nghe thấy giọng anh, trong lòng lo lắng và sợ hãi chợt tuôn ra, cô luôn luôn cậy mạnh, lần đầu lại dùng giọng điệu ấm ức gọi tên anh, nói với anh: "Em đang bị người đuổi giết, anh mau tới cứu em."

Giọng Phong Tùy căng thẳng, hỏi: "Bây giờ em ở đâu? Bị ai đuổi giết?"

"Đối phương nói cho em biết hắn tới báo thù cho Đới Mễ Nhiên, giờ em cũng không biết mình đang ở đâu, là một con đường chưa từng đi qua, làm sao bây giờ? Bọn họ vẫn đuổi theo xe của chúng em không rời."

Cố Duyên gấp đến độ sắp rơi nước mắt, Phong Tùy im lặng một lát, dịu dàng trấn an cô: "Duyên Duyên, em bình tĩnh trước đã, nghe lời dặn của anh. Bây giờ em đang đi vào đường một chiều, thả chậm tốc độ xe xuống, không cần lo lắng bọn họ sẽ đâm vào em hay vượt qua xe của các em, khoảng chừng hai cây số sau sẽ có một ngã rẽ, nhớ rẽ trái."

Cố Duyên lau nước mắt, thả chậm tốc độ xe lại.

Hai cây số sau, quả nhiên thấy một ngã rẽ để rẽ trái, cô không có thời gian đi ngẫm nghĩ xem vì sao Phong Tùy lại biết cô ở đâu, đang đi với tốc độ nào, đi đường nào, chỉ biết nghe lời dặn của anh mà rẽ sang bên trái.

Sau khi cô rẽ trái, Phong Tùy nói: "Em đi về phía trước, khoảng chừng ba cây số nữa có một chỗ rẽ phải, nhớ rẽ phải. Rẽ phải xong thì tiếp tục đi thẳng, anh cử người đến đó hỗ trợ em, hiểu chưa?"

"Hiểu, nhưng em không thấy rõ ngã rẽ phía trước." Bởi vì là đường núi, cô căn bản không thấy rõ đường phía trước.

"Đừng lo, em cứ đi đi, sắp đến nơi thì anh sẽ báo cho em biết."

Nghe thấy Phong Tùy nói vậy, Cố Duyên thoáng yên tâm hơn, cũng không sợ nữa, cô tập trung lái xe.

Đi khoảng chừng ba cây số thì Phong Tùy nhắc nhở: "Chú ý, phía trước 500m rẽ phải, nghe khẩu lệnh của anh, một, hai... Ba! Ngoặt!"

Cố Duyên rẽ thật nhanh, xe ngoặt sát sạt vào ngã rẽ bên phải. Chiếc Audi sau lưng hiển nhiên không ngờ cô lại đột nhiên rẽ, nhất thời vượt quá, cuối cùng chỉ có thể khẩn cấp phanh lại, vòng xe, chờ hắn rẽ phải xong, thì đã cách Cố Duyên cả một đoạn dài.

"Cưng à, em có thể dùng tốc độ bình thường lái thẳng, người đón em ở phía trước." Phong Tùy thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy anh nói như vậy Cố Duyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phong Tùy đang muốn cúp điện thoại, Dương Xinh Xinh vẫn luôn ngây ra như phỗng đột nhiên đoạt lấy ống nghe điện thoại của Cố Duyên, lớn tiếng hỏi: "Sếp lớn, có phải anh lắp ráp hệ thống định vị vị trí trên xe tôi không? Anh như vậy rất quá đáng biết không?"

Phong Tùy cười nhạt một tiếng: "Cô Dương, cô quá tự đánh giá cao mình rồi, lúc Duyên Duyên không có ở đây, chiếc xe đó không có bất kỳ ý nghĩa gì với tôi. Còn nữa, hôm nào tôi lại tính sổ vụ hôm nay với cô sau!"

Phong Tùy nói xong, quyết đoán cúp điện thoại.

Người của Phong Tùy quả nhiên ở chỗ không xa phía trước hỗ trợ cho Cố Duyên và Dương Xinh Xinh, xe Audi thấy tình hình không ổn, lập tức lui lại, ngay sau đó va phải vòng xuyến bên cạnh, bị ép dừng lại.

Cố Duyên dừng xe ở ven đường, chân vẫn không ngừng run rẩy như cũ, hiển nhiên vẫn chưa hồi phục tinh thần sau cơn nguy hiểm vừa xong.

Hỗ trợ cô là bốn người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc chỉnh tề, Dương Xinh Xinh vừa thấy bọn họ, lập tức chỉ vào xe Audi liến thoắng: "Bọn họ đánh người, còn tuyên bố muốn giết Cố Duyên, mau tới xử bọn họ cho chết đi! Đừng để cho bọn họ chạy!"

"Yên tâm đi, bọn họ không chạy thoát được đâu." Một người đàn ông trong đó đã đi tới, đứng ở ngoài cửa xe nói với Cố Duyên: "Cô Cố, anh Phong kêu cô về nhà cô Dương nghỉ ngơi trước, buổi tối anh ấy lại đi đón cô."

"Bọn họ..." Cố Duyên hoảng sợ quay đầu nhìn thoáng qua đám người núp trong xe Audi không dám xuất hiện.

"Những người này chúng tôi sẽ xử lý, cô Cố không cần lo lắng."

"Không phải... Tôi vừa mới... hình như đụng chết người rồi." Nhớ tới người đàn ông vừa mới bị cô đâm ngã trong vũng máu, Cố Duyên vừa thoải mái hơn chút xíu giờ trái tim lại căng thẳng lần nữa. Đâm mạnh như vậy, nhiều máu như vậy, chắc chắn đã chết rồi đi?

"Đâm chết người thì sợ cái gì? Hắn còn đánh cậu, còn muốn cứa mặt cậu kìa, người như thế bị đâm chết là đáng đời!" Dương Xinh Xinh tức giận nói.

Không sai, người kia quả thực đáng chết, là hắn theo dõi cô trước, còn muốn sát hại cô để báo thù cho Đới Mễ Nhiên. Nhưng... Đó dù sao cũng là một mạng người, một người sống sờ sờ cứ như vậy chết trước mặt cô, điều này làm cho cô sao có thể không hoảng hốt đây?

Người đàn ông kia cũng không hề lo lắng, nghiêm trang trấn an cô: "Chỉ cần không phải lỗi của cô, đâm chết người cũng không có gì phải sợ, cô Cố trở về đi, dù là chuyện gì đều có chúng tôi tới xử lý."

Ngoại trừ nghe theo hắn, Cố Duyên cũng không biết mình còn có thể làm gì nữa, cô gật đầu, bước xuống từ buồng lái xe. Bởi vì quá bất ngờ và sợ hãi, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa thì té lăn ra đất, may mắn người đàn ông nói chuyện kia đã đỡ lấy cô.

Dương Xinh Xinh không quen thấy cô yếu đuối như vậy, không chịu nổi mà quắc mắt lên: "Duyên Duyên, cậu có cần phải vậy không? Cái loại người chỉ biết to mồm gióng trống khua chiêng đó cậu sợ cái gì? Còn không cả đứng vững..."

Cố Duyên cười khổ, cô cũng không muốn vậy mà!

Xe một lần nữa khởi động, lần này Dương Xinh Xinh lái xe rất chậm rất ổn, không phải vì sợ, mà là...

Cô nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, xe Mercedes đi theo ở xa xa phía sau rõ ràng đang tùy lúc giám sát cô, trong tình huống như vậy, cô muốn đánh liều cũng không dám.

Hôm nay là sinh nhật ông Ngự, trong nhà khách khứa đầy sảnh, vô cùng vui mừng.

Trong vườn hoa, ông Ngự lão gia và một nhóm bạn thân đang tổ chức sinh nhật, trong phòng, Dung Kim và một nhóm cậu ấm cô chiêu đang chơi trò gián điệp, mà Ngự Tứ vẫn như trước, diễn vai đối tượng bị hành hạ và bắt nạt, trên mặt lại cười rất vui vẻ.

"Ngự Tứ, đây là sô-cô-la có nhân em thích ăn nhất." Dung Kim cầm một miếng bánh ngọt có nhân trong tay cười cười với Ngự Tứ.

Ngự Tứ không chút nghĩ ngợi, đón lấy sô-cô-la liền bỏ vào miệng, trước khi bỏ vào còn rất cảm kích: "Cảm ơn chị dâu."

Có điều sô-cô-la mới nhai được hai phát, anh đã bị một trận cay nức mũi chảy nước mắt, người ở đó lập tức cười ha ha. Dung Kim vừa cười vừa vỗ

lưng Ngự Tứ: "Ngự Tứ, em quá dũng cảm, khá lắm...!"

Ngự Tứ bị sặc nên giận, tức giận nhìn cô ta, vứt lại một câu: "Em không chơi với các người." liền xoay người đi lên tầng hai.

Mọi người vẫn tiếp tục cười, Mộng Châu nhìn bóng lưng rời đi của Ngự Tứ có chút lo lắng nói: "Ngự Tứ hình như giận thật haiz."

"Yên tâm đi, nó tức cũng không quá một giờ, sau đúng một tiếng lại chạy tới bám lấy chúng ta ngay." Dung Kim nói xong tỏ vẻ coi thường, trong ấn tượng của cô ta Ngự Tứ chính là như vậy, cho nên cô ta chưa bao giờ quan tâm đến cảm xúc của Ngự Tứ.

"Mợ cả, bà chủ tìm cô." Một người làm đột nhiên đi tới khẽ nói bên tai cô ta.

Cô ta hơi sửng sốt, theo bản năng hỏi người làm: "Bà chủ tìm tôi làm gì? Bà ấy ở đâu?"

"Bà chủ ở trong phòng ngủ của mình, còn về chuyện gì..." Người làm bé nhỏ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Những ngày tháng sống ở nhà họ Ngự, Dung Kim chả sợ gì, chỉ sợ bà hai đột nhiên triệu tập, nguyên do là vì lúc đó bà hai không dạy dỗ thì là giao nhiệm vụ kêu cô ta đi hoàn thành, hoàn toàn coi cô ta thành người làm để sai bảo.

Tuy trong lòng cực kỳ phản cảm và không muốn, nhưng trong nhà này, ai cũng biết bà hai là người không thể đắc tội nhất, để về sau có thể thuận buồm xuôi gió ở nhà họ Ngự, không thể không gác lại cảm xúc cá nhân mà đi tới phòng ngủ của bà hai.

Đi tới cửa phòng ngủ của bà hai, Dung Kim gõ cửa một cái, cẩn thận đi vào.

Trong phòng, khuôn mặt bà hai đang tỏ vẻ lười biếng nghiêng người dựa vào ghế sofa lật xem tạp chí thời trang, không liếc nhìn cô ta lấy một cái. Xem ra, bà ta rất tức giận, bà ta như vậy trông thực sự khiến người ta sợ hãi trong lòng.

"Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?" Cô ta hỏi rất cẩn thận.

Ánh mắt của bà hai khiến người ta rùng mình, căm tức lườm cô ta răn dạy: "Đã nói bao nhiêu lần với con rồi, đừng suốt ngày chỉ lo chơi đùa với thằng ngốc Ngự Tứ kia, con bắt nạt nó trêu đùa nó hoặc kể cả giết chết nó nữa thì có ích gì? Nó vẫn là cậu hai nhà họ Ngự, mà đứa bé trong bụng Cố Duyên vẫn là con nó, là máu mủ của nhà họ Ngự."

Dung Kim cúi thấp đầu không nói lời nào, cô ta chỉ thích chơi với Ngự Tứ, một người đàn ông đẹp trai nghe lời như vậy, cho dù là kẻ ngu si cũng còn tốt hơn tên Ngự Hàn suốt ngày không thích ở nhà kia. Nghĩ đến Ngự Hàn, sự ấm ức và phẫn nộ trong lòng Dung Kim bỗng tăng vọt.

Bà hai chỉ lo thúc giục cô ta mang thai sinh con, thúc giục cô ta nghĩ cách giết đứa bé trong bụng Cố Duyên, nhưng xưa nay không hề quan tâm đến tình cảm giữa cô ta và Ngự Hàn chút nào, chưa từng hỏi tới chuyện Ngự Hàn ở bên ngoài trăng hoa như thế nào.

Nhưng, cho dù có bất kỳ nỗi ấm ức nào, trước mặt bà hai cô ta cũng không dám bật ra một lời bất mãn nào.

"Cha nó suốt ngày lẩm bẩm kêu mẹ đi mời Cố Duyên về, có thể thấy ông ấy thất vọng về con bao nhiêu, coi trọng đứa bé trong bụng Cố Duyên cỡ nào. Đợi nó thực sự trở lại nhà họ Ngự, muốn đối phó với nó sẽ càng khó hơn."

"Mẹ, không phải con đã tìm người đi đối phó với cô ta rồi sao, con nghĩ lần này cô ta nhất định sẽ khó thoát..."

"Có cái mắt!" Bà hai tức giận đập tạp chí trong tay lên người cô ta, cố kìm nén không để mình quá bùng nổ và nói: "Sao con lại ngu xuẩn như vậy? Tìm một đám ngu xuẩn như vậy làm việc!"

"Sao vậy?"

"Con tìm người xong là xong à? Không cần lúc nào cũng theo dõi và liên lạc sao? Ngoài chơi ra con còn biết làm gì hả?" Bà hai tức đến mức lấy tay quạt quạt trên mặt, Dung Kim cuống quít rót chén nước qua cho bà ta. Bà hai uống một ngụm rồi nói tiếp: "Mẹ vừa mới nhận được tin tức, trong bốn người con tìm có một người bị Cố Duyên đâm chết, mấy người khác bị chộp tới đồn cảnh sát. Đâm chết thì thôi, mấy người bị bắt, nếu như bọn họ khai ra người đằng sau là con, để xem con làm thế nào."

Nghe bà hai nói, Dung Kim quá sợ hãi, hai mắt trợn trừng nhìn bà ta.

Thấy cô ta như vậy, bà hai càng tức hơn: "Con xem con đi, đã bao lâu rồi còn không biết gì, giỏi chưa?"

"Bị Cố Duyên đâm chết?" Dung Kim ngạc nhiên lẩm bẩm, sức mạnh không nhỏ của Cố Duyên cô ta đã biết từ lâu, nhưng mạnh đến mức đâm chết người thì cô ta thật đúng là hơi khó tin.

"Con bảo phải làm sao bây giờ." Bà hai không nhịn được.

Dung Kim thoáng thu lại vẻ ngạc nhiên trong lòng, thản nhiên nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, trước khi họ đi con đã nói với bọn họ kẻ sai khiến phía sau màn là phó thị trưởng Đới, phó thị trưởng Đới muốn báo thù cho Mễ Nhiên, con nghĩ cảnh sát tra thế nào cũng không tra đến chúng ta đâu. Cho dù có chuyện gì, cũng có con chịu trách nhiệm, sẽ không liên lụy đến mẹ đâu."

Cô ta biết bà hai đơn giản chỉ là muốn cô ta cam đoan vậy thôi, đẩy trách nhiệm và tội ác lên người một mình cô ta.

Nghe cô ta nói như vậy, bà hai quả nhiên thoáng yên tâm hơn, bà ta bất đắc dĩ thở dài: "Lần sau làm việc cẩn thận một chút, chỉ cần xử lý xong cái thai trong bụng Cố Duyên, tương lai vị trí nữ chủ nhân nhà họ Ngự con có thể ngồi vững rồi. Mẹ có thể sống được mấy năm chứ, kêu con làm những điều này còn không phải vì chính con sao, con nói có đúng không?"

"Đúng vậy, cảm ơn mẹ."

"Hy vọng việc này không ảnh hưởng đến chúng ta, được rồi, con đi ra ngoài đi."

Dung Kim thở phào nhẹ nhõm, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Đi ngang qua phòng ngủ của Ngự Tứ, Dung Kim thấy Linh Lung đang bưng một đĩa bánh ngọt sô-cô-la, vừa gõ cửa vừa gọi: "Cậu hai, cậu đừng nóng giận, mau ra đây ăn chút gì đi, tôi bưng rất nhiều sô-cô-la không có mù tạc tới cho cậu này."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Không sao, tôi rất ổn

Mặc kệ cô ta kêu thế nào, bên trong phòng ngủ vẫn không hề có tiếng động, Ngự Tứ không đáp, Linh Lung cũng không dám đi vào.

Dung Kim tức giận không có chỗ phát tác đột nhiên đi tới, đoạt lấy đĩa trong tay Linh Lung rồi vặn mở cửa, đá cửa phòng ra rồi vọt vào, hoàn toàn không để cho Ngự Tứ bên trong và Linh Lung có cơ hội tỉnh lại.

Bên trong phòng ngủ anh vốn dĩ nằm trên ghế sofa buồn bực, bị cô ta hù dọa như vậy lập tức ngồi dậy, sợ hãi nhìn Dung Kim đang giận đùng đùng. Dung Kim như vậy, trông vẫn rất dọa người.

"Cậu hai! Mày đang tỏ vẻ giận dỗi với ai hả? Mày cho là mình rất giỏi sao? Rất có địa vị sao? Còn không lập tức ăn hết chỗ điểm tâm trong đĩa này cho tao!" Cô ta hung tợn gào lên, ra sức cầm đĩa điểm tâm lớn trong tay đập lên người Ngự Tứ, không hề suy nghĩ gì. Đĩa rơi trên mặt đất, điểm tâm cũng dây ra đầy đất.

"Ăn! Lập tức ăn nó cho tao!" Dung Kim chỉ vào đống điểm tâm rơi dưới đất rồi quát.

Ngự Tứ sợ rụt lại, đôi mắt hoảng sợ nhìn Dung Kim, không dám nhúc nhích.

"Rốt cuộc mày có ăn hay không?" Thấy Ngự Tứ ngồi im, Dung Kim bước mấy bước tới, nhặt bánh ngọt trên đất liền nhét vào trong miệng anh, mắng: "Cho mày ăn còn dám không ăn, mày cho rằng mình là cái thứ gì hả? Mày cho rằng mình là cậu hai tôn quý chắc?"

Ngự Tứ bị cô ta nhồi nhét thì vẻ mặt tối sầm, tránh cũng không tránh được. Cuối cùng vẫn là do Linh Lung không chịu được, can đảm tiến lên kéo tay Dung Kim: "Mợ cả, cô đừng như vậy, tự cậu hai biết ăn..."

"Mày lại là cái thứ gì hả? Lập tức cút cho tao!" Dung Kim bỗng xoay sang Linh Lung, hung hăng bạt tai cô ta.

Linh Lung bị đánh cực kỳ đau, bụm mặt chạy ra ngoài, lúc đang chạy ra phòng ngủ thì suýt nữa đụng vào ngực bà hai đang đi tới. Bước chân nhanh chóng lùi sang bên cạnh, đứng ở cạnh cửa không dám nhúc nhích.

Thấy bà hai đến, Ngự Tứ lập tức vọt tới như nhìn thấy viện binh, trốn phía sau bà, ánh mắt nhìn chằm chằm Dung Kim vẫn tràn đầy hoảng sợ, tựa như đối phương là một con quỷ cái đáng sợ vô cùng.

Dung Kim vừa bị chập mạch não, không nghĩ đến phòng ngủ bà hai ở ngay tầng hai, bây giờ thấy bà hai tiến đến, mới đột nhiên ý thức được mình đã quá đà. Cô ta vỗ bỏ vụn bánh ngọt trong tay, lên tiếng gọi: "Mẹ."

Bà hai liếc nhìn cô ta, lạnh lùng mở miệng: "Cô đang mắng ai đó? Ai cho là mình rất giỏi? Ai cho là mình rất có địa vị? Hả? Cô không phục đúng không? Vậy cô nói xem cô không phục cái gì, để tôi tham khảo một chút."

"Không phải... Mẹ, mẹ nghĩ quá rồi, con đang mắng Ngự Tứ... nó không hiểu chuyện, nó tức giận linh tinh..."

Dung Kim nói chuyện khẩn trương đến mức suýt cắn phải đầu lưỡi, mà Ngự Tứ lập tức dùng sức gật đầu: "Mẹ hai, chị dâu mắng con, có điều con không sợ chị ấy mắng, mẹ cũng đừng mắng chị ấy được không?"

Bà hai liếc nhìn Ngự Tứ, lập tức lại quay lại hướng Dung Kim, lạnh lùng mở miệng: "Dung Kim, tôi đã nói với cô từ lâu rồi, mặc kệ bây giờ thân phận của cô là gì, nữ chủ nhân của nhà họ Ngự vẫn luôn là tôi, cô có thể buộc Cố Duyên đi, nhưng không đụng đến tôi được đâu. Cô hận tôi, chán ghét tôi phải

không? Vậy cô hãy dũng cảm như Cố Duyên ấy, rời khỏi nhà họ Ngự!"

"Mẹ, con, con có hận mẹ, cũng không dám chán ghét mẹ, là con không tốt, là con khiến mẹ giận, mẹ đánh con đi!"

Dung Kim xông lên túm tay bà hai, nóng ruột đến mức chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống.

Bà hai có không tốt, có ngang ngược hơn nữa, nhưng Ngự Hàn là con trai ruột của bà ta, là người thừa kế tương lai của nhà họ Ngự, giờ cô ta sống cảnh nhà giàu sướng rồi. Chỉ cần cô ta có thể nhịn, kiểu gì cũng được lợi, điều này cô ta biết rõ.

Bà hai chán ghét hất tay cô ta ra: "Nói thật, tôi càng mong người Ngự Hàn cưới là Cố Duyên, Cố Duyên ngoại trừ kém hơn cô một chút nhan sắc ra, những thứ khác đều tốt hơn cô nhiều."

"Con biết, mẹ đã từng nói rồi, cô ta có học hơn con, trưởng thành hơn con, hiểu chuyện hơn con, còn có khí chất hơn con, chủ yếu nhất, là cô ta có thể sinh son, còn con thì không thể. Nhưng mà... mẹ, cô ta không nghe lời mẹ, cô ta chưa từng để mẹ vào mắt. Thậm chí cô ta còn tình nguyện cả ngày chơi cùng Ngự Tứ, cũng không chịu dốc chút lòng thành đi lấy lòng mẹ, thân thiết với mẹ."

Cố Duyên! Cố Duyên chết tiệt, một ngày nào đó, cô ta sẽ làm cô biến mất trên thế giới này!

Dung Kim nói, cũng chính là nỗi đau khó chịu nhất trong lòng bà hai, cô ta nói không sai, Cố Duyên cái gì cũng tốt, nhưng lại không để bà ta vào mắt.

Ngự Tứ trước đó đã cưới năm người vợ, ai cũng ngoan ngoãn nghe lời, coi bà ta như Hoàng thái hậu để tôn kính, để biết sợ. Ngoại trừ Cố Duyên, người phụ nữ khiến người ta nằm mơ cũng chỉ hận không thể hủy diệt này.

"Đó là bởi vì tôi khó chịu với nó, tôi đối xử với nó không tốt trước." Bà hai nói xong câu này thì quay đi.

Mặc dù trong lòng tức hơn nữa, bà ta cũng sẽ không lộ ra trước mặt Dung Kim, ngay cả một đứa con cháu cũng không trấn áp được, thì hình tượng của bà ta sẽ thất bại thế nào.

Bà hai đi rồi, bên trong phòng ngủ chỉ còn lại Ngự Tứ và Dung Kim, và Linh Lung đứng ở cạnh cửa không dám nhúc nhích.

Ngự Tứ đi tới cạnh Dung Kim, cười ha ha lấy lòng trước: "Chị dâu, chị đừng nóng giận, chị Cố nói giận thì sẽ xấu xí."

"Cho dù có trở nên xấu nữa cũng xinh đẹp hơn chị Cố nhà mày!" Dung Kim nắm gối ôm trên ghế sofa đập lên người anh, nghênh ngang mà đi.

Cố Duyên ở lại trong nhà Dương Xinh Xinh cả một buổi chiều, chị em Dương Sương Sương Dương Xinh Xinh giảng giải cho cô một buổi chiều, mà sự giảng giải của hai chị em vẫn coi như có ích, Cố Duyên vốn dĩ còn bất an đã bình tĩnh hơn nhiều.

Cô không biết người kia rốt cuộc đã chết chưa, còn mấy người khác Phong Tùy xử trí như thế nào, một buổi chiều đều không có tin tức, cô nghĩ có thể người kia chưa chết, chỉ bị thương nặng mà thôi.

Nhìn thử thời gian đã sắp đến giờ ăn cơm tối, vì không để người nhà lo lắng cho mình, Cố Duyên đứng dậy chuẩn bị về nhà.

"Duyên Duyên, cậu phải đi sao?" Dương Xinh Xinh vọt ra ngăn lại đường đi của cô: "Anh Phong kêu cậu đợi anh ấy trở về mà, cậu đừng đi nữa, ở đây ăn cơm tối, đợi anh Phong qua đây rồi lại đi."

Tuy là Phong Tùy đã là cha của đứa bé trong bụng Cố Duyên, nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng thích trai đẹp nhà giàu của Dương Xinh Xinh. Không thể động vào, thì để ở nhà ngắm cũng vui, giờ cô còn mong đợi Phong Tùy đến hơn cả Cố Duyên.

"Anh ấy không nói nhất định sẽ qua đây." Cố Duyên nói: "Hơn nữa tớ sợ người nhà sẽ lo lắng cho tớ."

Trong lòng, thật ra Cố Duyên vẫn hơi nhớ anh một chút, đặc biệt là sau khi trải qua cảnh tượng ngày hôm nay, trên người Phong Tùy có tỏa ra cảm giác an toàn, là điều lúc này đáy lòng cô cảm động nhất.

"Anh ấy cũng không nói không đến mà." Dương Xinh Xinh lôi kéo cánh tay của cô không cho cô đi.

Đang lúc hai người lôi kéo nhau, đột nhiên ở cửa có hai người đàn ông mặc đồ cảnh sát tới, hai người đồng thời giơ thẻ công tác ra với Cố Duyên rồi nói ngay vào chuyện chính: "Xin hỏi vị nào là Dương Xinh Xinh?"

"Là... tôi." Dương Xinh Xinh giơ một tay, liếc mắt nhìn Cố Duyên, trong lòng đồng thời hiện lên một dự cảm không tốt. Dính phải cảnh sát... Ngoại trừ chuyện buổi sáng ra thì còn có chuyện gì nữa?

"Vậy xin hỏi Cố Duyên ở đây không?"

Cố Duyên ngạc nhiên sợ hãi, run run vài giây mới mở miệng: "Tôi là Cố Duyên, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Mời hai vị theo chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến." Anh cảnh sát không nói nhiều lời, áp giải hai người tới xe cảnh sát dừng ở cửa.

Hai người dùng dằng theo bản năng, phản kháng lại khiến anh cảnh sát càng thêm dùng sức áp giải, Cố Duyên thậm chí bị đẩy suýt nữa ngã xuống đất.

Dương Xinh Xinh thấy cô khó chịu, kêu lên với cảnh sát: "Này! Cố Duyên là phụ nữ có thai đó, các người nhẹ nhàng chút cho tôi!"

Lời của cô quả nhiên có tác dụng, anh cảnh sát nhìn vào bụng dưới nhỏ bé hơi nhô lên của Cố Duyên, buông lỏng tay ra một chút.

Hai người bị kéo đến đồn cảnh sát xong thì bị nhốt vào hai phòng riêng biệt, đối mặt với cuộc thẩm vấn của anh cảnh sát, Cố Duyên thừa nhận chuyện chính mình đâm vào người thật. Khi cô nghe thấy đối phương đã bị mình đâm chết, trong lòng chợt lạnh, luống cuống.

Đụng chết người là phải đền mạng đó, tuy là không phải lỗi của cô, nhưng dù sao cũng là cô đâm chết.

Cảnh sát thẩm vấn xong, không có phán quyết gì mang tính quyết định đối với cô, chỉ để mình cô ở trong phòng thẩm vấn, sau đó không nói gì nữa, mà Cố Duyên ngẩn ngơ một lúc cũng đã hơn hai tiếng đồng hồ, ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Đến khi cửa phòng thẩm vấn lần thứ hai mở ra thì đã là buổi tối, lần này người đi vào là Tô Uyên, Cố Duyên cứ như nhìn thấy ân nhân cứu mạng vậy, trong lòng vui lên, nghênh đón: "Tô Uyên, sao anh lại tới nơi này...?"

Tô Uyên chặn lời cô nói, đưa cô tới một phòng khác, chỉ chỉ cặp lồng đựng cơm trên mặt bàn nói: "Trước tiên ăn tối đi đã."

Cố Duyên nhìn thoáng qua cặp lồng đựng cơm rồi lắc đầu: "Giờ tôi ăn không vào, anh mau nói cho tôi biết tiến triển đi, các người dự định xử trí tôi như thế nào?"

Tuy cô quả thực đã đói bụng, nhưng thời điểm mấu chốt này cô căn bản không có tí khẩu vị nào, căn bản ăn không vào bất kỳ thứ gì. Giờ cô chỉ muốn biết pháp luật sẽ xử cô thế nào, định để cho cô vào tù bao nhiêu năm.

Tô Uyên thở dài, nói: "Em biết về người đứng đằng sau thẩm định vụ án này là ai không?"

Người đứng đằng sau, lại còn có nhân vật như vậy tồn tại nữa ư? Cố Duyên suy nghĩ một chút, nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ là phó thị trưởng Đới?"

"Làm sao em biết?" Tô Uyên có vẻ hơi ngạc nhiên.

Cố Duyên lạnh lùng cười: "Trước khi đâm vào người ta tôi đã biết là ông ta rồi, ông ta muốn báo thù tôi thay cho con gái ông ta."

"Nếu biết sự việc nghiêm trọng rồi, thì tốt nhất em nên có chuẩn bị tâm lý, phó thị trưởng đứng ra, đại khái em sẽ dữ nhiều lành ít đó." Tô Uyên thấy Cố Duyên bị mình dọa cho nơm nớp, vội vàng thay đổi lời nói: "Có điều em cũng không cần quá lo lắng, tôi đã đồng ý với Phong Thanh sẽ dốc sức giúp em, thì nhất định sẽ làm được, giờ khó là khó ở chỗ khu này không do tôi quản."

"Vậy sao anh có thể đi vào đây được?"

"Vào cũng không khó, Phong Thanh không thấy em đã sắp điên rồi, cho dù là khó cũng muốn tới mang cho em một bữa này đó." Tô Uyên hếch cằm chỉ chỉ cặp lồng đựng cơm, cười nói: "Cho nên dù như thế nào em cũng phải ăn cơm cho tôi, mới xứng đáng với việc tôi chạy một chuyến tới đây."

Hắn đã nói như vậy, Cố Duyên đương nhiên không thể không ăn, cô mở cặp lồng ra ăn bừa vài miếng, ngẩng đầu hỏi hắn: "Tình huống như tôi, cho dù muốn xử, cũng nhiều lắm thì phán tôi tội ngộ sát hả?"

"Ngộ sát cũng chia mức nặng nhẹ, cái này phải xem ông ta muốn làm sao."

Cố Duyên đột nhiên nghĩ đến Dương Xinh Xinh, vội hỏi: "Vậy Xinh Xinh thì sao? Cậu ấy sẽ không sao chứ?"

"Yên tâm đi, cô ấy về nhà lâu rồi, ghi xong ghi chép liền đi, người đắc tội phó thị trưởng là em, không phải cô ấy." Tô Uyên đứng lên, nhìn thoáng qua đồng hồ: "Được rồi, tôi không tiện ở chỗ này lâu, tự em sẽ ổn thôi, điều chỉnh tâm trạng cho tốt. Hiện tại em là phụ nữ có thai, cho dù xử cũng là chuyện của một năm sau, thời gian dài như vậy, cho dù tôi không thể giúp em lật lại bản án, Phong Thanh cũng sẽ không nhẫn nại được mà chạy đi xin người cha ruột kia của anh ta ra mặt."

Phong Thanh, cô biết anh ấy nhất định sẽ lo lắng chết mất, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tới cứu cô.

Cô cảm động khẽ nói: "Làm phiền anh sau khi rời khỏi đây giúp tôi nói với anh ấy, tôi rất khỏe, không cần lo lắng."

"Được." Tô Uyên cười, liếc nhìn cô: "Duyên Duyên, tôi cũng rất quan tâm em, hơn nữa quan tâm không hề ít hơn Phong Thanh, lẽ nào em không có gì muốn nói với tôi à?"

"Ngoại trừ cảm ơn, cũng không biết nên nói gì khác, điều anh muốn nghe tôi có thể nói một trăm lần."

Cô đương nhiên biết Tô Uyên cũng quan tâm cô, từ trước khi cô còn yêu đương với Phong Thanh hắn vẫn rất quan tâm cô, rất thích cô, nếu như không có Phong Thanh, trước đây có khi cô sẽ thực sự bị hắn theo đuổi mà chạy mất, duyên phận trêu người thật!

"Vậy còn chẳng bằng một câu "em yêu anh chết mất" để làm cho người ta phấn chấn hơn." Tô Uyên cố ý tỏ vẻ thất vọng. Có điều hắn đã quen bị Cố Duyên làm tổn thương, rất nhanh lại thờ ơ cười: "Đùa với em thôi, được rồi, buổi tối có thể em phải chịu thiệt thòi ở lại trại tạm giam một đêm, tôi sẽ sai người chăm sóc em một chút."

Cố Duyên chưa từng ở chốn này, trong lòng vẫn rất sợ, nhưng vì để cho Tô Uyên yên tâm, cô cố ý thể hiện là không quan tâm mà cười với hắn, nói: "Không sao, tôi ngủ được."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chúng ta về nhà thôi

Lại ở phòng thẩm vấn thêm mấy giờ nữa, Cố Duyên cho rằng cảnh sát sẽ đưa cô đến phòng theo dõi hoặc trại tạm giam nhưng không ngờ vào lúc này vụ án lại có chuyển biến lớn. Những viên cảnh sát ỷ vào việc được phó thị trưởng chống lưng mà tỏ thái độ với cô, còn đe dọa cô ít nhất phải ngồi tù năm năm bỗng đều trở nên biết điều, không dám đối xử thô lỗ với cô nữa.

Khi một viên cảnh sát nói cho cô biết, bây giờ cô có thể về nhà, quả thực cô không tin nổi vào tai mình.

Mới một giờ trước bọn họ còn nói ít nhất cô phải ngồi tù năm năm, vậy mà lúc này lại bảo cô tự do, có thể về nhà. Tính phập phồng của vụ án này thật quá mạnh mẽ, mà nhân vật chính như cô vẫn luôn ở vào trạng thái không hiểu gì cả.

Vì không thể liên lạc với bên ngoài, cho nên cô không biết được tình tiết vụ án đột nhiên có chuyển biến lớn như vậy là do ai đứng phía sau giúp đỡ? Phong Thanh, Phong Tùy hay là Tô Uyên? Mấy người đàn ông này đều rất tốt với cô.

"Vì sao vậy? Không phải các vị nói tôi đâm chết người phải chịu trách nhiệm ư?" Cô Duyệt chăm chú nhìn vào viên cảnh sát đang dẫn cô ra ngoài, hỏi.

"Cô Cố, hành động này của cô chỉ là tự vệ, không cần chịu trách nhiệm." Anh ta cười nói. Rõ ràng người lúc trước dọa cô ít nhất phải ngồi tù năm năm chính là anh ta, bây giờ nói cô chỉ là tự vệ cũng lại là anh ta. Xem ra Tô Uyên nói không sai, bản thân vụ án không quan trọng mà quan trọng nhất chính là bọn họ muốn giải quyết thế nào. Sống hay chết đều do bọn họ nói mới tính.

Đương nhiên cô không muốn ở chỗ này lâu, cũng không hỏi kỹ nữa, lập tức cất bước đi tới cửa.

Vừa ra khỏi cửa, cô đã trông thấy một chiếc Cayenne đậu ở ven đường, đó là xe của Phong Thanh, mà cách phía sau xe không xa là chiếc Bentley của Phong Tùy. A Kim đang đứng bên cạnh cửa xe nhìn cô mỉm cười.

Cố Duyên vội chuyển tầm mắt sang hướng khác. Cô biết lúc này Phong Tùy đang ngồi trên xe, nhất định anh đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm.

Anh vẫn tự tin, không sợ chết như vậy, lại dám lái xe chạy tới trước mặt cảnh sát. May mà Tô Uyên không có ở đây, cũng không ai để ý đến sự tồn tại của anh cùng chiếc xe này.

Không ngờ hai người bọn họ đều đến, rốt cuộc cô phải làm thế nào mới tốt đây? Quả thực không ai có thể chịu nổi tính cách tồi tệ của Phong Tùy, còn sự quan tâm của Phong Thanh lại khiến cho người khác cảm động. Cô nghĩ, nếu như không có Tô Điền, nhất định cô sẽ không chút do dự mà đi theo Phong Thanh.

Vào lúc cô không biết nên lựa chọn thế nào mới tốt thì Phong Thanh đã bước xuống xe đi tới trước mặt cô. Anh ấy vươn tay ôm lấy cô, nhẹ vỗ vào lưng cô, yêu thương nói: "Không sao đâu."

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, không có lời dư thừa nào, càng không có hành động thân thiết nhưng chứa đựng tất cả sự quan tâm của anh ấy. Sống mũi cô bỗng đau xót, nước mắt không thể kìm chế từ trong hốc mắt lăn xuống. Cũng không biết là do hôm nay gặp nguy hiểm mà cảm thấy sợ hãi, hay do sự quan tâm lo lắng của anh ấy, hoặc có thể là cả hai.

"Chúng ta về nhà thôi." Anh ấy buông cô ra, dịu dàng nắm tay cô, nhưng cô lại chần chờ, không nhúc nhích. Cô không quên, Phong Tùy vẫn còn ở phía sau chờ mình, anh đã từng nói, buổi tối sẽ tới đón cô.

Thấy cô không đi, Phong Thanh liền nghi ngờ cúi đầu, chăm chú nhìn cô hỏi: "Sao vậy?"

"Em…" Cô không có cách nào nói cho anh ấy biết về sự tồn tại của Phong Tùy, chỉ đành lén lút quay đầu nhìn về phía chiếc xe Bently, lúc này mới phát hiện nó đã không còn ở đó. Cô bỗng ngẩn ra trong chốc lát, thực sự không biết nó rời đi từ bao giờ.

Nhất định Phong Tùy đang rất tức giận. Lần trước, chẳng qua cô chỉ gặp mặt ăn với Hà Phi một bữa cơm cũng đã khiến anh tức tới phát điên. Vậy mà vừa rồi Phong Thanh lại ôm cô, còn đặc biệt đến tận đây đón cô. Chắc chắn anh sẽ nổi giận đùng đùng. Cô âm thầm nghĩ.

Ngồi vào chiếc xe Cayenne của Phong Thanh, trong lòng cô cảm thấy vô cùng rối bời. Cho tới bây giờ cô vẫn không biết được rốt cuộc là người nào đã bảo lãnh cho cô ra ngoài, cũng không biết lần này Phong Tùy rời đi sẽ lại xảy ra chuyện gì? Có lẽ giống như mọi khi, tìm một cơ hội bắt cô đến nhà, mắng chửi thậm tệ một trận.

Cô hoảng sợ lắc đầu, vội vàng nhắc nhở chính mình không được tự hù dọa bản thân. Sau đó quay sang nhìn Phong Thanh, hỏi: "Phong Thanh, có thể nói cho em biết ai đã cứu em ra không?"

Anh ấy chỉ lắc đầu, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, nói: "Tô Uyên chỉ bảo anh đến đón em, hơn nữa còn nói đã có người ra mặt giải quyết chuyện của em. Anh cứ tưởng em biết, đang định hỏi xem là người bạn nào đã giúp em."

"Làm sao em biết được." Cố Duyên cười khổ. Từ lúc vào đồn cảnh sát tới lúc rời đi, ngoại trừ gặp qua Tô Uyên còn lại cô đều phải đối mặt với các vị cảnh sát trong đó, ngay cả nói chuyện cũng không được vài câu. Căn bản không có quyền được giao tiếp với bên ngoài.

Nhưng nếu Phong Thanh đã nói như vậy, người kia nhất định là người của cô, mà người có chút can đảm bên cạnh cô… ngoại trừ Phong Tùy còn ai vào đây nữa? Thực sự là anh ư? Có lẽ là vậy, nếu không vì sao anh lại xuất hiện ở nơi này chứ?

Sau một phút im lặng, Phong Thanh đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, "Duyên Duyên, em nhất định phải tìm một người có thể bảo vệ em bất cứ lúc nào để kết hôn, sinh con, sau đó cùng nhau sống đến hết đời."

Cô kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, nghiêm túc của anh ấy. Tại sao anh ấy lại nói như vậy? Lẽ nào anh ấy đã đoán được việc Phong Tùy bảo lãnh cho cô ra ngoài? Anh ấy thực sự cho rằng Phong Tùy chính là người đàn ông có thể bảo vệ cô bất cứ lúc nào sao?

Từ sau khi chia tay, Phong Thanh chưa bao giờ hỏi chuyện tình cảm của cô, cho dù lần trước bị Tô Điền cố ý trêu chọc, anh ấy cũng không hề hỏi một lời nào liên quan đến Phong Tùy. Cô không biết có phải là anh ấy cố tình trốn tránh hay không?

"Em biết rồi." Cô gật đầu đồng ý.

Lúc này mới nhớ tới, sáu ngày sau chính là đám cưới của Phong Thanh và Tô Điền. Tới lúc đó, anh ấy sẽ hoàn toàn thuộc về cô ta.

Anh Thần Phong của cô chính là như vậy, sắp kết hôn với người khác rồi nhưng vẫn lo lắng cô không tìm được người đàn ông thích hợp chung sống cả đời, vô cùng tuyệt tình cũng vô cùng vĩ đại, khiến cô muốn hận mà không hận nổi.

Về đến nhà, đối mặt với sự quan tâm của ông nội cùng cha mẹ, cô chỉ qua loa kể lại những chuyện đã xảy ra, sau đó liền quay về phòng. Thấy cô thực sự mệt mỏi, mọi người cũng không truy hỏi nhiều nữa, chỉ dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt mà thôi.

Sau khi tắm qua nước nóng, vừa ra ngoài cô đã nhận được điện thoại của Dương Xinh Xinh. Nghe thấy giọng nói của cô, cô ấy liền khóc thật to, nói: "Duyên Duyên, tớ cứ tưởng cậu xong đời rồi cơ, cậu làm tớ sợ muốn chết. Nếu cậu thực sự xảy ra chuyện gì, đừng nói anh Phong sẽ giết tớ mà tự tớ cũng sẽ giết chết chính mình cho xong.

"Xinh Xinh, cậu đâu phải là người có tình có nghĩa như vậy, đừng có giả vờ." Cố Duyên cười trêu chọc.

"Đáng ghét, người ta thực sự bị dọa sợ mà. Tớ đã hỏi tên cảnh sát khốn nạn kia, anh ta nói cậu phải ngồi tù ít nhất năm năm. Trời ạ! Nếu như cậu ở trong đó năm năm, không biết anh Phong sẽ ổn định cả đời với người phụ nữ nào nữa."

Anh Phong, đúng rồi, không biết lúc này anh đang làm gì? Đang bận tức giận? Bận vẽ vòng tròn để nguyền rủa cô? Hay là đang tìm cách làm thế nào để bắt cô tới, trút hết toàn bộ lửa giận trong lòng?

Sau khi trò chuyện với cô ấy xong, cô nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đã sắp mười hai giờ rồi. Không biết anh đã ngủ chưa? Có thể nhận điện thoại của cô không? Cho dù thế nào đi nữa, cô vẫn phải nói với anh một tiếng 'cảm ơn'.

Cô nghĩ có lẽ đến khi điện thoại vừa được kết nối, Phong Tùy sẽ thất vọng, hung hăng mắng cô một trận, cũng có thể lạnh lùng cảnh cáo cô, về sau không cho phép qua lại với người đàn ông khác. Nhưng cô không ngờ người nghe điện thoại lại là một cô gái, mà cô gái này không phải ai xa lạ, chính là Dao Trụ xinh đẹp, dịu dàng, luôn bầu bạn ở bên cạnh anh.

"Xin chào, xin hỏi là ai vậy?" Giọng nói của cô ta mềm mại, vui vẻ.

"Tôi là…" Cô bỗng cảm thấy hít thở không thông: "… Cố Duyên, xin hỏi Phong Tùy…"

Vì sao Dao Trụ lại nghe điện thoại? Hai người bọn họ đang ở cạnh nhau sao, đã trễ thế này anh còn ở cùng cô ta? Cô không nhịn được mà nở nụ cười châm chọc, quả thực cô đã quá tin tưởng anh rồi. Anh nói muốn cùng cô sống đến hết đời, còn nói thích cô, nhưng anh lại không thể từ bỏ cô ta. Anh vẫn luôn muốn ở bên cô ta, tình yêu của anh thực sự quá rẻ mạt.

Nghĩ đến vừa rồi chính mình vẫn còn ảo tưởng cho rằng có thể lúc này anh đang tức giận, vẽ vòng tròn chửi mắng mình, cô lại cảm thấy buồn cười. Có lẽ cô đã quá coi trọng mình cũng như tin tưởng những lời ngon ngọt của anh rồi.

"Cô Cố, buổi tối vui vẻ. Hiện tại Phong Tùy không ở trong phòng ngủ, chắc anh ấy đến phòng đọc sách rồi." Dao Trụ lễ phép nói.

Chỉ là những lời này của cô ta quả thực vô cùng chói tai, phòng ngủ, phòng đọc sách…

"Nếu đã như vậy, thôi quên đi."

"Cô Cố có muốn tôi giúp cô chuyển lời cho Phong Tùy, để anh ấy gọi điện lại cho cô không?"

"Không cần, đã muộn thế này rồi." Nói xong cô định gác máy, bỗng cô ta đột nhiên ngăn cô lại, "Cô Cố, chờ một chút."

Cô dừng động tác trong tay. Ở đầu dây bên kia điện thoại, Dao Trụ im lặng một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Cô Cố, thật ra Phong Tùy cũng có tình cảm, chỉ là chúng ta không lấy được tấm lòng chân thành của anh ấy mà thôi. Nếu đã lựa chọn đi con đường này, vậy thì đừng trách anh ấy yêu không đủ nhiều mà nên học cách làm quen thì hơn. Ai bảo chúng ta lại yêu một người đàn ông lạnh lùng như vậy chứ?"

"Cô Dao Trụ, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi. Tôi không yêu anh ta, quan hệ giữa chúng tôi chính là, nếu tôi ngoan ngoãn sẽ được anh ta cưng chiều nhưng nếu không nghe lời anh ta liền lập tức trút giận lên tôi. Những lúc anh ta chiều chuộng tôi rất dễ dàng bị cảm động, còn khi anh ta tổn thương tôi, tôi chỉ hận anh ta đến thấu xương mà thôi." Cố Duyên vội vàng phủi sạch quan hệ. Cho dù lúc trước cô đã từng có chút nghi ngờ liệu có phải mình bị anh làm cảm động mà thích anh hay không nhưng đến khi nghe thấy Dao Trụ bắt máy cũng đều tan ra toàn bộ.

Người đàn ông đa tình như vậy, cô kiên quyết không yêu!

"Cho tới bây giờ, tôi vẫn luôn cho rằng anh ta yêu cô, bởi vì anh ta không thể rời xa cô…" Cô nói.

Dao Trụ cười chua xót, giọng nói như người mất hồn, "Tôi chẳng qua cũng chỉ là người thay thế mà thôi"

"Cô có ý gì?"

"Vừa rồi tôi đã nói với cô, không phải Phong Tùy không có tình cảm. Trong lòng anh ấy vẫn luôn tồn tại một người phụ nữ, cho dù cô ta đã qua đời từ ba năm trước nhưng anh ấy vẫn không thể quên cô ta. Còn tôi, lại chỉ là người thay thế cho cô gái kia mà thôi."

Đây là lần đầu tiên cô nghe về lịch sử tình trường của Phong Tùy, hơn nữa còn là từ trong miệng của cô gái yêu mến anh. Từ trước tới nay, cho dù là lúc cãi nhau với anh hay là hòa thuận vui vẻ bên nhau, cô cũng chưa bao giờ hỏi về các mối quan hệ, đời sống tình cảm của anh. Bởi vì cô quá mức kiêu ngạo.

Không thể không thừa nhận, khi nghe Dao Trụ nói vậy, quả thực cô rất kinh ngạc. Cô biết anh lăng nhăng, nhưng thật không ngờ cũng có lúc anh thật lòng yêu thương một cô gái. Cô gái kia không biết là may mắn hay bất hạnh đây?

"Anh ấy từng nói với tôi, cô gái kia rất hiền lành, rất yên tĩnh, nhưng không hề yếu đuối chút nào…"

"Cô Dao Trụ." Cố Duyên đột nhiên lên tiếng ngắt lời cô ta, trong lòng cô cảm thấy hơi khó chịu, "Cô không cần kể chuyện tình yêu của anh ta cho tôi, bởi vì tôi không hề cảm thấy hứng thú. Người đàn ông tôi yêu cũng không phải là anh ta."

Rất hiền lành, rất yên tĩnh, Dao Trụ không những có đủ hai điểm này, mà cô ta còn rất xinh đẹp, rất si tình. Tiếc là cuối cùng vẫn chỉ có thể rơi vào kết cục trở thành người thay thế. Còn cô thì sao? Có lẽ ngay cả tư cách làm người thay thế cô cũng không có.

"Tôi có thể nói một câu cuối cùng không?" Cô ta hỏi.

"Cô nói đi."

"Phong Tùy từng nói, tính cách của cô quả thực rất giống cô ấy."

"Tôi biết rồi." Sau khi lạnh lùng trả lời, cô liền dứt khoát cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Sẽ không quay về nhà họ ngự

Dao Trụ hiền lành, khi đứng trước tình yêu cũng đều trở nên nhỏ nhen như vậy. Sao cô lại không nghe rõ lời nói này thực sự có ý gì chứ? Cô ta đơn giản chỉ muốn cho cô biết, Phong Tùy không thương cô, chẳng qua cô chỉ là người thay thế mà thôi.

Tình yêu sẽ khiến cho con người trở nên nhỏ mọn, không còn là chính mình. Tô Điền như vậy mà Dao Trụ cũng là như thế.

Di động trong tay bị siết chặt đến mức ngay cả nắp đậy sau lưng cũng đều bong ra, nhưng vẫn không hề khiến cô hả giận. Không thể nói rõ đây là tức giận hay là đau khổ, trong lòng có cảm giác hỗn loạn vì bị lừa gạt.

Mãi đến khi cửa phòng ngủ truyền tới tiếng gõ cửa, cô mới hoàn hồn, khẽ hít thở sâu, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Cô đặt di động lên bàn, sau đó đứng dậy đi tới cửa phòng.

Người đứng trước cửa lúc này là ông cụ Cố, cô rất nghi hoặc, bình thường ông nội vẫn luôn đi ngủ từ lúc mười giờ vậy mà tối nay lại thức khuya như thế,

hơn nữa còn chạy tới phòng cô gõ cửa. Nếu như không có chuyện gì, ông cụ sẽ không làm vậy.

"Ông nội, đã muộn thế này ông còn có chuyện gì sao?" Thấy cô tránh sang một bên nhường đường, ông cụ lập tức đi thẳng vào trong, ngồi xuống ghế nói: "Ông không ngủ được, nghĩ rằng chắc hẳn cháu cũng ngủ không ngon cho nên ghé qua thăm cháu một lát."

Cố Duyên liền theo ông vào, lấy chăn mỏng đắp lên đùi cho ông: "Đã muộn rồi, trời lại còn lạnh như thế. Ông không ngủ được cũng phải ngủ nhé."

"Được, trò chuyện với cháu vài câu rồi ông sẽ ngủ."

"Ông nội, ông muốn nói chuyện gì nào?"

"Ừm… Trước tiên nói một chút về chuyện tối nay nhé! Tuy rằng cuối cùng đã có người giúp cháu giải quyết tất cả, nhưng nghe nói người cháu đắc tội là Phó thị trưởng, cho nên sau này cố gắng ít ra ngoài thôi, cho dù muốn đi cũng phải đặc biệt chú ý an toàn, biết chưa?"

"Cháu biết rồi, cháu sẽ chú ý ạ." Cô gật đầu nói.

"Còn nữa, Phong Thanh sắp kết hôn rồi, cháu nhất định phải điều chỉnh tâm trạng cho thật tốt. Đàn ông xuất sắc trên thế giới này nhiều như vậy, không cần phải tự buộc mình trên một thân cây, cầm được thì cũng buông được mới là cháu gái ngoan của ông."

Cô đã sớm biết chuyện Phong Thanh sắp kết hôn, vì sao vào lúc cô thật vất vả mới kiềm chế chính mình không được nghĩ tới chuyện này lại nhắc tới lần nữa chứ? Nếu như có thể, cô thật hy vọng mình có thể chạy trốn khỏi nơi này, cách xa hai người bọn họ.

"Ông nội yên tâm, cháu sẽ sống tốt, còn chuyện gì nữa không ông?"

"Còn một chuyện cuối cùng." Ông cụ nhìn cô, do dự suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: "Hôm nay ông Ngự tới tìm ông, ông ấy hy vọng cháu có thể quay về nhà họ Ngự, ông ấy sẽ xin lỗi cháu."

Quả thực cô không hề nghĩ tới chuyện này, quay về nhà họ Ngự? Cô mới bị đuổi ra ngoài chưa đến một tháng bây giờ lại trở về đó, làm sao có thể? Cô sẽ không bao giờ làm những việc không có danh dự như vậy.

Hơn nữa, Ngự Tứ vẫn luôn thích cô cũng đã thay đổi, còn hùa theo bọn họ chê bai, bắt nạt cô. Trước đây có anh ở bên giúp đỡ mà cuộc sống đã rất khó khăn rồi, bây giờ không có anh, quay về còn có ý nghĩa gì?

"Ông nội, cháu không cần bất kỳ ai xin lỗi cả. Cháu cũng sẽ không trở lại nhà họ Ngự đâu." Cô kiên quyết nói.

Ông cụ Cố bất đắc dĩ thở dài, "Duyên Duyên à, cháu đừng như vậy. Người một nhà không thể tránh khỏi có những lúc cãi vã, sau khi ầm ĩ qua đi, dù sao cũng phải hòa thuận thôi. Hơn nữa về mặt pháp luật cháu với Ngự Tứ vẫn là vợ chồng, trong bụng cháu còn có con của nó, vẫn nên trở về là tốt nhất."

Cho dù cô và Ngự Tứ vẫn chưa ly hôn, nhưng cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này cũng nên kết thúc rồi.

Cuộc sống trong nhà họ Ngự, người nào chưa từng trải qua sẽ không thể hiểu được cái loại khổ sở đó. Cô thực sự không nghĩ ra vì sao ông nội không khuyên cô nên cách xa bọn họ một chút mà lại giống như trước đây khuyên cô quay về.

Cô không thể không kiên quyết nói: "Ông nội, nếu lần này ông còn ép buộc cháu nữa, cháu sẽ bỏ nhà ra đi để cả đời này ông cũng không tìm thấy cháu."

Vừa nghe cô nói như vậy, ông cụ đã vô cùng hoảng sợ, vội lên tiếng: "Được được được, cháu đừng dọa ông sợ. Cháu cứ suy nghĩ cho thật kỹ, đừng quá nóng giận mà đưa ra quyết định không chính xác. Ông đi ngủ trước đây, ngủ ngon."

Đi được vài bước, ông lại quay đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ông nhìn ra được, cháu thực sự rất yêu Phong Thanh."

Đúng vậy, quả thực cô vẫn rất yêu Phong Thanh, ngay cả chính bản thân mình cô cũng không có cách nào lừa gạt. Ông nội hỏi như vậy, nhất định là đã nhìn ra từ lời nói, hành động hàng ngày của cô. Cô không thể nói dối, cũng không có biện pháp nói dối.

Chỉ đành nhẹ nhàng gật đầu. Ông cụ Cố không thể nhịn được mà khẽ thở dài lắc đầu: "Đứa trẻ Phong Thanh này quả thực rất xuất sắc, cũng không thể trách cháu được, có trách thì chỉ trách nó không nên xuất hiện trước mặt cháu. Nếu chưa từng xuất hiện, sẽ không thể nào quen biết, yêu nhau, cuối cùng dẫn tới kết cục đau khổ. Đều là do nó."

Sau khi ông cụ rời đi, trong phòng lại lần nữa rơi vào yên tĩnh. Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống giường. Cô không trách Phong Thanh, cũng không trách chính mình, chỉ trách duyên phận giữa hai người quá ngắn ngủi, không chịu nổi trận mưa dập gió vùi này.

Đã là nửa đêm sao vẫn còn xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ? Thực sự không thể yên tĩnh được ư?

Liên tiếp ba ngày không có chút tin tức nào của Phong Tùy, anh cũng không hề xuất hiện, gọi điện cho cô giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Ban đầu chỉ vì giận dỗi mà cô không thèm quan tâm, qua một thời gian cũng đã bớt giận, bắt đầu trở nên nôn nóng bất an.

Cô biết mình không yên tâm không phải là vì nhớ anh hoặc là sợ anh không thích mình nữa, mà điều khiến cô lo lắng chính là người này quá ngang ngược, quá tự ý, chỉ cần là thứ anh muốn lấy, chuyện anh muốn làm nếu vẫn chưa hoàn thành anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay. Anh đột nhiên bình tĩnh

như vậy, liệu có phải là sự yên lặng trước cơn bão không?

Trong ba ngày này, từ trên xuống dưới toàn bộ nhà họ Cố đều bận đến tối mặt tối mày, làm công tác chuẩn bị cuối cùng cho đám cưới của Phong Thanh.

Hôn lễ của anh có quy mô rất lớn, sa hoa lãng mạn, được tổ chức trên một vịnh lớn trong bãi biển tư nhân nào đó.

Đây là bối cảnh do Tô Điền chọn, Phong Thanh không có ý kiến gì. Trong đám cưới này, chỉ cần là cô ta muốn, anh đều sẽ đồng ý.

Chỉ là bãi biển kia thực sự rất lãng mạn, Cố Duyên đã hâm mộ cô ta đến mức sắp nghẹt thở rồi. Có nhiều khi, cô ảo tưởng tới ngày mình được gả cho anh, nhất định lúc đó sẽ diễn ra một hôn lễ thật lãng mạn bên bờ biển, nước biển xanh thẳm, hoa hồng phủ kín trên cát vàng. Mà tất cả những thứ tốt đẹp này, ba ngày sau vẫn sẽ xảy ra, chỉ là cô dâu không phải là cô mà thôi.

Để bày tỏ tấm lòng, cô đã tự mình sắp xếp tiệc cưới giúp anh, từ những thứ lớn lao như toàn bộ khung cảnh của nơi tổ chức, đến những điều nhỏ nhặt như chọn lựa từng bông hoa quý hiếm, mỗi một việc đều chuẩn bị thật chăm chú.

Mặc dù Tô Điền không thích cô, nhưng khi nghĩ đến mọi thứ cô làm đều là giúp cô ta cùng Phong Thanh chuẩn bị, trong lòng lại vô cùng sung sướng. Chỉ còn ba ngày nữa, hai người bọn họ sẽ trở thành vợ chồng, đến lúc đó nếu Cố Duyên dám có chút vượt quá giới hạn nào với anh, cô ta liền có thể đàng hoàng dạy dỗ cô, khiến cô phải cách xa anh.

Đang lúc cô phun sương cho hoa hồng, Tô Điền lại đi tới, chỉ vào bụi hoa thật lớn nói: "Tôi thích màu xanh quyến rũ, bỏ hết những bông hoa hồng sâm panh này đi."

Cố Duyên đứng lên nhìn cô ta, cười nói: "Hoa hồng sâm panh nhìn khá phù hợp với màu sắc của sân khấu, hơn nữa còn rất sang trọng, có thể làm tôn lên thân phận của chị và Phong Thanh. Đây cũng là ý kiến của anh ấy."

"Không sao cả, chỉ cần tôi muốn, cho dù là cái gì anh ấy cũng nhất định sẽ làm tôi hài lòng. Cô đổi đi."

Trong lòng cô ta âm thầm cười nhạt, làm sao cô ta không biết, anh thích hoa hồng sâm panh là vì Cố Duyên, sử dụng loại hoa này trong hôn lễ cũng là do cô đề nghị, cho nên mặc dù không hợp với sân khấu, cô ta vẫn không muốn sử dụng loại hoa này.

Thấy cô ta cố ý gây khó dễ, cô không khuyên cô ta nữa, chỉ khẽ gật đầu đồng ý, "Được, tôi lập tức đổi."

Đúng lúc này, di động của cô ta lại vang lên. Vừa nghe điện thoại cô ta vừa rời khỏi hội trường tổ chức đám cưới đi về phía bãi biển.

Sắc trời cũng đã dần tối, sóng biển nhấp nhô lên xuống, phát ra từng tiếng gầm nhẹ theo tiết tấu kết hợp cùng giọng nói của cô ta loáng thoáng truyền vào trong tai cô. Cô nghe thấy cô ta nũng nịu nói: "Anh, không phải đã nói sẽ tới đây xem sân khấu giúp em ư? Sao còn chưa đến? Lát nữa trời tối không nhìn ra hiệu quả đâu."

"Lúc nào anh cũng bảo bận, rốt cuộc là đang bận gì chứ, anh, anh chẳng quan tâm em chút nào cả… Không được, mặc kệ người anh vây bắt là Phong Tùy hay là nhân vật lớn nào, nói chung hôm nay anh nhất định phải tới đây… Ngày mai quá muộn rồi… Alo… Anh… Nếu anh dám cúp điện thoại, em sẽ không để ý tới anh nữa, alo… Anh tắt máy thật sao…"

Vốn dĩ cô không có ý nghe lén lời cô ta nói cho nên cũng không nghe được hoàn chỉnh. Tuy không phải rất rõ thế nhưng mấy chữ 'Vây bắt Phong Tùy' vẫn rất chân thực chui vào tai cô khiến hai tay đang loay hoay với đám hoa hồng sâm panh trở nên cứng đờ, giật mình.

Vây bắt Phong Tùy! Tối nay Tô Uyên muốn truy bắt anh sao? Chẳng lẽ anh ta đã tìm được tung tích của anh? Liệu anh có biết không? Có kịp ý thức để đề phòng không? Toàn bộ tất cả những điều đó làm cô trong nháy mắt trở nên vô cùng căng thẳng.

Phong Tùy thông minh như vậy, nhất định anh sẽ có cảnh giác, chắc chắn sẽ bảo vệ tốt chính mình. Hai tay cô bỗng nắm chặt thành quyền, vừa hồi hộp vừa lo lắng, chỉ có thể không ngừng tự an ủi bản thân.

Cho dù anh biết có nguy hiểm sắp tới gần hay không, cô vẫn cảm thấy mình cần phải gọi điện thông báo với anh một tiếng. Cô lập tức bỏ lại công việc trong tay, vội vàng chạy vào phòng thay quần áo gọi điện cho anh.

Điện thoại vang lên từng tiếng tút dài vẫn không có người bắt máy, Cố Duyên nóng nảy, ấn gọi thêm lần nữa. Lần này chuông báo vang đến tiếng thứ năm rốt cuộc cũng có người nghe máy, nhưng không phải Phong Tùy mà là Dao Trụ, lại là cô ta!

Trong lòng cô bỗng cảm thấy khó chịu, không kịp nghĩ nhiều, cô đành nóng lòng hỏi: "Cô Dao Trụ, tôi tìm Phong Tùy có việc gấp, làm phiền cô…."

"Cô Cố, rất xin lỗi." Cô ta cắt đứt lời cô, nhẹ nhàng nói: "Anh ấy không có ở chỗ tôi."

"Điện thoại của anh ta ở trong tay cô, làm sao có thể không ở cạnh cô chứ? Cô Dao Trụ, tôi thực sự có việc gấp cần tìm anh ta, mong cô giúp tôi tìm anh ta được không?" Cô đã gấp đến mức sắp phát khóc rồi vậy mà cô ta vẫn bày ra dáng vẻ dịu dàng, nhã nhặn như vậy.

Cô ta cười chua xót: "Cô Cố, tuy rằng tôi yêu Phong Tùy, cũng rất muốn độc chiếm anh ấy, nhưng tôi hiểu rõ, chắc chắn anh ấy sẽ không thuộc về mình tôi. Tôi không nói dối cô, cho dù cô là tình địch của tôi. Vậy nên xin cô hãy tin tưởng tôi."

“Còn về phần điện thoại. Hôm đó, lúc anh ấy rời đi từ chỗ của tôi, tôi đã nhắc nhở anh ấy mang theo, nhưng anh ấy lại chỉ lạnh lùng nói ‘không cần’, anh ấy không cần cái điện thoại này. Nguyên nhân cụ thể là gì, tôi nghĩ cô hiểu.”

Cố Duyên ngạc nhiên nghe cô ta nói, trong lòng vô cùng khó chịu.

Cô hiểu, tất nhiên cô hiểu, Phong Tùy không cần cô nữa, cũng không thích cô nữa rồi. Cho nên mấy ngày nay anh vẫn không hề xuất hiện, càng không thèm gọi điện cho cô, không cho cô tin tức, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này.

Như vậy mới phù hợp với tính cách ngang ngược, lạnh lùng kia của anh, cầm được thì cũng buông được, không hề lằng nhằng. Hơn nữa còn rất phù hợp với thân phận người thay thế của cô, cô và anh chỉ có hai từ liên quan mà thôi.

Thật ra như vậy chưa chắc đã không tốt, anh đi theo con đường tiền đồ xán lạn của anh, còn cô lại qua con đường gian nan hiểm trở của mình, cùng quay lại thời điểm không quen biết lẫn nhau trước đây.

“Tôi muốn biết, bây giờ anh ta có ở biệt thự ven biển hay không?” Cô hỏi.

“Không có.” Cô ta đáp.

Cố Duyên vội cúp điện thoại, rời khỏi phòng thay quần áo. Ngoài cửa chính là biển lớn mênh mông vô tận, nhìn về phía xa còn không thấy rõ đường phân cách giữa trời và nước. Cô quyết định, cho dù cô và Phong Tùy có phải sắp trở thành người lạ hay không, nhưng ít nhất lần này chắc chắn cô sẽ giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn. Tuy rằng có lẽ anh cũng không coi đây là việc khó.

Rời khỏi hội trường tổ chức đám cưới, cô vội tới bãi đỗ xe, lái chiếc Cayenne của Phong Thanh.

Nhưng cô đã không hề đề phòng đến chính là... Ngay khi cô vừa lái xe rời đi, Tô Điền liền bước ra từ góc tối, trên mặt mang theo nụ cười nguy hiểm, cầm di động lên gọi tới một dãy số, “Anh, Cố Duyên đã rời khỏi Đà Lân, tốc độ xe cũng rất nhanh.”

“Anh, anh thích cô ta như vậy, không sợ cô ta đi quá nhanh mà xảy ra tai nạn gì đó sao?… Được rồi, coi như em là miệng quạ đen… Đừng quên chuyện anh đã đồng ý với em đấy, nếu không em sẽ nói cho cô ta biết…”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phong tùy, anh đi trước đi

Cố Duyên vội vã đi trên đường núi ngoằn ngèo, lúc sáng từ nhà đến Đà Lân, khi qua con đường này trong lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi mà toàn thân run rẩy. Vậy mà bây giờ tự mình lái xe lại không hề lo lắng chút nào. Có lẽ là do cô quá sốt ruột rồi.

Cô chỉ muốn có thể trở lại khu vực thành thị thật nhanh, mau chóng tới gặp Phong Tùy, nói cho anh biết về hành động mới nhất của cảnh sát.

Cô không biết lúc này anh đang ở đâu, là ở biệt thự ven biển hay là trong căn hộ? Cô tin Dao Trụ không nói dối mình, cũng biết bình thường anh rất ít khi ở lại biệt thự ven biển, ngược lại thường xuyên ở trong căn hộ.

Cho nên cô đã quyết định trước hết sẽ tới căn hộ xem anh có ở đó hay không. Ngoài hai chỗ này, cô cũng không biết mình còn có thể đi đâu tìm anh.

Cô cất xe vào bãi đỗ dưới tầng, quẹt thẻ mở cửa thang máy, đi thẳng lên tầng ba mươi ba.

Lần trước, lúc cô rời khỏi chỗ này, Phong Tùy đã cho cô thẻ thang máy. Khi đó cô nghĩ, chắc chắn mình sẽ không bao giờ chủ động dùng tới cái này, cho nên không chịu nhận lấy. Nhưng dựa vào thói quen lâu nay của anh, anh đã thản nhiên nhét thẻ vào túi cô, sau khi về đến nhà cô mới phát hiện ra. Không ngờ cái này lại có thể phát huy được tác dụng rồi.

Đi tới tầng ba mươi ba, cô dùng hết sức gõ mạnh cửa phòng anh. Khiến cô vô cùng vui mừng chính là, chưa gõ được bao lâu bên trong đã truyền đến tiếng mở cửa. Không ngờ anh thực sự đang ở chỗ này.

Vừa nhìn thấy cô, anh cũng kinh ngạc giống vậy. Nghi ngờ qua sát một lúc, anh mới lạnh lùng nói: “Sao em lại tới đây?”

“Em…” Cô ngập ngừng nuốt nước miếng, còn chưa kịp nói rõ ràng, cả người đột nhiên quay vòng rơi vào trong khuỷu tay anh.

Chuyển biến bất ngờ làm cô vô cùng kinh ngạc, không chờ cô kịp phản ứng, ngay sau đó đã nghe thấy từ đầu hành lang bên kia truyền tới giọng nói vội vàng của đàn ông: “Là Phong Tùy! Mau bắt anh ta lại.”

Tiếp đó vang lên tiếng bước chân dồn dập. Cô bình tĩnh nhìn lại, liền trông thấy có hai người mặc đồng phục cảnh sát đang nhanh chóng chạy đến chỗ mình. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao bọn họ có thể đến nhanh như vậy?

"Đi mau!" Phong Tùy khẽ kêu bên tai cô, ngay lập tức, cô đã bị anh nửa ôm nửa kéo mang vào trong phòng, chạy đến sân thượng. Nhưng cuối cùng vẫn không kịp đóng cửa, hai vị cảnh sát kia đã xông vào nhà rồi. Thậm chí cô còn có thể nghe thấy ngoài cửa càng lúc càng có nhiều tiếng bước chân truyền đến, rõ ràng không chỉ có hai người này.

Vị cảnh sát xông vào đầu tiên đột nhiên hô to: "Không được chạy! Phong Tùy, anh chạy không thoát đâu!"

Cô vội vàng kéo tay anh, nóng lòng nói: "Phong Tùy, anh đi trước đi, không cần để ý đến em."

"Không được, chỗ này rất nguy hiểm."

"Tô Uyên sẽ không làm tổn thương đến em."

"Anh ta có thể lợi dụng em, làm sao lại không thể gây tổn thương cho em?" Anh chỉ cười nhạt. Ngay khi nhìn thấy cảnh sát xông lên, anh đã biết có chuyện gì xảy ra rồi. Cố Duyên, rốt cuộc em ngốc nghếch hay là cố ý đây? Anh tình nguyện tin tưởng vế trước.

"Các người đừng tới đây. Mau đi ra ngoài!" Cô đột nhiên xông lên phía trước ngăn hai vị cảnh sát kia lại, không cho bọn họ chạy tới sân thượng. Sau đó quay đầu la to: "Phong Tùy. Hoặc là anh đầu hàng tự thú nếu không thì mau đi đi."

"Cô à, cản trở người thi hành công vụ chính là vi phạm pháp luật đấy." Một tên cảnh sát trong đó bởi vì tình thế vô cùng cấp bách đã đánh mạnh vào cánh tay cô. Trong chớp mắt khiến cô ngã nhào trên đất.

"Ngay cả phụ nữ cũng đánh. Đồ vũ phu!" Phong Tùy không vội chạy trốn mà lấy ra một cây súng lục từ sau rèm cửa sổ, nhắm bắn vào bả vai bên phải của vị cảnh sát vừa mới ra tay kia. Trong khi nổ súng, anh liền bước lên vài bước kéo cô vào lòng, họng súng lại nhắm vào một vị cảnh sát khác. Động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Vị cảnh sát bị bắn trúng kia kêu rên thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất, đám người vừa mới xông vào ở phía sau cũng rối rít giơ súng lên giằng co với anh.

Lúc này Tô Uyên đi tới, đứng ở vị trí cách anh năm mét, chăm chú nhìn anh, cười nhạt, "Phong Tùy, chạy lâu như vậy, anh hẳn cũng trốn đủ rồi. Cho dù hôm nay có cho anh thêm mười cơ hội nữa, chưa chắc anh đã thoát khỏi sự bao vây tầng tầng lớp lớp của chúng tôi. Cho anh mười giây, nếu vẫn không chịu ngoan ngoãn đầu hàng, chúng tôi sẽ có quyền được nổ súng bắn chết anh."

"Đừng! Đừng nổ súng! Tô Uyên, anh mau bảo bọn họ đừng nổ súng. Cho em thời gian, em sẽ khuyên anh ta ngoan ngoãn đầu hàng." Cố Duyên nóng lòng nói với anh ta, sau đó lại quay sang nhìn anh, "Phong Tùy, anh đầu hàng đi, anh không thể thoát…"

"Đầu hàng?" Anh bật cười chế giễu, ngẩng đầu đáng giá từng họng súng đen ngòm ở phía đối diện, "Đây không phải là phong cách làm việc của anh. Người anh giết đều là những kẻ đáng chết, chưa bao giờ tổn thương đến người vô tội. Nếu các người nhất định muốn bắt tôi, vậy thì dựa vào bản lĩnh mà tới đi."

Nói xong, anh liền lập tức ấn vào bức tường bên cạnh. Tô Uyên hoảng sợ kêu lên: "Mọi người cẩn thận. Mau lùi về phía sau."

"Oanh" một tiếng, từ trên trời rơi xuống một cánh cửa bằng kim loại, trong chớp mắt chắn giữa Phong Tùy cùng bọn họ.

Đã từng ở nơi đây mấy lần nhưng từ trước tới nay cô vẫn không hề biết rằng phía sau rèm che cửa sổ sát đất còn có công tắc này, khó trách anh có thể nói tự tin như vậy. Ngay khi cô còn đang thán phục lại lần nữa phải trợn mắt ngạc nhiên. Trên sân thượng còn có một lối đi thông tới cầu thang an toàn sao? Đây cũng là lối đi bí mật mà cô không hề phát hiện ra.

"Đi mau!" Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo cô xuyên qua lối đi, từ trên cầu thang an toàn chạy xuống.

Căn hộ của anh ở tận tầng ba mươi ba, nếu muốn chạy bộ thực sự quá tốn thời gian, hơn nữa cô cũng không có bản lĩnh chạy hết tất cả những bậc thang này. Chỉ mới chạy được năm tầng, đã mệt đến không muốn cử động, lúc này trong bụng lại truyền đến đau nhức lâm râm.

Cô vịn một tay vào lan can, tay còn lại ôm bụng nói: "Anh đi trước đi, em không chạy nổi nữa rồi."

"Nếu đã mang đến phiền phức cho anh, thì đừng sợ theo anh chịu khổ." Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng vẫn hơi dừng bước, ôm cô lên, tiếp tục chạy nhanh xuống tầng.

Khi chạy đến tầng mười, anh không đi xuống dưới nữa, mà lại xuyên qua một hành lang chạy tới sân thượng lớn, không hề sợ hãi chút nào nhảy đến sân thượng trên tầng năm ở phía đối diện, sau đó lại nhảy xuống tầng một. Toàn bộ quá trình cô đều nhắm chặt mắt lại, thậm chí còn cho là mình chết chắc rồi. Mãi tới khi cảm thấy vững vàng đứng trên mặt đất, cô mới dám mở mắt ra.

Lúc nhìn thấy mình đã đứng ở tầng một, quả thực cô không thể tin được mới vài giây trước mình vẫn còn ở trên tầng mười.

"Phong Tùy! Bắt anh ta lại! Mau nổ súng!" Cảnh sát đang đứng vây quanh dưới tầng đã phát hiện ra bóng dáng của anh, liền vội vàng đuổi theo.

"Anh Phong. Bên này." A Kim ngồi trên chiếc xe việt dã xông lên vẫy tay gọi anh.

Anh kéo tay cô chạy nhanh về phía cậu ta. Cố Duyên vừa vội vừa sợ, dưới chân bỗng loạng choạng, chỉ biết hoảng sợ la to, té ngã xuống đất.

Cô càng không muốn gây cản trở cho anh, thì càng mang đến cho anh thêm phiền phức. Cô gấp đến mức sắp phát khóc rồi.

Phong Tùy xoay người ôm cô từ dưới đất lên, mới chỉ dừng lại một lát như vậy đã khiến anh cảm thấy sau lưng đau xót, chất lỏng ấm áp tràn ra, máu đỏ thấm ướt bộ quần áo màu đen của anh.

Anh khẽ bất động, thiếu chút nữa đã không nhịn được mà ngã xuống đất. Cố gắng hết sức giữ vững thăng bằng, anh vội vã trèo chiếc xe việt dã của A Kim trước khi cảnh sát đuổi tới.

Từng viên đạn mạnh mẽ bắn vào kính chống đạn cùng thân xe, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ nhanh chóng của xe, chỉ một lát sau, chiếc xe đã biến mất ngay trước mắt mọi người.

Đợi tới khi Tô Uyên đuổi đến nơi, chiếc xe đã sớm biến mất không thấy bóng dáng. Nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, hắn chán nản ngồi xổm xuống đất, đấm một quyền vào sàn nhà.

Thật vất vả mới tìm thấy chỗ ẩn náu của Phong Tùy, vậy mà lại để cho anh trốn thoát. Nhiều người như thế còn không bắt được anh, thực sự là quá không nên.

Anh ta biết Phong Tùy thông minh xảo quyệt, cũng rất cẩn thận, nhưng không ngờ tới anh lại cẩn thận tới mức này.

Anh ta cho rằng mình thất bại là vì quá qua loa, chưa nghiên cứu kỹ kết cấu của tòa nhà này đã đột ngột hành động cho nên lúc cửa kim loại vừa hạ xuống liền giống như một con ruồi mất đầu vậy, không biết nên đuổi theo hướng nào.

"Cảnh sát Tô, chúng ta có phải tiếp tục đuổi theo không?" Bên cạnh có người hỏi anh ta.

Anh ta khó chịu xoa mặt, hỏi: "Có nhớ rõ biển số xe không?"

"Biển số đã bị anh ta che kín."

"Vậy còn đuổi theo cái gì chứ?"

Phong Tùy, anh quả nhiên lợi hại! Lúc trước anh ta còn nghi ngờ không biết anh làm thế nào có thể giết chết giám đốc Chu, hiện tại xem ra, anh chẳng hề thiếu phương pháp. Người đàn ông này thật đáng sợ.

Phong Tùy chui vào trong xe, thần kinh căng thẳng lập tức buông lỏng, thân thể cũng không chống đỡ nổi mà nặng nề ngã lên đùi Cố Duyên. Sau lưng anh, từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống ghế ngồi màu trắng gạo.

Cô kinh ngạc nhìn anh đau đến co quắp nhưng vẫn cố gắng muốn ngồi dậy. Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy vô cùng luống cuống.

"Phong Tùy… Anh thế nào rồi, anh bị trúng đạn sao…?" Cô run rẩy xoa nhẹ vết thương của anh, máu nóng lập tức thấm ướt tay cô. Nhiều máu như vậy, một người luôn thông minh, tài giỏi như anh vậy mà cũng có lúc bị thương cả người đầy máu, đây thực sự là Phong Tùy mà cô biết sao? Cô thực sự không muốn tin vào những gì mình thấy.

"Phong Tùy, anh đừng nhích tới nhích lui nữa." Cô dùng sức ôm chặt, không cho anh ngồi dậy.

Rốt cuộc, anh cũng thỏa hiệp.

Viên đạn này bắn vào phía dưới vai sau của anh, có lẽ vết thương quá sâu, anh đau đến mức cắn chặt hàm răng, bàn tay nắm lại thành quyền đặt trên ghế ngồi, dường như chỉ có làm thế mới có thể giảm bớt đau đớn.

Cô chưa từng thấy anh như vậy, trong ấn tượng của cô, Phong Tùy chưa bao giờ yếu đuối. Cô vô cùng đau lòng, hối hận, nếu như không phải do cô quá vô dụng, làm sao anh có thể bị thương chứ? Sao có thể khổ sở giống như bây giờ.

Thấy trên lưng anh không ngừng có máu chảy ra, cô vội vàng tháo ra khăn lụa trên cổ đè vào vết thương của anh, ngẩng đầu nhìn A Kim, nói: "Nhanh lên một chút, mau đưa anh ấy tới bệnh viện, nhanh lên…"

A Kim nhấn ga tăng tốc, nhưng vẻ mặt của cậu ta lại rất bình tĩnh, "Cô Cố, đừng quên bây giờ anh Phong chính là đối tượng bị cảnh sát truy bắt, không thể đến bệnh viện được. Cô giúp anh ấy giữ chặt vết thương, đừng để máu chảy quá nhiều, tôi đã gọi người tới giúp đỡ, lát nữa đến đường Trường Thanh không có camera giám sát tôi sẽ giao hai người cho bọn họ, sau đó cô hãy tìm một chỗ an toàn giúp anh ấy xử lý vết thương."

"Vậy còn anh?" Cố Duyên kinh ngạc nhìn cậu ta chằm chằm.

"Tôi sẽ đánh lạc hướng cảnh sát." A Kim nghiêm túc nói.

Trong lòng cô rất lo lắng, "Anh làm vậy có an toàn không?"

"Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận."

A Kim dừng lại bên cạnh chiếc xe kinh doanh đang đậu trên đường Trường Thanh, lập tức có hai người đàn ông từ trong chiếc xe kia đi ra, đưa Phong Tùy lên xe. A Kim yên lặng nhìn cô, nói: "Mọi chuyện nhờ cô."

Cố Duyên gật đầu, nhanh chóng ngồi vào trong xe. Chiếc xe kinh doanh lập tức vội vàng rời đi.

Cô phát hiện chỗ này rất gần nhà Sương Sương và Xinh Xinh, liền bảo lái xe chạy về phía nhà bọn họ. Di động của cô không ngừng vang lên suốt cả dọc đường, cũng không biết là ai gọi, căn bản lúc này cô không có tâm trạng để nghe điện thoại.

Cô vội lấy di động ra chuẩn bị gọi điện cầu cứu Phong Thanh, không ngờ vừa nhìn màn hình đã thấy anh ấy đang gọi tới. Cô lập tức nhấn nút nghe máy, không đợi anh ấy kịp mở miệng, cô liền sốt ruột nói: "Phong Thanh, em có một người bạn bị thương, vết thương rất nặng, đang ở nhà Dương Xinh Xinh. Anh mau qua đây giúp anh ấy đi, nhanh lên nhé oe…"

Cô không biết anh ấy có chịu giúp mình hay không, chỉ biết rằng Phong Thanh là bác sĩ, anh ấy có thể cứu được Phong Tùy. Trước đây cho dù cô có yêu cầu gì đi chăng nữa anh ấy đều sẽ thỏa mãn cô, nhất định bây giờ cũng vậy, cô rất tin tưởng.

Thấy cô dường như đang khóc, có lẽ trong lòng anh ấy cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Anh ấy ngừng lại ba giây, rồi mới thản nhiên nói: "Lời Tô Điền nói đều là thật. Anh ta thực sự chính là người đàn ông em thích?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Suy nghĩ thật kỹ

Khi Tô Điền nói cho anh ấy biết, Cố Duyên lấy xe của anh ấy là để chạy đi báo tin cho Phong Tùy, hơn nữa anh cũng chính là người đàn ông đã đưa cho cô chiếc nhẫn kim cương kia, anh ấy đã không tin. Nhưng không ngờ mọi chuyện đều là thật, hóa ra Tô Điền không hề lừa anh ấy.

"Phong Thanh, hiện tại em không tiện giải thích cho anh, xin anh mau đến đây đi, xin anh đó." Rốt cuộc cô cũng khóc to thành tiếng, từng giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống cần cổ dính đầy máu tươi của Phong Tùy, anh khẽ giật người, cố gắng phun ra một câu: "Anh… không cần hắn giúp…"

Lúc này, sao cô có thể mặc anh tùy hứng chứ, làm sao có thể chỉ vì một câu không muốn của anh mà bỏ qua tay nghề cực chuẩn của Phong Thanh chứ?

Anh ấy lại dừng mấy giây, sau đó mới bình tĩnh nói: "Anh sẽ tới ngay. Bây giờ em phải lập tức tắt điện thoại đi, đề phòng cảnh sát theo dõi xác định vị trí. Duyên Duyên, đây là chuyện phạm pháp, tốt nhất em nên suy nghĩ thật kỹ lần nữa."

"Em đã nghĩ kỹ rồi." Cô không cần suy nghĩ nhiều, vô cùng kiên định trả lời.

"Được rồi." Phong Thanh vội cúp điện thoại, đứng dậy lấy áo khoác, đi ra khỏi nhà.

Anh ấy vẫn là Phong Thanh của ba năm trước đây. Chỉ cần cô muốn, cô thích, nhất định anh ấy sẽ đồng ý với cô. Ngày hôm nay, mặc dù anh ấy đã sắp kết hôn với Tô Điền, nhưng thói quen cưng chiều cô lên tận trời cao này vẫn như lúc trước không hề thay đổi.

Ngay khi anh ấy xuống đến tầng một, bỗng nhiên Tô Điền tiến tới chặn đường, trong mắt cô ta long lanh ngấn lệ, "Mỗi lần vừa nghe Cố Duyên có việc, anh liền nóng lòng đến mức mất hồn mất vía. Anh muốn đi tìm cô ta sao?"

"Chẳng lẽ không nên ư? Tô Điền, cô thực sự không hề quan tâm đến sống chết của cô ấy sao?" Anh ấy nhìn cô ta chằm chằm, "Nếu đổi lại là Cố Duyên, chỉ cần nghe thấy cô đã xảy ra chuyện, nhất định cô ấy sẽ lo lắng, mà không phải thờ ơ, lạnh nhạt thậm chí còn có chút hả hê giống như cô bây giờ."

"Là chính cô ta tự nguyện, nói không chừng người ta đã chạy trốn đến tận chân trời với người đàn ông mình thích rồi, anh còn mù quáng gấp gáp làm gì. Này…Phong Thanh. Anh đừng đi, đừng đi…"

Phong Thanh đi rồi, giọng nói của cô ta càng lúc càng bé, cuối cùng chậm rãi ngồi xổm dưới đất khóc to.

Sau khi đưa Phong Tùy đến nhà Dương Xinh Xinh, Cố Duyên lập tức để cho hai người đàn ông đã giúp đỡ mình lái xe cách xa cửa nhà, tránh cho nhiều người cảm thấy chướng mắt.

Trông thấy Phong Tùy máu me đầy người, Dương Sương Sương liền bị dọa đến sợ run chỉ biết đứng ngơ tại cửa. Dương Xinh Xinh đi qua đi lại trước giường, mắng: "Kẻ nào làm anh bị thương vậy? Thật đáng giận. Người đàn ông đẹp trai như thế mà cũng có thể ra tay độc ác được, quá không phải là người."

Đang bận rộn giúp anh cầm máu, Cố Duyên bỗng ngẩng đầu trừng mắt với cô ấy, "Xinh Xinh, cậu đừng ồn ào nữa, mau đi chuẩn bị một chậu nước sôi qua đây, còn nữa nhớ tìm cho tớ một bộ quần áo sạch sẽ dành cho đàn ông nhé. Nhanh lên."

“Quần áo của đàn ông? Tớ đi đâu tìm thứ đó chứ?”

“Cậu đừng giả vờ. Đàn ông qua đêm trong phòng cậu nhiều như vậy, cho tớ mượn dùng tạm đi.” Nói xong cô lại quay sang phía Dương Sương Sương, “Sương Sương, cậu ra cửa giúp tớ đón anh Phong Thanh nhé, chắc anh ấy sẽ tới đây rất nhanh thôi. Nhớ kỹ đừng để người ngoài vào nhé.”

“Được.” Cô ấy lập tức xoay người rời đi. Thấy cô sốt ruột đến mức giống như con kiến bò trên chảo nóng, Dương Xinh Xinh cũng không dám nói đùa nữa, chỉ đành ra ngoài cùng Dương Sương Sương. Cuối cùng bên trong phòng ngủ mới yên tĩnh lại.

Lúc này, Phong Tùy gần như đã mất đi ý thức. Hô hấp của anh dồn dập, cả người không hề nhúc nhích.

Cố Duyên cẩn thận cởi bỏ quần áo dính máu trên người anh ra, mặc dù động tác của cô rất dè dặt, nhưng anh vẫn đau đến nhíu mày, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy đau đớn. Có lẽ cũng vì quá đau mà cả người đều run rẩy.

“Rất đau sao? Anh kiên nhẫn một chút, bác sĩ sẽ tới rất nhanh.” Cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang siết chặt ga trải giường của anh.

Anh bỗng lật tay túm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt yếu ớt chăm chú nhìn vào một bên mặt sưng đỏ của cô. Lúc này anh vẫn còn có lòng quan tâm cô, “Duyên Duyên… Mặt em bị hắn đánh sưng…chờ anh khỏe rồi…nhất định anh sẽ trả thù cho em.”

“Không, anh đã nổ súng bắn hắn một phát, đã trả thù rồi.” Cô hoảng sợ nói.

Trả thù, cô không cần, cũng không muốn nhìn thấy cuộc sống đánh đánh giết giết này. Bây giờ cô chỉ hy vọng anh có thể nhanh chóng khỏe lại.

Anh khó khăn mỉm cười, ánh mắt thoáng dời xuống rơi vào trên bụng cô. Khóe môi anh giật giật, lại không thể nói lên thành lời. Cô biết anh muốn hỏi gì, liền mỉm cười vỗ về, “Anh yên tâm, cục cưng rất tốt.”

Nghe cô nói vậy, anh mới khe khẽ gật đầu, nhắm mắt lại, cuối cùng anh cũng có thể yên tâm.

“Phong Tùy! Phong Tùy! Anh làm sao vậy? Anh mau tỉnh lại đi.” Cố Duyên nóng lòng lay mạnh người anh, nhưng khi nghĩ đến anh đang bị thương, chỉ đành kéo nhẹ tay anh. Nước mắt thi nhau rơi xuống, “Phong Tùy… anh đừng làm em sợ…”

“Duyên Duyên, Phong Thanh đến.” Dương Sương Sương dẫn anh ấy tới đây.

Đi tới trước giường Phong Tùy, vừa nhìn thoáng qua vết thương của anh, anh ấy liền biết là do trúng đạn. Anh ấy bảo Dương Sương Sương cầm một cái móc áo đến đây, còn mình thì lại lấy ra một đống kim truyền trong hòm thuốc, bắt đầu chữa trị.

“Phong Thanh, anh ấy có nguy hiểm đến tính mạng không vậy?” Cô lo lắng nặng nề hỏi.

Nhìn qua Phong Tùy, anh ấy mới nói: “Anh sẽ cố gắng hết sức. Còn chuyện có nguy hiểm đến tính mạng hay không, anh cũng không dám nói trước.”

Anh ấy truyền nước cho anh, sau khi quan sát kỹ càng liền lập tức dùng tay nâng chiếc cằm tinh tế của anh lên nhìn. Anh ấy bỗng nhíu mày, đột nhiên xoay người nói với ba người các cô: “Duyên Duyên, em đi ra ngoài chờ. Sương Sương, Xinh Xinh, hai người mau đi rửa tay sạch sẽ, đeo gang tay bảo hộ vào rồi tới đây giúp anh.”

“Em…” Cố Duyên vốn định nói mình cũng ở lại giúp đỡ, đương nhiên Phong Thanh biết cô muốn gì, anh ấy liền ngắt lời cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bây giờ anh là bác sĩ mổ chính. Cho dù anh nói cái gì em cũng phải nghe.”

Cô là phụ nữ có thai, anh ấy lo lắng lát nữa cô sẽ bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ.

Anh ấy đã nói như vậy, cô cũng không dám nói thêm gì nữa. Chỉ đành cùng hai chị em nhà họ Dương đi ra khỏi phòng.

Bên trong phòng ngủ lại lần nữa rơi vào yên tĩnh. Phong Thanh chăm chú nhìn vào Phong Tùy đã không còn chút ý thức nào, sau đó anh ấy nâng tay phải lên, dùng sức ấn mạnh vào miệng vết thương của anh. Anh lập tức đau đến toàn thân run rẩy, khó khăn mở hai mắt ra. Khi thấy người đang đứng bên cạnh mình là Phong Thanh, anh bỗng nhíu chặt chân mày, cơ thể vốn còn yếu ớt trong chớp mắt liền trở nên cảnh giác.

Phong Thanh lạnh lùng khẽ động khóe môi, hỏi anh: “Tại sao lại làm như vậy?”

Phong Tùy khó khăn quay mặt qua chỗ khác, muốn lảng tránh ánh mắt sắc bén của anh ấy, cũng không trả lời vấn đề này.

Phong Thanh lại dùng ngón tay ấn vào vết thương trên lưng anh lần nữa, sức lực còn mạnh hơn so với lúc nãy khiến anh co rúm cả người. Chẳng qua mặc dù đau đớn, nhưng anh không hề kêu lên thành tiếng, không mở miệng cầu xin anh ấy tha thứ.

“Anh nên biết, tôi có rất nhiều biện pháp có thể giết chết anh, nếu như anh không cho tôi một câu trả lời thích hợp.”

Phong Tùy tin anh nói được làm được. Lúc này anh ấy có thể bóp chết anh, làm anh đau đớn đến chết hoặc giao anh cho Tô Uyên, nói chung anh ấy không thiếu gì cách. Cho nên ngay từ đầu anh đã phản đối chuyện cô gọi anh ấy đến. Phong Thanh không giống cô, hơn nữa càng không phải là người bình thường. Ánh mắt anh ấy sắc bén, làm việc rất quyết đoán. Chính là một nhân vật nguy hiểm.

Anh nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Tôi không cần phải cho anh bất kỳ câu trả lời nào, cũng không muốn báo cáo với anh vì sao

lại làm như vậy. Anh chỉ cần biết tôi sẽ không làm tổn thương Cố Duyên là được…"

"Dựa vào cái gì để tôi tin tưởng anh?"

"Anh có thể không tin."

Nói xong câu này, Phong Tùy cũng không còn sức để nói thêm nữa. Anh nhắm mắt lại, ý thức dần dần biến mất khỏi đầu anh.

Phong Thanh do dự một lát, mới đi tới cạnh cửa mở ra một khe hở nhỏ, liền trông thấy dáng vẻ lo lắng, chờ đợi của cô.

Đúng là cô bé ngốc nghếch. Anh ấy bất đắc dĩ cười khổ, xoay người quay lại trước giường Phong Tùy, bắt đầu chuẩn bị giải phẫu.

Anh ấy giúp anh gắp đầu đạn ra, xử lý vết thương thật tốt, sau đó mới rời đi. Trước khi đi, anh ấy đã yêu cầu Cố Duyên về nhà cùng mình. Nhưng thấy Phong Tùy vẫn còn hôn mê, cuối cùng cô đành lắc đầu từ chối.

Lúc này muốn cô rời xa anh, thực sự cô không làm được. Cho dù cô có muốn đi cũng phải chờ đến khi vết thương của anh khá hơn một chút mới được.

Cô giúp anh thay quần áo sạch sẽ, sau đó lại pha nước nóng lau qua mặt mũi chân tay cho anh. Đang dựa vào ghế sofa ngủ gật, Dương Xinh Xinh đột nhiên đứng bật dậy chạy tới giật lấy chậu rửa mặt trong tay cô, cười hì hì nói: "Duyên Duyên, cậu không cho tớ thay quần áo giúp anh ấy là vì sợ tính háo sắc của tớ nổi lên mà cưỡng bức anh ấy. Vậy còn việc rửa mặt mũi này chắc hẳn cậu có thể yên tâm nhường tớ làm chứ?"

Dựa vào tính cách ham mê trai đẹp của cô ấy, tuy không thể chạm vào cơ thể anh, nhưng được sờ tay anh cũng là tốt rồi.

Cố Duyên vừa định nói để tự cô làm thì cô ấy đã không cho cô cơ hội từ chối, vội vàng bưng chậu rửa mặt chạy về phía phòng ngủ. Dương Sương Sương ngồi bên cạnh bỗng bật cười, kéo cô ngồi xuống sofa, "Được rồi, cậu đã mệt mỏi cả đêm cũng nên nghỉ ngơi chút đi. Cứ để nó làm. Để tớ nấu cho cậu ít đồ ăn."

Cô nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, bây giờ đã là ba giờ sáng nhưng cô lại không hề cảm thấy buồn ngủ, cũng chẳng muốn ăn gì. Cô lắc đầu nói: "Tớ không muốn ăn, không cần phiền phức vậy đâu."

"Duyên Duyên, cậu đừng như vậy. Những gì Phong Thanh nhắc nhở cậu quên rồi sao? Cậu đang bị động thai, nên nghỉ ngơi, ăn uống thật tốt."

Thấy cô ấy nhắc nhở như vậy, cô cũng không dám có ý kiến gì nữa. Bởi vì theo Phong Tùy chạy qua nhảy lại, cô cảm thấy bụng mình có chút đau nhức, suy đoán đầu tiên của Phong Thanh chính là cô bị động thai. Cho nên lúc rời đi, anh ấy đã mua thuốc dưỡng thai về đây cho cô, dặn đi dặn lại cô phải nghỉ ngơi thật tốt, không được hoạt động mạnh nữa.

Cố Duyên cảm thấy việc thay quần áo, lau rửa thân thể cho anh cũng không phải quá nặng nhọc, cho nên đều tự mình làm. Lúc này Dương Sương Sương lại khuyên như thế, cô mới nhận ra bụng mình vẫn đau như trước. Để đứa bé có thể bình an lớn lên, cô không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi trên sofa nghỉ ngơi, ăn hết bữa ăn khuya Dương Sương Sương nấu cho mình.

Nằm trên sofa, cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Không biết vị cảnh sát bị anh bắn trúng kia có chết không? Nếu như anh ta chết, nhất định tội của anh sẽ tăng thêm một bậc. Không biết bây giờ A Kim có sao không? Lâu như vậy rồi vẫn không có chút tin tức nào của cậu ta, không phải đã bị cảnh sát bắt rồi chứ?

Còn nữa, có phải lúc này Tô Uyên vẫn còn dẫn người đuổi theo khắp nơi tìm cô và Phong Tùy không? Nếu tìm được cô, nhất định sẽ xử lý cô về tội cản trở người thi hành công vụ. Đến lúc đó, không biết sẽ có loại hình phạt nào đang chờ cô đây?

Cô khẽ lắc đầu xua tan ý nghĩ của mình. Cô không để ý đến việc mình sẽ bị xử tội gì, có phải ngồi tù hay không. Chuyện bây giờ cô quan tâm nhất chính là lúc nào anh mới tỉnh lại, có thể vượt qua nguy hiểm lần này không.

Anh còn chưa tỉnh lại, cô vẫn chưa thể yên tâm.

Phong Thanh nói, viên đạn này bắn trúng vị trí chỉ còn cách tim một centimet, nếu như lệch thêm chút nữa, nhất định anh sẽ mất mạng. Thật đúng là trong cái rủi có cái may.

Cô thực sự không nuốt nổi thức ăn, vừa ăn một miếng, dạ dày đã lập tức xôn xao khó chịu. Cô nhẹ nhàng đưa tay xoa bụng, trong lòng lặng lẽ nói thầm, "Cục cưng, tuy gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng con nhất định phải khỏe mạnh nhé."

Phụ nữ có thai cần nhất chính là tâm trạng thoải mái, còn cô thì sao? Từ khi có đứa bé này cô cũng chưa từng vui vẻ cười đùa, con của cô thật đáng thương. Nghĩ vậy, cô cố gắng chịu đựng cơn buồn nôn lại ăn thêm vài miếng nữa.

Lúc Dương Xinh Xinh bưng chậu rửa mặt vào trong phòng ngủ, liền tiện tay đóng chặt cửa lại. Sau đó, mới đặt chậu rửa mặt xuống, đi tới ngồi ở trước giường của Phong Tùy, cầm tay anh lên, tham lam ngắm nhìn giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Ngón tay thon dài, khớp xương vô cùng rõ ràng, hơn nữa bàn tay còn trắng nõn vô cùng tinh tế…

Cô ấy đặt tay mình vào lòng bàn tay của anh, cùng anh đan chặt ngón tay, trong miệng tiếc rẻ, trề môi nói: "Sao tôi không gặp được người đàn ông hoàn mỹ như thế chứ? Vì sao người anh nhìn trúng lại là cô ấy mà không phải là tôi?"

Ai…

Cô ta bất đắc dĩ thở dài, bắt đầu dùng khăn giúp anh lau tay, vô cùng cẩn thận, lướt qua từng chỗ.

Sau khi lau tay xong, cô ấy lại bắt đầu lau mặt cho anh. Bởi vì vết thương ở phía sau lưng, hơn nữa anh vẫn luôn nằm sấp cho nên muốn giúp anh lau mặt quả thực không phải chuyện dễ dàng. Cô ấy lén lút sờ nắn khuôn mặt đẹp trai của anh, ngay lúc đang xoay mặt anh lại, bỗng thân thể anh đột nhiên run lên, anh túm chặt cổ tay cô ấy, đồng thời mở to hai mắt.

Dương Xinh Xinh bị động tác bất ngờ của anh khiến cho giật mình, ngay cả khăn lông trên tay cũng rớt xuống đất, trừng mắt nhìn anh. Phải một lát sau cô ấy mới hồi phục tinh thần.

"Sếp lớn, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi? Làm tôi sợ muốn chết." Cô dùng cánh tay còn lại vỗ vỗ vào trái tim đang thình thịch nhảy loạn, cánh tay còn lại vô cùng hưởng thụ cảm giác được anh nắm chặt.

"Cô đang làm gì thế?" Phong Tùy lạnh lùng nhìn cô chằm chằm. Sắc mặt anh tái nhợt, môi cũng không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Không được đụng vào tôi

"Tôi còn có thể làm gì nữa chứ? Đương nhiên là giúp anh lau mặt rồi. Chẳng lẽ tôi lại dám vô lễ với anh?" Cô ấy cố ý giở giọng xem thường, thực ra trong lòng lại đang chột dạ. Rõ ràng vừa rồi cô ấy đã vô lễ với người ta, điểm này cô phải thừa nhận.

"Không cần." Phong Tùy dùng sức đẩy cô ấy ra. Do đứng không vững, cô ấy liền lập tức ngã trên sàn nhà. Dương Xinh Xinh cảm thấy vô cùng tủi thân, tên đàn ông lạnh lùng đáng ghét này, thật đúng là có lòng tốt mà không được báo đáp.

"Ra ngoài đi, cho dù là ai cũng không được phép vào đây." Anh ra lệnh.

Cô ấy tiếp tục trợn trắng mắt nhìn anh. Rốt cuộc chỗ này là nhà ai chứ? Anh dựa vào cái gì mà đuổi người như vậy?

Chẳng qua, chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đến mức không theo lẽ tự nhiên kia của anh, cô lại không hề tức giận chút nào. Chỉ quan sát anh thật kỹ, nghi ngờ nói: "Bao gồm cả Duyên Duyên sao?"

"Phải."

Rốt cuộc trong lòng cô ấy cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút, liền vội cầm lấy khăn mặt nói: "Tôi giúp anh lau mặt xong sẽ rời đi."

Nói xong, lại muốn tới gần lau mặt cho anh, nhưng vẫn bị anh ngăn cản, giọng nói của anh càng thêm lạnh lùng hơn: "Không được chạm vào tôi."

Rốt cuộc Dương Xinh Xinh cũng tự ái rồi. Cô ấy lập tức đứng lên, bưng chậu rửa mặt đi ra khỏi phòng. Trong miệng không ngừng lầm bầm: "Dáng vẻ đẹp trai chính là trâu, đụng vào một chút cũng không được. Thảo nào Duyên Duyên vẫn luôn nói không yêu anh."

Luôn nói không yêu… Cô thực sự vẫn luôn nói không yêu anh sao? Anh mỉm cười buồn bã trong lòng, khẽ nhắm mắt lại.

Cố Duyên ngồi trước giường anh chợp mắt một lúc, hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng tỏ. Việc đầu tiên cô làm chính là kiểm tra tình hình của anh. Cho tới khi nhìn thấy anh ngủ yên tĩnh bình ổn cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ nhìn thoáng qua sẽ nghĩ anh ngủ rất ngon, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể nhận thấy anh đang nhíu chặt chân mày, dáng vẻ đề phòng dường như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, không khác gì ngày thường.

Lúc nào cũng phải sống trong cảnh giác như vậy thật là mệt mỏi biết bao. Vì sao anh lại lựa chọn cuộc sống đó chứ? Cô thực sự không thể hiểu nổi anh.

Phong Thanh đã dặn dò cô phải để ý xem anh có phát sốt, rét run hoặc hô hấp dồn dập hay không. Vì không muốn đánh thức anh, cô đành cẩn thận đặt tay lên trán anh. Mà chỉ một cái chạm nhẹ này lại khiến cơ thể anh bỗng chốc chấn động, hai mắt đồng thời mở ra.

Tuy rằng cô đã làm xong công tác chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng vẫn bị anh dọa sợ mà rụt tay về.

Sau khi thấy rõ là cô, thần kinh căng thẳng của anh mới buông lỏng xuống, khẽ cử động thân thể đã chuyển sang trạng thái cứng ngắc. Thế nhưng anh lại không hề cảm thấy thoải mái, ngược lại còn khiến vết thương đau nhức. Anh khó chịu nhíu chặt chân mày.

"Anh vẫn ổn chứ?" Cô có chút luống cuống, hỏi.

Thấy anh đau khổ như vậy, cô cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Muốn đỡ anh lên nhưng lại sợ càng làm anh đau hơn.

Không biết có phải là do quá đau hay không mà Phòng Tùy không nói gì cả, chỉ hít thở gấp gáp.

"Em đi nấu chút đồ ăn cho anh." Nói xong, cô liền lập tức rời khỏi phòng ngủ, đi vào bếp nấu cháo.

Cho gạo vào nước, lại điều chỉnh lửa vừa phải, cô mới rót một ly nước ấm quay về phòng ngủ, ngồi bên giường anh nhắc nhở: "Phong Thanh nói, sau khi anh tỉnh lại nên uống nước ấm, tiếp đó ăn chút cháo trắng, những thứ khác đều không thể ăn được. Nào, mau uống nước đi."

Cô đưa ống hút đến gần miệng anh. Quả thực lúc này anh rất khát nước, thờ ơ liếc cô một cái, anh mới ngậm lấy ống hút uống cạn nước trong ly. Sau đó lại nằm xuống giường, vẫn như cũ không hề nói câu nào.

Anh như vậy khiến cô vẫn còn có chút sợ hãi. Mỗi một câu nói đều phải cẩn thận từng ly từng tí: "Vết thương rất đau sao? Có cần em gọi Thần Phong tới đây giúp anh nhìn xem vết thương đã khá hơn chưa không?"

"Không cần." Rốt cuộc anh cũng mở miệng nói chuyện, gần như không thể chờ đợi được nữa.

Phong Thanh, anh thực sự không muốn gặp lại anh ấy lần thứ hai, dù cho vết thương có đau đến mức anh không muốn nói lời nào.

"Để em giúp anh thay thuốc." Không chờ anh đồng ý, cô đã lấy thuốc cùng nước khử trùng, cẩn thận vén áo sau lưng anh lên, cởi băng vải ra. Lúc nhìn thấy vết thương máu thịt lẫn lộn kia, cô không thể kiềm chế được mà khẽ run lên, không dám nhìn thẳng vào đó.

Cô nhắm chặt hai mắt, nhẹ nhàng hít vào một hơi, sau đó dùng bông thấm nước khử trùng chấm lên vết thương của anh, hơi run rẩy lau sạch cho anh. Mỗi tia cảm xúc, mỗi một động tác của cô đều rơi vào mắt anh.

Thực sự làm khó cô rồi, anh nghĩ thầm.

"Em có biết mỗi lần tay em run rẩy, sau lưng anh đều tựa như bị bắn thêm một phát súng hay không? Vô cùng đau nhức đấy."

"Xin lỗi." Cô vội rụt tay về, quan sát anh, nói: "Em chưa từng giúp người khác xử lý vết thương nên không có kinh nghiệm."

"Động tác nhanh hơn chút, làm liền một mạch luôn đi. Cảm ơn."

"Được." Cô cố gắng tăng nhanh tốc độ khiến anh đau đến nghiến răng nghiến lợi. Cuối cùng, vết thương cũng được băng bó kỹ lần nữa. Cô giúp anh mặc quần áo tử tế, bàn tay xoa nhẹ da thịt sau lưng anh, trong sự ấm áp mang theo lạnh giá.

Anh bỗng ngẩn người, đột nhiên nắm chặt tay cô kéo về phía trước. Cố Duyên không kịp chuẩn bị, thoáng chốc đã ở ngay gần sát anh. Còn chưa trách móc anh câu nào thì anh đã cầm tay phải của cô lên, nhìn cô chằm chằm: "Cô Cố, lúc nào em cũng mang theo cái nhẫn này để làm gì vậy? Chết tiệt, không phải em luôn coi đồ của anh như rác rưởi ư? Vì sao còn đeo nó?"

Đã đau đến như thế rồi mà anh vẫn còn sức nổi giận, thật đúng là người nóng nảy, ngông cuồng. Nghe anh nói vậy, cô cảm thấy rất oan ức, không phải anh đã yêu cầu cô nhất định phải đeo sao? Bây giờ còn cáu gắt cái gì? Đúng là mưa gió thất thường.

"Em… Là anh bảo em nhất định phải luôn mang theo." Cô trút hết tủi thân trong lòng ra ngoài.

"Lẽ nào em không biết, trong đó có gắn hệ thống định vị cao cấp sao?"

Cô kinh ngạc lắc đầu, "Anh không nói thì làm sao em biết được?"

"Nếu không phải vậy…em cho rằng trước đây làm sao anh có thể cứu em trở về từ Đà Lân chứ? Thực sự coi anh là thần tiên sao? Đồ ngốc!"

Cố Duyên càng thêm kinh ngạc. Quả thật lúc đó cô cũng cảm thấy tò mò, sau đó lại nhớ ra chiếc xe này là do anh đưa cho Dương Xinh Xinh, bên trong có gắn hệ thống gì chỉ có anh biết, vậy nên không suy nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

Cô thật không ngờ thiết bị định vị lại được gắn trên chiếc nhẫn bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa nằm ở ngón giữa của cô. Cô quan sát thật kỹ chiếc nhẫn, chất liệu, kiểu dáng đều rất phổ biến, ngoại trừ hình trái tim ở giữa hơi to ra thì không còn chỗ nào đặc biệt.

Cũng chính vì kiểu dáng khiêm tốn, giá trị không cao của chiếc nhẫn này nên cô mới nghe theo lời anh, chưa bao giờ tháo ra.

"Hủy nó đi." Anh mở miệng ra lệnh.

Cô cảm thấy hơi mơ hồ, không rõ vì sao hiện tại anh lại muốn hủy chiếc nhẫn này đi. Người đàn ông này thật đúng là kỳ quái, lúc cô không đeo anh liền tỏ ra khó chịu, đến khi cô đeo rồi, anh vẫn không vui vẻ, rốt cuộc là anh muốn thế nào chứ?

Dường như nhận ra thái độ của mình có hơi gay gắt, anh liền hòa hoãn hơn chút: "Nhờ phúc của em mà chỗ ở của anh nhất định sẽ bị thằng cha họ Tô kia niêm phong, sau đó phát hiện ra bộ hệ thống định vị này rồi. Đi đi, nhớ dùng lửa đốt nó. Chờ vết thương của anh lành lại, sẽ mua cho em cái khác."

Ai muốn anh mua chứ, cô không cần cái nhẫn đó, hơn nữa nó lại còn bán đứng hành tung của mình. Cô không nói gì, coi như anh là bệnh nhân, cô quyết định tạm thời sẽ không truy cứu việc anh tự ý theo dõi cô.

Vì để đảm bảo an toàn, cô liền ra ngoài lấy một cái chậu sắt đựng cồn, sau đó châm lửa ném chiếc nhẫn vào trong. Nhìn nó bị ngọn lửa nuốt chửng, trong lòng cô vẫn có chút tiếc nuối.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, áy náy nói: "Có phải em đã mang đến phiền phức lớn cho anh rồi không?"

Hại anh bị thương thành như vậy, ngay cả nhà cũng bị cảnh sát niêm phong.

"Em nói xem?" Anh nheo mắt nhìn cô, trong giọng nói không hề có chút oán trách hay tức giận nào khiến cô an tâm hơn chút.

Anh nói: "Anh tin em không cố ý đưa tên họ Tô kia tới."

"Không phải! Tuyệt đối không phải!" Cố Duyên hoảng sợ vội vàng lắc đầu. Làm sao cô có thể dẫn người tới bắt anh chứ? Cho dù cô không yêu anh nhưng cũng chưa đến mức muốn dồn anh tới đường cùng.

Cô bỗng hiểu rõ, hóa ra Tô Uyên và Tô Điền đã cấu kết để lừa cô, lợi dụng cô, bởi vì chỉ có cô mới biết Phong Tùy đang ở chỗ nào. Tô Uyên đáng ghét, càng nghĩ càng nghĩ cô càng cảm thấy tức giận.

Thảo nào khi cô vừa đến trước cửa nhà anh thì cảnh sát đã lập tức xông tới, hóa ra bọn họ đều theo dõi cô. Nghĩ tới đây, cô càng cảm thấy hổ thẹn hơn, hận không thể tự tát mình hai cái bạt tai, hơn nữa còn muốn một đao chém chết Tô Uyên.

"Anh đánh em đi. Em sai rồi." Cô áy náy đến mức ngay cả lòng muốn chết cũng đều có, nức nở nói: "Khi đó em nghe Tô Uyên gọi điện cho Tô Điền nói rằng bọn họ đang muốn vây bắt anh, cho nên mới nóng lòng muốn chạy tới báo tin cho anh, nhưng không ngờ… Tô Uyên tên khốn kiếp kia, chờ em giết anh ta xong anh hãy đánh chết em đi."

"Đánh chết em có thể thay đổi tất cả sao?"

"…" Không thể, đương nhiên cô biết điều này, cho nên mới hận chết chính mình.

Không những anh không giận mà còn mỉm cười, xem ra cô cũng chỉ là có lòng tốt mà thôi, anh quyết định tha thứ cho cô. Đương nhiên, dù cho cô thực sự không có ý tốt hoặc là cố tình đưa Tô Uyên tới trước cửa nhà anh thì anh có thể làm thế nào chứ? Chẳng lẽ lại đánh chết cô giống như cô nói? Nếu cô chết rồi vậy anh và bé con vẫn chưa sinh ra của hai người phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc đó, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói cố ý kéo cao của Dương Xinh Xinh: "Ai A…các vị cảnh sát, mọi người ở chỗ này làm gì vậy? Người ta cũng không phạm pháp, người ta rất sợ đấy… A… Tô Uyên, là anh sao? Sao anh lại tới đây?"

Cố Duyên hoảng sợ, quay qua nhìn anh, lo lắng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Tô Uyên đến rồi sao? Dương Xinh Xinh có quen biết anh, nhất định cô ấy sẽ không nhìn nhầm, phải làm thế nào bây giờ? Lần này thực sự chết chắc rồi.

Ngoài cửa quả nhiên truyền tới giọng nói của anh ta: "Dương Xinh Xinh, Cố Duyên và Phong Tùy đang ở chỗ cô đúng không?"

"Phong Tùy là ai?" Cô ấy giả ngu.

"Xinh Xinh, cô không cần giả vờ đâu, tôi biết nhất định Cố Duyên đang ở đây."

"Tôi chưa hề nói Cố Duyên không ở chỗ tôi. Tối qua cô ấy bị thương nhẹ, vì sợ người nhà lo lắng cho nên đã ở lại nhà tôi. Này… Tô Uyên, anh muốn làm gì? Đó là phòng của tôi mà…"

Thấy anh đã bắt đầu lục soát từng phòng tìm người, Cố Duyên liền sốt ruột đến mức xoay quanh trong phòng. Vậy mà anh lại không hề hoảng sợ, ngược lại còn cười nhạt một tiếng: "Thấy chưa, em lại mang đến phiền phức cho anh rồi." Vừa nói chuyện, anh vừa nhìn vào chiếc nhẫn đã bị đốt cháy, ý tứ rất rõ ràng, chiếc nhẫn này bị hủy quá muộn.

Cô không kịp áy náy, chỉ biết luống cuống tay chân bắt đầu thu dọn rượu cồn cùng các loại vật dụng chữa bệnh như thuốc men, băng vải.

Giọng nói của Dương Xinh Xinh vang lên lần nữa: "Ai da, anh đừng vào, Duyên Duyên còn đang ngủ mà, vẫn chưa rời giường đâu…"

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, cô liền vội vàng vén chăn trên người anh lên, chui vào trong, phủ kín người anh. Ngay khi cô nhắm mắt lại, trái tim thình thịch nhảy lên mạnh mẽ, bỗng cửa phòng mở ra. Tô Uyên và Dương Xinh Xinh cùng nhau đi vào.

Anh quét mắt qua phòng ngủ, nhanh chóng đi tới trước giường, chăm chú nhìn vào Cố Duyên đang trong mộng đẹp nhíu mày, "Mùi thuốc sát trùng thật nồng. Cố Duyên, em bị thương sao?"

Cô khẽ mở hai mắt ra, khi nhìn đến anh ta lại cố ý tỏ ra ngẩn người. Sau đó mới lạnh lùng nói: "Tô Uyên, anh dùng mọi thủ đoạn để lợi dụng tôi, vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao?"

Thật ra lúc này cô căn bản không có tâm trạng truy cứu vấn đề này. Hỏi như thế chỉ vì muốn cố gắng rời đi sự chú ý của anh.

"Nếu không làm vậy, tôi sẽ rất khó tìm ra tung tích của Phong Tùy. Nói cho tôi biết, anh ta đang ở chỗ nào?" Trên mặt anh ta không hề có chút hổ thẹn nào giống như việc lợi dụng cô là chuyện đương nhiên.

"Cho dù anh muốn tìm Phong Tùy cũng không thể làm như vậy chứ? Anh có biết hành động này của anh thực sự rất hèn hạ không?"

"Nếu không bắt Phong Tùy, anh ta vẫn sẽ tiếp tục giết người. Coi như tôi hèn hạ cũng chỉ là vì muốn tốt cho dân chúng."

"Viện cớ! Rõ ràng anh chỉ muốn hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ của mình mà thôi."

Tô Uyên tức giận đến bật cười, "Tùy em nói thế nào cũng được. Dù sao ở trong lòng em, tôi mãi mãi chỉ là người em không coi trọng nhất. Tôi không sánh được với Phong Thanh, lẽ nào ngay cả một kẻ giết người không chớp mắt cũng không bằng ư? Em lại vì anh ta mà lừa dối tôi, căm hận tôi?"

"Tôi không có nghĩa vụ nhất định phải giúp anh hoàn thành nhiệm vụ."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 66: Rốt cuộc em yêu anh ta đến nhường nào

"Vì vậy tôi không ép em phải nói thật, rốt cuộc em thích anh ta đến nhường nào chứ? Cho dù có nguy cơ bị xử phạt cũng muốn chạy tới báo tin cho anh ta sao? Anh ta là người mà em có thể chung sống ư? Em có biết, em làm như vậy khiến người ta rất lo lắng không?"

Dễ dàng nhận thấy trong giọng nói của anh ta chứa đầy ghen tị. Năm đó thất bại dưới tay Phong Thanh anh ta cũng không còn gì để nói, nhưng hôm nay lại chịu thua Phong Tùy, anh ta không thể chấp nhận được, bởi vì anh ta vẫn là một người đàn ông.

"Tôi chưa từng nói thích anh ta, cũng không hề muốn theo anh ta…" Cô bỗng cảm thấy trên eo đau xót. Nếu thực sự là do Phong Tùy âm thầm lén lút nhéo cô, vậy cô không còn gì để nói nữa rồi. Người đàn ông không biết sống chết này, đã tới lúc này mà anh vẫn có tâm trạng làm loạn. Lẽ nào anh không cảm nhận được trái tim của cô đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi sao?

Dương Sương Sương bê hộp thuốc tới trước mặt cô, ân cần nói: "Duyên Duyên, nên thay thuốc rồi. Mặt cậu vẫn chẳng đỡ sưng chút nào."

Trông thấy mặt cô thực sự sưng lên, giọng anh ta hơi dịu hơn chút, "Đây là do hôm qua bị cảnh sát đánh sao?"

"Đúng vậy, cám ơn anh đã ban tặng."

"Tô Uyên, Duyên Duyên không chỉ bị thương mình khuôn mặt đâu, cậu ấy còn đang động thai nữa đó. Anh đừng kích động cậu ấy." Dương Sương Sương nhìn cô, nhắc nhở.

"Là tự em tìm lấy." Anh khoanh hai tay trước ngực, liếc nhìn cô: "Theo như quy định, em cũng sẽ bị bắt. Chẳng qua thấy em vẫn còn đang ốm, cho nên trước hết tôi sẽ thay em chống đỡ. Em chỉ cần nói cho tôi biết, bây giờ Phong Tùy đang ở đâu, mau gọi anh ta ra đầu thú. Anh ta không những giết người mà còn bắn cảnh sát bị thương, anh ta chạy không thoát đâu."

"Các người không bắn anh ta sao?" Cô lạnh lùng cười, nói: "Anh không cảm thấy vấn đề mình vừa hỏi rất nực cười sao? Phong Tùy bị thương, lại được người của anh ta đưa đi. Lúc này, chắc hẳn anh ta đang ở trong bệnh viện nào đó cấp cứu, làm sao có thể theo tôi đến đây chờ chết chứ?"

"Ý của em là anh ta không có ở chỗ này?"

"Không phải anh đã khám xét khắp nhà rồi sao?"

Tuy anh cảm thấy cô nói rất có lý, nhưng vẫn không thể yên lòng mà quét mắt liếc nhìn bốn phía. Anh kiểm tra qua tủ quần áo và nhà vệ sinh, sau khi xác định không có ai mới quay lại nhìn cô: "Vì sao em không đi cùng anh ta?"

"Anh cho rằng anh ta sẽ mang theo bên người một kẻ phiền toái như tôi sao? Hơn nữa, tôi đã sớm nói với anh rồi, trên đời này tôi chỉ yêu duy nhất một người đàn ông chính là Phong Thanh, không có người thứ hai. Anh không cần nghi ngờ tôi."

Cô cảm giác được bàn tay đang đặt ngang hông cô của Phong Tùy bỗng dừng lại, cô biết nhất định anh đang tức giận. Hy vọng anh đừng mất khống chế mà từ trong chăn nhảy ra.

"Nếu em đã nói vậy, tôi đành phải đi trước. Em nên chăm sóc thân thể cho thật tốt, lát nữa sẽ có cảnh sát đến lập biên bản điều tra." Nói xong, anh ta cúi người gần lại, nhìn cô nói: "Duyên Duyên, hy vọng em không nên tự tìm phiền phức."

"Tôi cũng không muốn tự tìm phiền phức đâu." Cô cười chua xót. Nếu như có thể lựa chọn, làm sao cô sẽ để mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy?

Từ sau đêm gặp gỡ Phong Tùy đó, cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi, nhất định phải dính líu đến hai chữ nguy hiểm.

Sau khi Tô Uyên rời đi, cuối cùng cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, lau sạch mồ hôi ướt đẫm trên trán.

"Làm tớ sợ muốn chết." Dương Sương Sương vỗ ngực than thở, trong lòng cô ấy vẫn còn sợ hãi.

Cố Duyên chỉ biết cười khổ, suýt chút nữa cô cũng bị dọa chết rồi.

Ngay lúc cô định vén chăn xuống giường thì bên hông lại bị Phong Thanh vốn nên yếu ớt không thể nhúc nhích ôm chặt. Cô khẽ cử động thân thể tỏ ý nhắc nhở, nhưng anh vẫn không theo ý cô, tiếp tục ôm cô.

Cô cúi đầu nhìn anh, nói: "Bọn họ đều đi cả rồi, anh để em xuống giường đi."

Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn cô, "Những lời vừa rồi của em đều là thật sao?"

"Lời gì?" Cô cố ý giả ngu, bởi vì cô thực sự không biết phải trả lời anh thế nào mới thích hợp.

Hết lần này tới lần khác, anh không hề keo kiệt nhắc nhở cô: "Đời này em chỉ yêu duy nhất một người đàn ông đó là Phong Thanh?"

Quả nhiên là câu này. Cô lén lút liếc nhìn thoáng qua biểu cảm trên mặt anh, thấy anh không hề tức giận hay là không vui giống như trong tưởng tượng, mới nghiêm túc nói: "Em không muốn lừa dối anh. Không sai, người em yêu chính là Phong Thanh. Em cũng không biết vì sao mình lại phải yêu đến mất hết hy vọng như vậy, nhưng yêu chính là yêu. Đừng cười nhạo em, đây cũng không phải chuyện sai trái hay mất mặt gì cả."

Anh bỗng buông tay khiến cô vô cùng sửng sốt, anh làm vậy là sao chứ? Đồng ý? Hay là sự yên tĩnh trước cơn bão đây?

Để chứng minh mình vô tội, không hề sai chút nào. Cô lại lần nữa lên tiếng: "Không phải anh cũng giống vậy, từ trước tới giờ vẫn không quên được cô ấy sao?"

Anh liếc nhìn cô, một lúc lâu sau mới phun ra vài từ: "Cô ấy là ai?"

Làm sao cô có thể biết về quá khứ của anh chứ? Anh chưa bao giờ nhắc tới trước mặt cô mà.

"Sao em biết cô ấy là ai? Anh cũng biết đấy, đối với lịch sử lãng mạn em không hề có hứng thú. Chuyện duy nhất khiến em cảm thấy kỳ lạ chính là làm sao anh vừa có thể si tình lại vừa lăng nhăng chứ?"

Nói một cách khoa trương, anh có quá nhiều phụ nữ. Chuyện này không biết là Dao Trụ vô tình hay là cố ý nói cho cô biết.

Lúc đang ở trong vòng vây của nhiều phụ nữ như vậy mà anh vẫn còn có thể dành ra một góc trong tim để nhớ nhung một người.

"Cô Cố, đừng cho là anh có thể nói chuyện thì vết thương coi như không sao, liền đụng vào chỗ hiểm của anh. Cẩn thận anh bị kích động quá mức mà chết ở trước mặt em, đến lúc đó em chính là tội phạm đấy." Anh không thể nói rõ cảm giác trong lòng lúc này là đau đớn hay tức giận. Đã sống nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ bị một người phụ nữ từ chối hoàn toàn như thế, cũng chưa từng thất bại.

Chỉ có Cố Duyên, chỉ có mình cô mới dám cư xử không biết điều trước mặt anh.

Lời này đúng lúc nhắc nhở cô, đúng rồi, anh vẫn còn đang bị thương, giữa hai hàng lông mày đều là đau đớn. Cô áy náy cười nói: "Xin lỗi, cho dù anh có xem em thành người thay thế hay không thì em cũng không nên làm tổn thương anh như vậy. Nhưng về mặt tình cảm, em thực sự không muốn lừa dối đối phương. Mặc kệ đối phương là ai, em cũng không muốn lừa gạt chính bản thân mình.

Nói xong những lời này, cô mới âm thầm hít thở thật sâu.

Anh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ nheo mắt, không biết đang nghĩ cái gì.

Tô Uyên đi rồi, tiếp đó A Kim lại tới nhà họ Dương đón anh rời đi.

Anh liếc nhìn cô một cái. Tuy rằng vết thương đau đớn đến mức anh không muốn cử động chút nào, nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định rời khỏi chỗ này.

Vừa nghe nói anh muốn đi, Dương Xinh Xinh lập tức nóng nảy, bỗng chốc nhảy đến trước mặt A Kim, chỉ vào cậu ta, chửi ầm lên: "Này, anh không có một chút nhân tính nào ư? Không thấy lúc này ông chủ nhà anh đau đến mức không xuống giường được sao? Còn muốn mang anh ta đi?"

A Kim thể hiện thái độ cực tốt, không hề tức giận nói: "Cô Dương, cảm ơn cô hai ngày qua đã giúp đỡ. Nhưng dù sao chỗ này cũng không an toàn, cảnh sát có thể quay lại bất cứ lúc nào, cho nên, anh Phong không thể tiếp tục ở lại đây."

"Vậy các người muốn đi đâu?"

"Cái này…" Đang lúc A Kim khó xử, Phong Tùy liền tiếp lời: "Đây là bí mật."

Nói xong anh lại quay sang nhìn cô, "Lần này anh đi có thể là cả đời, em chắc chắn để cho anh đi?"

Anh có ý gì? Muốn cô mở miệng giữ anh lại sao? Trong lòng cô căng thẳng, cô thực sự để anh đi sao? Nhưng anh chính là cha ruột của cục cưng trong bụng cô mà. Hay là thôi đi, trong lòng cô và anh đều không có bóng dáng của đối phương, mãi mãi cũng không có khả năng.

"Chỉ cần là nơi an toàn, anh cứ đi đi." Cô quay mặt qua chỗ khác, giọng nói có chút cứng ngắc.

Anh khẽ gật đầu, khó khăn chống người ngồi dậy. Trong nháy mắt, trên vết thương lại truyền đến một trận đau nhức nhưng vẫn không thể che giấu được bi thương trong lòng. Anh thừa nhận, mình yêu cô cũng bị cô tổn thương rồi.

A Kim đỡ anh xuống giường. Thấy anh đứng không vững, cô liền lập tức tiến lên giúp đỡ không ngờ lại bị anh ngăn cản. Anh chậm rãi ổn định thân thể, nhìn cô nói: "Tuy rằng em đã mang đến phiền phức lớn cho anh nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng là vì anh mà thôi. Em yên tâm, anh sẽ thay em giải quyết tất cả. Không cần lo lắng sẽ bị cảnh sát mang đi hoặc là bỏ tù."

"Cảm ơn. Chỉ là bây giờ anh đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, tốt nhất không nên giúp em."

"Em chỉ mong được sống thanh thản, hơn nữa, cũng không thể để cục cưng bé nhỏ của em theo anh chịu khổ được."

Phong Tùy đi rồi, nhìn theo bóng dáng chiếc xe của anh rời khỏi sân nhỏ nhà họ Dương, trong lòng cô đau đớn đến vô cùng. Lần từ biệt này thực sự là suốt đời sao? Tuy không có duyên với anh, nhưng cô vẫn có tình cảm. Dù sao anh cũng đã từng đối xử dịu dàng với cô.

Chỉ là, anh bỏ được cô, lẽ nào cũng muốn bỏ luôn đứa bé này ư? Không phải gần đây anh rất quan tâm đến nó sao?

"Cố Duyên, cậu quá ngu ngốc. Người đàn ông tốt như vậy mà lại không cần." Thấy Phong Tùy rời đi, Dương Xinh Xinh cảm thấy sốt ruột thay cô.

Nhưng cô chỉ bất đắc dĩ thở dài, một lời khó nói hết nỗi lòng. Thế giới tình cảm của cô làm sao người ngoài như cô ấy có thể hiểu được chứ.

Thấy cô không nói câu nào, cô ấy lại tiếp tục mắng cô, "Cậu thích Phong Thanh thì sao chứ? Ngày kia anh ta sẽ kết hôn với người phụ nữ khác rồi. Lẽ nào ngoài anh ta ra, cả đời này cậu sẽ không yêu ai khác nữa sao? Cũng không lấy chồng ư? Cậu mau tỉnh lại đi"

"Xinh Xinh, đừng nói nữa được không?" Những thứ này cô đều nghe nhiều rồi, thậm chí đã chán ngán rồi.

Cô dùng trọn thời gian ba năm cũng không thể quên đi anh ấy, lẽ nào lúc này nói quên liền quên được sao? Mặc dù anh ấy sắp kết hôn rồi, đời này cũng sẽ không cưới cô, nhưng ai có thể quyết định được hướng đi của tình cảm chứ?

"Cậu có thể không nghe, nhưng tớ nhất định phải nói." Dương Xinh Xinh đi vòng tới trước mặt cô, càng gào to hơn, "Dù thế nào anh ấy cũng là cha ruột của đứa bé trong bụng cậu, coi như cậu vì nó mà gả cho anh ấy có sao đâu? Mà cậu đối với Phong Thanh, nói dễ nghe một chút thì là chung tình, còn khó nghe hơn chính là da mặt dày. Người ta và Tô Điền đến bên nhau rồi, cậu như thế có khác gì mấy kẻ thứ ba chuyên phá hoại gia đình người khác đâu? Cậu làm vậy có xứng với Phong Thanh, Tô Điền, Phong Tùy không chứ?"

"Xinh Xinh, nói thật với cậu." Cô hít vào một hơi thật sâu, thản nhiên nói: "Người Phong Tùy yêu không phải là tớ, cũng không phải đám người đẹp có thể chất thành đống của anh ta. Mà là cô gái đã từng cùng anh ta hiểu nhau, yêu thương lẫn nhau."

"Là ai?" Cô ấy sợ run, hỏi theo bản năng.

"Tớ không biết, cũng chưa từng hỏi anh ta. Nhưng cô ấy thực sự tồn tại."

Nếu như lúc trước cô vẫn nghi ngờ Dao Trụ không có lòng tốt, cố ý bịa đặt câu chuyện để lừa cô, nhưng sau khi nói chuyện với anh sáng nay, cô đã hoàn toàn tin tưởng. Lúc cô nhắc đến người phụ nữ kia, anh lại không hề phủ nhận.

Nếu như không có một người như vậy tồn tại, có lẽ cô sẽ thử yêu anh, nhưng anh vẫn cứ là người không quên chuyện cũ. Cô có thể không yêu cả đời, nhưng lại không cách nào sống chung với người đàn ông trong lòng luôn nhớ nhung về người phụ nữ khác.

Thậm chí cô tình nguyện ở bên Ngự Tứ. Tuy anh ngốc ngếch, hơn nữa còn cưới qua năm người vợ, nhưng thế giới tình cảm của anh lại vô cùng thuần khiết.

"Chị cũng nghĩ một người đàn ông đẹp trai, nhiều tiền giống anh không thể nào chung tình với Duyên Duyên được." Dương Sương Sương đi tới, vỗ nhẹ vai cô an ủi: "Cậu đừng nghe Xinh Xinh nói lung tung. Nó đã sớm bị Phong Tùy mê hoặc rồi."

"Nếu như anh ta muốn tớ thì tốt rồi. Tớ cũng không quan tâm chuyện anh ta có bao nhiêu phụ nữ đâu, ai!" Dương Xinh Xinh than vãn thở dài.

Đây chính là điểm khác biệt giữa nhưng cô gái, mục đích cùng suy nghĩ cũng không giống nhau. Cố Duyên nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Em thực sự thích anh ta sao

Mai chính là ngày tổ chức hôn lễ của Phong Thanh và Tô Điền, đương nhiên Cố Duyên không thể tiếp tục ở lại nhà Dương Xinh Xinh nữa. Trên danh nghĩa cô là em gái của anh ấy, đám cưới anh trai làm sao em gái có thể không tới giúp đỡ chứ?

Sở dĩ anh ấy chưa từng khuyên cô trở về là vì không hy vọng cô tham dự đám cưới của mình và Tô Điền, cũng không muốn cô nhìn thấy hai người bọn họ trở thành vợ chồng. Anh ấy có thể tưởng tượng được sau khi hôn lễ kết thúc, cô nhất định sẽ bị tổn thương sâu sắc.

Đi tới trước cửa phòng anh ấy, cô đưa tay gõ nhẹ. Khi nghe thấy tiếng trả lời vọng ra, cô mới đẩy cửa bước vào.

Trong phòng ngủ thật to, khắp nơi đều có thể nhìn thấy sắc đỏ vui mừng, đó là một loại màu sắc tràn đầy hạnh phúc.

"Duyên Duyên…" Anh ấy từ trên ghế sofa đứng dậy, trong tay cầm theo một quyển sách Kinh Thánh. Lúc này anh ấy vẫn còn có thể bình tĩnh xem Kinh Thánh sao? Trước đêm tân hôn, không phải anh ấy nên xúc động đến mức đứng ngồi không yên, đếm sao chờ trời sáng ư?

"Sao anh còn chưa ngủ?" Cô đến gần anh ấy, đặt hộp quà trong tay mình xuống trước mặt anh ấy, cười nói: "Đây là quà cưới em tặng cho anh, không biết có hợp ý hai người không?"

"Cho dù có hợp hay không, thì ý nghĩa cũng đều là tốt. Hi vọng hai người có thể trăm năm hạnh phúc." Vừa nói, cô vừa mở hộp quà ra. Bên trong chính là một đôi búp bê bằng pha lê đang chụm miệng vào nhau, tượng trưng cho hạnh phúc ngọt ngào gấp bội. Trên người mỗi con búp bê có khắc hai cái tên Phong Thanh và Tô Điền.

Cô đặt chúng trong lòng bàn tay, đưa qua cho anh ấy nhìn. Nhưng anh ấy chỉ thoáng liếc qua, rồi cười nói: "Rất đẹp, cảm ơn em."

"Cảm ơn cái gì chứ? Đây là tấm lòng của em mà." Cô cất chúng vào trong hộp.

Phong Thanh chăm chú nhìn cô cẩn thận sắp xếp chúng, buộc lại thật chắc, dịu dàng khéo léo. Dưới ánh đèn, hai hàng lông mi của cô tựa như cánh quạt, khẽ chớp tạo ra từng vệt tối xinh đẹp. Lẽ ra cô phải là người phụ nữ được người yêu cưng chiều trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở. Vậy mà ngay cả ánh mắt cũng đều thấm đẫm cô đơn, chỉ cần nhìn cô, anh đã đau lòng đến mức không thở nổi.

Anh ấy vốn tưởng rằng Kinh Thánh có thể điều chỉnh tâm trạng, giúp anh ấy yên ổn vượt qua tối nay và tương lai, thế nhưng dù cho có đọc nhiều hơn nữa cũng không thể chống lại bóng dáng khiến lòng người đau nhói của cô. Chỉ cần một ngày chưa rời xa cô, anh ấy sẽ không thể nào bình tĩnh được, anh ấy nghĩ thầm.

"Duyên Duyên, sau khi kết hôn anh sẽ rời khỏi đây." Anh nhẹ nhàng nói.

Cố Duyên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Sao đột nhiên anh lại muốn chuyển đi? Không phải đã nói sau này sẽ sống ở thành phố Tương sao?"

"Anh nghĩ nước Mỹ vẫn là thích hợp nhất đối với anh." Đây chính là quyết định anh mới đưa ra một phút trước. Rời đi, chỉ có rời xa cô, nếu không sẽ giống như Diêu Tố nói, còn tiếp tục như vậy nữa mọi người cũng không còn cách nào để sống.

"À." Cô gật đầu. Nếu anh ấy đã quyết định, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa. Đưa tay chỉ chỉ vào cửa, cô nói: "Anh ngủ sớm chút đi, tinh thần phải thật tốt đó. Em đi ngủ đây."

Cô xoay người đi ra ngoài, bước chân thật nhanh giống như chạy trốn vậy. Cô rất sợ anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang dâng lên trong mắt mình.

Anh lại muốn đi rồi, lần này sẽ là bao nhiêu cái ba năm đây? Nước Mỹ thực sự tốt hơn nơi này sao? Cô không tin.

"Duyên Duyên…" Phong Thanh bỗng gọi cô lại. Cô lập tức dừng bước, không dám quay đầu, chỉ đưa lưng về phía anh ấy.

"Em thực sự thích người đàn ông kia sao?" Anh ấy tiến lên, túm lấy tay cô, xoay người cô lại. Khi thấy nước mắt tràn đầy trong mắt cô, anh ấy liền ngẩn người, chỉ lẳng lặng nhìn cô chăm chú, trái tim đau đớn tựa như bị dao cắt.

Cô vội vàng lấy tay áo lau sạch nước mắt, gượng cười nói: "Em rất thích."

Lời nói dối của cô làm sao anh ấy lại không nhìn ra chứ? Anh ấy không vì vậy mà cảm thấy tâm trạng buông lỏng, ngược lại càng thêm đau lòng. Cổ họng giống như bị vật gì đó lấp kín, vô cùng khó chịu. Ngay cả giọng nói của anh cũng đều trở nên khàn khàn, "Em hiểu anh ta sao?"

Cô chỉ đành cúi đầu xuống. Nói thật, cô không biết gì về anh, cũng không cần thiết phải đi tìm hiểu.

"Anh ta không hề giống như vẻ bề ngoài em thấy."

“Anh có ý gì?” Cô ngẩng đầu nhìn anh lần nữa.

“Anh cũng không có cách nào để nói rõ ràng cụ thể cho em. Tóm lại em phải nhớ kỹ, anh ta chính là một người đàn ông phức tạp, nguy hiểm.”

“Thật sao?” Cố Duyên cười cười. Cô biết Phong Tùy luôn luôn thần bí, vô cùng nguy hiểm.

“Em chưa từng nghiêm túc, cẩn thận chú ý đến anh ta sao? Cho dù là hành động tác phong hay là người của anh ta?”

Một chút suy nghĩ cũng không hề có, bởi vì thời gian bọn họ ở chung với nhau không nhiều lắm, hơn nữa phần lớn đều là tranh cãi ầm ỹ.

Phong Thanh, anh đang quan tâm em sao? Nếu đã quyết định kết hôn với người khác rồi, vì sao còn muốn quản lý việc của cô chứ? Chỉ vì cảm thấy áy náy sao?

“Thích chỉ là thích, không liên quan đến những thứ khác.” Cô thờ ơ nói.

Nước mắt vẫn còn đọng lại trên mi, vì không muốn khóc thêm lần nữa, cô khẽ hít mũi nói: “Cứ như vậy đi, anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Đi được vài bước, đột nhiên cô quay đầu, chăm chú nhìn vào anh: “Phong Thanh, có thể ôm em lần cuối được không?”

Coi như cái ôm từ biệt.

Vừa dứt lời, anh ấy đã lập tức vươn tay ôm cô vào lòng. Anh ấy ôm rất chặt, tựa như sợ cô đột nhiên tránh thoát, sau đó biến mất không còn bóng dáng.

Hai trái tim nóng bỏng tựa vào một chỗ, cùng nhau quay lại năm đó. Khi ấy, lúc ôm cô anh ấy luôn luôn vui vẻ thân thiết như vậy, để hai người có thể dựa gần nhau hơn.

Cô cảm thấy mình sắp bị anh ấy nặn vào trong máu thịt rồi. Nhưng cô không hề nói gì, cũng không phản kháng, cứ như vậy lẳng lặng dựa vào ngực anh ấy, tham lam hít lấy hơi thở quen thuộc trên người anh ấy, vô cùng say sưa.

“Duyên Duyên, đừng hận anh…”

“Không, em không hận anh. Chỉ cần anh sống hạnh phúc là được.”

Cô khổ sở nói: “Kiếp sau em không muốn gặp lại anh nữa, cũng không muốn lại quen biết anh.”

“Không muốn gặp lại.” Anh ấy hít vào một hơi thật dài, nếu như kết cục chính là như vậy, anh ấy thà rằng không gặp còn hơn. Nếu không gặp gỡ, sẽ không yêu nhau, cũng sẽ không có nhiều đau khổ thế này.

Cuối cùng, cô chui ra khỏi ngực anh, xoay người nhanh chóng quay về phòng mình.

Hôm nay, chính là ngày Phong Thanh kết hôn. Từ lúc trời còn rất sớm, Diêu Tố đã đánh thức cô.

Bà ấy nói, cô là em gái duy nhất của Phong Thanh, theo quy định cần phải cùng anh ấy đi tới nhà họ Tô đón cô dâu.

Bà ấy đưa cho cô một bộ lễ phục vừa vặn. Chân váy bó sát dài từ eo tới đầu gối, kết hợp cùng áo choàng bằng nhung màu hồng nhạt, mặc lên người không hề để lộ bụng. Mái tóc dài tùy ý xõa ở sau gáy, vô cùng tươi mát xinh đẹp.

Bà ấy kiên nhẫn giải thích cho cô nghe về các lễ nghi, hình thức phải làm sau khi đến nhà họ Tô. Cô gật đầu đồng ý, nhớ kỹ từng cái một.

Mười một chiếc xe hoa được trang trí xinh đẹp trải dài từ trong sân ra tới vị trí bên ngoài cách cửa trăm mét, dẫn đầu là chiếc Cayenne. Cô đứng trong phòng khách ở tầng một quan sát anh. Hôm nay anh là chú rể, rất nhiều bạn bè thân thiết đều vây quanh anh nói lời may mắn. Tuy rằng anh ấy cười đáp lại mọi người, nhưng trong đáy mắt lại phủ đầy ảm đạm mà người khác khó có thể phát hiện.

Một ngày vui như vậy, anh lại lộ ra vẻ mặt mệt mỏi là vì đêm qua ngủ không ngon sao?

Diêu Tố nói với mọi người: “Cả nhà đã chuẩn bị xong chưa? Xong rồi thì mau lên đường thôi, đừng để lỡ giờ lành.”

“Được rồi, được rồi. Đi thôi.” Bà mối tươi cười rạng rỡ kêu to, dẫn đầu đi ra khỏi cửa, đoàn người cũng đều lần lượt theo sau. Cố Duyên chậm rãi xuống tầng, từng bước tới gần bọn họ.

Rốt cuộc Phong Thanh cũng nhìn thấy cô. Lúc này, không thể hiểu rõ cảm xúc nơi đáy mắt anh.

Cô khẽ nhếch môi mỉm cười với anh, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, mau đi thôi.”

Nhà họ Cố hân hoan phấn khởi, nhà họ Tô cũng là vui mừng náo nhiệt, cô dâu chú rể gặp mặt trong phòng, Cố Duyên cùng đội ngũ đón dâu đều chờ ở

phòng khách. Khi thấy Tô Uyên từ trên tầng đi xuống, cô đã không tự chủ mà cúi thấp đầu, toàn thân bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên. Theo lẽ thường mà nói, lúc này chắc chắn cô đang ngồi trong tù rồi, vậy mà vẫn còn ăn mặc lễ phục xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh ta.

Anh ta đùa cợt cất tiếng cười, đứng trước mặt cô nói: "Duyên Duyên, em không cần cảm thấy hổ thẹn với tôi. Hôm nay là ngày lành của Tô Điền và Phong Thanh, chúng ta không nên để chuyện khác làm ảnh hưởng tới tâm trạng."

"Tôi chưa bao giờ cho rằng mình sẽ hổ thẹn với anh, trái lại, phải là anh cảm thấy xấu hổ với tôi mới đúng. Là anh không biết xấu hổ lợi dụng tôi."

Về điểm này, cô vẫn luôn rất tức giận. Chẳng qua hôm nay là ngày vui của Phong Thanh, cô không muốn vì vậy mà phá hỏng bầu không khí. Dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, tiếp tục truy cứu cũng không có ý nghĩa gì.

"Không phải đã nói không nên nhắc tới chuyện kia sao?" Tô Uyên nhún vai cười, sau đó đột nhiên nắm lấy tay cô, "Đi, dẫn em đi xem cái khác." Nói xong, không để cho cô có cơ hội từ chối, anh ta liền kéo cô bước nhanh lên tầng.

Vốn dĩ cô muốn từ chối, nhưng còn chưa kịp nói hết câu anh ta đã kéo cô lên tầng hai. Cô đành phải coi như không có gì, theo anh ta quẹo trái quẹo phải đi tới phòng ngủ.

Trước đây lúc còn đi học, cô đã từng theo Phong Thanh đến nhà họ Tô, cũng đã đi vào phòng ngủ của Tô Uyên… Đây chính là căn phòng rộng rãi mà đơn giản, mỗi góc đều tràn đầy hơi thở đàn ông trong trí nhớ của cô.

Anh ta chỉ vào một chậu cây vạn niên thanh trên sân thượng, nói: "Em xem, tôi đã nuôi nó thành một bó lớn rồi."

"Sao cơ?" Cô có chút khó hiểu.

"Em không nhớ rõ sao?" Anh ta có vẻ rất thất vọng, nói: "Chậu vạn niên thanh này là em đưa cho tôi."

"Sao một chút ấn tượng tôi cũng không có nhỉ?" Cố Duyên nhíu mày, cô từng đưa vạn niên thanh cho Tô Uyên sao? Không phải cô giả vờ mà thực sự cô không hề nhớ gì hết.

"Đương nhiên em không có ấn tượng rồi, nhưng mà tôi có thể nhắc cho em nhớ lại. Chậu cây này là do em nhặt được ở trên đường rồi đưa cho tôi. Trước đây em đã từng nói, chờ tôi trồng cho gốc cây vạn thiên thanh đã bị bánh xe nghiến thành hai đoạn sống lại, em sẽ gả cho tôi."

Cô bỗng nhiên hiểu ra, rốt cuộc cũng nhớ lại.

Đúng vậy, cô đã từng nói như vậy. Đó là một buổi xế chiều của bốn năm trước. Hôm ấy, cô theo Phong Thanh tới tham dự sinh nhật của bạn học, sau khi tan cuộc, ba người cùng nhau ra về. Khi đó Tô Uyên rất thích trêu chọc cô, hai người cứ như đứa trẻ đuổi bắt chạy quanh anh ấy. Bỗng anh ta tức giận nói: "Cố Duyên, cẩn thận bị anh bắt được, em sẽ phải gả cho anh đấy."

"Gả cho anh cũng được, nhưng anh phải làm cho gốc cây vạn niên thanh này sống lại." Cô vung tay ném cho anh ta cái cây đã bị đứt thành hai đoạn, đó là công cụ dùng để đùa giỡn suốt dọc đường của bọn họ. Không chỉ có thân cây bị gãy mà ngay cả lá cũng đều rập nát.

Khi đó bọn họ không biết vạn niên thanh lại có sức sống mãnh liệt như vậy. Cố Duyên cũng thật không ngờ, Tô Uyên lại thực sự mang nửa nhánh cây đó về nhà trồng, hơn nữa nó còn lớn lên vô cùng tươi tốt.

"Xin lỗi, tôi không nhớ rõ." Cô vẫn lắc đầu.

"Xem ra em không muốn nhận món nợ này rồi." Anh ta nhíu mày nhìn cô.

Không sai, cô chính là không muốn nhận món nợ này, bởi vì đây chẳng qua chỉ là một câu nói đùa trong lúc cô và Phong Thanh yêu đương ngọt ngào nhất mà thôi. Mặc dù hôm nay anh ấy đã cưới người khác, nhưng cô cũng không thể chỉ vì một câu nói mà gả cho anh ta. Dựa vào thân phận của cô, không cần biết người nhà Tô Uyên có chấp nhận hay không, ngay cả chính cô cũng không thể nào đồng ý.

Anh ta mỉm cười nói: "Duyên Duyên, thực ra em có thể suy nghĩ về việc để tôi trở thành cha của đứa trẻ, ít nhất ở trong mắt Phong Thanh tôi sẽ không dám bắt nạt em. Vậy thì, hai nhà chúng ta chính là thân càng thêm thân rồi, thế nào?"

"Tô Uyên, đây coi như là anh đang cầu hôn sao?" Cô ngước mắt lên quan sát khuôn mặt tươi cười dịu dàng của anh ta.

Anh ta thản nhiên nhún vai, "Em cứ coi như tôi đang cầu hôn đi, còn nhẫn thì hôm khác tôi sẽ bổ sung."

Cố Duyên im lặng, ánh mắt chăm chú nhìn vào chậu vạn niên thanh xanh biếc, nhẹ nhàng hít vào một hơi, "Hãy quên nó đi, Tô Uyên, chúng ta cũng không còn là mình của trước đây nữa. Một người phụ nữ đã trải qua thăng trầm giống như tôi, anh còn muốn lấy làm gì?"

Cố Duyên, ngay cả từ chối người khác em cũng phải khéo léo vậy sao. Tô Uyên mỉm cười giễu cợt.

"Phong Tùy có thể liều mạng bảo vệ em chứng minh em đang còn giá trị. Lẽ nào em vẫn thích anh ta sao?"

"Hôm đó rời đi, anh ta đã nói với tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa, cho nên…" Cô khẽ lắc đầu, giữa hai hàng lông mày nhuộm đầy thương cảm. Phong Tùy, người đàn ông đến vội mà đi cũng vội này, thực sự đã trở thành một vị khách qua đường trong sinh mệnh của cô.

“Tôi không tin anh ta không trở lại.” Anh ta dứt khoát lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tôi đồng ý

Không tin, anh dựa vào cái gì mà không tin chứ? Trong lòng cô rất khó hiểu, không phải anh không hề hiểu Phong Tùy bằng cô sao?

“Đương nhiên, cho dù anh ta trở về, tôi vẫn sẽ không buông tha anh ta.” Anh nói thêm một câu.

Trong lòng cô bỗng cảm thấy căng thẳng, khẽ nâng mắt nhìn anh ta, chỉ là rất nhanh lại cụp mắt xuống. Lời này của anh ta tuy rằng rất đáng tức giận nhưng đây chính là trách nhiệm của anh. Phong Tùy không chỉ giết người mà còn bắn cảnh sát bị thương. Đời này anh muốn bình an vượt qua là không thể nào.

“Đến giờ rồi, nên ra cửa thôi!” Giọng nói sắc bén, hưng phấn của bà mối từ dưới tầng truyền lên. Cô xoay người ra khỏi phòng ngủ, anh cũng theo sát phía sau. Tại khúc quanh trên cầu thang, hai người đúng lúc chạm mặt cô dâu chú rể đang dắt tay nhau đi tới.

Phong Thanh tuấn tú sánh vai bên cạnh Tô Điền xinh đẹp, được một đám người bao gồm cả trai lẫn gái vây quanh tung tăng reo hò đi về phía trước. Cô dừng bước, thực sự không thể nhìn ra vẻ vui mừng trên mặt anh là thật hay giả. Nhưng còn Tô Điền, toàn thân cô ta đều toả ra cảm giác hạnh phúc rất bắt mắt. Đặc biệt ném tới cho cô cái nhìn vô cùng kiêu gạo, cực kỳ đắc ý.

Cô ta vẫn luôn có thái độ thù địch với cô, hy vọng qua hôm nay mọi thứ đều sẽ tốt hơn.

Qua ngày này, hai người bọn họ sẽ chính thức trở thành vợ chồng, người ta có lý do để kiêu ngạo, không phải sao?

Cô đi theo đoàn người từng bước xuống tầng, bên tai tràn đầy tiếng nhạc vui mừng cùng tiếng cười nói của mọi người. Nếu như Phong Thanh thực sự vui vẻ, tại sao cô không để cho anh đi chứ? Cô mỉm cười chúc phúc, bỗng chốc nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, nắng vàng rực rỡ, gió biển khẽ thổi qua mặt lại không hề lạnh lẽo chút nào.

Hội trường tiệc cưới dựa theo yêu cầu của Tô Điền, khắp nơi đều có thể nhìn thấy màu xanh quyến rũ xinh đẹp. Thảm đỏ thật dài kéo tới tận bờ biển, gió nhẹ lướt qua thổi bay lụa trắng. Hai người bọn họ cùng dắt tay nhau bước lên thảm đỏ.

Dàn phù dâu xách theo giỏ hoa gắng sức rải cánh hoa lên người bọn họ, dưới cơn gió biển hiu hiu, cánh hoa nhẹ nhàng tung bay khắp mọi nơi, cực kỳ xinh đẹp. Đây chính là hôn lễ mà cô ta mong muốn, thực sự vô cùng lãng mạn.

Diêu Tố cười đến toe toét, ông cụ Cố và ông Cố cũng đều thoải mái. Cố Duyên rất muốn vui vẻ mỉm cười giống như mọi người, ít nhất bề ngoài vẫn phải tỏ ra vui mừng, thế nhưng, khóe miệng lại cứng ngắc vô cùng, cười còn khó nhìn hơn cả khóc.

Lấy tư cách là người nhà chú rể để tham dự đám cưới thật là giày vò người ta, cô cảm giác mình sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhưng bên cạnh có nhiều bạn bè thân thiết như vậy, cô lại đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên dành cho người nhà, không thể để lộ ra sự thất lễ được.

Đột nhiên cô cảm thấy tay mình được một bàn tay dịu dàng hiền hậu nắm lấy, trong chớp mắt đã sưởi ấm giá rét cho cô. Cô bỗng giật mình, nghiêng đầu sang bên cạnh, hóa ra là ông cụ Cố. Ông cụ thấy cô có chút cảm động, khóe môi già nua khẽ động nhưng lại không hề nói ra lời nào. Có lẽ lúc này, ông cũng không biết nên nói gì.

Một lát sau, ông mới thở dài, ôm cô cảm thán: “Duyên Duyên, là ông nội có lỗi với cháu…”

Cô nhướn mày nhìn ông, không rõ vì sao ông lại nói vậy vào lúc này. Những lời này là có ý gì chứ? Chẳng lẽ ông hối hận vì đã gả cô cho nhà họ Ngự sao? Rõ ràng mấy ngày trước ông vẫn còn khuyên cô trở về mà.

Hay là chuyện cô và Phong Thanh phải xa nhau có liên quan đến ông? Cô không hy vọng là vậy.

“Tôi đồng ý.” Nghe Phong Thanh nói ra ba chữ này, cô liền ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện có mục sư chứng giám, bọn họ đã hứa hẹn cả đời rồi.

“Tôi cũng đồng ý.” Tô Điền vội vàng nói.

“Vậy thì mời hai người trao nhẫn cho nhau.” Mục sư tuyên bố.

Phù rể, phù dâu lập tức đưa nhẫn, đó là một đôi nhẫn kim cương, kiểu dáng đơn giản trang nhã, rực rỡ chói mắt. Một tay Phong Thanh nhận lấy chiếc nhẫn, một tay nhẹ nhàng nâng tay cô ta lên, dịu dàng đeo vào ngón trỏ của cô ta.

Trong thời khắc vốn nên hạnh phúc nhất này, nụ cười trên khuôn mặt cô ta lại đột nhiên tối sầm, cái miệng nhỏ nanh chu lên: "Đây không phải cái nhẫn em muốn."

Mọi người có mặt ở đây đều ngẩn người, mục sư cũng sợ run lên, cả hội trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, tất cả đều nín thở dõi mắt về phía hai người.

Cái cô ta muốn chính là chiếc nhẫn có viên kim cương hình trứng chim bồ câu mà hai người đã cùng nhau đặt, vô cùng xa hoa, tao nhã, cao quý xinh đẹp, còn có cái tên rất kêu 'Trái tim vĩnh hằng', chính là do anh đặc biệt đặt riêng cho cô. Chứ không phải là chiếc nhẫn đơn giản giống như bây giờ.

Sau một lúc sửng sốt, Diêu Tố mới vỗ gáy, vội lên sân khấu kéo tay Tô Điền, áy náy nói: "Đều trách mẹ, trách mẹ, chỉ vì mẹ cảm thấy cặp nhẫn này tương đối thích hợp. Điền Điền à, con trước hết cứ chấp nhận đi, sau khi hôn lễ kết thúc đổi lại là được mà."

"Vậy không được! Con không muốn cái này." Cô ta kiên quyết từ chối.

Đó là chiếc nhẫn Phong Thanh mua cho cô ta, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Còn cái này lại do Diêu Tố mua, đối với cô ta mà nói nó không có chút giá trị nào.

Diêu Tố cảm thấy rất khó xử. Vào lúc tất cả mọi người đều đang căng thẳng, Cố Duyên bỗng đứng lên nói: "Để tôi quay về lấy."

Đột nhiên cô ta quay sang trợn mắt nhìn cô, tức giận nói: "Cô đừng ở chỗ này giả vờ tốt bụng nữa, đây nhất định là ý kiến của cô. Lúc nào cô cũng ghen tị chuyện tôi và Phong Thanh kết hôn. Cô…"

"Điền Điền." Tô Uyên đi tới, trừng mắt khẽ quát cô ta, "Em nói cái gì vậy? Mọi người bên dưới đều đang nhìn đấy."

"Anh! Bọn họ bắt nạt em. Em còn chưa vào cửa mà bọn họ đã hùa nhau ăn hiếp em rồi." Cô ta nức nở khóc to, tố cáo.

Diêu Tố không ngừng xua tay: "Không có không có. Con là con dâu của nhà họ Cố, sao chúng ta có thể ức hiếp con chứ?"

"Vậy tại sao lại lén lút đổi nhẫn cưới của chúng tôi?"

"…"

Cố Duyên xoay người chuẩn bị về nhà đổi nhẫn nhưng Phong Thanh đã cất bước đi xuống, túm chặt tay cô, "Để anh đi. Nhẫn ở trong phòng anh, chỉ có anh mới lấy được."

Nói xong, anh liền bước nhanh ra khỏi hội trường tổ chức đám cưới. Chiếc xe Cayenne quay đầu, phóng đi như gió.

Nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, Diêu Tố vẫy tay hét to, "Chậm thôi. Nhớ chú ý an toàn."

Đợi đến khi bà ấy nói xong, chiếc xe sớm đã không còn trông thấy bóng dáng…

Trong lúc nhất thời, cả hội trường đều rơi vào cục diện bế tắc, Tô Điền xoay người trở về phòng nghỉ ngơi dành cho cô dâu. Sau khi trách mắng cô ta một trận, ông bà Tô mới bắt đầu động viên tinh thần cô ta. Cô ta càng khóc càng khổ sở, dường như muốn xả toàn bộ uất ức vẫn luôn chôn vùi dưới đáy lòng, khuôn mặt trang điểm kĩ càng cũng nhòe đi vì nước mắt khiến người khác nhìn vào cảm thấy thương tiếc.

Lúc này, Cố Duyên đang đứng nghỉ ngơi ở bên ngoài, cô cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Mãi đến khi cảm xúc của cô ta ổn định hơn một chút, cô mới đi vào. Cô ta căm hận trừng mắt lườm cô, rồi nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác.

Cô nhìn cô ta chằm chằm, bình tĩnh nói: "Chị Tô Điền, suýt nữa chị đã trở thành chị dâu của em rồi, đây không phải là ước muốn của chị sao? Chỉ vì một chiếc nhẫn mà bỏ lỡ Phong Thanh, chị không sợ bản thân sẽ hối hận suốt đời sao?"

"Bỏ lỡ? Làm sao tôi có thể bỏ lỡ anh ấy chứ. Chẳng bao lâu nữa anh ấy sẽ mang theo chiếc nhẫn của tôi về đây." Cô ta không phục nói.

Cô lắc đầu cười khổ: "Chị không nhận ra vẻ mặt anh ấy lúc rời đi rất thất vọng ư? Không phải chị rất yêu anh ấy sao? Vậy mà không hiểu tính cách của anh ấy? Lần này anh ấy đi, chưa chắc đã quay về."

"Cô nói cái gì? Làm sao anh ấy có thể không trở lại chứ? Anh ấy chỉ về lấy nhẫn cho tôi mà thôi, cô đừng dọa tôi," Cô ta đứng lên, kéo làn váy chạy tới tủ đồ, lấy di động ra bắt đầu gọi cho anh ấy.

Nhưng hết lần này tới lần khác, vẫn không chờ được anh nghe máy. Cố Duyên đứng trước mặt cô ta, nhìn vẻ tự tin kiêu ngạo của cô ta đang dần chuyển thành nóng lòng như lửa đốt.

Từ trước tới nay, cô vẫn luôn hiểu rất rõ con người anh ấy. Nhất định anh ấy sẽ không bao giờ ép buộc bản thân phải làm những việc mà mình không thích. Từ giây phút anh ấy xoay người rời đi kia, rốt cục cô cũng hiểu, anh không hề thật lòng muốn đám cưới này.

Chỉ vì liên quan đến cô mà cô ta liền trở nên ngang ngược vô lý, cũng không để ý đến hậu quả. Đây xem như một loại trừng phạt đối với cô ta sao?

Cô ta đột nhiên nói với cô: "Duyên Duyên, Phong Thanh không nghe điện thoại của tôi, cô giúp tôi gọi cho anh ấy có được không? Cô hãy nói với anh ấy tôi không muốn chiếc nhẫn trái tim vĩnh hằng kia nữa, chỉ cần anh ấy quay về hoàn thành lễ cưới này mà thôi. Cô giúp tôi một chút được không? Xin cô đó."

Cô ta càng nói càng kích động. Cố Duyên bị cô ta lay mạnh không thể đứng vững, cô khó xử lùi về sau một bước. Giúp cô ta gọi điện cho Phong Thanh…như vậy thích hợp không? Anh ấy thực sự sẽ nghe điện thoại của cô sao?

"Duyên Duyên, trước kia là tôi không tốt, thái độ đối với cô vẫn luôn có vấn đề. Sau này nhất định sẽ không thế nữa, có được không?" Nói xong, khóe mắt cô ta lại ươn ướt, lần này không phải vì tủi thân hay tức giận, mà vì sốt ruột.

Thấy cô ta nóng lòng như vậy, cô đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý. Sau đó xoay người qua chỗ khác, bắt đầu gọi điện cho anh ấy.

Điện thoại của cô vậy mà anh ấy cũng không nghe. Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Trái tim tựa như bị vật gì đó xẹt qua, đau đớn dữ dội. Cô nghĩ, rốt cuộc trong lòng anh đang dồn nén bao nhiêu đau thương chứ? Nhất định không thể nào ít hơn cô được. Đến cuối cùng, ai mới là người nắm giữ vận mệnh này? Là ai đã đánh mất đối phương trong cuộc tình này?

"Chắc chắn anh ấy đã xảy ra chuyện." Cố Duyên nhỏ giọng nỉ non. Di động từ bên tai cô trượt xuống, 'Cạch' một tiếng, nằm trên mặt đất.

Tô Điền tức giận, tát vào mặt cô, "Cô đang rủa anh trai của mình đấy, biết không hả?"

Lúc này, cô đã không còn cảm giác gì nữa, có lẽ đau đớn trong lòng sớm đã khiến toàn thân tê dại. Cô chỉ im lặng, không hề lên tiếng, cũng không giải thích gì cả.

Di động nằm trên sàn nhà đột nhiên reo vang, cô vội khom lưng nhặt điện thoại lên, vừa nghĩ có thể là anh ấy gọi tới, cô liền nhanh chóng ấn nút trả lời. Trong ống nghe truyền tới giọng nói của một cô gái: "Xin chào, đây là trung tâm cấp cứu 120…"

Chân cô run rẩy mềm nhũn, đối phương nói gì sau đó, một câu cô cũng không hề nghe rõ, ý thức dần dần biến mất từng chút một.

Trung tâm cấp cứu…

Phong Thanh…

Cô không có dũng khí, cũng không có can đảm tiếp nhận tin tức này.

Cô không biết mình trốn tránh bao lâu, ngủ bao lâu, cho đến khi tỉnh lại liền bị một mảnh trắng toát mênh mang làm cho hoa mắt. Đây là màu sắc đặc trưng của bệnh viện.

Cô liếc mắt nhìn quanh bốn phía, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, không có người thân, càng không có Phong Thanh. Ngoại trừ Tô Uyên ra thì không có người thứ hai.

"Em tỉnh rồi." Anh thản nhiên mỉm cười, "Em có thể khiến cho mọi người thêm loạn đấy, biết không?"

Những ký ức trước khi bất tỉnh tựa như một cuốn phim cũ chậm rãi chiếu lại từng tấm một. Trung tâm cấp cứu… Phong Thanh…

Cô nhìn chằm chằm vào anh, nín thở hỏi: "Phong Thanh sao rồi?"

Vừa hỏi, trong lòng cô vừa âm thầm cầu xin anh không cần nói cho mình biết bất kỳ tin tức gì liên quan đến anh ấy. Cô không muốn nghe, cũng không dám nghe. Nhưng anh vẫn rất tàn nhẫn nói cho cô biết, anh ấy bị lật xe trên đường núi bao quanh Đà Lân, rơi xuống vực, chiếc xe Cayenne đã cháy sạch chỉ còn lại bộ khung, anh ấy cũng lành ít dữ nhiều.

Trong phút chốc, cô đã hoàn toàn sụp đổ, đau đớn khóc to thành tiếng. Cô không để ý đến kim truyền nước biển ở tay trái, lảo đảo xuống giường, muốn rời khỏi phòng bệnh.

Một tay Tô Uyên ôm lấy cô, tay còn lại túm chặt cánh tay đang truyền nước biển của cô, sốt ruột nói: "Cố Duyên, em còn định tiếp tục khiến cho mọi người thêm loạn sao? Lúc này không ai có tâm trí để chăm sóc em đâu. Nếu như em thực sự muốn tốt cho Phong Thanh thì phải mạnh mẽ lên."

Đâu có ai không muốn mạnh mẽ, tốt lành chứ? Chỉ là, cô không thể làm được.

Ba năm trước, lúc Phong Thanh rời đi, tim cô dường như đã bị chia cắt một nửa. Cô có thể ép buộc bản thân tiếp nhận việc anh không thương mình, sẽ cưới người phụ nữ khác. Nhưng nếu muốn cô tiếp nhận việc từ nay về sau anh sẽ biến mất khỏi thế giới này, vậy chẳng khác nào đang dùng dao mạnh mẽ khoét sâu vào trái tim chỉ còn lại một nửa của cô.

Không có tim, cô còn có thể sống sao? Không thể nào…

"Tôi muốn gặp anh ấy…" Cô quay đầu nhìn anh cầu xin.

"Phong Thanh vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, không ai được gặp cậu ấy hết."

“Vậy để tôi chờ anh ấy đi ra từ phòng cấp cứu cùng mọi người đi.”

Cố Duyên vẫn rất kiên trì. Dễ dàng nhận thấy cho dù là ai tới đây cũng không thể lay động được cô. Anh biết có ép cô ở lại cũng vô ích, đành phải gật đầu, “Được, chờ sau khi truyền xong tôi sẽ đưa em qua đó. Nhưng em phải đồng ý với tôi một điều kiện, không được phép kích động.”

Chỉ cần có thể tới gần Phong Thanh, có điều kiện gì mà cô không thể đồng ý chứ? Thậm chí cô còn không nghe rõ những lời anh nói, chỉ vội vàng gật đầu đáp ứng.

Chờ đợi là một quá trình dài đằng đẵng, cô chăm chú nhìn vào ống truyền đang nhỏ xuống từng giọt, trong lòng nóng như lửa đốt.

Rốt cuộc cũng đã truyền xong. Cô vội vàng xuống giường, lại phát hiện chân mình không ngừng run rẩy, không biết là do sợ hãi hay là lo lắng. Ông cụ Cố và ông Cố đang ngồi im lặng trước cửa phòng cấp cứu, Diêu Tố đưa tay lau nước mắt, hai mắt đã sớm khóc đến đỏ hoe. Tô Điền cũng đang ở đây đau lòng khóc thầm.

Thấy cô xuất hiện, cô ta bỗng trở nên vô cùng kích động, xông tới cấu xé cô. May mà Tô Uyên nhanh tay lẹ mắt, kịp thời che chở cho cô.

“Anh, là do cô ta hại Phong Thanh thành như vậy, tại sao anh còn muốn bảo vệ cô ta chứ?” Cô ta khóc lóc lên án.

Anh tức giận trừng mắt nhìn cô ta, “Nếu như không phải tại em tùy hứng làm sao Phong Thanh lại có thể xảy ra tai nạn chứ? Còn không biết xấu hổ mà trách móc Cố Duyên.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phong thanh đã xảy ra chuyện

Tô Điền đau lòng, từ đầu đến cuối, cô ta vẫn không chịu thừa nhận, cũng không dám thừa nhận lỗi lầm thuộc về mình. Nhưng ngay cả người anh trai ruột thịt của cô ta cũng nói như vậy. Cô ta khóc to đẩy anh ra, chạy nhanh về phía cửa bệnh viện.

Anh bất đắc dĩ thở dài, quay sang động viên cô: “Em đừng để ý những gì con bé nói. Nó đã sốt ruột đến phát điên rồi.”

Cố Duyên vô cùng khổ sở, lúc này ngoại trừ tình trạng của Phong Thanh, cô đâu còn tâm trí để ý đến suy nghĩ của người khác chứ? Cô lướt qua anh ta, từng bước tới gần cửa phòng cấp cứu, ngắm nhìn ngọn đèn trên cửa.

Phong Thanh đang ở bên trong. Một người luôn ở đây cứu giúp người khác như anh vậy mà hôm nay lại trở thành bệnh nhân để người khác chữa trị.

Cô xoay người đi tới chỗ Diêu Tố. Mẹ con bọn họ ôm chặt lấy nhau, khổ sở khóc lóc.

Cô nức nở, nỉ non: “Mẹ, là lỗi của con, là lỗi của con…”

Bà ấy lắc đầu, không nói nên lời. Lúc này không phải cô chỉ nên có tâm trí lo lắng cho tình trạng vết thương của Phong Thanh thôi sao? Truy cứu những thứ này còn có ý nghĩa gì? Tuy rằng bà cũng giống như Tô Điền cho rằng người sai là cô. Nếu không có cô, Phong Thanh sẽ không biến thành như ngày hôm nay.

Anh ấy yêu cô, yêu đến sâu đậm. Thời gian ba năm vẫn không thể thay đổi được anh ấy, Tô Điền xinh đẹp cũng không thể làm anh ấy quên cô. Không chỉ mình bà biết rõ tình cảm của anh ấy, mà có lẽ tất cả mọi người trong nhà họ Cố đều biết, nhưng…

Trải qua gần tám giờ cấp cứu, bác sĩ không mang đến tin tức tốt cho mọi người, ngược lại chỉ hỏi người nhà có muốn từ bỏ chữa trị hay không? Nghe thấy đề nghị này, Diêu Tố liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cố Duyên không hề ngã xuống, bởi vì cô không thể ngã. Cô sợ sau khi mình sụp đổ, bác sĩ sẽ thực sự từ bỏ trị liệu. Cô khóc cuồng loạn, nước mắt rơi xuống như mưa, cầu xin bác sĩ cố gắng cứu chữa cho anh ấy.

Bác sĩ tàn nhẫn lắc đầu, “Bệnh nhân bị thương quá nặng, cho dù cứu sống cũng sẽ trở thành người thực vật, chính là kẻ tàn tật. Cần gì phải lãng phí tiền bạc, hơn nữa còn gây nên đau khổ cho tương lai của mình chứ?”

“Miễn là anh ấy còn sống, cho dù là người tàn phế chỉ còn lại hô hấp tôi cũng cần anh ấy.”

Đúng vậy, chỉ cần anh ấy có thể sống là tốt rồi. Cô không sợ đau khổ, dù cho phải dùng thời gian cả đời để chăm sóc anh, làm bạn anh. Có anh bên cạnh, nằm cũng được, đứng cũng không sao, cô sẽ không cảm thấy cô đơn. Không phải ước nguyện đời này của cô là có thể được ở bên anh trọn đời sao?

Bác sĩ thấy cô kiên trì như vậy, đành thôi khuyên nhủ, xoay người trở lại phòng cấp cứu.

Lại trôi qua hai tiếng nữa, Phong Thanh được bác sĩ và y tá đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh kể từ sau khi anh ấy rời khỏi hôn lễ. Lúc thấy băng gạc dính máu quấn đầy trên đầu, trên người anh, khuôn mặt tái nhợt của anh, cô lại lần nữa tan vỡ.

Cô khóc thật to, không ngừng kêu tên anh, nắm chặt bàn tay của anh. Cho dù cô cố gắng muốn đánh thức anh dậy thế nào đi chăng nữa, anh vẫn không hề có phản ứng gì.

Y tá vội vã đẩy anh tới phòng chăm sóc đặc biệt, lần nữa ngăn cách cô ở ngoài cửa. Đợi suốt một ngày, mong mỏi ngóng trông, chẳng qua cũng chỉ đổi lại một cái liếc mắt vội vã, tàn nhẫn như vậy.

Anh Phong Thanh của cô, chưa bao giờ đáng thương thê thảm như thế.

Não bộ bị tổn thương rất nghiêm trọng, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến anh không có cách nào tỉnh lại.

Đã ba ngày trôi qua, cô không hề rời khỏi bệnh viện dù chỉ một lát, ngày đêm canh giữ ở khu vực chờ của phòng chăm sóc đặc biệt đợi anh tỉnh lại. Tuy rằng hy vọng vô cùng mong manh, nhưng cô tin tưởng, chỉ cần cô sẵn lòng chờ đợi thì nhất định anh sẽ tỉnh lại.

Thấy cô như vậy, trong lòng ông cụ Cố vô cùng đau xót. Chỉ là ông không thể nào lay động được sự cố chấp của cô.

Nhìn ông cụ đang đi tới, cô lặng lẽ mở miệng, nói: "Ông nội, ông không cần khuyên cháu đâu. Chỉ có ở chỗ này, tâm trạng của cháu mới dễ chịu một chút. Ông cứ để cháu ở đây chờ anh ấy đi."

Phong Thanh đang ở trong phòng bệnh, một mình lẻ loi, lạnh lẽo. Cô sợ anh tỉnh lại không tìm thấy người nhà liền sẽ đau lòng.

"Nhưng cháu vẫn phải chú ý đến thân thể chứ." Ông cụ khe khẽ thở dài, ánh mắt rơi vào phần bụng hơi nhô lên của cô, "Lẽ nào ngay cả con mình cháu cũng không lo sao? Bác sĩ đã dặn cháu phải nghỉ ngơi thật nhiều mà."

Ba ngày qua, cô ăn không được, ngủ không ngon, đôi mắt khóc đến vừa đỏ vừa sưng. Ông sợ Phong Thanh còn chưa tỉnh lại thì chính cô đã ngã xuống trước rồi.

Trong lòng cô rất rõ ràng, nếu như ngay cả cục cưng của cô cũng không chịu hiểu cô, vậy cô thực sự cũng không biết phải làm sao. Nhưng dường như đứa bé này không hề quan tâm đến cô, còn làm cô đau một trận. May mà bác sĩ nói không có chuyện gì.

Ông Cố vẫn luôn không nói câu nào lúc này lại ngồi xuống cạnh cô, lên giọng ra lệnh cho cô: "Duyên Duyên, ở đây có rất nhiều người chăm sóc cho Phong Thanh, con mau về nghỉ ngơi đi. Sau này ít tới bệnh viện thôi."

"Không." Cô theo bản năng lắc đầu, "Con không muốn về nhà, con phải ở lại chỗ này."

"Ngay cả bản thân con còn không chăm sóc tốt thì ở lại có ích gì? Hơn nữa, đã có bạn gái Tô Điền của nó ở đây rồi, không cần đến con đâu." Giọng nói của ông dần trở nên lạnh nhạt.

Từ nhỏ, cha đã thờ ơ với cô, cũng không quan tâm cô bằng ông nội, cho nên cô rất sợ ông ấy, không dám làm trái ý ông bất cứ chuyện gì. Nhưng hôm nay lại không giống vậy, cho dù là ai đi nữa cũng không thể đuổi cô khỏi chỗ này.

Cô đi tới trước mặt Diêu Tố, lẳng lặng quỳ xuống, nâng lên khuôn mặt ướt nhòe nước mắt nhìn bà ấy cầu xin, "Mẹ, để con chăm sóc cho Phong Thanh đi. Dù cho anh ấy có biến thành dáng vẻ gì thì con cũng sẽ không ghét bỏ anh ấy, sẽ chăm sóc anh ấy cả đời cho đến khi không còn sức lực mới thôi. Tình yêu không thể mua bán, con sẽ không nhường lại anh ấy lần nữa, con muốn ở bên anh ấy cả đời."

Bà ấy kinh ngạc nhìn cô, một lúc lâu sau lại lắc đầu từ chối.

"Mẹ, xin mẹ đó."

"Mày im miệng cho tao." Ông Cố đột nhiên xông tới, hung hăng đánh cô một bạt tai. Cố Duyên sợ hãi kêu lên, lập tức ngã nhào xuống đất.

Ông cụ Cố muốn đi lên giúp cô nhưng cuối cùng cũng chỉ biết thở dài lắc đầu, cố gắng ngồi im tại chỗ. Ông Cố tức giận gào to: "Sao mày lại không thể ngoan ngoãn nghe lời người lớn quên Phong Thanh đi, tự tìm cuộc sống cho riêng mình chứ? Tại sao cứ mãi giữ lấy không buông? Mày làm hại nó còn chưa đủ sao? Còn muốn nó chết nữa sao?"

Cố Duyên sợ run nhìn ông ấy nổi giận đùng đùng, thực sự không rõ vì sao ông ấy phải nói ra những lời tuyệt tình như vậy.

Cô không phục, lắc đầu nói: "Con chẳng qua chỉ là muốn yêu một người cả đời mà thôi, con sai ở đâu chứ?"

"Mày yêu Phong Thanh chính là sai lầm rồi."

"Con không hiểu. Cha, rốt cuộc con có phải là con gái ruột của cha không vậy?"

"Không phải."

Cố Duyên giật mình, sững sờ nhìn người đàn ông mà mình đã gọi là cha suốt nửa đời người này. Vì sao ông ấy có thể nói ra nhưng lời tuyệt tình như vậy chứ? Chỉ vì tức giận mà có thể nói năng lung tung sao?

Ông ấy nhìn cô chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày không phải họ Cố. Nhà họ Cố không có một đứa con gái như mày."

"Vậy con họ gì?"

"Mày họ Phong, giống Phong Thanh vậy."

Bốn phía bỗng chốc trở nên tĩnh mịch, chỉ có Cố Duyên cùng ông Cố đang trừng mắt nhìn nhau. Cô ngơ ngác, trong lúc nhất thời không thể hiểu nổi. Cô không phải họ Cố mà là họ Phong? Cha vừa mới nói vậy sao?

Nghiền ngẫm tỉ mỉ những lời này, biểu cảm trên mặt cô dần dần thay đổi.

Diêu Tố cúi đầu che miệng khóc nức nở. Ông cụ Cố đi tới, vỗ nhẹ vai cô thở dài, "Duyên Duyên, đàn ông tốt trên đời này nhiều như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác cháu vẫn lựa chọn anh ruột của mình chứ?"

Anh ruột… Trong lòng cô vô cùng kinh sợ, giờ phút này, cô đã lập tức hiểu rõ rất nhiều chuyện. Vì sao trước khi Phòng Thần trở về mấy ngày ông nội lại ép cô gả cho Ngự Tứ, vì sao Diêu Tố rất thích giới thiệu bạn trai cho cô, vì sao từ nhỏ ông Cố đã không thích cô, vì sao ba năm trước đây Phong Thanh lại đột nhiên biến mất. Mọi thứ đều đã có đáp án.

Cô lại nghĩ tới mấy ngày nay, mỗi lần cô nhìn thấy anh ấy đều là lúc trong đáy mắt anh mang đầy ưu thương không dễ dàng nhận ra. Nghĩ tới rõ ràng anh không yêu Tô Điền nhưng vẫn kiên trì muốn kết hôn cùng cô ta. Lòng anh phải đau đớn cùng bất đắc dĩ đến mức nào chứ. Hóa ra anh đã sớm biết hết tất cả.

Xem ra mấy ngày qua không chỉ có mình cô đau đớn, nhất định anh ấy còn khó chịu hơn rất nhiều.

Chỉ là, muốn cô tiếp nhận chuyện anh ấy là anh ruột của mình, vậy thà bị giết chết cô còn cảm thấy thoải mái hơn.

Giờ khắc này, cô tình nguyện người nằm bên trong chính là mình.

"A" Tiếng thét chói tai thật dài tràn ra khỏi cổ họng cô. Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cô lại lần nữa té xỉu trên đất.

Sau khi chi tay anh ấy, cô đã nghĩ tới vô số lý do. Có thể là anh thay lòng đổi dạ, anh không thích loại con gái có hoàn cảnh gia đình bình thường giống cô hoặc là anh chẳng khác gì đa số đàn ông trên thế giới này đều thích những cô gái xinh đẹp, vóc dáng hoàn hảo, gia thế hiển hách như Tô Điền.

Đã nhiều lần cô nghĩ anh ấy rời đi nhất định là có nguyên nhân, có lẽ là ông Cố không thích anh, cho nên đã phản đối anh không được ở bên con gái mình. Hoặc có thể ngược lại là Diêu Tố không thích cô, nên đã cấm đoán hai người, hoặc là…

Nói chung rất nhiều khả năng, rất nhiều giả thiết cô đều nghĩ qua chỉ duy nhất không nghĩ đến… anh ấy lại là anh ruột của cô. Đả kích lớn như vậy, sao cô có thể chịu được chứ?

Cô vô cùng hối hận vì sao bản thân lại phải hỏi ông Cố mình họ gì chứ, vì sao lại biết rõ sự thật này.

Cô tình nguyện giống như trước đây, cái gì cũng không biết. Dù phải nhìn anh ấy cưới người phụ nữ khác, thấy anh ấy thay lòng đổi dạ thì ít nhất cô vẫn có thể tiếp tục yêu anh ấy, có thể chôn giấu nguyện vọng tốt đẹp trong lòng. Bây giờ thì sao? Thật đáng thương khi ngay cả tư cách để yêu anh ấy cô cũng không có, muốn ở cạnh anh, chăm sóc cho anh cả đời cũng không được.

Cuộc sống như vậy thật không có ý nghĩa, thật vô nghĩa…

"Duyên Duyên, con đừng như vậy. Mau bình tĩnh một chút được không?" Diêu Tố túm chặt góc chăn của cô, nhẹ nhàng an ủi.

Từ sau khi tỉnh lại, cô chỉ trùm chăn kín đầu lớn tiếng khóc rống, đến lúc này đã gần ba giờ rồi, nhưng cô vẫn không có ý dừng lại, căn bản cũng không thể dừng.

Ngoại trừ khóc, cô không biết mình có thể làm được gì khác. Cho dù khóc đến chết, giờ khắc này cô cũng bằng lòng.

Cô còn lại gì trên thế giới này chứ? Không hề có gì hết. Ông nội hiểu cô rõ nhất lại không phải là của cô, cha mẹ cũng không phải ruột thịt, còn Phong Thanh đã tự nhốt mình trong thế giới của anh ấy rồi.

"Duyên Duyên, không phải con vẫn luôn rất kiên cường sao? Ngay cả gả cho Ngự Tứ con còn có thể thích ứng, vậy có chuyện gì mà con không thể chịu được chứ?" Ông cụ Cố ngồi ở bên giường, cách tấm chăn vuốt nhẹ vào lưng cô.

Giọng nói khổ sở của cô từ trong chăn truyền ra: "Cháu không cần anh trai, không muốn Phong Thanh là anh trai của cháu…"

Ông cụ cười khổ: "Ông rất thích Phong Thanh, cũng hy vọng cháu có thể gả cho nó, chung sống hạnh phúc đến suốt đời. Nhưng đây là ý trời, không ai có thể thay đổi sự thật này được. Cháu nhất định phải mạnh mẽ lên."

"Cháu không tin. Cháu không tin Phong Thanh là anh ruột của cháu. Cháu không có anh trai, không cần anh trai, anh ấy không phải… Nhất định là mọi người hùa nhau lừa cháu. Cháu không tin…"

"Duyên Duyên, con hãy nghe mẹ nói, trước đây…"

"Con không nghe. Cái gì cũng không muốn nghe…" Cô che tai lại, khóc đến vô cùng đau khổ.

Nếu muốn nói cho cô biết chuyện năm đó thì cô không cần nghe, cô tình nguyện không biết gì hết.

Nhưng Diêu Tố lại mạnh mẽ giữ chặt tấm chăn trên đầu cô. Chăn và gối đều bị nước mắt thấm ướt, cô vẫn che kín lỗ tai như trước. Bà ấy lại túm lấy tay cô, cố gắng kéo xuống khiến cô càng giãy dụa mãnh liệt hơn.

Cuối cùng, cả ba người bọn họ cùng nhau ấn chặt cô ở trên giường.

Bà ấy nhìn gương mặt ướt đẫm nước mắt của cô, nói: "Cho dù con có muốn nghe hay không thì những chuyện đó cũng đều là sự thật. Cố Duyên là tên sau này của con, khi còn bé con tên Phong Thanh, là con gái ruột của Phong Hách và người đàn bà kia…"

Ông Cố đột nhiên ngắt lời, ngước mắt nhìn bà ấy, "Người ta có cưới hỏi đàng hoàng, chú ý cách nói chuyện của bà."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cút ra ngoài cho cha

"Cưới hỏi đàng hoàng? Bà ta biết rõ tôi và Phong Hách đã có một đứa con trai năm tuổi, vậy mà còn gả vào nhà họ Phong…"

Ông cụ Cố không kiên nhẫn lên tiếng, "Được rồi, bây giờ đang nói chuyện Phong Thanh và Duyên Duyên. Chuyện xưa của các người không cần phải kể trước mặt con bé."

Diêu Tố tức giận không nói gì nữa, lập tức xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Ông Cố chỉ đành hít sâu một hơi, lạnh lùng tiếp tục: "Diêu Tố… Chính là mẹ con, năm đó là hoa khôi trong trường, cha và bà ấy còn có Phong Hách đều học chung một trường. Từ lúc bắt đầu nhập học cha đã bắt đầu theo đuổi bà ấy, nhưng bà ấy lại thích gia thế hiển hách của hắn, hơn nữa còn không ngừng theo đuổi anh, thậm chí không tiếc lấy cái thai để giành lấy tình yêu của đối phương. Nhưng Phong Hách không hề thật lòng yêu bà ấy, lúc Phong Thanh được năm tuổi đã cưới mẹ ruột của con, một năm sau liền sinh ra con. Mãi cho đến khi con mười tuổi, Diêu Tố vẫn không hề hết hy vọng với hắn. Bà ấy đợi hắn mười một năm, cha cũng chờ bà ấy mười một năm. Năm ấy cha đã cầu hôn bà ấy vô số lần nhưng đều bị bà ấy từ chối. Trong con tức giận, cha đã trút hết toàn bộ nguyên nhân lên người hắn, muốn trả thù hắn. Cha biết người hắn quan tâm nhất chính là đứa con gái cưng, vì thế, cha đã tìm cơ hội, thừa dịp cả nhà hắn ra ngoài dạo chơi mà bắt cóc con làm con bị thương nặng ở đầu, tính mạng bị đe dọa. Lúc đó cha rất hoảng sợ, liền lập tức đưa con vào bệnh viện rồi bỏ chạy về nhà. Sau đó ông nội con nghe cha kể lại mọi chuyện đã chạy đến bệnh viện đưa con đi cấp cứu…"

Ông Cố càng nói càng tức giận, nói đến phần sau cũng bắt đầu nghiến răng nghiến lợi.

Ông cụ Cố lại tiếp tục: "Khi đó ông chỉ muốn chữa khỏi cho cháu, rồi trả cháu lại cho nhà họ Phong, thay cha cháu chuộc tội. Nhưng sau một tháng hôn mê, lúc cháu tỉnh lại, khoảnh khắc đó, suốt đời này ông không thể nào quên được. Cháu mở to hai mắt, sợ hãi nhìn một lượt khắp phòng rồi dừng lại ở trên người ông, nụ cười vui vẻ lan đến tận đáy mắt, ngọt ngào kêu to: Ông nội…"

"Lần đầu tiên trong đời, có một đứa bé vui vẻ gọi ông là 'ông nội' như vậy, lúc đó lòng ông tựa như tuyết đọng tan chảy, liền lập tức thích cháu. Sau đó ông lại phát hiện cháu đã bị mất trí nhớ, quên hết tất cả. Từ khi bình phục, cháu giống như đứa cháu gái ruột của ông vậy, lúc nào cũng bám lấy ông khiến ông vui vẻ. Khi đó ông đã nghĩ, nếu trả lại cháu cho nhà họ Phong, nhất định cha cháu sẽ bị xử tội bắt cóc trẻ em, hơn nữa cháu cũng đã quên hết mọi chuyện, sống vui vẻ ở nhà họ Cố như vậy. Không bằng liền giữ cháu ở đây nuôi dưỡng, sau đó sửa tên cháu thành Cố Duyên. Những chuyện tiếp theo cháu đều biết rồi."

Ông cụ yêu thương đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô: "Duyên Duyên, là ông nội quá ích kỷ, ông có lỗi với cháu. Cháu hãy tha thứ cho ông được không?"

Cố Duyên đã từ khóc to thành tiếng chuyển thành thút thít nỉ non. Tuy rằng cô không muốn nghe nhưng những lời hai người bọn họ nói cô đều nghe rất rõ. Đúng vậy, cô không hề có kí ức trước năm mười tuổi. Từ khi cô bắt đầu có ý thức, cô đã sống ở nhà họ Cố, vì thế cô đã cho rằng mình là một đứa trẻ vui vẻ có nhà có cha có ông nội, nhưng không ngờ…

Rốt cuộc cô đã hiểu vì sao ông Cố vẫn luôn không thích mình, thậm chí còn lạnh lùng với mình như vậy, cũng hiểu tại sao Diêu Tố chưa bao giờ coi cô như con gái ruột. Hóa ra cô chính là con gái tình địch của bà ấy. Thật làm khó cho bọn họ bao nhiêu năm qua luôn phải đối mặt, thậm chí còn nghe con gái của tình địch gọi mình là cha, mẹ.

Ông cụ tiếp tục nói: "Ba năm trước, rốt cục Diêu Tố cũng hết hy vọng với Phong Hách, bằng lòng gả cho cha cháu. Đáng lẽ ngày nó mang theo Phong Thanh đến vào nhà họ Cố ông phải nghĩ tới, các cháu đều lớn rồi, cũng đã hiểu tình yêu, làm sao có để cho hai đứa quen biết như vậy chứ, sao có thể để cho hai đứa chung sống dưới một mái nhà? Đều tại những bề trên như chúng ta không suy nghĩ chu đáo."

"Duyên Duyên, cháu làm sao vậy? Cháu nói chuyện đi." Ông cụ lo âu lắc lắc tay cô.

Cố Duyên vẫn không nói gì, hai mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào trần nhà trắng như tuyết trên đỉnh đầu, không ai biết cô đang suy nghĩ cái gì. Ông cụ càng nhìn càng lo lắng, đột nhiên ông Cố lại nổi nóng, liếc cô lạnh lùng nói: "Tóm lại con muốn thế nào mới chịu nói chuyện? Nếu như con muốn trở về nhà họ Phong làm cô chủ, bây giờ cha có thể đưa con về. Con là con gái duy nhất của Phong Hách và bà Phong, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý không bao giờ hết. Mau về đi thôi, ngôi nhà nhỏ này của chúng ta không chứa nổi một người cao quý như con đâu."

"Sao mày lại nói với Duyên Duyên như vậy? Mau cút ra ngoài cho cha." Ông cụ cố trách mắng lên tiếng. Ông Cố hung ác lườm cô, sau đó hất tay đi tới cửa phòng bệnh.

Ông cụ nhẹ nhàng kéo tay cô, dịu dàng nói: "Duyên Duyên, Phong Hách và bà Phong đều rất yêu thương cháu, năm đó bọn họ đã dùng mọi cách để tìm được cháu. Nếu bây giờ cháu quay về, nhất định bọn họ sẽ rất kinh ngạc vui mừng, vô cùng cưng chiều. Chỉ cần cháu đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về."

"Vậy thì có tác dụng gì chứ? Phong Thanh vẫn còn chưa tỉnh." Cô cười khổ sở.

Cô đã sớm nghe qua về nhà họ Phong, cũng coi như giàu có nhất nhì thành phố Tương này. Chỉ là… đối với cô mà nói đó căn bản chỉ là một nơi xa lạ, bây giờ cô quay về còn có ý nghĩa gì chứ?

Tất cả ân oán đã qua cô không muốn truy cứu nữa, làm vậy cũng chẳng có tác dụng gì. Điều duy nhất bây giờ cô quan tâm đến chính là Phong Thanh, luôn là anh ấy, chỉ mong anh ấy có thể tốt hơn.

Thấy cô luôn mồm nhắc đến hai chữ 'Phong Thanh', ông cụ đành Cố đành phải bó tay, không còn gì để nói nữa.

"Ông nội, cháu muốn ngủ." Cô ngừng khóc, trong hốc mắt ngân ngấn lệ. Vừa nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lại lặng lẽ lăn dài.

"Được, cháu ngủ đi. Cũng nên ngủ một giấc thật ngon rồi. Ông đi nấu cho cháu chút đồ ăn." Ông cụ đứng lên, vỗ nhẹ vào mu bàn tay của cô, sau đó xoay người ra ngoài.

Trong phòng bệnh bỗng chốc trở nên yên tĩnh, cô mở mắt ra nhìn chằm chằm lên trần nhà một lúc lâu, tiếp đó lại yếu ớt ngồi dậy, xuống giường, chỉ mặc một bộ quần áo bệnh nhân đơn giản, ngay cả giầy cũng không đi, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, đi về phía của bệnh viện.

Bệnh viện rất lớn, còn có nhiều người qua lại. Tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, mà cô lại không hề có chút phản ứng nào, cứ ngơ ngác xuyên qua đám người ra khỏi bệnh viện, bước lên vỉa hè.

Cô dần dần tăng tốc, sau đó điên cuồng mà chạy.

Gió thổi vù vù bên tai, dưới chân là mặt đất rét buốt như băng. Vậy mà cô lại không hề cảm thấy lạnh chút nào, cũng không muốn dừng lại. Dừng lại rồi cô có thể làm gì chứ?

Nước mắt theo gò má lắn xuống nhanh chóng bị cô bỏ rơi ở ven đường. Cô không khống chế được mình, càng khóc càng lớn tiếng, nước mắt ướt đẫm trên gương mặt. Cô không ngừng chạy dọc theo vỉa hè, tựa như chạy hết con đường này thì chờ đợi cô chính là một kiếp khác. Nhưng con đường này lại dài như vậy, xa đến thế, cho dù cô có gắng liều mạng thế nào đi nữa cũng không thể nhìn thấy điểm cuối.

Cuối cùng dưới chân vấp phải thứ gì đó, cô liền ngã xuống đất.

Trên đầu gối, trên tay… khắp nơi đều là đau đớn. Cô muốn đứng lên chạy tiếp nhưng lại chẳng còn hơi sức, cũng không chạy nổi nữa rồi. Cô chỉ có thể ngồi ở chỗ này, mặc cho đau xót lan tràn khắp toàn thân, vận mệnh bị chia cắt.

Cô không thể bò dậy, chỉ đành quỳ rạp trên mặt đất, khóc đến đau lòng muốn chết.

Tình cảnh này, tiếng khóc này, hù dọa người qua đường phải bỏ chạy. Ai cũng cho rằng có lẽ cô đã bị bệnh viện tuyên án tử hình, không chịu nổi đả kích mà phát điên.

Bốn phía xung quanh, ngoại trừ xe cộ qua lại không ngừng, thì chỉ còn một đám người ở phía xa xa đang vây xem. Cô không biết mình đã trở thành tâm điểm ở chỗ này, cũng không quan tâm. Giờ khắc này, còn có thứ gì đáng để cô chú ý chứ?

Ngay lúc cô cho rằng mình sẽ chết trong giá lạnh thì bỗng nhiên có một chiếc Bugatti màu trắng dừng lại bên cạnh. Cô nghe được tiếng bước chân vừa dày vừa nặng vang lên, ngay sau đó cả người cô đều được bao bọc bởi một chiếc áo khoác của đàn ông, trên đó còn mang theo nhiệt độ cơ thể của chủ nhân. Áo khoác rất dài, gần như ôm chọn cả người cô, vô cùng ấm áp.

Ngay sau đó, cả người cô đều được nhấc lên, bên tai lại vang lên tiếng gào thét của gió lạnh. Cô mở mắt ra, lập tức chạm vào khuôn mặt cương nghị lo lắng của anh.

Là anh, Phong Tùy! Người đàn ông mà mấy ngày trước đã nói với cô rằng sẽ không bao giờ quay lại.

Lúc này cô đang nằm trong ngực anh. Anh đi rất vội vàng, gần như là đang chạy.

Rất nhanh, cô đã bị anh đưa về bệnh viện, vào trong một phòng bệnh lạnh lẽo như băng. Cô vừa mới chạy trốn ra ngoài, còn chưa kịp đi xa lại đã bị bắt về, thật đúng là bi thương!

Trên người vẫn đang khoác áo của anh, cô còn nằm trong lòng anh, vậy mà run rẩy đến mức ngay cả hàm răng cũng va vào nhau, mặt mũi trắng bệch vì giá rét, đôi môi trở nên tím tái. Không phải cô không biết lạnh mà cả thể xác lẫn tinh thần đều tê dại, căn bản không còn cảm giác gì nữa.

Mặc cho bác sĩ sờ tới sờ lui trên người, cắm ống truyền vào tay. Ngoại trừ nức nở rơi lệ, cô cũng không làm được gì khác.

"Không phải em không cần anh sao? Không phải bướng bỉnh muốn sống một mình ư? Tại sao lại tổn thương chính mình như vậy?" Anh ôm chặt thân thể đang không ngừng run rẩy của cô, vừa tức giận vừa đau lòng.

Tô Uyên nói không sai. Làm sao anh có thể thực sự biến mất, không quay về nữa chứ? Ở nơi này có cô, sao anh nỡ buông bỏ, đi mất được?

Anh xuất hiện lần nữa liền trông thấy cảnh tượng vừa rồi. Trong bóng đêm giá rét, cô mặc một bộ quần áo bệnh nhân, chân trần, quỳ rạp trên mặt đất khóc đến đứt từng đoạn ruột. Đồ ngốc đáng ghét này, sao lại không biết quý trọng chính mình chứ?

"Phong Thanh… em không muốn anh trở thành anh ruột của em đâu, em không muốn…" Giọng cô khàn khàn khiến người nghe đau lòng.

Phong Thanh bị tai nạn xe, sau đó lại trở thành anh ruột của cô, những chuyện này anh đều biết, cũng đoán được cô nhất định sẽ không thể nào tiếp nhận, cho nên anh mới xuất hiện, mới có thể nhìn thấy cô đang khóc lóc nức nở ở ven đường.

Đáng lý ra, khi biết Phong Thanh là anh ruột của cô anh phải vui vẻ mới đúng. Nhưng dù thế nào đi nữa anh cũng không thể vui nổi. Thấy cô đau khổ, khó chịu như vậy, làm sao anh có thể vui được chứ.

"Anh ruột không có gì không tốt cả, ít nhất em đã biết được trước đây anh ta không thực sự vứt bỏ em." Anh nói.

Cố Duyên càng khóc nhiều hơn, cô thà trước đây bị anh ấy vứt bỏ cũng không muốn biết sự thật này.

"Ngoan, đừng khóc. Hãy ngủ một giấc thật ngon."Anh vừa mới đặt cô lên giường, bỗng chốc cô lại kích động, quơ hai tay khóc lớn, "Không muốn! Em không muốn ngủ! Em muốn nhìn thấy Phong Thanh."

Cô không cẩn thận lại động đến ống truyền, kim tiêm bị lệch, máu đỏ từ vết kim chảy ra.

Phong Tùy vừa vội vừa tức, ôm chặt lấy cô, gầm nhẹ: "Cố Duyên. Rốt cuộc em muốn thế nào chứ? Em định hành hạ mình và cục cưng đến chết sao? Trong lòng em ngoại trừ Phong Thanh ra chẳng lẽ không còn để ý đến bất kỳ thứ gì sao?"

Cố Duyên sợ run, ngơ ngác cứng ngắc trong vòng tay anh.

Cục cưng, đúng rồi, trong bụng cô còn có một sinh mệnh bé nhỏ đấy. Phong Tùy mắng rất đúng, cô có thể không để ý đến mình nhưng lẽ nào lại muốn hành hạ đứa trẻ đến chết ư? Cô thực sự cam lòng sao?

Lúc này, bác sĩ chính đột nhiên đi vào, chăm chú nhìn cô nói: "Cô à, vì cảm xúc của cô quá kích động cho nên đã tổn thương nghiêm trọng đến bào thai. Để tính mạng cô được an toàn, chúng tôi đề nghị cô nên phá nó đi."

Mấy ngày nay, cô đã phải trải qua rất nhiều chuyện kinh ngạc, bất ngờ, cũng không còn cách nào để thể hiện hoàn toàn khiếp sợ lên mặt. Cô vẫn ngơ ngác nhìn bác sĩ, bỗng chốc nước mắt lăn dài trên gò má.

Tại sao cục cưng của cô lại có thể yếu đuối như vậy chứ, sao có thể xa rời cô? Không, tuyệt đối không được.!

Thì ra không phải cô không quan tâm đến bất cứ thứ gì, vẫn còn có người cô không thể bỏ được.

Nghe bác sĩ nói vậy, anh không tự chủ mà cảm thấy chấn động, lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm bác sĩ: "Ông nói cái gì? Đứa bé bị sao cơ? Không phải lúc nãy ông bảo tất cả đều bình thường sao?"

"Đứa trẻ rất khỏe mạnh, chỉ là…" Bác sĩ thở dài, liếc mắt nhìn cô: "Cơ thể của cô ấy quá yếu, cảm xúc cũng thường xuyên không ổn định, không thích hợp mang thai sinh con."

Một cô y tá cầm theo quyển sổ trị liệu đi tới, nói với anh: "Xin hỏi anh có quan hệ như thế nào với bệnh nhân."

"Tôi là chồng cô ấy." Anh trả lời không hề suy nghĩ.

"Nếu như đồng ý nạo thai, mời anh ký tên vào phần người thân."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đứa bé yêu quá

Trong lòng Phong Tùy quặn thắt, cầm bút nhưng mãi không đành lòng ký tên mình. Con của anh không còn nữa, cuối cùng cũng không còn nữa rồi, đứa con mà anh đã mong đợi từ lâu!

Anh có thể không ký tên, nhưng thấy Cố Duyên yếu ớt, buồn bã như vậy. Nếu như lựa chọn giữa con và Cố Duyên, tất nhiên anh sẽ chọn Cố Duyên, dẫu sao Cố Duyên chỉ có một, con vẫn sẽ có tiếp.

Anh nhanh chóng ký tên của mình, đưa quyển sổ và bút cho chị y tá.

"Mời qua bên đây để làm chuẩn bị trước khi phẫu thuật." Chị y tá nói với Cố Duyên.

Cố Duyên vẫn trong trạng thái sững sờ đột nhiên tỉnh lại, giằng lấy bản đồng ý phẫu thuật trong tay chị y tá, kích động xé tan bản cam kết.

"Tôi không muốn nạo thai! Tôi muốn con của tôi sống, ai cũng không có tư cách giết con tôi!" Cô vứt trang giấy xé vụn xuống đất.

Phong Tùy giữ chặt vai cô, để cô bình tĩnh, ép cô đối diện với mình: "Nếu như em không thể giữ cho tâm trạng thoải mái, không thể bình tĩnh được, không chỉ không giữ được con, đến em cũng nguy hiểm tới tính mạng, em hiểu không?"

"Em hiểu! Em hiểu rồi! Em bình tĩnh, em không kích động..." Cố Duyên lắc đầu, gật đầu, nói năng lộn xộn.

Phong Thanh đã nằm viện, cha mẹ chán ghét mình, ông nội không cùng huyết thống, nếu đến đứa con này cũng mất rồi, thực sự cô chỉ còn lại mình. Nếu như phải sống, vậy thì đứa con là trụ cột tinh thần không thể thiếu của cô!

"Mọi người suy nghĩ kỹ đi, đề nghị của tôi vẫn là ngừng việc mang thai, an dưỡng tốt rồi mang thai sau." Bác sĩ nói xong, quay người rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng yên lặng, chỉ có tiếng khóc cố gắng kiềm nén của Cố Duyên.

Phong Tùy cho cô nằm xong, đắp chăn giúp cô, sau đó đưa tay lau nước mắt trên mặt cô: "Nếu còn muốn giữ đứa con này, thì từ bây giờ em phải không được khóc, không được đau lòng, không được buồn bã, coi như là vì đứa bé này đi."

Cố Duyên gật đầu một cách khó khăn, không đau lòng không buồn bã... Nói sao dễ vậy!

Cô nhắm mắt, để những giọt nước mắt trực tràn ra giữ lại khóe mắt.

Trong lòng có tiếng đang kêu gào: Không được khóc, không được khóc nữa, vì con...

Cô vốn không ngủ được, nhưng vẫn nhắm chặt đôi mắt, hy vọng mình có thể ngủ một giấc thật ngon. Cô cảm giác được Phong Thanh đắp chăn giúp cô, cảm giác anh nhìn mình chăm chú đang bằng ánh mắt thương xót, bản thân anh cũng mới bị thương, thì đã tới đây với cô rồi, đúng là đã làm khó anh rồi.

Dao Trụ nói cô ấy và cô chỉ là một người thay thế, nếu như người thay thế có được sự đối đãi tốt như vậy cũng coi như Phong Tùy có lương tâm rồi.

"Anh sẽ nói với người nhà em là em ở đây dưỡng thai, em an tâm ngủ đi." Phong Tùy cầm bàn tay đang truyền dịch ấy của cô, cẩn thận để tay cô vào trong chăn, để cô ấm hơn chút.

"Em không muốn gặp bất kì ai." Cố Duyên khô khan nói một câu. Cô không muốn gặp những người đã từng làm thay đổi vận mệnh của cô, lúc này, cô đã không rõ mình rốt cuộc là hận hay là tức bọn họ nữa.

Bây giờ cô chỉ muốn một mình yên lặng một chút, hoặc là bên mình có một người không nói nhiều nhưng tồn tại cảm giác mãnh liệt, hiểu ý nghĩ của cô như Phong Tùy. Có thể cùng cô ấy, lấp đầy khoảng trống và bất lực trong lòng cô.

"Vậy thì không gặp." Phong Tùy đồng ý với cô.

Cố Duyên ép mình tĩnh tâm lại, thúc ép bản thân phải ngủ, sau đó cô đã ngủ được, tuy rằng giấc ngủ chỉ ngắn ngủi nửa tiếng. Trong nửa tiếng này Phong Tùy không rời cô, một bước cũng không rời đất trông chừng cô.

Anh lo lắng cô cô đơn, lo lắng cô sẽ chân trần điên cuồng chạy ra khỏi bệnh viện như lúc nãy.

Truyền dịch xong, Cố Duyên lặng lẽ xuống giường, cô thấy cuối giường đặt một quần áo mùa đông của con gái, nhìn chất lượng và đẳng cấp là biết của

Phong Tùy mua. Mặc bộ quần áo mùa đông không rộng không chặt,vừa với người, mặc trên người rất ấm áp.

"Em muốn đi đâu?" Phong Tùy đi theo sau cô ra khỏi phòng bệnh.

Tuy cô không khóc, cũng không rơi nước mắt, nhưng sự im lặng và lãnh đạm trên khuôn mặt cô càng khiến cho người ta lo lắng. Nếu là như vậy, anh nguyện để cô khóc ra, chí ít cũng chút hết sự thương cảm, dễ chịu hơn chút.

"Em muốn ra ngoài đi dạo một chút." Cố Duyên trả lời, chân vẫn không dừng bước: "Anh yên tâm, em sẽ không làm khó bản thân mình nữa đâu."

Nói đùa chứ, cô như vậy khiến cho anh sao có thể yên tâm được chứ?

"Anh đi cùng em." Phong Tùy nắm lấy tay cô, vừa dắt vừa dìu cô đi.

Ra khỏi phòng bệnh, theo bản năng Cố Duyên nhìn về một hướng nào đó, đó là gặp phải Phong Tùy trước phòng bệnh mà cô ở, bây giờ đột nhiên cô mất tích, không biết liệu ông nội có lo lắng không?

Ông nội... Sắc mặt của Cố Duyên đột nhiên cứng đơ, dù là gì của ông nội? Khiến ông lo lắng.

"Em yên tâm, anh đã nói với mọi người là em rất khỏe, đã xuất viện rồi." Phong Tùy luôn hiểu cô như vậy, giỏi nhìn ra sắc mặt cô như vậy, cô chỉ cần nhìn về phía phòng bệnh anh đã có thể hiểu rõ tâm tư của cô.

Ra khỏi bệnh viện, Cố Duyên lên con xe Bugatti của Phong Tùy, xe khỏi động, chạy xe chậm rãi trên đường. Cô cũng không biết mình muốn đi đâu, có thể đi đâu, cứ ngồi ngơ ngác tựa vào ghế nhìn cảnh vật băng băng bên ngoài cửa xe.

Ngoại cửa ánh đèn rực rỡ, nhộn nhịp lạ thường, đúng lúc vui mừng.

Lại nhìn phía trước, xe dần dần rời khỏi phố xa sầm uất, chạy xe trên con đường bờ biển. Phong Tùy không làm phiền cô, chỉ cần cô bình tĩnh lại, ngủ ngon, tỉnh cũng không sao,chỉ cần cô bình tĩnh thì anh sẽ không tranh cãi với cô.

"Dừng xe." Đột nhiên Cố Duyên nói hai chữ này.

Xe dừng lại, Cố Duyên xuống xe, lặng lẽ đi về phía biển.

Đây là con đường dài để không giáp biển, chính quyền thành phố ven biển đã bỏ ra một số tiền lớn để làm nơi nghỉ dưỡng cho dân, liên miên chạy dài nhìn mãi không thấy điểm cuối. Trước đây Cố Duyên thích quấn quít bên Thần Phong đưa cô đên đây để đi hóng gió hoặc dạo bộ, sau đó Phong Tùy đi rồi, cô dường như không tới nữa.

Ngày hôm nay trở lại, thấy nơi đây đã trở nên đẹp hơn, phương tiện đầy đủ hơn rồi.

Bởi vì trời lạnh, lại là lúc nửa đêm, lúc này dường như bốn xung quanh không có bóng người. Cái có thể nghe thấy là tiếng sóng vỗ bờ, tiếng xe, tiếng gió thổi.

Phong Tùy cầm cái áo gió khoác cho cô, cài khóa áo cho cô, cái áo hơi rộng nhưng vẫn ấm áp, mang theo mùi tươi mát của anh, cô rụt cổ trong cái cổ áo lông thú.

Cô đi qua hàng rào bảo vệ con đường, ngồi xuống tảng đá xi-măng, lặng lẽ nhìn chăm chú về phía biển bên kia tối đen như mực.

Phong Tùy ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay vòng qua vai, ôm lấy cô, cùng cô nhìn sóng biển cuồn cuộn.

Cố Duyên quay đầu chăm chú nhìn anh: "Vết thương của anh đỡ chưa?"

Tính đến hôm nay, vết thương của anh cũng chỉ mới được một tuần, vậy mà anh đã đi khắp nơi như vậy rồi.

Cô vừa hỏi, Phong Tùy thấy ngạc nhiên, đúng là không ngờ rằng đến lúc này rồi, mà cô vẫn quan tâm người khác có ổn hay không, xem ra cô cũng không phải là không có lương tâm như vậy.

Anh cười: "Vẫn tốt, ít ra cũng không đau nữa."

Bị thương đến hôm nay chưa tới một tuần, sao có thể không đau? Cố Duyên cũng không phải là người không biết chuyện, im lặng một hồi, cô lại nói thêm: "Anh không sợ Tô Uyên sao?"

Thỉnh thoảng Tô Uyên sẽ đến bệnh viện hỏi thăm cô và Phong Thanh, nếu như một người không may mắn, hai người gặp nhau thì không ổn.

"Sợ thì sao? Em không thể tốt hơn. Nếu như khi nãy anh không xuất hiện, chẳng phải em định khóc cả đêm đông lạnh ngoài đường sao?"

Ngốc nghếch như vậy, hành động không chịu trách nhiệm như vậy, Cố Duyên không dám quay đầu. Cô cúi thấp đầu nhìn xuống bụng, nếu như con xảy ra chuyện vào lúc đó, thì cô sẽ hận bản thân cả đời cũng không đủ!

“Từ lúc bị Phòng Thần bỏ rơi, bây giờ lại bị Ngự Tứ bỏ rơi, bây giờ lại gặp phải chuyện đau khổ gấp ngàn lần so với bị người ta bỏ rơi, có phải anh thấy em rất đáng đời không?”

“Ai trong cuộc đời này chưa bao giờ gặp phải vài lần khó khăn? Xem tâm thế mà đối mặt mà thôi.”

“Còn anh?” Cố Duyên quay đầu nhìn anh, người đàn ông như thần này lẽ nào cũng sẽ gặp phải khó khăn trên con đường đời sao?”

Môi Phong Tùy giật giật, muốn nói lại thôi, lập tức mỉm cười lắc đầu: “Có, nhưng đều quên rồi.”

Đã quên, làm sao có thể? Không nói Cố Duyên không tin, bản thân Phong Tùy cũng thấy câu trả lời này có chút kém trí. Sự khó khăn khắc cốt ghi tâm sư vậy, sao có thể nói quên là quên được?

“Nếu như đã quên, sao anh lại mạo hiểm giết chết giám đốc Chu chứ?” Cố Duyên hít nhẹ một hơi, cô lại vô tình hỏi dò căn nguyên và chuyện đã qua của Phong Tùy, bởi vì cô biết có hỏi dò anh cũng không nói, cứ để anh tiếp tục thần bí đi.

Điều mà cô tò mò là rốt cuộc liệu anh có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng mình không.

“Trước đây khi bị người con gái đó rời bỏ, có phải trong lòng anh đến cái chết cũng nghĩ đến giống em không?” cô hỏi.

Phong Tùy cười cười, im lặng, thực sự không muốn nói.

Cố Duyên thấy anh không có phản ứng, quay đầu qua nhìn anh, chỉ cần nhìn một cái cô cũng có thể kết luận nhất định là có, người đàn ông kiên cường như sắt thép này chắc chắn cũng đã nghĩ tới chuyện muốn chết như mình.

“Có khổ sở thế nào đi nữa, cũng luôn phải có lý do khiến người ta muốn kiên cường mà sống, như em lúc này vậy, cũng muốn vì đứa con trong bụng mà tiếp tục sống tốt sao?”

“Nhưng thời gian dài như vậy trôi qua, anh vẫn không quên được cô ấy.” Cố Duyên đau khổ đến thở sâu cũng khó chịu, cô sợ bản thân cũng sẽ như anh, thời gian có dài đi chăng nữa cũng không quên nổi sự tồn tại của Phong Thanh, rồi không ngừng tìm kiếm người thay thế trong biển người mênh mông, không ngừng tìm kiếm sự an ủi từ đáy lòng.

“Sao cô ấy lại cam lòng rời bỏ anh chứ? Thật ngốc, thật không hiểu được sự quý trọng.”

Cô nhìn phía bên kia biển, một ngọn đèn lẻ loi, như cô và anh lúc này.

Phong Tùy có thể đối tốt như vậy với cô, đối với người con gái ấy càng tốt hơn, người đàn ông đối xử rất tốt với mình lại đẹp trai giàu có như vậy, sao cô ấy nỡ rời bỏ? Nếu như đổi là cô, cô nhất định sẽ yêu thương anh, sống yên ổn với anh cả đời. Trước đây chính là tương lại mà cô mong đợi cùng với Phong Thanh!

“Cô ấy không rời bỏ anh.” Phong Tùy nói xong, dừng một chút: “Là anh hại chết cô ấy.”

Trong lòng Cố Duyên run lên, chết rồi...?

Một người con gái hạnh phúc như cô ấy, lại chết như vậy sao?

Cô chưa bao giờ hỏi qua chuyện trước đây của Phong Tùy, hôm đó khi cô Dao Trụ nhắc đến người con gái như vậy cô cũng không hỏi nhiều, cứ tưởng rằng chỉ là tiết mục chia tay bình thường, lại không nghĩ kết cục là như vậy.

Vậy anh nhất định đau hơn, khó chịu hơn cô, chí ít Phong Thanh vẫn còn sống, cho dù sống chỉ còn lại hơi thở.

Cô có thể nghe rõ thấy âm thanh chuyển động trái hầu của anh, anh đau lòng nói: “Hôm đó anh và Dao Trụ uống rượu ở nhà bạn, Dao Trụ uống say, anh đưa cô ấy về, sau đó thì nghe được tin cô ấy tai nạn xe. Anh nghĩ... có lẽ là vì Dao Trụ.”

Anh nói xong, Cố Duyên cũng nghe xong, hai người đều im lặng, không ai may mắn hơn ai.

Anh hít một hơi lại nói: “Tất cả của quá khứ thì để cô ấy qua đi đi, coi như là lưu lại hồi ức, cứ không thể chỉ vì một đoạn tình cảm mà bỏ qua tất cả, quên đi nhiệm vụ và ý nghĩa mà sống tiếp.”

Cố Duyên nghĩ, nhiệm vụ và ý nghĩa để cô sống tiếp là bình an sinh đứa bé này, sau đó nuôi lớn thành người, thế còn anh thì sao? Trả thù? Giết người? Nếu thật là như vậy, vậy không bằng không sống!

“Em thực sự giống cô ấy sao?” Cô thất vọng hỏi.

Phong Tùy quay người, một tay ôm lấy eo cô, một tay nâng cằm đẹp đẽ của cô, nhìn cô hết lần này lại lần nữa. Một lúc lâu mới nghiêm thúc gật đầu: “Giống, trông giống, tính cách lại càng giống.”

“Có thể kể với em chuyện cũ của cô ấy được không?” Cố Duyên thực ra rất tò mò, trên đời này đúng là có người trông giống cô ấy như vậy sao? Mà người con gái có duyên như vậy, sẽ là là kiểu đời người như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đón cô về nhà

Ngoại trừ Dao Trụ, Phong Tùy trước giờ chưa nhắc đến người con gái đã từng yêu sâu đậm với bất kỳ ai, bây giờ Cố Duyên hỏi tới, vốn dĩ anh cũng không định nói. Nhưng vừa nghĩ đến nếu như chuyện cũ của anh có thể đủ để thay đổi sự chú ý của cô, có thể khiến cô ít nhớ về Phong Thanh một chút, vậy thì kể hết cho cô ấy đi!

Anh ngửa mặt nhìn lên bầu trời tối đen như mực, nhanh chóng chải chuốt lại mạch suy nghĩ một lần, cúi đầu nói: "Năm đó cô ấy mười tuổi anh đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của cha cô ấy, là người vai dưới anh không có được sự tôn trọng của bất cứ người nào, trong bữa tiệc bị một phú bà đùa giỡn, trong cơn tức giận anh đẩy người đó xuống bể bơi, người đàn bà đó bò lên, la hét muốn chủ nhà đuổi anh đi, chủ nhà không còn cách nào đành phải mời anh rời khỏi. Anh vừa muốn đi thì cô ấu xuất hiện, chính trực giúp anh bảo về công bằng, phú bà đó ngại thực lực của chủ nhà đành phải nuốt giận. Đó chính là lần đầu tiên anh gặp cô ấy, trong thời gian nửa năm sau này, anh luôn cùng cha cô ấy học tập khiến thức thương nghiệp, bởi vì tâm trạng gia đình biến cố không tốt, cô ấy rất thích ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều bày trò làm anh vui vẻ. Nửa năm sau anh ra nước ngoài, cô ấy muốn sau khi về nước nhất định phải đến gặp cô ấy. Đã nửa năm, anh về nước, mới phát hiện sau khi anh ra nước ngoài cô ấy cũng ra nước ngoài. Mới đi mà đã mười ba năm, mãi đến hai năm trước cô ấy mới trở về, trong thời gian mười mấy năm cô ấy thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn là cô gái xinh đẹp thuần khiết, chính trực lương thiện đó. Bọn anh như người cũ đã lâu chưa gặp, mới gặp đã cảm mến. Sau đó lại là nửa năm, vẻn vẹn nửa năm bọn anh đều chưa cảm nhận được tình yêu thì cô ấy đã thẳng thừng rời bỏ rồi..."

Một câu chuyện tình yêu khắc cốt ghi tâm lại được Phong Tùy kể xong bằng vài ba câu, sự đau khổ trong câu chữ, Cố Duyên hoàn toàn có thể hiểu được.

Trong lòng đau vô cùng, cũng không biết là vì anh hay vì bản thân, có thể là cả hai.

Cô nhẹ nhàng dựa vào ngực anh, an ủi nhau trong đêm đông lạnh giá này.

"Cô ấy tên là gì?" một lúc lâu sau cô mới hỏi câu này.

Phong Tùy ôm chặt cô, nói: "Phong Thanh, cô ấy tên Phong Thanh."

Người cô khẽ run, chớp mắt cứng ngắc...

Cái tên này rất quen, cô mới nghe cái tên này từ cha ngày trước, sao có thể? Sao có thể...?

Rốt cuộc là ai đang nói dối? Là cha cô? Hay là Phong Tùy?

Không, Phong Tùy không thể lừa dối cô, anh ấy hoặc là không nói, nếu đã nói ra thì không thể là giả được, đây mới là Phong Tùy mà cô biết. Hơn nữa Phong Tùy cũng không nhất thiết phải lừa dối cô, không có lý do lừa cô, không phải sao?

Vậy là cha đang lừa dối cô, ông nội đang lừa dối cô? Nguyên nhân thì sao?

Cố Duyên siết vạt áo khẽ nắm chặt tay, đầu óc hỗn loạn, còn chuyện gì phức tạp hơn chuyện này!

"Có phải em lạnh rồi không?" Phong Tùy thấy cô run, cằm để trên đỉnh đầu cô.

Cố Duyên vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, mà run giọng hỏi: "Anh biết tên thật của em là gì không?"

Phong Tùy lắc đầu, nói: "Anh đợi em kể câu chuyện của em và Phong Thanh cho anh rồi biết cũng không muộn."

Phong Tùy lại không hề biết mối quan hệ phức tạp giữa cô và Phong Thanh, anh chỉ biết mối quan hệ giữa cô và Phong Thanh thay đổi, những thứ khác cũng không cần phải biết, cho nên cũng không điều tra.

Cố Duyên ngẩng đầu, thấy sự chăm chú trên khôn mặt anh, cô nghĩ, trong chuyện này nhất định còn một câu chuyện khác, chỉ là không ai nói cho cô mà thôi.

Sáng sớm, Cố Duyên đã gọi điện cho ông cụ Cố.

Cuộc điện thoại này là cô trốn trong phòng vệ sinh gọi, ông cụ Cố nghe thấy giọng cô, kích động nói năng loạn xạ: "Duyên Duyên... cuối cùng cháu cũng gọi điện về nhà rồi, cháu có biết cả đêm ông lo cho cháu thế nào không, cháu đang ở đâu thế, Phong Thanh đã xảy ra chuyện rồi, cháu ngoan ngoãn đừng gây loạn thêm nữa được không? Về nhà được không...?"

Lúc này, cũng vẫn là ông nội quan tâm cô nhất, tuy là rất tức giận cách làm lúc đầu của ông, nhưng nghe thấy ông nóng lòng như vậy, cô vẫn không thể coi ông là kẻ thù, không quan tâm ông.

"Ông nội, cháu không sao, cháu rất khỏe." Cô khẽ nói.

Ông cụ Cố vẫn lo lắng: "Sao con có thể tốt được, sao có thể khỏe lên được."

"Ông nội, con muốn hỏi ông chuyện này, rốt cuộc nhà họ Phong có mấy người con gái?" Cố Duyên chuyển tới vấn đề chính.

Ông cụ Cố sửng sốt một lúc, không hiểu: "Chỉ có mình con thôi, sao thế?"

"Phong Thanh tai nạn xe chết hai năm trước." Nghe ông cụ Cố nói quả quyết như vậy, trong lòng Cố Duyên đột nhiên dâng lên một hồi vui mừng, cô nghĩ có lẽ tất cả đều là người nhà bịa đặt, chính là vì tách cô và Phong Thanh, cô không phải là con gái duy nhất của nhà họ Phong, không phải tên là Phong Thanh, cô tên là Cố Duyên, từ khi sinh ra tới giờ chỉ có một cái tên là Cố Duyên!

Tưởng tượng luôn tốt đẹp cực kỳ, chỉ là hy vọng càng lớn thì thất vọng càng sâu...

"Làm sao con biết?" Ông cụ Cố lại sửng sốt.

"Ông nội, chuuyện đã đến mức này, ông đừng giấu cháu nữa."

"Không, ông nội không hề giấu cháu." Ông cụ Cố chần chờ một lúc, nói: "Phong Tính là giả, tháng thứ ba sau khi cháu rời đi, Phong Hách và vợ nó cứ chôn vùi trong nỗi đau khổ mất con gái không thể tự thoát được, thậm chí tinh thần thất thường, nếu như mua bên ngoài một người con gái bằng tuổi cháu, khuôn mặt giống cháu trở về, để tính cách và thói quen cuộc sống giống cháu. Vì để bà Phong không đau lòng nữa, Phong Hách đã che đậy thông tin mất tích của cháu, chỉ âm thầm tìm kiếm. Đứa bé đó ông đã gặp qua, quả thực trông giống cháu mấy phần, bệnh của bà Phong đã tốt hơn, nhưng đáng tiếc vụ tai nạn xe hai năm trước đã cướp đi tính mạng của đứa bé đó, bệnh tinh thần của bà lại tái phát."

Ông cụ Cố lại lưỡng lự một lúc mới nói: "Ông không nói với cháu những chuyện này, là vì những chuyện này để sau này nói, cũng lo cháu càng hận ông, ông cũng chỉ thầm điều tra mới biết, không phải cố ý giấu giếm."

Hy vọng duy nhất cũng tan vỡ, Cố Duyên cực kì thất vọng, chiếc điện thoại trong tay cô rơi xuống, một tiếng vỡ kêu lên.

Cô nhạt điện thoại lên, lắp pin lại vào máy, bình thường rất dễ lắp nhưng lắp thế nào đi chăng nữa thì cũng không lắp được, nước mắt đã dâng lên, tầm nhìn mơ hồ một mảng.

Bên ngoài của có tiếng gõ cửa và tiếng gọi của Phong Tùy, cõ lẽ đã nghe thấy tiếng điện thoại vỡ.

Cố Duyên không muốn để anh nhìn thấy mình khóc, cố kìm lại khong để nước mắt tuôn ra. Phong Tùy gõ cửa càng lúc càng to, cuối cùng vặn cửa xông vào, khi thấy Cố Duyên đang đứng trước bồn nước, chớp mắt thở phào nhẹ nhõm.

"Nào, anh giúp em." Phong Tùy đưa tay lấy hai mạnh điện thoại bị vỡ trong tay cô.

Chất lỏng ấm nóng rơi xuống mu bàn tay anh, anh cúi đầu nhìn, lại là nước mắt của cô roi xuống. Anh nâng cằm cô lên, khuôn mặt trắng trẻo tràn đầy nước mắt.

"Sao thế? Chẳng phải đã nói là không khóc nữa sao?" bàn tay anh đưa lên, lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô.

Cố Duyên xoay người, nhào vào ngực anh khóc rất bi thương.

Để cô ấy khóc một lần đi, khóc một lần cuối cùng, cô ấy kỳ thực không nhịn nổi nữa rồi!

Ở biệt thự giáp biển của Phong Tùy ba ngày, tâm trạng của Cố Duyên bình tĩnh lại một chút, trong sự khăng khăng yếu cầu của cô, Phong Tùy chỉ có thể tiễn cô về nhà họ Cố. Trước khi về nhà, cô đến bệnh viện thăm Phong Thanh.

Phong Thanh vẫn còn đang nằm trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, nhìn vẻ mặt vẫn chưa có chuyển biến tốt của Phong Thanh, trong lòng cô không dễ vừa mới nguôi ngoai được chút lại bắt đầu khó chịu. Cô bước đến, nhẹ nhàng nắm tay anh ấy, gọi tên anh ấy.

Còn Phong Thanh cứ im lặng như vậy, không có chút phản ứng, ngay cả người mà yêu nhất cả kiếp này hô gọi cung không có phản ứng.

"Phong Thanh..." Cô nhẹ nhàng lay tay anh ấy, nghẹn ngào nói: "Anh sớm đã biết em là em gái ruột của anh? Tại sao lại không nói thẳng với em? Lúc mới sự thật này, có phải anh cũng giống em đau khổ muốn chết đi chứ? Phong Thanh... Anh vẫn chưa giúp em tìm được hạnh phúc, thấy em sống những ngày tốt đẹp, sao lại nhẫn tâm bỏ rơi em một mình mà im lặng ngủ vậy chứ? Anh mau tỉnh đi được không? Không thể làm vợ anh cũng không sao, từ nhỏ em đã hy vọng có một người anh trai, lúc em gặp khó khăn có thể giúp em, an ủi lúc em buồn, anh còn chưa thực hiện trách nhiệm của một người anh trai mà, không thể cứ tiếp tục ngủ như vậy..."

Cô không nói được nữa, che miệng khóc.

Nhìn Phong Thanh trong giấc ngủ mê mệt, cô lại nhớ lại cảnh tượng lúc lần đầu hai người gặp nhau, anh ấy kêu cô là em gái, trên mặt anh ấy lúc đó

không có vẻ đau buồn, cười rất tươi, chói lóa như vậy, đẹp trai như vậy.

"Phong Thanh, anh tỉnh lại đi, đừng giày vò em thêm nữa..."

Nước mắt của cô rơi xuống tay anh ấy, to như hạt đậu, nếu Phong Thanh thấy được nhất định sẽ rất đau lòng.

Quá thời gian thăm bệnh, tuy Cố Duyên không muốn nỡ rời đi, nhưng đành phải ra khỏi phòng bệnh.

Ngoài cửa, Tô Điền nhìn căm thù cô, cô ta bất ngờ tiến tới tát cô một cái giận dữ hét lên: "Cô cút đi! Phong Thanh trở thành thế này đều là do cô hại! Cô không có tư cách đến đây thăm anh ấy!"

Ai đúng ai sai, Cố Duyên không muốn lại giải quyết nữa, cô lặng lẽ đứng thẳng người, cũng không thèm nhìn Tô Điền một cái mà đi về phía thang máy, hoàn toàn không quan tâm cô ta đang nhe nanh múa vuốt.

Trên đường tiễn Cố Duyên về nhà, Phong Tùy khẽ cười: "Nếu như anh ta còn thương người em gái này, thì nhất định tỉnh lại."

"Chỉ hy vọng thôi." Cố Duyên nhìn chăm chú cảnh vật phất phơ bên ngoài cửa xe: "Cho dù không phải vì em cũng nên tỉnh lại."

Xe đi vào con đường đến nhà họ Cố, Phong Tùy quay đầu liếc nhìn cô: "Em quyết định quay về không?"

Cố Duyên khẽ gật đầu một cái, ngoại trừ về nhà họ Cố, cô còn có thể đi đâu? Chẳng lẽ còn về nhà họ Phong làm con gái nhà giàu thật sao? Phong Thanh nhân vật này cái tên này đề đã có người thay thế rồi, còn cô với người ta chẳng qua là một người lạ, cứ trở về như vậy, cô sợ sẽ dọa người ta mất, bà Phong vốn dĩ sức khỏe đã không tốt.

Cô biết Phong Tùy vẫn hy vọng cô ở lại biệt thự cạnh bãi biển, có thể sống trong phạm vi tầm nhìn của anh, chỉ là không danh phận như vậy... sao có thể thực sự sống bên anh? Huống hồ trong lòng anh còn tồn tại một Phong Thanh, bên cạnh còn có Dao Trụ.

Phong Tùy cho dừng xe ở vị trí cũ cách nhà họ Cố mấy trăm mét, xoa xoa gáy cô như cưng chiều một đứa bé vậy: "Đừng quá buồn nữa, có chuyện thì tìm anh."

"Cảm ơn anh." Cô nói xuất phát từ lòng cảm kích.

Hai ngày qua may mà có Phong Tùy, nếu không cô không biết mình bị giày vò đến mức nào.

Cố Duyên quay về nhà họ Cố, vừa đúng lúc gặp ông cụ Cố và ông Ngự đi từ trong phòng ra, thấy ông cụ Cố rất bình thường, nhưng ông Ngự... Sự cuất hiện của ông quả thật khiến người ta quá kinh ngạc.

Bước chân của cô khựng lại, trong lúc nhất thời không biết nên chào hỏi cho ổn, nên xưng hô với ông như nào. Hay là gọi ông là cha như trước? Hay là gọi ông Ngự? Trên pháp luật, cô vẫn là vợ của Ngự Tứ, con dâu của nhà họ Ngự, nhưng trên thực tế, cô đã bị nhà họ Ngư đuổi ra khỏi nhà, cũng chính lag không được nhà họ Ngự thừa nhận.

Hai người bước từ trong phòng ra cũng thấy cô, ông Ngự tiến tới chỗ cô nói: "Duyên Duyên trở về rồi."

Người nhà chủ động ra chào hỏi, Cố Duyên cũng không tỏ vẻ không kiềm chế như vậy, khóe miệng mỉm cười: "Cha, cha tới rồi."

"Ừ, đến thăm con, tiện đón con về nhà." Ông Ngự nói có chút ngượng ngùng.

Trong lòng Cố Duyên buồn bã, ông ấy quả nhiên đã tới, quay về nhà họ Ngư... Sao cô có thể còn mặt mũi nào trờ về! Lúc đầu bị đuổi ra ngoài, là bị đuổi trước mặt nhiều người, nếu như quay về, bà hai sẽ khinh thường cô như nào, Dung Kim sẽ giễu cợt cô ra sao, Ngự Tứ sẽ gạt bỏ cô như thế nào? Không để ý tới cô?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đừng gọi tôi là cha

Điều quan trọng nhất là cô vốn một chút cũng không quay quay về căn nhà lớn khắp nơi tràn ngập mối nguy đó, căn bản là không thích hợp sống cuộc sống giàu sang.

Ông Ngự thấy sắc mặt của cô không đúng, lại dùng giọng nói áy náy nói: "Duyên Duyên, lúc trước đúng lá rất có lỗi, cha là vì nhất thời hồ đồ, cho nên mới tin lời của chị dâu cả con giật dây, nghi ngờ tính tình của con. Cha nói lời xin lỗi với con ở đây, hy vọng con có thể về nhà sớm, được không?"

Một tiếng xin lỗi này Cố Duyên vẫn còn có chút chột dạ, cô biết vì sao ông Ngự phải kiên nhẫn đón cô về, đơn giản cũng là vì đứa bé trong bụng cô,

nhưng đứa bé là con của ai, chỉ cô và Phong Tùy còn cả chị em nhà họ Dương biết.

"Cha, con không muốn về." Cô rũ mắt xuống, không dám tiếp xúc với ánh mắt của ông Ngự.

Ông Ngự hiển nhiên có chút thất vọng, nhưng vẫn không từ bỏ khuyên bảo: "Đó là nhà của con, chẳng phải cha đã xin lỗi con rồi sao?"

Một người đàn ông có thân phận tôn quý nhận lỗi một người vai dưới, đây vốn là một chuyện rất xấu hổ, Cố Duyên hết lần này đến lần khác cố chấp không chịu nhận, điều này khiến ông Ngự không biết để mặt vào đâu.

Cố Duyên không sợ, giữ vững ý nghĩ trước sau như một của mình: "Không phải là vẫn đề xin lỗi, là con căn bản không muốn quay về, cuộc sống của con ở đó hàng ngày chỉ có nối âu lo và sợ hãi, không có niềm vui, càng không nói nổi là sống yên bình."

"Duyên Duyên." Ông cụ Cố kéo cô sang một bên, nhìn cô trầm giọng trách: "Sao con lại nói chuyện như thế với cha chồng? Cho dù con có không đông ý, đó cũng là nhà của con, nếu như ở thời cổ, con cho dù có chết cũng phải chết ở đó."

"Bây giờ không phải là ngày xưa nữa!" Cố Duyên nói lại, bỏ tay ông ra bước nhanh vào phòng.

Cô không muốn về nhà, sau khi trở về muốn gặp Phong Thanh thì quá khó khăn, cô phải ở bên ngoài chăm sóc anh, cùng anh vượt qua cửa ải khó khăn này, cho dù là dùng thân phận là em gái cô cũng đồng ý!

Ông cụ Cố đành chịu, đành phải quay người đi về phía ông Ngự cười gượng ha hả: "Xin lỗi, điểm này của Duyên Duyên không tốt, tự do quá, ông cứ về trước đi, tôi sẽ cố gắng khuyên bảo nó, cố gắng khuyên cháu nó quay về."

"Làm phiền ông rồi."

Ông Ngự thoáng nhìn vào phòng, cất bước đi ra cổng.

Ông cụ Cố đuổi theo Cố Duyên vào phòng, vừa khuyên giải an ủi: "Duyên Duyên, sao cháu lại có thể từ chối ý tốt của người ta thế chứ? Người ta đường đường là một ông chủ lớn của tập đoàn Tần Thị, cháu..."

"Ông nội!" Cố Duyên dừng bước, quay đầu nhìn ông: "Ông không ép cháu phát điên mới can tâm đúng không? Trước đây ông ép cháu gả cho nhà họ Ngự, quá không phải là cuộc sống của người bình thường, không dễ dàng gì con mới chạy thoát khỏi, ông lại ép cháu quay về, nếu như ông không muốn cháu sống ở nhà thì cháu đi là đúng rồi! Nhưng con không về nhà họ Ngự!"

Ông cụ Cố thấy nước mắt của Cố Duyên sắp trực trào ra, vội vàng đi đến nắm lấy tay cô nói nhẹ nhàng: "Sao ông nội lại không muốn cháu ở nhà chứ? Chỉ là ông thấy bụng của cháu đang to lên rồi, không thể cứ mãi một mình như vậy được, đứa bé sinh ra cũng không thể không có cha, cho nên ông mới khuyên cháu quay về, chí ít Ngự Tứ cũng đối tốt với cháu."

"Ngự Tứ! Ngự Tứ! Lúc nào ông cũng khen Ngự Tứ tốt, một tên ngốc có cái gì tốt chứ? Là anh ta giúp nhà đó đuổi con ra ngoài, ông có biết không!" Cố Duyên càng kêu gào càng to, càng gào càng uất ức.

"Không thể nào." Nét mặt ông cụ Cố nổi lên chất vấn: "Ngự Tứ không thể đuổi con, cho dù có đuổi cũng là bất đắc dĩ!"

Bất đắc dĩ, tận đáy lòng Cố Duyên cười nhạt, một người đến suy nghĩ cũng không có, có cái gì mà bất đắc dĩ.

"Nói tóm lại là con không trở về đó!" Cố Duyên để lại những lời này rồi quay người đi lên tầng, bước mấy bước, đột nhiên thấy ông Cố đứng trên tầng mắt say lờ đờ, tay cầm một bình rượu, đôi mắt trợn trừng nhìn Cố Duyên.

Người cha như vậy, Cố Duyên lúc đầu thấy trong ấn tượng của cô, tuy ông Cố không thương cô, không thích nói chuyện với cô, nhưng trước giờ chưa từng đánh chửi cô, lại càng chưa từng dùng ánh mắt đáng sợ này nhìn cô.

Cô há hốc mồm, cẩn thận dè dặt gọi: "Cha..."

"Đừng gọi ta là cha!" cùng với tiếng quát của ông Cố "choang" một tiếng, chai rượu thủy tinh đạp vỡ tan dưới chân cô, Cố Duyên bị dọa kêu lên một tiếng kêu sợ hãi, đứng im tại chỗ không dám cử động.

Ông cụ Cố cuống quýt đi lên, kéo Cố Duyên ra phía sau, trừng mắt nhìn ông Cố tức giận: "Sao mày lại uống rượu rồi? Lại còn nổi điên, mày muốn dọa Duyên Duyên sao?"

Từ ngày tiết lộ thân thế của Cố Duyên, ông Cố ngày nào cũng uống rượu, say khướt.

Ông cười rồi khóc, rồi vẻ mặt ghét bỏ chỉ tay vào Cố Duyên: "Cô Phong... Sao cô vẫn còn ở đây? Chẳng phải cô đã quay về làm cô chủ nhà họ Phong sao? Cô còn quay về đây làm gì? Cô có biết không, tôi thấy cô... đáng ghét như thấy Phong Thanh! Tôi thật không muốn thấy cô nữa...!"

"Mày câm miệng cho tao!" Ông cụ Cố lại tức giận mắng.

Ông Cố không hề ngậm miệng, ngửa đầu cười, vừa cười vừa khóc: "Ai có buồn cười như tôi không... Đứa con gái mình nuôi lại là của nhà họ Phong kia, con trai cũng là của nhà họ Phong, nhà họ Phong đó có tiền có quyền, haha... Hắn ngạo mạn hơn tôi. Không... Hắn có gì mà ngạo mạn chứ, hắn có

tiền thì sao? Con trai con gái đều gọi tôi là cha... Haha... Nếu như để hắn biết sự thật này, hắn nhất định sẽ rất tức, rất hận tôi... Cũng như tôi hận hắn... Haha..."

Ông ngồi dưới đất, cười mấy tiếng, lại ngẩng đầu chỉ Cố Duyên: "Cô cút đi! Cô không phải con gái của tôi! Đây cũng không phải nhà cô, cút về nhà họ Ngự hoặc nhà họ Phong...!"

"Cha..." Cố Duyên rưng rưng gọi một tiếng, trước đây quả thực ông rất đáng hận, lại thay đổi số phận của cô, nhưng thế nào đi chăng nữa, bây giờ người đàn ông này cô cũng đã gọi là "cha" mười mấy năm nay, thấy ông như vậy cô cũng rất khổ sở.

"Đừng gọi tôi là cha, cô không phải con gái tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô..." Ông Cố vừa nói, cúi đầu rồi ngủ thiếp đi.

Ông cụ Cố vỗ vỗ vai Cố Duyên động viên: "Đừng nghe cha cháu nói linh tinh, chỉ cần con muốn, đây mãi mãi là nhà của con."

"Con vẫn nên đi đi." Diêu Tố vừa từ bệnh viện về chậm rãi bước vào, nhìn ông Cố dưới đất, ánh mắt lại nhìn Cố Duyên: "Cho dù là nhà họ Ngự hay nhà họ Phong, dù sao cũng thích hợp với con hơn nơi này."

"Sao con cũng tham gia vào chuyện này?" Ông cụ Cố tức giận, một người vừa ngủ thì người khác lại tới.

Ông kéo tay Cố Duyên đưa cô lên tầng, chân Cố Duyên như mọc rễ, không nhúc nhích.

Lúc này, cô nên đi hay nên ở lại? Lúc cha mẹ không muốn cô ở lại, cô còn có thể ở lại sao?

"Phong Thanh cũng trốn ra nước ngoài rồi, cũng lấy vợ rồi, nếu như con không nhúng tay vào thì nó sao có thể xảy ra chuyện?" Diêu Tố hít một hơi, khổ sở nói: "Chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi đi, ta cũng không trách con nữa, nhưng trong những ngày sau này, ta hy vọng con có thể tránh xa Phong Thanh của ta một chút, nó cũng không cần con phải đến chăm sóc, đã lấy chồng rồi, thì về nhà họ Ngự đi, nhà họ Ngự mới là chỗ dựa của con sau này."

"Mẹ..." Cố Duyên nghẹn ngào gọi, không cần cô, đuổi cô đi cũng không sao, nhưng không để cô ở gần Phong Thanh, không cho phép cô đi thăm Phong Thanh, điều này khiến cô sao có thể chấp nhận?

Nhưng vẻ kiên quyết trên khôn mặt Diêu Tố lại mãnh liệt như vậy, trong lòng bà nhất định là rất hận cô!

Lẽ não cô phải quay về nhà họ Ngự thật sao? Rời khỏi đây, ngoài nhà họ Gia ra còn nhà ngoại của cô, đâu mới là nhà của cô? Nếu Phong Thanh tỉnh lại thì tốt, Phong Thanh nhất định sẽ không để cô khổ sở như vậy!

Cố Duyên quay người, bước nhanh ra ngoài, cô biết nơi này cũng không chứa cô nữa rồi!

"Duyên Duyên, cháu đi đâu...?" Ông cụ Cố đuổi theo, nhưng không đuổi kịp cô, đuổi theo một đoạn đường, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Duyên lên taxi rời đi.

Thực ra Cố Duyên cũng không biết mình có thể đi đâu, đến câu hỏi của tài xế cô cũng không biết trả lời, cuối cùng, địa chỉ mà cô nói là bệnh viện. Ngoài bệnh viện, không còn bất kỳ nơi nào cho cô cảm giác thuộc về nữa.

Một mình đến bệnh viện, đến bên ngoài phòng bệnh của Phong Thanh, nhưng bây giờ không phải là thời gian thăm bệnh nhân, cô không thể gặp Phong Thanh, bên ngoài phòng bệnh rất yên lặng, bởi vì không cho thăm bệnh nhân, không được ồn ào, hầu như không thấy bóng người.

Cố Duyên lặng lẽ ngồi trên ghế hành lang, chỉ cách Phong Thanh một bức tường.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, cô nghe có tiếng bước chân, tiếng bước chân này rất quen thuộc, dẫu sao cũng sớm tối bên nhau bao nhiêu năm. Cô đứng dậy, nhanh chóng trốn vào một góc ngoặt hành lang.

Người đến quả nhiên là Diêu Tố, Diêu Tố cũng như cô, đứng ngoài phòng bệnh, yên lặng, một mảnh lạc lõng.

Phong Thanh là người con trai duy nhất của Diêu Tô, là chỗ dựa của bà, bây giờ cứ vậy mà ngã xuống, nỗi đau của bà trong mắt Cố Duyên áy náy trong lòng.

Cố Duyên ra khỏi bệnh viện, bắt một chiếc xe taxi, lại đi không có mục đích.

Không thể về nhà họ Cố nữa rồi, nơi cô có thể đến ngoài nhà họ Phong là nhà họ Ngự.

Nhà họ Ngự là ác mộng của cô, cô không muốn đến, nhà họ Phong... Cô xa lạ đến địa chỉ cụ thể nằm ở cũng không biết.

Cô chỉ nhớ ông nói đã từng nói với cô nhà họ Phong ở biệt thự bờ núi phía tây bắc ở Tân Thành, là người giàu có nhất nhì Tân Thành.

Cô bảo tài xế lái xe đến biệt thự ở bờ núi, tài xế nghi ngờ nhìn cô qua gương chiếu hậu, không nhẫn được hỏi: "Thưa cô, cô đến biệt thự ở bờ núi làm gì? Tìm việc sao? Nghe nói người có tiền ở đó tuyển người làm rất nghiêm khắc."

Cố Duyên không nói lời nào, chỉ cười nhạt.

Tài xế cũng không tiện nói gì nữa, cho xe đến trước biệt thự ở bờ núi.

Đây là một biệt thự theo kiểu trồng cây cảnh, quy mô khổng lồ, trang trí xa hoa. Trên cổng chính có treo một tấm gỗ vàng viết hai chữ "Phong Thị", nhìn xuyên qua cánh cổng sắt khắc hoa, có thể thấy bên trong được cắt tỉa chỉnh tề, thiết kế kiểu lâm viên có phong cách độc nhất.

"Thưa cô, đấy là căn biệt thự ở rìa núi đây rồi." Tài xế chỉ nhìn cô mà không xuống, chỉ nhắc cô như thế.

Cố Duyên lặng lẽ đẩy cửa xe, tài xế lại hỏi: "Có cần tôi ở đây đợi cô không?"

Cô gật đầu, buốc chân bước gần đến cổng lớn khắc hoa hơn một chút, nhìn chằm chằm cái nhà to lớn này. Đây đã từng là nhà của cô sao? Là ngôi nhà mà cô đã sống mười năm? Nhưng, bây giờ nhìn thấy, từng tấc đất từng cây cỏ từng cái cây trông đều xa lạ như vậy.

Về kí ức nơi đây, quả thực cô đã quên hết sạch rồi.

"Này! Cô đang làm gì đó?" Vài người bảo vệ đi từ trong nhà bảo vệ ra hỏi cô không khách khí chút nào, vừa tỏ ra kiểu muốn đuổi người không nhẫn được nói: "Đi đi đi... Ở đây không phải nhà ở tư nhân, không phải để cho cô tham quan du ngoạn cảnh đẹp!"

Tên bảo về dẫn đầu thậm chí còn dùng tay đẩy cô, Cố Duyên bị bọn họ liên tiếp đẩy đi, tài xế thấy chướng mắt, tức giận đi về phía mấy người bảo vệ đó nói: "Sao các anh lại đối xử với một cô gái như vậy chứ? Người ta chỉ là đến tìm việc, phải đuổi người ta như vậy sao? Sao đến một chút nhân tính cũng khồn có thế!"

"Nơi đây không tuyển người, mau rời khỏi đây, còn không đi đừng trách tôi không khách khí!" Bảo vệ tiếp tục đẩy Cố Duyên.

Anh tài xế tốt bụng tức giận, mở cửa xuống xe, đi về phía mấy người bảo vệ đứng hung hăng: "Tôi lại muốn xem anh không khách khí như thế nào! Mắt chó coi thường người khác, còn cho mình ra vẻ chủ nhân của nhà họ Phong."

"Anh nói cái gì? Nói ai mắt chó xem thường người khác?"

"Là nói anh đó, nói anh thì sao? Tôi nói sai sao?"

Một nhóm người một câu, tôi một câu, dọa khiếp Cố Duyên ở bên cạnh, cô rất biết ơn anh tài xế tốt bụng này, cũng rất bất mãn với mấy người bảo vệ nịnh hót này, nhưng nếu như hai bên vì cô mà đánh nhau thì cô thực sự là có lỗi!

Đang lúc cô không biết như nào cho phải, lúc bảo vệ và tài xế nhốn nháo sắp đánh nhau, phía sau vang tới một hồi còi xe. Đám người đang nhốn nháo đẩy nhau đột nhiên dừng tay, lùi sang một bên.

Một chiếc xe sang trọng đi chậm rãi từ con đường nhà riêng tới gần, dừng lại, cửa xe phía ghế sau hạ xuống, một người đàn ông vẻ ngoài cao quý xuất hiện trước mặt mọi người. Vẻ mặt người đàn ông có chút tức giận nghiêm nghị nhìn bảo vệ.

Bảo vệ cúi đầu, cung kính hô: "Ông chủ."

Tất nhiên, người đàn ông thân phận cao quý này chính là chủ nhân cửa ngôi nhà – Phong Hách!

Đây chính là Phong Hách, cha ruột của cô!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Anh ấy là chồng hợp pháp của tôi

Cố Duyên kinh ngạc nhìn người đàn ông vẻ mặt uy nghiêm này, người đàn ông sống cùng nhau trong thời gian mười năm, hôm nay gặp lại xa lạ như vậy, đến một chút cảm giác thân thuộc trên người ông ta cũng không tìm thấy.

"Có chuyện gì mà làm ầm ĩ ở đây lên thế?" Phong Hách nhìn qua tất cả mọi người lạnh lùng hỏi.

Một người bảo vệ quét mắt qua Cố Duyên và tài xế một cái, tức giận tố cáo với Phong Hách: "Ông chủ, cô gái này tới đây tìm việc, chúng tôi nói với cô ta là không tuyển người, bọn họ liền bắt đầu đánh người."

Cuối cùng ánh mắt của Phong Hách từ trên người bảo vệ chuyển sang người Cố Duyên và tài xế, nhìn trên dưới hai người một lúc. Lúc ánh mắt của ông ta xẹt qua Cố Duyên, trong lòng cô chợt căng thẳng, có chút căng thẳng và hoảng loạn.

Ông ta còn nhận ra cô sao? Đã mười ba năm trôi qua, ông ta còn nhận ra cô sao? Nhớ cô sao? Trong lòng căng thẳng, cũng mong chờ, lúc này, cô hy vọng nhường nào có một người thân thực sự yêu thương mình nhận và giúp đỡ cô, che chở cô!

Nhưng mà, ánh mắt của Phong Hách lại nhanh chóng lướt qua khuôn mặt cô, chỉ là lướt qua mà thôi, không có một chút ngừng lại. Lập tức vòng lại người bảo vệ, liếc nhìn mọi người lạnh nhạt nói: "Ra tay tàn nhẫn với người không liên quan còn ra thể thống gì nữa, đều cút về vị trí cho tôi!"

Nói xong, xe lại khởi động, chậm rãi lái vào trong cổng, cha ruột của cô lại nghênh ngang mà đi như vậy trước mắt cô.

Người không liên quan... Câu nói này in trong đầu Cố Duyên, quặn đau không thể chịu nổi.

Cô lặng lẽ xoay người, quay về xe taxi mở cửa xe ngồi vào trong.

Xe taxi lái khỏi nhà họ Phong, trong lòng tài xế vẫn còn tức, tức giận mắng một mình: "Thời buổi này người có tiền chính là mắt chó xem thường người, đến thể loại nuôi ngoài cửa trông coi cửa cũng hung hăng như vậy, đúng là quá khinh người! Cô à, cô đừng buồn, tôi thấy cái gì mà ông chủ cũng không phải thứ là thứ tốt đẹp gì, làm việc dưới tay ông ta chắc chắn không dễ chịu, ta không cần cầu ông ta!

Nước mắt Cố Duyên chảy xuống.

Taxi chạy đến hơn nửa thành phố, từ nhà họ Phong đến nhà họ Ngự.

Cuối cùng Cố Duyên vẫn lựa chọn quay về nhà họ Ngự, bởi vì chỉ có nhà họ Ngự cô mới có thể danh chính ngôn thuận trở về.

Khiến cô không thể ngờ tới là trên đường đến nhà họ Ngự lại gặp Phong Tùy, chắc chắn mà nói, Phong Tùy chắc là cố ý đợi cô. Con xe Bugatti của anh dừng bên đường, còn anh dường như dự cảm được Cố Duyên sắp xuất hiện.

Cố Duyên xuống xe, nhìn anh từ xa, anh đi tới, nhìn cô chăm chú: "Em chắc chắn sẽ trở về nhà họ ngự?"

Hom nay lúc tiễn cô về nhà nhìn thấy xe của ông Ngự đi từ nhà họ Cố ra, anh đã đoán được có ý mời Cố Duyên trở về rồi, không ngờ Cố Duyên thực sự bị ông ấy thuyết phục, quyết định trở về tiếp tục chịu khổ.

"Anh rất tò mò, Ngự Cẩm Sơn rốt cuộc đã nói gì khiến em quyết định quay về nhà họ Ngự." Trên mặt Phong Tùy tỏ rõ vẻ tức giận, nói mà nghiến răng nghiến lợi.

"Ông ấy không nói gì có tác dụng, là em quyết định quay về." Cố Duyên bình tĩnh nói. Trong lòng cô vẫn bị sự thờ ơ của Phong Hách đối xử đến rỉ máu khó chịu.

"Vì sao?" Phong Tùy nắm chặt hai vai cô: "Nếu không cho anh một lý do thích hợp, em khiến anh sao có thể buông tay để em trở về? Em nói đi!"

"Phong Tùy, về nhà mình còn cần có lý do sao?"

"Đó là nhà sao? Em quên rằng lúc trước em đã chịu khổ ở đó rồi sao?"

"Thế thì sao chứ? Ai bảo người em lấy chính là Ngự Tứ? Ai bảo anh ta chính là chồng hợp pháp của em." Cố Duyên đành cười, tất nhiên cô hiểu suy nghĩ của Phong Tùy, nhưng không là gì của anh, hai bên cũng không thực sự yêu đối phương, sự kết hợp như vậy có thể đủ hạnh phúc lâu dài sao? Để anh đi tìm một người con gái thực sự yêu thương cùng sống với nhau cả đời đi!

Phong Tùy chán nản: "Đây coi là lý do sao? Chỉ cần em đồng ý, em không về ai có thể ép em? Hơn nữa em thực sự định để con của anh nhận nhà họ Ngự làm người thân sao?"

"Chuyện sau này để sau này tính tiếp đi." Chuyện xa như vậy cô còn chưa nghĩ qua, cũng không muốn nghĩ.

"Vẫn muốn quay về?" Phong Tùy nhíu mày.

Cố Duyên im lặng, lập tức gật đầu một cái.

Ngoại trừ trở về nhà họ Ngự, cô quả thực là đến bước đường cùng rồi...

Nếu phải rời xa Phong Thanh, đối với cô mà nói, ở đâu cũng vậy cả, bây giờ cô chỉ cần không lại mang phiền phức cho người khác.

Phong Tùy thất vọng nhắm mắt, lùi một bước sang bên cạnh, Cố Duyên không chần chờ sượt qua người anh mà đi.

Nhà họ gia vẫn như lúc cô rời đi, không có gì thay đổi, đến bầu không khí trong nhà cũng vẫn tĩnh mịch nặng nề như trước.

Lúc Cố Duyên quay vào nhà, người nhà họ Ngự đang ăn com, trên bàn bày đầy các món ngon, yên tĩnh, chỉ có tiếng bát đũa chạm nhau. Ngồi xung quanh bàn ăn là ông Ngự vad bà Ngự nghiêm túc, Ngự Hàn, còn có cả Dung Kim quyền phát ngôn rất ít, duy chỉ có thiếu Ngự Tứ tên ngốc nghếch ấy.

Lúc Ngự Tứ không ở đây, trên bàn ăn lại càng yên lặng, ai cũng không thích mở mồm nói chuyện.

"Mợ hai, cô đã về rồi." Khuôn mắt Linh Lung đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, cất bước tiến tới chào đón.

Người bên cạnh bàn ăn đang dùng bữa tối nghe thấy tiếng Linh Lung, đều nhìn qua đây, lúc nhìn thấy Cố Duyên, biểu cảm trên mặt mỗi người không giống nhau.

Dung Kim và bà hai hầu như là đề từ kinh ngạc đến tức giận, trên mặt Dung Kim thêm phần giễu cợt, đang muốn mở miệng chếu nhạo vài câu thì ông Ngự kịp đến trước cô ta cười, vừa đặt bát đũa xuống vừa hỏi: "Duyên Duyên trở về rồi, ăn cơm chưa?"

Cố Duyên lướt qua mắt nhìn mọi người, theo lễ phép chào hỏi một tiếng: "Cha, mẹ, anh cả, chị dâu, con về rồi."

Cô tay không trở về, đứng trước bàn ăn, dường như chỉ là sáng mới ra ngoài tối đã trở về, không giống như rời khỏi nhà sắp hai tháng một chút nào.

"Ái chà, bụng to lên không ít rồi, xem ra thức ăn bên ngoài không tệ lắm, lại không biết được người đàn ông nào nuôi lớn." Dung Kim dò xét giễu cợt nói.

"Người đàn ông nào nuôi thì liên quan gì đến cô? Im mồm cho tôi!" Ngự Hàn cắt ngang Dung Kim, ánh mắt lại chuyển qua Cố Duyên, đáy mắt hiện ra ý cười. Cố Duyên quay mặt đi không muốn tiếp xúc với ánh mắt của anh ta.

Ngự Hàn thích người đẹp, gái đẹp bên cạnh không thiếu. Điểm này rất giống với Phong Tùy, chỉ là trong ánh mắt của anh ta luôn tràn đầy sự tham lam dâm dê. Phong Tùy thì với ai cũng lạnh lùng hà khắc nghiêm túc, khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Bàn tay chắc nịch của ông ngự đập lên bàn một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sau này ai còn đám ăn nói linh tinh, công kích người khác, thì ta sẽ không khách khí với người đó, đều nghe rõ cả chưa?"

Câu nói này tất nhiên là nói với Dung Kim, đương nhiên bà hai cũng không ngoại lệ, tuy trong lòng hai người có thù hằn, nhưng trước mặt ông Ngự không dám tùy tiện, sau khi liếc Cố Duyên một cái rồi cúi đầu ăn cơm.

Cuối cùng cũng tới lượt Cố Duyên nói, cô mỉm cười, nói với mọi người: "Mọi người phát biểu xong hết chưa? Nếu phát biểu xong rồi con về phòng trước, mọi người từ từ dùng."

"Duyên Duyên, con ăn cơm chưa?" Ông Ngự lại hỏi câu này.

Cố Duyên gật đầu: "Ăn rồi."

Nói với cả nhà như vậy, mặc dù là cô chưa ăn cũng sẽ nói ăn rồi, bởi vì ngồi xuống cũng chưa chắc đã nuốt trôi.

Cố Duyên một mình quay về phòng ngủ, trong phòng lạnh lẽo, so với lúc cô đi cũng không có gì thay đổi.

Trên bàn ăn không thấy bóng dáng của Ngự Tứ cũng không thấy kỳ lạ, bởi vì anh thường xuyên chơi một mình không biết giờ ăn cơm, rồi đều là Linh Ling tìm anh về ăn một mình. Trong phòng ngủ không thấy anh cô cũng không thấy kỳ lạ, nên Cố Duyên cũng không để ý.

Cô bước vào phòng tắm, khăn tắm và đồ dùng của cô vẫn còn, cô rửa mặt, rửa sạch tay. Sau đó đi ra khỏi phòng tắm, Linh Lung đang chỉnh lại giường chiếu, cô tiện miện hỏi: "Cậu hai đâu?"

Linh Lung để chăn sang một góc nói: "Sau khi mợ đi, cậu hai không chịu ở yên trong phòng, mợ cả luôn bắt nạt cậu ấy, khiến cậu ấy thích đến khắp nơi làm loạn, không ra được khỏi cổng, cậu ấy liền chạy ra sân sau, không ai dám tới gần sân sau, cậu ấy lại không sợ chút nào, có lúc mấy ngày mấy đêm không về, ông bà chủ cũng quen rồi."

Cố Duyên cười cười, ông bà chủ không phải là quen rồi, là vốn dĩ không quan tâm sự sống chết của anh, điều này cô vẫn biết.

Cô không hỏi Ngự Tứ nữa, tắm xong ôm chăn tựa vào đầu giường. Bởi vì trong lòng đè nặng quá nhiều chuyện muốn ngủ cũng không ngủ được, thế là mở TV, bật kênh này sang kênh khác, cứ thoảng qua căn bản không thuận mắt cô.

Ông Ngự bước vào phòng, thì thấy khuôn mặt trầm lặng của bà hai đang ngồi trên sofa hậm hực, không cần hỏi, ông cũng biết đại khái là bà hai đang giận cái gì.

Bà hai vẫn không muốn Cố Duyên quay về, cũng chắc chắn nói với ông sẽ không đón nhận Cố Duyên nữa.

Ông thở dài, đến gần bà ta, vỗ vai bà ta nói: "Bà cũng đừng giận nữa, dù sao Cố Duyên đang mang thai cháu nhà họ Ngự, cháu nhà họ Ngự sao có thể để nó lưu luyến bên ngoài được?"

Bà hai bực dọc hất tay ông ra: "Tôi nói rồi, ông muốn bao nhiêu cháu Ngự Hàn đều sinh cho ông, tại sao cứ phải đón cô ta về? Cô ta mang thai con của Ngự Tứ, lẽ nào ông định sau này để gia nghiệp để lại hết cho con của Ngự Tứ sao? Ông yên tâm sao? Tôi thấy là ông muốn cháu đến phát điên rồi!"

"Có gì mà không yên tâm, con của Ngự Tứ thì sao? Chỉ cần là cháu của Ngự Cẩm Sơn tôi là được."

"Nực cười, để qua hai mười năm nữa, nếu như để nó biết lúc trước ông đối xử thế nào với Ngự Tứ, nó sẽ không giết ông?"

"Bà không nói tôi không nói, sao mà nó biết được?"

“Ông dám chắc rằng Ngự Tự cả đời này không tỉnh lại không?”

“...”

Ông Ngự cứng họng, nói thật, ông thật đúng là không thể chắc chắn.

Có điều từ bỏ đứa con trong bụng Cố Duyên, điều này ông nhất quyết phản đối, còn nguyên nhân...

Sau khi ông than ngắn thở dài một lúc, giọng nói bất mãn: “Bà cũng thấy rồi đấy, Ngự Hàn và Dung Kim ccungx đã kết hôn ba năm rồi, bụng Dung Kim một chút tin tức cũng không có, tôi cũng già rồi, Ngự Hàn lại khôngocos ý chí tiến thủ như vậy, vất vả tranh giành được gia nghiệp về tay, ai kinh doanh? Ai xư lý? Còn Ngự Tứ, tôi muốn.... thời gian đã hai mươi năm không thể tỉnh táo được, sau này nhất định sẽ không có cơ hội này, chúng ta vẫn đừng dọa nạt nhau là được.”

“Tôi thấy ông muốn có đến đến điên rồi, cẩn thận tự làm tự chịu!” bà hai quay đi không tèm để ý ông.

Ông Ngự không mở miệng nói thêm, im lặng một hồi lâu, bà hai mới lại nói: “Thật không hiểu ông vội vàng cái gì, Ngự Hàn còn trẻ như vậy, Dung Kim không có con, người con gái khác cũng không đẻ được sao?”

Ông Ngự cảnh giác nhìn bà ta: “Bà không phải muốn Ngự Hàn và Dung Kim ly hôn chứ? Bà điên rồi!”

Bà hai không để bụng: “Thời buổi này tìm một người sinh con khó biết bao, điều này cũng trách Dung Kim nó không chịu tiến thủ, nếu đếu lòng khoan dung này cũng không có, nó có thể lựa chộn ly hôn với Ngự Hàn, hoặc là nó tự tìm cách sinh một đứa.”

“Bà cũng đừng luôn ép bọn trẻ quá.” Ông Ngự lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

Mấy tiết mục truyền hình hết, Cố Duyên không thấy buồn ngủ chút nào, một chút buồn ngủ cũng không có, bụng cũng bắt đầu reo lên.

Đã sắp mười một giờ rồi, bữa tối cô còn chưa ăn, đến lúc là cũng đói bụng rồi.

Tắt TV đi, Cố Duyên rời giường xuống tầng, trong tủ lạnh ngoại trừ một ít thịt đồ ăn không có gì cả, cũng không còn đồ có thể ăn nhanh, cô thấy ttrong tủ lạnh có mỳ, lúc đang định muốn lấy một ít ra nấu, phía sau đột nhiên có tiếng của Dung Kim. Chế giễu tột cùng: “Mang thai không giống như bình thường, một ngày ăn bốn bữa.”

Cố Duyên quay đầu, thấy Dung Kim đang cầm cốc nước cười giễu cợt.

Cô bỏ mỳ vào lại tủ lạnh, đứng dậy quay người đi lên tầng, đến nói một câu với Dung Kim cô cũng cảm thấy ác cảm, đến nhìn cô ta một cái cũng thấy chướng mắt, cô thà rằng không ăn mỳ.

Sự khinh thường của cô khiến Dung Kim vừa tức giận vừa khó chịu, trừng trừng nhìn cô, nhưng không thể làm gì cô.

Ai đã nói, đả kích lớn nhất với kẻ thù là không coi ra gì đến cùng, Cố Duyên sử dụng chính là chiêu này, cũng không cần vắt óc suy nghĩ đả kích cô ta thế nào, cũng không cần tỏ ra không kiềm chế như vậy.

Mà hậu quả lần này là... Cố Duyên đã định trước là phải để bụng đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Trở về nhà họ ngự

Không tìm được đồ ăn, cô đành phải quay về phòng ngủ, cô đi về phòng ngủ, nhịp độ không nhanh, nhưng không dừng lại, bởi vì cô không biết mình dừng lại sẽ làm cái gì, tiếp tục xem TV, hay là ngủ đây? Nhưng ngủ thế nào được?

Cô đột nhiên dừng bước, giương mắt thoáng nhìn đồng hồ trên tường, đã mười một giờ, Ngự Tứ vẫn chưa về, không sẽ là không về nữa? Không về thì có thể ở đâu? Lại chơi ở sân sau không biết về nhà?

Vừa định tìm Linh Lung để hỏi, ngoài cửa đúng lúc có tiếng quở trách của Linh Lung: “Cậu hai, cậu thật là không biết gì, mợ hai hôm nay về nhà rồi, cậu lại còn chơi mãi muộn như này mới về, thật không nên,”

“Ai muốn cô ta quay về? Tôi không muốn cô ta quay về?” Đây là giọng của Ngự Tứ, nói xong mà thấy bất mãn tột cùng, trong lòng cô ngưng lại. Ngự Tứ cũng không muốn cô trở về như bọn người Dung Kim, anh chính là nhân vật mấu chốt!

Cố Duyên từ đầu tới cuối cảm thấy bà hai và Dung Kim muốn cô quay về hay không không quan trọng, bởi vì cô không hề có ý định chạm trán với hai

bọn họ nhiều. Nhưng Ngự Tứ thì khác, có thế nào đi nữa, Ngự Tứ cũng là chồng của cco, không phải sao? Nếu chồng của mình cũng ghét bỏ mình như vậy, thế thì những ngày ở đây của cô khó khăn rồi.

Đã hơn một tháng không thấy Ngự Tứ rồi, lúc này, tới lúc biết giây kế tiếp anh sẽ bước vào, cô lại có chút căng thẳng và chân tay luống cuống, dường như lần gặp đầu tiên của một cặp đôi có ấn tượng tốt.

Cô nhìn ra phía cửa phòng, thấy Linh Lung đi cùng Ngự Tứ đi vào, mặt Ngự Tứ bẩn, quần áo cũng bẩn, giày dính đầy bùn đất.

Trước đây anh cũng luôn chơi bẩn hết cả người, chỉ là lúc đó có Cố Duyên ở bên, Cố Duyên luôn giúp anh xử lý sạch sẽ, nhưng Ngự Tứ trước mắt lại trở về bộ dạng lúc cô thấy anh lần đầu, cả người bẩn thỉu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có biểu cảm phức tạp giống nhau, nhìn thấy anh trong lòng cô bất ngờ dâng lên sự chua xót. Muốn nói hết với anh những uất ức phải chịu đựng khi ở bên ngoài hơn một tháng với anh.

Anh là chồng cô, một người đàn ông có thể quan tâm, che chở, yêu chiều cô!

Chỉ là anh không phải là người chồng bình thường, người đàn ông bình thường. Thấy trên khuôn mặt anh dần chuyển thành biểu cảm chán ghét, Cố Duyên liền tỉnh lại, người đàn ông tên Ngự Tứ này, một người đàn ông cái gì cũng không thể cho cô!

Cô bình tĩnh bước đến, hai tay xoa nhẹ kéo khóa áo khoác của anh xuống nói: "Quần áo bẩn rồi cũng không biết thay."

Không giống như lâu ngày gặp lại, trại lại lại giống như một đôi vợ chồng son chung đụng sớm chiều.

Cho dù cô rất yêu rất yêu Phong Thanh, cô mang thai con của người khác, nhưng từ bỏ hai điều này, là vợ của Ngự Tứ cô lại rất biết điều, cô luôn cố gắng làm tốt chức vụ của một người vợ, cho dù chồng là một tên ngốc.

Ngọn đèn ấm áp trên đỉnh đầu bao phủ xuống, tôn lên sắc mặt cô càng thêm ấm áp như mùa xuân.

Ngự Tứ lùi về phía sau một bước, khiến tay Cố Duyên buông xuống thành công.

"Không muốn cô động vào tôi." Anh nói, trừng cô buồn rầu.

Tay Cố Duyên tay dừng tại một nửa, lúng túng, thấy vọng không thôi.

Trong lòng nghĩ: Anh hay lắm Ngự Tứ, anh chẳng qua là một tên ngốc đến đâu cũng bị người ta ức hiếp, không được người ta coi trọng, lại dám cau mặt với tôi, anh đủ tư cách sao? Anh có ra vẻ tôi cũng giúp đám con nhà giàu đó cùng khiến anh trở thành con ngựa cưỡi, khiến anh trở thành thằng hề...

Cố Duyên giật mình một cái, vội vàng áp những suy nghĩ nực cười này đi. Sao cô có thể nghĩ ra sự khinh thường mà mình đã trải qua rất nhiều, những chuyện không có phẩm chất như vậy chứ!

Lắc lắc đầu, trên mặt cô lại nở nụ cười ấm áp, đi cùng Ngự Tứ bước tới trước giường, cưỡng ép giúp anh thay quần áo. Ngự tư lắc lắc tránh né, nhưng làm thế nào cũng không tránh được sự kiên trid của cô, áo khoác bị cô cởi ra, bên trong chỉ mặc chiếc áo giữ nhiệt, trời lạnh như vậy, anh lại mặc ít như vậy.

Linh Lung chăm sóc anh thế nào, anh chăm sóc mình như thế nào?

Linh Lung bên cạnh thấy cô ngẩn ra, cũng hiểu ra ý nghĩ của cô, vội vàng nói: "Cậu hai luôn mặc ít."

Cố Duyên cũng không nói gì, đưa tay muốn cởi áo Ngự Tứ, anh ghét bỏ hất cô một cái, Cố Duyên ngã vào sofa, may mà là sofa.Nhìn khuôn mắt tức giận của anh, cô uất ức nhưng lại không chịu phục.

"Cậu hai, tôi đi pha nước cho cậu tắm."Linh Lung đi vào phòng tắm xả nước vào bồn tắm.

Bên ngoài phòng tắm, hai người đều tức giận, Cố Duyên yếu ớt ngước đôi mắt nhìn chằm chằm Ngự Tứ: "Ngự Tứ, anh còn như vậy em sẽ giận đó."

"Tôi không sợ cô giận." Ngự Tứ bướng bỉnh nhướng mày với cô.

Ngự Tứ luôn luôn sợ nhất là cô tức giận lại không sợ cô giận nữa, đây có phải là đại diện cho mình đã hoàn toàn thay đổi nhiều trong lòng anh rồi không? Cô nghĩ nhất là đúng.

Bao nhiêu, vẫn là có chút rối rắm và đau lòng.

Cô nhẫn nại, ung dung nói: "Ngự Tứ, nếu như trước đây có chỗ nào làm sai, mong anh tha thứ. Ai cũng có lúc phạm sai lầm, phạm sai lầm rồi có thể sửa còn tốt. Nếu em đã trở về, thế thì chúng ta vẫn là vợ chồng, vẫn cùng nhau tiếp chung sống, trong căn nhà này, người thật lòng đối tốt với anh có vài người, hy vọng anh hiểu điều này."

"Cô đối xử với tôi một chút cũng không tốt! Chị dâu nói cô đối xử với người đàn ông khác tốt hơn, người cô thích là người khác, cô không thích tôi, tôi cũng không thích cô nữa, không cần cùng tôi chung sống nữa." Ngự Tứ gào xong, quay người đi vào phòng tắm.

Cố Duyên nghĩ thầm, Dung Kim đã rót những độc ác cho Ngự Tứ, thay đổi suy nghĩ của anh một cách triệt để, Ngự Tứ thay đổi rồi, nhưng cô lại không phải là người dễ thua phục, sẽ có một ngày Ngự Tứ sẽ lại thích cô. Đến lúc đó sẽ giống như trước đây ngày ngày quấn lấy cô, quấn đến mức cô thấy phiền.

Ngự Tứ tắm xong bước ra, trên người mặc bộ đồ ngủ bằng bông, trên tóc những giọt nước nhỏ xuống, tóc uotwsdinhs sát vào thái dương, anh vẫn đẹp trai như trước.

Cố Duyên ngồi mép giường nhìn Linh Lung giúp anh lau khô những giọt nước trên tóc, giúp anh sấy khô, sau đó đắp chăn cho anh.

Ngự Tứ chui vào chăn chỉ để lộ đầu, chỉ nói với Linh Lung: "Tôi muốn ăn mỳ."

Linh Lung làm khó dễ, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường: "Cậu hai, đầu bếp đều ngủ rồi, hay là mai rồi ăn."

"Không được, bây giờ tôi đói."

"Vậy..."

Linh Lung cắn môi suy nghĩ, chuyện nấu mỳ tuy đơn giản, nhưng không phải là phần công việc của cô, nếu như để người khác nhìn thấy cô mở tủ lạnh đun nước trong phòng bếp nhất định sẽ trừng phạt cô.

Cô đang muốn tiếp tục khuyên ngăn cái ý nghĩ ăn mỳ của Ngự Tứ, Cố Duyên đứng dậy: "Em đi nấu mỳ cho anh."

Nói xong, cô đi ra phòng ngủ, xuống tầng một.

Dưới tầng yên tĩnh, lúc sớm muốn nấu mỳ nhưng không nấu được, bây giờ Ngự Tứ muốn ăn, cô càng có động lực nấu một chút. Cắt cà chua và hành lá một cách thành thạo, tách hai quả trứng gà, rất nhanh hai bát mỳ nóng hổi đã làm xong.

Cô tự tin bưng hai bát mỳ vào phòng ngủ, Phong Thanh đã từng khen cô nấu món mỳ trứng cà chua rất ngon, Phong Tùy cũng đã một một hơi hết hai bát mỳ to, cô tin rằng nó thực sự ngon.

Cô để mỳ trên bàn thủy tinh, mỗi bên một bát, sau đó đi tới Ngự Tứ nói: "Mỳ nấu xong rồi, qua ăn đi."

"Tôi không ăn đồ cô làm." Ngự Tứ không thèm nhìn cô lấy một cái.

Trong lòng Cố Duyên trầm xuống, cô im lặng một lúc, đi tới cưỡng ép kéo Ngự Tứ đến trước bàn thủy tinh.

"Mỳ là chỉ làm cho anh, anh nhất định phải ăn."

Choang một tiếng, bát mỳ bị Ngự Tứ hất xuống đất, đổ đầy đất. Ngự Tứ tức giận kêu gào: "Đã nói không ăn là không ăn! Tôi không muốn ăn mỳ cô nấu! Tôi rất ghét cô!"

Kêu gào xong, quay về giường, kéo chăn đắp kín người.

Cố Duyên bị cảnh bát mỳ rơi xuống làm cho kinh ngạc, một lúc lâu sau mới định thần lại, nhìn chằm chằm những sợi mỳ dưới đất, cô không gì, lặng lẽ thu dọn sạch sẽ. Sau đó ngồi xuống trước bát mỳ còn lại, dùng đũa gắp mấy sợi ăn, rõ ràng là rất ngon...

Cô lại gắp một gắp bỏ vào mồm, một miếng tiếp một miếng, miệng bị cô nhét đến phồng ra.

Khói nóng hổi bốc lên mặt cô, làm mờ mắt cô, mặt giọt nước lớn chừng hạt đậu lăn xuống rơi vào bát mỳ, cổ họng như bị cái gì chặn lại không thể nuốt xuống, nuốt cũng là một gánh nặng.

Cuối cùng, cô cũng bỏ bát mỳ trứng cà chua có những giọt nước mắt của cô.

Ngự Tứ cũng không biết ngủ chưa, quay lưng về phía cô, hơi thở nhẹ nhàng.

Ánh đèn đầu giường ấm áp, ấm không lộ ra vẻ lạnh lùng của anh.

Kẻ ngốc buồn bực không giống như người bình thường khiến người ta đành chịu.

Cố Duyên vén chăn nằm một bên giường, giường rộng hai mét, hoàn toàn đủ để hai người "nằm riêng" mà ngủ.

Trời lạnh như vậy, Cố Duyên đột nhiên nhớ tới cảm giác chung sống với Ngự Tứ trước kia, Ngự Tứ của lúc đó đáng yêu đơn thuần như một đứa trẻ. Thấy cô lạnh, anh hai cánh tay ôm chặt cô, thấy chân cô lạnh, mà không ngại ủ chân cô trước ngực đến khi ấm mới thôi.

Cô không trách Ngự Tứ thay lòng đổi dạ, bởi vì cái ban đầu sai chính là bản thân vốn không tìm được lý do để trách.

Quay đầu, im lặng nhìn chăm chú bóng lưng Ngự Tứ, nàng không tin Ngự Tứ thực sự đã thực sự thay lòng.

Ở trong lòng và bầu không khí như vậy, bản thân Cố Duyên không dám tin mình lại có thể ngủ được, cô không những ngủ được, còn ngủ một mạch đến khi trời sáng, đêmlạnh như vậy, cô đều không thấy lạnh chút nào.

Trong mơ mơ màng màng, cô co người vào trong chăn, giống như một con mèo sợ lạnh co ro lại.

Cô luôn sợ lạnh cứ đến mùa đông là ngủ không ngon, trong những ngày tháng ở bên Ngự Tứ tuy trải qua nguy hiểm, mỗi ngày sống trong phiền phức mà Dung Kim và bà hai tạo ra, nhưng ban đêm lại rất tốt, bởi vì có Ngự Tứ làm bạn.

Cố Duyên tỉnh lại, không cần nhìn, không cần nghe, chỉ là phần hơi thở đặc biệt của Ngự Tứ ấy cũng đủ để cô nhớ tới tất cả của hôm qua.

Ngự Tứ buồn bực, Ngự Tứ ăn nói ngông cuồng, Ngự Tứ gạt rơi bát mỳ... Lúc này, cô đang trong lòng anh.

Đúng vậy, cũng chỉ có ngủ bên người Ngự Tứ tối qua mới ấm áp như vậy!

Cố Duyên nhớ rất rõ ràng, tối hôm qua hai người bọn họ mỗi người ngủ một bên, ở giữa ước chừng cách một mét. Kết quả là lúc nào đã nằm trong lòng anh, cô đến một chút ấn tượng cũng không có.

Đây chính là phản ứng bản năng của con người với sự ấm áp sao? Cô có chút ngượng ngùng ngồi dậy.

Cẩn thận rút cánh tay trên ngực anh, rời khỏi ngực anh, Cố Duyên ra khỏi chăn. Ngự Tứ vẫn ngủ, đối diện với đôi mắt còn nhắm chặt của cô, khôn mặt đang ngủ tuấn tú đẹp trai yên ổn bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không giống tối qua bộc lộ sự bất mãn với cô.

Ngự Tứ vẫn đang ngủ khiến cho người ta thích một chút, cô cười cười, ngồi dậy không một tiếng động, xuống giường, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, lúc tắm rửa sạch sẽ đi ra, Ngự Tứ đã tỉnh rồi, vừa xoa mắt nhập nhèm vừa tìm giầy.

Anh vẫn luôn có tật xấu này, sau khi thức dậy cứ tìm giầy,mãi mãi cũng không nhớ trước khi đi ngủ mình đã cởi giầy ở đâu.

"Giầy ở đây." Cố Duyên nhặt giày lên bên trái một cái bên trái một cái ở cuối giường, đặt dưới chân anh.

Ngự Tứ không để ý cô, đi giày vào, đi vào nhà tắm.

Cố Duyên cũng không thèm để ý, thay quần áo, lấy quần áo của Ngự Tứ trong tủ ra phối hợp từng bộ một,mới cũ, loại bỏ từng cái bẩn, rách.

Lúc cô không ở đây, tủ quần áo của Ngự Tứ là một cái thùng rác lớn!

Ngự Tứ hình như không nhận tình cảm của cô, lúc bước ra khỏi phòng vệ sinh nhanh chóng xông tới, làm loạn quần áo cô vừa phân loại và gấp xong bỏ lại vào trong tủ, tức giận gào lên: "Không cho phép động vào đồ của tôi!"

Trước mắt Cố Duyên trống không, còn chưa kịp mở miệng nói gì, Ngự Tứ đã tức giận đi ra ngoài cửa phòng, xem ra lại muốn đi kiện cáo với bà hai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 76: Vì đứa con trong bụng

Cố Duyên xuống tầng một, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt uất ức đang tố cáo với bà hai, bước chân dừng lại, cô điều hòa cảm xúc sải bước đi xuống, lễ phép chào hỏi bà hai.

Bà hai và Dung Kim đang dùng bữa sáng, ánh mắt bà hai quét qua cái bụng hơi nhô của cô, ngưng đọng một mảng không khí giận giữ mơ hồ.

Dung Kim uống một ngụm sữa, khóe môi nhếch lên ở nụ cười xấu xa với Ngự Tứ nói: "Ngự Tứ, chị Cố của cậu đây không vì lấy lòng cậu sao, người ta cũng không dễ dàng gì, sao cậu có thể trách ngược cô ấy làm loạn đồ của cậu lên chứ?"

"Em không cần cô ta tốt với em!" Ngự Tứ bước đến bên cạnh bà hai ngồi xuống, víu tay bà ta nũng nịu: "Mẹ hai, mẹ làm gì mà muốn cô ta quay về thế! Mau đuổi cô ta đi đi, con không muốn ở cùng cô ta!"

Bà hai cười nhạt, vỗ vỗ tay anh: "Con đang nói lời ngốc nghếch gì thế? Cô ấy là vợ của con."

"Con không muốn cô ta là vợ của con!" Ngự Tứ nói rất kiên quyết.

"Vậy con phải mời cha con thay con làm chủ, ta nói không là gì cả." Lúc nói câu này, khí tức giận nơi đáy mắt bà hai lại giày thêm một tầng. Bà còn hy vọng Cố Duyên bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự hơn cả Ngự Tứ, nhưng có lời cảnh cáo của ông Ngự ai dám mảy may động đến cô?

Dung Kim cười nói: "Ngự Tứ, em không cần vội, chị Cố của em sớm muộn phải đi thôi, sớm muộn mất đi giá trị thôi."

Ý trong lời nói của Dung Kim, Cố Duyên sao không hiểu, trước khi cô quay về cũng đã đoán được ông Ngự đích thân mời cô trở về là vì cái gì. Nhưng câu sớm muộn phải đi trong lời của Dung Kim, trước mắt cô lại không cho là như vậy.

Đợi sau khi sinh con đã là chuyện của nửa năm sau, còn nhà họ Ngự nửa năm sau sẽ là tình trạng như thế nào, ai cũng không biết.

"Sớm muộn là lúc nào?" Ngự Tứ tỏ vẻ có chút không kiên nhẫn.

"Dù sao cũng sẽ rất nhanh, mau ngồi xuống ăn cơm của em đi, ăn xong chị dẫn em đi chơi." Dung Kim vỗ vào chỗ bên cạnh, Ngự Tứ lại không ngồi xuống, trên mặt đầy vẻ không muốn.

Cố Duyên bình tĩnh rót một cốc sữa, trên bánh bao có phết nước tương xà lách mà Ngự Tứ thích ăn, để bữa sáng trước mặt Ngự Tứ: "Ăn sáng đi đã, ăn sáng xong mới có sức mà giận."

"Tôi không thích ăn đồ cô làm!" Ngự Tứ đẩy bữa sang ra giữa bàn, cốc bị đổ, tràn hết ra ngoài, đổ ra cả người Cố Duyên. Cố Duyên chán nản, nhanh chóng xé khăn giấy lau sữa trên người.

Cô có thể nghe thấy tiếng cười cố ý pha trò của Dung Kim, đáng ghét, chói tai như vậy, tiếng cười đó khiến cô hận không thể dùng ổ bánh bao nhét vào miệng cô ta để cô ta không cười nổi nữa.

Nhưng cô không làm vậy, ngược lại còn tỏ ra bình tĩnh như thường, bình tĩnh lau vết bẩn sữa cuối cùng trên người xong, bình tĩnh ăn sáng, ăn liền một lúc hai miếng sandwich một cốc sữa, bởi vì tối qua sao có thể ăn được, đói rồi, sau đó bình tĩnh rời chỗ.

Nhìn bóng lưng cao ngạo của cô rời đi, Dung Kim quát cô một câu: "Đúng là làm ra vẻ!"

Bà hai dặn dò Linh Lug đưa cậu hai vào tay rửa mặt, Ngự Tứ đi rồi, bên cạnh bàn ăn chỉ còn hai người bà hai và Dung Kim. Dung Kim vốn đang cười, quay mặt thấy sự trầm lặng trên khuôn mặt bà hai, vội vàng không cười nữa, gắp mấy miếng trứng chần nước sôi vào đĩa của bà ta nịnh nọt: "Mẹ, mẹ ăn nhiều một chút."

Bà hai đặt đũa xuống, ngó cô ta: "Con thấy Cố Duyên khi nãy rất buồn cười phải không?"

"Vâng..." cô ta không hiểu bà hai sao lại hỏi vậy.

"Thế con có nghĩ trong lòng cô ta nghĩ như thế nào không?"

"Không..."

"Trong lòng người ta nhất định đang nghĩ, đến lúc người cút khỏi nhà họ Ngự là ai, chỉ cần đi xem là được. Chỗ mag Cố Duyên thông minh hơn con là cái gì? Là chín chắn hơn con, khiêm tốn hơn con, người ta hoặc là không ra tay, kết cục khi đã ra tay thì sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Trong lòng Dung Kim bỗng dưng run lên, từng cọng lông tơ dựng đứng lên.

"Con nên biết vì sao cha con lại đón cô ta quay về chứ?"

"Vì đứa bé trong bụng cô ta." Điều này cô ta vẫn biết.

"Tại sao lại là đứa con trong bụng cô ta chứ?"

"..."

Dung Kim nói không được lời nào, không phải không biết nguyên nhân, chỉ là chột dạ đến xấu hổ.

"Cha con đã thất vọng về con rồi, cho nên con tốt nhất là chuẩn bị tâm lý đi."

Dung Kim lại một phen kinh ngạc, thất thanh hỏi bà ta: "Mẹ, mẹ có ý gì?"

"Ý chính là Ngự Hàn không thể vì con mà đoạn tử tuyệt tôn, chúng ta cũng không chấp nhận." bà Hai nhìn sang khuôn mặt trắng nhợt như giấy: "Điều này không đều tại con, lúc trước để con xử lý người không nên giữ lại, là con vô dụng, có thể trách ai chứ?"

Dung Kim nhón nhác hạ giọng: "Mẹ, không phải con luôn cố gắng sao? Nhưng Cố Duyên lại có cái mạng tốt như vậy, mỗi lần cô ta đều được may mắn thoát thân, con có cách gì nữa."

"Đó cũng là trách nhiệm của bản thân con." Bà Hai đứng dậy, Dung Kim to gan nắm chặt lấy vạt áo của bà ta, nóng lòng hỏi: "Mẹ, mọi người sẽ không muốn con và Ngự Hàn ly hôn chứ? Con không muốn..."

"Nhìn bản lĩnh của con xem." Bà Hai lạnh nhạt nói xong, cúi đầuliếc nhìn tay cô, Dung Kim cuống quýt bỏ ra, bà hai nghênh ngang trước mặt cô ta mà đi.

Dung Kim vừa vội vừa sợ, cắn cắn răng, sự thù ghét với Cố Duyên không khoit tăng thêm vài phần.

Ăn sáng xong, Ngự Tứ quả nhiên cũng Dung Kim đến phòng giải trí chơi, phòng giải trí xây ở phía bắc khu vườn, bên trong có bóng bàn, có bóng bowling, có đài mạt trượt... các loại trò chơi. Dung Kim luôn luôn thích hẹn bạn bè đến đây chơi, còn Ngự Tứ tham gia vào bên phía náo nhiệt kia.

Lúc Dung Kim vui vẻ sẽ cho anh đi chơi, lúc không vui sẽ đuổi thẳng anh ra ngoài.

Vốn dĩ hôm nay vì những lời của bà hai, tâm trạng cô ta rất kém. Nhưng cô ta lại phá lệ cho Ngự Tứ chơi cùng, mang thai cô ta không tranh nổi Cố Duyên, tranh đoạt Ngự tư cô ta có chút tự tin hơn.

Ngự Tứ là người duy nhất nói được Cố Duyên trong nhà này, cướp Ngự Tứ bên cạnh cô đi cũng là một loại cảm giác thành tựu!

"Mợ cả của tôi, đến chị rồi, sao còn ngẩn người ra đó!" một người con gái tên VIVI không chịu nổi xông đến ánh mắt khinh người của cô ta.

Dung Kim định thần lại, ném một quả bowling, bóng chệch khỏi phạm vi, cô ta gọi Ngự Tứ tới nhặt bóng, Ngự Tứ ngoan ngoãn giúp cô ta nhặt bóng về. Cô ta lại mát hứng đánh rơi bóng trong tay anh nói: "Không chơi nữa, không vui một chút nào."

Nàng phủi tay rồi đi, VIVI đuổi theo sau: "Này, không phải cậu hẹn tôi qua đây chơi bóng bowling sao? Sao mới chơi được hai ván đã không chơi nữa rồi?"

Dung Kim đi vòng qua chỗ bar ngồi xuống, hai tay nâng cằm rụt rè.

"Sao vậy?" VIVI thấy câu rầu rĩ không vui, quay đầu nhìn qua những người khác chơi mới dám bước đến chơi bóng bowling, thấp giọng nói: "Có phải là vì vợ Ngự Tứ quay về rồi, nên cậu không vui."

"Có một nửa nguyên nhân, chủ yếu là Ngự Hàn." Dung Kim cũng nhìn thoáng qua chỗ của Ngự Tứ, tức giận nói: "Mẹ chồng tôi lại muốn tìm người phụ nữ khác cho Ngự Hàn, nguyên nhân là tôi không mang thai, cậu nói có tức hay không!"

"Haizzz, suy nghĩ của người đi trước đều như vậy, huống hồ Ngự Tứ cũng sắp làm cha rồi, Ngự Hán đến hy vọng cũng không có, bà hai gấp gáp cũng phải." VIVI suy nghĩ một chút, dò xét cô ta: "Tôi thấy cậu rất ổn mà, đã đến bệnh viện kiểm tra nguyên nhân chưa?"

"Kiểm tra rồi, bác sĩ không khám ra nguyên nhân."

"Vậy vấn đề chính là ở Ngự Hàn rồi."

"Tôi cũng không biết." Dung Kim đau đầu không ngớt: "Mỗi lần tôi bảo anh ta đi kiểm tra, anh ta đềmắng tôi bị thần khinh, còn nói muốn tìm một người phụ nữ thí nghiệm cho tôi xem."

"Ghê tởm!"

"Cậu nới sao tôi không có cái mạng như vậy của Cố Duyên chứ?" thấy mình nói sai, cô ta vội vàng nói thêm câu: "Tôi đang nói về chuyện mang thai."

"Không phải có câu nói này sao, thượng đế đóng một cách của của bạn, nhất định sẽ mở một cánh của khác cho bạn." VIVI chần chờ vài giây, nhìn cô ta nói: "Cậu đã nói đến chuyện này, tôi nhắc nhở cậu, phong cách sống của Ngự Hàn ở bên ngoài cậu nên biết, gần đây đi rất gần với một cô người mẫu trẻ tuổi, cô người mẫu trẻ đó còn vì anh ta mà bỏ việc, không chừng ngày nào đó sẽ mang về một người phụ nữ có thai trờ về."

"Cô ta dám đến, tôi xé xác cô ta ra!" Dung Kim hung tợn, cô ta chính là như vậy, trong lòng có lo lắng bất an bao nhiêu đi chăng nữa, ngoài mặt vẫn tỏ ra dáng vẻ trâng tráo.

VIVI hiểu rõ cô ta, cô ta lắc đầu, cũng không vạch trần lời nói dối có chết cũng cần sĩ diện của cô ta.

Cố Duyên cũng không vì phản kháng của Ngự Tứ ngừng nghĩa vụ của một người vợ, cô vẫn quen tự thu dọn nhà, quen thu dọn phòng ngủ gọn gàng. Quần áo bị Ngự Tứ giật lấy vất lung tung vào tủ, cô lại phân loại lại, gấp lại, đặt lại từng bộ gọn gàng.

Cô làm những điều này không phải là để ai nhìn thấy, cũng không phải vì lấy lòng Ngự Tứ, trong ý thức của cô, đã gả đi rồi, cho dù yêu hay không yêu, tình cảm có tốt hay không, chuyện cô nên làm đều sẽ không thất bại.

Lúc đang dọn dẹp phòng ngủ, cô vô tình nhìn thấy lịch điện tử trên bàn đã nhảy đến ngày hai mươi lăm, đã qua một tháng rồi, đã là ngày mùng một rồi.

Đã một thời gian dài không quan tâm đến tuần hoàn ngày tháng, hôm nay nhìn thấy, mới đột nhiên kinh hãi ngày mà Ngự Tứ phát bệnh lại sắp tới rồi, ngày mùng một hàng tháng chính là ngày mà Ngự Tứ phát bệnh.

"Bệnh của cậu hai vẫn không có chuyển biến tốt sao?" cô không quay đầu hỏi một câu.

Linh Lung đang dọn dẹp sàn nhà không ngờ rằng cô sẽ đột nhiên quan tâm bệnh của Ngự Tứ, tay cầm khăn lau dừng lại, vẻ mặt đồng cảm: "Không những không tốt, dường như còn càng nghiêm trọng hơn, bệnh tình năm nay nặng cự kỳ nhanh, cũng không biết nguyên nhân là gì."

Còn nghiêm trọng hơn!

Trong lòng Cố Duyên khẽ run, nhớ tới lời của Phong Thanh lần trước nói với cô, căn bệnh quái ác của Ngự Tứ nếu như nhanh chóng chữa trị dứt thì sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng cuộc sống đau đớn mà chết.

Để Ngự Tứ sống đau đớn mà chết, cô kỳ thực không làm được, nhưng còn có cách gì chứ? Đến Phong Thanh người duy nhất có thể giúp anh đã nằm viện rồi, còn ai muốn thiết lập chuyên mục côn việc nghiên cứu, tìm một con đường sống cho Ngự Tứ đây?

Hôm nay là ngày thứ ba cô trở về nhà họ Ngư, bầu không khí nặng nề trong căn nhà khiến tâm trạng cô hết sức kiềm nén, lúc trước còn có Ngự Tứ giúp cô giải buồn, bây giờ đến Ngự Tứ cũng thay đổi rồi, cô chỉ có thể một mình.

Cô rằng mình trốn về nhà họ Ngư, tìm mục tiêu sống mới cho bản thân có thể dễ chịu hơn chút, chí ít sẽ không giận bản thân trong vấn đề của Phong Thanh. Nhưng mới ba ngày, cô lại không chịu được muốn đi thăm anh.

Cố Duyên thay xong áo khoác, xuống tầng, thấy Ngự Tứ và Dung Kim đang ngồi ở sofa giành đồ ăn vặt, Dung Lỳ vừa ăn vừa cười vừa cầm sô cô la trát lên tay lên mặt Ngự Tứ, làm cho Ngự Tứ cứ phải tránh né.

"Không cho tránh! Còn tránh chị không cho em ăn!" Vẻ mặt Dung Kim ra vẻ uy hiếp, sau đó lại cười trát thêm một thỏi sô cô la lên mặt anh.

Còn Ngự Hàn ngồi bên kia sofa dùng điều khiển từ xa chuyển kênh tất nhiên không chịu được hành động trẻ con của hai người, vất cái điều khiển xuống đứng lên muốn đi.

Hắn vừa quay người đúng lúc thấy Cố Duyên đang vịn thang chầm chậm đi xuống, người mặc một cái áo khoác dài đến đầu gối màu vàng nhạt, đi đôi giày da thấp, tóc vén về phía sau. Ăn mạc rất bình thường, lại có sức hút đặc biết hơn so với những người phụ nữa bình thường.

Thấy người con gái tỉ mỉ trang điểm qua thỉnh thoảng sự thuần khiết tự nhiên, trong lòng có chút khoan khoái. Hắn giương khuôn mặt lên cười nói: "Duyên Duyên, em muốn đi ra ngoài sao? Đứng lúc anh cũng muốn ra ngoài, có thể đưa e đi một đoạn."

Nghe thấy tiếng, hai người khác cũng quay đầu lại nhìn, Ngự Tứ không quan tâm đến hành tung của Cố Duyên, Dung Kim ngược lại rất hứng thú, lãnh đạm nói: "Cái bụng đã thấy rõ rồi, trời lại lạnh, còn không chịu ăn phận chút."

Cố Duyên lườm cô ta một cái, sải bước đi tới, rút một tờ giấy trong hộp giấy lau, lau sô cô la dính trên tay trên mặt cho Ngự Tứ. Mỉm cười nói với anh: "Em đi thăm Phong Thanh, anh muốn đi cùng em không?"

"Không đi." Ngwj Tư hất tay của cô ra, quay người không thèm để ý cô.

Cố Duyên cũng không để ý, cỏ khăn lau xuống.

"Phong Thanh là ai?" Dung Kim tò mò.

Cố Duyên liếc nhìn xuống cô ta, giễu cợt quăng cho cô ta một câu: "Một người đàn ông, thấy hứng thú thì mang máy ảnh đi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Phong thanh, anh chắc chắn có thể...

Dung Kim bĩu môi, không để ý tới cô nữa.

Ngự Hàn đi theo sau Cố Duyên ra cửa, lại nói một lần nữa: "Duyên Duyên em đợi một chút, anh đi lấy xe."

Cố Duyên đùa cợt cười: "Anh cả, anh không sợ chị dâu ghen sao?"

"Cô ấy thích ghen thì ghen, quan tâm làm gì." Ngự Hàn nói xong liền nhanh chóng bước về phía gara xe.

Dung Kim ở trong nhà tức đến mức phổi sắp nổ ra rồi, xông vọt ra, chỉ vào Cố Duyên hét mắng: "Họ Cố kia, cô là cái thá gì? Cô coi chồng tôi là lái xe sao?"

Dung Kim tức giận không chỉ mình Cố Duyên, mà giận hơn là sự nhiệt tình của Ngự Hàn đối với Cố Duyên, ngày thường cô ra ngoài không muốn lái xe, muốn hắn chở một chút, mà hắn từ xưa đến nay chưa bao giờ đồng ý.

Cô biết Ngự Hàn thích trêu trọc phụ nữ, nhưng Cố Duyên thì có là gì? Không xinh đẹp bằng cô, lại còn là phụ nữ có thai.

"Chị cũng không phải đang ức hiếp chồng tôi sao." Cố Duyên liếc nhìn Ngự Tứ đang ngồi trên ghế sofa: "Hơn nữa anh cả chỉ là đưa tôi đi một đoạn, là chuyện rất bình thường, chị nghĩ nhiều quá rồi."

"Hồ ly tinh!" Dung Kim nghiến răng nghiến lợi, rất đơn giản rất bình thường, cô không tin Cố Duyên không nhìn thấy sự tham lam trong mắt của Ngự Hàn đối với cô.

"Ngay cả người phụ nữ đã có chồng như tôi cũng có thể làm hồ ly tinh, không khéo đến ngày nào đó những con hồ ly tinh thực sự ngoài kia sẽ ăn sạch chồng chị đến xương cũng không còn." Cố Duyên cười lạnh, dưới ánh giận dữ nổi điên của Dung Kim cô bước lên chiếc xe thể thao của Ngự Hàn.

Đương nhiên là cô biết được cảm tình trong mắt Ngự Hàn, nếu như không phải do Dung Kim làm loạn thì cô cũng không có ý định lên xe của Ngự Hàn, cô làm như thế, chỉ là muốn chọc tức Dung Kim chút mà thôi.

Ngồi bên cạnh Ngự Hàn, vẻ mặt cô dần dần trở lên nghiêm túc.

Chiếc xe rời khỏi khu nhà, đến đoạn đường có thể vào thành phố, Cố Duyên nói với Ngự Hàn: "Anh cả, làm phiền anh cho em xuống đây, em tự mình bắt xe đi."

Ngự Hàn không hề dừng xe, lái xe theo hướng đi vào thành phố, miệng cười nói: "Sao phải lãng phí thời gian và tiền bạc chứ, để anh đưa em đi, dù sao thì anh cũng đến công ty."

Tập đoàn Tần Thị nằm ở trong thành phố, giờ này đáng lẽ ra Ngự Hàn phải đi làm rồi.

Hắn ta nói như vậy, Cố Duyên cũng không thể nói gì được nữa, dựa lưng ra sau ghế, cố bắt đầu nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Thật ra cô không hề mệt, chỉ là mượn cớ tránh tiếp xúc nhiều với hắn mà thôi, thậm chí cô đã bắt đầu hối hận vừa rồi vì trọc tức Dung Kim mà lên xe của hắn.

Đáng tiếc cô có ý trốn tránh nhưng người ta lại hề có ý phối hợp, xe mới đi được hai kilomet, Ngự Hàn đã không nhịn được quay đầu nhìn cô cười nói: "Duyên Duyên, em có cảm thấy Dung Kim với

Ngự Tứ thích hợp làm một đôi không?"

Cố Duyên hơi giật mình, không ngờ hắn ta sẽ nói ra những lời như thế, hắn ta rốt cuộc có ý gì? Dung Kim và Ngự Tứ hợp nhau, vậy còn cô? Không phải hợp với cậu cả nhà họ Ngự chứ?

Để ngăn cản hắn tiếp tục nói ra những lời không ra thể thống gì, Cố Duyên nhanh chóng chuyển chủ đề: "Anh cả, hiện nay công việc ở công ty vẫn thuận lợi chứ? Có vẻ anh và cha đều rất bận."

"Không thuận lợi mấy, gần đây gặp phải một công ty đối thủ tên là Thụy Cảnh, kinh doanh cũng thường xuyên xảy ra vấn đề, thôi nói em cũng không hiểu. Con gái các em á, chỉ ở nhà sống cuộc sống thiếu phu nhân là được rồi." Ngự Hàn đưa tay vỗ vỗ lên tay cô.

Cố Duyên đặt tay ở bên cánh cửa xe, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng chán ghét hắn, nhưng lại tỏ bình tĩnh: "Công ty đối thủ thế nào?"

"Âm thầm cướp mất hai xưởng cung cấp cát đá lớn nhất của chúng ta, gần đây, công trình Mạn Sơn đang thi công bị buộc dừng thi công rồi."

"Tìm được phương án giải quyết chưa ạ?"

"Tìm xưởng cát đá khác thôi, cha đang liên lạc rồi, tình hình cụ thể anh cũng không rõ lắm."

Tuy Ngự Hàn là người kế thừa tập đoàn Tần Thị, nhưng tình hình cả công ty từ trước đến nay không hề biết rõ, ông Ngự hận nhất là rèn hắn sắt không thành gang cũng là điều này.

Hắn quay đầu lại nhìn cô một cái: "Duyên Duyên, chắc em bữa trưa không quay về đúng không? Bữa trưa chúng ta cùng đi ăn cơm nhé."

"Không cần đây, em đi ăn với bạn."

"Cùng người mà vừa nãy em gọi là cái gì Thần sao?"

"Không phải, là người khác ạ." Thật ra, cô chưa hề nghĩ đến việc buổi trưa, nói là đi ăn với bạn chỉ là cô tiện miệng ra ứng phó mà thôi. Phong Thanh có thể cùng cô ăn cơm thì đã tốt, đáng tiếc sau này cũng không thể.

Ngự Hàn tỏ ra hơi thất vọng, nhưng mà là người một nhà, tuy không thường xuyên gặp mặt, nhưng hắn ít nhiều có thể hiểu được cô, cũng đoán được kết quả này.

Đã ba ngày chưa gặp Phong Thanh, mặt anh đã đỡ sưng hơn, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, những con số trên máy hiện thị sưc khỏe của anh vẫn bình thường.

Bây giờ không phải là thời gian thăm bệnh, bởi vì thời gian thăm bệnh đều là Diêu Tố ở đây, Diêu Tố đã nói không cho cô gặp lại Phong Thanh nữa, vì

thế cô chỉ có thể nhân lúc Diêu Tố không ở bệnh viện mới dám đến.

Khó khăn lắm cô mới xin bác sĩ được mười phút vào thăm anh, đứng trước giường bệnh của anh, cô vừa kích động vừa buồn, đối mặt với anh, nhất thời cô lại không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng, cô nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, tay anh hơi lạnh, có lẽ là do truyền nước. Cố Duyên vì thế nắm tay anh vào trong lòng bàn tay, mong muốntay anh có thể ấm lên.

Cô cẩn thận gọi tên Phong Thanh, liên tục gọi vài tiếng, nhưng Phong Thanh thì vẫn nằm ngủ yên bình như cũ. Đương nhiên, cô cũng không trông cậy vào việc anh có thể đột nhiên tỉnh lại nói chuyện với cô.

Tuy rằng Phong Thanh ngủ, nhưng cô tin rằng nhất định anh có thể nghe thấy lời cô nói.

"Phong Thanh, anh có thể nghe thấy lời em nói đúng không? Nằm một mình ở đây chắc chắn rất buồn chán đúng không? Không sao, em sẽ cố gắng dành thời gian đến đây nói chuyện với anh." Cố Duyên dùng đầu ngón tay bóp bóp lòng bàn tay anh: "Anh biết không? Hôm đó em trở về nhà, cha mẹ đều đuổi em ra, bắt em trờ về nhà họ Phong. Sau đó, em đi tìm cha ruột của chúng ta Phong Hách, nhưng ông đã hoàn toàn không nhận ra em rồi, bây giờ nghĩ lại thật ra chuyện này không thể hoàn toàn trách ông ấy đúng không, suy cho cùng thì đã bao nhiêu năm rồi. Khi đó lòng em đã bị tổn thương qua rồi, cảm giác như qua một đêm đã biến thành đứ trẻ không ai thèm nhận. Nhưng vì đứa bé em chỉ có thể dũng cảm đối mặt với mọi thứ."

"Phong Tùy nói muốn đưa em đi, nhưng anh đã từng bất chấp tất cả căn dặn em không được bị bề ngoài của anh lừa nữa, em nghĩ tấm lòng anh ấy, anh chắc chắn càng hiểu rõ hơn em, em cũng không mong sau con sau này sẽ phải sống cuộc sống trốn trốn tránh tránh với anh, sống không nơi không chốn. Hơn nữa, trong lòng anh ấy có người con gái khác rồi, em không muốn nửa kia của mình thích người phụ nữ khác, tuy em không biết người tên Phong Thanh anh quen mười năm trước có phải là mình hay không, nhưng mười ba năm sau Phong Thanh mà anh yêu vẫn mãi là người anh yêu thật lòng. Em đã nghĩ rất lâu, cảm thấy vẫn là nhà họ Ngự hợp với em. Phong Thanh, anh không nghe nhầm đâu, em lại quay về nhà họ Ngự rồi, ông nội nói đúng, cho dù thế nào đi nữa thì vẫn là nhà của mình, cũng là nơi duy nhất em có thể ở hiện nay. Chắc chắn anh cho rằng em rất ngốc, rất mặt dày đúng không? Em đúng là rất ngốc, đúng là không biết xấu hổ, bà hai và Dung Kim nói chuyện lạnh nhạt với em, Ngự Tứ chán ghét em, nhưng vẫn quay về.... Phong Thanh, nếu như anh tỉnh lại thì thật tốt, chắc chắn anh sẽ không để em bị ức hiếp như thế đúng không? Anh chắc chắn có thể..."

Cố Duyên nghẹn ngào dừng lại, hít mũi một cái, buồn vô cớ cười: "Nói những thứ này làm gì? Chỉ cần anh có thể tỉnh lại là đủ rồi, những khó khăn này hãy để em tự mình giải quyết đi, em tin mình chắc chắn có thể..."

Mười phút trôi qua rất nhanh, Cố Duyên vẫn chưa nói hết, y tá đã vào đuổi ra.

Cố Duyên đứng lên, cẩn thận bỏ tay anh vào trong chăn, cô nói: "Phong Thanh, anh giữ gìn sức khỏe, cha mẹ không cho phép em đến thăm anh, nhưng mà em sẽ tìm cơ hội lại đến thăm anh, hi vọng lần sau em tới thăm, anh đã chuyển ra phòng bệnh thường rồi."

Cô cởi bộ bảo hộ ra, lúc ra khỏi phòng bệnh quay đầu lại, nhìn về phía Phong Thanh anh mắt không nỡ rời đi, dường như sau lần gặp mặt này sẽ không có lần sau vậy...

Cố Duyên còn sớm đã trở về, nhưng vẫn bị bà hai trách móc, lí do là trời rét thế này mà còn vác bụng chạy khắp nơi, đối với lời trách móc của bà hai cô vẫn luôn luôn nghe không hề cãi, lần này cũng thế.

Mà điều làm bà hai không thể nhịn được nhất là cô cứ như thế, rõ ràng là coi những lời dạy dỗ của bà ta như gió thổi ngang tai.

Nàng hít thở sâu, nhìn bà ta chằm chằm, không biết làm gì với bà ta mới phải. Bèn quay đầu hỏi chị Lương một câu: "Cậu hai đâu?"

Chị Lương lạnh nhạt liếc cô một cái, trả lời: "Cả buổi chiều không thấy bóng dáng cậu hai đâu cả, không biết là chạy đâu rồi."

"Hình như lại chạy ra sau vườn chơi rồi." Dung Kim thêm vào một câu.

Cố Duyên trong lòng chợt căng thẳng, quả nhiên bà hai quay đầu nói với cô: "Trời sắp tối rồi, đi ra sau vườn tìm cậu hai về."

Sau vườn, nơi mà bị mọi người đồn thổi là khủng bố thần bí, chỉ có mình Ngự Tứ dám đến, sắc trời thế này mà bảo cô một mình tới đó tìm người? Rõ ràng là cố tình dày vò cô chăng?

Riêng nhìn bộ mặt trêu tức của Dung Kim, cô đã đại khái hiểu ra.

Có điều phản ứng của cô từ trước đến nay luôn làm cho đối thủ không thể đắc ý nổi, vì thế cô khi sợ hãi cô luôn thích biểu hiện ra bộ mặt bình tĩnh, cô chưa thèm nghĩ đã gật đầu: "Vâng."

Nói xong quay người ra khỏi nhà chính, đi về phía sau vườn.

Sắc trời đã dần tối xuống, chẳng mấy chốc sẽ tối om, nhìn mảng tối om ở sân sau, Cố Duyên hít một hơi sâu, may là đường ra sau vườn có lắp điện, không đến nỗi không nhìn thấy đường. Bóng cây lắc lư, gió lạnh thấu xương, cô thật không thể hiểu nổi tại sao Ngự Tứ lại thích chui rúc đến nơi như thế này chứ.

Linh Lung vội vội vàng vàng đuổi theo: "Mợ hai, chỗ đó không tốt, để em đưa mợ đi."

Lúc Linh Lung nói lời này, vẫn đang run rẩy, có thể thấy cô sợ đến mức ào, không muốn đi đến mức nào."

Cố Duyên cười với nàng cười: "Không cần, tôi không tin có ma quỷ, vì thế tôi không sợ."

Cô không tin ma quỷ, nhưng một mình đi vào chỗ quái quỷ như vậy thì vẫn có chút rợn cả tóc gáy, nhưng nhìn ánh mắt sợ hãi của Linh Lung thật là làm cho người khác đau lòng, vẫn là không làm khó cô nữa.

"Vậy… mợ hai phải chú ý an toàn." Linh Lung đưa cô một cái đèn pin: "Cho mợ cái này."

"Cảm ơn." Cố Duyên cầm lấy đèn pin, nắm chặt cổ áo nhanh chóng bước về phía sau vườn.

Sau vườn cây mọc thành bụi, cây thủy sam thành hàng, Cố Duyên bước nhanh trên con đường sỏi đá, vừa đi vừa gọi tên Ngự Tứ.

Từ trước đến nay cho chưa từng ra sau vườn, không quan thuộc hoàn cảnh bên trong, hơn nữa tầm mắt không tốt lắm, trong chốc lát cô có cảm giác như lạc vào mê cung. Chỉ có thể thuận theo con đường đi về phía trước, cũng không biết đi được bao lâu, quay đầu lại, thì đã không thấy ánh đèn lồng ở nhà chính rồi, con đường phía trước thì vẫn không thấy đầu đâu.

Mấy con quạ kêu những tiếng kêu kinh dị bay qua đầu cô, cô giật mình, mà đúc lúc đó, tất cả đèn đường đều tắt ngụp, bốn bề tối om, chỉ còn chiếc đèn pin trong tay cô đang phát sáng.

Cô không biết đây là do ngoài ý muốn hay là có người cố ý, vào lúc này thì cũng không có tâm tư mà nghĩ chuyện đó nữa, cô quay người bước, vội vàng quay về hướng vừa đi.

Càng làm cho cô sợ hãi là cô lại không tìm thấy đường lúc đi, rõ ràng là thuận theo con đường đá đi, nhưng cuối cùng lại vòng về chỗ cũ. Sau khi liên tục thử mấy lần, nỗi sợ trong lòng mỗi lúc một tăng lên, cô biết, khó khăn mà bà hai cho cô không dễ gì đối phó như thế!

Bây giờ tìm không thấy Ngự Tự, thì cô cũng không thể về nữa, chẳng lẽ bắt cô phải qua đêm ở nơi kêu trời trời không thấu gọi đất đất không linh này sao?

Trong tình huống như này điều cần thiết là phải bình tĩnh, Cố Duyên cũng ép bản thân bình tĩnh lại, nhưng mà... trái tim lại càng đập càng nhanh, không thể nào bình tĩnh lại được, làm thế nào cũng không tìm thấy đường về.

Đột nhiên Cố Duyên nghe thấy tiếng bước chân khe kẽ phía sau, cô quay ngoắt người lại, đèn pin soi về hướng phát ra âm thanh. Ánh sáng đèn pin chói mắt làm cho đến lấy tay che mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 78: Ngự hàn đáng sợ

"Ngự Tứ..." Cố Duyên không quá chắc chắn có phải là anh hay không, nhưng ít nhất cũng có người tới rồi, ít nhất là cô đã an toàn, cô nhanh chóng đi tới. Sau đó, cô rốt cục đã thấy rõ rồi, người vừa tới không phải là Ngự Tứ mà là Ngự Hàn.

Ngự Hàn... Hắn ta sao lại ở đây? Là tới đưa cô ra khỏi đây sao? Nhất định là thế!

Nhưng mà... Ngự Hàn lại một tay kéo cô vào trong lòng, cười bên tai cô: "Cô gái ngốc, chiều nay Ngự Tứ đã bị Dung Kim đưa ra khỏi nhà rồi, giờ không biết là đang vui vẻ trong nhà em gái nào rồi chăng."

"Anh... nói cái gì?" Cố Duyên nóng ruột, dùng sức nắm chặt cánh tay hắn ta.

"Anh nói Ngự Tứ không ở nhà, tiểu tiện nhân Dung Kim kia là cố ý hại em, em xem, cô ta đã ngắt tổng nguồn điện đèn đường rồi." Cô càng giãy giụa, cánh tay Ngự Hàn càng giữ chặt.

Nghĩ đến ánh mắt trước đây Ngự Hàn nhìn cô, giờ lại ngửi thấy mùi rượu trên người hắn ta, trong lòng Cố Duyên dường như hiểu ra hắn ta đang muốn làm gì. Trong lòng không khỏi sợ hãi, lỗi sợ hãi so với khi nãy ở một mình còn mạnh mẽ hơn.

Ở cái nơi quỷ quái này, cho dù Ngự Hàn muốn làm gì thì cô cũng chẳng có sức mà chống đối, không có sức mà cầu cứu.

"Anh cả, anh không nên như vậy..."

"Anh thế nào? Anh có lòng tốt đưa em ra ngoài kìa, tắt lửa tối đèn, một mình em không thể ra ngoài. Em xem anh có tốt không, vừa nghe Linh Lung nói em đến đây tìm Ngự Tứ, anh liền tới đây cứu em, em..."

Ngự Hàn nói rồi đẩy cô đến trước một cây khô to lớn, dùng thân mình khống chế cô, không cho cô chạy, nụ cười nguy hiểm lại mờ ám.

Cố Duyên gấp đến mức la lên: "Anh cả! Hãy tự trọng chút! Anh còn như vậy tôi sẽ gọi người đó!"

"Em vẫn là đừng kêu thì tốt hơn, không có ai nghe thấy đâu, cho dù là có nghe thấy cũng chẳng có người tới cứu em, cha vẫn còn đang tham gia bữa tiệc của khách hàng. Duyên Duyên, thật ra anh không hề muốn làm em tổn thương, em chỉ cần cho anh ôm cái là được rồi,ôm xong anh sẽ lập tức đưa em về." Ngự Hàn nói xong liền thực sự ôm lấy cô vào lòng, chỉ là ôm thôi, một nửa sức nặng đè lên người cô.

"Anh tránh ra!" Cố Duyên cắn một cái vào đầu vai hắn.

Ngự Hàn bị cắn đau, hô lên một tiếng như bị điện giật dời khỏi người cô.

Cố Duyên nhanh chóng lui về phía sau, thân núp sau thân cây, hổn hển mắng hắn: "Ngự Hàn! Anh còn có chút đạo đức nào không? Anh nhìn cái bộ dạng kinh tởm này của anh xem, tôi...!"

"Cô nói gì?" ánh mắt Ngự Hàn nhuộm một màu hung ác, bước lên kéo cô từ sau cái cây ngã nhoài xuống đất, vẫn may, mặt đất đều là lá cây và cỏ, Cố Duyên ngã cũng không bị đau quá.

Tuy nhiên đây là nhà họ Ngự, về lý mà nói thì Ngự Hán sẽ không dám làm gì cô, nhưng cô vẫn rất lo lắng, bởi vì hắn ta đã uống rượu.

"Cô là cái thá gì? Cô cho rằng tôi thực sự thích cô sao? Con gái đẹp hơn cô đầy đường! Tôi chỉ là muốn thử xem phụ nữ có thai thì có cảm giác gì thôi." Ngự Hàn chừng mắt nhìn xuống cô, nói xong quỳ xuống, dùng một tay giật cổ áo cô ra, không hề để ý đến tiếng kêu của Cố Duyên: "Tôi vẫn chưa bao giờ thử qua phụ nữ có thai, chắc chắn là sẽ rất thú vị?"

Hắn thật là rất tức giận, ngay đến Ngự Tứ một đứa ngốc nghếch bẩn thỉu mà cô cũng có thể ngày ngày cười với nó, chăm sóc nó cẩn thận từng chút một. Nhưng đối với hắn, cậu cả nhà họ Ngự có quyền có thế từ xưa đến nay không ai dám đối mặt vậy mà cô dám nói hắn kinh tởm? Vậy thì hắn sẽ cho cô biết thế nào là kinh tởm để giải mối hận trong lòng!

Cố Duyên bị hắn đẩy ngã xuống đất, sau lưng là thảm cỏ lạnh ngắt, cúc áo đã bị rơi ra, cảm giác lạnh thấu xương dâng lên. Khó chịu, xấu hổ và giận dữ, mỗi một cảm giác đâm vào tim đều như chí mạng, mà sự giãy giụa của cô lại có vẻ như vô lực.

Cô thậm chí đã bắt đầu dùng ngữ điệu đáng thương để cầu xin hắn ta, cầu xin hắn ta tha cho mình.

Nhưng Ngự Hàn lại không hề có ý thả cô ra, thân thể nặng nề thậm chí đã áp xuống, hắn đã mất đi lí trí, cơ bản là không biết mình đang làm những gì.

Khi hắn ta nằm xuống, định hôn cô, Cố Duyên tuyệt vọng nhắm chặt đôi mắt. Cô thậm chí thà rằng cả đời này sẽ không mở mắt ra nữa, không cần tỉnh lại nữa.

Đột nhiên cảm nhận được trọng lượng trên cơ thể biến mất, cùng lúc đó, cô nghe thấy tiếng hét đau khổ của Ngự Hàn lẫn tiếng đánh đập nặng nề.

Cố Duyên mở mắt ra, nhìn thấy hắn nhếch nhác ngồi một bên, còn bên cạnh là Ngự Tứ với bộ mặt giận dữ.

Ngự Tứ! Lại có thể là Ngự Tứ!

Anh không phải là bị Dung Kim đưa ra ngoài rồi sao? Anh không phải là ghét cô, không thèm để ý tới cô nữa sao?

Cô hơi xoay người, run rẩy co người ôm lấy thân mình, chỉ hận không thể lập tức chết đi.

Mà Ngự Hàn dường như cũng không ngờ Ngự Tứ lại đột nhiên lại đến, hắn ta kinh ngạc, thẹn quá hóa giận hét lên với Ngự Tứ: "Ngự Tứ! Mày dám đạp tao? Mày không muốn sống rồi đúng không, mày...mày...!"

Lời Ngự Hàn còn chưa dứt, Ngự Tứ đã nhào tới, trong tay lại cầm con dao, đâm xuống hắn, Ngự Hàn sợ hãi, lăn người tránh dao, sau đó, con dao tiếp tục lao theo chân hắn, máu tuôn ra như chảy.

Đau đớn ùa đến, hắn cảm giác chân của mình như bị hỏng rồi!

Trên mặt Cố Duyên dính một chút máu của Ngự Hàn, cô cảm nhận một trận buồn nôn, không thể trụ được nữa, trong đầu chống rỗng, dần dần ngất đi.

Hình ảnh cuối cùng lưu lại trong đầu cô là Ngự Tứ mặt hầm hầm tức giận, dường như muốn giết luôn Ngự Hàn. Ngự Tứ, từ trước đến nay luôn ngốc nghếch lương thiện, luôn bị bắt nạt lại có lúc hung tàn như thế, cô thực sự kinh ngạc.

Trong khi ngủ một giấc dài, cô mơ thấy một giấc mơ kỳ quái, trong mơ cô bị Ngự Hàn ức hiếp, Ngự Tứ cầm dao giết chết Ngự Hàn, sau đó Ngự Tứ nói với cô, ai dám có ý đồ làm tổn thương em, thì người đó phải chết!

Giấc mơ này thực sự dọa người, Cố Duyên bị nó dọa tỉnh giấc, khi cô mở mắt nhìn thấy trần nha quen thuộc, mới nhận ra đây chỉ là giấy mơ, Ngự Tứ chẳng hề quan tâm cô đến thế, Ngự Tứ sẽ không hung ác như thế, Ngự Hàn cũng không chết.

Trong phòng đèn sáng, bốn phía lại yên tĩnh, cũng không biết là đã mấy giờ rồi.

Mọi chuyện sau vườn hiện về trong cô, sự xâm hại của Ngự Hàn, sự xuất hiện đột ngột của Ngự Tứ...

Đến tột cùng, về sau xảy ra chuyện gì?

Cố Duyên đột nhiên ý thức được mọi chuyện, hai tay nhanh chóng xoa lên phần bụng, vẫn may, đứa bé vẫn còn là tốt rồi!

"Mợ hai, mợ tỉnh rồi." bên giường truyền đến lời nói áy láy của Linh Lung.

Cô nghiêng đầu sang, chạm phải ánh mắt thân thiết lại áy náy của Linh Lung.

"Mợ hai, mợ muốn ăn chút gì không?" Linh Lung cho rằng chuyện này vì cô nhát gan nên mới hại Cố Duyên suýt chút bị Ngự Hàn xâm hại, vì thế thái độ đối với Cố Duyên lại càng kiên nhẫn và chu đáo hơn.

Cố Duyên lắc đầu, cô hiện tại không muốn ăn gì hết, bởi vì nhớ đến chuyện đã xảy ra cô lại bắt đầu run lên.

"Cậu cả đâu?" âm thanh khàn khàn, cô hỏi.

Linh Lung cho rằng cô nhắc đến Ngự Hàn, là muốn biết hắn ta rốt cuộc có bị phạt hay không, cô nhẹ nhàng chấn an nói: "Mợ hai, cậu cả mặc dù không chết, nhưng vết thương lại rất nghiêm trọng, mấy cái gân chân đều bị đứt."

Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hiển nhiên là đang nằm mơ, Ngự Hàn không hề bị Ngự Tứ giết chết, Ngự Tứ cũng không mang tội giết người!

"Cậu hai thì sao?" cô lại hỏi. Hình ảnh cuối cùng lưu lại trong đầu cô rốt cuộc là thật hay giả đây? Nét mặt hung ác của Ngự Tứ, sự hung ác trước nay chưa từng có!

Linh Lung nghiêng người sang, chỉ chỉ Ngự Tứ đang nằm ngủ say trên ghế sofa: "Cậu hai không sao cả ạ, còn sớm đã ngủ trên ghế sofa rồi, là cậu ý đưa cô trở về từ sau vườn."

Quả nhiên là Ngự Tứ cứu nàng, đáy lòng có quá nhiều câu hỏi, Ngự Tứ trở về lúc nào, Ngự Tứ sao lại biết cô bị lừa ra sau vườn, sao lại xuất hiện đúng lúc như thế? Nhìn khuôn mặt anh ngủ như không có chuyện gì xảy ra, và anh khi hung ác liều mạng ở sau vườn thực sự là khác một trời một vực.

Xem ra anh cũng không hẳn là hoàn toàn không quan tâm cô, may là có anh!

"Cậu hai trở về từ khi nào?"

"Mợ đi không lâu sau, cô Mộng Châu đưa cậu trở về, không ai biết được cậu rời nhà từ lúc nào, thật kỳ quái."

Cố Duyên cười cười, có gì kỳ quái đâu, xem ra Ngự Hàn không lừa cô, Ngự Tứ từ sớm đã bị Dung Kim lừa ra ngoài rồi, làm như vậy chẳng qua là muốn làm cô xảy ra chút chuyện ngoài sau vườn.

"Cô Mộng Châu nói cậu hai vốn định ở chỗ cô ấy, không nghĩ tới trời vừa chập tối, cậu hai lại không muốn nữa, vừa khóc vừa làm loạn, không còn cách nào khác, đành đưa cậu trở về." Linh Lung mỉn cười nói: "Mợ hai, cậu hai với mợ đúng là có thần giao cách cảm a."

Cố Duyên nhìn thoáng qua Ngự Tứ trong giấc mơ, khổ sở cười, thật là như thế sao? Từ trước đến nay cô không hề tin thần giao cách cảm."

"Mợ hai, em đi làm chút đồ ăn cho mợ." Linh Lung nói rồi đi ra ngoài.

Cố Duyên vốn là muốn gọi cô lại, nhưng toàn thân khó chịu, đến sức lực để nói to cũng không có, chỉ đành để cô đi.

Linh Lung đi rồi, trong phòng lập tức yên tĩnh lại, bầu không khí tĩnh lặng làm cô không làm chủ được bắt đầu nghĩ đến chuyện vừa xảy ra sau vườn. Nghĩ đến bộ mặt đánh sợ của Ngự Hàn, thân thể nặng nề, còn không hề khách khí sờ vào trong áo cô, da gà của cô bắt đầu dựng lên, hai tay nhanh chóng ôm lấy đầu phát ra hơi thở đau khổ.

Cơn ác mộng này khi nào mới có thể biến mất khỏi đầu cô?

Cô cố gắng để tiếng khóc không phát ra âm thanh, nhưng Ngự Tứ vẫn bị âm thanh nhỏ bé, đau khổ làm cho tỉnh giấc. Khi cô bỏ hai tay khỏi đầu, mở mắt ra nhìn thấy Ngự Tứ đang ngốc nghếch nhìn cô.

Nếu như đổi lại là trước đây, Ngự Tứ thấy cô đau lòng nhất định sẽ nói lời hay ý đẹp để cô vui lòng, nhưng lần này anh lại chỉ ngốc nghếch nhìn cô, không có bất kỳ lời nói và hành động gì.

Từ khi hai người ở chung tới nay, vẫn luôn là Cố Duyên đóng vai người chị chăm sóc anh, bảo vệ anh. Khóc trước mặt anh, cô sẽ cảm thấy rất lúng túng, bây giờ cũng như thế.

Chậm rãi ngừng khóc, từ từ lau nước mắt, nỗi buồn trong lòng làm thế nào cũng không bình phục được. Cố Duyên lau nước mũi, ánh mắt trong suốt nhìn Ngự Tứ: "Có thể cho em ôm một cái không?"

Ngự Tứ theo bản năng lùi về sau một bước, do dự mãi sau đó leo lên giường, nằm bên cạnh cô.

Nằm lâu như vậy, trong chăn cũng không ấm chút nào, chân của cô cũng lạnh. Cô từ từ quay người, tay vòng lấy eo, mặt ghé sát vào ngực anh, nằm trong vòng tay ấm áp như này, cuối cùng cô vẫn không nhịn được, lại một lần nữa rơi lệ.

"Thực sự không muốn sống nữa." Cô nghẹn ngào nói ra câu này.

Từ sau khi gả vào nhà họ Ngự, nỗi đau của cô chưa từng dưng lại, chuyện này nối tiếp chuyện kia, cô chỉ là một người con gái bình thường, tại sao lại bắt cô chịu đựng nhiều như thế?

Ngự Tứ chần chừ đưa cánh tay ôm lấy nàng, để cho cô dựa gần hơn chút, ấm áp hơn chút.

Cố Duyên ghé vào trong ngực của anh khóc một lúc lâu, đến nỗi làm ướt hết áo của anh mới ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai tỉnh lại, đã không thấy Ngự Tứ, trong chăn vẫn còn hơi ấm, rõ ràng là vừa mới rời đi.

Cửa phòng tắm đang đóng, có tiếng nước truyền ra.

Cố Duyên sờ sờ mặt, có lẽ là tối hôm qua khóc nhiều quá rồi. Cô ngồi dậy chuẩn bị rời giường, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bước đến cửa phòng, vừa nghe thì ra là Dung Kim đến rồi, chỉ có cô ta mới sáng sớm ra đã đi giày cao gót chạy lung tung.

Cửa phòng bị đẩy ra, người đi vào quả nhiên là Dung Kim, theo phía sau là bà hai.

Dung Kim vừa vào cửa liền chỉ Cố Duyên ồn ào: "Mẹ, con đã sớm nói với mẹ là người phụ nữ này đang quyến rũ Ngự Hàn, mẹ còn không tin, bây giờ mẹ tin rồi chứ? Mẹ xem người phụ nữ này, rõ ràng là cô ta quyến rũ Ngự Hàn trước, mà còn không biết xấu hổ ở đây giả bộ đáng thương chứ!"

Cố Duyên nhíu mày, vô cùng tức giận, dám vu khống ăn không nói có, đây là sự vũ nhục đến mức độ nào chứ!

"Chị Dung, mời cô ra ngoài." Cố Duyên lạnh lùng ra lệnh tiễn khách.

"Tại sao tôi phải ra ngoài? Không đòi được công bằng cho Ngự Hàn, tôi sẽ không tha cho cô!" Dung Kim nói khoác mà không biết ngượng.

"Vậy cô muốn thế nào?"

"Nhận lỗi với Ngự Hàn."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cô ta đang ức hiếp em

"Ha…" Cố Duyên bật cười, người ngang ngược vô lý như này đúng là lần đầu cô được nhìn thấy. Xin lỗi Ngự Hàn? Người bị hại rõ ràng là cô, thiếu chút nữa là cô bị tên quỷ phong lưu đó hại rồi.

Quan sát Dung Kim và bà hai một lúc, Cố Duyên cuối cùng đã hiểu, họ đến đây kiện cáo trước, bóp méo sự thật, để che giấu cho Ngự Hàn chăng!

"Chị dâu, chị không cần ở đây tốn công che giấu làm gì." Cô cười, biểu cảm trên mặt vô cùng giễu cợt: "Chồng chị là người như thế nào, hôm qua đã làm chuyện xấu gì, trong lòng anh ta tự hiểu rõ, mọi người đều rõ, còn về chị nói tôi dụ dỗ anh ta, chị quá coi trọng anh ta, cũng là đánh giá quá cao sở thích của tôi rồi, loại sinh vật này, tôi chỉ nhìn cũng cảm thấy kinh tởm rồi. Nếu như chị thích hắn đến thế, phiền chị sau này trông coi kỹ một chút, đừng để anh ta đi khắp nơi động dục."

"Cô nói gì? Cô nói ai kinh tởm?" Dung Kim cố tình nói to tiếng lên, liếc mắt nhìn về phía bà hai, thấy sắc mặt bà ta đang dần dần tối lại mà đắc ý.

Cố Duyên không nói gì, chỉ cười nhạt.

Những lời như thế cô không cần phải nói lần thứ hai.

Ngự Tứ từ trong phòng tắm đi ra, trên quần áo và trên mặt đều là nước, anh luôn như thế, chỉ là rửa mặt thôi cũng có thể làm ướt hết cả người, Cố Duyên đang định nói với anh trong tủ quần áo có khăn khô thì đột nhiên bước đến trước mặt cô, thẳng tay định tát cô.

Cố Duyên sớm đã nghĩ đến việc bà hai sẽ ra tay, cô nhắm mắt lại, bàn tay bà hai đã hạ xuống nhưng không phải đánh lên người cô. Một tiếng "bịch", cô mở mắt ra liền nhìn thấy Ngự Tứ vẻ mặt đau khổ đang ngồi dưới giường, một bên đang ôm lấy chỗ bị đánh,một bên thì bày ra bộ mặt đau đớn, tủi hờn kêu lên: "Mẹ hai..."

“Ngự Tứ cậu tránh ra cho tôi.” Bà hai tức đến toàn thân run rẩy.

Nếu không phải Ngự Tứ nhanh chóng bước đến nhận lấy cái tát, mặt Cố Duyên chắc chắn đã đỏ ửng lên.

“Mẹ hai, mẹ không được đánh cô ấy.” Ngự Tứ nhìn về phía bà hai bằng ánh mắt van xin.

“Ngự Tứ, cậu quên là cô ta đối xử với cậu như nào rồi sao?” Dung Kim hổn hển nhìn anh.

“Cha nói không được ức hiếp cô ấy.”

“Bây giờ là cô ta đang ức hiếp cậu.”

Ngự Tứ gục đầu xuống, nhưng lại không tránh ra.

Bà hai hít một hơi dài, nghiến răng nghiến lợi nói với Cố Duyên: “Nếu như Ngự Hàn không đứng dậy được, thì tao sẽ cho một nhà ba người nhà mày chết không có chỗ chôn!”

Một nhà ba người, là chỉ Ngự Tứ và con của cô sao? Cố Duyên nghĩ chắc chắn là thế.

Ngự Tứ đánh gãy chân Ngự Hàn, muốn đứng lên được e rằng không phải chuyên dễ dàng, mà bà hai chỉ có mỗi đứa con này, làm sao bà ta có thể chịu được chứ?

Điều khiến bà ta lo lắng nhất là…tuy rằng bà không bằng lòng chấp nhận điều này, nhưng Ngự Hàn thực sự là làm ra việc mất thể diện, mà Ngự Tứ lại là một đứa thần kinh có vấn đề. Bị nó đâm hai nhát, Ngự Hàn chỉ có thể cam chịu số phận, ngậm bồ hòn làm ngơ.

Ngay cả ông Ngự cũng tức giận không thèm để ý đến sống chết của Ngự Hàn, còn hung hăng khiển trách hắn. Tối qua, bà ta chỉ là tức giận mà đánh Ngự Tứ một cái, không ngờ ông Ngự lại thay Ngự Tứ đòi lại một cái, không được chút giận lên Ngự Hàn. Bà ta còn có thể làm gì chứ? Ngoài việc chút giận lên Cố Duyên bà còn có thể làm gì？

“Việc này đều là Ngự Hàn tự làm tự chịu, mong mẹ làm rõ phải trái.” Cố Duyên từ tốn nói, không hề sợ hãi. “

“Cho dù nó có xúc phạm cô đi chăng nữa, đó cũng là do cô quyến rũ nó trước, không đến nỗi bị trừng phạt nặng như thế. Cố Duyên, cô đừng cho rằng lão gia dung túng cho cô, cô có thể muốn làm gì thì làm, đến tôi cô cũng dám nhảy lên đầu. Chờ sinh con rồi, tôi xem cô còn có thể tỏ vẻ gì!”

Bà hai buông xuống câu này liền quay người bước nhanh ra khỏi phòng Cố Duyên, Dung Kim cũng nhanh chóng rời đi theo sau.

Trong phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Cố Duyên thở một hơi, ngước mắt, xem xét đầu của Ngự Tứ nói: “Có đau không?”

Ngự Tứ lắc đầu, không lên tiếng.

Cố Duyên cười, ngược lại an ủi anh: “Anh đừng lo lắng, sự thật không đáng sợ như bà ta nói đâu.”

Ngự Tứ sẽ lo lắng sao? Đúng là nhìn không ra!

Bà hai tức giận hừng hực đi ra khỏi phòng Cố Duyên, quay về phòng ngủ, bà ta khóc, miệng phát ra tiếng khóc ư ư, gả vào nhà họ Ngự đã mấy năm, lần đầu tiên Dung Kim thấy bà hai khóc đau lòng đến thế, bà hai từ trước đến nay luôn lạnh lùng cao quý, lại có thể khóc, thật là cho người ta kinh ngạc.

Cô ta đi sau bà hai an ủi lấy lòng: “Mẹ, mẹ đừng lo, Ngự Hàn sẽ không sao đâu.” “

Có thể khỏi hay không trong lòng ba ta đều biết, cũng nghe không vào tai những lời an ủi của Dung Kim, bà ta nghiến răng, dữ tợn gằn ra một câu: “Ngự Tứ, sẽ có một ngày tao sẽ cho mày chết không có chỗ chôn.”

“Bệnh của cậu ấy mới khỏi không bao lâu.” Dung Kim nhắc nhở bà ta.

Nghe thấy lời nhắc nhở của Dung Kim, lòng bà ta cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn một chút, không sai, cho dù ông Ngự có bảo vệ cô thế nào đi chăng nữa, thì cô cũng sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay bà ta, sẽ có một ngày, cô sẽ chết trong tay bà ta.

Mà ngày này, đã cách không xa lắm!

Trải qua hai ngày điều trị, bác sĩ rốt cục thông báo một chân của Ngự Hàn cả đời này sẽ không khỏi được, Ngự Hàn không thể chấp nhận được sự thật, những người khác trong nhà họ Ngự cũng không thể chấp nhận được sự thật này.

Cố Duyên không đến bệnh viện thăm Ngự Hàn, nhưng nghe thấy tiếng khóc điên cuồng của bà hai cô cũng hiểu ra vấn đề rồi. Bộ dang mất hồn này của bà hai, lần đầu tiên cô được nhìn thấy, nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má bà hai, trong lòng không kìm được cảm thấy thông cảm cho bà ta, đáng thương thay tấm lòng cha mẹ, cho dù có lòng lang sói thế nào chăng nữa thì bà ta cũng có một mặt yếu đuối.

Linh Lung nhắc nhỏ bên tai Cố Duyên: “Mợ hai, nghe nói cậu cả làm loan ở trong bệnh viện, không cách nào chấp nhận việc mình bị tà phế, bà hai cũng

đã suy sụp rồi, mợ vẫn là nên trở về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Cô lo lắng bà hai điên lên sẽ làm hại Cố Duyên, suy cho cùng thì người bà hai mắng chửi đều là cô,

Ông Ngự cũng nói vơi Ngự Tứ đang ngồi trê ghế sofa: “Ngự Tư, con đưa Duyên Duyên về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lông mày ông Ngự nhíu lại, cũng không biết là lo lắng cho vết thương của Ngự Hàn, hay là lo lắng cái thế cục trước mắt này, từ đầu đến cuối ông chưa hề nói một lời nào.

Ngự Tứ nghe lời đứng lên, đi tới bên Cố Duyên, dìu tay cô đi lên phòng.

Cố Duyên vốn cũng không muốn tiếp tục ở dưới tầng một, không muốn nhìn thấy hình bóng vừa đáng ghét vừa đáng thương của bà hai, cô gật đầu, quay người đi lên tầng.

Vừa lúc đó bà hai xông lên, vừa khóc vừa kêu nắm lấy áo của cô: “Họ Cố kia! Chính là cô đã hại Ngự Hàn đến mức nay, cô sẽ chết không được yên! Tại sao cô không đi chết đi...!”

Cố Duyên lạnh lùng gạt tay bà ta ra khỏi mình, liếc nhìn: “Bà không cần trù tôi, tôi không tin những thứ đó, ai đúng ai sai trong lòng bà rõ nhất, Ngự Hàn bị tàn phế chưa chắc đã là chuyện không tốt, ít nhất về sau sẽ có nhiều cô gái thoát khỏi bàn tay tàn độc của anh ta.”

“Cô… tôi phải giết cô…!” bà hai nhào lên trước định đánh cô, tay vừa giơ lên thì bị Ngự Tứ đẩy ra. Ngự Tứ nhìn bộ dạng phẫn nộ của bà ta, ngập ngừng nói: “Mẹ hai, mẹ không nên tức giân.”

Cố Duyên quay người đi lên tầng, tình cảnh trước mặt quá hỗn loạn, để an toàn vẫn là tranh đi là tốt hơn, miệng nói mạnh nhưng thật ra trong lòng vẫn có chút sợ hãi, suy cho cùng thì bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra việc ngoài ý muốn.

Bà hai điên cuồng đạp vào chân Ngự Tứ một cái: “Mày cút ra cho tao!”

Kêu gào xong còn đẩy anh một cái, xông lên chỗ Cố Duyên, bộ dạng không bắt được cô thì không thôi.

Dung Kim thì ra vẻ đuổi theo kéo bà hai lại, nhất thời trên cầu thang trở nên ồn ào, náo nhiệt, Dung Kim kéo bà hai giọng quan tâm khuyên nhủ: “Mẹ, mẹ đừng kích động, giết Duyên Duyên cũng không phải là cách, không thể giải quyết được vấn đề a.”

Ngầm tìm cơ hội xô vào vai Cố Duyên, vốn dĩ là muốn lấy cớ để Cố Duyên bị vướng chân bà hai đứng không vững mà ngã, cả người nhanh chóng lùi về phía sau.

“A…” tiếng hét của Cố Duyên vang vọng khắp phòng khách

Sau đó, Ngự Tứ lập tức phản ứng nhanh chóng dùng tay vòng lấy eo của cô, kéo cô trở lại.

Đương nhiên, Dung Kim sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cô ta lại ra tay lần nữa, bởi vì cơ thể Cố Duyên quá nặng, lại còn bị đẩy ngã về phía người Ngự Tứ. Ngự Tứ cuối cùng cũng không thể ứng phó được cái nguy hiểm theo sau này, trượt qua tay nắm cầu thang ngã xuống dưới tầng.

Trước khi ngã xuống, anh đã cố gắng dùng sức lực cuối cùng đẩy Cố Duyên đến chỗ tay vịn cầu thang để cô có cơ hội tự bảo vệ mình.

Âm thanh nặng nề vang lên, Ngự Tứ nằm trên sàn nhà, bốn phía truyền đến những tiếnghô khẽ.

Ba người trên cầu thang lặng người, cuối cùng cũng nhận thức ra, cô vội vàng quay người, chạy xuống tầng.

“Ngự Tứ...” Cố Duyên chân tay luống cuống ngồi xổm xuống bên cạnh Ngự Tứ, nhìn Ngự Tứ bị ngã toàn thân co quắp, ho không ra hơi, dọa cô một trận hết hồn, không biết phải làm gì cho phải.

Cô quay người hét lớn: “Nhanh đi gọi bác sĩ Trung đến! Nhanh! Không... nhanh gọi xe cứu thương...!”

Nhỏ người làm kịp thời phản ứng, nhanh chóng chạy đi.

Cố Duyên nắm lấy tay Ngự Tứ, nước mắt chảy xuống: “Ngự Tứ, anh có sao không? Anh đừng dọa em chứ...”

Nhìn anh có vẻ nghiêm trọng, rất đau, nếu như không phải bị thương nghiêm trọng thì sao anh lại đau đến mức nói không ra lời chứ?

Đây đều là vì cứu cô, vì cô...

Lau khô nước mắt, cô nức nở hỏi: “Anh sao rồi? Rốt cuộc là thế nào rồi, tại sao không nói lời nào?”

Ngự Tứ vẫn không nói gì, đôi mắt vốn đang trợn tròn dần dần nhắm lại, cuối cùng nhắm hẳn lại, hôn mê bất tỉnh.

Thấy thế, trái tim Cố Duyên tan nát, đứa ngốc trước nay luôn mắng cô giờ lại vì cứu cô mà ngã từ trên tầng xuống, bảo cô tiếp nhận thế nào đây!

Rất nhanh sau đó xe cứu thương tới, nhanh chóng đưa Ngự Tứ đi.

Trong nhà trong chốc lát yên lặng như tờ, Dung Kim chột dạ trốn phía sau bà hai, bà hai thì mặt dại ra, con trai bà ta còn đang trong bệnh viện, sống chết của Ngự Tứ ba ta mới không thèm quan tâm.

Ông Ngự nhắm mắt khẽ than một tiếng, mở mắt trừng bà ta: "Đây chính là kết quả mà bà mong muốn sao? Cho dù Ngự Tứ ngã chết, chân của Ngự Hàn có thể khỏi lại sao? Bà bắt buộc phải làm cho nhà họ Ngự tuyệt tử tuyệt tôn sao?"

Ngự Hàn, Ngự Tứ, hiện tại đều ở trong bệnh viện.

"Nếu như chân của con trai tôi bị hủy, các người đừng mong có thể sống tốt!" Bà hai hung dữ ném ra câu đó, ngồi bệt dưới sàn, tinh thần thẫn thờ.

Ngự Tứ được bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu, Cố Duyên ngồi đợi ngoài phòng cấp cứu, một mình, cô độc.

Cô không biết rốt cuộc Ngự Tứ bị thương đến mức nào, bác sĩ cũng không nói với cô, họ chỉ là chẩn đoán mức độ nội thương, bởi vì chân tay anh không hề có vấn đề gì.

Hai tiếng sau, Ngự Tứ được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, chuyển vào phòng bệnh.

Cố Duyên chờ không kịp liền hỏi bác sĩ vết thương của Ngự Tứ, bác sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước mắt không thấy có vết thương đáng ngại do ngã, nhưng mà tôi cho rằng bệnh nhân bị hôn mê là do khi ngã đã động đến vết thương cũ, vết thương cũ có dấu hiệu tái phát."

"Cái gì? Vết thương cũ?" Cố Duyên nghi hoặc, từ trước đến nay cô không hề biết Ngự Tứ từng bị thương khi nào.

"Vết thương gần tim, bị vũ khí sắc nhọn hay đồ gì đó tương tự đâm từ phía sau, ngoài miệng vết thương đã bị chảy máu, cô không biết sao?"

Cố Duyên lắc đầu, nàng thực sự không biết.

"Vết thương này bị khoảng thời gian nào ạ?"

Đúng lúc đó, Cố Duyên đột nhiên cảm giác có người kéo tay cô, cúi đầu thì là Ngự Tứ, bây giờ Ngự Tứ rất yếu ớt, sắc mặt trắng bạch, môi khô khốc.

"Ngự Tứ, anh tỉnh rồi, muốn uống nước sao?" Cố Duyên vui mừng nắm lấy tay anh, ngồi mép giường quan sát anh.

Ngự Tứ gật đầu, cô lại đứng lên đi rót nước, rót xong lấy ống nước cho anh uống.

Bác sĩ bảo cô: "Chị à, nhớ cho bệnh nhân uống nhiều nước, tạm thời chỉ ăn cháo, chúng tôi sẽ chú ý quan sát tình hình ủa bệnh nhân, có chuyện gì có thể đến quầy y tá tìm y tá đến giúp đỡ, giờ tôi đi làm việc trước."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ ra ngoài, Cố Duyên đút nước cho Ngự Tứ uống xong, liền bỏ cốc xuông nói: "Cho em xem vết thương của anh."

Ngự Tứ vốn dĩ là đang nằm ngủ, nghe thấy cô nói muốn xem vết thương, lập tức lắc đầu, cầm chăn đắp kín người.

Cố Duyên bó tay, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi: "Anh đừng như thế mà, em xem một chút thôi."

Ngự Tứ vẫn lắc đầu, Cố Duyên không thể làm gì khác hơn là đổi giọng hỏi hắn: "Vậy anh nói cho em biết, anh bị thương thương khi nào, bị thương ở đâu?"

"Cô thật là ồn ào, tôi không cần cô ở đây!" Ngự Tứ thẳng thừng nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên bộ dạng phiền phức.

Anh lại như thế rồi, chán ghét cô, chống đối, không quan tâm đến cô...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: Tôi chán ghét cô

Cố Duyên chỉ là muốn biết trong một tháng mình không ở đây, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị thương nặng đến thế thôi. Nhưng Ngự Hàn lại không muộn nhận sự quan tâm của cô, anh thà nhắm mắt giả vờ ngủ.

Nhìn sắc mặt vẫn còn trắng nhợt của anh, Cố Duyên biết anh cũng rất khó chịu, chỉ đành bỏ qua không dò hỏi nữa.

Ông Ngự đi vào, nhìn Cố Duyên hỏi: "Ngự Tứ thế nào rồi? Bác sĩ nói sao?"

Cố Duyên từ mép giường đứng lên, cũng nhìn về phía Ngự Tứ: "Bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, sau vài ngày sẽ khỏi."

"Ừm, thế thì tốt." Ông Ngự lại nhìn Ngự Tứ một lát, nghĩ rằng anh đã ngủ rồi, lúc quay người đi ra ngoài nói với Cố Duyên: "Duyên Duyên, con ra ngoài với cha một lát."

Ông Ngự nói xong liền ra ngoài, Cố Duyên nghi ngờ nhìn về phía cánh của phòng bệnh đóng lại, không biết ông Ngự gọi cô ra ngoài có chuyện gì, chẳng lẽ cũng giống như bà hai vì việc của Ngự Hàn mà mắng cô một trận sao？

Cô chần chừ đi theo ra ngoài, ông Ngự đứng ở góc câu thang ngoài đầu phòng bệnh, cấp tay sau lưng quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn trời.

Cố Duyên đứng phía sau ông, ngập ngừng mở miệng: "Cha, cha tìm con có chuyện gì sao?"

Ông không hề nhìn Ngự Tứ một lát, cũng không hỏi nhiều về bệnh tình của anh, ông rốt cục có quan tâm Ngự Tứ chút nào không？ Trong mắt ông, Ngự Tư không có chút địa vị nào sao? Chỉ vì đầu óc anh có vấn đề?

Ông Ngự ngước lên trời thở dài, quay người, chăm chú nhìn cô: "Sự việc này là do Ngự Hàn không đúng, hi vọng con không trách nó, mà mẹ hai con cũng là do vết thương của Ngự Hàn mà tuyệt vọng, cũng đường trách tội bà ấy, tha thứ cho họ đi, được chứ?"

Cố Duyên không hiểu vì sao ông Ngự đột nhiên lại nói như thế, nếu cô tha thứ thì sao? Mà không tha thứ thì sao? Tha thứ hay không tha thứ thì liên quan gì?

Để chuyện này nhanh chóng qua đi, Cố Duyên cũng nghĩ nhiều việc có tha thứ cho mẹ con họ hay không, gật đầu: "Con tha thứ cho họ, nhưng con hi vọng sau này họ chú ý chút những hành động và lời nói của mình." "

Ông Ngự thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: "Con yên tâm, về sau cha sẽ "Ngươi yên tâm, về sau ta sẽ quản lý tốt bọn họ, vậy chuyện này đến đây kết thúc, không được nói những lời làm tổn thương Ngự Hàn nữa, cũng không được nói chuyện này với người khác, suy cho cùng... đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì đúng không?

Thì ra, đây mới là mục đích ông quan tâm đến việc này, điều ông quan tâm chỉ là danh dự của Ngự Hàn mà thôi!

Lòng cô chợt lạnh đi....

"Hơn nữa, vì sự bình an của bản thân con và đứa trẻ, con cũng không nên chấp nhặt với bọn họ nữa, suy cho cùng cũng là người một nhà, về sau vẫn còn sống với nhau." Ông Cố còn thêm một câu.

Cố Duyên lại hiểu một chút, việc ông Ngự quan tâm không chỉ là danh dự của Ngự Hàn, mà ông còn quan tâm đứa trẻ trong bụng cô có thể bình an ra đời không. Không hổ là ông chủ tập đoàn xí nghiệp, suy nghĩ không thể chu đáo hơn.

"Cha, cha không cần lo lắng, cha yên tâm, con sẽ không nói chuyện này ra ngoài." Cố Duyên nói, lòng cô có chút sốt ruột. Chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

"Vậy thì tốt." ông Ngự gật đầu, vỗ vai cô: "Chăm sóc tốt cho Ngự Tứ, đứa bé này rất đáng thương."

Ông Ngự nói xong liền quay lưng rời đi, Cố Duyên dứt khoát gọi: "Cha...!"

"Có chuyện gì sao?"

"Nếu cha đã cảm thấy Ngự Tứ đáng thương, tại sao không quan tâm anh ấy một chút?" Cố Duyên lấy can đảm nói ra câu nói rất có khả năng sẽ đắc tội với ông Ngự.

Cô thực sự không thể hiểu, ông Ngự rõ ràng có năng lực ngăn cản mọi chuyện trong nhà, tại sao tại dung túng cho Dung Kim và bà haira sức bắt nạt Ngự Tứ, rốt cục ông thực sự quan tâm Ngự Tứ hay chỉ là giả vờ?

Không ngờ ông Ngợ không tức giận chút nào, chỉ yếu ớt thở dài, nói với cô: "Con quá coi trọng ta rồi, chu dù thế nào, Ngự Tứ đúng là con trai của cha, cha cũng không muốn cuộc sống của nó không tốt, nhưng mà..."

Ông lắc đầu, cuối cùng cũng không nói nốt câu, một lát sau mới nói: "Tóm lại con hãy chăm sóc tốt cho nó, Ngự Tứ ngôc cũng có cái phúc của người ngốc, có thể lấy được người vợ tốt như con."

Ông Ngự nói xong rời đi, để lại Cố Duyên đang đứng không hiểu gì.

Vết thương của Ngự Tứ hồi phục rất nhanh, mới ngày thứ ba, Ngự Tứ đã có thể làm ầm qua lại rồi.

Tay Cố Duyên cầm bông y tế và vải xô, nói hết lời ngon ngọt rồi, nhưng Ngự Tứ vẫn kiên trì không cho cô bôi thuốc. Cô thực sự bất đắc dĩ: "Ngự Tứ, cô y tá nói, vết thương của anh rất đơn giản, bôi chút thuốc sát trùng là được, tôi bảo đảm sẽ không đau chút nào, được không?"

Ngự Tứ không đáp, chỉ kéo chặt chùm lên đầu tỏ vẻ kháng nghị.

“Thế anh muốn thế nào?” Cố Duyên tiếp tục nhẫn nại.

“Tôi không cần cô giúp bôi thuốc.” Ngự Tứ giọng kiên quyết.

“Vậy anh nói cho em biết lý do tại sao?” Cố Duyên rất đau lòng.

“Tôi chán ghét cô.”

Cố Duyên lại càng khổ tâm, tính tình của tên xấu xa này vẫn rất ngang bướng, khi ghét một ai đó dù có nịnh nọt thế nào anh cũng vẫn ghét, thật là hết cách với anh.

“Vậy em gọi y tá đến giúp anh.” Cố Duyên bỏ thuốc xuống, đi gọi cô y tá.

Cô y tá ánh mắt mỉn cười ngọt ngào, vừa dọn dẹp thuốc vừa khen: “Anh Ngự thật là đẹp trai, dáng cũng đẹp, sao lại ngã bị thương thế này, sau này phải chú ý an toàn nha.”

“Tôi sẽ cẩn thận.” Ngự Tứ vừa nãy còn xì mặt ra liền lập tức nhoẻn cười: “Chị y tá cũng rất là xinh đẹp.”

Cô y tá cười càng tươi hơn.

Cố Duyên nổi da gà, lòng nghĩ tiểu tử ngốc này còn biết trêu gái, còn biết trêu chọc y tá, không giống tên ngốc chút nào cả, chả trách y tá ở đây đều thích giúp hắn bôi thuốc, chăm sóc cho hắn.

“Tôi không thích cô đứng ở đây.” Đột nhiên Ngự Tứ quát lên làm cô Cố Duyên giật mình, hoàn hồn lại thì thấy Ngự Tứ đang bày ra bộ mặt phiền phức trừng mắt nhìn mình.

Cô y tá quay đầu, mỉm cười với Cố Duyên: “Cô Cố, cô ra ngoài một chút đi.”

“Vâng.” Cố Duyên nghiếm răng nghiến lợi, ngoan ngoãn đi ra ngoài, lòng thầm mắng: Ngự Tứ, anh cứ ngang ngược đi, đợi cho sự kiên nhẫn của em đến giới hạn, xem em còn thèm quan tâm anh nữa không.”

Có điều mỗi lần cô nghĩ như thế, nghĩ lại lại nghĩ đến việc Ngự Tứ vì cứu mình mà bị thương, vì cô mà vào viện, cho dù anh có xấu tính thế nào đi chăng nữa, mình cũng phải có trách nhiệm chăm sóc anh không phải sao?

Ngự Tứ có đáng ghét thế nào đi chăng nữa, nghĩ đến thời khắc anh bị ngã từ trên tầng xuống, lửa giận trong lòng đều tiêu tan hết không còn tung tích.

Cố Duyên đứng ngoài cửa hít sâu một hơi, nghĩ đến mấy hôm nay bận rộn chăm sóc anh, đã mấy ngày nay chưa đi thăm Phong Thanh, thế là quyết định đi thăm anh.

Bệnh viện Phong Thanh ở chính là bệnh viện này, có điều là ở tòa nhà khác, tối qua cô gọi điện cho ông nội hỏi thăm tình hình của Phong Thanh, nghe nói đã chuyển từ phòng bệnh đặc biệt sang phòng bệnh phổ thông rồi, thời gian thăm bệnh cũng đã thành cả ngày.

Có điều, cô còn chưa đi được mấy mét, cái tên đáng ghét kia lại giở trò...

Vừa lúc đó cô y tá thò đầu ra nói với Cố Duyên: “Anh Ngự muốn cô đứng ngoài cửa không được đi đâu.”

“Tôi chỉ sang tòa nhà bên cạnh thôi, một lát sẽ trở về ngay.”

“Anh Ngự nói đâu cũng không được đi.”

Cố Duyên cạn lời, quay người trở về cửa phòng bệnh, y tá cười híp mắt nói với cô: “Vị này nhà cô thật là khó hầu hạ, nếu là tôi thì sẽ điên mất.”

Y tá đi vào, Cố Duyên cười khổ, đúng thế, người như thế này trông thì đẹp mắt, thực sự phải hầu hạ thì ai cũng sẽ nổi điên, cô cũng sắp phát điên rồi! Cô chỉ là muốn đi xem Phong Thanh thế nào rồi, lại khó khăn đến thế!”

Y tá sau khi giúp anh bôi thuốc thì rồi đi, Cố Duyên mới quay lại phòng bệnh, thấy Ngự Tư nằm im bất động, thấy thế mỉm cười, đùa cợt nói: “Không phải muốn chị gái xinh đẹp bôi thuốc sao? Tại sao vẫn ra vẻ nửa sống nửa chết như thế chứ?”

Ngự Tứ không để ý tới cô, Cố Duyên cũng không trông cậy anh sẽ để ý đến mình.

Mấy ngày nay anh như thế, không cho cô đi đâu, không nói chuyện với cô, không cho cô động vào anh.

Cô trên ghế đọc sách, nhưng vài quyển tạp chí trong phòng bệnh cô đã xem đi xem lại mấy lần rồi, thực sự không có gì để cô giết thời gian. Cô nhìn Ngự Tứ, nhìn khuân mặt đẹp trai đang nhắm mắt, cứ nhìn như thế đến thất thần..

Đôi mắt đang khép đột nhiên mở ra, chằm chằm nhìn cô, Cố Duyên bị làm cho giật mình.

“Tôi muốn xuất viện.” Ngự Tứ mở miệng nói, không phải là hỏi, mà là giọng điệu kiên định. Kiểu cách ra lệnh như anh bắt cô ra khỏi phòng bệnh, không cho cô đi đâu khi nãy.

Cô nói: “Bác sĩ nói tốt nhất là ở đủ năm ngày mới ra viện.”

“Tôi chính là muốn bây giờ ra viên.”

“Không được!”

“Tôi bây giờ muốn trở về.” Ngự Tứ quay người ngồi dậy, vẫn mặc trên người quần áo bệnh nhân liền đi ra ngoài cửa phòng bệnh.

“Ngự Tứ, anh có thể nói chút đạo lý được không?” Cố Duyên lo lắng đuổi theo sau, nắm lấy góc áo của anh, nhìn vẻ mặt kiên quyết của anh, liền biết cho dù nói gì cũng không có tác dụng rồi, đều không thể thay đổi quyết định của anh. Bèn tủi thân nói: “Đi thay áo bệnh viện đã rồi trở về.”

Ngự Tứ cau mày cúi đầu nhìn thoáng qua bộ quần áo bệnh nhân trên người, lại quay người mặc bừa bộ quần áo cô chuẩn bị cho anh, dưới ánh mắt vô cùng bất lực của cô, anh nhanh chóng đi về phía thang máy.

Cố Duyên không kịp làm gì cả, chỉ đành gọi điện gọi quản gia quay lại làm thủ tục xuất viện, sau đó hung hung hổ hổ cùng Ngự Tứ ra viện.

Một Ngự Tứ như thế, một ngày nào đó, cô sẽ bị anh hành hạ điên mất.

Trên đường về nhà, Cố Duyên đột nhiên nhận được điện thoại của ông Cố, ông Cố nói với cô Phong Thanh mất tích rồi, chính vào đêm qua.

Cố Duyên nóng ruột không ngớt, Phong Thanh mất tích, Phong Thanh sao lại mất tích? Làm sao có thể mất tích? Anh không phải vẫn nằm ở giường bệnh sao, không phải anh vĩnh viễn không thể tỉnh dậy sao?

Cô gấp gáp hỏi ông Cố vì sao tại sao, nhưng ông Cố cũng như cô không biết gì cả, chỉ biết liên tục than thở rằng ông cũng không biết tại sao.

Lúc này, xe của Cố Duyên và Ngự Tứ chỉ còn cách nhà họ Ngự hai kilomet thôi, Cố Duyên lo lắng kêu bác tài dừng xe, đợi xe dừng hẳn lập tức mở cửa xuống xe.

Vừa bước chân ra cửa cánh tay liền bị Ngự Tự nắm lấy, nắm rất chặt, ánh mắt chứa tia kiên định.

Cố Duyên biết Ngự Tứ muốn làm cái gì, cô quay đầu lại nói với Ngự Tứ: “Một người bạn của em mất tích, em phải qua đó, anh về trước đi, ngoan nào.”

Ngự Tứ lại không ngoan chút nào, ngoác miệng tức giận nói: “Cha để cô ở cạnh chăm sóc tôi.”

“Chờ em xong việc, em sẽ quay về chăm sóc anh, ở nhà vẫn còn Linh Lung mà.”

“Không được!”

“Ngự Tứ, anh cần phải ngang bướng thế sao?” Cố Duyên tức giận rồi, hất cánh tay đang cầm tay cô của anh ra, chán nản nhìn anh chằm chằm: “Tuy anh vì em mà bị thương, nhưng em đã rất nhẫn nhịn sự ngang ngược, vô lý của anh rồi, bây giờ em có việc gấp cần phải đi một chút, nếu như đến việc này anh còn không hiểu, thì anh thực sự làm người khác thất vọng đó.”

Ngự Tứ hiển nhiên là bị sự giận dữ đột ngột của cô làm cho giật mình, không còn dám ngăn cản cô, trơ mắt nhìn cô xuống xe.

Cố Duyên bực tức đóng sầm cửa xe, nói với tài xế: “Bác tài, lái xe!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Muốn dẫn con bé đi đâu_

Chiếc xe lại bắt đầu khởi động, chở Ngự Tứ chạy về hướng nhà họ Ngự, xuyên qua cửa kính xe, Cố Duyên mơ hồ có thể nhìn thấy vẻ mặt mất mát của Ngự Tứ, đột nhiên cô cảm thấy hối hận. Ngự Tứ dù sao vẫn là một đứa con nít, không nên nổi cáu với anh, chỉ có điều... Nếu như không nổi giận với anh, anh sẽ ngoan ngoãn buông tay để cho cô đi như thế này sao?

Cô thực sự không còn lòng dạ nào để suy nghĩ xem Ngự Tứ có vui hay không, hiện tại điều khiến cô lo lắng đó là Phong Thanh mất tích, cô bắt đầu vội vã đứng bên đường đón xe, hết chiếc này đến chiếc khác, không chiếc nào còn trống, khó khăn lắm mới đón được một chiếc.

Chiếc xe đi với tốc độ cực nhanh chạy về phía nhà họ Cố, vừa bước vào sân, thứ đầu tiên đập vào mắt Cố Duyên đó chính là chiếc xe Cayenne của

Phong Thanh đang lặng lẽ đậu ở phía bên phải. Trên thân xe dính một lớp bụi mỏng, xem ra đã rất lâu rồi không có người sử dụng nó.

Phong Thanh đã hôn mê, giờ lại mất tích, anh ấy không thể lái chiếc Cayenne của anh ấy đi trên đường giống như trước kia được nữa!

Nghĩ tới đây, trái tim Cố Duyên liền quặn thắt đau đớn, vô cùng khó chịu.

Cố Duyên vừa xuống xe, liền thấy ông cụ Cố ở trong nhà đi ra, nhìn thấy cô ông không dằn lòng được lên tiếng trách cứ: "Không phải bảo cháu đừng tới đây rồi sao, tới rồi cũng không giúp được gì cả."

Cố Duyên chạy lên trước đỡ ông, nhìn ông vội vàng hỏi: "Sao Phong Thanh lại mất tích vậy ạ? Cha mẹ cháu đâu? Bọn họ đang ở đâu? "

Ông cụ Cố thở dài lắc đầu: "Không ai biết Phong Thanh đi đâu, mẹ cháu nghi ngờ Phong Thanh bị cha của các cháu dẫn đi, la hét muốn đi tìm hắn đòi người, giờ chắc là đang đến nhà hắn rồi."

"Ông đang nói đến Phong Hách sao?"

"Ngoài hắn ra còn có thể là ai nữa?"

Phong Hách, thực sự là ông ấy sao? Nếu quả thực như vậy, Diêu Tố nhất định sẽ liều mạng với ông ấy!

Cố Duyên không nán lại ở nhà họ Cố lâu, trực tiếp đón xe đi tới biệt thự trên núi của Phong Hách.

Cô đã từng đến biệt thự này một lần, lần này đi đường rất thuận lợi, xe vừa dừng trước biệt thự nhà họ Phong, Cố Duyên liền nghe thấy âm thanh ầm ĩ từ bên trong truyền đến. Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng Diêu Tố vừa gào vừa kêu: "Tôi không đi, nếu ông không trả lại Phong Thanh cho tôi, tôi sẽ ở lì đây không đi...!"

Cố Duyên cuống quít mở cửa xuống xe, nhìn thấy Diêu Tố đang bị một nhóm bảo vệ đẩy ra ngoài, còn Phong Hách thì đứng ở trong sân, bên cạnh Phong Hách còn có một người phụ nữ nhìn có vẻ nhút nhát rụt rè.

Cố Duyên không còn lòng dạ nào để đi đoán thân phận thực sự của người phụ nữ kia, cô tiến lên kéo tay Diêu Tố, hét to với Diêu Tố để bà bình tĩnh lại, nhưng Diêu Tố lại kích động hất cô ra, tiếp tục gào thét, căn bản không bình tĩnh lại được.

Cố Duyên nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Phong Hách, dường như không chịu đựng nổi nữa, ông ấy đứng trong sân cách cổng ra vào khoảng mười mét, trừng mắt nhìn Diêu Tố lạnh lùng nói: "Tôi nhắc lại lần nữa, Phong Thanh không ở chỗ của tôi, nếu như bà vẫn còn tiếp tục khóc lóc om sòm ở đây, tôi sẽ gọi người lôi bà ra ngoài, nghe rõ chưa?"

"Ông định lừa ai? Tôi sẽ không bao giờ tin lời ông nói!" Diêu Tố ra sức giãy giụa, lớn tiếng hét: "Ngoài ông ra còn ai vào đây chứ? Còn ai có thể vào bệnh viện dẫn nó đi? Ông sớm đã có ý định đòi lại Phong Thanh, nhưng ông đã từng nghĩ Phong Thanh nó không cần người cha này hay chưa, nó cũng không yêu ông, ông cứ ép buộc nó như vậy thì có ích gì?"

"Diêu Tố!" Phong Hách tiến lên trước mấy bước: "Nếu bà vẫn còn một chút nhận thứ, thì lập tức cút ra ngoài cho tôi, Phong Thanh đến với thế giới này như thế nào tự bà biết rõ, cho dù là tôi dẫn Phong Thanh đi, thì bà cũng không có tư cách trách móc tôi!"

"Thì ra Phong Thanh thực sự bị ông dẫn đi!" Diêu Tố lẩm bẩm nhìn ông ta, nắm tay thật chặt, đánh mạnh lên trên người của ông ta nghẹn ngào gào lên: "Phong Thanh là do tôi sinh ra, do tôi nuôi lớn, Phong Thanh là của tôi...!"

"Tôi nói rồi, tôi không dẫn Phong Thanh đi, hiện giờ việc chúng ta cần phải làm là đi tìm Phong Thanh, chứ không phải ở đây để gây sự!" Phong Hách duỗi tay đẩy bà ngã trên mặt đất.

"Mẹ...." Cố Duyên vội vàng đỡ Diêu Tố không để bà ngã xuống, sốt ruột nói: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, nhỡ đâu không phải do người ta làm thì sao?"

"Không phải ông ta, vậy thì là ai? Ông ta là người không biết liêm sỉ, chính mình không sinh được con trai nên lúc nào cũng nghĩ cách chiếm lấy con trai của tôi, nếu ông có bản lĩnh thì để cho người phụ nữ kia sinh một đứa đi, để cô ta sinh con cho ông...!"

Diêu Tố vừa gào vừa chỉ ngón tay về phía người phụ nữ nhút nhát đứng sau lưng Phong Hách, khi người phụ nữ kia nhìn thấy ánh mắt giận dữ của bà, bước chân theo bản năng lui về phía sau, vẻ mặt càng thêm sợ hãi.

Còn Phong Hách dường như đã bị khiêu chiến đến giới hạn cuối cùng.

Ông tức giận quát lớn: "Bà câm miệng lại cho tôi!"

Bàn tay ông ta giơ lên tát một phát lên khuôn mặt của Diêu Tố, Cố Duyên bị dọa sợ hãi, vội vàng nhào tới giữ lấy cánh tay ông ấy, buộc Phong Hách phải dừng tất cả động tác lại, ánh mắt của ông di chuyển nhìn chằm chằm Cố Duyên nhiều chuyện.

Khi Cố Duyên chạm phải ánh mắt giận dữ đó, trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén sự sợ hãi cầu xin ông ta: "Ông không nên ra tay làm vậy, mẹ tôi cũng chỉ bởi vì không tìm thấy anh Phong Thanh, trong lòng quá sốt ruột nên mới nói ra những lời kích động này, mong ông bỏ qua cho, không tính toán với bà."

Phong Hách nhìn ánh mắt cầu xin, nhìn vẻ mặt sốt ruột của cô, trong chớp mắt ông như người bị mất hồn.

Gương mặt này, nhìn có chút gì đó rất quen thuộc!

Không biết đã từng gặp khuôn mặt này ở đâu đó hay chưa? Ông cố gắng nhớ lại, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ nổi, trong cuộc sống này, ông đã từng gặp rất nhiều cô gái trẻ, thỉnh thoảng có 2 người trông mặt mũi giống nhau cũng là chuyện bình thường!

Phong Hách thu ánh mắt về, rụt tay lại, quay lưng về phía hai người: "Tôi không hề muốn ra tay chút nào cả, đặc biệt là đánh phụ nữ, mời hai người rời đi ngay lập tức, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Cố Duyên vội vã kéo Diêu Tố đi ra ngoài: "Mẹ, chúng ta đi về trước đi, về nghĩ cách đã...."

Diêu Tố lập tức ngắt lời cô, nhìn cô chằm chằm, sau đó một tay móc con dao găm đã chuẩn bị từ trước ở trong túi ra, tay kia giữ chặt cổ của cô, lưỡi đao sắc bén đặt trên phần da trắng mịn nơi cần cổ.

Cố Duyên bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích, thân thể cứng đờ, run giọng nói: "Mẹ..."

Cô biết Diêu Tố hận cô, nhưng cô không ngờ bà có thể kề dao vào cổ cô như vậy, đây là một việc làm vô cùng nguy hiểm!

Diêu Tố quả thực là bị ép, cho nên mới làm như vậy, bà giữ thật chặt cổ của Cố Duyên, lạnh lùng nói về phía bóng lưng của Phong Hách: "Phong Hách, ông quay lại nhìn xem con bé này là ai."

Phong Hách vốn đang cất bước đi vào nhà, nghe bà nói như vậy, liền tò mò xoay đầu lại. Khi nhìn thấy Diêu Tố kề dao lên cổ của con gái mình, ông đùa cợt cười nói: "Bà lại muốn diễn vở kịch gì nữa đây?"

"Ông không phiền thì cứ nhìn kỹ xem cô gái này rốt cuộc là ai?" Diêu Tố cười nhạt.

Phong Hách chuyển ánh mắt qua khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ của Cố Duyên, quan sát kỹ một lượt, sau đó lại dời ánh mắt nhìn Diêu Tố, hiển nhiên là không tìm được đáp án trên khuôn mặt của Cố Duyên.

Diêu Tố lại bật cười, giọng nói cực kỳ chế giễu: "Ông Phong, xem ra ông đã hoàn toàn quên đi con gái của mình rồi, lẽ nào ông thực sự không nhận ra nó chính là con gái ruột đã mất tích nhiều năm của ông sao?"

Phong Hách và Cố Duyên đều ngơ ngác giật mình, không ai nghĩ tới Diêu Tố sẽ nói bí mật này ra!

Ánh mắt khiếp sợ Phong Hách lại một lần nữa nhìn khuôn mặt của Cố Duyên, tỉ mỉ quan sát cô hết lần này đến lần khác. Trong ánh mắt có sự hoài nghi, có khiếp sợ, có vui mừng, các trạng thái cảm xúc không ngừng thay đổi.

"Đúng vậy, con bé chính là Phong Thanh, ông cũng nhìn kỹ rồi đó, nó chính là Phong Thanh mà ông vất vả tìm kiếm mấy chục năm nay!" Diêu Tố giữ chặt cơ thể Cố Duyên đẩy về phía trước, để Phong Hách nhìn rõ hơn.

Cố Duyên vô cùng sợ hãi, khi chạm phải ánh mắt dò xét của Phong Hách, mũi của cô cảm thấy hơi chua xót, hơi ấm ức, đây chính là cha ruột của cô, nhưng ông lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô. Cô né tránh ánh mắt của ông, không chịu nổi khi tiếp xúc với ánh mắt đó.

"Phong Thanh... Phong Thanh... Phong Thanh của mẹ đã về rồi..." Người phụ nữ vẫn luôn bị dọa sợ đứng co rúm ở trong sân khi nghe thấy cái tên "Phong Thanh", lập tức ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó đi nhanh về phía Cố Duyên.

"Đừng qua đây!" Diêu Tố lớn tiếng quát ngăn bà ta lại: "Còn tới gần nữa tôi sẽ đâm chết nó!"

Người phụ nữ không nhận thấy nguy hiểm, bước chân ngày càng tiến gần về phía Cố Duyên, Phong Hách vội vã kéo bà lại, dùng tay ôm bà vào lòng: "Tiêm Hà, đừng tới gần cô ta, rất nguy hiểm...."

"Phong Thanh, tôi muốn gặp Phong Thanh của tôi..." Bà Phong không ngừng giãy giụa muốn thoát ra khỏi khuỷu tay của ông, vừa vẫy tay với Cố Duyên: "Phong Thanh, mẹ rất nhớ con, tại sao lâu như vậy con không về thăm mẹ, con không cần người mẹ này sao...?"

Cố Duyên nhìn biểu cảm vừa vui mừng lại vừa đau lòng trên khuôn mặt của người phụ nữ, trong lòng cô hiểu ra, đây chính là mẹ ruột của cô, một người phụ nữ không xinh đẹp bằng Diêu Tố, vóc người cũng không sánh được với Diêu Tố, nhưng lại là người Phong Hách yêu thương suốt cuộc đời!

Cô nhớ lại lời ông nội đã từng nói, sau khi cô mất tích, không lâu sau thì đầu óc của mẹ ruột cô cũng trở nên bất bình thường, xem ra ông không lừa gạt mình, người phụ nữ trước mắt đúng là đầu óc không được bình thường.

Nhìn người phụ nữ đáng thương này, khóe môi cô run rẩy, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thốt ra nổi một tiếng "Mẹ".

Kể từ khi trải qua sự việc thay đổi thân phận, cô thường xuyên cảm thấy mình là một đứa trẻ đáng thương bị cha mẹ bỏ rơi, nhưng không ngờ rằng, mẹ ruột của cô chỉ nghe thấy cái tên "Phong Thanh", đã kích động thành như vậy. Xem ra ông nội không lừa cô, cha mẹ cô vô cùng thương yêu cô.

Biến cố xảy ra đã khiến cô thất lạc cha mẹ ruột của mình mười mấy năm, chuyện này nên trách ai được đây? Trách cái người cha nuôi mà cô gọi là cha mười mấy năm nay sao?

“Phong Thanh, không sai, là Phong Thanh của chúng ta....” Phong Hách đưa tay về phía Cố Duyên, chăm chú nhìn cô: “Phong Thanh, mấy năm nay con đi đâu vậy? Sống có tốt không?”

Cuối cùng ông cũng hiểu tại sao lần đầu tiên nhìn thấy cô ông đã cảm thấy cô rất quen, mặc dù đã mười mấy năm trôi qua, Phong Thanh của ông đã trưởng thành, đã thay đổi rất nhiều. Nhưng nếu nhìn kỹ, cái mũi vẫn như trước, cái miệng cũng không thay đổi. Chỉ có khuôn mặt gầy hơn, nhìn già dặn hơn, dáng người cũng cao hơn mà thôi.

Cố Duyên không biết mình nên nói gì cho phải, trong lòng có quá nhiều lời muốn nói muốn hỏi, cô muốn hỏi ông ấy, mấy năm nay bọn họ vẫn còn nhớ đến cô sao? Nếu như xuất hiện một Phong Thanh khác, bọn họ có còn nhớ tới cô không? Có còn cần cô không?

Diêu Tố lại kề lưỡi dao áp sát gần cổ cô hơn, những tia máu mờ nhạt rỉ ra: “Không được nói!”

Phong Hách bị dọa sợ, vội vã giơ tay lên ngăn bà ta lại: “Đừng làm con bé bị thương, Diêu Tố, bỏ dao xuống...”

Giọng nói của ông đã dịu đi rất nhiều, không còn vẻ lạnh lùng và thờ ơ như trước đó, thậm chí còn xen lẫn cả sự cầu xin. Những tơ máu trên cổ Cố Duyên khiến tâm trạng của ông trở nên sợ hãi.

Cố Duyên cũng rất sợ, nhưng cô cảm thấy thực ra Diêu Tố không đáng sợ như vậy, dù sao cô cũng gọi bà là mẹ 3 năm nay. Bình thường quan hệ không thân thiết lắm, nhưng bà vẫn quan tâm đến cô.

“Nếu ông không trả Phong Thanh lại cho tôi, thì đừng hy vọng tôi sẽ trả con gái ruột lại cho mấy người, tôi sẽ giết nó, để cho ông hối hận cả đời!” Diêu Tố đã sốt ruột đến mức sắp điên rồi, nên mới không quan tâm đến việc bà ta làm như vậy sẽ mang đến hậu quả gì, bà ta một mực chỉ muốn đòi lại Phong Thanh.

“Đừng! Đừng làm Phong Thanh bị thương, đừng...!” Bà Phong thét lên xua xua hai tay, sợ đến mức rơi nước mắt, sau khi nói xong liền khóc lóc năn nỉ Phong Hách: “Anh mau cứu Thanh Nhi đi, nhanh lên đi...!”

Nếu như là ban nãy, Phong Hách sẽ lập tức gọi bảo vệ lôi bà ta ra, nhưng tình hình hiện tại không giống vậy, ông vừa mới gặp lại con gái ruột đã thất lạc nhiều năm cuả mình, sao có thể để nó tiếp tục gặp nguy hiểm chứ?

Ông vỗ vỗ lưng trấn an bà Phong, ánh mắt nhìn Diêu Tố, giọng nói nhẹ nhàng hơn so với ban nãy: “Diêu Tố, tôi đã nói với bà rồi, tôi không dẫn Phong Thanh đi, xin bà tin tưởng tôi, tôi đồng ý với bà sẽ nhanh chóng tìm thấy Phong Thanh, sau đó đưa nó đến bên cạnh bà được không?”

“Tôi không tin! Tôi không tin ông lại tốt như vậy!” Diêu Tố giữ chặt lấy cổ Cố Duyên từng bước lui về phía sau, đến bên cạnh xe, Tô Điền vẫn luôn ngồi trong xe không dám lộ mặt, đẩy cửa xe ra, giúp Diêu Tố đưa Cố Duyên vào trong xe.

Phong Hách cuống quít đuổi theo: “Diêu Tố, bà muốn dẫn con bé đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cắt đuôi ông ấy

Diêu Tố hạ cửa kính xe xuống, lạnh lùng ném cho ông một câu: “Đợi lúc nào ông bằng lòng giao Phong Thanh ra, thì tôi sẽ trả nó lại cho ông, bằng không... dù sao thì không có Phong Thanh, tôi cũng không muốn sống nữa, chuyện gì tôi cũng làm được.”

“Tô Điền, lái xe.” Bà ta quay đầu lại nhắc nhở Tô Điền ngồi phía trước.

Tô Điền khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi biệt thự nhà họ Phong, Phong Hách vội vàng sai người làm đuổi theo.

Tô Điền nhìn qua kính chiếu hậu thấy 2 chiếc xe đang đuổi theo, e sợ đối phương sẽ dồn mình vào đường cùng, cô ta quay đầu liếc mắt nhìn Cố Duyên và Diêu Tố, vẻ mặt sợ hãi khuyên nhủ: “Dì à, cháu thấy hay là thôi đi, người ta đã nói không dẫn Phong Thanh đi rồi, dì cứ làm như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Diêu Tố liếc mắt, tức giận nhìn chằm chằm cô ta: “Trước kia cô cầu xin tôi làm chủ để Phong Thanh cưới cô, là cô nói xa Phong Thanh sẽ không sống nổi, hiện tại Phong Thanh vừa hôn mê, giờ lại mất tích, nên cô không cần nó nữa đúng không? Sao cô có thể thay đổi nhanh như vậy?”

“Dì à, cháu không có ý đó, cháu chỉ nghĩ chuyện này nên dùng biện pháp hòa bình để giải quyết, chứ không phải giống như bây giờ. Dì có biết dì làm như vậy sẽ phạm tội gì không? Tội bắt cóc phải ngồi tù đó.”

Mặc dù tình cảm của Tô Điền đối với Phong Thanh còn thật hơn cả ngọc trai, Phong Thanh gặp tai nạn xe cộ cô ta cũng rất đau lòng. Thế nhưng người chết không thể sống lại, trở thành người thực vật cũng sẽ không còn cơ hội có chuyển biến tốt, cô ta không thể vì một người đàn ông chưa kết hôn mà ở

vậy cả đời!

Càng không thể vì một người đàn ông không thuộc về mình mà tự nhốt mình vào tù, đây là một việc làm rất ngu ngốc!

"Đúng vậy, mẹ, mẹ đừng quá kích động, chúng con sẽ giúp mẹ tìm thấy anh Phong Thanh mà." Cố Duyên vừa giữ lấy bàn tay đang cầm dao của bà, đề phòng khi xe thắng gấp sẽ làm mình bị thương, vừa run rẩy nói.

Sắc mặt của cô rất xấu, vừa sợ hãi lại vừa lo lắng.

"Mẹ, mẹ để con dao xuống trước được không? Con nghĩ, Phong Hách không nói dối đâu, nếu quả thật là ông ta giấu anh Phong Thanh, thì con sẽ giúp mẹ thuyết phục ông ta trả lại anh Phong Thanh cho mẹ."

"Cô không phải nói đỡ cho ông ta, câm miệng!" Diêu Tố nổi giận lớn tiếng với cô: "Nếu như không phải tại cô, Phong Thanh sẽ biến thành như bây giờ sao? Sẽ mất tích sao? Đều là do cô hại!"

Bà ta lại nữa rồi, luôn đẩy mọi trách nhiệm lên trên người cô, bà có thể tha thứ cho Tô Điền, nhưng không bao giờ chịu tha thứ cho cô. Vì sao chứ? Lẽ nào sau khi chuyện này xảy ra, giữa cô và mẹ thực sự không còn chút tình cảm nào sao?

Không chỉ có mỗi Diêu Tố thét cô, ngay cả Tô Điền cũng nhìn vào kính chiếu hậu lườm lườm như đang trách móc cô.

Xem ra, cô phải gánh vác tội danh này cả đời rồi.

Cố Duyên không nói gì nữa, im lặng dựa vào ghế nhìn cảnh vật vút qua ngoài cửa sổ.

Từ kính chiếu hậu cô nhìn thấy hai chiếc xe của nhà họ Phong đang đuổi sát phía sau, mấy chiếc xe phía sau thỉnh thoảng đuổi kịp tới nơi hô lớn với Diêu Tố, nhưng Diêu Tố căn bản không thèm quan tâm, nước mắt cứ từng hàng chảy ra.

Thấy Diêu Tố như vậy, trong lòng cô chỉ thấy đồng cảm, không thấy hận bà, mặc dù dao của bà ta đã cứa rách da thịt trên cổ cô.

Chiếc xe nhanh chóng chạy trên con đường ra ngoại thành, chính là con đường hướng đến vịnh lớn.

Con đường này vừa khó đi vừa nguy hiểm, hầu như tháng nào cũng có tai nạn xảy ra.

Trong lòng Tô Điền vô cùng khẩn trương, run rẩy hỏi: "Dì, chúng ta định đi đâu đây? Có thể đừng đi tiếp nữa được không, xe của Phong Hách vẫn đuổi theo phía sau, chúng ta chạy không thoát được đâu..."

"Lái nhanh lên để cắt đuôi ông ta!"

"Cắt đuôi được ông ta thì thế nào? Dì à, lẽ nào dì thực sự nhẫn tâm giết Cố Duyên sao?"

"Cô không cần phải kích thích tôi." Diêu Tố giơ con dao về phía cô ta, Tô Điền bị dọa sợ hét lớn, cánh tay run rẩy khiến chiếc xe nhanh chóng lao về phía vách núi, cô ta lập tức giẫm chân phanh xe lại.

Bên trong xe ba người cùng nhau thét chói tai, chiếc xe trực tiếp đâm vào ngọn núi, may mà chiếc xe đâm vào sườn núi bên kia, nên ba người trên xe không ai bị thương.

Sau khi chiếc xe bị ép phải dừng lại, Diêu Tố vô cùng sốt ruột, trước khi người của Phong Hách xông lên, bà ta đã lôi Cố Duyên ra khỏi xe, tiếp tục kề con dao găm trên cổ của cô, sau đó quát mắng đám người Phong Hách: "Ông muốn ép tôi chết đúng không. Chẳng sao cả, tôi có Phong Thanh đi cùng là được rồi!"

Trong khoảnh khắc Phong Hách nhìn thấy xe của Tô Điền đâm thẳng vào sườn núi, ông bị dọa sợ mềm nhũn cả người, cuống cuồng hét lớn với Diêu Tố: "Đừng, Diêu Tố, bà đừng kích động, chỉ cần bà thả Phong Thanh, tôi sẽ đồng ý bất cứ điều kiện gì bà đưa ra, chỉ cần bà tha cho con bé..."

"Thật không? Điều kiện gì cũng đồng ý sao?" Diêu Tố tỏ vẻ hoài nghi.

"Đúng vậy!" Phong Hách vô cùng kiên quyết nói.

"Trả lại Phong Thanh cho tôi, hoặc là ly hôn với Lăng Tiêm Hà, hoặc là giao toàn bộ sản nghiệp nhà họ Phong cho tôi."

Phong Hách sững sờ, hoàn toàn không ngờ bà ấy sẽ đưa ra điều kiện như vậy!

Diêu Tố lại cười: "Thế nào? Không làm được sao? Không làm được cũng không sao, bây giờ tôi lập tức đẩy nó xuống!"

Bà ấy đẩy Cố Duyên sang phía bên kia đường, Cố Duyên kinh sợ bám chặt vào hàng rào bảo vệ, dưới chân cô là sóng biển đang cuộn trào. Chỉ cần Diêu Tố buông tay, cô nhất định sẽ chôn thân dưới đáy biển!

"Được, tôi đồng ý với bà!" Phong Hách vội vã giơ tay lên ngăn bà ấy lại, cuống cuồng nói: "Tôi đồng ý trong vòng 3 ngày sẽ giúp bà tìm được Phong Thanh, rồi giao tất cả sản nghiệp nhà họ Phong cho bà."

So với tính mạng của Phong Thanh, sản nghiệp nhà họ Phong có là gì chứ?

Diêu Tố vô cùng thất vọng, bà ấy nhắm chặt hai mắt, để nước mắt chảy xuống.

Phong Hách có thể đồng ý với bà ấy bất cứ điều kiện gì, sản nghiệp của nhà họ Phong lớn như vậy mà ông ấy cũng đồng ý giao cho bà, nhưng ông nhất định không chịu ly hôn với Lăng Tiêm Hà, không bao giờ chịu ly hôn!

"Phong Hách, tôi đã từng này tuổi rồi, con trai cũng đã biến thành bộ dạng như vậy, tôi còn cần tài sản của nhà ông làm gì chứ?" Bà ấy nở nụ cười buồn bã, rồi khóc lóc vô cùng thảm thiết, đau khổ không chịu nổi.

30 năm trước phải chịu sự tổn thương thấu tim, ba mươi năm sau lại bị tổn thương lần nữa, vẫn đau đớn khó chịu như cũ!

Cố Duyên nhìn khuôn mặt đau lòng đến cùng cực của bà, cô sợ bà ấy sẽ tuyệt vọng kéo theo mình cùng nhảy xuống, cô không sợ chết, nhưng cô không muốn tổn thương người vô tội. Ánh mắt của cô nhìn Phong Hách cầu xin sự giúp đỡ, nhưng lại thấy vẻ mặt vừa nóng ruột lại bất lực của ông, xuyên qua vai ông, cô nhìn thấy một chiếc xe Bugatti quen thuộc đang tiến đến gần.

Bugatti, chiếc Bugatti của Phong Tùy.

Nhìn thấy bóng người của Phong Tùy, cô lập tức cảm thấy yên tâm hơn, lần này thực sự an tâm được rồi.

Mỗi lần cô gặp nguy hiểm, Phong Tùy đều xuất hiện, mỗi lần Phong Tùy xuất hiện, đều có thể kéo cô thoát khỏi nguy hiểm!

Lần này anh cũng nhất định làm được, cô nghĩ vậy!

Chiếc xe Bugatti dừng phía sau Phong Hách, cửa xe vừa mở, người bước ra quả nhiên là Phong Tùy, không ai nghĩ tới anh sẽ xuất hiện ở đây!

Phong Hách vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, giống Cố Duyên đem tất cả hy vọng giao cho anh.

"Phong Tùy, sao cậu lại tới đây?" Ông run giọng hỏi.

Phong Tùy liếc mắt nhìn ông, ánh mắt lo lắng quét về phía Cố Duyên, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của Diêu Tố, ánh mắt của anh liền khôi phục lại vẻ thờ ơ, hờ hững nói với Diêu Tố: "Thả Cố Duyên ra, tôi sẽ cho bà biết Phong Thanh bị ai dẫn đi."

"Là ai!" Diêu Tố cảnh giác hỏi, bà ấy vẫn không buông Cố Duyên ra, ngược lại càng giữ cô chặt hơn.

Trong lòng Phong Tùy sớm đã đổ mồ hôi lạnh vì Cố Duyên, nhưng trên mặt từ đầu tới cuối vẫn duy trì vẻ bình tĩnh: "Phong Thanh tự mình rời bệnh viện."

"Không thể nào!" Diêu Tố lên tiếng phản bác.

Tất cả mọi người ở đây đều giống bà ấy, căn bản không tin tưởng lời nói của Phong Tùy, bọn họ nghĩ rằng anh muốn cứu Cố Duyên nên cố tình nói dối. Phong Tùy cũng không tranh cãi với bọn họ, vẫn giữ bộ dáng nghiêm túc nói: "Anh ta tỉnh rồi, nhưng anh ta không muốn gặp ai, có lẽ là bởi vì vừa mới sống lại lần nữa, mọi người đừng tìm anh ta nữa, bởi vì tìm thấy cũng chưa chắc có ích gì đâu."

Tô Điền hờ hững nói: "Cho dù anh ấy không muốn gặp bất cứ người nào trong số chúng ta, nhưng anh ấy nhất định sẽ đến gặp Cố Duyên."

Cố Duyên cười khổ trong lòng, lúc này người Phong Thanh không muốn gặp nhất phải là cô mới đúng!

Ngược lại cô thực sự hy vọng Phong Tùy không nói dối, không phải vì cứu cô mà anh bịa ra lời nói dối này, cô hy vọng Phong Thanh đã thực sự tỉnh lại, để bắt đầu cuộc sống mới của anh ấy.

Nghe Tô Điền nói như vậy, trái tim vốn dĩ đã thấy hơi dao động của Diêu Tố giờ lại bắt đầu nguội lạnh, bà ấy nở nụ cười thất vọng, ngoảnh mặt về phía vách đá, ngắm nhìn bên kia đại dương.

Bà ấy nghĩ, Phong Thanh không còn nữa, Phong Hách cũng đã biết bí mật về Phong Thanh, nhất định sẽ không bỏ qua cho bà ấy. Dù sao cũng phải chết, không bằng cứ như vậy giải thoát cho xong.

Thế nhưng bà ấy sẽ không dùng cái chết để thành toàn cho ba người nhà Phong Hách đoàn tụ, để họ sống hạnh phúc bên nhau, bà không có vĩ đại như vậy!

"Cố Duyên, coi như cô xui xẻo khi làm con gái của Phong Hách với Lăng Tiêm Hà..." Bà ấy hạ con dao đang kề trên cổ Cố Duyên xuống, rồi lôi cô cùng nhảy xuống dưới vách núi.

"Đừng --!" Tiếng thét chói tai của Cố Duyên vang vọng bốn phía.

Phong Tùy vẫn luôn tỉ mỉ quan sát từng động tác của Diêu Tố, đúng lúc Diêu Tố hạ dao xuống anh liền nhanh chóng tiến lên, khi cơ thể của Cố Duyên bị ép nghiêng về phía dưới vách núi, anh lập tức nắm lấy cánh tay của cô kéo lên.

Trong tình huống như vậy, cứu được Cố Duyên đã rất khó khăn, thế nhưng tay kia của Cố Duyên lại nắm chặt lấy tay của Diêu Tố, kéo Diêu Tố không buông.

"Duyên Duyên, buông bà ấy ra!" Phong Tùy tức giận nói: "Nếu không... Em sẽ bị bà ấy kéo xuống mất."

"Không được, em không thể buông tay." Cố Duyên sốt sắng, quay đầu nhìn thấy dáng vẻ không thiết sống của Diêu Tố, cầu khẩn nói: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ mau lên đây đi, nếu mẹ không còn, thì ai sẽ đi tìm anh Phong Thanh đây...!"

Phong Thanh, Phong Thanh... trong lòng Diêu Tố vô cùng đau khổ, cả đời này bà còn có thể gặp lại con trai của mình sao?

Tất cả mọi người đều chạy tới giúp đỡ Phong Tùy kéo Cố Duyên lên.

Cố Duyên khóc lóc cầu xin mọi người: "Mau cứu mẹ tôi, mọi người mau cứu mẹ tôi lên đi!"

Cuối cùng, bởi Diêu Tố một lòng muốn chết, nên hai người cùng ngã xuống vách núi, rơi trên một hòn đá ở phía dưới, Diêu Tố may mắn bị mắc kẹt trên một khối đá ngầm, nhưng Cố Duyên lại trực tiếp rơi xuống biển.

Mọi người thét lên những tiếng chói tai --.

Trơ mắt nhìn sóng biển nuốt lấy cơ thể của Cố Duyên.

"Phong Thanh!" Phong Hách thất thanh kêu lên, vội vàng phất tay ra hiệu cho mấy người vệ sĩ: "Nhanh! Nhanh cứu Phong Thanh lên!"

Khi đám vệ sĩ vẫn còn loay hoay không biết xuống dưới đó bằng cách nào, thì Phong Tùy đã "Ùm" một cái nhảy xuống biển, ôm chặt lấy Cố Duyên kéo vào bờ, để cho cô nằm ngửa trên mỏm đá ngầm.

"Duyên Duyên!" Phong Tùy lo lắng vừa gọi tên của cô vừa giúp cô xử lý đống nước biển đã uống vào bụng.

Rất nhiều nước biển được phun ra từ trong miệng của Cố Duyên, cô bắt đầu ho khan, sự đau

đớn cùng lạnh giá khiến toàn thân cô run rẩy.

Mặc dù cả người khó chịu như muốn chết đi, thế nhưng trong lòng cô vẫn lo lắng cho Diêu Tố, đôi môi run rẩy khó khăn thốt ra vài tiếng: "Mẹ tôi... Nhanh đi cứu mẹ tôi..."

Diêu Tố vừa mới hoàn hồn đang ngồi dưới đất, lớn tiếng khóc rống lên.

Mặc dù bà ấy bị chảy máu, nhưng không tổn thương đến gân cốt, thấy Cố Duyên giờ này vẫn còn lo lắng cho sức khỏe của mình, cuối cùng bà cũng chịu bộc lộ cảm xúc chân thật nhất trong lòng mình ra bên ngoài. Bà ấy bò đến bên cạnh Cố Duyên, kéo tay cô kêu khóc: "Duyên Duyên, sao con lại ngốc như vậy! Tại sao con lại cứu ta!"

"Mẹ..." Nhìn thấy Diêu Tố vẫn ổn, cô rốt cục cũng cảm thấy yên tâm.

"Máu... Duyên Duyên con chảy máu rồi... Con bị thương ở chỗ nào vậy...?" Diêu Tố thấy trên quần áo của cô dính máu, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào.

"Đừng động vào cô ấy!" Phong Tùy tức giận đẩy bà ấy ra, ôm lấy Cố Duyên, được mọi người giúp đỡ vất vả đi lên trên. Khó khăn lắm mới lên đến mặt đường rồi ngồi vào trong xe.

Phong Hách khoác áo của mình lên người Cố Duyên, ra lệnh cho tài xế nhanh chóng lái xe rời đi.

Cố Duyên bị Phong Tùy ôm chặt trong vòng tay của anh, hai người đều lạnh đến mức run rẩy, Cố Duyên mơ mơ màng màng, không rõ là lạnh hay là đau, chỉ cảm thấy cả người khó chịu muốn chết đi.

Phong Tùy tức giận ôm chặt lấy cô, hằm hằm mắng cô: "Cố Duyên! Anh sớm đã nhắc nhở em đừng có suốt ngày xen vào chuyện của người khác, tại sao em không nghe hả? Lẽ nào em không biết mình là phụ nữ có thai sao?"

Đôi mắt của Cố Duyên mệt mỏi không mở ra được, thế nhưng cô lại đang cười khổ trong lòng, cô cũng không muốn như vậy mà!

Đứa bé này theo cô đã phải chịu quá nhiều cực khổ, cùng cô trải qua rất nhiều nguy hiểm, cô thề sau này nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt, yêu thương nó, không để nó phải chịu bất kỳ sự sợ hãi hay ấm ức gì!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cút xa tôi ra

Cố Duyên được đẩy vào phòng phẫu thuật để cấp cứu, đám người Phong Tùy và Phong Hách đứng đợi ở ngoài cửa, tóc Phong Tùy vẫn còn ướt, quần áo vẫn đang nhỏ giọt trên mặt đất.

Phong Hách vỗ vỗ vai anh, nhắc nhở: "Phong Tùy, về thay quần áo trước đi!"

"Không cần đâu." Vẻ mặt Phong Tùy vẫn còn đang tức giận, không biết là đang giận Cố Duyên hay là giận Diêu Tố, hay là giận Phong Hách không bảo vệ tốt cho cô.

Hình ảnh Cố Duyên máu me khắp người được đẩy vào phòng mổ khắc sâu trong tâm trí anh không xóa đi được, sao anh có thể nhẫn tâm rời đi chứ?

Phong Hách không biết làm thế nào, đành phải nháy mắt ra hiệu cho tài xế đứng sau lưng, người tài xế hiểu ý lập tức xoay người nhanh chóng rời đi.

Một vị bác sĩ ở trong phòng phẫu thuật đi ra, quét mắt nhìn mọi người hỏi: "Ai là người nhà của bệnh nhân?"

"Tôi..." Phong Tùy bước lên trước, nhưng giây tiếp theo lại không nói gì, duỗi tay chỉ về phía Phong Hách: "Đây là cha của cô ấy."

Bác sĩ đưa cho Phong Hách một bản thỏa thuận trước phẫu thuật, nghiêm túc nói: "Đứa bé trong bụng bệnh nhân đã chết, phải lập tức làm giải phẫu phá thai, phiền ông ký tên lên bản cam kết phẫu thuật này."

"Ông nói cái gì?" Phong Hách kinh ngạc.

"Thai nhi bị va chạm đã tử vong rồi, phải làm giải phẫu ngay lập tức." Bác sĩ ngắn gọn nhắc lại lẫn nữa.

Phong Hách không dám tiếp tục kéo dài thời gian, run rẩy ký tên của mình.

Phong Tùy sớm đã đoán được kết quả này, khi bế Cố Duyên từ dưới nước lên, nhìn thấy trên người cô dính đầy máu tươi, anh đã lập tức đoán ra. Anh không thấy ngạc nhiên, nhưng trong lòng lại đau như bị dao cứa, nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt như hai hạt đậu từ trong hốc mắt lăn xuống.

Đàn ông không dễ dàng rơi lệ, không biết bao lâu lâu rồi anh không rơi nước mắt, chỉ vào giờ phút này, vì đứa con chưa ra đời của anh, nên anh không thể kiềm chế bản thân được nữa!

Phong Hách xoay người, nhìn anh: "Chúng ta cần phải nói chuyện."

Trong lòng có quá nhiều nghi hoặc, quá nhiều điều khó hiểu, ông ấy nóng lòng muốn biết câu trả lời, tại sao Phong Tùy lại không thấy kinh ngạc trước những chuyện này? Nhưng bây giờ, điều anh quan tâm không phải là tại sao Cố Duyên lại biến thành Phong Thanh, nhà họ Phong rốt cuộc có mấy Phong Thanh, mà anh chỉ quan tâm đến an nguy trước mắt của Cố Duyên.

Đứa bé đã mất, Cố Duyên vẫn đang trong phòng cấp cứu chưa ra, anh làm gì còn tâm trạng để suy nghĩ đến chuyện khác chứ?

"Hiện giờ cháu không muốn nói." Giọng của anh khàn khàn nói.

Phong Hách cũng không ép buộc anh, gật đầu: "Vậy thì chờ Phong Thanh khỏe lại rồi nói."

Chỉ một lát sau, tài xế đã mang quần áo sạch đến cho Phong Tùy, Phong Tùy đi vào phòng vệ sinh thay đồ, cơ thể mới cảm thấy ấm lên chút, anh bắt đầu hắt xì liên tục, xem ra là bị cảm lạnh rồi.

Hai tiếng sau, Cố Duyên cuối cùng cũng được đẩy ra ngoài phòng cấp cứu chuyển đến phòng bệnh.

Lúc này đã có rất nhiều người đến thăm chật kín phòng bệnh, ngay cả ông cụ Ngự, bà hai và Dung Kim cũng đến, khi nghe tin đứa bé trong bụng Cố Duyên đã mất, ông cụ Ngự đau lòng như sắp té xỉu, đây chính là tia hy vọng duy nhất của nhà họ Ngự ông!

Còn khi bà hai và Dung Kim nghe tin đứa bé không còn, tảng đá lớn trong lòng bọn họ rốt cuộc cũng được hạ xuống, thở phào nhẹ nhõm. Thật không ngờ ngay cả ông trời cũng đang giúp bọn họ!

Ông cụ Ngự được bà hai dìu ra khỏi phòng bệnh, Dung Kim nhìn lướt qua Cố Duyên, cười cười nói thầm vào tai bà hai: "Mẹ, xem ra không cần báo thù cho Ngự Hàn nữa rồi, hiện giờ cô ta chắc chắn còn khó chịu hơn so với chết."

Bà hai lườm cô ta một cái, ý bảo cô ta câm miệng.

Nhưng ông cụ Ngự lại nghe thấy, ông đau lòng thở dài, cười khổ nói: "Cháu của ta không còn nữa, mấy người vui lắm đúng không."

Dung Kim lè lưỡi không nói gì, ông cụ Ngự lại cười khổ: "Mấy người không có bản lĩnh sinh cho ta một đứa cháu trai, tại sao lại không thể đối xử tử tế với đứa cháu khác của ta chứ?"

Bọn họ quay về phòng bệnh của Ngự Hàn, từng tiếng gào thét giận dữ của Ngự Hàn truyền ra qua khe cửa, bà hai nhìn chằm chằm vào cánh lạnh lùng

nói: "Ông à, người ông nên quan tâm là Ngự Hàn, chứ không phải đưa bé chưa chắc đã là máu mủ nhà họ Ngự kia."

"Đúng vậy, ba, tối hôm qua Ngự Hàn lại làm loạn cả đêm, hiện giờ không người nào dám đến gần anh ấy." Vừa nhắc tới Ngự Hàn, vẻ mặt của Dung Kim cũng vô cùng phiền muộn. Làm vợ của Ngự Hàn, ngày nào cô ta cũng phải chăm sóc hầu hạ hắn, cuộc sống như vậy quả thực vô cùng khổ sở!

Dung Kim thấy ông cụ Ngự muốn đẩy cửa phòng đi vào, vội vàng chặn lại nói: "Cha, cha đừng vào trong, cẩn thận Ngự Hàn làm bị thương."

Ông cụ Ngự dừng lại một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa phòng đi vào, ông chỉ đơn giản muốn quan sát tình hình bên trong phòng bệnh, nhưng ông cũng không đành lòng chứng kiến tận mắt. Trong lòng càng thêm đau xót, nhà họ Ngự thực sự kết thúc như vậy sao?

Bên trong phòng bệnh là một mảnh hỗn độn, trên mặt đất rải rác đầy mảnh vỡ thủy tinh, đồ ăn thuốc bổ, gối đầu chăn cũng rơi trên mặt đất. Còn Ngự Hàn đang gác một chân trên giường vừa gào vừa hét: "Đi ra ngoài! Mấy người đi ra ngoài hết cho tôi --!"

Hai người giúp việc được đặc biệt mời tới để chăm sóc hắn đã bị hắn dọa sợ trốn ra ngoài ban công, nhìn thấy ông cụ Ngự bước vào, vội vàng từ ban công đi tới nói: "Ông Ngự, ông nên tìm người khác đi, việc này chúng tôi không làm được."

Nói xong bỏ chạy mất hút.

"Cút đi! Tất cả cút xa tôi ra!" Ngự Hàn cầm chiếc gối còn sót lại trên giường ném về phía cửa, trúng giữa ngực ông cụ Ngự. Bà hai và Dung Kim kinh sợ hét lên, còn ông cụ Ngự dùng tay ném chiếc gối sang một bên, tức giận đi vào.

Ông đi qua sàn nhà lộn xộn vào phòng bệnh, sau khi quan sát bốn phía liền cầm cây gậy ba-toong trong góc đánh lên người Ngự Hàn, trúng ngay phía sau lưng của hắn.

"A...!" Ngự Hàn kêu lên một tiếng đau đớn nằm úp sấp xuống giường, ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc trừng mắt nhìn ông cụ Ngự.

"Ông à, ông đang làm gì vậy?" Bà hai cũng bị hành động bất ngờ của ông cụ Ngự dọa sợ, vội vã xông đến giữ chặt cánh tay của ông, đúng lúc ngăn ông chuẩn bị đánh gậy thứ hai lên người Ngự Hàn.

"Súc sinh! Tôi phải đánh chết thằng súc sinh này!" Ông cụ Ngự hất tay của bà hai ra, bà hai lập tức xông lên ôm lấy ông, sốt ruột cầu khẩn nói: "Ông à! Ông không thể đánh con! Trên đùi nó vẫn còn vết thương, ông không thể trút cơn giận khi mất đứa bé lên người Ngự Hàn được, Ngự Hàn đã quá đáng thương rồi, không được đánh nó nữa...!"

Dung Kim cũng vội vàng xông đến, giúp bà hai kéo ông cụ Ngự ra.

Ông cụ Ngự bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng vẫn không thể nào giảm bớt cơn giận trong lòng, ông nhìn chằm chằm Ngự Hàn bị dọa sợ đang trợn mắt há hốc mồm, tức giận nói: "Súc sinh! Làm ra chuyện xấu hổ như vậy mà vẫn còn mặt mũi ở đây làm loạn, thể diện của ông già này bị mày đánh mất hết rồi!"

Ông ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục mắng chửi: "Không đánh chết mày đã là nhân nhượng lắm rồi, không muốn sống thì cứ nói thẳng cho tao biết, tao lập tức gọi người lôi mày về nhốt ở sau nhà cho mày muốn sống thì sống muốn chết thì chết!"

"Ông à, đừng mà..."

"Nếu như tao còn nghe thấy mày khóc lóc kêu gào, tao nói được là làm được, hừm!" Ông cụ Ngự ném cây ba-toong trong tay xuống, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Một lúc lâu sau, Ngự Hàn mới hồi phục lại tinh thần, ngã trên giường.

"Mẹ... Thà rằng con bị mọi người ném ra ngoài cho tự sinh tự diệt còn hơn..." Hắn đờ đẫn nói.

"Đừng mà, con trai, con không được nói như vậy, con là con trai duy nhất của mẹ." Bà hai nhặt chăn dưới đất lên đắp cho hắn, vừa khổ sở nói: "Con là hy vọng sau này của mẹ đó."

Hy vọng sau này của bà ta, đúng vậy, hắn là hy vọng sau này của bà ta....

Cố Duyên đã tỉnh lại, quan sát đám người xung quanh phòng, câu nói đầu tiên cô quan tâm đến vẫn là an nguy của Diêu Tố.

"Mẹ đâu rồi? Mẹ ở đâu...?" Ánh mắt của cô dừng trên khuôn mặt của ông cụ Cố.

Ông cụ Cố nắm tay cô nhẹ nhàng trấn an: "Mẹ cháu không sao cả, vết thương không nặng, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, yên tâm đi."

Cố Duyên gật đầu, cảm thấy yên tâm hơn.

Ánh mắt của cô tiếp tục quét qua đám người trong phòng, Phong Tùy, Phong Hách, ông cụ Cố, bọn họ đều nhìn cô với ánh mắt lo lắng, cô nhắm mắt lại bởi cô cảm thấy quá mệt mỏi, không muốn quan tâm, cũng không muốn hỏi bất cứ chuyện gì nữa.

Bác sĩ kiểm tra cho cô xong, ông nói với mọi người: "Bệnh nhân cần yên tĩnh nghỉ ngơi, cho nên một hai người ở lại chăm sóc, còn những người khác về

hết đi."

Mọi người nhìn nhau, sau đó từng người đi ra ngoài, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Phong Hách và Phong Tùy, thấy Phong Tùy không có ý muốn rời đi. Phong Hách đành phải đi ra ngoài, trước lúc rời đi, ông cúi người kéo kéo tay Cố Duyên: "Tình Nhi, cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt."

Khóe môi Cố Duyên khẽ nhúc nhích, khó khăn nở nụ cười nhạt với ông.

Nụ cười này có ý nghĩa gì đây? Chấp nhận một người không đủ tư cách làm cha như ông sao? Được Phong Hách yêu thương nhưng lại cảm thấy lo sợ.

Trong phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Cố Duyên cứ mê mê tỉnh tỉnh, vùng bụng đau đớn khiến cô vô cùng khó chịu, ngủ cũng không yên.

"Duyên Duyên, khó chịu ở đâu sao?" Phong Tùy lau mồ hôi lạnh toát ra trên thái dương của cô thân thiết hỏi.

Cố Duyên mơ màng mở hai mắt ra, đáng thương nhìn anh chằm chằm: "Bụng em đau quá."

"Chẳng phải đã nói với em rồi sao, đứa bé bị dọa sợ nên nó nghịch ngợm đá em đấy." Phong Tùy kìm nén sự đau khổ trong lòng ép buộc chính mình mỉm cười.

"Đứa bé này thật bướng bỉnh." Cố Duyên cũng cười theo, nụ cười che đậy sự đau đớn trên khuôn mặt.

Đứa bé không sao là tốt rồi, có đau đến mấy cô cũng chịu được!

"Bác sĩ vừa tiêm thuốc giảm đau cho em, em cứ nằm ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy sẽ không đau nữa." Phong Tùy đắp chăn cho cô, su đó xoay người đi ra ban công, gió lạnh thổi vào hốc mắt khô khốc của anh, khiến anh cực kỳ khó chịu.

Cố Duyên quả nhiên ngủ thêm giấc nữa, lần này cô ngủ rất ngon, đến tận sáng sớm hôm sau mới tỉnh lại. Lúc tỉnh lại phát hiện cái bụng quả thực không đau nữa, thế nhưng... cảm giác trống không trong bụng lại khiến cô run lên bần bật. Hai tay cô nhanh chóng xoa xoa bụng dưới, cái vùng bụng dưới vốn nhô lên... giờ trống rỗng.

Phong Tùy biết không giấu được nữa, anh duỗi tay ôm cô vào lòng, để cô dựa vào lồng ngực mình, khuôn mặt anh áp vào mặt của cô nhẹ nhàng nói: "Đứa bé mất rồi cũng không sao, chúng ta vẫn còn trẻ, có thể sinh đứa khác."

Trái tim Cố Duyên trong chớp mắt như bị hàng ngàn con ngựa giẫm qua, máu chảy đầm đìa!

Đứa bé mất rồi, đứa bé không còn nữa....

Cũng phải, cô ngã xuống từ nơi cao như vậy, bị thương nặng như vậy, sao có thể giữ được đứa bé chứ? Lần trước chỉ bởi vì Phong Thanh mất tích, cô quá đau lòng nên cũng suýt chút nữa không giữ được đứa bé, huống chi là lần này xảy ra sự cố lớn như vậy!

Không phải là cô không muốn đòi lại đứa bé này, không phải là cô không muốn điên cuồng gào khóc một trận. Chỉ là, cô có tư cách gì mà làm như vậy? Cô có tư cách gì mà ở đây khóc lóc?

Đứa bé bị cô hại chết, cuộc điện thoại ngày hôm qua của ông nội, ánh mắt thất vọng của Ngự Tứ lúc cô sắp đi, ông nội cũng nhiều lần giữ chân cô, rồi những lời nhắc nhở hàng ngày của Phong Tùy, cô đều lờ đi, để rồi đâm đầu vào trong nguy hiểm trùng trùng.

Phong Tùy nhìn sắc mặt của cô ngày càng tái nhợt, ngày càng nghiêm trọng, nhưng từ đầu đến cuối không thấy cô có phản ứng tiếp theo, trong lòng anh ngược lại bắt đầu lo lắng. Anh ôm chặt lấy cô, hôn những sợi tóc trên đỉnh đầu cô: "Không sao cả, không sao cả..."

Thà rằng nhìn cô khóc một trận cho thỏa thích, còn tốt hơn so với cái bộ dáng hiện tại của cô, anh cũng sớm đã chuẩn bị biện pháp ứng phó khi cô nổi điên.

Nhưng Cố Duyên chỉ nghẹn ngào nói ra mấy chữ: "Xin lỗi..."

Mất đi đứa bé, người đau lòng nhất định không chỉ có mỗi mình cô, Phong Tùy nhất định cũng đau khổ như cô!

Phong Tùy kinh ngạc, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt vừa tuyệt vọng lại mang theo sự áy náy của cô, phản ứng này của Cố Duyên thực sự nằm ngoài dự đoán của anh.

"Em đang nói gì vậy?" Anh không hiểu hỏi.

Cố Duyên thấy rất đau lòng, giọng nói nhỏ nhẹ: "Phong Tùy, anh hận em lắm đúng không, em không bảo vệ tốt cho con."

"Chuyện này không trách em." Anh nói.

Mặc dù khi biết Cố Duyên có tham gia vào chuyện Phong Thanh mất tích, anh rất tức giận, muốn lập tức bắt lấy cô, bóp chết cô. Nhưng mọi chuyện cũng đã xảy ra, trách cô thì có ích lợi gì? Ngoài việc khiến cô càng thêm khó chịu thì còn có ích gì chứ?

"Nhưng em lại không thể tha thứ cho chính mình."

“Thế thì đã sao nào? Dù sao đứa bé cũng mất rồi, làm như vậy chỉ tăng thêm áp lực trong lòng em mà thôi.”

Cuối cùng, Cố Duyên cũng bật khóc, cô dùng chăn che mặt khóc nức nở.

Đây mới là tình huống Phong Tùy muốn thấy, có đau khổ sẽ trút hết ra ngoài, càng giữ trong lòng sẽ càng thấy khó chịu! Anh ôm cô thật chặt, yên lặng ngồi bên cạnh cô, mãi cho đến khi cô khóc không nổi nữa mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Rốt cuộc là yêu ai_

Nằm trong bệnh viện ba ngày, bác sĩ mới cho Cố Duyên xuất viện, trong ba ngày này, Cố Duyên ngày càng sa sút tinh thần, không nói lời nào, cũng không ăn cái gì.

Hôm xuất viện, Diêu Tố cũng đến, bà ấy áy náy đứng trước mặt Cố Duyên khóc lóc một hồi, cầm tay cô nói: “Mẹ đã đi xem camera giám sát ở bệnh viện rồi, không có người nào khả nghi ra vào tầng lầu Phong Thanh ở, có lẽ chuyện Phong Thanh mất tích thực sự không liên quan đến Phong Hách. Mẹ rất cảm kích khi ông ấy không truy cứu trách nhiệm pháp lý, mẹ nghĩ chỉ cần Phong Thanh còn trên đời này, thì nó nhất định sẽ trở lại bên cạnh mẹ.”

“Phong Thanh chắc chắn sẽ trở lại.” Tay Cố Duyên siết chặt lòng bàn tay bà, nói ra câu đầu tiên trong mấy ngày nay.

“Duyên Duyên, ta vẫn muốn con tiếp tục gọi ta là mẹ, được không?”

“Mẹ....” Cô nhẹ nhàng gọi, Diêu Tố hài lòng nở nụ cười: “Sau này phải thường xuyên về nhà nấu đồ ăn ngon với mẹ nhớ chưa.”

Cố Duyên gật đầu, mắt nhìn theo Diêu Tố đi ra khỏi phòng bệnh.

Phong Hách và Phong Tùy cũng đã tới, duy chỉ có nhà họ Ngự là không thấy ai, Cố Duyên thất vọng cười khổ, đứa bé đã mất, cô còn trông cậy vào người nhà họ Ngự đến đón cô xuất viện sao?

“Tinh Nhi, cha tới đón con xuất viện.”

“Duyên Duyên, anh tới đón em xuất viện.”

Phong Hách và Phong Tùy cùng lúc mở miệng nói.

“Tinh Nhi.” Phong Hách liếc mắt nhìn Phong Tùy, hít một hơi nói: “Về nhà với cha đi, mẹ đang ở nhà chờ con đấy, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt đã rồi làm những việc khác sau.”

“Bác trai, Duyên Duyên không quen sống ở nhà họ Phong.” Phong Tùy nhíu mày, anh cho rằng Cố Duyên nên ở với anh, ít nhất anh cũng hiểu Cố Duyên hơn người nhà họ Phong, buổi tối còn có thể làm bạn với cô.

“Con bé đã sống ở đó mười năm, sao có thể không quen chứ.” Phong Hách quay sang Phong Tùy, nhìn anh chăm chú: “Ngược lại là cậu, không danh chính ngôn thuận mà lại gần gũi với Thanh Nhi như vậy là không thích hợp lắm đâu.”

“Cháu...” Phong Tùy á khẩu không biết nói gì.

Ánh mắt thăm dò của anh nhìn về phía Cố Duyên, anh cho rằng Cố Duyên sẽ không chọn về nhà họ Phong, bởi vì nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ không trở về một nơi xa lạ.

Hiển nhiên anh vẫn chưa hiểu hết Cố Duyên, bởi vì Cố Duyên lựa chọn trở về cùng Phong Hách, Cố Duyên nhìn thấy sự thất vọng trong mắt anh, nhưng điều này cũng không thể làm lung lay quyết định của cô.

Câu nói vừa nãy của Phong Hách đã thức tỉnh cô, cô thực sự không nên không danh không phận ở bên cạnh Phong Tùy.

“Nếu đã như vậy, Duyên Duyên, em về nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt.” Phong Tùy xoay người, rời khỏi phòng bệnh.

Trong lòng anh tự an ủi chính mình, Cố Duyên đồng ý trở về nhà họ Phong cũng tốt, ít nhất khi ở nhà họ Phong còn được ăn ngon mặc đẹp, có rất nhiều người chăm sóc cô, tốt hơn gấp trăm lần khi trở về nhà họ Ngự.

Anh cũng biết Phong Hách rất không hài lòng với những hành động của mình, dù sao thì một năm trước anh vẫn còn đang yêu một “Phong Thanh” khác đến chết đi sống lại, bây giờ mới được hơn một năm ngắn ngủn, mà anh lại nhảy vào biển lửa vì Cố Duyên rồi.

Khi chiếc xe tiến vào biệt thự nhà họ Phong vừa dừng lại, Lăng Tiêm Hà đã sớm đứng chờ ở trước cửa lập tức vui vẻ tiến lên đón, miệng không ngừng gọi tên Phong Thanh.

Phong Hách cười cười chỉ Lăng Tiêm Hà ngoài cửa sổ xe nói với Cố Duyên: "Mẹ con nghe nói con sắp về, vui mừng cả đêm không ngủ, sáng sớm từ lúc cha ra ngoài đã bắt đầu đứng đợi ở cửa."

Cố Duyên quay ra ngoài cửa sổ, nhìn nụ cười trên mặt với bộ dáng vui vẻ của Lăng Tiêm Hà, trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Tài xế mở cửa xe giúp cô, Lăng Tiêm Hà lập tức tiến đến kéo tay cô: "Tình Nhi, con đã về rồi à, mẹ đợi con lâu quá sắp ngủ thiếp đi rồi, mau gọi mẹ đi, lâu lắm rồi không được nghe con gọi mẹ."

Cố Duyên không được tự nhiên rụt cánh tay bị bà nắm lại, đối mặt với sự nhiệt tình của người phụ nữ này, cô vẫn không thể nào gọi được 2 chữ "Mẹ ơi".

Phong Hách từ bên kia xe đi tới, mỉm cười nói với Lăng Tiêm Hà: "Tiêm Hà, Thanh Nhi vừa trở về, em đừng dọa con bé chạy mất."

"Đừng sợ đừng sợ, mẹ sẽ không đánh con mắng con đâu." Lăng Tiêm Hà kéo Cố Duyên ra khỏi xe: "Mẹ đã làm cho con rất nhiều đồ ăn ngon, đi, mẹ dẫn con đi ăn."

"Tiêm Hà, bệnh của Thanh Nhi vẫn chưa khỏi hẳn, không thể ăn lung tung, chúng ta dẫn Thanh Nhi về phòng nghỉ ngơi trước đã."

"À, vậy được rồi."

Hai người dẫn Cố Duyên về phòng, ở trên bậc thang phía trước nhà có mấy người làm mỉm cười gật đầu chào Cố Duyên. Bởi vì Phong Hách biết cô không thích phô trương, cho nên trước khi về nhà ông đã nhắc nhở mọi người chỉ cần cúi đầu chào là được.

Chị Trần vừa dẫn đoàn người đi lên tầng vừa mỉm cười nói: "Biết cô trở về, bà chủ rất vui mừng, muốn đích thân sắp xếp lại căn phòng cho cô, hôm qua vật lộn cả buổi chiều mới xong."

Cho dù bọn họ có vui vẻ cỡ nào, nói những lời tốt đẹp thế nào, thì Cố Duyên vẫn luôn im lặng từ đầu đến cuối, để mặc cho bọn họ dẫn cô vào nhà, dẫn cô lên tầng. Trái tim cô vẫn như trước chìm trong sự đau khổ khi mất đi đứa bé, không có hứng thú với bất cứ chuyện gì.

Phòng của cô là một căn phòng rất lớn, màu sắc chủ đạo là hồng phấn, sạch sẽ, ngăn nắp, xa hoa...

Lăng Tiêm Hà cười híp mắt nói: "Khi còn bé Thanh Nhi thích nhất màu hồng phấn, Thanh Nhi, có đẹp không? Có thích không?"

Cố Duyên quét mắt nhìn phòng ngủ lớn gật đầu: "Thích."

Cô cũng không nói cho bà biết, cô đã không còn thích màu hồng phấn nữa rồi, từ khi có ký ức tới nay cô đã không còn thích màu hồng phấn nữa. Có lẽ sự cố ngoài ý muốn đó không chỉ khiến cô mất đi trí nhớ của mình, mà còn lấy đi cả những thứ cô yêu thích!

"Tình Nhi, lâu lắm rồi mới thấy mẹ con vui vẻ như vậy." Phong Hách ôm Lăng Tiêm Hà, ông vô cùng hài lòng với mọi thứ trước mắt, đây là kết quả ngay cả khi nằm mơ ông cũng không nghĩ tới!

Không ngờ có ngày Thanh Nhi của ông sẽ trở lại bên cạnh ông.

"Đây là căn phòng trước kia con ở, còn nhớ không?" Phong Hách quan sát bốn phía, dắt cô đi ra ngoài ban công, chỉ vào ngọn núi giả trong vườn hoa: "Nhìn đi, trước đây con rất thích chơi trốn tìm với người làm sau ngọn núi giả kia, mỗi lần đợi đám người làm nấp kỹ, con liền chạy thẳng về phòng, khi đó con rất nghịch ngợm."

Không nhớ nữa, không nhớ gì hết...!

Cố Duyên ôm lấy đầu, cô không muốn nghe gì hết, cũng không muốn nghĩ gì hết, cô chỉ muốn tìm nơi yên tĩnh ở một mình thôi.

Phong Hách thấy bộ dáng đau khổ của cô, vội vàng dẫn cô đến trước chiếc giường lớn bên trong phòng: "Tình Nhi, con nghỉ ngơi chút đi, quên rồi cũng không sao, cứ từ từ rồi sẽ nhớ lại thôi."

Cố Duyên nằm trong chăn, nhắm hai mắt lại.

Trong phòng khách tầng 2 của biệt thự nhà họ Phong, Phong Tùy đứng trước cửa sổ sát đất nhìn hình bóng của Cố Duyên yên lặng ngồi trên xích đu.

Từ lúc anh đến nhà họ Phong, Cố Duyên chưa từng thay đổi tư thế, ngay cả khi anh đến chào hỏi, cô cũng chỉ nở nụ cười nhàn nhạt với anh, không nói lời nào, cũng không quan tâm tới mọi người xung quanh.

Trước kia cô không như vậy, cô luôn yên lặng, từ tốn, nhưng không phải ngồi bất động như bây giờ.

"Mấy ngày nay cô ấy vẫn luôn như vậy sao?" Anh xoay người, ngồi xuống phía đối diện Phong Hách.

Phong Hách gật đầu, trong giọng nói thể hiện rõ sự đau lòng: "Con bé vẫn luôn như vậy, không có hứng thú với bất cứ chuyện gì, động tí là lại khóc, cái chết của đứa bé khiến nó phải chịu đả kích quá lớn."

"Đúng vậy." Chuyện này đâu chỉ mỗi cô phải chịu đả kích lớn, mà chính anh cũng phải chịu cú sốc như cô, bởi dù sao cũng là cốt nhục ruột thịt của mình, sự đau đớn này anh là người hiểu rõ nhất.

Hai người đều rơi vào trầm mặc, một hồi lâu sau, Phong Hách mới ngẩng đầu nhìn anh: "Phong Tùy, cậu còn nợ tôi một lời giải thích, cậu và Phong Thanh đã xảy ra chuyện gì rồi, Phong Thanh mà tôi nói đến là Phong Thanh ở hiện tại."

Phong Tùy mỉm cười, ngẩng mặt lên nhìn ông: "Bác trai Hách, bác cũng nợ cháu một lời giải thích, tại sao Cố Duyên lại biến thành Phong Thanh, cháu muốn nghe lời giải thích của bác trước rồi cháu sẽ nói cho bác biết chuyện giữa cháu và cô ấy, bác sẽ hiểu rõ chuyện này hơn."

Phong Hách hiển nhiên là không muốn nói cho anh biết về những chuyện xảy ra trong quá khứ, lại bắt đầu im lặng.

Mấy ngày này ông vẫn đang điều tra mọi chuyện của Cố Duyên, ông đã tra ra ngôi trường Cố Duyên đang theo học, các mối quan hệ xã giao của cô, còn biết rằng cô đã gả cho cậu hai ngốc nghếch nhà họ Ngự, nhưng lại không điều tra ra bất cứ chuyện gì giữa cô và Phong Tùy, nếu ông muốn biết mối quan hệ giữa hai người bọn họ, thì chỉ có thể trông chờ vào Phong Tùy tự nói ra mà thôi.

Ông kể lại tóm tắt những chuyện liên quan đến Phong Thanh: "Năm mười tuổi Phong Thanh bị bắt cóc nên bị mất trí nhớ, sau đó được người khác nhận nuôi, mẹ của Phong Thanh vì quá nhớ nhung con bé đã mắc bệnh về thần kinh, vì muốn chữa khỏi bệnh cho bà ấy, tôi đã mua một bé gái ở nơi khác có khuôn mặt giống Phong Thanh về, bệnh của mẹ Phong Thanh mới thấy có chuyển biến tốt, cho nên chúng tôi rất thương yêu Phong Thanh sau này, coi con bé như con gái ruột trong nhà để nuôi nấng chăm sóc. Thế nhưng Phong Thanh mà chúng tôi nhận nuôi lại bị tai nạn xe cộ vào một năm trước, còn nguyên nhân của vụ tai nạn là gì, chắc cậu biết rõ hơn tôi."

Phong Tùy kinh ngạc nhìn ông chằm chằm, nhanh chóng sắp xếp lại những tình tiết của câu chuyện còn rắc rối hơn cả phim truyền hình, rồi hỏi ông: "Ý ông muốn nói... Phong Thanh sau này là giả sao?"

"Đúng vậy, tên thật của con bé là Hà Ngọc Ngân."

"Sao có thể như vậy được..."

Trong đầu Phong Tùy đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Hà Ngọc Ngân, khuôn mặt đó trông có vài phần giống với khuôn mặt của Cố Duyên, trước giờ anh chưa từng nghi ngờ tính xác thực của cô ấy, bởi vì cho dù thế nào anh cũng không nghĩ cô ấy sẽ là một thế thân.

Cái người khi còn nhỏ suốt ngày bám riết lấy anh là Phong Thanh thật hay Phong Thanh giả? Anh đưa ra nghi vấn trong lòng mình: "Năm ấy khi cháu đi theo bác học kinh doanh, người cháu quen là Cố Duyên? Hay là Hà Ngọc Ngân?"

"Là Cố Duyên." Phong Hách nói xong khiến Phong Tùy càng thêm kinh ngạc, dường như anh không dám tin những gì mình nghe thấy.

Phong Hách nói tiếp: "Trong khoảng thời gian cháu ra nước ngoài, Phong Thanh đã bị bắt cóc, cũng chính lúc đó tôi đã đón Ngọc Ngân về, để chữa bệnh cho Tiêm Hà, một nhà 3 người chúng tôi đã ra nước ngoài, vì có Phong Thanh làm bạn nên bệnh của Tiêm Hà nhanh chóng có chuyển biến tốt. Nửa năm sau bởi vì không bỏ mặc được Phong Thanh giờ vẫn chưa rõ tung tích nên chúng tôi đã về nước, Ngọc Ngân thích ở nước ngoài, tôi đành phải gửi con bé ở nhà họ hàng. Thực ra năm nào con bé cũng về, chỉ là chưa bao giờ để con bé xuất hiện trước mặt người thân và bạn bè mà thôi, bởi vì sợ bệnh cũ của Tiêm Hà tái phát, cho nên tôi cũng không hề tiết lộ tin Phong Thanh mất tích."

Thì ra...!

Phong Tùy đau lòng bật cười, chẳng trách năm ấy sau khi về nước, lúc anh đến biệt thự nhà họ Phong, người làm chỉ nói cho anh biết Phong Thanh đã ra nước ngoài, chứ không người nào nói cho anh biết chuyện Phong Thanh mất tích.

"Không ngờ Ngọc Ngân lại xảy ra tai nạn xe cộ, thực sự không ngờ..."

Phong Hách rũ mắt xuống, nhưng vẫn không che giấu được sự thống khổ tận đáy lòng: "Cho dù không phải ruột thịt, nhưng con bé cũng là hy vọng của tôi và Tiêm Hà, là người đã gọi chúng tôi là "Cha mẹ" mười mấy năm."

"Cháu rất xin lỗi về vụ tai nạn xảy ra." Phong Tùy cúi đầu, bày tỏ sự áy náy của anh.

Vụ tai nạn xe của Hà Ngọc Ngân vẫn là một nút thắt trong lòng anh, là do lỗi của anh.

"Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết chuyện giữa cậu và Phong Thanh rồi chứ." Phong Hách hít hít mũi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của anh lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Đây chính là một người đàn ông đã chinh chiến lâu năm trên thương trường, lúc nào cũng có thể kiềm chế cảm xúc của mình xuống đáy lòng.

"Hiện giờ đầu óc của cháu hơi rối." Phong Tùy lắc lắc đầu: "Cháu tưởng rằng Phong Thanh trước giờ vẫn là Phong Thanh mà cháu quen biết năm đó, không ngờ cháu lại... không nhận ra Ngọc Ngân chỉ là một cô gái trông có vẻ giống Phong Thanh mà thôi."

“Vậy cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu yêu Phong Thanh nào.”

“Cháu yêu cả hai, cháu thật lòng yêu cả 2 người bọn họ.”

“... “

Phong Hách im lặng không nói gì, Phong Tùy chần chừ một chút lại tiếp tục nói: “Có lẽ là Phong Thanh khi còn bé để lại ấn tượng quá sâu sắc với cháu, mười ba năm sau khi nhìn thấy Ngọc Ngân, lần đầu tiên gặp mặt cháu đã rất có thiện cảm với cô ấy, Ngọc Ngân và Phong Thanh thực sự quá giống nhau, cả tính cách và vẻ bề ngoài đều giống như trong trí nhớ của cháu. Thậm chí ngay từ hồi còn nhỏ, cô ấy đi theo cháu đã học được rất nhiều điều, bao gồm cả đoạn thời gian mười ba năm trước đây khi cháu theo bác học kinh doanh, cô ấy lúc nào cũng thích quấn lấy cháu.”

Phong Hách cười khổ: “Vì Tiêm Hà nên tôi đã đặc biệt huấn luyện con bé thành bản sao của Phong Thanh.”

“Trong khoảng thời gian sống chung, cháu đã thật lòng thích cô ấy, cái chết của cô ấy đối với cháu mà nói là một đả kích quá lớn, cho nên khi nhìn thấy Cố Duyên, cháu dường như nhìn thấy cô ấy sống lại...”

Anh không phải là người đàn ông tùy tiện đến nỗi ngay cả một cô gái nguồn gốc không rõ ràng cũng có thể khơi lên hứng thú của anh. Cho dù đêm đó anh đã uống rượu, nhưng ý thức của anh vẫn như thường ngày luôn ở trong trạng thái cảnh giác.

Đêm đó ở trong phòng khách sạn, nếu không phải nhìn thấy Cố Duyên và Phong Thanh quá giống nhau, anh căn bản sẽ không mất kiểm soát, để cho cô có cơ hội trở thành người phụ nữ của mình.

Đêm đó là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời của anh, nó đã tiết lộ cho anh một bí mật động trời như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Anh ấy là phong tùy

Anh đi ra khỏi phòng khách xuống dưới tầng một, sau đó đi tới trước mặt Cố Duyên.

Cố Duyên ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh: “Anh phải đi rồi sao.”

Phong Tùy cúi người, hai tay vòng quanh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Thì ra cô chính là tiểu Phong Thanh hoạt bát đáng yêu năm đó, thích quấn lấy anh, thích ra mặt bảo vệ anh!

“Duyên Duyên, anh muốn dẫn em đi cùng.” Anh cảm động nói.

“Không được.” Cố Duyên lắc đầu: “Đứa bé đã mất rồi, anh còn dẫn em đi theo làm gì chứ?”

Phong Tùy ôm cô thật chặt, hít một hơi thật sâu nói: “Đừng nhắc lại chuyện đứa bé, không có con, chúng ta vẫn có thể sống hạnh phúc bên nhau.”

Cố Duyên đẩy anh ra, nhìn anh, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

Cuộc sống hạnh phúc bên nhau, cùng anh....

Cố Duyên trước giờ chưa từng nghĩ khi không có đứa bé, cô và anh còn có thể tiếp tục ở bên nhau.

Từ đầu đến cuối cô luôn cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Phong Tùy là một sự ràng buộc, vậy mà khi mất đi đứa con, Phong Tùy vẫn nói ra những lời như vậy, trong lòng cô quả thực vô cùng cảm động.

Chỉ có điều... Cảm động là yêu sao? Là nền tảng của hạnh phúc sao?

“Anh không cần Phong Thanh kia nữa sao?” Cô hỏi.

Phong Tùy đột nhiên bật cười: “Có một chuyện hôm nay anh mới biết, em có còn nhớ tiểu Phong Thanh mà anh đã từng nói với em không? Thì ra đó chính là em, anh không nói là anh không yêu cô gái Phong Thanh giả đã mất kia. Nhưng anh cũng đã từng nói, khi tình yêu muốn rời đi, chúng ta không cần phải vì nó mà giữ mình cả đời, chúng ta có thể coi đó là một hồi ức đẹp để gìn giữ trong lòng. Giống như em và Phong Thanh, cuộc sống sau này em chỉ có thể coi anh ta như một hồi ức, để bắt đầu một cuộc sống mới của riêng em.”

Anh dừng lại hai giây, rồi tiếp tục nói: “Mặc kệ anh đã từng yêu mấy người con gái, em chỉ cần nhớ rằng, người anh yêu hiện tại là em là đủ rồi. Bởi vì anh cũng chưa từng quan tâm đến chuyện em đã từng yêu Phong Thanh sâu đậm đến cỡ nào!”

Cố Duyên đã hiểu, ý của anh là không phải bởi vì anh biết sự thật nên anh không yêu Hà Ngọc Ngân nữa, nhưng người anh yêu lúc này là cô!

Trong cuộc đời của mỗi con người, không phải chỉ có một tình yêu duy nhất.

"Đợi đến khi em có thể coi Phong Thanh như một hồi ức, hết duyên hết phận với Ngự Tứ, em cũng không biết lúc đó đã là bao nhiêu năm sau rồi." Sau khi Cố Duyên suy nghĩ hồi lâu đã nói ra một câu như vậy.

Đây là lời từ chối của cô, nhưng nguyên nhân thực sự lại không phải là điều này.

Cô của hiện tại thương tích đầy mình, trông vô cùng thê thảm, còn có tư cách gì để theo đuổi tình yêu, theo đuổi hạnh phúc chứ? Cô không cần tình yêu hay hôn nhân gì đó nữa, cô chỉ muốn... yên tĩnh một mình sống nốt quãng đời còn lại!

Sống ở biệt thự nhà họ Phong được khoảng một tuần, tâm trạng của Cố Duyên đã bình tĩnh lại rất nhiều, cũng dần dần chấp nhận thực tế. Cô không quan tâm Phong Thanh hiện giờ đang ở đâu, hay bị người nào dẫn đi, cô chỉ cần biết anh vẫn còn sống, còn tồn tại trên đời này là đủ rồi.

Mấy ngày nay, Phong Hách nghĩ mọi cách để bồi bổ thân thể cho cô, Lăng Tiêm Hà cũng nghĩ mọi biện pháp để chăm sóc cô, chọc cho cô vui. Cho nên vết thương của cô hồi phục rất nhanh, cơ bản đã khôi phục lại bình thường.

Lúc này, Lăng Tiêm Hà đang cùng cô xem lại ảnh chụp của cô khi còn bé, một chiếc hộp lớn chứa đầy các tấm ảnh lưu giữ lại từng khoảnh khắc của cô trong nhiều năm qua.

Lăng Tiêm Hà chỉ vào một bức ảnh Phong Thanh đang ngồi trên ngựa gỗ cười rất tươi, híp mắt nói: "Con xem đi, đây là bức ảnh chúng ta chụp ở công viên nhi đồng, khi đó con rất thích cưỡi ngựa gỗ, đã ngồi lên là nhất định không chịu xuống."

Đứng bên cạnh con ngựa gỗ là Phong Hách và Lăng Tiêm Hà lúc còn trẻ, một nhà ba người, vui vẻ hòa thuận bên nhau.

"Còn tấm này nữa, con xem này, mau nhìn đi..." Lăng Tiêm Hà lật hai tấm ảnh tiếp theo, chỉ vào tấm phía trên: "Đây là bức ảnh chụp hôm con sinh nhật mười tuổi, con nhìn này cả nhà ta đều cười rất vui vẻ."

Đây là một bức ảnh sinh nhật, trên bàn bày một chiếc bánh ga-tô in hình các nhân vật trong phim hoạt hình, trên bánh ga-tô cắm mười cây nến, ngọn nến chiếu sáng khuôn mặt của mọi người. Có cô, có Phong Hách, có Lăng Tiêm Hà, còn có một người khác...

Cố Duyên nhìn thật kỹ, hóa ra là Phong Tùy!

Phong Tùy thời niên thiếu vẫn đẹp trai như hiện tại, cả người tỏa ra hơi thở của giới quý tộc.

"Mẹ, mẹ có còn nhớ người này không?" Đầu ngón tay của Cố Duyên di chuyển, chỉ vào mặt của Phong Tùy.

Lăng Tiêm Hà cười hì hì gật đầu: "Đương nhiên là nhớ chứ, con rất thích chơi với cậu ta, nhất định phải lôi bằng được cậu ta đến đón sinh nhật cùng con, thằng bé tên là... tên là..."

Nụ cười trên mặt của Lăng Tiêm Hà nhạt dần, bắt đầu vắt óc suy nghĩ, nghĩ một lúc lâu cũng không nhớ ra tên của anh, vẻ mặt buồn phiền vò vò đầu: "Cậu ta tên là gì nhỉ? Mẹ không nhớ ra, không nhớ ra..."

"Anh ấy là Phong Tùy."

"Đúng đúng đúng... là Phong Tùy, Phong Tùy..." Lăng Tiêm Hà lại bắt đầu nở nụ cười, lấy một quyển album khác ở trong hộp ra tiếp tục lật xem.

"Còn nữa, còn nữa, con nhìn này, đây là bức ảnh chúng ta chụp ở Mỹ năm con 11 tuổi, cũng vào dịp sinh nhật của con đó." Lăng Tiêm Hà cho cô xem một tấm hình khác.

Cô vẫn chưa hồi phục lại tinh thần từ tấm hình trước, lại bị từ "11 tuổi" từ miệng Lăng Tiêm Hà nói ra kéo về hiện thực, cô nhận lấy quyển album lật xem.

Vẫn là một chiếc bánh ga-to lớn, vẫn có Phong Hách và Lăng Tiêm Hà, chỉ có điều... khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của người đứng chính giữa kia không phải là bé gái ban nãy.

Trước giờ vẫn nghe nói Hà Ngọc Ngân trông rất giống Phong Thanh, nhưng cô chưa bao giờ được nhìn tận mắt, bởi vì tò mò nên Cố Duyên đưa quyển album đến gần mắt mình, cố gắng nhìn rõ ràng hơn.

Không sai, hai cô bé đều có làn da nhẵn nhụi trắng nõn, cái miệng xinh xắn, chiếc mũi tinh xảo... Chợt nhìn lại chính mình, quả thực cũng có điểm giống.

Nhìn thấy cô gái có vẻ bề ngoài giống mình, Cố Duyên cũng không cảm thấy kỳ lạ, khuôn mặt của các minh tinh còn có thể giống nhau, huống chi là trong biển người mênh mông này, chọn đại cũng được một hai cô gái giống cô.

"Tình Nhi, con sao vậy? Con xem ở đây còn rất nhiều ảnh này." Lăng Tiêm Hà thấy cô ngẩn người, liền lắc lắc cánh tay của cô nói.

Cố Duyên lấy lại tinh thần, quét mắt xem từng tấm hình bà đưa, tất cả đều là khuôn mặt tươi cười của cô gái kia. Ban ngày, ban đêm, ở trong nước, ở

nước ngoài, mười năm trước, mười năm sau...

Cố Duyên chọn tấm ảnh chụp gần đây nhất của cô ấy quan sát kĩ càng, nói thật thì khuôn mặt của cô gái này không xinh bằng Dao Trụ, dáng người cũng không đẹp bằng Tô Điền, thế nhưng cô ấy lại có nét quyến rũ riêng biệt.

Cô tiếp tục lật xem từng bức hình phía sau, nhưng lại không thấy bóng dáng của Phong Tùy. Trong lòng cô thấy khó hiểu, hai người yêu nhau sâu đậm như vậy, sao ngay cả một tấm hình chụp chung cũng không có chứ?

Cô nhớ ra rồi, Phong Tùy không thích chụp ảnh, cũng không bao giờ chụp ảnh, lần trước lúc Dung Kim chụp cô và anh trên xe, anh đã nổi giận muốn giáo huấn Dung Kim, nhưng cuối cùng vẫn bị cô ngăn lại.

Lần đó anh nói với cô rằng việc anh ghét nhất trên đời chính là chụp ảnh, không phải anh sợ không ăn ảnh, mà do anh không quen với việc nhìn thấy mình trong trạng thái bất động khi chụp ảnh.

Cô bỏ quyển album ảnh vào trong hộp, Lăng Tiêm Hà lại giữ lấy tay cô khó hiểu hỏi: "Tình Nhi, vẫn chưa xem xong mà, sao không xem nữa?"

"Mẹ, con mệt rồi, không muốn xem nữa." Cố Duyên miễn cưỡng nở nụ cười với bà.

Ảnh của người khác thì có gì để xem chứ? Cô chẳng thấy có hứng thú chút nào.

Lăng Tiêm Hà nghe cô nói mệt, lập tức đặt quyển album ảnh xuống, kéo tay cô ân cần hỏi han: "Tình Nhi mệt rồi sao? Vậy con nằm nghỉ đi, sau này chúng ta lại xem tiếp."

"Vâng." Cố Duyên đứng lên, đi vào phòng ngủ nằm xuống. Cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ, bởi vì cô không muốn nhìn thấy nụ cười ân cần quan tâm của Lăng Tiêm Hà nữa.

Cô đã quen với việc bị người khác đối xử lạnh nhạt, giờ đột nhiên lại được mọi người quan tâm như vậy, cô quả thực không thích ứng kịp.

Lăng Tiêm Hà vừa rời đi, cửa phòng ngủ liền vang lên tiếng gõ cửa, Cố Duyên tưởng là người làm vào dọn dẹp hay mang quần áo đến, nên lên tiếng đáp lại, cánh cửa mở ra, người đi vào là Phong Hách.

Cố Duyên ngồi dậy, lễ phép chào: "Ba."

Mặc dù Phong Hách và Lăng Tiêm Hà chăm sóc cô từng li từng tí, hết mực cưng chiều cô, nhưng đối với cô mà nói, dù sao cũng mới quen biết chưa được bao lâu, cho dù mỗi ngày đều gọi bọn họ là cha mẹ, cô vẫn thấy vô cùng xa lạ.

Cho nên khi đối mặt với Phong Hách, cô không có cảm giác như đang đối mặt với cha ruột của mình, mà cô thấy giống như đang đối mặt với lãnh đạo đáng kính trọng của mình hơn.

Đối mặt với con gái mình, Phong Hách lại cảm thấy vô cùng tự nhiên, Ông trực tiếp ngồi lên ghế sofa, mỉm cười vẫy tay với cô: "Con cứ nằm xuống đi, ở đây không có người ngoài."

Cố Duyên không dám nằm, mà dựa vào đầu giường, quan sát Phong Hách hỏi: "Cha tìm con có việc sao?"

"Cha có chút chuyện muốn nói với con." Phong Hách quét mắt nhìn xung quanh: "Sống ở đây đã quen chưa?"

Cố Duyên gật đầu, nhưng thực ra cô vẫn chưa quen, mà cũng chẳng bao giờ cô có thể quen với cuộc sống ở đây, cuộc sống giống như công chúa ở một nơi hoàn toàn xa lạ, một người quen sống cuộc sống bình thường như cô sao có thể quen với cuộc sống này đây?

Nhưng cho dù có không quen đi nữa, thì cô cũng không thể để lộ ra bên ngoài, không thể phụ lòng tốt của cha mẹ!

"Quen là tốt rồi." Phong Hách gật đầu, nhìn cô, chần chờ một lúc mới mở miệng nói: "Mấy năm nay để con phải chịu ấm ức rồi, đặc biệt khi ở nhà họ Ngự chắc hẳn con đã phải chịu rất nhiều chuyện bất bình đúng không?"

Cố Duyên không nói gì, bởi vì cô thực sự không biết nên nói cái gì.

Mà Phong Hách cũng không đợi cô mở miệng, lại nói tiếp: "Nếu là cha, cha nhất định sẽ không bao giờ gả con cho nhà họ Ngự, càng không biết cho phép con gái của cha gả cho một kẻ ngốc, cho nên cuộc hôn nhân này không tính, cha đã thay con giải trừ hôn ước rồi."

Tim Cố Duyên đập mạnh, kinh ngạc nhìn ông chằm chằm.

"Đợi lúc nào con khỏe lại, đến cục dân chính làm thủ tục là xong." Phong Hách nói thêm.

"Nhà họ Ngự đồng ý rồi sao?" Cố Duyên nghi ngờ hỏi.

Theo sự hiểu biết của cô về ông cụ Ngự, ông nhất định sẽ không đồng ý, trước kia ông không đồng ý hiện giờ lại càng không, bởi vì Ngự Hàn hiện tại coi như đồ bỏ đi, ông ấy chỉ có thể dựa vào Ngự Tứ giúp ông ấy nối dõi tông đường.

“Đương nhiên ông ta không đồng ý, đặc biệt là lúc biết con là con gái của Phong Hách ta ông ta lại càng phản đối, nhưng phản đối thì phản đối, ông ta cũng không dám ép con phải trở về.” Phong Hách đi tới, sờ sờ đầu của cô cười ha ha nói: “Con gái của Phong Hách ta, vẫn còn rất nhiều chàng trai khác muốn theo đuổi, con cứ chờ cha, cha sẽ chọn cho con chàng trai tốt nhất.”

Chọn cho con chàng trai tốt nhất... là Phong Tùy sao? Theo như cô biết Phong Hách vẫn luôn coi trọng Phong Tùy.

Cho dù người đó là ai thì cũng thôi đi, hiện giờ cô không có hứng thú.

Cô đang nghĩ, có phải Ngự Tứ cũng đồng ý hay không, rốt cuộc là anh muốn ly hôn với cô hay không đây? Rõ ràng là anh rất ghét cô, nhưng lại sẵn sàng từ bỏ tính mạng của mình để cứu cô, rốt cuộc Ngự Tứ đang nghĩ gì vậy?

Cô lắc lắc đầu, mặc kệ Ngự Tứ nghĩ như thế nào, có đồng ý hay không, cô cũng không trở về nhà họ Ngự nữa.

“Cha, con biết rồi.” Cô gật đầu.

Phong Hách hài lòng nở nụ cười, ông đoán được Cố Duyên sẽ đồng ý, cho nên chưa hỏi ý kiến của cô đã tự mình hủy bỏ hôn nhân này.

Vì muốn Cố Duyên đi ra ngoài hít thở không khí, Phong Hách quyết định dẫn cô đến công ty đi dạo.

Mặc dù Cố Duyên không muốn ra ngoài lắm, nhưng Phong Hách đã nói vậy, cô dành phải đi cùng ông.

Tập đoàn Phong Thị nằm trong khu vực buôn bán sầm uất nhất ở trung tâm thành phố, tầng một là quán cà phê và nhà hàng, Cố Duyên tìm một chỗ ngồi trong quán cà phê, để cho Phong Hách đi làm việc.

Phong Hách bảo cô ở đây chờ ông, rồi sai thư ký đem một chồng tạp chí đến, thể loại gì cũng có, trong đó nhiều nhất là tạp trí thời trang và đồ trang sức. Dụng ý của ông rất đơn giản, ông hy vọng Cố Duyên có thể chọn được một hai bộ ở trong đó, con gái chẳng phải đều thích những thứ này sao.

Cố Duyên không có hứng thú với thời trang, càng không thích mấy món đồ trang sức này, cô ngồi ghế trên, nhìn dòng người và xe cộ đi qua đi lại dưới tầng, dần dần trở nên mất hồn.

Một tiếng sau, Phong Hách quay lại, bên cạnh là tài xế của ông.

Cố Duyên đứng lên, chào hỏi vài câu với người tài xế, sau đó hỏi Phong Hách: “Ba, bây giờ chúng ta trở về sao?”

Phong Hách cười cười: “Không, cha sẽ đi dạo phố với con.”

Phong Hách dắt Cố Duyên ra ngoài, dẫn cô đi tới bãi đỗ xe, lúc chiếc xe khởi động từ từ rời khỏi bãi đỗ, ông quay đầu hỏi cô: “Con muốn đi dạo ở đâu?”

“Đâu cũng được ạ.” Cố Duyên thờ ơ đáp.

Phong Hách biết cô không thích đến những chỗ đông người, nên ông bảo tài xế lái xe ra khỏi nơi phố xá sầm uất, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, xe dừng trước một cái nghĩa trang.

Cố Duyên quan sát hai chữ "Nghĩa trang" to đùng bên ngoài cửa sổ, trong lòng nghi hoặc, cho dù cô nói tùy tiện, cũng không cần tùy tiện đến mức độ này chứ, đây là nghĩa trang mai táng người chết mà.

“Đã lâu lắm rồi cha không đến thăm Ngọc Ngân, hôm nay vừa đúng là mùng một, nhân tiện dẫn con đến gặp con bé.” Phong Hách nói.

Hóa ra đây là nghĩa trang an táng Ngọc Ngân, Cố Duyên cuối cùng cũng hiểu ra, một người có vẻ bề ngoài giống mình, đến gặp cô ấy một chút cũng không sao, nghĩ như vậy, Cố Duyên cũng cảm thấy thoải mái hơn, cùng Phong Hách xuống xe.

Lúc hai người đi vào nghĩa trang, từ xa xa họ đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước bia mộ, đó là Phong Tùy. Hai cha con nhìn nhau, trong mắt đều hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Phong Tùy đứng trước bia mộ không hề nhúc nhích, vẻ mặt nặng nề, yên lặng nhìn chăm chú bức ảnh gắn trên bia mộ.

“Cậu ta có tình cảm rất sâu đậm với Ngọc Ngân.” Phong Hách thở dài, ôm Cố Duyên tiếp tục đi về phía trước.

Đúng vậy, thực sự là một mối tình thắm thiết, chỉ cần thấy dáng vẻ ngẩn người của anh khi nhìn bia mộ kia là cô đã biết, Cố Duyên thất vọng cười khổ trong lòng.

Lúc hai người đi đến gần, Phong Tùy cuối cùng cũng phát hiện ra bọn họ, ban đầu anh hơi sững sờ, sau đó lui qua một bên, lễ phép chào hỏi: “Bác Hách, Duyên Duyên, hai người tới rồi à.”

“Ồ... Cậu có lòng quá.” Phong Hách gật đầu, đi đến đứng trước bia mộ của Ngọc Ngân.

Phong Tùy nhìn Cố Duyên, miệng mấp máy nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Trên bia mộ có khắc tên Phong Thanh, nhìn hai chữ "Phong Thanh", trong lòng Cố Duyên không khỏi cảm thấy sợ hãi. Cô quay người lại, không dám nhìn tên của mình trên đó, trong lòng có một loại cảm giác không nói ra lời.

"Tình Nhi, mấy năm nay con bé luôn ở bên cạnh cha mẹ, con cứ coi con bé như chị gái ruột của mình là được."

"Vâng." Cố Duyên gật đầu, cô thực sự không nói ra được lời từ chối, cũng không có lý do gì để từ chối.

Trên đời này cô không có chị gái, giờ nhận thêm một người chị cũng tốt.

Đứng trước mộ của Ngọc Ngân một lúc, Phong Hách liền chuẩn bị rời đi, ông nhìn Phong Tùy, lại nhìn Cố Duyên, cuối cùng nói: "Phong Tùy, cậu đưa Thanh Nhi về giúp tôi, đúng lúc tôi có việc bận phải đi giải quyết ngay."

Phong Tùy gật đầu, nhìn theo Phong Hách rời khỏi nghĩa trang.

Cố Duyên không biết tại sao Phong Hách lại ném mình cho Phong Tùy, nhưng cô cũng không hề phản đối, trước mặt Phong Hách vẫn như trước nghe theo sự sắp xếp của ông.

Phong Tùy đi tới trước mặt Cố Duyên, cánh tay thon dài vòng qua vai của cô, trước giờ anh vẫn luôn có thói quen này, bất cứ khi nào bất cứ ở đâu chỉ cần vừa nhìn thấy cô, anh liền thân mật ôm cô giống như nhìn thấy người yêu lâu năm của mình.

Cố Duyên cũng dần dần thích ứng với thói quen này của anh, nếu đổi lại là thường ngày cô sẽ không bướng bỉnh giãy ra khỏi cánh tay của anh, bởi vì anh không cho phép.

Nhưng hôm nay không giống vậy, phải nói là nơi này không thích hợp mới đúng, trước mặt Hà Ngọc Ngân... Một người anh đã từng yêu sâu đậm, bọn họ sao có thể có những cử chỉ thân mật như vậy được, chẳng lẽ anh không sợ Hà Ngọc Ngân dưới suối vàng biết sẽ nổi máu ghen sao?

Phong Tùy biết trong lòng cô nghĩ gì, anh mỉm cười, nhìn chằm chằm vào bia mộ của Ngọc Ngân nói: "Ngọc Ngân tốt bụng như em vậy, cô ấy nhất định sẽ chúc phúc cho chúng ta."

Anh tin như vậy, trước giờ anh luôn tin như vậy.

Ở trong lòng anh, Hà Ngọc Ngân là một cô gái vô cùng lương thiện, sống biết điều, nên ai cũng quý mến. Cũng chính vì thế, cho nên anh mới có thể yêu cô ấy sâu đậm như vậy.

Cố Duyên lại không nghĩ vậy, cô cười khổ: "Phong Tùy anh sai rồi, trong tình yêu, không ai có thể làm người lương thiện được, em không làm được, em nghĩ anh cũng không làm được."

Năm đó khi Tô Điền viết thư tình cho Phong Thanh rồi nhờ cô chuyển hộ, cô đã mấy lần giấu Phong Thanh xé bức thư sau đó ném vào thùng rác. Còn Phong Tùy, sau khi biết cô đi xem mắt chẳng phải đã tức đến mức sắp phát điên sao?

"Em lúc nào cũng thích cãi lại anh." Phong Tùy cười, ôm cô đi ra khỏi nghĩa trang.

Lúc đi ra đến bên ngoài nghĩa trang, Cố Duyên nhịn không được ngẩng đầu hỏi anh: "Ngày nào anh cũng đến thăm cô ấy sao?"

"Em để ý chuyện này à?"

"Nếu chúng ta là người yêu của nhau, em nghĩ em sẽ quan tâm đến chuyện này."

"Vậy em hỏi anh vấn đề này thì có ý nghĩa gì đâu." Anh nói, Cố Duyên bị anh chặn lời không biết nói gì nên không lên tiếng nữa. Im lặng một hồi lâu, Phong Tùy lại mở miệng nói: "Lâu lắm rồi anh không đến thăm cô ấy, người cũng đã đi rồi, anh cũng không muốn đến đây để rồi lại nhớ lại những chuyện cũ."

Có thể nghĩ như vậy, chưa chắc đã là không tốt.

Nếu như cô cũng có thể làm như vậy với Phong Thanh thì tốt biết bao.

"Qua nhiều ngày như vậy rồi, tâm trạng của em đã khá hơn chút nào chưa?" Anh hỏi.

"Khá hơn chút rồi."

Mặc dù cô nói mình khá hơn chút rồi, nhưng Phong Tùy vẫn lái xe dẫn cô tới thành phố điêu khắc băng nổi tiếng ở ngoại thành, thành phố điêu khắc băng vào mùa đông nhìn óng ánh đẹp mắt hơn mùa hè, hình dáng cũng đa dạng kỳ lạ hơn.

Cố Duyên mặc áo khoác dày, đội mũ bông, che cơ thể mình thật kín. Cô thấy Phong Tùy ăn mặc phong phanh liền hỏi: "Anh không lạnh à?"

"Bình thường." Anh ôm cô thật chặt, chỉ vào con rồng phía trước được điêu khắc sống động như thật: "Nhìn kìa, kia là em đó."

Thân con rồng trong suốt, ánh đèn chiếu xuống sặc sỡ loá mắt, giống như là dùng thủy tinh để điêu khắc, đây là lần đầu tiên Cố Duyên đến thành phố này, lần đầu tiên nhìn thấy một con rồng đẹp như thế. Trên khuôn mặt của cô rốt cục cũng nở nụ cười: "Em không đẹp bằng nó."

"Em đẹp hơn nó." Phong Tùy cười cười lấy điện thoại ra, vươn cánh tay nhắm thẳng mặt hai người "tách" một tiếng, sau đó đưa điện thoại đến trước mặt cô: "Nhìn xem có phải không."

Trên màn hình điện thoại là khuôn mặt của hai người đang áp sát vào nhau, đúng lúc chụp được nụ cười của cô.

Cố Duyên nhìn thấy bộ dáng như cái bánh bao của mình, cô liền bị sự xấu xí ấy chọc cười, cô nhớ Phong Tùy đã từng nói anh không thích chụp ảnh, nên cô nghi ngờ hỏi: "Chẳng phải anh không thích chụp ảnh sao?"

"Không sao, chụp vào điện thoại của anh mà." Phong Tùy kéo cô đến trước mặt con rồng: "Anh chụp mấy kiểu cho em, qua mùa đông là nó sẽ biến mất."

"Trước kia anh thường tới đây sao?" Cố Duyên vén mấy sợi tóc ra sau tai hỏi, thực ra cô muốn hỏi lúc trước anh thường tới đây không? Đến đây với Hà Ngọc Ngân, hay là với những bạn gái kia của anh.

Phong Tùy chụp mấy bức cho cô, vừa kéo cô đi vào trong vừa nói: "Nơi này mới khai trương hai năm trước, anh đã tới đây một lần rồi."

"Với ai?"

Câu hỏi này vừa nói ra, Cố Duyên liền thấy hối hận, hỏi như vậy cũng quá thẳng thắn đi.

Quả nhiên, Phong Tùy quay đầu lại nhìn cô: "Với Ngọc Ngân."

"Ồ, em đoán ngay là cô ấy mà." Cố Duyên giả bộ thờ ơ cười cười, tiếp tục đi về phía trước: "Bên trong còn nhiều quá, nhìn kìa, đó là cái gì?"

Ngọc Ngân, đúng vậy, cô đoán là cô ấy, bởi vì khi Phong Tùy và Dao Trụ ở bên nhau, mặc dù rất quan tâm đối phương, nhưng lại thiếu sự dịu dàng, khi vui thì hôn cô ấy, còn khi mất hứng thì lập tức đuổi cô ấy đi. Anh sẽ dẫn cô ấy đi ăn ở nhà hàng cao cấp, đi chơi ở những nơi sang trọng đắt tiền, nhưng không bao giờ dẫn cô ấy tới những nơi để hâm nóng tình cảm như này.

Người đàn ông như vậy, có thể khen anh chung tình sao?

Bên trong có dịch vụ chụp ảnh lấy ngay, Phong Tùy kéo cô đến đứng phía trước một chiếc thuyền lớn được chạm khắc bằng băng rồi nhờ người chụp ảnh chung cho hai người, ảnh chụp vừa in ra, Phong Tùy liền đưa cho Cố Duyên để cô giữ. Cố Duyên quan sát hình dáng đẹp trai của anh trong bức hình, hoàn toàn không cân xứng với dáng người như cái bánh bao của cô.

Khi chụp những bức ảnh tiếp theo, Cố Duyên thà chụp một mình cũng nhất định không chịu chụp chung với anh nữa.

"Anh không sợ em sẽ đăng ảnh chụp của anh ra bên ngoài sao?" Cố Duyên cầm ảnh chụp chung của hai người cố ý đe dọa anh.

"Nếu như anh sợ, thì lúc Tô Uyên xuất hiện đã bỏ rơi em rồi."

"Cám ơn anh đã tin tưởng em như vậy."

"Điều nên làm thôi." Phong Tùy cười ha ha, ôm eo của cô rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Cố Duyên giãy ra khỏi cánh tay của anh, lườm anh một cái lập tức xoay người đi về phía mấy pho tượng bên kia.

Sau khi hai người xem hết các tác phẩm băng điêu khắc, Phong Tùy lại dẫn cô đi ăn đồ Tây mà lâu lắm rồi cô chưa được ăn, rồi lại đi xem phim, khi về đến nhà đã là 11 giờ đêm.

Trước biệt thự nhà họ Phong, hai tay Phong Tùy cầm tay lái, nói: "Nếu không phải anh đã hứa với bác trai Hách đưa em về đây ở, anh thực sự không muốn để em trở về."

Cố Duyên lướt mắt nhìn biệt thự, nói thật, cô cũng không muốn trở về đây, người làm trong nhà hầu hạ cô như công chúa, Phong Hách và Lăng Tiêm Hà cũng che chở bảo vệ cô như bảo bối. Lại còn cả mâu thuẫn với nhà họ Ngự, các mối quan hệ phức tạp so ra đã tốt hơn rất nhiều, tốt đến nỗi cô không thể thích ứng nổi.

"Hôm nay cảm ơn anh." Cô nói.

"Có thể nhìn thấy tâm trạng của em tốt như vậy, anh cũng cảm thấy rất vui." Phong Tùy mở cửa xe giúp cô, lúc Cố Duyên chuẩn bị xuống xe, anh đột nhiên hỏi cô: "Cái kia... em định ly hôn với Ngự Tứ thật sao?"

Động tác của Cố Duyên dừng lại, chuyện này cô chưa nghĩ đến, chắc là sẽ không thay đổi nữa. Nhưng cô vẫn hỏi: "Anh thấy thế nào? Nên ly hôn hay không? "

"..." Phong Tùy muốn nói lại thôi, anh không trả lời được.

“Thế nào? Chẳng phải anh vẫn luôn ủng hộ em rời khỏi nhà họ Ngự sao?”

“Cũng đúng, vậy thì ly hôn đi, anh ủng hộ em.” Phong Tùy thoải mái nở nụ cười.

Ngày hẹn nhà họ Ngự làm thủ tục ly dị là ngày mai, Cố Duyên nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy mình vẫn nên đến nhà họ Ngự chào hỏi mọi người một tiếng.

Cả nhà đang ăn cơm, Lăng Tiêm Hà không ngừng gắp thức ăn vào bát Cố Duyên, Cố Duyên từ chối không được, thức ăn trong bát đã xếp thành ngọn núi nhỏ.

Cô lén lút nhìn Phong Hách, muốn nói lại thôi.

Còn Phong Hách từ lúc cô nhìn ông lần đầu tiên, ông đã biết cô có lời muốn nói, ông buông bát, ngẩng đầu nhìn cô ha ha cười nói: “Tình Nhi, con có chuyện gì muốn nói đúng không?”

Cố Duyên không được tự nhiên cười cười, ngập ngừng nói: “Ngày mai đến cục dân chính làm thủ tục, nên tối nay con muốn về nhà họ Ngự một chuyến.”

Đối với cuộc hôn nhân này hay là đối với người nhà Ngự, Phong Hách đều rất căm ghét, cho nên cô cũng không nghĩ Phong Hách sẽ để cô trở về. Quả nhiên, cô vừa nói ra lời này, Phong Hách liền im lặng.

Lăng Tiêm Hà không biết chuyện giữa Cố Duyên và nhà họ Ngự, cũng không biết hôn nhân là thứ gì, bà chỉ thấy Cố Duyên như đang cầu xin Phong Hách, nhưng Phong Hách không đồng ý. Bà cũng đặt chén đũa xuống, cầm lấy cánh tay Phong Hách bắt đầu lắc lắc: “Ông à, ông để Thanh Nhi đi nha, Thanh Nhi muốn đi kìa.”

“Tiêm Hà, bà thì biết cái gì.” Phong Hách bất đắc dĩ thở dài.

Sau một hồi im lặng, Phong Hách lên tiếng: “Ý của cha là không cần tiếp tục dây dưa với đám người đó nữa, dù sao bọn họ cũng không đối xử tốt với con, có điều nếu như con thực sự muốn đi, cha cũng không ngăn cản con, ăn cơm xong cha sẽ bảo tài xế đưa con đi.”

“Cảm ơn cha.” Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà đừng có ở đó lâu quá, nhớ về sớm.”

“Con sẽ về sớm mà.”

Cho dù mình muốn ở đó lâu thêm chút cũng khó, bình thường cô đã không có chuyện gì để nói với người nhà họ Ngự, bây giờ lại càng không có gì để nói.

Ăn cơm tối xong, Cố Duyên được tài xế chở đến biệt thự nhà họ Ngự, đúng lúc cả nhà họ Ngự đều có mặt ở đó, Ngự Hàn cũng đã xuất viện, lúc này đang ngồi trên xe lăn vẻ mặt chán chường. Chỉ thiếu mỗi Ngự Tứ, lúc nào cũng không thấy mặt anh!

Dường như mỗi lần cô trở lại, anh đều không có ở đây, chắc là lại chạy ra sân sau chơi rồi.

“Mợ hai, mợ đã về rồi ạ.” Một người giúp việc trước giờ vẫn luôn coi thường cô giờ lại lễ phép chào hỏi cô.

Cố Duyên cười cười với cô ta, đi vào phòng khách, lễ phép chào hỏi ông cụ Ngự và bà hai: “Con chào ông Ngự và bà Ngự.”

Cô không gọi bọn họ là cha mẹ nữa, dù sao tối nay cô đến đây là để chào tạm biệt người nhà họ Ngự.

Ánh mắt cô nhìn lướt qua Dung Kim, nhưng lại coi như không thấy cô ta, sau đó nhìn về phía Ngự Hàn, chạm phải ánh mắt tràn đầy thù hận của cô. Ánh mắt của cô dừng trên người hắn quan sát một lượt, mỉm cười nói: “Anh cả xuất viện rồi sao, nhanh thật.”

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Ngự Hàn khiến người khác cảm thấy đồng tình, nhưng trong mắt của Cố Duyên, cô lại không hề thấy đồng tình một chút nào, thậm chí cô còn cảm thấy hắn bị như vậy là đáng đời!

Ngự Hàn hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Dung Kim đang nhìn về phía màn hình TV, trong tay cầm điều khiển liên tục chuyển kênh, thờ ơ nói: “Làm thiên kim tiểu thư nhà họ Phong thì có gì đặc biệt hơn người mà dám lên mặt ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tại sao lại có loại bệnh như vậy_

Ti vi phát ra âm thanh không quá lớn, Cố Duyên nghe rất rõ cô ta nói gì, trước kia cô không muốn hạ thấp giá trị của mình mà quan tâm đến cô ta, hiện giờ lại càng không cần thiết. Cô không đáp lại câu nào mà quay ra hỏi Linh Lung: "Linh Lung, cậu hai đâu rồi?"

Linh Lung trả lời: "Cậu hai ăn tối xong liền ra viện phía Bắc, có lẽ cậu đang chơi bóng ở đấy ạ."

"Cô qua đó gọi cậu về giúp tôi nhé."

"Vâng." Linh Lung quay người đi ra.

Ông Ngự bất ngờ lên tiếng bảo Dung Kim tắt ty vi, Dung Kim không thoải mái, nhưng cuối cùng vẫn tắt ti vi đi. Phòng khách bỗng chốc trở nên im ắng, ông nhấp một ngụm trà rồi nói với Cố Duyên: "Nguyệt Nguyệt, con định ly hôn với Ngự Tứ thật sao?"

Cố Duyên gật đầu, cô nhận ra Phong Hách không hề lừa mình, hóa ra ông Ngự không đồng ý thật.

"Tối nay con đến để từ biệt mọi người." Cố Duyên cười một cách đầy châm biếm: "Tuy rằng những ngày sống ở đây cũng chẳng dễ dàng gì cho cam, nhưng dù sao cũng từng là người một nhà, theo lý mà nói cũng nên đến nói lời từ biệt phải không nào."

"Hôn nhân không phải trò đùa, đâu thể nói ly hôn là ly hôn chứ con? Nếu thường ngày chúng ta làm gì có lỗi với con thì cha hy vọng con có thể rộng lượng mà tha thứ, sau này cả nhà chúng ta sẽ sống hòa thuận với nhau." Ông Ngự cố gắng cứu vãn sự tình.

"Chính vì không phải trò đùa, con mới phải suy nghĩ lại về cuộc hôn nhân này, ngay từ khi bắt đầu đây đã không phải cuộc hôn nhân mà con mong muốn, vừa hay mẹ và chị dâu ghét con như vậy, bây giờ cha cũng đồng ý rồi, vậy thì chúng con xin phép được ly hôn, như vậy cả nhà chúng ta ai cũng vui vẻ." Cố Duyên nói một cách rất thản nhiên, vì đây là việc cô đã sớm quyết định xong.

"Cô nói như thể nhà chúng tôi đuổi cô đi không bằng ấy, cô thì không ghét chúng tôi chắc." Dung Kim nói với giọng điệu lạnh nhạt pha chút mỉa mai: "Sao giờ lại nói dễ nghe thế, đây vốn dĩ không phải cuộc hôn nhân cô muốn, sao ngay từ đầu chẳng thấy cô nói không muốn? Bây giờ tự nhiên thành cô chủ nhà họ Phong, coi thường người làm chị dâu như tôi, muốn đi rồi à."

Cố Duyên nghiêm túc đáp: "Chị dâu à, hôm nay tôi đến không phải để cãi nhau với chị, mong chị tự trọng."

Vấn đề được nhắc đến vừa rồi, cũng là điều ông cụ Ngự tò mò, và cảm thấy khó hiểu nhất, ông cụ Ngự do dự hỏi Cố Duyên: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra giữa con và nhà họ Phong vậy? Sao con tự nhiên lại trở thành con gái của Phong Hách?"

Phong Hách ra mặt, dứt khoát đề nghị chấm dứt cuộc hôn nhân giữa Ngự Tứ và Cố Duyên, nhưng với tình hình kinh doanh bất ổn của công ty hiện giờ ông không có cách nào phản đối, bởi vì đối thủ mạnh nhất của Tần Thị lúc này chính là tập đoàn Phong Thị và Thụy Cảnh, ông không thể đắc tội được.

Mỗi khi nghĩ đến Phong Hách, ông cũng chỉ có thể hậm hực trong lòng.

Cố Duyên cụp mắt: "Quan hệ giữa con và Phong Hách....con sẽ không trình bày gì thêm ở đây nữa, tóm lại sự việc là như thế, sau khi chấm dứt cuộc hôn nhân này hai nhà chúng ta cũng không còn liên quan gì đến nhau, không nhất thiết phải tìm hiểu kỹ càng như vậy."

"Không phải kiểu quan hệ cha nuôi – con gái mà người ta thường nói đó chứ? Trong phòng thì là tình nhân, ra ngoài lại thành cha nuôi?" Dung Kim bỗng nhiên lên tiếng.

Ánh mắt Cố Duyên đanh lại, cô tức giận đến mức không thể kìm nén.

"Sao? Cô định dùng bạo lực à?" Dung Kim nhìn Cố Duyên đầy cảnh giác: "Nếu không phải, sao cô phải tức giận như vậy?"

"OK, cô Dung à, cô cứ đi mà tung tin đồn nhảm." Câu nói cuối cùng của Dung Kim đánh trúng tâm lý cô, đúng rồi, cô tức giận gì cơ chứ? Có gì phải tức giận đâu? Xử lý Dung Kim sau cũng chưa muộn.

Cô im lặng một thoáng, rồi lại tiếp tục quay ra nói chuyện với ông Ngự: "Thưa cha, lời tạm biệt con nói xong rồi, mong cha giữ gìn sức khỏe."

Cô bước mấy bước về phía cầu thang rồi nói: "Con lên tầng lấy mấy thứ rồi sẽ đi ngay."

Nói xong, cô rảo bước lên tầng, không hề nhìn xuống người dưới tầng một lần nào nữa.

Cố Duyên bước vào phòng ngủ, cô quan sát bốn phía, căn phòng vẫn giống như khi cô rời đi.

Thực ra cô chẳng có đồ gì phải lấy cả, cô chỉ muốn ở đây đợi Ngự Tứ, gặp anh lần cuối và nói lời tạm biệt mà thôi.

Tuy rằng Ngự Tứ đáng ghét, một mực đuổi cô đi, nhưng dù sao anh cũng từng cứu mạng cô một lần, xét về mặt tình nghĩa này cô cũng nên nói lời từ biệt với anh.

Cô chẳng có việc gì làm nên đi loanh quanh khắp phòng ngủ, tuy rằng ở đây không lâu nhưng khắp nơi đều có dấu tích của cô, đồ của cô trong phòng

ngủ còn nhiều hơn của Ngự Tứ.

Cố Duyên thu rọn hết đồ của cô trên mặt bàn và trong ngăn kéo bỏ vào một cái túi, rồi để ở góc phòng, những thứ thuộc về nhà họ Ngự cô sẽ không đem đi dù chỉ một chút, giống như lần trước vậy.

Cả quần áo trong tủ cô cũng gói gọn từng chiếc từng chiếc lại, không gian dành cho Ngự Tứ để đồ cũng rộng rãi hơn khá nhiều.

Đồ đạc gói xong hết rồi mà vẫn chưa thấy Ngự Tứ về, nhìn đồng hồ thì đã hơn 10 giờ. Cô đã hứa với Phong Hách sẽ về sớm, lại còn tài xế Giang vẫn đang đợi dưới nhà nữa.

Cuối cùng, Linh Lung cũng về nhưng mặt mày cô ta lai nhăn nhó đầy vẻ tội lỗi: "Tôi đã tìm khắp cả khu vườn phía Bắc rồi mà vẫn không thấy cậu hai đâu, không biết là cậu lại đi đâu mất rồi."

Không tìm được....

Cố Duyên thất vọng, cô hỏi Linh Lung: "Có khi nào anh ấy ở vườn sau không?"

Linh Lung lắc đầu, sao mà anh ấy giám đến đó chứ!

Câu nói tiếp theo của Linh Lung hoàn toàn khiến Cố Duyên hoang mang, Linh Lung ưu sầu nói: "Hôm nay là mùng một, cậu hai chắc sẽ không về phòng ngủ."

Mùng một! Chính là ngày Ngự Tứ phát bệnh!

Cô thầm nghĩ sao mình lại không nhớ ra nay là mùng một, nhưng mà, tại sao Ngự Tứ lại không ngủ ở nhà vào mùng một? Nếu không ngủ ở nhà thì có thể ở đâu ngủ chứ?

"Tại sao?" Cố Duyên kinh ngạc.

"Những tháng gần đây, cậu ấy vẫn luôn như vậy, cứ đến tối mùng một là lại chẳng thấy cậu ấy đâu, cũng không ai biết cậu ấy đi đâu nữa." Linh Lung suy nghĩ một thoáng rồi nói: "Hơn nữa cậu hai biết tối nay mợ sẽ đến nên lại càng không về."

Cũng phải, Ngự Tứ không hề muốn gặp cô.

Nhưng mà, khi anh phát bệnh thì phải làm sao? Ai sẽ chăm sóc cho anh? Tuy rằng trước kia ở trong phòng cũng chẳng có ai chăm sóc anh nhưng chí ít còn có người đi ra đi vào.

"Mấy tháng nay bệnh của anh ấy có tái phát không?" Cố Duyên hỏi.

Linh Lung lắc đầu: "Hình như không, vì trước đây mỗi lần phát bệnh, cậu hai lại gây ra cho mình vô số vết thương, nhưng 2 tháng gần đây tôi không thấy trên người cậu ấy có bất kỳ vết thương nào, hơn nữa sau ngày mùng một cậu ấy lại trở về nhà như chẳng có chuyện gì xảy ra."

Cố Duyên hết sức kinh ngạc, Phong Thanh từng nói, bệnh của Ngự Tứ ngày càng trở nên nghiêm trọng, thế nên tần suất phát bệnh chỉ có tăng không có giảm, sao lại không phát bệnh được?

"Để tôi đi tìm." Cố Duyên đi khỏi phòng ngủ.

Linh Lung quýnh lên, vội vàng xông lên ngăn cô: "Mợ hai, mợ lại định ra vườn sau sao, mợ quên lần trước..."

"Lần trước do có kẻ lưu manh, lần này không có, tôi còn sợ gì nữa?" Cố Duyên cắt ngang lời Linh Lung, biểu cảm đầy châm biếm.

"Hơn nữa, không ai quan tâm đến tình hình gần đây của Ngự Tứ, cô thấy có nên tiếp tục để như vậy không?"

"Mợ hai à, cũng không phải không ai quan tâm cậu hai, mà thực sự do không ai rõ hành tung của cậu ấy nên không thể quan tâm được. Mợ yên tâm, trưa mai cậu ấy lại bình yên trở về thôi."

"Lấy giúp tôi một cây đèn đi." Cố Duyên chìa tay ra trước mặt Linh Lung.

Linh Lung đứng im bất động, nhìn Cố Duyên chân thành nói: "Nói câu này thì hơi khó nghe, nhưng mợ với cậu hai sắp thành người dưng rồi, tại sao còn quan tâm cậu ấy sống hay chết làm gì? Tốt nhất mợ hãy về đi."

"Tôi bảo cô đưa đèn pin cho tôi, cô không nghe thấy sao?!" Cố Duyên to tiếng với cô ta. Nói xong cô mới nhận ra bản thân kích động quá rồi, cô quay lại phòng ngủ lật tung mọi ngóc ngách để tìm đèn pin.

Tìm khắp nơi rồi nhưng vẫn không thấy.

Khi quay người lại, cô mới thấy Linh Lung đã đang cầm đèn pin đứng trước cửa phòng ngủ với mặt mũi bí xị, cô ta nói: "Tôi chỉ không muốn mợ phải mạo hiểm, mợ cũng biết mọi người ở đây đều không yêu quý gì mợ."

“Xin lỗi, tôi... chỉ vì tôi quá lo cho Ngự Tứ.” Cô cười khổ: “Thực ra cô nói rất đúng, tôi với Ngự Tứ sắp trở thành người lạ rồi, mà sao còn lo lắng cho anh ấy, nhưng tính cách tôi là vậy, tôi sẽ theo bản năng mà quan tâm, cứ để tôi đi đi.”

“Được... mợ cẩn thận một chút.”

“Được, cô giúp tôi nói với lái xe Giang, tôi sẽ về muộn một chút.” Cố Duyên đón lấy chiếc đèn trong tay Linh Lung, vội vã xuống tầng.

Khi xuống đến tầng 1, Dung Kim và bà hai vẫn đứng đó, cô không quan tâm mà bước nhanh ra ngoài

Đã từng đến vườn sau một lần vậy nên lần này không còn sợ hãi như ban đầu, cô cứ đi thẳng về phía trước, đi mãi đi mãi cuối cùng cũng xuyên qua đám cây thủy sam, đến một khoảng đất tương đối thoáng đãng và bằng phẳng. Trên khoảng đất trống có một ngôi nhà trệt rộng khoảng 100 mét vuông, cô tò mò liệu đây có phải căn nhà dùng để nhốt những người mắc lỗi không? Bên tay trái cô có một căn phòng trông giống như nhà kính trồng hoa, cửa phòng khép hờ, bên trong phát ra ánh sáng lờ mờ.

Cố Duyên lên tiếng gọi Ngự Tứ, không có bất kỳ câu trả lời nào, cô tiếp tục tiến lên trước, đẩy cánh cửa nhà hoa ra.

Cô soi vào bên trong một lượt, phát hiện đây đúng là một phòng dùng để trồng hoa, có điều do cô căng thẳng quá lâu, nên ngoài ánh đèn vàng lờ mờ cô không nhìn rõ hoa cỏ bên trong.

Không thấy bóng dáng Ngự Tứ đâu, khi Cố Duyên vừa định ra phòng bên kia tìm thì căn phòng trồng hoa lại truyền đến âm thanh đầy đau khổ. Cô giật mình, thần kinh trở nên căng thẳng, cô từ từ đi về phía phát ra âm thanh ấy.

Không ngờ sâu bên trong căn phòng trồng hoa này còn có một gian nữa, Cố Duyên cũng cảm thấy kinh ngạc trước sự dũng cảm của mình, ở một nơi như này mà cô chẳng hề cảm thấy sợ hãi, có lẽ là nỗi lo lắng cho an nguy của Ngự Tứ đã vượt qua cả nỗi sợ hãi tâm lý.

Cô đi vào trong phòng, dõi theo ánh đèn pin, cô nhìn thấy một người nằm cuộn dưới đất, quả nhiên là Ngự Tứ!

Cố Duyên giật mình, hiện lên sau ánh đèn pin là một gương mặt trắng toát, đầy đau đớn. Cô hoang mang tiến lại gần, đỡ Ngự Tứ đứng thẳng dậy, lo lắng hỏi: “Ngự Tứ, em sao vậy? Bệnh lại tái phát sao?”

Đây chỉ là câu hỏi tu từ, vì tất nhiên Cố Nguyệt biết câu trả lời.

“Ngự Tứ, em lại chạy đến đây làm gì? Sao không về nhà mà nằm nghỉ ngơi chứ?” Cố Duyên lo lắng lấy áo khoác ngoài của mình khoác cho Ngự Tứ.

Ngự Tứ nghe thấy tiếng nói, cảm thấy có ánh sáng rọi vào mặt mình, đôi mắt nhắm chặt cuối cùng cũng từ từ mở ra, nhưng anh không nhìn thấy gì vì ngược sáng, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng một người.

Có điều anh cũng chẳng cần nhìn rõ, từ khi mắc bệnh đến nay, người dám xuất hiện trước mặt anh lúc anh phát bệnh chỉ có Cố Duyên, chỉ có Cố Duyên mà thôi!

“Đi ra!” Anh gắng sức hất cánh tay của cô ra, cô bị anh hất ngã xuống đất. Nhưng cô lại nhanh chóng đứng dạy, tiếp tục bám chặt vào cánh ta Ngự Tứ và nói: “Đi, về phòng thôi, chị dìu em về phòng.”

“Đi ra, không cần chị lo, đi ra....”

“Lần này tôi cứ thích lo đấy, sau này tôi kệ cậu, được chưa?”

“Đi ra....” Ngự Tứ vùng vẫy để đuổi cô đi, hoàn toàn không quan tâm cô nói gì, cũng không muốn về phòng. Hai tay anh ôm đầu cuộn tròn trên mặt đất, giọng nói đã vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn cố gắng che dấu.

Trước kia khi phát bệnh anh còn khiến người khác bị thương, tự tổn thương mình bằng cách xô vào tường, xô vào ghế. Giờ đây đến sức lực để tự làm thương mình cũng không có rồi, anh đau đớn cuộn tròn người trên nền đất.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao hai tháng nay anh không bị thương. Hóa ra không phải vì anh không phát bệnh, mà là hoàn toàn không còn sức lực để làm thương bản thân nữa, bệnh của anh quả thực ngày càng trở nên trầm trọng rồi!

“Ngự Tứ, em đừng như vậy, em ốm rồi, ốm thì phải đi khám bác sĩ đúng không?” Cố Duyên cảm thông, đau lòng vì anh, cô chỉ muốn đưa anh đi viện ngay lập tức dù biết rằng đi viện cũng vô ích.

Phong Thanh nói, hiện nay vẫn chưa có một bệnh viện nào có hướng điều trị cho căn bệnh này, cũng có nghĩa là chẳng có bệnh viện nào có thể chữa được cho anh, không có cách nào khác ngoài việc hàng năm hàng tháng phải đối mặt với nó.

Trên đời này sao lại có căn bệnh như thế này chứ, sao lại có chứ…?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Không muốn gặp bác sĩ

"Em không muốn gặp bác sĩ, không muốn, không muốn..." Ngự Tứ đau đến mức hai tay quào loạn lên dưới mặt đất, hai tay dính đầy cỏ vụn cùng bùn đất. Sau đó bất lực dùng nắm đấm đấm vào đầu mình.

Giọng nói của anh yếu dần, sắc mặt ngày càng tái nhợt, hành động cũng chậm dần. Lúc này Cố Duyên hoàn toàn không cần lo sẽ bị anh làm tổn thương, nhưng với sức lực của một người phụ nữ như cô quả thực không đủ, không có cách nào khiêng anh từ đây vào phòng ngủ được.

Khi cô lâm vào tình thế cấp bách không biết xử lý ra sao, thì bỗng bên ngoài căn nhà hoa truyền đến giọng nói tài xế Giang gọi cô, chắc là nghe Linh Lung nói cô đến vườn sau rồi nên tìm thẳng đến đây.

Cố Duyên đang cần người giúp đỡ, cô chạy ra ngoài vẫy tay với tài xế Giang, tài xế Giang vội vã chạy tới, đánh giá tình hình cấp bánh một lượt rồi hỏi: "Cô chủ, sao cô lại đến đây? Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Đừng nhiều lời, nhanh giúp tôi chuyện này đi." Cố Duyên xoay người đi về phía phòng hoa, tài xế Giang với vẻ mặt nghi ngờ sao một lúc chần chừ cũng đi vào bên trong, khi hắn nhìn thấy Ngự Tứ đang cuộn tròn phát run dưới mặt đất thì càng khiếp sợ hơn, lùi về phía sau theo bản năng.

"Anh đừng sợ, đây là cậu chủ Ngự, cậu ấy không được khỏe, phiền anh giúp tôi dìu cậu ấy vào trong phòng." Cố Duyên vừa nói vừa ngồi xổm xuống dìu Ngự Tứ đứng dậy.

Tài xế Giang mặc dù chưa từng gặp Ngự Tứ, nhưng đã từng nghe tin đồn bên ngoài lưu truyền rằng cậu hai nhà họ Ngự mắc một bệnh vô cùng kỳ quái, thầm nghĩ không phải Ngự Tứ phát bệnh đấy chứ, mặc dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng hắn cũng không dám hỏi thêm gì, cúi người giúp Cố Duyên cùng dìu Ngự Tứ từ dưới đất đi ra khỏi ngôi nhà hoa.

Hai người hợp lực dìu Ngự Tứ từ vườn sau về phòng ngủ, Cố Duyên nhìn Ngự Tứ đã dần mất đi ý thức, trên người vừa dơ lại vừa lộn xộn bèn nói với tài xế Giang: "Anh về trước đi, nói với ông chủ, tối nay tôi không về nhà."

Nhìn thấy dáng vẻ này của Ngự Tứ, cô sao nỡ bỏ mặc anh chứ, sao dành lòng để anh lại một mình?

Để cô chăm sóc anh đêm nay vậy!

Tài xế Giang không ngờ cô sẽ nói như vậy, muốn khuyên cô vài câu, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, Cố Duyên biết hắn muốn nói gì, nhưng cô cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện, xoay người đi vào toilet lấy nước nóng chuẩn bị lau người cho Ngự Tứ

Tài xế Giang cuối cùng đành vâng theo mệnh lệnh mà rời đi.

"Mợ hai, có cần tôi giúp gì không ạ?" Linh Lung đứng bên giường, nhìn Cố Duyên bưng nước nóng từ toilet ra, khó khăn cởi quần áo trên người Ngự Tứ.

Khi Cố Duyên nhìn thấy Ngự Tứ hôn mê không cử động được, dựa vào mình cô quả thực quá khó, liền gật đầu: "Được rồi, cô giúp tôi dìu cậu lên một chút."

Hai người hợp sức cởi quần áo trên người Ngự Tứ ra áo, làn da vốn vàng nhạt của anh vì đổ bệnh mà có chút u ám, Cố Duyên dùng khăn nóng lau người giúp anh, sau đó lật người anh lại, để anh nằm sấp trên giường, rồi lại cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên lưng anh.

Khi tay cô xoa xuống phía dưới lưng anh, liền bị một vết sẹo thu hút sự chú ý, cô chăm chú quan sát, đó là một vết sẹo lớn như một đồng tiền vậy, thời gian vết sẹo này xuất hiện chắc cũng cách đây không lâu.

Bàn tay cô dừng lại, Cố Duyên tỉ mỉ quan sát vết sẹo, theo cô được biết, trước kia trên người Ngự Tứ chưa từng có bất kỳ vết sẹo nào, vết sẹo này hình như gần đây mới có. Lúc trước cô rời đi Ngự Tứ đã bị thương sao? Cô bắt đầu nghi ngờ.

Lần trước khi Ông cụ Ngự đề nghị cô trở về nhà họ Ngự, bởi vì Ngự Tứ hiểu lầm cô quá nhiều việc nên vẫn luôn tránh mặt cô, càng không để cô giúp anh thay quần áo hay tắm rửa, vì vậy, cô thực sự không biết lúc đó vết sẹo này đã có hay chưa.

"Vết sẹo này... Anh ấy có từ lúc nào nhỉ?" Cố Duyên nói ra sự nghi ngờ trong lòng mình.

Linh Lung liếc nhìn, không để bụng đáp: "Có thể là lần đó khi phát bệnh tự làm bản thân mình bị thương, tôi cũng không biết, mợ cũng biết đó, bình thường cậu hai không muốn người khác thay quần áo giúp cậu."

Không phải cô máu lạnh, nhưng thực sự trên người Ngự Tứ có vết thương là điều không bình thường, hơn nữa, còn là vết sẹo lớn bằng đồng tiền nữa chứ.

Cố Duyên vô cùng quan tâm đến vết sẹo này, vừa đánh giá vết sẹo vừa suy nghĩ rốt cuộc sao lại bị thương như thế, bởi vì dù cô có nhìn kiểu gì đi chăng

nữa cũng không giống như bị đụng vào đâu đó.

Mà vết sẹo này nhìn có vẻ quen mắt, không phải là vết thương do đạn bắn của Phong Tùy khi đó cũng là ở vị trí này sao?

Nghĩ đến Phong Tùy, bản thân Cố Duyên như bị chính mình dọa cho một trận, sao đột nhiên lại nghĩ đến anh chứ? Là bởi vì trên người anh có vết thương giống như Ngự Tứ sao?

Linh Lung giúp Ngự Tứ mặc quần áo lại thúc giục cô: "Mợ hai, nhanh mặc quần áo vào cho cậu chủ đi, cẩn thận bị cảm lạnh mất."

Cố Duyên lúc này mới hoàn hồn, giật mình nhận ra thời tiết rất lạnh, e là Ngự Tứ đã bị lạnh đến ốm rồi. Cô cũng không nghĩ về nguồn gốc của vết sẹo nữa, nhanh chóng giúp Ngự Tứ mặc quần áo vào.

Giúp Ngự Tứ lau sạch cơ thể, thay quần áo sạch sẽ xong, Cố Duyên mệt mỏi ngồi bất động trên ghế sofa. Nhìn Ngự Tứ nằm im trên giường, cô lại nghĩ tới vết thương trên lưng anh, nghĩ tới Phong Tùy.

Cô lấy điện thoại di động ra, chần chờ rồi nhấn số điện thoại của Phong Tùy, cô không biết tại sao mình lại nhấn số điện thoại này, lẽ nào Ngự Tứ và Phong Tùy thực sự có quan hệ với nhau? Còn có là năng là cùng một người sao?

Cô không dám nghĩ thêm nữa, bởi vì suy nghĩ này quá hài hước rồi, hoàn toàn không thực tế chút nào.

Số điện thoại của Phong Tùy đang ở trạng thái tắt máy, đây là số đặc biệt lắp đặt vì cô.

Tắt máy? Mặc dù điện thoại của Phong Tùy thường xuyên tắt máy, nhưng trong lòng cô lại dâng lên cảm giác nghi ngờ, cô gọi điện cho A Kim. Phong Tùy từng nói, khi gặp khó khăn mà không tìm được anh thì cứ tìm A Kim, A Kim có thể giúp cô giải quyết.

Điện thoại của A Kim trước nay chưa từng tắt máy, lần này cũng vậy, hơn nữa rát nhanh truyền đến giọng nói của hắn.

"Là tôi, Cố Duyên." Cố Duyên run giọng nói.

Cô của lúc này không chỉ kích động mà còn lo lắng, bởi vì thân phận của Ngự Tứ!

"Cô Cố chào cô, xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không?" A Kim đương nhiên không ngờ Cố Duyên lại gọi điện cho hắn, ngẩ người ra một lúc mới mỉm cười đáp lại.

Cố Duyên khẽ hít một hơi, giọng nói cố gắng thật bình tĩnh: "Tôi tìm Phong tùy có chút chuyện, xin hỏi bây giờ anh đang ở cùng anh ấy sao?"

"Cả tối nay tôi không ở cùng anh Phong." A Kim đáp.

"Vậy... Anh có biết bây giờ anh ấy đang ở đâu không?"

"Xin lỗi, tôi không biết."

"Ừm... Vậy được rồi, cảm ơn anh." Cố Duyên đành cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Cố Duyên đứng dậy, đến bên cạnh Ngự Tứ, cẩn thận quan sát anh. Rõ ràng là hai khuôn mặt khác nhau, sao có thể là cùng một người được? Sao có thể?

Trong lòng cô không ngừng cười nhạo chính mình, lại không nhịn được mà suy nghĩ, mà nghi ngờ, không tìm ra đáp án, cô không thể an tâm được.

Khi cô chăm chú quan sát Ngự Tứ, cô lại nghĩ đến vô số khả năng và sự trùng hợp trước đó, bác sĩ Chung cung cấp báo cáo giám định ADN chúng minh đứa trẻ là của Ngự Tứ, nếu như bác sĩ Chung thực sự không giúp cô lừu gạt, vậy tại sao lại có kết quả ngoài ý muốn như vậy?

Còn nữa, cô lúc nào cũng mơ hồ cảm thấy hình ảnh của Phong Tùy trên người Ngự Tứ, trước kia luôn cảm thấy bởi vì hai người coc khuôn mặt đẹp trai giống nhau, nhwung giờ nhìn lại, nhất định không phải là sự trùng hợp đơn giản như vậy đâu?

Tất cả những băn khoăn, cứ từng chút lấp đầy trái tim cô, nhét đầy đến nỗi dường nhưu cô chẳng thể thở nổi.

Cố Duyên liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn hai giờ sáng rồi, còn lâu trời mới sáng, đánh một giấc trước đã.

Phòng ngủ chỉ có một chiếc giường lớn và một cái chăn, cô dành ngủ cùng giường với Ngự Tứ ngủ vậy. Cô không sợ Ngự Tứ như những người khác, bởi cô biết sau khi Ngự Tứ phát bệnh, cả đêm sẽ ngủ rất an tĩnh, không gây nguy hiểm gì.

Cố Duyên trở mình mãi mà vẫn không ngủ được, trong đầu vẫn xuy nghĩ về chuyện liệu Ngự Tứ có khả năng có thân phận thứ hai hay không, mới tới khi trời sắp sáng cô cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Khi cô tỉnh lại, Ngự Tứ đã tỉnh rôi, anh đang mở to mắt nhìn cô.

Cái nhìn của anh khiến cho Cố Duyên hơi hoảng sợ, cô dùng mười giây để phản ứng lại chuyện hôm qua rốt cuộc là thật hay mơ, khi cô nhớ lại tất cả đều

là sự thật, lại dùng thêm năm giây điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Khi cô chứ chắc chắn suy đón của mình, cô chỉ có thể giả vờ như mình không biết gì cả.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng xong, cô nói với Ngự Tứ: "Tối hôm qua em phát bệnh, chị đưa em từ sân sau về đấy."

"Chị trở về làm gì?" Ngự Tứ cau mày: "Không phải cha đồng ý để chị đi rồi sao, tại sao còn trở lại?"

Nhự Tư vẫn vậy, vẫn giữ thói quen chọc cô điên lên, thói quen đuổi cô đi. Nếu như không phải trong lòng sinh nghi, cô chẳng hơi đâu mà nghĩ xem lúc này anh là thật lòng hay là giả dối nữa.

Cố Duyên nhìn anh, mỉm cười: "Trước đây chị không đồng ý ly hôn, bây giờ cũng vậy, vì vậy chúng ta vẫn là vợ chồng."

Đúng vậy, cô thay đổi chủ ý, đang không có biết rõ Ngự Tứ gió êm dịu theo đến tột cùng có quan hệ hay không trước, cô sẽ không ly hôn, sẽ không rời đi Ngự gia, càng sẽ không rời đi Ngự Tứ.

Cô xuống giường, lấy quần áo của anh từ trong tủ quần áo ra: "Ngoan nào, thay quần áo đi, đánh răng rửa mặt xong chúng ta cùng nhau xuống ăn sáng."

Ngự Tứ ngồi bất động, quai hàm nhô lên rất cao.

Nhìn vẻ mặt tức giận của anh, trong lòng Cố Duyên thầm nghĩ nếu như anh là Phong Tùy, vậy tên Phong Tùy này thật có bản lĩnh, diễn cái gì cũng có thể diễn đạt, đến tên ngốc cũng có thể diễn sinh động như thế.

Trên đời này sao lại có người có bản lĩnh phân thân đóng vai như vậy chứ? Nhất định là mình nghĩ nhiều quá rồi, cô lại một lần nữa phủ định suy đoán của mình.

Cố Duyên đánh răng rửa mặt thay quần áo xong, cùng Ngự Tứ xuống tầng, trên bàn cơm đã đủ người, có điều mọi người đều chưa hề động đữa dùng bữa sáng, dường như đang đợi hai người họ đi xuống.

Nếu đổi lại là trước kia, khi hai người họ xuống muộn một chút, mọi người nhất định đang ăn rồi, hoàn toàn không tồn tại từ "Đợi".

Ông cụ Ngự nhìn thấy bọn họ đi cuống, lập tức cười ha hả nói với Cố Duyên: "Duyên Duyên, nghe nói tối qua con không rời đi, ta rất vui."

Ông cụ đương nhiên vui vẻ, vì được đúng như mong muốn của ông!

Cố Duyên liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Dung Kim đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn ông cụ Ngự hơi cười nói: "Tối qua con đã suy nghĩ cả đêm, quyết định nghe theo lời cha, tiếp tục làm con dâu nhà họ Ngự."

"Thật sao?" Ông cụ Ngự ngạc nhiên khẽ kêu lên.

Cố Duyên gật đầu, lại nhìn về phái Dung Kim: "Nhưng mà con có một thỉnh cầu nho nhỏ."

"Con nói đi." Chỉ cần có thể làm được, ông nhất định sẽ nghe theo!

"Cha, cha cũng biết rồi đó, con vài mợ cả trước nay không đội trời chung, tục ngữ có câu một núi không thể có hai hổ, hai chúng con nhất định phải tách rời, hoặc là chị ấy đi, hoạc là con đi."

Lời nói của cô vừa dứt, mọi người trên bàn ăn đều hết sức kinh ngạc, tất cả đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô, chẳng ai nghĩ cô sẽ đưa ra một yêu càua ngang ngược vô lý như thế.

"Cô...!" Dung Kim tức giận đến mức bật dậy khỏi ghế ngồi, giận dữ chỉ tay vào mặt cô: "Cô có ý gì?"

Cố Duyên chẳng thèm để ý cô ta, hoàn toàn coi cô ta là không khí. Ánh mắt yên lặng chăm chú nhìn ông cụ Ngự, đợi cây trả lời thuyết phục của ông.

Ông cụ Ngự nhât thời bị làm khó, vô duyên vô cơ đuổi ra ngoài thực sự ông khó mà làm được, nhưng, cô lại rất hi vọng có thể giữ lại Cố Duyên.

Nếu như chỉ được chọn một trong hai người, câu hỏi khó này chỉ có Cố Duyên mới nghĩ ra được, trong lòng ông không khỏi dâng lên một cảm giác không hài lòng.

Ánh mắt ông cụ Ngự chuyển qua nhìn Ngự Hàn, mà trên mặt Ngự Hàn lại hoàn toàn thờ ơ, sau khi kinh ngạc liền biến thành thờ ơ.

Không chỉ có ông cụ Ngự quay sang nhìn Ngự Hàn, mà Dung Kim cũng vậy, ánh mắt mắt cô ta ngập tràn sự cầu xin giúp đỡ. Quyết định cuối cùng cho vấn đề này thuộc về tay Ngự Hàn, lúc này, Ngự Hàn trở thành niềm hy vọng trong mắt mọi người!

Chỉ có bà hai là không câng quan sát sác mặt của Ngự Hàn, lạnh lùng lên tiếng: "Cô không đủ tư cách đuổi mợ cả ra ngoài đâu, ở nhà họ Ngự này mà tập luyện thêm mấy chục năm nữa đi!"

"Ông chủ Ngự, đây cũng là thái độ của người sao?" Thứ mà Cố Duyên quan tâm là quyết định của ông cụ Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Em là chồng của chị

Hai bên làm khó như vậy khiến ông cụ Ngự bất đắc dĩ thở dài, tận tình khuyên bảo: "Duyên Duyên, ta đã nói rồi, những điều không vui ở nơi này trước kia ta hi vọng con hãy quên hết đi, sau này kẻ nào dám động tới một sợi lông của con, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó."

"Không sai, cha đã nói rồi, trước đó cha cũng nói như vậy, nhưng suýt chút nữa con bị ngã từ cầu thang xuống, may mà có Ngự Tứ cứu con." Cô nói xong, còn đùa cợt nở nụ cười: "Nhưng đúng như những gì các người muốn, đứa con của con không giữ được nữa."

Ông cụ Ngự không nói lên lời.

Sự cố ngoài ý muốn của Cố Duyên dù không có bằng chứng là do Dung Kim cố ý gây ra, nhưng sự thật bất cứ ai cũng có thể tưởng tượng ra.

Ông cụ Ngự không còn cách nào quyết định, lúc này Ngự Hàn lại lên tiếng: "Vậy ly hôn đi, tôi không có ý kiến."

"Anh nói cái gì --?" Ngự Hàn vừa dứt lời, Dung Kim laaij một lần nữa bật dậy khỏi ghế, hoảng hốt nhìn hắn chằ chằm: "Ngự Hàn! Anh nói cái gì? Nói lại cho em nghe!"

"Tôi nói, chúng ta ly hôn đi, dù gì cha cũng có ý này." Ngự Hàn cười buồn bã. Hắn của hiện tại đến đứng dậy cũng là một việc khó khăn, còn cần vợ làm gì nữa chứ? Còn không bằng không có.

Vốn dĩ hắn và Dung Kim cũng chẳng có tình cảm gì, gần đây lại bị sự chanh chua của cô ta làm phiền đến điên lên, hắn sớm đã chán ghét người đàn bà này rồi. Càng quan trọng hơn là, hắn không phải không thấy ánh mắt cầu cứu của ông cụ Ngự, coi như làm hài lòng ông đi.

"Anh --!" Dung Kim tức đến mức như sắp hộc máu, ngón tay run rẩy chỉ về phía hắn, bắt đầu điên cuồng gào to: "Anh là đồ không có lương tâm sao? Em là vợ danh chính ngôn thuận của anh đấy! Hay là anh cảm thấy người đàn bà nay tốt hơn em, có văn hóa biết kiềm chế hơn em? Anh quên rồi sao? Anh biến thành như vậy là do cô ta hại đấy! Cô ta hoàn toàn không tốt đẹp như anh nghĩ đâu!"

"Vậy thì sao? Điều đó chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện tôi ly hôn với cô."

Đối với Dung Kim, Ngự Hàn hận Cố Duyên và Ngự Tứ đến thấu xương, trong lòng ít nhiều vẫn còn chút oán hận, nếu như đêm đó không phải cô ta đóng công tắc nguồn điện, hắn đã không can đảm chạy ra vườn sau quấy rối Cố Duyên, cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Hắn chẳng những muốn ly hôn với cô ta, còn muốn để Cố Duyên và Ngự Tứ ở lại đây, chỉ cần họ ở đây, nhất định sẽ có cơ hội cho hắn báo thù.

"Mẹ...!" Dưới tình thế cấp bách Dung Kim chỉ có thể chuyển hướng sang bà hai cầu xin sự giúp đỡ.

Không cần cô ta phải xin giúp đỡ, Bà hai cũng không đồng ý đê Ngự Hàn ly hôn, bà ta buồn bực giơ tay đập vào cái ót của Ngự Hàn một cái: "Con câm miệng cho ta, hai chữ "Ly hôn" có thể tùy tiện nói ra sao?"

Ngự Hàn không để ý đến bà ta, lạnh lùng nói với Cố Duyên: "Cô Cố, cô cứ việc ở lại, tôi sẽ ly hôn, Dung Kim cũng sẽ đi, chào mừng cô trở về, chúng ta vẫn là người một nhà."

"Có được câu nói này của anh là đủ rồi." Cố Duyên đùa cợt cười, nhìn Ngự Tứ: "Nghe thấy chưa? Chúng ta vẫn là người một nhà."

Điều bất ngờ là, lần này Ngự Tứ không hề mở miệng nói chuyện, cũng không xua đuổi cô như trước nữa. Chỉ là không nhịn được mà hỏi một câu: "Con đói bụng rồi, có thể ăn sáng chưa?"

"Có thể, ăn đi ăn đi." Ông cụ Ngự chỉ vào hai chỗ trống bên cạnh.

Ngự Tứ lập tức đi tới ngồi xuống, cầm một chiếc bánh mỳ kẹp lên cắn, ăn được mấy miếng thì quay đầu lại, nhìn Cố Duyên không hiểu hỏi: "Chị thích ở bên em như vậy sao?"

"Đương nhiên." Cố Duyên đưa một ly bánh kem cho anh, mỉm cười: "Em là chồng của chị mà."

Nhìn tất cả mọi người đều đang ăn bữa sáng của mình, trong lòng Dung Kim vừa tức lại vừa ấm ức, cuối cùng không thể nhịn được nữa, ném dao nĩa xuống bàn rồi rưng rưng nước mắt: "Các người thật quá đáng!"

Mắng xong xoay người chạy ra khỏi phòng ăn, chạy lên trên tầng hai.

Ngự Hàn vẫn không để lộ bất kỳ cảm xúc gì, chậm rãi ăn bữa sáng của hắn, dường như người muốn ly hôn với Dung Kim không phải hắn vậy.

Trong lòng Cố Duyên thầm cười nhạt, Ngự Hàn quả nhiên là một kẻ vừa đa tình vừa máu lạnh, dù gì cuộc hôn nhân này cũng đã kéo dài mấy năm rồi, vậy mà lại có thể dễ dàng đồng ý ly hôn như vậy.

Đây chính là kết quả mà cô muốn, Dung Kim, cô đã nhịn cô ta quá lâu rồi, không muốn nhịn thêm nữa, cũng không thể nhịn thêm được nữa!

Sau bữa sáng, trong phòng ngủ của bà hai ở tầng hai, Dung Kim khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy hết cả ra.

Mà bà hai từ đầu đến cuối đều giữ yên lặng ngồi trên ghế sofa, người ngoài hoàn toàn không biết bà ta đang suy nghĩ gì.

Dung Kim khóc một lúc cong, dùng khăn giấy lau nước mắt trên mặt, vô cùng uất ức nói: "Mẹ, mẹ nói gì đi chứ, lẽ nào mẹ lại mặc kệ Ngự Hàn không nói lý lẽ như vậy, mặc kệ Cố Duyên bắt nạt con như vậy sao?"

Trước kia cho dù xảy ra chuyện gì, bà hai cũng luôn bảo vệ cô ta, nào cho phép nhười khác khinh dễ cô ta như vậy. Lần này, chuyện ly hôn lớn như vậy, bà ta lại không nói lời nào, cũng không có bất kỳ biện pháp nào cứu vãn.

Ly hôn với Ngự Hàn, đừng nói cô ta không nỡ từ bỏ cuộc sống vô cùng giàu sang phú quý này, cho dù cô ta không tiếc vị trí mợ cả nhà họ Ngự, cũng sẽ bị bạn bè bên cạnh khinh miệt đến chết.

Sau khi im lặng một lúc lâu, bà hai cuối cùng cũng lên tiếng: "Đây là chuyện lão gia quyết định, con chỉ có thể tự mình cầu phúc thôi."

"Tại sao? Lẽ nào mẹ không định khuyên nhủ cha sao?"

"Con tưởng rằng mẹ khuyên ông ấy thì sẽ có tác dụng sao?" Bà hai tự giễu cợt cười: "Chỉ cần dính đến tiền, ông ấy sẽ biến thành một kẻ chẳng quan tâm gì đến quan hệ cha con, huống chi là cuộc hôn nhân giữa con và Ngự Hàn."

"Như vậy là có ý gì? Con và Ngự Hàn ly hôn hay không có liên quan gì đến tiền của cha?" Dung Kim không hiểu, đôi mắt ngấn lệ hỏi.

Bà hai buồn bực, có chút thất vọng trừng mắt nhìn cô ta: "Ngu ngốc, con còn không hiểu sao? Cố Duyên đột nhiên trở thành thiên kim tiểu thư của chủ tịch tập đoàn Phong Thị, mà sau này công ty của cha con với Phong Thị là thù hay là bạn, cô ta đóng vai trò rất quan trọng. Có trách thì trách con xuất thân không tốt, hoàn toàn không mang đến cho ông ấy chút lợi ích nào."

Nghe xong lời bà hai nói, trong lòng Dung Kim vô cùng hối hận, lúc đầu cô ta giúp bà hai khuyên ông chủ cho Cố Duyên vào nhà, chính là muốn dùng thân phận thấp kém của Cố Duyên để làm nhục Ngự Tứ. Không ngờ chưa đến nửa năm sau, Cố Duyên lại một bước lên tiên, trở thành thiên kim nhà họ Phong. Đây không phải gậy ông đập lưng ông trong truyền thuyết sao? Có ai ngu ngốc, có ai đen đủi như cô ta không chứ?

"Mẹ... Con không muốn ly hôn với Ngự Hàn đâu, người nhất định phải giúp con...." Dung Kim nắm lấy cánh tay của bà hai lác lác tay bà ta nhiuw một lời cầu xin.

Chỉ cần không ly hôn với Ngự Hàn, bắt cô ta làm gì cô ta cũng làm, cho dù là nghe theo sự sắp đặt của bà hai, để Ngự Hàn cùng người phụ nữ khác sinh con duy trì hương khói cho nhà họ Ngự.

Vì cầu cứu sự giúp đỡ của bà hai, cô ta thậm chí đã quỳ xuống đất.

"Con đứng lên trước đi, bên phía cha con ta sẽ khuyên nhủ."

Dung Kim đứng dậy, bà hai suy nghĩ một chút rồi nói: "Đương nhiên, bên phía Ngự Hàn cũng rất quan trọng, phải dựa vào sự cố gắng cứu vãn của con."

"Con biết rồi." Dung Kim nghẹn ngào gật đầu.

Tùy trong miệng cô ta nói như vậy, nhưng trong lòng sớm đã từ bỏ yes định này, bowirr vì phía Ngự Hàn hoàn toàn không có cơ hội cứu vãn được nữa rồi. Chân của Ngự Hàn không được tốt, cũng không đối sử tót với cô ta, chỉ nể mặt bà hai tiếp tục sống cùng cô ta. Sau khi hai chân bị tàn phế tính khí lại càng gắt gỏng hơn, thái độ không hỏi không quan tâm ngày trước với cô ta nay lại càng ác liệt hơn.

Có những lúc cô ta thậm chí còn thầm nghĩ bản thân mình còn không bằng Cố Duyên gả cho một thằng ngốc nữa, ít nhất như vậy còn không bị sỉ nhục.

Cô cũng không phải là chưa từng cứu vãn trước mặt Ngự Hàn, chỉ là vừa mới mở miệng, đã bị Ngự Hàn hung dữ đuổi ra ngoài.

Trong lòng Ngự Hàn, đã vì chuyện bị tàn tật mà trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Ngoài của truyền đến tiếng bước chân, vững vàng trầm ổn, vừa nghe đã biết là ông cụ Ngự đã trở về. Bà hai ra hiệu Dung Kim đi rã ngoài, Dung Kim đứng dậy khỏi ghế ngồi, vừa hay đụng phải ông cụ Ngự đang đi vào cửa.

"Cha." Cô ta lui qua một bên, cúi đầu lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt.

Ông cụ Ngự thấy nước mặt của cô ta, dừng chân lại, nhìn cô ta nói: "Dung Kim, con yên tâm, nhà họ Ngự sẽ không bạc đãi con đâu. Ngự Hàn bây giờ thành ra như vậy rồi, con ở bên nó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, còn không bằng mang theo đống của hồi môn hậu hĩnh kia đi gả cho một người đàn

ông mình mong muốn, con nói xem có đúng không?"

Dung Kim không nói lời nào, cúi đầu rời khỏi phòng ngủ của hai người.

Đương nhiên cô biết ông cụ Ngự sẽ cho cô một khoản tiền chia tay hậu hĩnh, nhưng dù phí chia tay có hậu hĩnh đến đâu đi chăng nữa cũng không sánh nổi tài sản của nhà họ Ngự, không sánh được với thân phận địa vị dâu trưởng nhà họ Ngự.

Dung Kim vừa đi, bà hai lạnh lùng liếc mắt nhìn ông cụ Ngự sau đó xoay người đi tới trước bàn trang điểm rồi ngồi xuống, không nói lời nào.

Ông cụ Ngự thấy sắc mặt u ám của bà ta liền biết bà ta đang tức giận vì chuyện của Dung Kim, ông cũng không nói lời nào, thay quần áo. Bởi vì ông biết rõ, chỉ cần ông lên tiếng, hai người sẽ lại xảy ra một cuộc cãi vã.

Ông không nói chuyện, bà hai lại càng tức giận hơn, một tay túm chặt lấy ông: "Rốt cuộc ông muốn thế nào! Ông nói đi!"

Ông cụ Ngự hít một hơi, trả lời: "Tình hình công ty bây giờ thế nào bà không phải không biết, trước kia Phong Hách không đội trời chung với chúng ta, bây giờ bởi vì chuyện của Cố Duyên mà cố ý đối đầu với chúng ta, muốn xoa dịu thế cục này, chỉ có thể thu xếp tốt phía Cố Duyên."

"Ông cho rằng ông giữ Cố Duyên lại, Phong Hách sẽ hóa từ địch thành bạn với ông, coi ông là thông gia tốt của hắn sao?" Bà hai cười nhạt.

Ông cụ Ngự nhún vai một cái: "Cái này cũng không phải là không thể, với sự sủng ái của ông ta với Cố Duyên, lại chỉ có mình Cố Duyên là con gái, sau này non nước thênh thang nhà họ Phong không phải sẽ trở thành của Nhà họ Ngự chúng ta sao?"

"Ông à, có phải ông tính quá xa rồi không?"

"Đương nhiên, tôi chỉ nói vậy thôi, bây giờ điều cần thiết nhất là đưa công ty trở lại quỹ đạo, những thứ khác để sau hãy nói." Ông cụ Ngự nói xong, vỗ vai bà ta: "Cho nên tôi hy vọng bà lấy đại cục lấy trọng, từ bỏ những tính toán lặt vặt bụng dạ hẹp hòi của bà đi, đôi xử thật tốt với Cố Duyên, nó sắp là phúc tinh của chúng ta rồi đấy."

"Ông sẽ không bắt tôi lấy lòng nó đấy chứ?" Bà hai đánh vào tay ông, bực bội gào lên: "Tôi nói cho ông biết đừng có mơ nhé! Cho dù tôi có chết vì đói tôi cũng sẽ không hạ thấp giá trị của mình mà đi lấy lòng nó đâu!"

"Không phải, tôi không miễn cưỡng bắt bà lấy lòng con bé, chỉ hi vọng bà có thể hòa thuận mà sống chung với nó, ít nhất sau này dừng vì chút chuyện nhỏ mà nóng giaanjj hay trừng phạt nó."

Bà hai không nói lời nào, chỉ cười lạnh một tiếng.

Chung sống hòa thuận voi Cố Duyên, đó không phải là ttự tát vào miệng mình sao? Choduf công ty có thực sự sụp đổ, bà ta chắc chắn cũng không làm được.

Ông cụ Ngự còn nói thêm: "Còn về chuyện của Ngự Hàn và Dung Kim bà cũng đừng tham gia, lđể chúng nó tự quyết định đi, tôi tôn trọng quyết định của Ngự Hàn."

Ông cụ Ngự nói xong liền leo lên giường, kéo chăn đắp lên trên người rồi đi ngủ.

Ông đang suy nghĩ, nếu như bà hai nhất định muốn ngăn cản Ngự Hàn và Dung Kim ly hôn, cũng chưa chắc đã ngăn được, cứ để bà ta làm loạn đi.

Bà Ngự liếc mắt nhìn ông, thở dài, nói: "Ông làm như vậy có xứng đáng với Dung Kim không? Ông nhẫn tâm nhìn nó tổn thương sao?"

Bà ta vừa nói gương mặt vừa mang theo sự thất vọng, vậy mà ông cụ Ngự chỉ cười, ông không tin bà hai sẽ vì những tổn thương và đau lòng của Dung Kim mà cố gắng giữ bằng được Dung Kim ở bên mình, chẳng qua là muốn giữ lại một người thân tín bên mình mà thôi.

Lại nhớ quãng thời gian sống ở nhà họ Ngự, mặc dù Cố Duyên cảm thấy chán ghét, nhưng nghĩ đến mục đích mình ở lại, cô lại đè nén tất cả những cảm xúc không vui xuống.

Cũng may thái độ của Ngự Tứ đối với cô cuối cùng cũng có chút chuyển tốt, mặc dù không quan tâm và cố gắng lấy lòng như trước nữa, nhưng ít nhất cũng không dùng lời lẽ cay độc với cô nữa, cũng không động một chút là đuổi cô đi.

Sau khi quyết định ở lại, cô gọi điện thoại cho Phong Hách, Phong hách lần đầu tiên tức giận với cô.

Phong Hách vô cùng giận dữ trách lập trường của cô không kiên định, người ta mới nói vài câu dễ nghe liền thay đổi chủ ý.

Cố Duyên biết Phong Hách rất quan tâm đến cuộc hôn nhân này của cô, rất muốn nhanh chóng giải thoát giúp cô, vì vậy cô sớm đoán được ông sẽ tức giận, cũng sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

Cô không nói lời nào, chỉ im lặng cầm chiếc điện thoại, đợi Phong Hách quở trách xong xuôi cô mới nhẹ nhàng nói một câu: cha, con có nỗi khổ riêng của mình, hi vọng cha sẽ ủng hộ con, tin tưởng rằng con sẽ đủ năng lực để bảo vệ mình.

Cô nói như vậy, Phong Hách còn có thể nói gì nữa? Chỉ có thể đè nén cơn iaanj mà chấp nhận sự thực.

Ngày thứ năm ở lại nhà họ Ngự, Cố Duyên quyết định đưa Ngự Tứ về nhà họ Phong gặp mặt Phong Hách, cô rời giường từ sớm, chỉnh Ngự Tứ cho thật sạch sẽ, ổn thỏa, cố gắng để lại ấn tượng tốt trước mặt Phong Hách.

Lúc hai người ra tới cửa, lần đầu tiên ông cụ Ngự tự mình phái tài xế cho họ, chuẩn bị các loại lễ vật phong phú, đồng thời căn dặn cô về sớm một chút.

Một ông cụ Ngự như vậy, thực sự Cố Duyên thấy không quen!

Hai người về Phong gia, Lăng Tiêm Hà vô cùng vui mừng, kéo hai người vào phòng uống trà ăn bánh do đích thân bà làm. Phong Hách thì ngược lại, liếc mắt nhìn Ngự Tứ rồi lại thu hồi ánh mắt, trong mắt đều là sự ghét bỏ.

Ngự Tứ có đẹp trai, có sạch sẽ hơn đi chăng nữa, cũng chỉ là một thằng ngốc, trong mắt ông anh chẳng có giá trị gì cả!

Cố Duyên kéo cánh tay Ngự Tứ nhẹ giọng nhắc nhở anh gọi "cha".

Ngự Tứ nhìn thấy vẻ mặt này của Phong Hách, không cam lòng cũng không muốn gọi một tiếng, ngồi bên bàn ăn cạnh Lăng Tiêm Hà ăn bánh.

Mà Phong Hách cũng không cam lòng không đáp tiếng nào.

"Cha..." Cố Duyên đi tới ngồi xuống bên cạnh Phong Hách, ôm cánh tay ông khẽ lay lay: " Cha đừng như vậy mà, anh ấy là chồng của con gái cha đấy, cha ghét bỏ anh ấy đồng nghĩa với việc ghét bỏ con gái cha đấy cha có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Phong tùy rất đáng nghi

Cố Duyên rất ít khi làm nũng trước mặt Phong Hách, ngày thường đều rất cung kính ông, đây là lần đầu tiên, vì vậy Phong Hách rất nhanh thì mềm lòng. Bất đắc dĩ thở dài, vỗ tay cô: "Nói cho cha biết nguyên nhân con đột nhiên thay đổi chủ kiến đi."

Cố Duyên chỉ nói trong lòng mình có chừng có mực, sẽ bảo vệ tốt bản thân, nhưng lại không nói nguyên nhân thực sự khiến cô thay đổi chủ kiến.

Cố Duyên thoáng nhìn Ngự Tứ, cười nói: "Trước kia không muốn quay về, là bởi vì mợ cả nhà họ Ngự lúc nào cũng chĩa mũi nhọn vào con, bây giờ cô ta sắp chuyển ra ngoài rồi, vì vậy con cũng không cần ly hôn nữa."

"Con..." Phong Hách chán nản: "Cái này là nguyên nhân của con sao?"

"Đương nhiên không chỉ có cái này." Cố Duyên chuyển từ bên cạnh ông sang bên cạnh Ngự Tứ, chuyển qua ôm lấy tay Ngự Tứ: "Hai chúng con trước nay vẫn luôn sống rất tốt, rất vui vẻ."

"Con thực sự khiến ta tức chết mà!" Phong Hách bưng chén trà trên mặt bàn lên uống một ngụm.

Hai lý do này đều không phải là lý do ông muốn nghe, theo như ông thấy, phải nhẫn nhịn chịu đựng người chồng như vậy, nhất định phải có một lý do rất lớn nào đó mới đúng! Nếu không chẳng có cách nào thuyết phục người khác, thuyết phục được ông!

Ngự Tứ cũng chơi rất vui vẻ ở nhà họ Phong, mới đến không được bao lâu mà đã thuộc hết các ngõ ngách, lúc này đang quấn lấy quản gia bắt ông đưa vào trong vườn hoa bắt bướm.

Phong Hách nhìn vẻ ngây thơ, ngốc nghếch của anh, sự tức giận trong lòng lại càng dâng lên, hận không thể lập tức đuổi hắn đi.

"Mùa đông mà đòi đi bắt bướm, đúng là chỉ có nó mới nghĩ ra được!" Phong Hách nhìn chằm chằm dáng vẻ chạy tới chạy lui của anh rồi tức giận nói.

Lúc này ông đang cùng Lăng Tiêm Hà còn có Cố Duyên uống trà ở phòng khách tầng hai, cửa sổ sát đất của phòng trà vừa hay lại đối diện vườn hoa, có thể thấy rõ từng nhất cử nhất động của Ngự Tứ.

"Cha, tại sao lúc nào cha cũng không vừa mắt với anh ấy như vậy?" Cố Duyên cạn lời.

Phong Hách buồn bực: "Đó là điều đương nhiên, nếu như con gái của con gả chomotj người chồng như vậy, con có thể vừa mắt được không?"

Cố Duyên không nói, quả thực, cô đúng là không thể đồng ý cho được.

Cô cười ha ha, nói: "Con cảm thấy quả thực anh ấy rất đáng yêu, cả người đều là năng lượng, mẹ, mẹ nói xem phải không!?" Cô đi vòng qua bên người Lăng Tiêm Hà, kéo cánh tay của bà.

Lăng Tiêm Hà lập tức cười gật đầu: "Đúng rồi đúng rồi, rất đáng yêu, mẹ đều thích nó."

Lăng Tiêm Hà vốn đang rót trà, nhìn thấy lá trà đã hết, liền đứng dây đi về phía cửa phòng khách: "Em ra tủ lạnh lấy lá trà."

Cố Duyên nhìn theo bóng lưng dần biến mất sau cửa phòng khách của bà, liền quay người lại nghiêm túc nói với Phong Hách: "Cha, cha có cảm thấy anh ấy khá giống Phong Tùy không?"

Đây chính là mục đích cô mang Ngự Tứ đến nhà họ Phong ngày hôm nay, với những gì cô hiểu về Phong Tùy, ngoại trừ đám trợ thủ của anh, thì Phong Hiasch đã giao du với anh khá nhiều lần rồi, nếu như bọn họ thực sự là một người, chắc là Phong Hách cũng sẽ biết điều gì đó.

Phong Hách lại chẳn cho là phải: "Sao con lại so nó với Phong Tùy? Phong Tùy thông minh tài giỏi hơn nó nhiều."

"Cha, có phải cha rất thích Phong Tùy không." Cố Duyên nghi hoặc.

Phong Hách suy nghĩ một chút, đột nhiên mỉm cười: "Thích thì đương nhiên thích, về mặt công việc và về các loại xã giao thằng bé là một nhân tài hiếm có, có điều ta cảm thấy một nhân tài ưu tú như thế không thích hợp để làm chồng, sẽ khiến con mất cảm giác an toàn, vì vậy cho dù con có ly hôn với Ngự Tứ, ta cũng sẽ không giả con cho nó."

Cố Duyên vẫn luôn cho rằng Phong Hách không đợi được nữa muốn gả cô cho Phong Tùy, bởi vì ông thích Phong Tùy như vậy, thật không ngờ... Cô lắc đầu, không nhịn được mà bật cười.

"Cha, cha hiểu được bao nhiêu về Phong Tùy?" Khi cô ngẩng đầu lên lại liên tiếng hỏi.

Sau một lúc trầm tư suy nghĩ, Phong Hách nói: "Cũng không nhiều, mười ba năm trước nó theo ta học kiến thức về thương nghiệp hơn nửa năm, sau đó ta và mẹ con đưa Ngọc Ngân ra nước ngoài, rồi mất liên lạc, cho đến hai năm trước Ngọc Ngân về nước, lúc nó và Ngọc Ngân ở cùng nhau đã gặp qua vài lần, ta chỉ cảm thấy nó rất giỏi, mười ba năm trước khi còn ở cạnh ta còn chưa biết gì, sau mười ba năm, nó đã có thể dựa vào thực lực của bản thân mà khiến Thụy Cảnh phát triển được đến quy mô ngày hôm nay, ủa thwucj không tồi chút nào."

Thì ra Phong Hách cùng Phong Tùy không thân quen như cô nghĩ, xem ra cho dù Phong Tùy có chuyện giấu ông thì ông cũng chẳng thể biết được. Nghĩ đến đây, Cố Duyên không khỏi có chút thất vọng, vốn tưởng rằng có thể biết được một chút sự thật từ trong miệng của Phong Hách.

Phong Hách nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của cô, thái độ cũng nghiêm túc hơn một chút, hỏi: "Sao con lại cảm thấy Ngự Tứ giống Phong Tùy?"

"Con chỉ cảm thấy tên Phong Tùy này rất khả nghi, rất thần bí. Hơn nữa, có một số chuyện ghép lại với nhau lại thấy rất hợp lý, càng khiến người tatheem nghi ngờ." Cố Duyên nghĩ, nếu như Phong Tùy không liên quan đến Ngự Tứ, cho dù anh có khả nghi, có thần bí hơn đi chăng nữa thì cũng là quyền tự do của người ta, cô không có lý do mà đào bới đời tư của người ta. Nhưng, nếu là Ngự Tứ, vậy cô càng phải điều tra cho rõ mới được!

"Chuyện gì?"

"Ví dụ như, trên lưng bọn họ có vết thương giống nhau."

"Vậy cũng không thể chứng minh bọn họ là cùng một người đâu." Phong Hách cười, thở phào nhẹ nhõm.

"Chính vì không thể chứng minh được, nên con mới muốn tìm một ít bằng chứng chúng minh hai người họ không phải là một người để thuyết phục bản thân mình." Đây là lý do Cố Duyên kiên trì đến cùng.

Phong Hách đứng dậy đi ra hướng cửa sổ sát đất, nhìn bóng dáng ngây ngô đến buồn cười đang ở trong vườn hao, quay người nhìn Cố Duyên mỉm cười, ông nói: "Con gái các con lúc nào cũng có nhiều nghi ngờ, thôi được rồi, con cũng không cần phải phsi công nhọc sức làm gì, Phong Tùy có thân phận gì đều có thể có khả năng, nhưng không thể là biến thân của Ngự Tứ được."

Thấy gương mặt vẫn chưa yên tâm của Cố Duyên, ông lại nói: "Nếu như con vẫn không chịu tin, cũng được, ngày mai ta sẽ phái người giúp con điều tra."

"Cảm ơn cha." Cố Duyên rũ mắt xuống.

Trước khi tới đây cô đã đoán được Phonh Hách sẽ có phản ứng này, nếu như không nhìn thấy vết thương trên lưng Ngự Tứ, đột nhiên có người nói với cô mỗi quan hệ giữa Ngự Tứ và Phong Tùy, bản thân cô cũng sẽ không có hằng trăm nghi vấn như vậy.

Nhưng bây giờ cô không khống chế được mình nữa rồi, không khống chế nổi những hoài nghi.

Từ khi đi ra khỏi biệt thự nhà họ Phong, Lăng Tiêm Hà luôn lưu luyến không rời căn dặn Cố Duyên phải trở về nhiều hơn, chăm sóc tốt bản thân, Cố Duyên liên tục gật đầu vâng lời.

Phong Hách nói với cô: "Khi nào không ở nhà họ Ngự nữa thì có thể về đây, có gì khó khăn cứ gọi điện cho cha, chuyện gì cha cũng có thể giúp con giải quyết."

Nghe thấy những lời này, trong lòng Cố Duyên bỗng bần thần cả người, Phong Tùy cũng từng nói với cô câu này, hơn nữa sau đó rất nhiều lúc khi cô lâm

vào thời điểm nguy hiểm, Phong Tùy đều xuất hiện kịp thời thay cô giải quyết ổn thỏa mọi thứ.

Nghĩ đến Phong Tùy, cô không nhịn được mà nhìn về phía Ngự Tứ, chỉ thấy hai tay Ngự Tứ đều cầm theo bánh ngọt Lăng Tiêm Hà tự mình làm, vẻ mặt hào hứng nói tạm biệt với Lăng Tiêm Hà, không biết xấu hổ nói: "Mẹ, lần sau con nhất định sẽ đến ăn điểm tâm người làm."

Trên mặt Lăng Tiêm Hà tràn đầy sự vui mừng, vui vẻ gật đầu đồng ý.

Phong Hách mặc dù không tin Ngự Tứ có liên quan đến Phong Tùy, nhưng lúc Ngự Tứ rời đi vẫn nghiêm túc đánh giá anh, trùng hợp là, lúc này Ngự Tứ cũng đang nhìn ông, ông mỉn cười, nói với anh: "Rảnh rỗi lại tới chơi nhé."

Xe của Ngự Tứ và Cố Duyên ra khỏi căn biệt thự, trên mặt Phong Hách mới nở nụ cười, nhíu mày bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Buổi tối, Cố Duyên ổ ở trên ghế sofa xem ti vi, ánh mắt cũng không ngừng liếc về phía chiếc đồng hồ trên tường, đã mười một giờ, Ngự Tứ vẫn chưa trở về.

Cô càng đợi càng buồn bực trong lòng, thầm nghĩ Ngự Tứ mất tích không nói câu nào rốt cuộc là đang bận cái gì chứ, không phải thực sự giống như có hai thân phận như cô dự đoán đấy chứ?

Lại đợi thêm hai mươi phút nữa, cuối cùng cô đi ra khỏi phòng ngủ, định ra vườn sau tìm thử. Sau khi trải qua lần phát bệnh trước của Ngự Tứ, cô cũng quen đường ở vườn sau rồi, cũng không sợ nó như trước nữa, vì vậy cho dù đã sắp 12h rồi nhưng cô vẫn không thấy sợ hãi.

Sau khi đi qua tầng 1, cô gặp người làm ở viện sau lưng bên đó, bèn thuận miệng hỏi cô ta xem Ngự Tứ có đó không.

Cô bé người làm suy nghĩ một chút, lắc đầu, lại gật đầu.

Cố Duyên nghi hoặc, đây được coi là có hay không đây? Không đợi cô hỏi nhiều, cô bé người làm nhanh chóng rời đi, cô đành tự mình đến viện phía Bắc xem vậy.

Hầu như ngày nào viện phía Bắc cũng có tiết mục, hoặc là bà hai mang bạn bài đến đánh bài, hoặc là Dung Kim hay Ngự Hàn gọi một đám người tới vui chơi. Có điều từ sau khi Ngự Hàn tàn phế để chẳng đến đây nữa, Cố Duyên tưởng rằng lúc này chắc là Dung Kim không còn tâm trạng nào mà hẹn bạn tới chơi.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của cô, quán bar đêm nay tập trung mười máy người đang uống rượu, mặc dù Dung Kim cũng ở đây, nhưng thứ cô ta uống lại là rượu đau lòng, ánh đèn ngũ sắc chiếc vào khuôn mặt xinh đẹo của cô ta, hiện lên hai hàng lệ.

Dung Kim lâm vào thế yếu như vậy, là lần đầu tiên Cố Duyên nhìn thấy, trong lòng dâng lên một cảm giác đồng tình với cô ta, bị bà hai lợi dụng lâu như vậy, cuối cùng vẫn bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngự, ngoài Cố Duyên cô ra, dường như chẳng ai đáng thương hơn cô ta.

Có điều đồng tình thì đồng tình, những việc ác Dung Kim làm với cô rõ rành rành trước mắt, trong lòng cô tự cảnh cáo mình, đối phó với những người như thế nhất định không được nhân từ mà nương tay, bằng không người cuối cùng thua thiệt vẫn là mình.

Cố Duyên liếc mắt nhìn bốn phía, cuối cùng tìm thấy bóng dáng Ngự Tứ trong đám người kia, Ngự Tứ... vậy mà lại ở đây!

"Ái chà, cuối cùng mợ hai cũng tới rồi sao?" Một cô gái trang điểm khêu gợi liếc mặt nhìn Cố Duyên với vẻ mặt giễu cợt nói.

"Sao nào? Các người đang chờ tôi sao?" Cố Duyên cười, cô chưa từng gặp người đàn bà này, cô và bạn bè của Dung Kim trước nay chưa từng nói với nhau câu nào, vì vậy, cô không thấy trong lời nói của đối phương có chút gì gọi là chân thành.

"Cậu hai đang ở đây, chúng ta thầm nghĩ cô nhất định sẽ tới, quả nhiên tới rồi, đã tới rồi, qua đây cùng uống ly rượu đi!" Cô ta cười híp mắt đi tới, kéo cô đến ngồi xuống trên chiếc ghế sofa, cũng phất tay về phía Ngự Tứ: "Cậu hai, rót cho vợ cậu một ly rượu mang qua đây."

"Chị ấy không thích uống rượu." Trong tay Ngự Tứ bưng bầu rượu nói.

"Nếu không thích uống rồi sẽ thích." Cô ta tự ý rót cho cô một ly rượu, ngoài mặt giả vờ tươi cười nói: "Nào, chúc mừng quỷ kế của cô thành hiện thực, thành công đuổi Dung Kim ra khỏi nhà họ Ngự, chúng tôi mời cô!"

"Cảm ơn." Cố Duyên đáp trả bọn họ bằng ột nụ cười ấm áp, nhận lấy ly rượu uống ực một hơi. Lúc ngẩng mặt lên mơ hồ nhìn thấy một cảnh đúng như dự đoán của cô phản chiếc trên tấm thủy tinh trên tường.

Trong đám người này, ai ai cũng mỉm cười, chỉ có Dung Kim sau lưng cô nắm chặt dao trong tay, vẻ mặt vô cùng hung tợn nhìn cô chằm chằm, dường như định dùng dao đâm cô vậy.

Cố Duyên không tin Dung Kim sẽ ngốc như vậy, dù sao nơi này cũng là địa phận nhà họ Ngự, xảy ra án mạng cô ta muốn trốn cũng không thể trốn thoát. Nhưng chó vội ắt sẽ vượt tường, trong cơn giận dữ Dung Kim giết người cũng không phải là không có khả năng.

Cô cười, để ly lên bàn: "Nào, lần này đến lượt tôi kính mọi người một ly rồi, cảm ơn các người đã quan tâm đến tôi."

Ngự Tứ ngồi đối diện cô, nếu như anh thực sự là Phong Tùy, anh nhất định sẽ cảnh giác với bầu không khí nguy hiểm xung quanh, dù sao anh cũng là

người vô cùng cảnh giác, nhất định sẽ ra tay cứu cô trong lúc cô gặp nguy hiểm, vậy thì muốn biết anh rốt cuộc có phải là Phong Tùy hay không, liều mạng một lần cô cũng chịu.

Nhưng, con dao Dung Kim nắm chặt trong tay lúc này lại hạ xuống, khiến cô mất công vô ích mất đi cơ hội nhìn rõ con người thật của Ngự Tứ.

Mọi người cứ cô nhìn tôi, tôi lại nhìn cô, không ai đưa tay bưng ly rượu lên.

Ngự Tứ đi tới, bắt lấy cánh tay đang lắc lư của cô nói: "Chị à, chị tới thật đúng lúc, bọn họ không cho em về ngủ, em sắp buồn ngủ chết rồi."

Cố Duyên thấy hai mắt anh đỏ lên, hai mắt vô thần, quả nhiên là dáng vẻ buồn ngủ lắm rồi. Vậy nên cô đứng dậy, đảo mắt nhìn mọi người một lượt nói: "Nếu mọi người không nể mặt như vậy, thì thôi bỏ đi, ngày mai tôi còn phải dậy sớm đi Lương Sơn thắp hương, không tiếp tục ở lại cùng các vị được."

Nói xong, kéo Ngự Tứ đi ra cửa quán bar.

Cố Duyên và Ngự Tứ đi rồi, trong chớp mắt Dung Kim giống như một quả bóng xì hơi ngả xuống ghế sofa, giọng điệu buồn khổ lên tiếng: "Thật hối hận không dùng một đao đâm chết cô ta!"

"Cậu điên rồi!" Cô gái vừa rồi đẩy cô ta một cái, buồn bực nói: "Giết cô ta rồi cậu còn có thể sống sót mà rời khỏi đất cả nhà họ Ngự sao? Sát nhân phải đền mạng đấy!"

"Nếu không phải làm sao bây giờ? Mình bây giờ nhìn thấy cô ta chỉ hận không giết được cô ta thôi!"

"Cho dù muốn giết cô ta cũng không thể giết ở đây, ngu ngốc!"

Mộng Châu chậm rãi nói: "Tớ thấy hay là thôi đi, dù gì nhà họ Ngự cũng đã bồi thường cho cậu rồi, vậy thì lấy số tiền đó rồi dời đi là được rồi, ở đây không sống được đâu, dùng mạng mình như vậy không đáng đâu."

Dung Kim không có mở miệng nói chuyện nữa, cũng không biết cô ta có nghe lọt tai không, mọi người nhìn nhau, cũng không còn hứng thú uống rượu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Không sợ đau

Cố Duyên dẫn Ngự Tứ quay về phòng ngủ, mở nước tắm đầy bồn sau đó đẩy anh vào phòng tắm rồi nói: "Tắm nhanh lên còn đi ngủ, khuya lắm rồi."

"Chị à, em tự tắm được mà." Ngự Tứ rất "hiểu chuyện" nói.

Cố Duyên không hiểu: "Sao bây giờ em lại muốn tự tắm? Trước đây không phải đều nhờ chị giúp sao?"

"Cha nói sau này phải tự tắm." Ngự Tứ đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Mười năm phút sau, Ngự Tứ từ trong phòng tắm đi ra, nước chảy đầy trên tóc trên mặt, Cố Duyên cầm chiếc khăn lông khô giúp anh lau tóc rồi cố tình giả vờ hỏi: "Sao lại có vết thương trên lưng em vậy?"

Ngự Tứ lắc đầu.

Cố Duyên lại hỏi: "Bị lúc nào vậy?"

Ngự Tứ vẫn lắc đầu: "Em không biết."

"Em không thấy đau sao?"

"Nam tử hán đại trượng phu sợ gì đau chứ."

"... "

Cố Duyên không hiểu rốt cuộc anh thực sự không biết hay giả vờ không biết nữa, nếu anh chỉ là Ngự Tứ, không biết mình bị thương cũng là chuyện bình thường, bởi vì đêm tân hôn khi anh phát bệnh đã bị thương ở trán, nhưng anh lại không có cảm giác gì.

Sáng sớm hôm sau, Cố Duyên đã bị tiếng phá cửa bước vào đánh thức, theo bản năng cô ngồi dậy, nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của Dung Kim đang nhìn mình chằm chằm.

Bên cạnh Cố Duyên, Ngự Tứ vẫn đang suy giấc.

Cô tức giận trừng mắt nhìn Dung Dỳ: "Cô Dung này, cô không lo thu dọn đồ đạc ra khỏi đây đi, chạy tới đây gõ cửa phòng tôi làm gì?"

Hôm nay là ngày Dung Kim phải đi khỏi nhà họ Ngự, Cố Duyên đương nhiên biết cô ta xông vào đây là muốn làm gì, nhưng cô không sợ hãi, cũng không hoảng sợ.

"Cố Duyên. Xem như cô lợi hại, sẽ có ngày cô gặp báo ứng thôi. Đến lúc đó chắc chắn cô sẽ còn khổ hơn tôi, thảm hơn tôi, cô cứ chờ mà xem." Dung Kim nói xong những lời này, quay người bừng bừng khí thế nghênh ngang bỏ đi.

Những lời nguyền rủa cứ văng vẳng bên tai Cố Duyên, cô ta rời đi với khuôn mặt ác độc, trong lòng cô không kìm được mà run lên, người trước nay chưa từng tin vào quỷ thần, không tin vào những lời thề độc hay những lời nguyền rủa như cô cũng đã thấy trong lòng nguội lạnh vì phần, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cô hít một hơi thật sâu, nằm xuống giường, cười gượng trong lòng. Giữa người với nhau sao cứ nhất định phải đấu đá nhau như vậy? Không thể hòa thuận chung sống, cùng nhau trải qua những tháng ngày hạnh phúc được hay sao?

Mà quyết đấu đến cùng thì có được cái gì?

Cố Duyên quay đầu nhìn Ngự Tứ đang say giấc, anh vẫn là tốt nhất, không tranh đấu không cướp đoạt, bị ức hiếp cũng ngây ngô vui vẻ cười với người ta.

Không biết anh có thoải mái, vui vẻ như những gì biểu hiện ra bên ngoài hay không?

Cô lặng lẽ nhìn Ngự Tứ, định nhìn khuôn mặt tuấn tú đó xem có nhìn ra điều gì không, nhưng chẳng thấy được điều gì cả.

Cố Duyên ăn sáng xong liền đi ra ngoài, một mình đến Lương Sơn.

Lúc đi ra ngoài, Ngự Tứ đòi đi theo cô, cô không đồng ý, bởi vì buổi chiều cô còn phải đi gặp ông cụ Cố và hai chị em Sương Sương với Xinh Xinh.

Cố Duyên tự mình lái xe đi ra ngoài, trên đường đi đến Lương Sơn, tâm trạng cô luôn trong trạng thái hồi hộp căng thẳng, thỉnh thoảng lại quan sát tình hình qua chiếc gương chiếu hậu.

Cô cũng không phải là tín đồ gì gì đó, đến Lương Sơn thắp hương chẳng qua cũng chỉ là cái cớ mà thôi, mục đích thực sự... chỉ có cô mới biết.

Lương Sơn nằm trên đoạn đường ở phía đông Tân Thành, trên núi có một pho tượng Quan Thế Âm và các tượng Phật khác, nơi này mỗi năm Cố Duyên chỉ đến một lần. Trên đường đi cũng không phát hiện điều gì bất thường, điều này khiến cô có chút bất ngờ và thất vọng.

Khi sắp tới Lương Sơn, Cố Duyên tạm dừng xe ở ven đường, khoảng mười phút sau, quả nhiên cô thấy phía sau có một chiếc xe rất khả nghi tiến lại gần cô, dừng xe cách chỗ cô khoảng hai trăm mét.

Thấp thoáng xa xa, nhưng cô có thể nhìn thấy một người đàn ông đeo kính râm ngồi ở ghế lái, đang cầm điện thoại không biết là đang nói chuyện với người khác thật hay là che giấu thủ đoạn dừng xe bên đường của mình.

Để xác nhận đối phương có thực sự đang theo dõi mình không, Cố Duyên khởi động xe, đối phương cũng khởi động xe, đi theo cô suốt cả đoạn đường đến bãi đỗ xe của ngôi chùa trên đỉnh núi Lương Sơn.

Lúc này, Cố Duyên có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng đối phương đến là để theo dõi mình, đây chính là kết quả mà cô đang mong đợi.

Tối hôm qua cô chỉ thuận miệng nói trước mặt Dung Kim rằng sáng nay cô sẽ tới Lương Sơn để thắp hương, không ngờ cô ta phái người đi theo thật. Xem ra tối hôm qua cô ta giơ dao lên không phải vô ý, mà là cố ý, ý đồ giết người của cô ta quả nhiên không hề nhỏ.

Cố Duyên bỏ kính râm xuống, bước nhanh về phía ngôi chùa, lúc đi qua bãi đỗ xe, cô không ngờ lại nhìn thấy hai dáng người quen thuộc từ trong chùa đi ra, là Phong Tùy và Dao Trụ.

Cô ngây người, kinh ngạc nhìn hai người cười cười nói nói đi từ trong chùa ra, trong tay mỗi người còn cầm một quẻ màu hồng, rõ ràng là quẻ vừa mới rút từ trong chùa ra.

Quả nhiên Phong Tùy đến rồi, nhưng dù nhìn thế nào cũng không nhìn ra anh đến đây vì cô. Nhìn dáng vẻ của anh, rõ ràng đã đến từ rất sớm, cùng Dao Trụ cầu nguyện rút quẻ cũng xong rồi, chuẩn bị ra về....

Cố Duyên liếc mắt nhìn khắp bãi đỗ xe, thấy chiếc Bugatti của Phong Tùy đỗ ở một góc bên cạnh chiếc xe taxi, mà anh với Dao Trụ đang đi về phía chiếc xe đó.

Lần này cô mạo hiểm đến đây, chỉ hy vọng có thể gặp được Phong Tùy, bởi vì mỗi lần cô gặp khó khăn hay những lúc gặp nguy hiểm Phong Tùy đều sẽ xuất hiện tới cứu cô, cô cho rằng lần này Phong Tùy nhất định sẽ xuất hiện.

Mấy ngày nay cô đã thử liên lạc với Phong Tùy, nhưng đến cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng Phong Tùy đâu, A Kim nói với cô Phong Tùy đã đi công tác ở nước ngoài, cô không biết lý do này có đáng tin không nữa.

Không ngờ Phong Tùy lại xuất hiện ở đây, nhưng lại xuất hiện như thế này.

Cô cứ đứng ngây người ở giữa bãi đỗ xe nhìn Phong Tùy và Dao Trụ từ trong chùa đi ra, đi tới bãi đỗ xe, rồi đi tới bên cạnh chiếc Bugatti mở cửa chuẩn bị lên xe.

Bởi vì đứng ở giữa đường, nên Cố Duyên bị tiếng còi ô tô làm giật mình, cô định thần lại, quay đầu nhìn thấy một chiếc xe màu đen chẳng biết đã dừng ở đó từ lúc nào, người đàn ông thò quả đầu tron vo ra ngoài của xe mắng cô: "Muốn chết à? Còn không mau tránh ra cho tôi."

"Xin lỗi." Cố Duyên áy náy cúi người xin lỗi, tránh sang một bên.

Ấy vậy mà một chút rắc rối nhỏ này lại thu hút ánh mắt của Phong Tùy và Dao Trụ, chiếc xe màu đen chậm rãi đi qua, Cố Duyên bắt gặp ánh mắt của Phong Tùy, hoảng hốt vội vàng quay người bước nhanh về phía trước.

Nhưng Phong Tùy cũng vừa bước nhanh tới, vừa gọi tên cô.

Cố Duyên đi càng nhanh, tiếng bước chân trầm ổn của Phong Tùy cũng càng lúc càng tiến lại gần, cuối cùng, anh cũng đuổi kịp cô, nắm lấy canh tay cô kéo cô lại, nhíu mày: "Sao em vẫn giống như trước nhìn thấy anh là bỏ chạy vậy?"

Cố Duyên cười gượng, quay đầu nhìn sang Dao Trụ đang đứng bên cạnh chiếc Bugatti nói: "Chỉ là em không muốn làm kỳ đà cản mũi hai người thôi."

"Anh còn chẳng để ý, em để ý làm gì chứ?"

"... "

Cố Duyên không nói gì, Phong Tùy hỏi cô: "Mới sáng sớm em chạy đến đây làm gì?"

"Chẳng phải anh còn đến sớm hơn sao?"

"Câu hỏi hiện tại của anh là em đến đây để làm gì."

"Em muốn đến cầu bình an thay đứa con đã mất của em, để nó sớm được lên thiên đường." Cố Duyên thuận miệng bịa ra một câu.

Phong Tùy tỏ ra nghi ngờ, đánh giá cô: "Em tin vào cái này sao?"

"Mặc kệ tin hay không tin, dù gì cũng chẳng có việc gì làm, nên em đến thử một lần." Cố Duyên nói xong, liền liếc nhìn Dao Trụ, vốn muốn nhắc anh nên về rồi. Nhưng lúc đó Phong Tùy lại nói với cô một câu: "Em chờ anh một lát."

Nói xong bèn xoay người đi về phía Dao Trụ, Cố Duyên thấy anh nói với Dao Trụ vài câu, sau đó đưa chìa khóa xe cho cô ta. Sau đó Dao Trụ đưa mắt nhìn về phía cô, đi vòng sang bên ngồi lái rồi mở cửa ngồi vào trong xe.

Chiếc Bugatti chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe, người đàn ông lạnh lùng vô tình như Phong Tùy mà lại để người ta tự lái xe đi, Cố Duyên quả thực không còn gì để nói.

"Nếu đã là cầu cho con được bình an, thì người làm cha như anh không có lý do gì mà vắng mặt được, đi thôi, chúng ta cùng đi." Anh quen thói khoác vai cô, ôm cô đi vào trong chùa.

Lý do này quả thực quang minh chính đại quá đi.

Cố Duyên lại một lần nữa cảm thấy cạn lời, cô quay đầu lại nhìn góc nghiêng xinh đẹp của anh: "Anh không cảm thấy mình rất vô tình sao? Lần nào cũng làm người ta tổn thương như vậy."

Khi nói những lời này, ánh mắt cô đang quan sát thật kĩ khuôn mặt của Phong Tùy, cố nhìn rõ xem khuôn mặt anh rốt cuộc là thật hay giả.

Chỉ lúc xem phim cổ trang cô mới thấy thuật dịch dung, chứ chưa bao giờ nghe nói trong đời thực, lẽ nào Phong Tùy đã sử dụng thuật dịch dung trong truyền thuyết đó sao? Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống.

Chẳng lẽ là do cô đã suy nghĩ nhiều rồi?

"Em lúc nào cũng lo rất nhiều chuyện." Phong Tùy nhìn cô một cái rồi cười.

Cố Duyên không nói thêm lời nào, hai người cùng đi vào trong chùa cầu bình an, thắp hương, rồi xin quẻ. Lúc Phong Tùy rút quẻ, cô lén lút đi ra ngoài, ánh mắt không ngừng tìm kiếm nơi bãi đỗ xe, thấy chiếc xe theo dõi cô đang di chuyển ra ngoài, hiển nhiên đã từ bỏ việc theo dõi cô.

Rõ ràng, bọn họ đột nhiên thấy bên cạnh cô xuất hiện một Phong Tùy, đành phải từ bỏ.

Lại là Phong Tùy cứu cô.

Chỉ là lần này Phong Tùy cứu cô rốt cuộc là vô tình hay cố tình? Cô không biết, nếu là cố tình, như thì Phong Tùy thực sự quá thông minh xảo quyệt rồi.

Cô quay lại, thấy Phong Tùy đứng ở trong đang chăm chú đọc giải nghĩa nội dung trên quẻ, vô cùng nghiêm túc và cẩn thận.

Theo như cô biết, Phong Tùy cũng không để ý đến mấy thứ này lắm, sao đột nhiên lại tin như vậy?

Phong Tùy đi tới, đưa cho cô một quẻ rồi cười nói: "Đây là quẻ mới xin của em, nói năm nay em có mệnh đào hoa, lại còn là một bông hoa đào lớn nữa."

Cố Duyên nhìn qua một lượt quẻ đó, nghĩ thầm mệnh đào hoa này không phải là Ngự Tứ đấy chứ? Đó mà cũng được coi là đào hoa lớn sao?

"Em không tin mấy cái này đâu." Cố Duyên nhét lại quẻ đó vào tay anh.

Phong Tùy vội vàng đặt ngón tay trỏ lên môi cô, nói: "Những lời như vậy không được nói trước mặt Bồ Tát đâu, người sẽ oán giận em đấy."

Cố Duyên ngậm miệng lại, xoay người về phía Bồ Tát chắp hai tay vái một lạy, sau đó quay người đi về phía bãi đỗ xe.

Phong Tùy kéo lấy cánh tay cô, chỉ vào cây duyên ở bên cạnh: "Đi, chúng ta đi mua dây tơ hồng để treo lên."

Dây tơ hồng, với anh, hình như không thích hợp lắm.

Cố Duyên theo bản năng muốn chống cự, nhưng Phong Tùy lại thể hiện bản tính ngang ngược của mình, mạnh mẽ kéo cô đến trước cây nhân duyên hỏi giá dây tơ hồng. Lúc nghe thấy giá của nó là 700.000 đồng hai dây, Cố Duyên kinh ngạc kêu đắt quá, sống chết gì cũng không chịu mua.

Phong Tùy mua hai dây, nhét vào tay cô một dây mỉm cười nói: "Nhân duyên là thứ vô giá, đừng so đo tính toán một chút tiền như vậy, qua đây."

Cố Duyên tức giận bất bình lên tiếng oán trách: "Đây đúng là ăn cướp mà, một đồng cũng có thể mua được rồi mà dám bán 350.000 đồng, chỉ có những người có tiền như anh mới bị hắn lừa..."

Phong Tùy kéo cô đến dưới cái cây, buộc sợi tơ hồng cầm trong tay lên cành cây, thấy Cố Duyên chậm chạp không nhúc nhích, bèn hỏi cô: "Sao vậy? Dù sao cũng đã mua rồi, mau treo lên đi."

Cố Duyên ngẩng đầu đánh giá những sợi dây màu đỏ trên cây, trong lòng không hiểu tại sao có thể có những người nhạt nhẽo đến mức đi làm mấy chuyện nhạt nhẽo như thế này. Lẽ nào nhân duyên quan trọng với một người đến như vậy sao? Xem ra là thật rồi.

Ngay cả Phong Tùy cũng ngây thơ như vậy, huống chi là những đôi nam nữ bình thường đó?

"Dây tơ hồng của anh với Dao Trụ treo ở đâu vậy?" Cô không tự chủ được mà buột miệng hỏi câu này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Không thể tin cậy phụ nữ lái xe

Phong Tùy ngẩn người ra, anh lập tức lấy sợi dây màu đỏ trong tay của cô treo vào sợi dây bên cạnh anh, vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô.

Anh không trả lời, Cố Duyên lấy lại tinh thần, trong lòng có chút hối hận vì bản thân nhiều chuyện. Đồng thời âm thầm suy đoán sự im lặng của anh có ý nghĩa gì? Anh và Dao Trụ không treo sợi dây nhân duyên? Hay là không muốn nói cho cô biết treo ở đâu?

"Anh không sợ em tháo nó à?" Để làm dịu đi bầu không khí giữa hai người, Cố Duyên cố ý cười trêu đùa anh.

"Nếu như em tháo thì tốt rồi, chứng minh trong lòng em vẫn yêu anh."

"Anh và Dao Trụ đến sớm như vậy, cũng cầu bình an sao?" Cố Duyên cố hết sức gia tăng tốc độ đuổi kịp bước chân của anh.

Thực ra điều mà cô muốn hỏi là anh và Dao Trụ sao lại đến sớm như vậy, mấy giờ xuất phát, có phải hai người họ cùng nhau qua đêm ở căn biệt thự bên bờ biển hay không. Chỉ là, nếu Phong Tùy thực sự giấu cô ta, sao có thể thành thật trả lời những câu hỏi của cô được chứ?

"Cô ấy muốn đến, anh sẽ đến cùng cô ấy." Quả nhiên, Phong Tùy chỉ trả trả lời đơn giản như vậy, thế là cô từ bỏ tìm hiểu sự thật từ chính miệng của anh.

Xe của Phong Tùy bị Dao Trụ lái đi, anh chỉ có thể ngồi xe của Cố Duyên, ngồi trên xe, Cố Duyên cầm vô lăng hỏi anh: "Anh định ở đâu?"

“Biệt thự cạnh bờ biển.” Phong Tùy nhìn cô: “Hay là để cho anh lái xe đi.”

Cả đời anh chưa từng ngồi xe phụ nữ lái, không phải là không yên tâm mà là cảm thấy không tốt.

“Không sao đâu, độ an toàn của chiếc xe này rất cao, anh yên tâm đi.”

“Là bác trai Hách mua cho em à?”

“Chiếc xe này có giá hơn ba mươi ba tỷ, ngoài ông ấy ra còn có ai cho nữa?” Cố Duyên nói xong, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Em nói ông ấy đừng mua vì em rất ít khi đi ra ngoài, nhưng ông ấy nhất quyết mua.”

Trong lòng cô biết rõ, Phong Hách muốn bù đắp cho cô về mặt vật chất, nhưng cô vốn dĩ không cần bất kì bù đắp nào cả, trước đây cô lưu lạc bên ngoài cũng không phải lỗi của Phong Hách, vốn dĩ không cần thiết phải bù đắp.

Những điều này Phong Hách đều không hiểu, ông ấy cho rằng Cố Duyên thích xe hàng hiệu giống những cô gái khác. Mà cô lại là con gái duy nhất của ông, ông muốn con gái mình cũng phải sống hạnh phúc giống như họ.

“Nếu như anh là chồng của em, anh sẽ không để em lái xe, lại càng không mua xe cho em.”

“Ý của anh là mỗi lần ra khỏi nhà anh sẽ đích thân đưa đón em?”

“Đúng thế.” Phong Tùy trả lời rất nghiêm túc.

“...”

Trong lòng Cố Duyên chớp mắt cảm thấy ấm áp, người đàn ông huyền bí vô tình lạnh nhạt như vậy đang ở trước mặt cô đây sao? Anh ấy có thể làm được sao?

Cô không tin, không dám tin.

“Cẩn thận.” Phong Tùy đột nhiên lên tiếng, Cố Duyên hoàn hồn, vừa kịp tránh một người qua đường.

“Thấy chưa, đúng là không thể tin cậy phụ nữ lái xe được.” Phong Tùy vẫn cầm vô lăng, sắc mặt có chút khó coi.

Cố Duyên vẫn chưa kịp hoàn hồn, trong lúc nhất thời có chút ngây người ra, cho mãi đến khi Phong Tùy vỗ vào đầu cô một cái, cô mới tập trung trở lại, cô vừa cầm vô lăng vừa cười ngượng ngùng: “Ngại quá, vừa nãy không chú ý đến tình hình giao thông.”

“Lúc lái xe có thể ngây người ra sao?”

“Xin lỗi.”

“Em đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Cố Duyên lắc đầu, cũng không thể nói cho anh biết cô đang suy nghĩ đến anh.

“Xuống xe, mở cửa xe cho anh.” Phong Tùy ra lệnh.

Cố Duyên không muốn tranh luận với anh, ngoan ngoãn dừng xe ở bên đường, hai người đổi vị trí, Phong Tùy lại hỏi: “Lát nữa em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi thăm ông nội, lâu lắm rồi chưa thăm ông.” Cố Duyên nghĩ một lát: “Hay là xe cho anh dùng trước, đến lúc đó anh lái xe về nhà họ Phong là được.”

“Anh đưa em đến nhà ông nội, sau đó sẽ đi đón em.” Phong Tùy ra quyết định thay cô, Cố Duyên định nói không cần nhưng lại nhìn thấy gương mặt kiên trì của anh, đành thôi.

Từ sau khi quay về nhà họ Phong, Cố Duyên trở lại nhà họ Cố hai lần, lần đầu tiên cô trở lại bị ông Cố đuổi ra ngoài, lần thứ hai đến lúc ông Cố đi ra ngoài, hôm nay là lần thứ ba, cũng là lúc ông Cố đi làm.

Thấy cô trở về, ông cụ Cố vui vẻ, kéo tay cô ân cần hỏi han, hỏi cô có quen khi ở nhà họ Phong hay không, Cố Duyên gật đầu.

Cô nhìn cửa phòng đóng chặt của cha mẹ, hỏi: “Bây giờ cha mẹ cháu vẫn tốt chứ ạ?”

Ông cụ Cố thở dài yếu ớt, nói: “Cha cháu vẫn tốt, mẹ con không tốt cho lắm, cả ngày nhắc đến Phong Thanh mãi, không thì cũng ngồi thẫn thờ trong phòng không ra ngoài, cứ tiếp tục như thế, ông sợ mẹ cháu sẽ bị bệnh tâm thần mất.”

“Bây giờ mẹ cháu có ở trong phòng không?”

"Có, cháu đi khuyên mẹ cháu đi."

"Dạ." Cố Duyên đứng lên, đi đến cửa phòng ngủ của Diêu Tố gõ hai tiếng, sau đó đẩy cửa đi vào.

Phòng ngủ không lớn, rèm cửa sổ mở một nửa, một chùm tia sáng lờ mờ trong phòng, xuyên thấu trong mùa đông nên có chút âm u lạnh lẽo, còn Diêu Tố lúc này đang đầu bù tóc rối ngồi trong đống chăn nhìn chằm chằm vào cái gì đó.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Diêu Tố, Cố Duyên đã cảm thấy bà ấy vô cùng đẹp, khuôn mặt và vóc dáng đẹp hơn hẳn so với những người cùng tuổi, chính vì có một người mẹ xuất sắc như vậy nên mới sinh ra một đứa con đẹp trai như Phong Thanh.

Nhưng Diêu Tố ngày hôm nay, mới ba năm ngắn ngủi lại hoàn toàn như biến thành người khác vậy, vẻ mặt ủ rũ, đầu tóc rối bời, lôi thôi lếch thếch...

Nếu như Phong Thanh thấy bà ấy như vậy, nhất định sẽ rất đau lòng.

"Mẹ." Cố Duyên đứng ở ngoài cửa gọi một tiếng thân thiết.

Diêu Tố ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy cô, bà nhếch miệng cười nhạt rồi nói: "Con đến rồi."

"Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì thế?" Cô đi vào ngồi bên cạnh giường của Diêu Tố, trước mặt bà là những tấm hình rải rác khắp nơi, đều là hình của Phong Thanh.

Cố Duyên cầm lấy mấy tấm hình rồi nhìn chúng, cô phát hiện rất nhiều tấm hình đều là ảnh của Phong Thanh hồi nhỏ, Phong Thanh hồi nhỏ cũng là một cậu bé đẹp trai. Ảnh chụp Phong Thanh lúc đó Cố Duyên đều đã xem qua nhưng vẫn rất nghiêm túc nhìn ảnh Phong Thanh.

Từng tấm ảnh, từng khuôn mặt buồn vui trong đó, tất cả đều quen thuộc với cô, đã lâu cô không gặp Phong Thanh!

Trong đó còn có một vài tấm ảnh mấy năm gần đây, có ảnh cô và anh chụp chung với nhau. Trong đó có mấy tấm là ngày sinh nhật của cô năm hai mươi hai tuổi, Phong Thanh ôm cô, cùng cô thổi hai mươi hai cây nến. Cô nhớ lúc đó cô và anh đều cầu nguyện: Mãi mãi ở bên nhau!

Nhìn những tấm hình này, khóe mắt của cô đột nhiên nóng lên, cô đặt ảnh trở về trước mặt Diêu Tố.

Sau khi Phong Thanh đi, cô cũng không dám xem bất kì thứ gì có liên quan đến anh, đặc biệt là ảnh của anh.

"Những thứ này đều từ trong phòng của Phong Thanh, có nhiều thứ mẹ chưa từng thấy qua." Diêu Tố cười khổ sở, đẩy một tấm ảnh bà và Phong Thành chụp chung cho cô: "Con xem, Phong Thanh hồi đó thật ngoan, nhìn thế nào cũng không giống người không cần mẹ ruột."

Cố Duyên cầm lấy tấm ảnh bà đưa cho cô nhưng không hề nhìn nó, mà lại đặt nó trở về chiếc hộp, sau đó cũng xếp từng tấm ảnh vào đó. Thu dọn xong, cô kéo tay của Diêu Tố nhẹ nhàng nói: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, anh Phong Thanh không phải là không cần mẹ, anh ấy nhất định sẽ trở về bên mẹ thôi, vì vậy mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe cho thật tốt."

"Sẽ không đâu, nó sẽ không trở về nữa đâu..."

"Chỉ cần mẹ kiên trì thì nhất định đợi được anh ấy." Cố Duyên nghẹn nào nói.

Thực ra bản thân cô cũng không tin Phong Thanh sẽ trở lại, Phong Thanh bị thương nặng như vậy, đến cả bác sĩ đều nói anh ấy sẽ không tỉnh lại nữa, làm sao có thể trở về chứ? Cô an ủi Diêu Tố đồng thời cũng tự an ủi chính bản thân, cho mình niềm tin, cô vô cùng hy vọng điều này sẽ trở thành hiện thực.

"Con không cần nói nữa." Diêu Tố lắc đầu, lau nước mắt trên mặt.

Bà ấy như vậy khiến Cố Duyên làm sao yên tâm được đây? Cô bất đắc dĩ thở dài: "Mẹ đừng khóc nữa, chúng ta vẫn phải sống, không phải sao?"

Đúng là vẫn phải sống, sau khi Phong Thanh mất, liên tiếp mất con, lúc đó bà không muốn sống nữa, nhưng không phải vẫn cố gắng đến tận bây giờ sao? Mặc dù bà đã phải trải qua những tháng vô cùng đau khổ và mệt mỏi.

"Mẹ biết, nhưng mẹ không kiềm chế nổi bản thân nhớ nó."

Cố Duyên kéo tay, nắm chặt tay bà, cổ họng như bị thứ gì chặn ngang, không nói ra lời.

Cô cũng không kiềm chế được bản thân nhớ anh, hiện giờ anh đang ở đâu, rốt cuộc vẫn ở trên đời này hay sẽ không trở lại nữa. Cho dù anh trở lại làm anh trai ruột của cô, cô cũng bằng lòng.

Hai người im lặng một hồi, Diêu Tố lại lau nước mắt trên mặt lần nữa, nhìn cô hỏi: "Dạo này con khỏe không?"

"Con vẫn tốt ạ." Cố Duyên khổ sở nuốt xuống cổ họng.

Diêu Tố lại lắc đầu cười khổ: "Làm sao có thể tốt được, mất con, con nhất định sẽ rất đau lòng, đều tại mẹ không nén được sự tức giận..."

"Mẹ, con không trách mẹ đâu."

"Nhưng mẹ không thể không trách bản thân mình được."

"Con còn trẻ mà mẹ, lúc nào muốn lại mang thai một đứa nữa là được." Cố Duyên kiên nhẫn an ủi bà, những lời này Phong Tùy cũng đã từng nói với cô, mang thai thêm đứa nữa, nhưng đứa trẻ này không còn, sao cô không đau lòng được chứ?

Cô không trách Diêu Tố, không phải là bởi vì cô không thương, không nhớ con của cô, mà là... cho dù có trách bà ấy đi chăng nữa thì có thể cứu vãn được gì chứ?

Diêu Tố cũng là một người đáng thương!

"Con trở về cũng tốt, có Phong Hách cưng chiều con, con nhất định sẽ rất vui vẻ, hạnh phúc, sau này con sống cho thật tốt nhé."

Bà đuổi khéo!

Cố Duyên buồn bã trong lòng, Diêu Tố mặc dù không oán trách cô, nhưng vẫn không chấp nhận cô lại một lần nữa, ngay cả việc cô muốn nói chuyện nhiều với bà, nói hết câu với bà, bà cũng không bằng lòng, xem ra sự ra đi của Phong Thanh đã trở thành một đường ranh giới rõ ràng giữa hai người họ.

Cô không nói gì thêm, gật đầu, xoay người đi ra phòng ngủ.

Từ sau khi đi ra khỏi phòng của Diêu Tố, Cố Duyên lên tầng hai, dự định trở về phòng ngủ của cô xem một lát, lúc đi qua phòng ngủ của Phong Thanh, cô bất giác dừng bước chân của mình, lặng lẽ nhìn cửa phòng đóng chặt.

Cô không có dũng khí đẩy cửa vào, cũng không cần thiết phải vào, vào rồi lại thấy vật nhớ người. Cô rời ánh mắt khỏi cửa phòng của Phong Thanh, đi vào phòng ngủ của cô.

Phòng ngủ của cô không có khác biệt gì so với trước đây, cô cho rằng ông Cố sẽ vứt tất cả những thứ có liên quan tới cô, sau đó sẽ đóng cửa phòng cô lại, cũng không hoan nghênh cô trở về. May mắn, quan hệ hòa thuận của nhà họ Cố cũng không đến mức hỏng bét như vậy.

"Sao vậy? Không khuyên được ư?" Ông cụ Cố đi tới.

Cố Duyên lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ.

"Ông cũng không khuyên được." Ông cụ Cố thở dài, lắc đầu: "Một ngôi nhà đang yên đang lành lại tan nát, thực sự thiệt thòi cho cháu quá."

"Ông nội, cháu không sao." Cố Duyên đi về phía ông cụ, nắm tay ông an ủi: "Ông nội cũng đừng nản lòng, mẹ cháu là vì quá đau lòng mà thôi, đợi qua thời gian này sẽ tốt trở lại. Hơn nữa, sau này cháu sẽ đến thăm ông thường xuyên hơn."

"Phong Hách không truy cứu trách nghiệm của nhà họ Cố, chúng ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi, mặc dù ông cũng rất muốn cháu trở về nhưng sau này cháu ít đến một chút, tránh cho ông ấy không vui."

"Sẽ không đâu, cha cháu rất biết lý lẽ, ông ấy sẽ không ngăn cản cháu trở về đâu." Cố Duyên nhìn xung quanh phòng ngủ, tất cả đều tự tay cô bố trí, đều là những thứ quen thuộc với cô. So với phòng ngủ rộng lớn sang trọng của nhà họ Phong kia, cô thà ở đây còn hơn.

Chí ít ở đây cô rất tự do, không cần ra cổng đều có quản gia hỏi, sau đó vội vàng sắp xếp tài xế và lộ trình, trong toàn bộ lộ trình không có một chút cảm giác tự do cá nhân gì cả.

Cô biết đây là ý của Phong Hách, cũng là sự quan tâm của ông đối với cô, vì thế cô mới cảm thấy không tự nhiên.

"Xem kìa, Duyên Duyên nhà chúng ta đúng là hiếu thuận, đúng là có lương tâm." Ông cụ Cố cười ha ha, cười xong lại lập tức nhìn cô tiếc nuối: "Đáng tiếc cháu không phải cháu ruột của nhà hộ Cố chúng ta, không giữ được..."

"Ông nội, ông lại thế nữa rồi."

"Ông chỉ là xúc động một chút." Ông nội Cố kéo tay cô, cười ha ha: "Cho dù cháu là cháu ruột đi chăng nữa, gả cho nhà khác cũng là của người ta thôi, được rồi, cháu nghỉ ngơi một chút đi, ông đi xem người giúp việc làm xong bữa trưa hay chưa."

Ông cụ Cố nói rồi xoay người đi về phía cửa phòng, Cố Duyên nói: "Ông nội, hay để cháu đi cho."

"Thôi, hiếm khi cháu mới về một lần."

Ăn xong cơm trưa, Cố Duyên đi ra bên ngoài dạo một vòng cùng với ông cụ Cố, sau đó cô hẹn gặp mặt chị em Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh.

Dương Xinh Xinh la hét vừa mới được cho một tấm thẻ ngân hàng có giá trị mấy trăm triệu từ tay một chàng trai nhà giàu, cô muốn tiêu hết, Cố Duyên đành phải đồng ý đi cùng.

Ba người hẹn nhau ở Thành Nghiệp. Vừa mới gặp mặt, Dương Xinh Xinh nắm lấy cánh tay của Cố Duyên, lắc lư: "Cô Phong, chị em tớ vẫn nhận được

sự coi trọng của cậu, tớ nghĩ kĩ rồi, thẻ ngân hàng tớ giữ lại trước, cậu mời tớ đi dạo Thành Nghiệp đi. Tớ không tham lam đâu, mời tớ đi một buổi chiều là đủ rồi."

Dương Sương Sương nói xen vào: "Duyên Duyên, cậu tuyệt đối không được đồng ý với em ấy, em ấy sẽ tiêu hết tiền của cậu đấy.

"Chị à, chị quá coi thường thực lực của Duyên Duyên rồi đấy, cho em hai mươi năm cũng không tiêu hết tiền của anh ta, Duyên Duyên, cậu nói đúng không?" Dương Xinh Xinh chớp chớp đôi mắt nhìn Cố Duyên, vẻ mặt mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Mối quan hệ gì chứ_

Thực lực của tập đoàn Phong Thị ai ai cũng biết, Dương Xinh Xinh cũng không phải kẻ ngốc.

Dương Xinh Xinh nói như vậy, Cố Duyên cũng không tiện từ chối, đành phải đồng ý.

Tuy cô trở nhà họ Phong, Phong Hách cũng cho cô rất nhiều loại thẻ, nhưng cô đều từ chối, vì cô bình thường rất ít đi mua đồ. Cho dù phải mua cô cũng không quẹt thẻ ngân hàng.

Yêu cầu của Dương Xinh Xinh cô không thể không đáp ứng được, nhưng ngoại trừ thói quen mang mấy triệu bên người ra thì cô không có nhiều tiền hơn, nhất thời cô cảm thấy khó xử.

Ngồi trên xe, Cố Duyên lưỡng lự một hồi lâu mới dám lấy dũng khí gọi điện thoại cho Phong Hách.

Đặc biệt gọi điện thoại xin tiền Phong Hách, điều này khiến cô khó xử...

Tuy là ông ấy sẽ không hỏi nhiều, nhưng trước đây rõ ràng chính cô nói không cần thẻ của ông ấy, lại còn nói những lời cực kỳ hay, nào là không thích đi mua sắm, nào là bản thân có tiền...

Điện thoại kết nối, người bắt máy chính là thư kí của Phong Hách, thư kí vừa nghe điện thoại của cô Phong, cung kính nói cho cô biết Phong Hách đang họp, cũng hỏi cô muốn vào phòng họp gọi người hay không.

Bây giờ là cuối năm, nhất định có rất nhiều cuộc họp lớn nhỏ quan trọng phải họp, tốt hơn hết là không làm phiền đến ông ấy. Cố Duyên tắt điện thoại, đang định mở miệng nói với Dương Xinh Xinh đổi ngày khác, Dương Xinh Xinh lại mở miệng trước cô: "Ngày mai tớ muốn đi tham gia tiệc với sếp Chung, nghe nói bạn gái anh ấy cũng đến dự tiệc. Cô gái nhà giàu mới nổi kia, cả ngày lái xe BMW khoe mẽ khắp nơi. Vì vậy, tớ nhất định phải đẳng cấp hơn cô ta, tớ nghĩ kĩ rồi, tớ phải mua cái túi Hermes mới nhất..."

"Em không phải có chiếc xe đắt gấp mười lần cô ta sao, mua túi Hermes làm gì?" Dương Sương Sương cạn lời.

"Vậy cũng không thể lái chiếc xe hơn ba mươi ba tỷ được, đeo cái túi gần hai triệu không hợp gì cả."

"Em không lo lắng sếp Chung kia sẽ cảm thấy em quá hư vinh sao? Dù sao ngay cả một người cha giàu mới nổi em cũng không có." Cố Duyên cũng đứng bên cạnh không nói gì.

Dương Sương Sương liếc nhìn Dương Xinh, khuôn mặt khinh bỉ: "Em ấy lừa người ta cha em ấy mở công ty trang sức, tớ cảm thấy xấu hổ hộ em ấy mất."

Dương Xinh Xinh cười he he rồi gãi đầu: "Nếu không như vậy người ta sẽ khinh thường em."

"Sếp Chung kia cũng có thể chấp nhận cậu lừa dối anh ta sao?" Cố Duyên bày tỏ quan điểm: "Người đàn ông ngu ngốc như vậy, cậu cần gì ở anh ta chứ?"

"Không phải em ấy lái xe Lamborghini sao? Cho dù em ấy nói là con gái của hoàng đế người ta cũng tin." Dương Sương Sương tiếp tục nhìn một cách khinh bỉ: "Em ấy còn lâu mới quan tâm đàn ông ngu hay không, chỉ cần có tiền là được rồi."

"Tất nhiên rồi, em không tốt số như Cố Duyên." Khuôn mặt Dương Xinh Xinh đầy đố kị và ước ao: "Đầu tiên là được gả vào một nhà giàu, gặp một ông chủ, ma xui quỷ khiến lại trở thành con gái của tập đoàn Phong Thị. Em chỉ muốn giống như vậy thì không cần phải mệt mỏi rồi, ông trời thật thiên vị."

Sắc mặt của Cố Duyên trầm xuống, ông chủ... Dương Xinh Xinh lại có thể đặt biệt danh cho Phong Tùy là ông chủ sao? Có thể khó nghe hơn nữa không?

Nhưng, mối quan hệ giống như cô và Phong Tùy, nếu không gọi là ông chủ thì được coi là mối quan hệ gì chứ?

Thật xấu hổ, Cố Duyên che mặt tỏ vẻ khó chịu.

Dương Sương Sương nhìn thấy phản ứng của Cố Duyên, vội vàng lấy cùi chỏ huých vào hông của Dương Xinh Xinh, Dương Xinh Xinh lại không đồng ý: "Sao vậy? Nói như thế cậu không vui sao? Những lời tớ nói đều là sự thật, người trong nhà việc gì mà phải ngại thừa nhận?"

"Xin lỗi, tớ có điện thoại." Cố Duyên lấy điện thoại từ trong túi ra, là số lạ gọi đến, cô do dự một lát rồi mới nghe máy.

"Ông nội vẫn ở đó chứ?" Âm thanh của Phong Tùy truyền đến.

Cố Duyên sửng sốt một chút, không ngờ là anh. Cô hỏi: "Anh lại đổi số?"

"Anh có thói quen thường xuyên thay số điện thoại."

"Kẻ chột dạ."

"Coi là thế đi!" Phong Tùy không những không tức giận mà còn nở một nụ cười: "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh."

"Em đi dạo phố với hai chị em Sương Sương và Xinh Xinh."

"Vậy lúc nào em về?"

"Tối nay rồi hẵng nói."

"Ừ, anh chờ em ăn cơm tối nhé."

"Anh Phong, em cũng muốn ăn!" Dương Xinh Xinh ghé sát vào điện thoại của Cố Duyên hét một câu.

Cố Duyên lườm cô một cái, đang định bảo anh đừng quan tâm cô ấy thì Phong Tùy lại không hề từ chối: "Được thôi."

Dương Xinh Xinh lập tức dùng tay ra hiệu, ăn cơm cùng trai đẹp từ trước đến giờ đều là việc mà cô ấy thích làm

"Vậy các em đi dạo phố trước rồi tối liên lạc nhé." Phong Tùy nói.

Phong Tùy đang định cúp máy thì Cố Duyên gọi lại.

"Chuyện gì thế?"

"Ừm..." Cố Duyên lướt nhìn Dương Xinh Xinh, thực sự rất khó mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn mặt dày nói: "Em không mang tiền... ừm..."

Phong Tùy mỉm cười: "Cho anh địa chỉ để anh bảo người đưa cho em."

"Cửa phía bắc tầng một của quảng trường Thành Nghiệp!" Dương Xinh Xinh nói.

"Anh biết rồi, mười phút nữa sẽ có người đưa cho em." Phong Tùy nói.

Cố Duyên tỏ vẻ không hiểu: "Anh không hỏi em cần làm gì sao?"

"Anh không có thói quen này." Phong Tùy nói ra một câu như vậy, điều đầu tiên Cố Duyên nghĩ đến... có phải ngày thường anh ấy cho đám hồng nhan tri kỉ kia tiêu tiền đều dễ chịu, chu đáo như vậy không?

Đương nhiên, cô không nói ra những lời nói không biết xấu hổ, để tránh Phong Tùy cười cô đang ghen.

Cố Duyên cúp điện thoại, Dương Xinh giơ ngón tay cái lên: "Tớ thích khí thế hào phóng này của anh Phong, đây mới là người có tiền."

"Tiền vào túi của em đương nhiên là em thích rồi." Dương Sương Sương xì một cái.

Hơn mười phút sau, ba người cùng đến cửa bắc quảng trường Thành Nghiệp, quả nhiên nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ công sở cười với cô, sau đó đi về phía cô, lịch sự nói: "Chào cô Cố, tôi là thư kí Susu của sếp Lục, sếp Lục bảo tôi đến đưa cho cô thẻ ngân hàng, anh ấy nói có thể quẹt thẻ không giới hạn."

Cô thư kí nói xong bèn đưa cho cô một chiếc phong bì, Dương Xinh Xinh nhanh tay cướp rồi xé rách chiếc phong bì, lấy ra một tấm thẻ.

"Cảm ơn." Cố Duyên có chút ngượng ngùng, suy cho cùng muốn người ta chạy một chuyến chỉ vì một mục đích.

Sếp Lục chính là trợ lý Lục Kim của Phong Tùy, còn về việc tại sao cho cô tấm thẻ ngân hàng lấy danh nghĩa của cậu ta, Cố Duyên không hiểu. Nghĩ lại, Phong Tùy vốn dĩ là một người đàn ông bí mật, lấy danh nghĩa của A Kim mở thẻ cũng không có gì kỳ lạ.

"Đừng ngại." Cô thư ký vẫn giữ thái độ lễ phép cười mỉm với cô rồi rời đi.

Sau khi cô thư ký rời đi, Dương Xinh Xinh nhìn tấm thẻ trong tay mình một hồi rồi nhảy cẫng lên hoan hô: "Ôi thẻ ngân hàng! Quả thật là thẻ ngân hàng! Không biết trong đó có bao nhiên tiền nhỉ? Hay là cậu gọi điện hỏi xem như thế nào đi." Cô quay đầu lại, kéo tay Cố Duyên.

Nói xong lại nói tiếp: "Không cần hỏi nữa, trong này chắc chắn đủ tiền cho tớ quẹt, đi thôi, vào trong thôi!"

Dương Xinh Xinh lôi Dương Sương Sương và Cố Duyên vào tòa nhà Thành Nghiệp, lên thẳng tầng thứ tư chuyên bán đồ da, Cố Duyên nhìn xung quanh nghi ngờ nói: "Theo tớ được biết, hình như thành phố Tương không bán Hermes thì phải?"

"Cậu không biết rồi, ở đây có điểm mua sắm mà, tớ đi xem mấy lần rồi, đây, ở đây này." Dương Xinh Xinh chỉ vào gian hàng phía trước.

Quả nhiên là một điểm mua sắm các loại túi xách, Dương Xinh Xinh đi vào, lập tức có nhân viên phục vụ nhiệt tình, lễ phép đến chào đón bọn họ, một nhân viên phụ vục khác lấy xuống một chiếc túi da màu xanh từ kệ hàng, mỉm cười nói: "Cô Dương, đây là túi xách loại UT Hermes mà cô đã đặt mua."

Dương Xinh Xinh cầm túi xách, lật qua lật lại để xem, yêu thích không buông tay, sau đó đưa trả lại cho nhân viên: "Phiền cô gói vào giúp tôi."

"Hóa ra cậu đã sớm tính tiêu tiền của tớ rồi." Cố Duyên tỏ vẻ không còn gì để nói.

Dương Xinh Xinh giơ tay phải lên: "Trời đất chứng giám, hôm nay tớ mới nghĩ ra tiêu tiền của cậu, vốn dĩ tớ định dùng tiền của sếp Chung để thanh toán."

Quẹt thẻ một cái, Dương Xinh Xinh lại dẫn mọi người đến khu vực quần áo, thử hết cái này đến cái khác, cô lấy trên kệ hàng một chiếc váy ngắn dệt len màu tím, nhìn vào gương, ngắm đi ngắm lại, cuối cùng đưa váy cho Cố Duyên: "Cái này rất hợp với cậu, rất tôn dáng."

Cố Duyên nhìn chiếc váy ngắn quả thật rất đẹp, cô nhìn vào giá tiền, lắc đầu: "Hay là thôi đi, chiếc váy nhỏ như vậy lại có giá gần mười triệu, không cần thiết."

"Duyên Duyên, quan niệm tiêu tiền của cậu không đúng." Dương Xinh Xinh đặt chiếc váy xuống, bắt đầu giảng giải đạo lý: "Cậu nói xem anh Phong nhiều tiền như vậy, mười triệu của cậu chẳng thấm vào đâu với kho tiền nhà họ cả, có cần thiết phải thay anh ấy tiết kiệm số tiền ít ỏi vậy không? Cậu cứ coi như là thúc đẩy thị trường tiêu thụ đi, cướp giàu tế nghèo là được rồi."

"Nhưng tớ mặc trên người thấy khó chịu." Cố Duyên nói. Lúc đầu Phong Thanh đưa cô đi dạo phố, khăng khăng mua cho cô một bộ quần áo có giá bảy triệu, cô đau lòng hơn nửa tháng.

Tuy Thần Phong lúc đầu có thể kiếm tiền, nhưng suy cho cùng không giống những con nhà giàu thực sự, không cần làm việc cũng có tiền tiêu, cô không đành lòng tiêu.

"Cậu nói như vậy tớ sẽ xấu hổ đấy, mua cái này, tớ quyết định mua thay cậu." Dương Xinh Xinh ném quần áo cho người bán hàng: "Lấy cho cô ấy một chiếc size L, cảm ơn."

"Đợi đã..." Cố Duyên còn muốn ngăn cản, Dương Sương Sương mở miệng: "Duyên Duyên, cậu mua đi, thực sự rất đẹp."

"Đúng đấy, đúng đấy, cậu xem chị tớ đã nói như vậy rồi."

Cố Duyên chọn im lặng, cứ như vậy, đối với cô mà nói là một chiếc váy giá trên trời, chiếc váy được nhân viên đóng gói cẩn thận rồi đưa cho cô, cô cầm lấy, trong lòng không khỏi tiếc.

Cô cũng biết quan niệm tiêu tiền của mình không giống với người khác, Phong Tùy cũng đã từng nói với cô, nhưng cô học không được cách tiêu tiền như Dương Xinh Xinh.

Ngay cả Dương Xinh Xinh công việc không ổn định cũng có thể tiêu tiền như nước, cô thực sự nên thay đổi bản thân, suy cho cùng cuộc sống của cô hiện tại khác rồi, cho dù không để ý đến thể diện của bản thân cũng phải để ý đến thể diện của nhà họ Phong, nhà họ Ngự.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô cũng dễ chịu một chút.

Dương Xinh Xinh lại lấy một chiếc áo khoác từ kệ hàng đưa cho Dương Sương Sương: "Chị, hôm qua không phải chị nói mình không có áo khoác mặc sao, nhân cơ hội như thế này mua một cái."

"Đừng! Chị không muốn!" Dương Sương Sương cũng lười xem giá.

Một cái váy đã gần mười triệu, một cái áo khoác ít nhất cũng phải gần hai mươi bốn triệu, vì thế ngay cả nhìn cô cũng không dám.

"Chị xem chị kìa, trên người toàn mặc hàng lỗi mốt từ năm nào rồi, sau này ra ngoài đường đừng nói với người khác chị là chị của em, quan niệm tiêu tiền của chị và Cố Duyên quả thực là chị em ruột..."

Cố Duyên và Dương Sương Sương nhìn nhau, Dương Sương Sương không phục, giật nhẹ cái áo khoác trên người của mình: "Đây là cái gì, đây là áo khoác năm ngoái chị mới mua, cũng không lâu lắm."

Cố Duyên cười ha ha: "Sương Sương, cậu mua áo khoác đi, cậu ấy không kéo chúng ta mua một hai món quần áo thì sẽ ngại không mua tiếp nữa đó."

Suy nghĩ của Dương Xinh ai không biết chứ?

Mặc dù Phong Tùy nhiều tiền, nhưng nhìn Dương Xinh Xinh tiêu tiền như vậy, trong lòng cô vẫn có chút tiếc nuối, lại nghĩ, cho dù Dương Xinh Xinh không tiêu tiền của anh ấy thì anh ấy sẽ cho người phụ nữ khác tiêu thôi. Nghĩ thông suốt, cô cũng không cảm thấy tiếc nuối nữa, chỉ vào áo khoác màu vàng nhạt trong tay Dương Xinh Xinh, nói với nhân viên: "Chiếc này để cho cô ấy thử trước."

"Cái này, cái này nữa, đều lấy." Cố Duyên lấy xuống hai cái áo khoác từ kệ hàng bên kia đưa cho nhân viên.

Dương Sương Sương líu lưỡi.

Dương Xinh Xinh lại cười, vẻ mặt tán thưởng: "Duyên Duyên của chúng ta thông suốt rồi."

Cả đời này chưa bao giờ gặp nhân viên bán hàng quần áo mặt mày rạng rỡ như vậy, cố gắng bán những bộ quần áo khác trong gian hàng cho bọn họ. Cố Duyên vẫn chưa đến nỗi điên rồ, cô mua nhiều như thế, thực ra là vì Dương Sương Sương bình thường quá tiết kiệm, luôn mặc chiếc áo khoác cũ như vậy.

Sau khi ba người mua xong, Dương Xinh Xinh lại đưa các cô đến khu vực giày, khu trang sức...

Ba người mua một chiếc khăn quàng ở một thương hiệu nào đó, kiểu dáng và chất lượng bên trong của chiếc khăn đều rất tốt, nam nữ đều có. Cố Duyên sờ một chiếc khăn kiểu nam có màu xám nhạt, trong lòng nghĩ tiêu nhiều tiền của Phong Tùy như vậy, có nên chọn cho anh ấy cái gì để cảm ơn không.

Cô nghĩ lại, bây giờ tặng anh ấy đồ hình như không thích hợp lắm, đặc biệt là thứ ấm áp như vậy, dù sao cô và anh cũng không phải là quan hệ người yêu, lại càng không phải quan hệ vợ chồng.

Nhân viên bán hàng cười híp mắt giới thiệu: "Đây là chiếc khăn quàng cổ được làm từ chất liệu len cashmere nguyên chất, vô cùng mềm mại, ấm áp, rất thích hợp đem tặng."

Dương Xinh Xinh đi tới, vẻ mặt khó hiểu chớp mắt, hỏi: "Duyên Duyên, cái này cậu định mua cho ai thế?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Dạy cô ấy cách tiêu tiền như thế nào

Không đợi Cố Duyên mở miệng, Dương Xinh Xinh lại lên tiếng: "Nhìn khá hợp với anh Phong đấy, mua đi."

Cố Duyên không nói, tại sao cô ấy mở miệng là nhắc đến Phong Tùy? Lẽ nào bản thân và Phong Tùy đã công khai trở thành một đôi rồi sao?

Cô trả khăn quàng cổ về chỗ cũ, nói: "Vậy cậu giúp mình tìm một cái thích hợp cho Ngự Tứ."

"Ngất mất, cậu không mua cho Phong Tùy sao?"

"Anh ấy không cần tớ mua."

Quần áo của Phong Tùy nhiều rồi, hơn nữa tất cả chúng đều được thiết kế riêng bởi các thương hiệu quốc tế, tớ đoán những chiếc khăn quàng cổ thông thường này anh ấy không thèm để ý đâu. Cho dù anh ấy để ý thì cũng là Dao Trụ hoặc những cô gái khác mua cho anh ấy."

Dương Xinh Xinh tìm trên kệ hàng một lượt, cuối cùng vẫn đưa mắt trở về chiếc khăn len cashmere màu xám tro nhạt kia, nói: "Vẫn thấy cái này đẹp."

"Cái mình cần không phải là đẹp mà là thích hợp với anh ấy."

"Nhưng tớ cảm thấy cái này hợp với anh ấy mà." Dương Xinh Xinh cầm chiếc khăn quàng vào cổ mình: "Vóc dáng, hình thể Ngự Tứ và Phong Tùy không khác nhau mấy, tuổi cũng tương đương, đều thích hợp dùng chiếc khăn màu này, chị nói xem."

Dương Xinh Xinh ném khăn quàng cổ cho Dương Sương Sương nhìn, Dương Sương Sương nhìn một lát rồi gật đầu: "Đúng là rất đẹp, rất hợp với Ngự Tứ."

Suy nghĩ của Cố Duyên vẫn dừng lại ở câu nói của Dương Xinh Xinh, vóc dáng, hình thể không khác mấy, tuổi cũng tương đương.

Phong Tùy và Ngự Tứ, bọn họ quả thật rất giống nhau, hết lần này đến lần khác, cô không có cách nào xác định bọn họ rốt cuộc có phải cùng một người hay không.

"Duyên Duyên, cậu đơ người ra làm gì thế? Thời gian quý báu cậu biết không?" Dương Xinh Xinh huých cùi chỏ vào cổ tay cô một cái, tức giận nói, cô ấy vẫn còn rất nhiều nơi chưa đi xem.

"Ờ, vậy thì cái này đi!" Cố Duyên hoàn hồn, đưa khăn quàng cổ cho nhân viên bán hàng.

Người bán hàng tính xong tiền, Dương Xinh Xinh xung phong muốn đi quẹt thẻ tính tiền, Cố Duyên kéo cô lại rồi nói: "Cái này không quẹt thẻ, tớ đi trả tiền mặt là được."

"Sao thế?" Dương Xinh Xinh khó hiểu.

Cố Duyên cười mỉm không nói lời nào, nhìn qua biên lai, lấy tiền mặt ra.

Tuy là thẻ vàng có thể không giới hạn lần quẹt, nhưng tiền là của Phong Tùy, sao có thể lấy tiền của anh ấy mua khăn cho Ngự Tứ được chứ? Như vậy không hợp lý cho lắm.

Mua xong khăn quàng cổ, lúc đi qua khu đồ nam, Cố Duyên kéo tay Sương Sương Xinh Xinh: "Đợi đã, tìm cho Ngự Tứ cái áo choàng đã."

"Lại là Ngự Tứ." Dương Sương Sương cười trêu ghẹo cô: "Duyên Duyên, xem ra cậu rất tốt với tên ngốc kia nha."

"Tất nhiên rồi, người đàn ông đẹp trai như vậy, cho dù là kẻ ngốc cũng đẹp mắt." Dương Xinh Xinh bên cạnh cũng mở miệng: "Nhưng có điều cậu thật là không có lương tâm à, chân đạp hai thuyền, uổng công anh Phong tốt với cậu như vậy."

Xinh Xinh... Tại sao cậu phải vạch trần vết sẹo trong đáy lòng của tớ mà nói như vậy chứ? Cố Duyên thở dài trong lòng.

Chân đạp hai thuyền, cô thực sự không muốn làm người phụ nữ như vậy, nhưng lại cứ luôn như vậy. Mặc dù bản thân cô không thừa nhận mình là người đạp hai thuyền, nhưng ngay cả Dương Xinh Xinh cũng nói như vậy, vẫn có thể không thừa nhận sao?

Bởi vì quần áo Ngự Tứ không nhiều, áo choàng lại càng ít, vì vậy cô mới muốn mua cho anh một cái. Đi dạo trong cửa hàng một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc áo choàng có lót bông bên trong, giá hơi đắt một chút, nhưng cô vẫn cắn răng lấy đủ tiền mặt từ tay Dương Xinh Xinh thanh toán.

Đợt mua sắm lần này, Cố Duyên vẫn có thu hoạch, cô cúi đầu nhìn chiếc túi mình đang cầm, mặc dù đau lòng nhưng cũng có cảm giác thành công.

Ba người vẫn đi dạo cho đến hơn sáu giờ, cuối cùng Phong Tùy gọi điện thoại đến, anh ấy nói đã điều xe đón các cô đi nhà hàng ăn cơm.

Vừa nhắc đến ăn cơm, mọi người mới cảm thấy đói, Dương Xinh Xinh mua đồ nhiều đến nỗi không di chuyển nổi, họ gọi A Kim lái xe đa dụng đến rồi nhét đầy đồ lên. Cô ấy vẫn chưa mua thỏa thích, la hét muốn đi mua một đôi giày nữa.

Cố Duyên và Dương Sương Sương mệt mỏi đến nỗi than thở không muốn di chuyển, vẫy tay bảo cô ấy tự đi rồi nhanh chóng trở lại, kết quả cô mua bao nhiêu đồ, tay xách bốn, năm đôi giày cười híp mắt quay lại rồi nói: "Chỗ này mình không biết chọn đôi nào, đành phải mua hết tất cả."

Dương Sương Sương nhìn cô đe dọa: "Anh Phong mà kiểm tra tài khoản xem em giải thích với người ta như thế nào?

"Yên tâm đi, anh Phong không có thói quen này đâu." Dương Xinh Xinh trích dẫn câu nói của Phong Tùy, nói xong cười ha ha.

A Kim lái xe đưa các cô đến một nhà hàng Pháp cao cấp, Phong Tùy đã đợi trong phòng riêng. Trong phòng bày trí rất sang trọng, ánh đèn dịu nhẹ chiếu vào đỉnh đầu, phủ toàn thân của anh, đẹp đến nỗi khiến tim người ta đập nhanh hơn.

Dương Xinh Xinh huých cùi chỏ vào cánh tay của Cố Duyên, nháy mắt với cô một cái: "Thực sự bị anh ấy mê hoặc chết mất."

Nói xong, cô cười ha ha dẫn đầu tiến lên về phía trước, khoác tay vào vai Phong Tùy: "Một tháng không gặp, anh Phong càng đẹp trai hơn trước kia!"

Phong Tùy cười rồi đứng dậy khoác vai của cô, đẩy cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện: "Cô Dương cũng ngày càng nóng bỏng so với trước đây."

Anh nhã nhặn rót một ly rượu đỏ rồi đặt trước mặt cô: "Nhưng đừng làm hư Duyên Duyên của anh."

Phong Tùy nói xong, xoay người dịu dàng khoác vai Cố Duyên, một tay khác nâng cằm của cô, cúi đầu hôn nhẹ vào môi cô một cái: "Em có thể cam lòng để anh đợi lâu như vậy."

Sau đó, không để ý đến khuôn mặt Cố Duyên đỏ ửng lên trong nháy mắt, anh lại quay về hướng của Dương Sương Sương, cười lịch sự với cô: "Cô Dương, mời ngồi."

"Thật ngại quá, phá hỏng không gian riêng của hai người." Dương Sương Sương không tự nhiên ngồi bên cạnh Dương Xinh Xinh.

Phong Tùy kéo Cố Duyên ngồi xuống, trên mặt Cố Duyên vẫn đỏ ửng, thật là đáng yêu.

Phong Tùy đã gọi xong đồ ăn. Phục vụ đưa một nghệ sĩ đàn vi ô lông xen vào, hỏi mọi người muốn chọn bài nào. Phong Tùy nhìn mọi người rồi bảo nghệ sĩ đàn đi ra.

Có Dương Xinh Xinh ở đây, bầu không khí lãng mạnh tươi đẹp đều dư thừa.

Người phục vụ đem đồ ăn lên, đều là những đồ ăn rất đắt tiền mang phong cách châu Âu, sau khi Dương Xinh Xinh ăn ngấu nghiến, ngẩng đầu nhìn Phong Tùy nói: "Em nói cho anh nghe nè, Duyên Duyên nhà anh thực sự là rất khó làm hư, anh biết cả buổi chiều em làm gì không?

"Không biết." Phong Tùy uống một ngụm nước trái cây.

"Em dạy cậu ấy cách tiêu tiền như thề nào, anh đoán cậu ấy như thế nào?"

"Thế nào?"

"Trẻ con không thể dạy được cậu ấy nữa."

"Nói chi tiết xem nào."

"Chính là... không nỡ mua cái này, không nỡ mua cái kia, cái này chê đắt, cái kia cũng chê đắt."

"Có chuyện này sao?" Phong Tùy nhìn Cố Duyên, mặt mày như tơ.

Cố Duyên cười, chần chừ mở miệng: "Dù gì..."

Câu nói kế tiếp, cô không biết nói như thế nào.

Phong Tùy lại gật đầu một cái: "Anh hiểu rồi..."

"Anh hiểu?" Dương Xinh Xinh kinh ngạc.

"Ừ." Phong Tùy chỉ cười, không giải thích.

Anh ấy đương nhiên hiểu, Cố Duyên không phải một mực lảng tránh anh sao? Thẻ của anh, cô nhất định sẽ không quẹt.

Buổi chiều cô gọi điện thoại cho anh, anh đã nghi ngờ, nhưng sau đó nghĩ cô đi dạo phố với Dương Xinh Xinh, anh đột nhiên hiểu ra tất cả.

Dương Xinh Xinh nhìn bít tết trong đĩa của Cố Duyên, ngạc nhiên nói: "Anh Phong, anh không biết sao? Duyên Duyên không thích rắc hạt tiêu đen lên bít tết."

"Thật à?" Phong Tùy nhíu mày. Anh thực sự không biết.

"Đúng rồi, Cố Duyên có chứng sợ hạt tiêu đen."

"Vậy sao?"

"Lúc đại học có một lần, cả lớp em cùng nhau đi dã ngoại nướng thịt, một cậu học sinh nam lén lút rắc một lớp hạt tiêu đen dày lên miếng thịt bò của cậu ấy, còn lừa cậu ấy đó là nước sốt. Duyên Duyên ngu ngốc lại đi tin cậu ta, cay đến nỗi nước mắt nước mũi đều chảy ra, vô cùng thê thảm."

"Sau đó thì sao?" Phong Tùy vô cùng hứng thú đối với câu chuyện xấu hổ của Cố Duyên.

"Sau đó..." Dương Xinh Xinh thông cảm: "Sau đó cậu học sinh kia bị Phong Thanh đấm một cú, mũi bị lệch ngay tại chỗ."

Nói xong, Dương Xinh Xinh và Dương Sương Sương đều cười lên, Cố Duyên im lặng, cô ghét nhất là bị người khác nhắc đến chuyện cũ, đặc biệt là những việc xấu hổ như vậy.

Phong Tùy không nói lời nào, mọi người cười xong rồi, Dương Xinh Xinh nhìn Phong Tùy im lặng: "Anh Phong, sao anh không cười?"

Phong Tùy ngẩng đầu lên, hỏi: "Cả lớp em đi nướng, liên quan gì đến Phong Thanh?"

"..."

"..."

Mọi người không còn gì để nói, tư duy thông minh tuyệt đỉnh của anh Phong tiến triển cũng quá chậm nhỉ?

Cố Duyên đương nhiên biết điều Phong Tùy không muốn nghe nhất là chuyện của cô và Phong Thanh hoặc những người đàn ông khác, cô ra hiệu cho Dương Xinh Xinh im miệng nhưng Dương Xinh Xinh đang cao hứng, nói không tiếp thu được cái gì cả, tiếp tục tràn đầy phấn khởi: "Sau khi kết thúc bữa nướng, Phong Thanh đến đón Duyên Duyên về nhà, lúc Phong Thanh đến, Duyên Duyên đang bị cay thê thảm."

"Thì ra là thế." Phong Tùy liếc nhìn Cố Duyên.

Dương Xinh Xinh suy nghĩ một chút lại nói: "Còn có một lần..."

"Hay là em kể anh nghe chuyện Cố Duyên hồi trung học được không? Phong Tùy cắt ngang lời cô.

Mặc dù anh rất thích nghe chuyện trước đây của Cố Duyên, nhưng lại không hề thích nghe cái tên Phong Thanh này, Cố Duyên hồi trung học lúc đó nhất định sẽ không có nhân vật nào tên Phong Thanh bên cạnh cô ấy.

"Được thôi, để em suy nghĩ một chút." Dương Xinh Xinh muốn gì có nấy.

Cố Duyên rốt cuộc không nhịn được, dùng chân đá vào bắp chân của cô ấy, Dương Xinh Xinh "ây da" một tiếng, nhấc khăn trải bàn lên nhìn Cố Duyên, tức giận nói: "Duyên Duyên, cậu đá chân của tớ làm gì thế? Tất của tớ đắt lắm đấy."

Mặt của Cố Duyên lại đỏ bừng bừng, chỉ muốn chẻ Dương Xinh Xinh làm đôi.

"Đừng nói chuyện lúc trước nữa, ăn cho xong rồi về nhà thôi, Sương Sương mệt lắm rồi đây này." Ánh mắt nhờ giúp đỡ của Cố Duyên hướng về phía Dương Sương Sương.

Dương Sương Sương tiếp thu, vội vàng gật đầu không ngừng: "Đúng vậy, đúng vậy, tớ muốn về sớm một chút."

"Vậy... được thôi." Dương Xinh Xinh vẫn cảm thấy đói: "Anh Phong, hôm khác em kể với anh."

"Được." Phong Tùy mỉm cười gật đầu.

Từ lúc vào cho đến bây giờ, từ đầu đến cuối Phong Tùy đều duy trì trạng thái nhã nhặn và lịch sự, anh bao dung tiếng la hét của Dương Xinh Xinh, nghiêm túc lắng nghe mỗi một câu cô ấy nói ra.

Ăn xong cơm trời đã tối đen, mọi người ra ngoài, tài xế đã đợi ở ngoài rất lâu rồi. Phong Tùy dặn dò tài xế đưa bọn họ về, nhìn bọn họ lên xe.

Xe chậm rãi rời đi, Dương Xinh Xinh nhấn cửa xe xuống, xua tay hét lên: "Anh Phong, cảm ơn bữa tối của anh! Hôm khác em kể chuyện Cố Duyên hồi trung học cho em nghe!"

Phong Tùy giơ tay lên, ý bảo cô đi thong thả.

Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh đi rồi, Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm, nói thật, cô sợ tính cách hời hợt của Dương Xinh Xinh, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cái gì nên làm, cái gì không nên làm đều được cô ấy bao trọn.

Trong tay của cô còn cầm mấy cái túi lớn xách từ xe đa dụng xuống, Phong Tùy khoác vai cô đi về hướng xe hơi, lấy túi đồ trên tay cô: "Anh giúp em."

"Không cần đâu."

Mặc dù túi bị Phong Tùy cầm đi, nhưng Cố Duyên vẫn quen ý tứ một chút.

Phong Tùy để đồ ở đằng sau, kéo cửa buồng lái ra rồi ngồi vào trong, xe anh lái chính là của Cố Duyên. Xe khởi động, đi ra khỏi thành phố náo nhiệt, nhưng lại không hề lái về phía nhà họ Ngự hoặc nhà họ Phong.

Cố Duyên nhìn cảnh vật vụt sáng ở ngoài cửa sổ, nóng lòng nói: "Anh muốn đưa em đi đâu?"

"Một người bạn sinh nhật, em đi cùng anh qua đó một chút."

Sinh nhật bạn? Anh ấy muốn đưa cô đi gặp bạn? Cố Duyên lập tức rối bời...

"Không được." Cô cúi đầu nhìn bản thân mình, áo khoác ngoài vô cùng bình thường, quần bó sát, nhìn thế nào cũng không thích hợp xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật của người khác, đặc biệt là trong vòng xoay cuộc sống của Phong Tùy.

"Anh xem em cũng không mặc trang phục tiệc, lại không biết khiêu vũ, càng không biết cách giao tiếp với người khác, đi chỉ làm anh mất mặt thôi, hay là anh tìm người khác đi cùng anh đi."

Trong ấn trượng của cô, người có tiền đều thích mở tiệc rượu, phụ nữ tham dự tiệc đều biết khiêu vũ, biết uống rượu.

Đương nhiên, những thứ này đều là thứ yếu, chủ yếu là cô và Phong Tùy đi tham dự tiệc bạn bè, lấy thân phận gì dự tiệc đây? Không phải là người yêu chứ? Nếu ai đó nhiều chuyện lộ hành tung của cô ra ngoài thì ảnh hưởng không tốt lắm.

"Em yên tâm, chỉ là một bữa liên hoan đơn giản thôi, không cần khiêu vũ cũng không cần trang phục đi tiệc." Phong Tùy giải quyết tất cả những lời viện cớ của cô.

Cô định tranh thủ lần nữa: "Nhưng em cảm thấy như vậy không tốt, không phù hợp."

"Nếu không phải vậy, em cảm thấy ai phù hợp?" Khuôn mặt vốn dĩ dịu dàng của Phong Tùy trở lên lạnh lùng, đây là biểu cảm không hài lòng của anh, điềm báo của sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Có gì không thể

Cố Duyên muốn nói Dao Trụ thích hợp, nhưng lời đến khóe miệng rồi lại nuốt trở về, vì cô biết cô nói câu này ra sẽ khiến Phong Tùy tức giận, sau đó vứt cô ở vùng ngoại thành này.

Nơi mà Phong Tùy muốn đi đúng là hướng của căn biệt thự bên bờ biển, là khu biệt thự nghỉ dưỡng, bên trong khu nghỉ dưỡng có khách sạn, có quán bar, khu vui chơi giải trí phong phú và đa dạng.

Phong Tùy dừng xe ở bãi đỗ xe trước cửa khách sạn, Cố Duyên thò đầu ra ngoài, nhìn thấy mấy người phụ nữ ăn mặc sang trọng, thời thượng đứng ở tầng hai khách sạn đang nói chuyện nói nhau. Chiếc xe hơi sang trọng dừng lại bên cạnh họ, có một cô gái bước xuống, cũng ăn mặc xinh đẹp, lộng lẫy.

Cô cúi đầu nhìn chiếc áo khoác mình đang mặc lần nữa, thực sự không có dũng khí xuống xe.

"Sao vậy? Không muốn xuống xe?" Phong Tùy quay đầu nhìn chăm chú vào vẻ mặt bất an của cô.

"Em... hay là đổi một bộ quần áo khác, dù sao lúc em đi dạo phố mua rất nhiều đồ mới." Cố Duyên lấy quần áo trong túi từ ghế đằng sau. Cô lấy ra một chiếc váy dệt len màu tím, chiếc váy lóng lánh trước mặt anh: "Nhìn xem, cái mới mua này."

Phong Tùy sờ chất vải rồi lại nhét vào túi: "Quá mỏng, không được."

"..." Cố Duyên không hài lòng, bĩu môi thể hiện sự không vui của cô.

Phong Tùy nở nụ cười, đã lâu không nhìn thấy cô ấy tức giận, đúng thật là đáng nhớ.

Anh dùng cánh tay ôm lấy cổ của cô, hôn cô một cái rồi cười: "Anh không chê em làm mất mặt, em còn ngại cái gì? Điều em cần làm là làm anh vui vẻ chứ không phải làm người khác vui vẻ."

"Nhưng bọn họ..." Cố Duyên chỉ vào những người phụ nữ trên sân thượng. Phong Tùy cắt lời: "Bọn họ là bọn họ, em là em."

Phong Tùy vứt chiếc túi trở về phía sau, tiện tay lấy túi khác lại, lật qua lật lại tùy ý: "Mua gì vậy?"

Cố Duyên thấy túi áo khoác kiểu nam bèn đoạt đi, ôm trong lòng, lắc đầu: "Em mua quần áo và một chiếc khăn."

"Đưa cho anh xem." Phong Tùy lôi chiếc túi trong lòng cô.

Vốn dĩ anh chỉ thuận miệng hỏi, nhìn thấy cô giấu giếm anh, anh lại thấy hiếu kỳ. Sau đó nhìn thấy logo trên chiếc túi, rõ ràng là quần áo kiểu nam.

Quần áo bỗng chốc bị anh rút từ trong túi ra, Cố Duyên im lặng, không chịu nổi khi nhìn thấy anh ấy sắp có khả năng tức giận.

"Mua cho Ngự Tứ?" Phong Tùy nhìn một lượt quần áo rồi hỏi cô, vì từ trước đến giờ anh ấy chưa từng mặc kiểu quần áo như thế này, vì vậy anh không hề cho rằng đây là quần áo cô mua cho anh.

Cố Duyên xấu hổ gật đầu.

Sắc mặt Phong Tùy quả nhiên trầm xuống.

Cô không nói lời nào, lẳng lặng đợi anh ấy nổi giận, mắng cô một trận hoặc vứt đồ ra ngoài, những việc này anh ấy đều làm được.

Đúng, anh ấy đều làm được nhưng lại không hề làm như vậy, mà nằm ngoài dự đoán của cô, anh nhét lại vào trong túi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô: "Vậy của anh đâu? Có mua cho anh cái gì không?"

Đầu Cố Duyên trống rỗng, mua đồ cho anh ấy... Không có!

Nếu cô biết anh sẽ hỏi quà cô, thì cô đã nghe những lời của Dương Xinh Xinh, mua cho anh thứ gì tốt rồi.

Thấy vẻ mặt nhìn chằm chằm vào mình, Cố Duyên nghĩ thầm, vừa nãy anh ấy không nổi giận, chắc sẽ không nổi giận nữa đâu. Cô đưa tay ra lấy một túi khác rồi đưa trước mặt anh: "Có..."

“Là cái gì?” Anh lấy chiếc túi, mở ra.

“Khăn quàng cổ.”

Cố Duyên chỉ muốn sụp đổ, trong lòng cảm thấy có lỗi với Ngự Tứ, chiếc khăn này vốn dĩ là mua cho anh. Nhưng việc cấp bách, cô không thể không lợi dụng nó để giữ bình an!

Phong Tùy xem khăn quàng cổ, Cố Duyên cúi đầu, không đành lòng tận mắt chứng kiến.

Phong Tùy quấn khăn vào cổ mình rồi hỏi cô: “Đẹp không?”

Cố Duyên không thể không ngẩng đầu nhìn anh, cô nhìn qua loa: “Đẹp.”

“Anh cũng thấy vậy.”

“...”

Anh Phong, anh có thể đừng tự tin như vậy chứ?

Phong Tùy mở gương trên đầu xe, hý hoáy một hồi rồi quay sang hỏi Cố Duyên: “Em giúp anh quàng khăn đi.”

Cố Duyên trợn mắt lên, nhìn vào cửa khách sạn: “Anh muốn quàng nó đi vào?”

“Có gì không thể?”

Cố Duyên nhìn áo choàng màu đen trên người anh, rất phù hợp với chiếc khăn quàng cổ màu xám tro nhạt này, dường như đúng là không có gì là không thể.

Cô nâng hai tay lên, giúp anh đeo nó chỉnh tề. Không thể không thừa nhận chiếc khăn này vô cùng phù hợp với anh, rất đẹp.

Nhưng chiếc khăn quàng cổ đẹp như vậy, tại sao vẻ mặt của anh lại trầm xuống như vậy? Nhìn anh rõ ràng là vẻ mặt không vui, Cố Duyên không khỏi lo lắng trở lại.

Có điều, Phong Tùy giống như con tắc kè hoa vậy, giây trước vẻ mặt im lặng, giây sau lại hồi phục vẻ mặt rạng rỡ, anh nhấn mở cửa xe: “Đi thôi, xuống xe.”

Tất nhiên, anh ấy trở lại bình thường là đủ rồi.

Cố Duyên yên tâm, đẩy cửa xe ra, xuống xe cùng anh, đi về hướng cửa khách sạn.

Đứng trước cửa xoay của khách sạn, Cố Duyên có chút căng thẳng, lần này không phải vì Phong Tùy mà là cô không tự tin đối với bữa tiệc này.

Từ trước đến giờ cô và Phong Tùy chưa từng xuất hiện công khai trước mặt mọi người có liên quan đến anh, bất kể người thân hay là bạn bè của anh, thậm chí cô cho rằng anh không có bạn bè, luôn đơn độc một mình.

Nhưng cánh tay dài của Phong Tùy lại ôm lấy eo của cô, không cho cô lùi bước, hình như anh hiểu được sự sợ hãi trong đáy lòng cô, anh ôm cô rất chặt.

Người phục vụ dẫn hai người đến một gian phòng lớn ở tầng hai, ở giữa phòng đặt một bàn tròn lớn, trên bàn bày một chiếc bánh ga tô đã cắt và các loại đồ ăn, còn có đồ ăn vặt, bên cạnh có hai bàn mạt chược.

Bên trong có khoảng chừng hơn hai mươi người, có người ngồi bên bàn ăn nói chuyện, có người ngồi quanh bàn đánh mạt chược, những người đang đứng ở sân thượng nói chuyện chính là những cô gái cô vừa nhìn thấy trên xe.

Trong đám người nam nữ này, người đàn ông nào cũng mặc giống như quý tộc, người có địa vị trong xã hội, người phụ nữ nào cũng ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy. Nhìn hai người bước vào, tất cả mọi người im lặng, lập tức một tiếng còi vang lên, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên cạnh bàn ăn ra đón, nhìn Cố Duyên và Phong Tùy, nói: “Sếp Phong trở về từ nước ngoài sao?”

“Xin lỗi, có một số việc trì hoãn.” Phong Tùy cười rồi chỉ về phía Cố Duyên bên cạnh: “Cố Duyên.”

“Cô Cố đây thật có diễm phúc.” Người đàn ông cười ha ha một tiếng.

Tuy ngoài mặt Cố Duyên cười lịch sự, nhưng trong lòng lại không vui vẻ chút nào, trong lòng nghĩ anh ta đang nghĩ gì vậy, đi cùng với Phong Tùy là diễm phúc? Sao không nói Phong Tùy có diễm phúc tìm được một người bạn gái như tôi?

Cố Duyên miên man suy nghĩ một hồi, cuối cùng nghĩ lại, cô không thể không thừa nhận, được đi bên cạnh một người đàn ông đẹp trai lại nhiều tiền như vậy quả thực là có diễm phúc!

"Sếp Phong lại đổi bạn gái rồi, đúng là thần tốc thật." Một cô gái xinh đẹp dựa vào lan can ban công từ từ xoay vòng eo thon gọn của mình lại, nhìn Cố Duyên từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt lộ rõ sự khinh bỉ.

Phong Tùy vẫn mỉm cười: "Cố Duyên không phải bạn gái anh."

"Bạn bè?"

Phong Tùy lắc đầu.

"Thư ký?" Một cô gái khác đi đến.

Cố Duyên nhìn thấy trước mắt mình ngày càng nhiều người vây quanh, mọi người đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô, trong lòng cô không được thoải mái, khuôn mặt cũng nóng như lửa đốt.

Cô xấu hổ, lại hơi oán hận Phong Tùy lôi cô đến nơi đây, kết quả đến bản thân là bạn gái của anh, anh cũng không chịu thừa nhận, cô làm anh mất mặt như vậy sao?

Cô biết mình ăn mặc không đẹp, trang điểm không tinh tế như những cô gái ở đây, vóc dáng cũng không nóng bỏng như họ. Nhưng từ đầu cô đã không muốn đến đây làm mất mặt anh, là tự anh kéo cô đến đây.

"Nhất định là trợ lý." Lại có một cô gái bước đến mỉm cười.

Chỉ có trợ lý mới có thể ăn mặc đơn giản, tùy ý như thế, vì trợ lý là để làm việc, không cần lộ diện khắp nơi giống như thư ký, vì thế không cần yêu cầu cao về dung mạo và trang điểm. Nhìn vào hình dáng và cách trang điêm của Cố Duyên, trợ lý là có khả năng nhất rồi.

Nhìn thấy Phong Tùy lại lắc đầu, mọi người không chịu đựng được: "Sếp Phong nói thẳng đi, làm mọi người mệt mỏi thật đấy."

Phong Tùy ôm lấy Cố Duyên: "Cô ấy là vợ của tôi."

Mọi người ồn ào một hồi, sau khi nhìn nhau xong, lại nhìn Cố Duyên với ánh mắt tò mò, hình như muốn tìm ra một chút giá trị trên người cô.

So với những cô gái đẹp ở đây, một cô gái bình thường như vậy lại là vợ của Phong Tùy, sao có thể?

Không chỉ có bọn họ ngạc nhiên, đến bản thân Cố Duyên cũng ngạc nhiên vì câu trả lời của Phong Tùy, cô xoay đầu nhìn về phía anh, anh lại có thể giới thiệu với mọi người cô là vợ của anh?

Phong Tùy nhìn lướt qua đám người đang ngạc nhiên kia, buông Cố Duyên ra, đi đến rồi khoác vai một cô gái đứng ở bên cạnh, mỉm cười nói: "Cô gái như Lisa thích hợp làm người tình."

Sau đó lại đi đến một cô gái khác cũng khoác vai như vậy: "Cô gái xinh đẹp như Linh Linh thích hợp làm bạn gái."

"Cô gái như Điền Điền thích hợp làm thư ký."

"..."

Anh khoác vai họ một vòng rồi trở về bên cạnh Cố Duyên, ôm cô, cúi thấp đầu hôn cô: "Chỉ có Cố Duyên là thích hợp làm vợ nhất."

Anh nói những lời này là để cho người khác nghe, cũng là nói cho Cố Duyên nghe.

Cố Duyên cúi đầu, trong lòng cô giống như con thỏ nhỏ đập loạn nhịp, không rõ là cảm động hay xấu hổ.

Đám người đàn ông cười lớn rời đi, đám người đẹp kia cũng xấu hổ tản ra chỗ khác.

Phong Tùy cởi áo khoác và chiếc khăn quàng cổ treo lên giá treo quần áo, dẫn Cố Duyên vào trong phòng xép, nhân vật chính của tối nay - Lăng Ly nói đùa: "Hai người đến muộn rồi, phạt ba ly rượu."

"Đúng, đúng, đúng, nên phạt rượu." Một thành viên khác bên cạnh ồn ào.

Phong Tùy nhận lấy ly rượu phục vụ mang đến, cười nói: "Nên phạt rượu."

Anh uống liên tiếp ba ly rượu vang, Lăng Ly lại đưa cho Cố Duyên uống, Cố Duyên bất giác co rúm lại, cô vốn dĩ không biết uống rượu, ba ly liên tiếp, cô sợ bản thân không chịu nổi.

Nhưng những người ở đây lại không có ý định bỏ qua cho cô, đặc biệt là mấy người vừa bị Phong Tùy đả kích, chèn ép kia, nhất định phải uống rượu để bày tỏ thành ý.

Cố Duyên bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy ly rượu trong tay người phục vụ, nhìn chất lỏng đầy trong cốc, cô nghĩ, mình chạy thế nào cũng không thể chạy

thoát khỏi.

“Đến muộn là lỗi của tôi, ly này nên phạt tôi mới phải.” Phong Tùy mỉm cười cầm ly rượu trong tay cô.”

Lisa lại lập tức nhảy lên ngăn lại: “Sếp Phong, vợ của anh cưng chiều ở nhà, đây không phải nhà anh, anh muốn chịu phạt thay cũng được, phạt gấp đôi.” Nói xong lại quay sang phía Cố Duyên, dùng giọng đùa giỡn nói với cô: “Cô Cố, cô nhẫn tâm để cho sếp Phong vừa uống ba ly, liên tiếp uống chín ly sao?

Thật đúng là không đành lòng, Cố Duyên nhìn Phong Tùy, nghĩ trong lòng.

Cô cầm ly rượu trong tay anh: “Để em tự uống.”

Phong Tùy không yên tâm, lo lắng hạ giọng hỏi cô: “Em có uống được hay không? Không được thì anh có thể uống thay em.”

“Không phải chỉ là uống rượu thôi sao, có gì khó chứ.” Cố Duyên ngửa mặt uống vài ngụm rượu vang.

Rượu vang trong miệng cũng không khó chịu như cô tưởng tượng, chỉ khổ cái là nó làm cô buồn nôn, nhưng để mọi người hài lòng, cô uống tiếp hai ly rượu còn lại.

“Vợ anh Phong quả nhiên tửu lượng cao!” Lisa cười híp mắt khen.

Cố Duyên gượng cười, cố nén sự khó chịu trong dạ dày.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Dùng hành động trả lời

Lăng Ly kêu mọi người về chỗ cũ tiếp tục chơi, bản thân anh ngồi nói chuyện với Phong Tùy một chút, chủ đề nói chuyện của họ Cố Duyên không cảm thấy hứng thú tẹo nào, Cố Duyên ngồi cạnh Phong Tùy một lúc, bắt đầu thấy mặt nóng lên, cô sờ sờ mặt, trong lòng nghĩ chắc chắn là do rượu vang. Thế là cô đi vào nhà vệ sinh, khuôn mặt cô trong gương có chút đỏ, vì cô trang điểm nhạt nên không thể rửa mặt được, chỉ có thể dùng nước lạnh rửa tay giảm nhiệt.

Nước lạnh chảy trong mu bàn tay, cô lại cảm thấy không lạnh.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, Cố Duyên vốn dĩ định ra ngoài ban công hóng gió một chút thì Lisa đang ngồi đánh bài gọi cô lại, sau đó nói với cô gái xinh đẹp đánh bài đối diện: “Cô đi ra cho vợ anh Phong đánh.”

“Sao lại bảo tôi đi ra, tôi vẫn muốn đánh nữa.” Cô gái kia không tình nguyện nói.

Ngồi sau lưng cô gái là một người đàn ông trung niên, hiển nhiên là người đàn ông của cô gái đó: “Em còn muốn đánh, mới có một tiếng đồng hồ ngắn ngủi thua ba tỷ rưỡi, còn đánh cái gì mà đánh.”

“Nhưng người ta...”

“Đừng người ta nữa, qua ăn gì đi.” Người đàn ông trung niên kéo cô ra khỏi ghế.

Lisa lập tức đứng dậy kéo Cố Duyên đến bên bàn đánh bài, vừa ấn cô ngồi xuống vừa giới thiệu luật chơi: “Ba tỷ rưỡi một ván, thua hết mới thôi.”

“Ba tỷ rưỡi!” Cố Duyên nhảy lên ghế theo bản năng.

Có đùa không, đánh mạt chược còn có thể chơi ba tỷ rưỡi sao, những người này đúng là giàu có đến kinh ngạc!

“Đúng rồi, chê ít à?” Một người khác trêu chọc cô: “Vợ anh Phong, cô đừng ức hiếp người thế chứ, chúng tôi không có người đàn ông giàu có như sếp Phong che chở như cô.”

“Không phải...” Cố Duyên lắc đầu: “Chỉ là tôi thấy quá... quá nhiều.”

“Thế này mà nhiều á? Cố Duyên, cô là vợ của sếp Phong sao?” Mọi người tỏ vẻ nghi ngờ.

“Ờ...” Cố Duyên không nói nên lời, ba tỷ rưỡi không nhiều sao? Nhìn biểu cảm của bọn họ giống như ba tỷ rưỡi không nhiều vậy, cô lại làm mất mặt Phong Tùy!

Cô không thể không quay đầu nhìn Phong Tùy, đúng lúc nhìn thấy Phong Tùy đi về phía bên này, ánh mắt xin giúp đỡ. Anh ấy không phải nói bất cứ chuyện gì đều có thể thay cô xử lý sao? Anh mau giúp cô thoát khỏi tình huống này trước đi.

Đừng nói ba tỷ rưỡi, trên người cô lúc này đến ba mươi lăm triệu cũng không có.

Lisa nhìn Phong Tùy, đùa cợt nói: "Sếp Phong, vợ của anh thật biết tiết kiệm tiền, quả nhiên là một người phụ nữ tốt."

"Tất nhiên, tôi nhìn trúng cô ấy cũng chính là điểm này." Phong Tùy kéo chiếc ghế đằng sau Cố Duyên rồi ngồi xuống, đồng thời ấn Cố Duyên ngồi trở lại, cưng chiều nói: "Em yêu, chưa chắc em đã thua."

Áp lực lớn như vậy, không thua mới là lạ!

Cố Duyên hết chỗ nói rồi, điều cô muốn là đem cô ra khỏi chỗ này chứ không phải cổ vũ cô đánh bài!

"Không phải chỉ là ba tỷ rưỡi thôi sao, em không cần tiết kiệm thay anh." Phong Tùy tiếp tục cổ vũ cô.

"Nhìn đi, đây mới là đàn ông này!" Cô gái vừa bị đuổi ra ngoài nói với người đàn ông trung niên một cách châm chọc: "Chỉ có anh keo kiệt! Đồ keo kiệt!"

Người đàn ông trung niên bị tổn thương rời khỏi đó.

Không để cho Cố Duyên có cơ hội tiếp tục quấn quýt nữa, Lisa mở đầu ván bài, Cố Duyên bị ép buộc đành phải nghe theo.

Bình thường cô rất ít khi chơi mạt chược, thỉnh thoảng Sương Sương, Xinh Xinh hẹn cô đánh một hai ván, cô đều thua sạch. Lúc ăn tết, Diêu Tố cũng tổ chức đánh mạt chược ở nhà, cô khó lắm mới thắng được một hai ván, đều do Phong Thanh cố ý nhường cô.

Nói chung, cô chính là người đánh bài hay thua, cho nên bình thường không phải bất đắc dĩ, cô tuyệt đối không đánh bài.

Vừa mới bắt đầu bài của cô cũng không tệ lắm, dưới sự chỉ bảo của Phong Tùy, cô thắng không ít. Nhưng nửa tiếng sau, rượu vang trong người cô ngày càng lợi hại, đầu cô hỗn loạn, ánh mắt bắt đầu có chút mơ hồ, Phong Tùy lại bị người khác gọi đi. Bài của cô cũng không tệ, nhưng vẫn thua rất thảm hại.

Một tiếng sau, cô thua, nhìn ba tỷ rưỡi dâng cho người khác, trong lòng cô bắt đầu căng thẳng, cô lắc đầu để bản thân tập trung, nhưng lại không hề có tác dụng.

Xong một ván, cô đã thua sạch ba tỷ rưỡi.

Một tiếng thua ba tỷ rưỡi, cô nhớ tới lời trách mắng của người đàn ông trung niên kia, chuyện này lại có thể rơi xuống đầu cô, quả thực cô rất ngại nói rõ với Phong Tuỳ.

Hồ đồ, lại chơi tiếp ván thứ hai, lần này cô đánh rất chăm chú nhưng cuối cùng cũng không thể mang số tiền chơi thua lúc nãy trở về, Lisa vô cùng vui sướng khi thắng liên tiếp hai ván, la hét còn muốn chơi ván nữa.

Cố Duyên hoảng sợ vội vàng từ chối, đúng lúc Phong Tùy trở lại, nhìn cô mỉm cười: "Không đánh à?"

"Ừ... em mệt rồi." Cố Duyên ngại ngùng nói, cô thực sự không còn mặt mũi nào nói với Phong Tùy rằng cô vừa thua mất bảy tỷ, trong lòng cô hi vọng đây chỉ là trò chơi, đánh cuộc vui đùa một chút thôi!

Nhưng Lisa lại nói với Phong Tùy với vẻ mặt đầy hưng phấn: "Sếp Phong, vợ anh vừa thua bảy tỷ, anh mau lấy tiền đi."

Cố Duyên ngồi xổm xuống bàn, không còn mặt mũi.

"Được rồi, ngay mai tôi bảo trợ lý gửi cho cô ngân phiếu." Phong Tùy kéo Cố Duyên lên, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, không nhịn được cười.

Cố Duyên nghe được tiếng anh cười, ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh, tức giận nói: "Đều do anh xúi giục, không biết xấu hổ còn cười."

"Phải, là anh không đúng, đi thôi, chúng ta nên về rồi." Anh ôm lấy cô rồi đi về phía cửa.

Hai người nói lời tạm biệt với Lăng Ly, mặc áo khoác rồi rời khỏi phòng khách sạn.

Cố Duyên đã có chút men say, bước chân không vững, thế là cô chủ động khoác cánh tay của Phong Tùy đi ra khách sạn. Ở bên cạnh Phong Tùy lâu như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu cô chủ động khoác tay anh, giống như những đôi tình nhân bình thường.

Phong Tùy cúi đầu nhìn cô, hưởng thụ khoảnh khắc tươi đẹp này.

Người phụ nữ này lúc dịu dàng cũng rất nhu mì, rất quyến rũ.

Hai người lên xe, Phong Tùy khởi động xe rồi từ từ rời khỏi khu nghỉ mát, vừa mới hòa vào dòng xe, Cố Duyên bắt đầu buồn ngủ. Uống liên tiếp ba ly rượu đã say rồi, lại còn chơi mạt chược hai tiếng, lúc này cô mệt mỏi đến nỗi không quan tâm nổi bất cứ thứ gì. Cũng không quan tâm người lái xe là

Phong Tùy, muộn như thế này anh có đưa cô về nhà họ Phong hay nhà họ Ngự hay không?

Tóm lại cô đang ngủ, hơn nữa ngủ rất ngon.

Xe chạy đến giao lộ, Phong Tùy quay đầu nhìn Cố Duyên đang ngủ say, chuyển phương hướng, lái xe về phía căn biệt thự cạnh bờ biển.

Xe dừng trước nhà chính của căn biệt thự, Phong Tùy không gọi cô dậy mà cởi áo choàng đắp vào người cô, bế cô vào bên trong.

Đã sắp mười hai giờ, người làm đều đã đi ngủ, trong phòng yên tĩnh, Phong Tùy đặt Cố Duyên trên chiếc giường lớn ở tầng hai. Anh vào phòng tắm rửa một lát, sau đó chuẩn bị một chậu nước nóng giúp cô rửa mặt.

Khăn mặt mới chạm vào mặt Cố Duyên, Cố Duyên tỉnh dậy.

Cô mệt mỏi xoay người, khẽ mở đôi mắt ra, nhìn thấy Phong Tùy cô đờ người ra, ngồi dậy theo bản năng. Sau đó nhìn xung quanh phòng ngủ: "Đây là nơi nào?"

"Em quên rồi sao? Đây là căn biệt thự cạnh bờ biển." Phong Tùy dừng động tác trong tay.

Biệt thự cạnh bờ biển, Cố Duyên dụi hai mắt, lại nhìn xung quanh một lần nữa, không sai, cô nhớ ra nơi này rồi, cô từng sống ở đây. Đây là biệt thự của Phong Tùy, phòng ngủ của Phong Tùy. Chỉ là, sao cô lại tỉnh dậy ở trong phòng ngủ của anh?

Cô ngoẹo đầu, cố gắng nhớ lại sự việc ở khu nghỉ mát trước đó, cô uống say, còn thua mất bảy tỷ của anh...

Cô ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào hai đầu gối đau lòng khóc thút: "Bảy tỷ... sao tay của em lại đen đủi như vậy..."

Cô vẫn còn vương vấn bảy tỷ đó... Anh nhìn dáng vẻ tiếc nuối của cô, vừa tức vừa cảm thấy buồn cười, anh dùng tay nâng mặt cô lên, ôm cô cười nói: "Không phải em đen đủi, là bọn họ kết hợp với nhau lừa em."

"Thật không?" Cố Duyên nhìn anh, tim đập mạnh, ánh mắt ảm đạm.

Phong Tùy gật đầu, anh sớm đã biết Lisa và một vài người khác nhìn trộm bài cô, còn cô mắt say lờ đờ, mơ hồ, một chút cảnh giác cũng không có, vì thế chưa đến hai tiếng đã thua bảy tỷ.

Đầu của Cố Duyên hình như vẫn chưa hiểu kịp, cô nghiêng đầu nghĩ một lúc, một phút sau cô hiểu ra, suýt nữa nhảy lên: "Anh nói cái gì? Bọn họ kết hợp lừa em."

Phong Tùy gật đầu, cô càng kích động thêm, cuối cùng nhảy xuống đất, la lớn: "Sao anh không nói sớm với em? Thế này khác gì trộm cướp? Không được... em phải đòi lại tiền, phải tính sổ với bọn họ..."

Lúc cô nhảy xuống đất, vì say rượu nên mới ngã nhào xuống đất, may mắn trên mặt đất phủ một lớp thảm len dày.

Phong Tùy cười ôm cô dậy: "Được rồi, chỉ là tiền thôi mà, để họ đi đi."

"Sao được... còn bảy tỷ kia thì sao!"

"Ngoan, muộn lắm rồi, đừng ồn ào nữa." Phong Tùy bế cô trở lại giường ngủ.

"Em mặc kệ, em muốn đem tiền về... thật là đáng ghét..." Cố Duyên giãy giụa vài cái, giọng nói càng ngày càng nhỏ lại, càng ngày càng buồn ngủ.

Bộ dạng say khướt của Duyên Duyên rất đáng yêu, Phong Tùy nhìn cô trìu mến, cúi đầu hôn đôi má ửng hồng của cô, lại thì thầm bên tai cô: "Em không muốn đi tắm sao?"

Cố Duyên mơ mơ màng màng nói một chữ: "Muốn..."

"Hay là anh giúp em tắm?" Giọng của anh trở lên xấu xa.

"Em tự tắm." Tuy mơ hồ nhưng Cố Duyên vẫn ý thức được, những chuyện riêng tư như tắm rửa vẫn ngại làm phiền người khác. Cô mệt mỏi ngồi dậy, Phong Tùy để cô ngồi trên giường đợi anh pha nước nóng xong thì mới ra khỏi giường.

Anh đi vào phòng tắm, điều chỉnh nhiệt độ nước trong bồn, thay cô chuẩn bị quần áo xong, anh quay trở lại bên giường thì thấy Cố Duyên đang ngủ gà ngủ gật, thậm chí anh đứng trước mặt cô cũng không biết.

Mãi đến khi Phong Tùy cởi khuy áo khoác ra thay cô, cảm giác mát kéo tới mới làm cô dần dần tỉnh táo lại. Khi cô nhìn thấy anh, co ro lại theo bản năng, nhìn anh sợ hãi: "Anh đang làm gì vậy?"

Phong Tùy buồn cười: "Anh giúp em cởi quần áo tắm."

Cố Duyên nhìn nước ấm đổ đầy trong bồn bên cạnh, lắc đầu: "Không cần, em tự tắm."

“Em làm được không?”

“Được...”

“Vậy được rồi, em cẩn thận nhé.” Phong Tùy đi ra khỏi phòng tắm, nhưng anh không hề đi xa, mà vẫn đứng ở ngoài nghe động tĩnh bên trong.

Anh thực sự không yên tâm, cũng không tin Cố Duyên có thể tự tắm được, say đến nỗi đi không vững, phòng tắm lại trơn như vậy, anh lo cô không cẩn thận trượt chân ngã.

Vẫn may, bên trong vẫn không có tiếng ngã bất thường truyền ra, cũng không có tiếng nước, yên lặng một cách bất thường.

Phong Tùy thử kêu tên Cố Duyên, trong phòng tắm im lặng, không có hồi âm. Anh bắt đầu luống cuống, vội vàng đẩy cửa xông vào.

Khi anh nhìn thấy Cố Duyên nằm trong bồn tắm không động đậy, tim anh đột nhiên đập thình thịch. Nước trong bồn tắm rất đầy, mà Cố Duyên vẫn cứ nằm trong đó ngủ, nước ngập qua cằm của cô, nếu như trượt xuống một tí là ngập qua cả mũi rồi.

Phong Tùy lập tức xông lên, vớt cô ra khỏi nước, anh dùng khăn tắm trùm lên người cô, sau đó bế ra ngoài, đặt lên giường ngủ. Mặc dù trong phòng có quạt sưởi ấm rồi, nhưng anh vẫn lo lắng cô bị lạnh, lại kéo chăn đắp lên người cô, dùng khăn mặt lau tóc ướt cho cô.

Cố Duyên bị anh lật qua lật lại, tỉnh táo không ít, vừa xoa tóc ướt vừa mơ hồ nhìn xung quanh: “Em lại đang ngủ à, thật ngại quá.”

“Không sao, em ngủ đi.” Phong Tùy tiếp tục giúp cô lau tóc.

“Nóng quá, em không ngủ được.” Cố Duyên đẩy chiếc chăn trên người ra, thân hình trắng nõn lấp ló dưới chiếc khăn tắm lại không biết.

Động tác trên tay anh dừng lại, đồng thời căng thẳng.

“Duyên Duyên đang quyến rũ anh sao?” Anh cười, tự ép bản thân phải bình tĩnh lại.

Đầu của Cố Duyên lại mơ hồ, đôi mắt mơ màng: “Cái gì?”

Phong Tùy không có cách nào bình tĩnh trở lại, cũng không có tâm trạng nào giải thích với cô quá nhiều, anh cúi người, hôn cô một nụ hôn thật sâu. Anh đang dùng hành động trả lời câu hỏi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo

Cố Duyên cũng hiểu ý của anh, theo bản năng, cô dùng lực đẩy anh ra, anh từ từ đè lên người cô, nhưng cô không thể đẩy anh ra, ngược lại bị anh đè lên người thực sự.

Trong lòng không khỏi dâng lên sợ hãi, trước kia mỗi lần ở cùng với Phong Tùy, cô đều không lo lắng anh sẽ làm những việc như thế này với cô, vì lúc đó cô mang thai, mà Phong Tùy hoàn toàn không phải một người không có năng lực kiềm chế bản thân.

Điều càng làm cô sợ hãi chính là, trong người cô lại nổi lên hàng loạt những rung động, vừa cảm thấy mong đợi vừa cảm thấy sợ hãi cứ thay thế hành hạ cô, khiến cô vô cùng khó chịu.

“Sao vậy? Sợ?” Phong Tùy từ từ nâng người lên, nhìn thân thể không ngừng run rẩy của cô.

“Em không muốn như vậy.” Cố Duyên quay mặt ra chỗ khác, từ từ nhắm hai mắt, hai tay lại vịn thật chặt eo săn chắc của anh.

Phong Tùy cúi đầu nhìn cánh tay đang quấn chặt trên eo anh, cười nguy hiểm: “Thực sự không muốn?”

“Ừ...”

“Phụ nữ đều nói một đằng nghĩ một nẻo.” Anh càng cười cởi mở.

Tiếng cười của anh làm cho Cố Duyên tỉnh táo một chút, cô tức giận mở hai đôi mắt, cô muốn nói bây giờ mình đã tỉnh táo rồi, tuyệt đối không phải miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo. Lúc mắt đang mở ra lại tiếp xúc với chiếc áo ngủ trên ngực anh.

“Anh...”

Cố Duyên đột nhiên rất muốn ngắm anh một chút, người đàn ông này rất bí ẩn.

Lời nói và hành động phản kháng đều bị sự tò mò trong lòng kiềm hãm, cô đột nhiên nhớ đến Phong Tùy, từ sau khi anh rời đi với vết thương ở nhà Dương Xinh Xinh, cô cũng không xem qua vết thương súng bắn trên lưng anh.

Không biết vết thương trên lưng anh có giống với vết thương trên lưng của Ngự Tứ không? Rốt cuộc... anh và Ngự Tứ có phải là cùng một người hay không?

"Em đang nghĩ gì mà lại nghiêm túc như vậy?" Phong Tùy chăm chú nhìn cô, bàn tay đập vào người cô.

Cố Duyên giả vờ bình tĩnh tiếp đón ánh mắt của anh, nói: "Em đang nghĩ câu nói của anh vừa nãy rất có lý, sao phải nói một đằng nghĩ một nẻo như vậy chứ?"

"Nghĩ thông suốt rồi?"

"Nghĩ thông rồi."

"Vậy mới ngoan." Phong Tùy nói xong kéo khăn tắm trên người cô, tay luồn sau lưng cô, hơi thở của hai người... dần dần không ổn định.

Phong Tùy giơ cánh tay lên ấn vào nút đèn trên đầu giường, chớp mắt bên trong phòng ngủ tối om. Cố Duyên ngu ngốc, anh ấy lại tắt đèn? Người đàn ông đáng ghét!

"Đừng... đừng tắt đèn..."

Anh cúi xuống nhìn cô: "Em thích mở đèn?"

"Không phải..." Cô do dự một chút rồi lại đổi giọng: "Ờ, đúng vậy..."

"Nhưng anh lại không thích."

"Phong Tùy... anh..."

"Anh làm sao?"

"Anh... vô liêm sỉ."

Mặt của anh lạnh lùng, anh vô liêm sỉ?

"Em không muốn tiếp tục nữa, chúng ta không thể như vậy!" Cố Duyên chỉ muốn rời khỏi, chỉ còn tồn tại một tia lý trí nói cho cô biết, cô không thể làm như vậy.

Phong Tùy tắt hết đèn rồi, cô không còn lý do gì để tiếp tục buông thả bản thân. Chỉ là, cô không muốn tiếp tục nữa, có người một khi đã buông thả thì không thể kiềm chế nổi bản thân, không tiếp tục không được.

Phong Tùy hôn từ mặt xuống cổ cô, cuối cùng xuống... của cô ấy.

Cố Duyên từ từ nhắm mắt không nói lời nào.

Anh dứt khoát cởi áo ngủ của trên người của mình xuống.

Sống hai mươi mấy năm, đây là lần thứ hai cô làm chuyện đó cùng với một người đàn ông, lần đầu tiên cách đây rất lâu rồi, có chút chịu không nổi, cô chau chặt mày, cắn chặt môi, tay nhéo cánh tay của anh, móng tay hằn sâu trong thịt của anh.

Cô cảm thấy xấu hổ... chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Anh lại vặn thẳng mặt của cô, chăm chú nhìn cô: "Duyên Duyên, em cảm thấy xấu hổ sao? Chuyện vợ chồng bình thường như vậy sao em cảm thấy xấu hổ chứ?"

Lúc này cô đau đến nỗi đổ mồ hôi, miệng không ngừng cầu xin tha thứ: "Anh đừng nói nữa, xin anh đừng nói nữa..."

Anh dừng tất cả mọi hành động, đau lòng nói: "Duyên Duyên, anh với em sống lâu như vậy, cũng đã từng có con rồi, có phải từ trước đến nay em đều không cảm thấy em là người phụ nữ của anh?

Cố Duyên cắn môi không nói lời nào, cũng không biết mình nên nói gì.

"Duyên Duyên, chúng ta là vợ chồng." Mặt anh ngày càng lạnh nhạt, nghiến chặt răng: "Chúng ta mới là vợ chồng thực sự, sau này em chỉ có thể mua khăn cho ăn, mua quần áo cho anh, nhớ chưa?"

Vợ chồng...

Nước mắt cô từ khóe mắt chảy xuống.

Ở bên cạnh Phong Tùy, từ trước tới nay cô đều yếu đuối, nhưng lẽ nào ngay cả việc này cũng do anh quyết định sao?

Anh đang hận cô, chính vì chiếc khăn, chiếc áo choàng mà hận cô, nhưng tại sao lại dùng cách này làm cô xấu hổ? Cô dùng miệng cắn vai anh, kèm với mùi tanh của máu, cô khóc hu hu. Còn anh, mặc kệ cô cắn cũng mặc kệ cho cô khóc, sẽ có một ngày, cô sẽ quen với việc có anh, anh nghĩ.

Lúc nào anh cũng cưng chiều cô, cũng bắt nạt cô, mãi mãi không cảm thấy mệt mỏi.

Cuối cùng kết thúc, toàn thân cô mệt mỏi nằm liệt trên giường, đầu trống rỗng. Trên người cô ướt đẫm, đều do anh để lại, cô lười đến nỗi không muốn lau hay rửa đi mà mặc nó từ từ bốc hơi bởi quạt sưởi.

Phong Tùy cũng mệt mỏi, hai người dính chặt vào nhau, anh ôm cô, vô cùng thỏa mãn.

Anh hôn lên tóc cô, ghé sát vào tai cô nhẹ nhàng hỏi: "Duyên Duyên, chúng ta như vậy không tốt sao? Tại sao phải trải qua cuộc sống đau khổ, nguy hiểm chồng chất, bị người khác ức hiếp, bị người ta coi thường chứ?"

Cô không nói lời nào, mặc cho anh ôm hôn, ngoan như một con mèo nhỏ.

Không nghĩ đến Ngự Tứ, nghĩ đến Phong Thanh, nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến tương lai nữa.

Cô quá mệt mỏi rồi, từ trước đến nay cô đều sống vì người khác, chưa bao giờ nghĩ đến bản thân, cô nhắm mắt lại, ép buộc bản thân mình ngủ, tốt nhất là đừng tỉnh lại.

Bởi vì cô biết chỉ cần mình tỉnh lại, những thứ nên nghĩ vẫn sẽ nghĩ, những việc cần làm vẫn phải làm, cô không thể mãi mãi nằm trong lòng anh mà sống được.

Ngày hôm sau cô tỉnh lại, trời đã sáng choang, quạt sưởi ấm vẫn thổi lất phất không tiếng động. Cố Duyên cúi đầu nhìn bản thân mình, cô và Phong Tùy đã làm chuyện đó.

Tim cô loạn nhịp, hai má ửng hồng.

Sau đó cô nhanh chóng xuống giường, nhặt áo choàng tắm vứt lả tả dưới đất, quay đầu, thấy Phong Tùy không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang mỉm cười nhìn cô.

"Tỉnh rồi?" Anh hỏi

Nói nhảm, chẳng nhẽ không tỉnh sao? Cô tức giận lườm anh. Đi đến tủ quần áo chọn quần áo, theo như cô dự đoán, trong tủ có rất nhiều quần áo, vừa may đều số đo của cô. Cô cũng không quan tâm những bộ quần áo này là mua cho cô hay mua cho Dao Trụ, tùy ý chọn một bộ khoác lên người.

"Còn đau không?" Phong Tùy đột nhiên hỏi cô.

Tối hôm qua cô vẫn luôn níu chặt cánh tay anh, đau đến nỗi cắn răng chịu đựng, anh ấy cũng không phải không cảm giác được.

Cố Duyên ngơ ngác một lúc mới hiểu anh nói gì, lắc đầu: "Không đau."

Cô vào phòng tắm rửa sạch sẽ, chỉnh đốn lại quần áo trên người, lúc cô đi ra ngoài, Phong Tùy cũng đã dậy rồi. Trên người anh mặc một bộ quần áo ở nhà, ngồi nghiêng mình trên chiếc ghế sofa, lười biếng mà gợi cảm.

Cố Duyên đi về phía anh rồi nói: "Em đi về trước."

"Anh làm canh bổ dưỡng để ở phòng bếp, ăn rồi hãy đi." Phong Tùy đứng dậy.

"Không cần đâu, em không cần bồi bổ đâu."

"Em không cần nhưng anh cần." Phong Tùy kéo áo trên vai mình, lộ ra một hàng dấu răng màu máu đỏ: "Nhìn xem, kiệt tác của em đây này."

Cố Duyên nhìn vết thương trên vai anh, không khỏi giật mình, hai hàng dấu răng sâu như vậy thực sự là cô để lại sao? Cô không nhớ quá rõ.

Cô bướng bỉnh lườm anh: "Đó là anh đáng đời bị như vậy."

"Vì thế nên anh không hề oán trách em." Phong Tùy kéo lại áo mình, anh không oán trách cô, anh cũng sớm đã quen với việc cô để lại trên người mình những dấu vết to, nhỏ rồi.

Hai người từ phòng ngủ đi ra, xuống tầng một, đầu bếp đã đặt đồ ăn sáng và thuốc bổ trên bàn. Phần ăn sáng của Cố Duyên và Phong Tùy giống nhau,

sữa, chân giò hun khói bánh mì sandwich, còn có một bát canh bổ trước mặt mà Phong Tùy không có.

"Không phải anh muốn bồi bổ cơ thể sao? Cho anh uống." Cố Duyên đẩy bát canh đến trước mặt anh. Lại bị anh đẩy lại, anh cười nói: "Đây là canh phụ nữ chuyên uống, không hợp với anh."

"Đây..."

"Yên tâm đi, khả năng tự khỏi bệnh của anh rất cao. Ngược lại là em, tối qua tổn thương nguyên khí nặng nề, nên bồi bổ thật tốt."

Mặt của Cố Duyên lại ửng hồng lần nữa, cô lén nhìn sang người làm ở bên cạnh, xấu hổ vô cùng. Người đàn ông không biết xấu hổ, lẽ nào anh không cảm thấy xấu hổ chút nào sao? Hay là đem phụ nữ về nhiều quá nên đã sớm thành thói quen?

Cố Duyên cúi đầu uống hết bát canh bổ, để bát trên bàn rồi bắt đầu ăn bữa sáng.

Ăn sáng xong, Cố Duyên trở lại phòng ngủ lấy túi xách, nhìn chiếc giường rộng lớn kia, giống như lại nhìn thấy cảnh mình ở bên Phong Tùy ngày hôm qua, khuôn mặt của cô lại nóng lên, cô lấy túi xách trên ghế sofa rồi rời khỏi phòng ngủ.

Phong Tùy khăng khăng muốn đưa cô đi, vẫn dùng chiếc xe của cô.

Xe chậm rãi ra khỏi khu biệt thự, Phong Tùy quay đầu, nhìn cô tựa lưng vào ghế im lặng đờ cả người ra. Anh dành một tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ đang đặt trên đùi của cô, mỉm cười: "Đang nghĩ gì mà say mê như vậy?"

"Không có gì." Cố Duyên lắc đầu, rút tay về.

Phong Tùy cũng không hỏi tới nữa, tiếp tục lái xe.

Im lặng một hồi, Cố Duyên nói với anh: "Đưa em về nhà họ Phong."

"Vì sao không phải là trở về nhà họ Ngự?" Phong Tùy cảm thấy kỳ lạ.

"Em trở về lấy ít đồ." Cố Duyên trả lời qua loa một tiếng, thực tế cô không có đồ gì muốn lấy cả, chỉ là bây giờ cô không muốn trở về nhà họ Ngự mà thôi. Trên người của cô vẫn còn lưu lại mùi của Phong Tùy, sao có thể trở về bên cạnh một người đàn ông khác đây? Điều này sỉ nhục thế nào đối với Ngự Tứ.

Cô cần phải đi về nhà họ Phong, suy nghĩ thật kĩ tất cả những việc xảy ra mấy ngày qua, bao gồm cả mối quan hệ giữa cô và Phong Tùy.

Phong Tùy dĩ nhiên không tin vào lời viện cớ vụng về của cô, nhìn vào mắt cô đầy ý thăm dò, nhưng vẫn không hỏi nhiều.

Phong Tùy đưa cô về đến cổng chính nhà họ Phong, lại lề mề không mở cửa xe, hai tay nắm vô lăng nhìn cổng chính nhà họ Phong, trong lòng không nỡ rời xa cô.

Cố Duyên nhìn anh, hỏi: "Sao vậy? Còn có việc gì sao?"|

"Ừ."

"Chuyện gì?"

"Không muốn xa em." Hai tay Phong Tùy rời khỏi vô lăng, ôm lấy cô vào lòng rồi cúi đầu, hôn cô.

Bây giờ cô lại không khống chế được suy nghĩ...

Trong miệng của cô thậm chí vẫn còn lưu lại mùi đặc biệt của anh trước khi lên xe, bây giờ lại hôn tiếp. Cô phiền não muốn đẩy anh ra, nhưng lại không ngừng bị mê hoặc.

Thực sự hận bản thân mình, tối qua hận, hôm nay cũng hận, nhưng hết lần này đến lần khác... cô không thể sửa chữa được, không thể giữ vững nguyên tắc nên giữ vững của mình.

"Không muốn!" Cố Duyên bỗng dưng đẩy tay anh ra, tức giận, trừng mắt nhìn anh: "Anh điên rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Vật nhỏ ồn ào

Phong Tùy dùng ngón tay sờ vào chóp mũi rồi cười: "Chút nữa thì điên rồi, đều bị cái đồ nhỏ bé như em ồn ào."

Cố Duyên nhìn vẻ mặt của anh, trong lòng khó hiểu vì sao anh lại có tinh lực mạnh như vậy, rất giống với một người đàn ông chưa từng gặp phụ nữ bao giờ vậy, lẽ nào bao nhiêu hồng nhan tri kỉ kia cũng không làm anh thỏa mãn sao?

Cố Duyên nhìn anh mở miệng, cuối cùng muốn nói nhưng lại thôi, nuốt những lời muốn nói vào bên trong, đổi thành lời chào tạm biệt: "Được rồi, em xuống xe đây."

Cô đẩy cửa xe ra, Phong Tùy kéo tay cô lại, hỏi: "Có phải em muốn nói gì với anh không?"

Cố Duyên quay đầu, nhìn chăm chú vào anh, nói: "Đúng là có lời muốn nói, em hi vọng chúng ta kết thúc ở đây."

"Em vẫn nên tiếp tục giữ im lặng."

"Anh Phong, chúng ta không cần tiếp tục làm những chuyện không rõ ràng như vậy được không, em không muốn mỗi ngày đều sống trong tội lỗi."

"Em đang nhắc nhở anh nên cho em một thân phận hợp lý hay sao? Cô Phong." Anh cười.

Cố Duyên vội vàng nói: "Không phải, em không có nghĩ như vậy."

Phong Tùy nhìn cô, lại ôm cô vào lòng, ngẩng đầu hít một hơi thật sâu: "Duyên Duyên, cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống yên ổn, hạnh phúc."

"Vì sao không phải bây giờ?" Cô hỏi.

"..."

"Anh có quá nhiều chuyện gạt em." Cô lại nói: "Nếu anh thực sự yêu em, muốn ở bên em cả đời, đừng có bí mật như hiện tại. Em thậm chí còn không biết người nhà của anh, bạn bè của anh, cuộc sống anh như thế nào..."

"Không phải là anh không muốn cho em biết những thứ này, nếu em biết thì sẽ bất lợi với em, anh không muốn em chịu khổ như anh." Phong Tùy dừng một chút, lại nói: "Em chỉ chỉ cần biết anh yêu em là thật, thế là đủ rồi."

Cố Duyên im lặng, anh cũng im lặng.

"Buông em ra." Một lúc lâu, Cố Duyên mới nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Phong Tùy xuống xe, Cố Duyên đưa xe cho người làm lái vào gara ô tô, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi đi về vào nhà chính, sau đó cô nhìn thấy Phong Hách và Lăng Tiêm Hà đang ngồi uống trà trên ghế sofa.

Lăng Tiêm Hà nhìn thấy cô trở về, vui mừng đứng dậy tiến về phía trước đón cô, ôm cánh tay của cô rồi kéo cô ngồi xuống ghế sofa: "Tình Nhi đến rồi, Thanh Nhi con đến chơi với mẹ con sao?"

Cố Duyên nở một nụ cười với bà, đôi mắt buồn ngủ, sau đó chuyển về hướng Phong Hách lễ phép gọi: "Cha."

"Sao con không bảo Phong Tùy vào đây ngồi một chút?" Phong Hách uống một ngụm trà thơm rồi nói.

Cố Duyên ngẩn người ra, bỗng dưng nhìn về phía cửa chính, mới phát hiện hướng ở đây nhìn ra ngoài vừa vặn là vị trí cô vừa mới đỗ xe. Vậy thì... mọi hành động của cô và Tùy Phong đều bị Phong Hách nhìn thấy sao?

Trời ạ! Cô lại có thể lơ đãng, không chú ý trong nhà còn có người!

Cô không cười gượng gạo, lúc này mới thấy biểu cảm trên mặt của ông có chút không hài lòng, trong lòng nhất định là buồn bực vì cô và Phong Tùy.

"Tình Nhi, con ra đây một chút." Ông đứng lên khỏi sofa, đi về phía gian phòng nghỉ ngơi.

Cố Duyên chần chừ một chút, kiên trì đi theo ông.

Quả nhiên, ông cứ mở miệng ra lại là Phong Tùy.

"Tối hôm qua con ở bên cạnh Phong Tùy? Ông ấy hỏi.

Thảo luận chuyện tình cảm nam nữ cùng cha đẻ thực sự khiến người ta mất tự nhiên vô cùng, mặt của cô hôm nay đỏ ửng lên vô số lần. Phản ứng của cô khiến ông nhìn thấy được đáp án.

Ông ngồi xuống ghế sofa, thở dài nhìn cô nghiêm túc nói: "Tình Nhi, là con nhất quyết tiếp tục làm vợ Ngự Tứ, nếu con đã chọn Ngự Tứ thì không nên gần gũi với Phong Tùy như vậy, con biết không?"

"Con biết." Cô cúi đầu.

"Có phải con rất thích Phong Tùy?"

Cố Duyên không nói lời nào, bởi vì ngay cả chính cô cũng không biết mình có thích anh hay không nữa. Nếu không thích anh thì tại sao lại hạnh phúc khi thân mật với anh chứ?

"Nếu như con thích cậu ta, cha không ngăn cản, nhưng con phải thuyết phục cậu ta nói rõ gia cảnh, quản lý tập đoàn Phong Thị cùng cha. Sau đó ly hôn Ngự Tứ, cha sẽ tổ chức cho con một lễ cưới trọng đại, chỉ có như vậy, cha mới yên tâm."

Cố Duyên cay mũi, cha thật lòng thương cô, cô biết chứ.

Chỉ là, đây thực sự là cuộc sống mà cô muốn sao? Sống cùng Phong Tùy cả đời? Đây là cuộc sống mà cô chưa bao giờ nghĩ đến!

"Cha cho con chút thời gian." Cô cúi đầu nói.

Làm cho Phong Tùy nói rõ gia cảnh nhà anh ấy, cô không có năng lực này, lúc nãy ở trên xe anh cũng đã từ chối cô rồi.

Phong Tùy... mãi mãi đều là câu này, vì tốt cho cô, không muốn cô rơi vào trong bất kì vòng xoáy nguy hiểm nào.

Hôn nhân đại sự quả thực không gấp được, điều này Phong Hách cũng biết, chỉ là nhìn thấy cô và Phong Tùy thân mật như vậy, ông thực sự rất lo lắng.

"Được, cha sẽ cho con thời gian suy nghĩ kĩ, hy vọng không quá lâu." Phong Hách gật đầu, không nói chuyện nữa, mắt cụp xuống, không biết đang nghĩ gì.

Cố Duyên cũng không hề rời đi, mà nhìn ông, chần chừ một lúc lâu mới mở miệng: "Cha, cha có điều tra Phong Tùy hay không?"

"Ờ." Ông thẳng người lên: "Điều tra rồi, nhưng không điều tra được gì."

Cố Duyên thất vọng, cũng phải, ngay cả người chuyên nghiệp như Tô Uyên cũng hết cách, Phong Hách sao có thể điều tra rõ được?

Phong Hách lại nói: "Ngay cả đăng kí các loại tài sản của công ty bất động sản đều dùng tên của người khác, có thể biết được người này xảo quyệt đến mức nào, cho nên cha mới không ủng hộ con ở bên cạnh cậu ta. Nhưng nếu con thích cậu ta, cha sẽ không ép buộc, ngăn cấm, để cậu ta nói rõ tất cả, không quá đáng chứ?"

"Vâng." Cố Duyên gật đầu một cái.

Thảo nào ngay cả thẻ ngân hàng anh đưa cho cô cũng để tên của người khác.

"Ngự Tứ thì sao?" Cô lại hỏi một câu.

"Ngự Tứ... chẳng có gì để điều tra cả." Phong Hách nghĩ một hồi: "Cậu hai nhà họ Ngự là một tên ngốc, trong xã hội thượng lưu mắc phải bệnh lạ cũng không phải là chuyện lạ."

"Nghe nói là do tai nạn giao thông tạo thành?"

Về Ngự Tứ, Cố Duyên cũng không hiểu rõ lắm, cô chỉ thỉnh thoảng nghe Linh Lung nhắc đến chuyện quá khứ của Ngự Tứ, có lẽ cô bị chủ cấm không cho nói nên không dám nói nhiều về chuyện quá khứ của Ngự Tứ.

Mà ở trong nhà họ Ngự, ngoại trừ Linh Lung còn có thể nói với cô vài câu ra, những người khác đều thể hiện sự khinh thường đối với cô, không thì chỉ là cái gật đầu giữa chủ nhân và đầy tớ.

"Con có hứng thú với quá khứ của cậu ấy sao?" Phong Hách không hề thích nói chuyện người khác không liên quan đến mình.

Nhưng khi nhìn thấy Cố Duyên nghĩ như vậy, ông trầm ngâm nhớ lại những chuyện đã qua, suy nghĩ trong đầu sự việc này rồi mới nói: "Cha nhớ mẹ của Ngự Tứ là con gái một của Tần Hà, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tần Thị, còn Ngự Cẩm Sơn thì là trợ lý đắc lực của Tần Hà, sau này không biết thế nào hai người họ kết hôn, cha đoán là Tần Hà cảm thấy Ngự Cẩm Sơn không tồi, làm chủ tác hợp hai người bên nhau. Mẹ Ngự Tứ từ nhỏ đã được bố mẹ chiều hư, tính cách không tốt cho lắm. Ngự Cẩm Sơn bị đè nén lâu ngày rồi phản kháng, đánh cô ấy chấn động não, hai người ngày càng không thể sống chung, Tần Hà mong hai người ly hôn, cho Ngự Cẩm Sơn một phần ba tài sản. Trong lúc cãi nhau, bệnh tim của Tần Hà tái phát, đưa đến bệnh viện thì qua đời. Cùng với năm đó, Ngự Tứ và mẹ của cậu ấy bị tai nạn giao thông vô cùng nghiêm trọng. Sọ não của Ngự Tứ bị thương nặng, khi được cứu về thì thành như vậy, qua nhiều năm như thế vẫn không có chuyển biến tốt đẹp."

"Cha nghĩ tất cả những bệnh lạ này đều do tai nạn để lại!" Phong Hách lắc đầu, từ đầu đến cuối ông đều không tin căn bệnh lạ mà người ta hay nói trong truyền thuyết này.

Cố Duyên im lặng, chăm chú nghe những lời Phong Hách vừa nói.

Một lúc lâu, cô ngẩng đầu lên, nhìn Phong Hách: "Sao lại trùng hợp như vậy, cùng trong thời gian một năm nhà họ Tần, người thì chết, người thì bị

thương?"

"Ai biết được chứ?"

"Không phải là trò của Ngự Cẩm Sơn sao?" Cô hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình, Phong Hách lại giơ tay lên ngăn cô lại: "Tinh Nhi, bất kể con có nghi ngờ như thế nào, cũng đừng nói ra, dù sao cũng là chuyện trong quá khứ rồi, hơn nữa là việc không liên quan đến con."

Năm đó, rất nhiều người bàn tán nhà họ Tần tan đàn xẻ nghé đều do Ngự Cẩm Sơn gây ra, nhưng không ai có chứng cứ, họ cũng không muốn quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình. Truyền mãi, cũng không còn ai nhắc đến chuyện này nữa, con đường kinh doanh tập đoàn Tần Thị của Ngự Cẩm Sơn cũng thuận buồm xuôi gió.

"Kể ra Ngự Tứ cũng là một cậu bé đáng thương." Nếu như lúc đầu không xảy ra sự cố, bây giờ anh ấy chắc cũng kế thừa gia nghiệp của ông ngoại anh, bận rộn với công việc và sự nghiệp của mình.

Đúng vậy, nếu không xảy ra sự cố này thì anh nhất định sẽ là một người đàn ông rất lớn mạnh, nhất định sẽ có rất nhiều người vây quanh giống như Phong Tùy, làm sao bị Dung Kim và đám con nhà giàu xấu xa kia ức hiếp được chứ?

Nghĩ đến Phong Tùy, trong lòng Cố Duyên đột nhiên căng thẳng, hay là... anh chính là Phong Tùy.

Phong Tùy tràn đầy thù hận, còn liều chết giết sếp Chu của tập đoàn Tần Thị, nếu anh không phải là Ngự Tứ, tại sao lại muốn giết người của tập đoàn Tần Thị chứ? Tại sao lại bí mật đến nỗi không ai có thể điều tra được nhân vật "Phong Tùy" là ai?

Trong lòng Cố Duyên càng ngày càng kết luận Ngự Tứ chính là Phong Tùy!

Cố Duyên đứng lên, nhìn Phong Hách: "Cha, con về nhà họ Ngự trước đây."

Phong Hách đứng dậy theo: "Sao lại đi gấp gáp như vậy? Không ngồi uống trà với mẹ con à?"

Cố Duyên lắc đầu: "Mai con lại trở về."|

"Ừ, con đi đường cẩn thận nhé."

Cố Duyên từ nhà họ Phong đi ra, cô lái xe rất nhanh trên đường, đi về phía nhà họ Ngự.

Ngự Tứ, anh lừa dối em, lừa dối...

Cô ở lặng lẽ mắng anh trong lòng, nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của cô, cô nhanh chóng lấy tay lau đi, giảm tốc độ xe.

Trở về nhà họ Ngự, cô đi thẳng về phòng ngủ, đúng lúc gặp Linh Lung ở cầu thang, hỏi: "Cậu hai đâu rồi?"

"Trong nhà có người mới, bà hai dẫn cô ta đi dạo quanh nhà, cậu hai đi theo bọn họ xem náo nhiệt rồi." Linh Lung nói nhỏ.

"Người mới? Người mới nào?" Cố Duyên bước chậm rãi, nghi ngờ hỏi.

Linh Lung không nói, mãi đến sau khi hai người đi vào phòng ngủ, cô đóng chặt cửa phòng lại, vẻ mặt bí mật nói: "Thảo nào cậu cả lại thích thú như vậy, ly hôn với mợ cả, hóa ra có người phụ nữ khác bên ngoài, người phụ nữ này có thai hơn năm, sáu tháng rồi."

Cố Duyên sửng sốt, hiển nhiên cô ngạc nhiên vì tin tức này.

Dung Kim mới đi hôm qua, hôm nay cậu cả đã đem người về? Việc như vậy cũng làm ra được.

"Bà hai không phải sướng đến phát rồ sao?"

"Đúng vậy, sướng đến nỗi cả đêm không ngủ được, ngay cả mợ cả cũng vô cùng vui sướng. Bà mua cho người phụ nữ này một căn biệt thự có giá trị hơn ba trăm tỷ, còn hứa hẹn sẽ thay cô ấy tìm một cậu trai khỏe mạnh."

Cố Duyên cười giễu cợt, bà hai sẽ đi quản sự sống chết của người khác? Vốn dĩ là chuyện hài. Bà ta sẽ đối xử tốt với Dung Kim, chẳng qua là dùng tiền lấp miệng cô ta mà thôi, suy cho cùng cả hai đã làm ra rất nhiều chuyện xấu.

Có điều đó là chuyện của bọn họ, cô không có chút hứng thú nào cả.

Mặc kệ tất cả những người mới kia là thần thánh phương nào, bây giờ cô không có hứng thú, điều cô muốn làm nhất bây giờ là nhìn thấy Ngự Tứ.

Còn về việc gặp được anh ấy phải làm thế nào, cô thực sự không biết.

"Mợ hai muốn gặp cậu hai, tôi giúp mợ gọi cậu ấy trở về." Linh Lung nói.

"Được, cảm ơn."

Linh Lung đi, Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm, đi đến phía trước gương, nhìn chằm chằm vào chính mình, trên người của cô vẫn còn mặc quần áo ở chỗ Phong Tùy, trên miệng vẫn còn lưu lại mùi của Phong Tùy.

Cô dùng ngón tay lau đi, nhìn khuôn mặt mịn màng của mình trong gương, có người nói rằng, người phụ nữ được làm chuyện ấy với người đàn ông là người phụ nữ vô cùng mềm mại và xinh đẹp.

Ngoài phòng ngủ truyền đến một loạt tiếng bước chân, nghĩ là Ngự Tứ trở về, Cố Duyên xoay người, quả nhiên nhìn thấy Ngự Tứ bước vào với nụ cười rạng rỡ, vui tươi trên mặt của mình: "Chị, em về rồi."

"Chơi với chị dâu mới vui không?" Cố Duyên mỉm cười.

"Vui."

Sau khìn thấy Linh Lung đóng cửa, Cố Duyên chậm rãi bước đến trước mặt của anh, nhìn chằm chằm vào anh, hình như muốn nhìn thấu anh. Nhưng cô không nhìn ra được gì.

Cô nhón chân lên, nhân dịp anh không để ý kề vào người anh, sau đó, cánh tay thon gọn của của vòng lên eo anh, ôm anh, hôn anh, bắt chước hành động tối hôm qua của Phong Tùy.

Ngự Tứ đờ cả người vì hành động bất ngờ này, hai mắt trợn tròn, kinh ngạc nhìn cô.

Anh chưa từng thấy Cố Duyên làm chuyện này với anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Thăm dò

Cố Duyên thưởng thức, nhớ lại dư vị một cách tỉ mỉ, cô cho rằng bất kì thứ gì trên một người đều có thể thay đổi, nhưng mùi vị nhất định không thay đổi được. Nó lan tràn giữa môi và răng của cô... không phải là mùi vị tối hôm qua cô đã nếm qua sao, mùi vị thuộc về Phong Tùy đó?

Trong lòng của cô dần dần dâng lên cảm xúc xúc động, cô không rõ mình xúc động vì mình đã làm rõ thân phận của anh hay là vì anh không phải là kẻ ngốc thực sự.

Giống như Dương Xinh Xinh nói, người đẹp trai, thu hút như vậy sao có thể là một kẻ ngốc được chứ!

Một lúc lâu, cô buông anh ra, lui về phía sau một bước.

Sắc mặt của cô không tốt cho lắm, sắc mặt của Ngự Tứ cũng vậy, Ngự Tứ đỏ bừng lên, lúng túng nhìn cô hỏi: "Chị làm sao vậy?"

Anh vẫn gọi cô là chị, vẫn giả vờ trước mặt cô!

Cố Duyên còn chưa kịp trả lời, Linh Lung đã gọi ở ngoài cửa: "Cậu hai ơi, mợ hai, bà hai gọi hai người xuống tầng một."

Ngự Tứ nghe thấy tiếng gọi liền cắm đầu đi ra khỏi cửa, Cố Duyên chần chừ một lúc rồi cũng đi theo anh xuống tầng một.

Dưới tầng, bà hai đang cười nói với người phụ nữ trẻ tuổi, người phụ nữ kia có vóc dáng thon thả, khuôn mặt xinh đẹp, phần bụng nhô lên, quả nhiên giống như lời Linh Lung nói, đã mang thai năm, sáu tháng rồi.

Nhìn chăm chú vào phần bụng tròn xoe của cô, Cố Duyên đột nhiên thấy đau đớn trong lòng, nếu con của cô vẫn còn, bụng cô cũng to như vậy, mấy tháng nữa là có thể sinh ra...

"Liên Liên, sau này đi lại trong biệt thự phải cẩn thận đó, dù sao lòng người khó đoán, nhất định có người ước đứa con trong bụng của con không thể sinh ra được." Bà hai không biết là vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Cố Duyên, nói với người phụ nữ kia.

"Mẹ, con biết rồi." Cô gái kia khéo léo đáp lại bà.

Cố Duyên biết người bà hai đang nói là mình, thế là cô rời ánh mắt của mình khỏi bụng của Liên Liên.

Bà hai lúc này mới chuyển sang hướng Cố Duyên, nói rõ ràng: "Duyên Duyên, đây là chị dâu của con, chị con đang mang thai, hi vọng các con sống hòa thuận, mấy tháng tới nhường chị con một chút."

"Mẹ, mẹ yên tâm, con không làm nổi chuyện thất đức như hại trẻ con đâu." Cố Duyên cười, hướng về phía Liên Liên, lễ phép gọi một tiếng: "Chị dâu."

Bà hai "ừm" một tiếng, quả nhiên không hề tin tưởng cô.

Bà hai lại nói với Liên Liên: "Đây là vợ của Ngự Tứ, mợ hai."

"Á? Ngự Tứ cũng có vợ sao? Thật không ngờ." Liên Liên cố ý biểu hiện sự khinh bỉ, lập tức cười: "Chào mợ hai."

Cố Duyên không xấu hổ, bình tĩnh nói: "Chân anh cả không tốt cũng có người bằng lòng lấy anh, chân tay Ngự Tứ bình thường, vì sao không có vợ chứ?"

Lâm lâm bực tức im lặng.

Trong lòng của bà hai đương nhiên cũng rất bực, chân của Ngự Hàn vốn dĩ là nút thắt trong lòng bà, Cố Duyên lại còn nói bóng nói gió, chế giễu. Nhưng tâm trạng của bà hôm nay khá tốt nên không muốn tính toán với cô.

Ông chủ Ngự cũng cảm thấy bầu không khí bất thường giữa bọn họ, vội vàng giảng hòa: "Thân thể khỏe mạnh hay không không quan trọng, chỉ cần tình cảm giữa hai người tốt là được, em xem Duyên Duyên và Ngự Tứ vô cùng xứng đôi. Tất nhiên, Liên Liên và Ngự Hàn cũng rất xứng đôi, Liên Liên con nên sớm trở về được rồi, bảo đầu bếp làm những món ăn bồi dưỡng thân thể, con với đứa bé mới khỏe mạnh được."

"Cha..." Liên Liên vòng qua bên cạnh ông chủ Ngự ngồi xuống, ôm cánh tay ông làm nũng nói: "Con sớm đã muốn trở về rồi, nhưng Ngự Hàn không đồng ý, cứ nói mẹ thích Dung Kim, sẽ không đồng ý cho anh ấy và Dung Kim ly hôn. Anh Ngự Hàn không yêu con chút nào cả, không đối xử tốt với con."

"Ngự Hàn chính là như vậy, không biết quan tâm người khác, ngay cả Ngự Tứ cũng không bằng." Ông chủ Ngự cười ha ha.

Cố Duyên nhanh chóng liếc nhìn Ngự Tứ, nhấc ly trà chị Trần bưng lên uống một ngụm. Trong lòng nghĩ, Ngự Tứ quả thực tốt hơn Ngự Hàn nhiều, mặc dù Ngự Tứ là một kẻ ngốc thực sự, cô cũng tình nguyện gả cho anh chứ không gả cho Ngự Hàn.

Cô đưa cho Ngự Tứ một miếng quýt, Ngự Tứ cười rồi cắn một miếng.

Bà hai cũng oán trách: "Con đang mang thai con của Ngự Hàn, có gì mà không dám nói chứ, cho dù Ngự Hàn không đồng ý mẹ cũng toàn tâm toàn ý chấp nhận. Mẹ thích Dung Kim nhưng lại càng thích người sinh con cho Ngự Hàn hơn. Con yên tâm, tính khí Ngự Hàn dạo này không tốt, khó tránh khỏi nóng nảy một chút, qua giai đoạn này rồi sẽ tốt thôi, mẹ cũng sẽ lựa lời nói với nó."

"Con cảm ơn mẹ." Liên Liên nở nụ cười hài lòng.

Cố Duyên không muốn tiếp tục ở với những người này nữa, cô đứng dậy nói với ông chủ Ngự: "Cha, không có việc gì con trở về phòng trước đây."

"Ừ, con đi đi." Khuôn mặt ông chủ Ngự lúc đối diện với cô có vẻ hiền hòa, vẻ mặt trước đây chưa từng có.

Cố Duyên đứng lên, nói với Ngự Tứ: "Em ở đây uống trà với mọi người à?"

Ngự Tứ gật đầu, lấy khay đựng trái cây trước mặt rồi ăn.

Nhình dáng vẻ không quan tâm đến hình ảnh của anh, trong lòng Cố Duyên đột nhiên mềm nhũn, anh cũng không dễ dàng gì.

Thù hận như vậy, còn muốn giả vờ làm kẻ ngốc sống ở nhà họ Ngự, cô hiểu nỗi khổ của anh, tại sao vẫn để ý anh có phải đang lừa cô, có phải đang giả vờ hay không?

Vì sao nhất định phải vạch trần anh, gây thêm phiền phức cho anh?

Cố Duyên chậm rãi bước lên tầng, bước chân giẫm lên bậc thang trải tấm thảm màu trắng, cô nhớ đến bộ dạng của anh vì cứu cô mà ngã cuộn tròn xuống tầng. Nhớ đến lúc anh không nề nang đuổi cô đi, hung dữ với cô, hóa ra đều có lý do cả.

Trong lòng của anh chỉ muốn đoạt lại nhà họ Ngự mà thôi!

Cô lại nhớ đến Phong Tùy tối qua thì thầm những lời nhỏ nhẹ bên tai cô, cô và anh là vợ chồng chính thức, cô và anh nên giống như những cặp vợ chồng khác, hằng đêm ôm nhau.

Trở lại phòng ngủ, Cố Duyên mới phát hiện mũi của mình chua xót, khó chịu, mỗi một cảnh nhớ lại đều khiến cô cảm động, khiến cô đau lòng.

Cô đi đi lại lại trong phòng, nhìn tỉ mỉ một lượt những thứ liên quan đến Ngự Tứ, trên chiếc ghế sofa đặt một chiếc áo choàng cô mới mua, cô cầm chiếc áo choàng ngắm thử nó trong gương, áo choàng hợp với Ngự Tứ, nhất định cũng hợp với Phong Tùy.

Cô đột nhiên lại cảm thấy buồn cười, Phong Tùy đáng yêu, tự ghen với chính mình.

Linh Lung đưa cho cô bánh đậu đỏ, nói là đầu bếp vừa mới làm, thơm nức rất hấp dẫn, Cố Duyên vừa ăn bánh vừa hỏi Linh Lung: "Cậu hai vẫn luôn dễ

dàng tha thứ cho người khác như vậy sao?"

Linh Lung gật đầu: "Tôi ở đây chí ít cũng được mấy năm, cậu hai rất khoan dung, lúc bị người ta bắt nạt, cậu chạy về phía sau vườn, cũng không so đo, tính toán với bọn họ. Vì thế, mợ hai cũng đừng tính toán với mợ cả nữa, mợ ấy thích nói gì thì để mợ ấy nói đi."

"Tôi không tính toán với cô ta." Cố Duyên cười.

"Mợ hai, chiếc áo này mợ mua cho cậu hai sao?" Linh Lung cầm lấy chiếc áo choàng lên nhìn một lượt.

"Đẹp không?"

"Đẹp lắm, cậu hai nhất định thích."

"Vậy là tốt rồi, lúc nãy vì vội vã xuống tầng nên chưa kịp đưa cho em ấy."

"Không sao, tí nữa cậu ấy lên, mợ đưa cho cậu mặc thử là được rồi." Linh Lung vừa nói hết câu thì Ngự Tứ từ ngoài cửa bước vào.

Một tay anh cầm miếng bánh đậu đỏ, vừa bước vào trong vừa cao giọng nói: "Chị à, chị Trần làm rất nhiều bánh ngọt ngon, cho chị này."

Cố Duyên cầm chiếc bánh ngọt anh đưa, nói: "Cảm ơn."

Linh Lung ở một bên cười đùa nói: "Cậu hai đúng là thương mợ hai, ông chủ lúc nãy nói không sai mà. Nhưng mợ hai không thiếu bánh đậu đỏ." Chỉ tay vào đĩa bánh đậu đỏ bày trên bàn.

Ngự Tứ nhìn thấy đĩa bánh đậu đỏ, nụ cười trên mặt dần dập tắt, như bị tạt một gáo nước lạnh.

Cố Duyên lại cười nói: "Quà nhỏ nhưng tình nghĩa lớn, chị rất vui."

Linh Lung cầm chiếc áo choàng trên ghế đưa cho Ngự Tứ xem: "Cậu hai nhìn đi đi đây là áo mới mợ hai mua cho cậu đấy."

"Cảm ơn chị." Ngự Tứ vui vẻ nhận lấy chiếc áo.

Cố Duyên cười rồi nói: "Mặc thử xem nào."

Ngự Tứ mặc chiếc áo vào người, Cố Duyên chỉnh thay anh xong rồi kéo khóa.

Linh Lung khen: "Nhìn rất đẹp, cũng rất vừa nữa, mắt nhìn của mợ hai quả thật không tồi."

Chiếc áo này Ngự Tứ mặc quả thật rất đẹp, Cố Duyên cũng vô cùng hài lòng, cuối cùng cũng không tiêu phí tiền.

Nhìn Ngự Tứ mặc chiếc áo mới này, trong lòng cô nghĩ nếu Phong Tùy mặc nó, có phải cũng giống với Ngự Tứ hay không? Cô sớm đã biết họ chính là cùng một người, biết thế hôm qua cô đưa chiếc áo này cho Phong Tùy rồi, tránh anh ấy đỡ phải nổi máu ghen.

"Chị à, đẹp không?" Ngự Tứ xoay về hướng Cố Duyên hỏi.

"Đẹp lắm." Cố Duyên khen.

"Cảm ơn chị, em muốn mặc nó đi gặp chị dâu mới, để coi chị ấy còn dám chế giễu em không." Ngự Tứ tức giận.

Khóe miệng cô trở nên đắng chát, nhìn người chị dâu mới kia không biết tốt hơn chỗ nào so với Dung Kim, mà Ngự Tứ lại giống như trước kia, thích chơi với cô ta, nhiều lúc, cô không biết Ngự Tứ đang nghĩ gì trong lòng.

Để anh ấy đi đi, chỉ cần là việc anh muốn làm nhất định là có lý do.

Kể từ khi biết thân phận của Ngự Tứ, Cố Duyên vô cùng để ý hành tung của anh, chỉ cần anh rời khỏi tầm mắt của cô, cô sẽ đi thăm dò mọi nơi.

Mà đám người làm thông thường đều sẽ lắc đầu nói không biết, hoặc là đã nói anh ra đằng sau vườn chơi, xem ra bình thường anh đều lừa gạt ánh mắt của người khác như vậy, cô nghĩ.

Hiếm có một ngày Ngự Tứ ở nhà họ Ngự cả ngày, hai người cùng nhau xem phim, xem một bộ phim gián điệp vừa mới quay. Cố Duyên xem không hiểu, cũng vì có anh bên cạnh nên không có cách nào tập trung tinh thần.

Cô cũng đã không thể bắt nạt anh giống như trước đây, coi anh là lò sưởi, nói chuyện trên trời dưới đất cùng anh, anh bắt đầu trở nên chú trọng lời nói cử chỉ của mình.

Cố Duyên rúc vào trong chăn, đôi mắt có chút buồn ngủ, cô định ngủ một giấc. Ngự Tứ bất giác thu lại cánh tay vốn dĩ ôm trên người cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Cố Duyên ngẩng đầu nhìn trộm khuôn mặt nghiêm túc của anh, vùi trong lòng anh, vô cùng ấm áp, cảm giác hài lòng, cô chỉ muốn cả đời mãi mãi như vậy.

"Tại sao chị không xem?" Ngự Tứ cúi đầu nhìn cô hỏi.

Cố Duyên rời ánh mắt mình khỏi anh, lắc đầu: "Xem không hiểu lắm."

"Vậy chúng ta đổi cái đĩa khác." Ngự Tứ nói xong xuống giường đổi đĩa, Cố Duyên hoảng sợ vội vàng kéo anh: "Không cần đâu, chị không muốn xem."

"Vậy chị muốn làm gì?"

"Ờ... ngủ một giấc, sau đó xuống dưới ăn cơm."

"Vậy chị ngủ một giấc đi." Ngự Tứ lại một lần nữa kéo cô vào lòng.

Cố Duyên nhắm mắt lại, ngửi mùi vị đặc biệt tỏa ra trên người anh, ngủ rất ngon, mơ một giấc mơ đẹp.

Lúc đợi cô tỉnh dậy, thấy đĩa của Ngự Tứ đã chiếu gần hết phim, là cô bị anh lay tỉnh. Lúc mở mắt có chút mơ hồ nhìn xung quanh hỏi: "Sao vậy?"

"Linh Lung gọi ăn cơm." Ngự Tứ cười híp mắt kéo cô ra khỏi chăn.

Hai người cùng nhau đi xuống tầng dưới, trên bàn ăn, ông chủ Ngự và bà hai còn có cả Liên Liên ngồi sẵn ở dưới đây, trước mặt của Liên Liên đặt các loại đồ ăn dinh dưỡng, vẻ mặt cười ngọt ngào. Cô lại đúng lúc gặp Ngự Hàn, sắc mặt của hắn lạnh lùng đáng sợ.

Nhìn thấy Ngự Tứ và Duyên Duyên sánh vai đi vào, Liên Liên lại trêu ghẹo nói: "Cha nói không sai, tình cảm của Ngự Tứ và Duyên Duyên là tốt nhất, từ sáng đến tối như hình với bóng không rời."

Cố Duyên mỉm cười, không nói lời nào.

"Em thích nhất chị ấy." Ngự Tứ cũng cười hì hì rồi kéo Cố Duyên ngồi xuống ghế.

Riêng Ngự Hàn lại ghét nhất là nhìn thấy bộ dạng thân mật của họ, khuôn mặt vốn dĩ đã ảm đạm giờ lại càng ảm đạm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Em muốn đi tắm suối nước nóng

Liên Liên uống một ngụm canh bổ, ngẩng đầu nói với ông chủ Ngự và bà hai: "Cha mẹ, con muốn đi chơi với anh Ngự Hàn, có thể bồi dưỡng cảm xúc, giống như Duyên Duyên và Ngự Tứ thì tốt biết bao."

"Đi ra ngoài chơi á?" Bà hai có chút khó xử: "Bụng con bây giờ to như vậy rồi, hay là ở nhà đi, nhưng..."

Bà liếc nhìn Ngự Hàn, vốn dĩ muốn nói chân của Ngự Hàn không thuận tiện cho việc đi lại, lo lắng kích động hắn nên bà không nói nữa.

Liên Liên lại không thèm để ý chút nào, gương mặt tràn đầy phấn khởi: "Không sao đâu, bọn con tìm một khu nghỉ mát tốt một chút, ngắm phong cảnh, xem chương trình, đánh bài, tâm trạng thoải mát mới tốt cho con của con."

Khuôn mặt của bà hai vẫn tỏ vẻ khó xử, Liên Liên lại chuyển ánh mắt sang ông chủ Ngự cầu cứu, ông chủ Ngự đành phải gật đầu đồng ý: "Không sao, để cho chúng nó đi đi, nhưng Liên Liên à, đánh bài ít thôi, những thứ như xoa bóp và xông hơi thì đừng có động vào, cũng không được ăn bậy bạ, đang là phụ nữ có thai nha con."

"Dạ, con biết rồi ạ, con cảm ơn cha." Liên Liên hưng phấn gật đầu.

Ngự Hàn đột nhiên lạnh lùng nói: "Anh không đi."

"Vì sao?" Cái miệng nhỏ nhắn của Liên Liên vểnh lên: "Em muốn đi."

"Muốn đi thì em tự đi đi."

"Cha..." Liên Liên lại cầu cứu ông chủ Ngự.

Ông chủ Ngự đành phải nói với Ngự Hàn: "Ngự Hàn, con đưa Liên Liên đi đi, chơi vài ngày rồi trở về, nếu không ở nhà cả ngày cũng không tốt."

“Em cũng muốn đi!” Ngự Tứ đột nhiên hưng phấn nói.

Cố Duyên cuống quýt lấy tay kéo góc áo của anh, ý bảo anh im miệng, người ta hai người đi nghỉ dưỡng, anh đi làm gì.

Không ngờ ông chủ Ngự lại nói với Ngự Tứ và Cố Duyên: “Duyên Duyên, con và Ngự Tứ cũng đi đi, dù sao cũng không có việc gì làm, càng đông ngươi càng vui.”

Cố Duyên ngẩn người ra, không ngờ ông chủ Ngự lại đồng ý cho cô và Ngự Tứ đi cùng, cô quay đầu nhìn Ngự Tứ, liếc anh một cái, cười vô cùng vui vẻ...

Đi nghỉ mát với Ngự Tứ đúng là chuyện chưa từng có, Cố Duyên do dự một lúc, cuối cùng cũng không phản đối.

Sáng sớm hôm sau, Ngự Tứ sớm dậy thu xếp đồ, Cố Duyên nhìn thấy bóng dáng anh di chuyển, mỉm cười hỏi anh: “Em thực sự muốn đi?”

“Em muốn đi đến khu nghỉ dưỡng chơi cùng chị.” Ngự Tứ trịnh trọng nói.

Cố Duyên mỉm cười, dậy khỏi giường đi đến chỗ anh: “Hay là để chị giúp em, em đi thay quần áo đi.”

Cô tìm bộ quần áo trong ngăn kéo đưa cho Ngự Tứ, nhưng Ngự Tứ lại nói: “Em muốn mặc áo mới chị mua cho em.”

“Em đã mặc hai ngày rồi.”

“Không sợ, không bẩn tí nào.” Ngự Tứ cầm chiếc áo bị cô vứt trong rổ lên, đưa cho cô xem.

Cố Duyên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác, đành phải chiều theo ý anh,

Lúc Cố Duyên và Ngự Tứ xuống tầng, Liên Liên và Ngự Hàn đã đi trước, quản gia nói với Cố Duyên tài xế đã đợi sẵn ở ngoài cửa, khu nghỉ dưỡng bên kia đã sắp xếp ổn thỏa rồi, hai người có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Hai người ăn sáng xong liền xuất phát, chiếc xe đi về phía ngoại ô, đến một khu du lịch nghĩ dưỡng.

Cố Duyên nhìn xung quanh khu nghỉ mát, trong lòng kinh ngạc, khu du lịch ông chủ Ngự đã thay bọn họ sắp xếp ổn thỏa, lại chính là nơi cô và anh vừa mới đến mấy ngày trước. Đêm đó cô còn uống say, vì thế mà mất thân...

Khuôn mặt của cô không tự chủ nóng lên, cô quay đầu liếc nhìn Ngự Tứ, trên mặt anh lại không có chút kinh ngạc gì, con người này ẩn giấu thật tốt.

“Chị à, sao chị không xuống xe?” Ngự Tứ hỏi cô.

Cố Duyên xuống xe, tài xế giúp bọn họ xách hành lý vào phòng khách sạn rồi rời khỏi đó, đây là một căn phòng sang trọng năm sao, bên trong đầy đủ tiện nghi, ánh mắt cô hài lòng.

Vừa mới đặt đồ đạc xuống, Ngự Tư không kịp chờ đợi liền lôi cô đi chơi, một nơi khá xa, Cố Duyên nhìn Liên Liên và Ngự Hàn đang câu cá, Ngự Hàn có vẻ sốt ruột, ngay cần câu cũng vứt vào trong nước.

Cố Duyên lôi Ngự Tứ đi vòng đường khác, cố gắng tách khỏi hai người kia.

“Chị, em cũng muốn câu cá.” Ngự Tứ bị cô kéo đi, trong lòng không đồng ý.

“Câu cá có gì vui, chị dẫn em đi tắm suối nước nóng.”

“Được, em muốn đi tắm suối nước nóng.”

Thực ra Cố Duyên cũng không biết nơi này có suối nước nóng hay không nữa, cô chỉ cảm thấy khu nghỉ dưỡng này chắc là có suối nước nóng, cô đưa anh đi hết bên trái rồi bên phải, ngay cả bóng dáng của suối nước nóng cũng không thấy. Cuối cùng, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn anh nói: “Hình như không có.”

Cô nghĩ thầm, Ngự Tứ nhất định hiểu rõ nơi này có gì cái gì chơi hơn cô, số lần anh đến đây chắc chắn cũng không ít.

Ngự Tứ chỉ vào phía tây của khu nghĩ dưỡng nói: “Suối nước nóng ở bên kia.”

“Em chắc chắn chứ?” Cố Duyên nghi ngờ hỏi hắn.

Ngự Tứ gật đầu: “Em vừa thấy có người mặc đồ bơi đi ra từ bên kia.”

Nếu là Ngự Tứ của lúc trước, cô e rằng sẽ không tin lời của anh mà phí công chạy một chuyến ra đó, nhưng Ngự Tứ bây giờ đã khác trước, cô có thể tin tưởng được.

Cô đi cùng Ngự Tứ qua đó, quả nhiên là suối nước nóng đang ở trước mắt mình.

Cố Duyên thuê một gian phòng riêng, đi vào bên trong cùng anh, Ngự Tứ tỏ vẻ rất hưng phấn, xồng xộc khắp nơi. Cố Duyên vừa chạy đuổi theo vừa gọi anh, mãi mới nắm được tay anh, không cẩn thận lại ngã vào một người phụ nữ nóng bóng, cô ta quay người lại mắng cô một trận: "Mù à, không nhìn thấy trước mặt có người à?"

"Xin lỗi, xin lỗi..." Cố Duyên vội cúi đầu về phía người phụ nữ đẹp kia rồi xin lỗi.

"Xin lỗi có tác dụng không? Cô có biết là cô làm tôi đau không?" Người phụ nữ kia dùng ngón tay trỏ chỉ vào đầu của Cố Duyên, chửi cô: "Cô nhìn cô xem, người đã không ra gì rồi, mặt mũi cũng không ra gì, giống như một đứa trẻ con chưa lớn..."

"Không phải đã nói lời xin lỗi rồi sao?" Ngự Tứ không nhịn được, cắt đứt lời quở trách của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia tiếp tục buông lời: "Không phải đã nói xin lỗi cũng vô dụng sao?"

Cố Duyên hết chỗ nói rồi, không có vóc dáng, không có khuôn mặt... cô kém cỏi như vậy sao? Có điều mắng chửi người khác với cái giọng the thé như vậy, trong ký ức của cô vẫn còn một nhân vật như vậy.

Cô ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào người phụ nữ này, vóc dáng, khuôn mặt đều xinh đẹp. Sau đó, giơ tay đánh vào đầu cô một cái: "Tô Lý Lý, cậu nói ai không có vóc dáng, không có khuôn mặt, không trưởng thành?"

Người phụ nữ đơ người ra, đơ một nửa phút rồi lại oang oang, giậm chân, ôm cô: "Cố Duyên! Cậu đánh tớ! Dám đánh cả tớ, không chơi với cậu nữa!"

Cố Duyên lườm cô một cái, không chơi cùng cô thì sao, như trẻ con vậy.

Cô bị Tô Lý Lý đẩy đến nỗi chân không vững được, ngay cả lời cũng không nói ra được, Tô Lý Lý kích động đủ rồi, đẩy cô ra, nhìn bộ dạng mặc đồ bơi của cô cười ha ha, nói: "So với hồi cấp ba thì trưởng thành hơn nhiều rồi, ờ... cũng xinh đẹp hơn nhiều!"

Vừa rồi bị nói những lời như thế kia, bây giờ cho dù có khen, Cố Duyên cũng không chấp nhận, cô nhìn sang vóc dáng đầy đặn của Tô Lý Lý, thở dài một tiếng.

"Ấy, cậu đừng như vậy mà, vừa nãy tớ chỉ đùa chút thôi! Thực ra cậu vẫn luôn xinh đẹp mà, thật đấy!"

"Cố Duyên! Cậu rốt cuộc muốn thế nào! Xin lỗi cũng xin lỗi rồi, khen cũng khen rồi, cậu cũng không nói gì, tớ đi đây."

"Họ Cố à!"

Tô Lý Lý làm bộ muốn đi, Cố Duyên bình thản hỏi một câu: "Lại đổi bạn trai rồi?"

Cô hất hàm chỉ người đàn ông bên cạnh Tô Lý Lý, đó là một người đàn ông diện mạo bình thường, có chút chất phác, nhưng ăn mặc rất sang trọng.

Người đàn ông kia ngượng ngùng cười với cô, gật đầu thừa nhận thân phận của mình.

Tô Lý Lý tức giận: "Cái gì mà đổi bạn trai, ba năm không gặp rồi, đổi bạn trai không bình thường sao?"

Cố Duyên mỉm cười, cô tất nhiên không tin ba năm qua Tô Lý Lý chỉ thay đổi một người đàn ông duy nhất, với tính cách của Tô Lý Lý, số lượng đổi bạn trai ba năm qua tuyệt đối không ít hơn mười người.

"Còn cậu thì sao? Có bạn trai lúc nào vậy?" Tô Lý Lý cũng chỉ người đàn ông bên cạnh Cố Duyên, lúc nói không quên khen anh: "Đẹp trai quá!"

Ngự Tứ nhìn cô cười ngây ngô.

Cố Duyên nhìn anh rồi kéo anh lại, nói: "Đây là chồng tớ, Ngự Tứ."

"Hả! Chồng á?" Tô Lý Lý kinh ngạc hét lên.

"Đúng vậy."

Sau đó, Tô Lý Lý không chút do dự, đánh cô một cái vào đầu: "Cố Duyên, cậu đúng là không có suy nghĩ, kết hôn mà cũng không nói cho tớ biết!"

Cố Duyên sờ vào phần đầu bị đánh đau, cười nói: "Đây không phải cho cậu một bất ngờ sao."

Sự thực vào thời điểm cô và Ngự Tứ kết hôn, ngoài hai chị em nhà Dương Sương Sương và Dương Xinh Xinh ra, cô không thông báo cho ai, huống chi là Tô Lý Lý.

Cô vội vàng chuyển sang chủ đề khác: "Các cậu đặt phòng xong hết chưa? Có muốn đi cùng bọn mình không?"

"Thôi được rồi, đi cùng các cậu chẳng khác nào kỳ đà cản mũi! Các cậu đi tắm suối nước nóng, cùng trượt cỏ, xong rồi thì cùng nhau ăn cơm, cứ quyết

định như vậy đi, bai bai...”

Tô Lý Lý nói xong khoác tay người yêu, kéo bạn trai rời khỏi đó, đi được mấy bước rồi lại quay trở lại, chỉ vào bạn trai của cô, nói: “À đúng rồi, quên nói với cậu, bạn trai của tớ tên là Hà Bình.”

“Hà Bình, tạm biệt.” Cố Duyên nhìn anh vẫy tay.

Cố Duyên rất ít khi tắm suối nước nóng, lúc vừa mới xuống nước thậm chí có chút không thích ứng, Ngự Tứ thì ngược lại, vô cùng thích ứng, nhìn cô ngồi bất động dưới nước, kéo cô vào trong nước.

Hai người cùng nhau tựa ở dựa vào đài nghịch nước, Cố Duyên chủ động nói với anh: “Cô gái lúc nãy là bạn học cấp ba với chị, lát nữa cũng nhau ăn cơm, có sao không?

“Không sao.” Ngự Tứ lắc đầu, tò mò hỏi: “Lâu lắm rồi không gặp sao?”

“Đúng vậy, rất lâu rồi.” Cố Duyên cười: “Sau khi kết hôn không làm thể nào liên lạc được với bạn học.”

“Vì sao?”

“Không sao cả, không muốn liên lạc mà thôi.” Cô nói.

Sau khi kết hôn, quả thực cô rất ít khi liên lạc với bạn học cũ, bởi vì kết hôn quá vội vàng, càng bởi vì kết hôn với cậu hai nhà họ Ngự, cô sợ ánh mắt của bạn bè, sợ hỏi cô những vấn đề cô không muốn trả lời.

Ngự Tứ đột nhiên khoác vai cô, ôm cô trong vòng tay mình.

Cố Duyên không chống cự, nhẹ nhàng dựa vào anh, nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc thoải mái này.

Sau khi tắm suối nước nóng xong, Cố Duyên và Ngự Tứ cùng nhau uống nước trái cây trong quán cà phê, đợi Tô Lý Lý đến.

Hai người mới vừa ngồi xuống, đã thấy Liên Liên từ bên ngoài đi vào, bên cạnh không hề có Ngự Hàn đi cùng mà là Hà Bình, người vừa đi cùng với Tô Lý Lý lúc nãy? Cố Duyên ngạc nhiên, đây là chuyện gì thế?

Bước chân của Liên Liên di chuyển về phía hai người, ngồi xuống trước mặt họ: “Tắm suối nước nóng nhanh vậy? Đáng tiếc chị không tắm được.”

“Ngự Hàn đâu?” Cố Duyên hỏi Cô.

“Anh ấy ngủ ở trong phòng rồi.” Liên Liên thở dài một tiếng, nhìn Ngự Tứ: “Vẫn là em tốt, ngốc thì ngốc nhưng vẫn còn có thể đi cùng em khắp nơi, chẳng trách em lại thỏa mãn như vậy.”

Cố Duyên không nói lời nào, nhìn người đàn ông bên cạnh cô, Liên Liên lập tức giới thiệu: “Đây là một người bạn cũ của chị, Hà Bình.”

“Hà Bình, chào, lại gặp anh rồi.” Cố Duyên cười đùa với anh.

Khuôn mặt anh ta đỏ lên, Liên Liên kinh ngạc nhìn hai người: “Sao hai người lại quen nhau?”

“Anh ấy là bạn trai của bạn học em, tất nhiên là em biết rồi.”

“Hà Bình vừa nói với chị không có bạn gái, chỉ là đi chơi cùng bạn thôi.”

Khuôn mặt Hà Bình lại càng đỏ hơn.

“Cô vừa nói gì?” Tô Lý Lý không biết từ đâu đến xông vào, chốc lát đứng trước mặt Liên Liên, chỉ vào cô: “Đồ khốn nạn, cô vừa nói gì?”

“Ai là đồ khốn nạn? Cô nói chuyện kiểu gì vậy?” Liên Liên tức đến nỗi đứng dậy khỏi ghế.

“Tôi nói đấy, thì sao?” Tô Lý Lý cầm lấy cánh tay của Hà Bình, lôi anh ta đứng dậy: “Nhìn cho rõ, đây là bạn trai của tôi, người đàn bà mang thai như cô không ở nhà sinh con, lại còn chạy đến đây cướp đàn ông? Thèm đàn ông phát điên rồi sao?”

Tô Lý Lý ngày càng chửi hăng say, càng chửi càng tức giận.

Liên Liên vốn dĩ cũng không phải là người hiền lành gì, không yếu thế chút nào, nói: “Hà Bình nói cô không có bạn gái, cô tự nhân vơ cái gì? Trên trái đất này không có đàn ông sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chỉ là một người đàn ông thôi

"Cô...!" Tô Lý Lý tức giận, nhìn sang phía Hà Bình, giận dữ hỏi anh: "Có phải anh nói không? Lừa tôi, nói không thể tắm suối nước nóng, hóa ra là đang bận hẹn hò với người phụ nữ khác."

Hà Bình lắc đầu, vội vàng lấy lòng cô: "Lý Lý, em đừng hiểu lầm, anh và Liên Liên chỉ là bạn cũ, hôm nay đúng lúc gặp lại nhau nên mới uống trà với nhau."

"Cùng nhau uống trà là cái gì? Ngủ cùng nhau tôi cũng không quan tâm."

Liên Liên nở một nụ cười, nhìn Tô Lý Lý chế nhạo nói: "Ngủ à, tất nhiên phải tìm một người vừa lòng một chút, tôi nhìn cô là ngán rồi."

"Tôi sống chết với cô!" Tô Lý Lý nhào tới túm lấy áo trước ngực của Liên Liên, đánh vào đầu và bả vai của cô.

Liên Liên không ngờ cô ấy sẽ động thủ, thét lên liên tục tránh né.

Cố Duyên cũng bị dọa, hoảng sợ vội vàng đứng dậy, xông lên kéo Tô Lý Lý ra, vội vàng nói: "Lý Lý, sao cậu lại đánh người như thế, cậu không nhìn thấy chị ấy đang mang thai sao?"

"Đang mang thai thì sao? Mang thai thì có thể cướp bạn trai của người khác à?" Tô Lý Lý nhìn Liên Liên lại muốn nhào lên, bị Cố Duyên và Hà Bình kéo lại.

Tô Lý Lý không đánh được Liên Liên, quay sang phía Hà Bình, tức giận nói: "Hà Bình! Anh nghe đây, kể từ giờ phút này tôi bỏ anh, về sau đừng xuất hiện trước tôi nữa!"

Hà Bình nghẹn lời, chân tay luống cuống không biết phải làm thế nào mới phải.

Cố Duyên nhìn thấy khuôn mặt Liên Liên bị đánh sưng hết lên, định đi hỏi thăm cô vài câu thì Tố Lý Lý lại kéo tay của cô đi ra ngoài cửa tiệm cà phê, vừa đi vừa nói: "Đi, chúng ta rời khỏi chỗ ghê tởm này."

Cố Duyên bị cô kéo đi, chỉ kịp quay đầu gọi Ngự Tứ mau đi theo cô.

Đi được một đoạn, Tô Lý Lý mới buông tay ra. Cố Duyên nhìn cô chằm chằm, tức giận nói: "Lý Lý cậu sao vậy, bao nhiêu năm như vậy, tính cách vẫn không thay đổi chút nào, cậu không biết vừa nãy nguy hiểm thế nào không, nhỡ làm chị ấy sảy thai, cậu có bồi thường được không?"

"Là cô ta chọc giận tớ trước."

"Không phải người ta đã nói rồi sao, là bạn cũ gặp mặt."

"Nếu là bạn bè đơn thuần, Hà Bình cần gì phải lừa dối cô ta rằng anh không có bạn gái chứ? Là qua đây chơi cùng bạn bè?"

Cố Duyên không nói gì, những thứ như tình cảm cô thực sự không biết biểu đạt như thế nào.

"Không sao, chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi mà, muốn bao nhiêu chẳng được, đi, đi ăn cơm!" Tô Lý Lý kéo tay Cố Duyên, bước nhanh đến phía khách sạn, không hề cảm thấy buồn.

Có một nhà ăn phương tây ở tầng hai của khách sạn, Tô Lý Lý ngồi ở cạnh cửa sổ, gọi xong món rồi ngẩng đầu nhìn Cố Duyên hỏi: "À đúng rồi, cậu két hôn bao giờ vậy?"

"Được nửa năm rồi." Cố Duyên đáp.

"Sao cậu lại đến thành phố Tương?" Cố Duyên vội vàng đổi chủ đề.

"Đến đây du lịch mà thôi, ai biết sẽ gặp phải chuyện buồn nôn như vậy chứ, thật ảnh hưởng đến tâm trạng." Tô Lý Lý thở dài một tiếng.

Cố Duyên hỏi cô ấy: "Cậu và Hà Bình yêu nhau bao lâu rồi?"

"Không bao lâu, lần đầu tiên ra ngoài chơi."

"Cậu đúng thật là..." Cố Duyên lắc đầu rồi: "Lớn như vậy vẫn còn cái tính này."

"Ây, tớ bao nhiêu tuổi chứ? Tớ vẫn đang còn trong tuổi dậy thì, cậu có biết không?" Tô Lý Lý chuyển về phía Ngự Tứ: "Chồng ơi, anh nói xem Duyên Duyên già không?"

Cố Duyên chán nản nhìn cô, điểm này của Tô Lý Lý cũng không thay đổi tí nào, ai cũng gọi là chồng.

"Không già... không già chút nào." Ngự Tứ lắc đầu, vẻ mặt thành thật.

"Chồng thật đáng yêu." Tô Lý Lý đột nhiên có hứng thứ với Ngự Tứ, nhìn anh: "Chồng làm công việc gì thế? Có nhiều tiền không? Đi xe gì? Ở nhà như thế nào?"

"Xin cậu đừng cứ mở miệng là lại gọi một tiếng chồng hai tiếng chồng được không?" Cố Duyên tức giận nhìn cô: "Chồng tớ không nghề, không xe, không nhà, cậu đừng đem lòng hư vinh của cậu đi khắp nơi như thế, xấu hổ lắm!"

"Có gì mà xấu hổ... người chết vì tiền chim chết vì ăn, anh nói có đúng không, anh yêu." Cô không gọi là chồng nữa mà đổi thành anh yêu.

Ngự Tứ vẫn chỉ gật đầu.

Tô Lý Lý cuối cùng cũng thấy sự bất thường của Ngự Tứ, nghi hoặc nhìn anh: "Ngoại trừ phụ họa lời người khác ra, chồng của chúng ta không còn ngôn ngữ biểu đạt khác sao?

Ngự Tứ lắc đầu, Tô Lý Lý nghi ngờ nhìn Cố Duyên, Cố Duyên chỉ cười, không nói lời nào.

Nếu là trước đây, cô sẽ thoải mái thừa nhận chồng mình là một kẻ ngốc, nhưng bây giờ cô đã biết anh không phải như vậy, quả thực không thể nói bừa làm hỏng hình tượng của anh.

"Chồng của cậu không phải có vấn đề chứ?" Tô Lý Lý không khỏi tò mò, chỉ vào đầu của mình hỏi.

Cố Duyên giữ yên lặng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Trong mắt của Tô Lý Lý, im lặng là thừa nhận, sau khi xác định sự thật xong, cô lập tức ngạc nhiên lấy che miệng, ngạc nhiên nhìn Ngự Tứ, rất lâu mới phun ra một câu: "Trời diệt nhân tài! Người đàn ông đẹp trai như vậy!"

Cố Duyên đã chân cô dưới bàn.

Cô lại cười hì hì: "Nhưng không sao, bản thân cảm thấy vui vẻ là được, nhưng tớ còn thắc mắc một vấn đề, hai người..."

Tô Lý Lý đập hai ngón trỏ với nhau: "... Hòa hợp không?"

"Tô Lý Lý!" Cô Duyệt liếc nhìn Ngự Tứ, khuôn mặt nóng lên, cuối cùng cũng không thể nhịn được vẻ mặt tức giận.

Tô Lý Lý tiếp tục cười ngây ngô.

"Cậu có thể biểu hiện một chút nỗi buồn khi vừa mới chia tay được không?" Cố Duyên vừa tức giận vừa phục cô, mấy năm không gặp, tính tình của cô càng ngày càng thuần thục hơn.

Tô Lý Lý ra vẻ không sao: "Đối với những người đàn ông này, chẳng lẽ cậu muốn mình khóc lóc van xin anh ta đừng bỏ đi à?"

"Đó không phải là người đàn ông mà cậu tự tìm hay sao?"

"Cố Duyên, cậu cảm thấy mình không có khí phách như vậy sao? Tự mình tìm thì sao, tự tìm mình tìm thì không thể đá được à?"

"Được rồi, tớ nói không lại cậu."

"Hay là nói về hai người đi." Tô Lý Lý lập tức hứng thú, thấy Cố Duyên lườm cô, lại hướng về phía Ngự Tứ: "Anh yêu, anh cảm thấy Duyên Duyên nhà chúng ta như thế nào? Có được không?"

"Chị ấy tốt lắm." Anh vẫn đang ăn một cách tự nhiên, không chú ý đến ai, ngẩng đầu lên nói một câu.

"Anh ấy thích gọi tớ là chị, bởi vì bình thường tớ đều bảo vệ anh ấy." Cố Duyên híp mắt cười, để tránh việc Tô Lý Lý hỏi nhiều, cô đành phải giải thích rõ ràng trước.

"Tất nhiên là như vậy, tuy dung mạo không bằng em nhưng ở trường học cô ấy duyên hơn em nhiều."

Cố Duyên lườm cô, ý bảo im lặng.

Ngự Tứ lại nhìn cô tò mò hỏi: "Vì sao ạ?"

"Vậy anh nói cho em biết anh thích điểm gì ở Duyên Duyên."

"Em thích chị ấy vì chị ấy có thể bảo vệ được em." Ngự Tứ đáp.

Cố Duyên và Tô Lý Lý không nói lên lời.

Ăn cơm xong, Tô Lý Lý lại kéo họ đến khu trượt cỏ, khu trượt cỏ vô cùng rộng lớn, bên trong có rất nhiều người đang chơi hăng say, Cố Duyên nhìn thấy nguy hiểm, thực sự không có dũng cảm bước vào nơi nguy hiểm như thế.

Ngược lại, Tô Lý Lý lại rất muốn chơi, ngã lộn mấy vòng vẫn vô cùng thích thú.

"Duyên Duyên, cậu qua đây, tớ với cậu chơi." Tô Lý Lý vẫy tay.

"Thà tớ tự mình chơi còn hơn." Cố Duyên tỏ vẻ hoài nghi đối với kĩ thuật của cô ấy.

"Cậu không tin tớ?" Tô Lý Lý giận dỗi.

"Không phải, tớ đã quyết định chơi với Ngự Tứ rồi." Cố Duyên vội vàng kéo Ngự Tứ ngồi vào chiếc xe trượt cỏ dành cho hai người, Ngự Tứ chưa từng chơi loại trò chơi làm hỏng thân phận cao quý này của anh, nhưng anh không hề sợ, thậm chí tỏ vẻ bình tĩnh khiến Cố Duyên cho rằng anh đã từng chơi trò này rất nhiều rồi, cô vô cùng yên tâm.

"Ngự Tứ, em biết chơi không?" Vì đảm bảo an toàn, Cố Duyên quay đầu nhìn anh tìm chứng cứ.

"Biết chơi." Ngự Tứ gật đầu.

"Đã từng chơi rồi sao?"

"Chưa từng." Ngự Tứ lắc đầu.

"Vậy em nói em biết?"

"Em đã từng xem người khác chơi rồi."

Đã từng xem... không phải là vừa mới xem qua người khác chơi chứ?

Cô định đổi ý đi xuống thì Ngự Tứ lại khởi động công tắc, chiếc xe trong chớp mắt lao xuống dốc, tốc độ nhanh đến nỗi làm cô kêu lên sợ hãi. Chiếc xe thuận lợi trượt xuống, nhưng không may, cả người và xe bị lật ở con dốc tiếp theo.

Nguyên nhân là Ngự Tứ tông trúng chiếc xe của Tô Lý Lý, Tô Lý Lý kêu lên: "Cứu mạng... cứu!"

Tô Lý Lý tránh chướng ngại vật nguy hiểm, dừng ở một bên.

Nhưng Cố Duyên và Ngự Tứ không được may mắn như vậy, vào thời khắc chiếc xe bị lật, lăn nhanh xuống dốc, theo bản năng, cô kéo lấy cánh tay của Ngự Tứ, còn Ngự Tứ nhanh chóng ôm cô, bảo vệ cô ở trong vòng tay của mình.

Hai người vẫn cứ như vậy lăn xuống dốc, những du khách khác cũng vô cùng sợ hãi.

Cuối cùng, hai người bị chặn lại ở lan can dưới cùng con dốc, may mắn xung quanh đều là cỏ, lan can cũng được làm bằng lốp xe thổi căng. Nhưng từ nơi cao như vậy lăn xuống, Cố Duyên cảm thấy tất cả các nội tạng đều lộn tùng phèo hết cả lên, khó chịu ho khan.

Khó khăn lắm mới dịu lại, lúc này cô mới phát hiện Ngự Tứ đang nằm sấp trên người cô, vẫn nhắm hai mắt không nhúc nhích. Cô đột nhiên mơ hồ, dùng tay tát vào mặt anh mấy cái rồi lo lắng gọi: "Ngự Tứ, tỉnh dậy đi, em không sao chứ?"

Mặc kệ cô đánh anh như thế nào, Ngự Tứ vẫn không có chút phản ứng, cô càng thêm lo lắng, nước mắt cũng rơi xuống: "Ngự Tứ, em đừng dọa chị, vì chị mà làm mình bị thương, em bảo chị làm sao giải thích với mọi người đây.."

"Chị muốn giải thích với ai?" Ngự Tứ đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào cô.

Cố Duyên ngẩn người, nhìn nụ cười mỉm trên khuôn mặt anh, anh...

Cô chưa kịp phản ứng thì Ngự Tứ đột nhiên hôn cô một nụ hôn nồng thắm.

"Ngự... Tư..." Cố Duyên kinh ngạc vì hành động này của anh, kết hôn cũng đã lâu, ngoài lúc cao hứng hôn cô nhanh một cái thì Ngự Tứ chưa bao giờ hôn cô như vậy. Ngoài việc hôn cô thật sâu từ lần trước ra thì những chiếc ôm là hành động thân mật nhất của hai người.

Ngự Tứ lại có thể hôn cô trước mặt mọi người ở đây? Cô quả thật vô cùng kinh ngạc.

"Chị, có phải em hôn tốt hơn chị không?" Cố Duyên vẫn còn chưa hết ngạc nhiên thì Ngự Tứ đã buông cô ra, ngẩng đầu nhìn chằm chú cô rồi cười nói.

Cái đồ Ngự Tứ không biết xấu hổ! Mặt Cố Duyên đỏ ửng lên.

Xung quanh truyền đến tiếng ồn ào vui mừng, còn có Tô Lý Lý chống nạnh, chỉ vào hai người vẫn đang ôm nhau, lớn tiếng mắng: "Hai người đúng là độc

ác mà, đâm vào người ta không quan tâm thì thôi lại còn ở đây hôn nhau."

Mặt Cố Duyên đỏ bừng lên, đẩy Ngự Tứ ra, Ngự Tứ từ từ đứng dậy khỏi người cô.

Lúc này Cố Duyên mới nhớ đến Tô Lý Lý bị cô và Ngự Tứ đâm trên kia, thế là cô tiến lên phía Lý Lý, ân cần nhìn cô một lượt: "Cậu có sao không? Bị thương ở đâu?"

"Cậu nói xem mình bị thương ở đâu? Eo của tớ sắp bị đụng gãy mất rồi." Tô Lý Lý nhìn hai người tức giận, bất bình: "Hai người thì tốt rồi, không sao hết."

"Xin lỗi, xin lỗi, tớ đưa cậu đi đến phòng y tế khám." Cố Duyên vội vàng đỡ lấy cánh tay của cô, vừa hay có nhân viên chạy đến đưa cô đi điều trị.

Tô Lý Lý vừa đi vừa tức giận, ồn ào: "Không phải cậu nói không muốn chơi hay sao? Sao lại chơi làm gì."

"Ngự Tứ nói biết chơi." Cố Duyên cũng tỏ vẻ uất ức, quay đầu lườm Ngự Tứ một cái.

Ngự Tứ vẫn giữ nụ cười ngây ngô.

"Anh ấy nói biết mà cậu tin, còn tớ nói thì cậu không tin, không biết tâm trạng gì!"

Dù sao cũng là Ngự Tứ đụng vào Tô Lý Lý, giờ Tô Lý Lý nói gì Cố Duyên cũng không dám nói gì nhiều, Ngự Tứ trở về phòng trước, còn cô thì đưa Tô Lý Lý đến phòng y tế xem vết thương.

Tô Lý Lý bị thương không nặng, nhưng bác sĩ yêu cầu xoa bóp trong thời gian dài, trong lúc tức giận Tô Lý Lý yêu cầu cô làm toàn bộ, tất nhiên cô không dám từ chối, ở bên Lý Lý cả một buổi chiều.

Lúc ăn cơm tối, Lý Lý lại yêu cầu cô mời mình ăn món ăn Pháp, lúc hai người cùng đi nhà hàng Pháp, chọn món thì Cố Duyên bảo người phục vụ gói một phần đưa đến phòng cho Ngự Tứ ăn.

Tô Lý Lý nhìn nhân viên phục vụ rời khỏi, nhìn Cố Duyên: "Cậu đối xử với chồng tốt thật đấy."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Anh còn giả ngốc sao_

"Còn cách nào nữa đâu? Cũng không thể để cho anh ấy đi ăn cơm một mình được." Cố Duyên rất không vui, cho dù cô đụng phải cô ấy, có lỗi với cô ấy thì cô ấy cũng không thể cứ quấn mãi lấy cô không buông tha như vậy được. Tô Lý Lý hiểu cô nhất, nhưng nếu như Hà Bình không bị cô ấy đuổi đi mất thì cô cũng không muốn dây dưa với cô ấy.

Tô Lý Lý còn rủ cô sau khi ăn cơm xong thì phải theo cô ấy đi xem phim, ăn thử hương vị đồ ăn nước ngoài.

Sau khi hoàn thành mọi chuyện, Cố Duyên đã mệt mỏi đến mức không muốn động đậy nữa, vậy mà Tô Lý Lý còn hẹn cô ngày mai tiếp tục tới làng du lịch đó để chơi thử hết tất cả những gì có thể chơi được.

Tô Lý Lý dùng giọng điệu cầu khẩn: "Cố Duyên, tớ xin cậu đó, cậu tranh thủ thời gian tìm Hà Bình về nhà đi."

"Tớ hả? Không, tớ muốn làm kỳ đà cản mũi cậu đó, được không? Ai bảo cậu kết hôn mà không nói cho tớ biết chứ?"

"Cậu đổi bạn trai cũng đâu có nói cho tớ biết..."

"Là do cậu không liên lạc với tớ!"

"Được, tớ không tranh với cậu nữa, tớ về đi ngủ trước đây!" Cố Duyên biết mình không cãi được với Lý Lý, cho nên cô đành từ bỏ.

Sau khi hai người tách ra, Cố Duyên trực tiếp trở về phòng khách sạn, trong phòng trống không, điều đầu tiên cô nghĩ tới là không biết Ngự Tứ đã đi đâu rồi, đến tận khi cô nghe được tiếng nước chảy, biết Ngự Tứ đang ở trong phòng tắm cô mới yên lòng.

Cô vừa thay quần áo xong thì Ngự Tứ đi ra từ phòng tắm, nhìn thấy Cố Duyên, anh sững sờ một chút, sau đó tươi cười: "Chị ơi, chị về rồi à?"

"Ừ, em đang tắm sao?" Cố Duyên hỏi.

"Không, em chỉ rửa tay thôi."

“Ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi, chị xem đi...” Ngự Tứ chỉ hộp cơm trong thùng rác, đó chính là hộp cơm mà Cố Duyên mua cho anh.

“Ngoan lắm!” Cố Duyên nói xong, lập tức mở vali ra, chuẩn bị đồ tắm rửa.

Ngự Tứ hỏi Lý Lý sao rồi.

Cố Duyên mỉm cười gật đầu, không ngờ Ngự Tứ còn quan tâm đến cả Tô Lý Lý, xem ra Ngự Tứ vẫn còn chút tình người.

Cố Duyên tắm rửa xong, đi ra ngoài, vặn sẵn nước nóng, giục Ngự Tứ đi tắm rửa, sau đó sửa sang lại quần áo.

Ngự Tứ quá lề mề, rất lâu sau vẫn chưa cởi được quần áo ra để tắm rửa, Cố Duyên hỏi anh: “Muốn chị giúp em tắm không”

“Muốn!” Ngự Tứ trả lời không chút nghĩ ngợi.

Cố Duyên không ngờ Ngự Tứ lại trả lời nhanh như vậy, cô lập tức đi vào, giúp anh cởi quần áo trên người ra. Chỉ là quần áo của anh vẫn chưa cởi xong hết thì cô đã bắt đầu rút lui.

“Em vẫn nên tự cởi thì hơn, dù sao cũng lớn rồi mà!” Cô cười cười, có chút mất tự nhiên.

“Không phải chị nói sẽ tắm cho em sao?”

“Chị nói đùa thôi.” Cố Duyên xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Ngự Tứ: “Em cởi hết quần áo ra, nằm vào trong bồn đi, chị giúp em kì cọ...”

Ngự Tứ ngoan ngoãn cởi quần áo trên người ra, nằm vào trong bồn tắm lớn: “Chị, em nằm vào bên trong rồi này!”

Cố Duyên không tin lắm, cô cẩn thận nhích người qua, đến tận khi phát hiện Ngự Tứ đã thực sự nằm vào trong bồn tắm thì mới đi qua đó, dùng bông tắm chà lưng cho anh.

“Chị, dùng sức một chút...”

“Em thích người khác chà lưng giúp em sao?”

“Em thích chị chà lưng thôi...”

“Ngự Tứ, chị cảm thấy miệng lưỡi của em rất ngọt đó!” Cố Duyên đập tay vào lưng anh.

“Chị, em tắm xong rồi!” Ngự Tứ đột nhiên đứng dậy, đối diện với Cố Duyên.

Cố Duyên kinh hãi, hai mắt trừng lớn, sững sờ một lúc, mãi đến khi Ngự Tứ nhắc nhở cô: “Chị, chị không cho em ra ngoài sao? Em lạnh quá...”

“Ngự Tứ, em điên rồi!” Cố Duyên hô lớn lên, sau đó xoay người chạy ra khỏi phòng tắm, tránh né Ngự Tứ.

Trong phòng tắm, Ngự Tứ đứng đó nhìn theo hướng Cố Duyên chạy đi, nhìn dáng vẻ của cô, anh không biết nên tức giận hay buồn cười.

Cố Duyên, em có thể chạy nhanh hơn nữa không? Chúng ta là vợ chồng đó!

Ngự Tứ cười khổ trong lòng.

Khi Ngự Tứ mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi phòng tắm thì Cố Duyên đã trốn vào trong chăn, cô chỉ để lộ nửa cái đầu, nhìn thấy Ngự Tứ đã mặc quần áo, cô mới yên lòng.

Ngự Tứ trực tiếp vén chăn lên chui vào, cánh tay choàng qua eo Cố Duyên, ôm cô vào trong ngực. Bàn tay của anh thăm dò vào trong quần áo cô, vuốt ve cơ thể cô từng chút, từng chút...

Trên người của Cố Duyên tỏa ra mùi hương thơm ngát vì vừa được tắm rửa sạch sẽ, mùi hương này... rất thoải mái, rất mê người...

Cơ thể Cố Duyên cứng ngắc, ngây người để Ngự Tứ tùy ý hôn lên, không kháng cự cũng không né tránh.

Cô không biết Ngự Tứ làm vậy là có ý gì, là anh chuẩn bị chứng tỏ thân phận với cô, hay đây vẫn là Ngự Tứ đơn thuần vừa nãy đang thể hiện sự yêu thích đối với cô, nói cho cô biết rằng Ngự Tứ cũng là đàn ông, cũng có nhu cầu?

Người đàn ông này... luôn thay đổi nhanh chóng như vậy, không thể đoán trước được, khiến cô không có cơ hội chuẩn bị tâm lý.

Đến tận khi Ngự Tứ cởi hết áo ngủ của cô ra, cô mới run rẩy hỏi: “Ngự Tứ, em sao vậy?”

“Chị nói thử xem em làm sao?” Ngự Tứ hôn vào má cô, trượt xuống tai, giọng nói trầm xuống.

“Em không phải...” Cố Duyên há hốc miệng, không biết có nên nói tiếp hay không.

Ngự Tứ hỏi đến cùng: “Em không phải cái gì?”

Cố Duyên nhìn thoáng qua căn phòng đang sáng đèn, cắn răng nói: “Không phải em thích tắt đèn sao?”

“Thật sao? Em nói thế lúc nào?” Ngự Tứ ngửa mặt lên, nhìn cô chăm chú, ánh mắt mang theo sự mờ ám.

“Ngự Tứ, anh cứ tiếp tục giả bộ đi...” Cố Duyên lườm Ngự Tứ, tức giận nói.

“Em cũng giả bộ rất giống...”

“Anh...”

Lời tiếp theo của Cố Duyên không nói tiếp được nữa, hiện giờ hai người bọn họ không cần thiết nói thêm điều gì nữa, dù sao trong lòng cả hai cũng đã hiểu rõ ràng rồi.

Cả hai người bọn họ đều không muốn rời khỏi đối phương.

Từ khi Cố Duyên có hứng thú với miệng vết thương của anh thì Ngự Tứ đã phát hiện ra việc Cố Duyên hoài nghi thân phận của anh rồi, anh không thừa nhận trước mặt cô là vì anh muốn sau này sẽ giúp cô xóa tan nghi ngờ đó.

Nhưng Cố Duyên cũng không dễ lừa như vậy, cô sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa...

Sau khi ân ái, hai người đều mệt rã rời, nằm im không nhúc nhích.

Ngự Tứ rất hài lòng với biểu hiện đêm nay của Cố Duyên, ít nhất cô không chống cự lại, không đối xử với anh như một người đàn ông xa lạ, đây cũng có thể coi như là một dấu hiệu tốt.

“Cuối cùng anh cũng bằng lòng để lộ thân phận trước mặt em rồi...” Cố Duyên mở to hai mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng, cười khổ.

Ngự Tứ vuốt ve thân thể cô, bàn tay chuyển động lên xuống nhiều lần.

“Thật xin lỗi, anh có nỗi khổ bất đắc dĩ. Anh nghĩ em nhất định sẽ hiểu cho anh, nếu không thì em đã vạch trần anh rồi.” Anh cúi đầu xuống, nhìn gương mặt ửng hồng của cô.

Mặt của cô đỏ lên vì xấu hổ.

“Nếu em không hiểu thì sao?” Cố Duyên nhìn anh.

Ngự Tứ mỉm cười, trong ánh mắt có chút áy náy.

“Chuyện còn lại thì anh định giấu em đến bao giờ?” Cô do dự một chút, hỏi Ngự Tứ.

Ngự Tứ giả ngốc: “Chuyện gì?”

“Anh nói xem?”

“Ừm, đợi anh suy nghĩ thật kĩ đã.” Nói xong, Ngự Tứ cúi đầu hôn cô, dùng cách thức như vậy để ngăn chặn việc cô sẽ đặt ra nhiều câu hỏi hơn. Nhưng Cố Duyên lại không bị hành động này đánh lạc hướng, cô giãy giụa: “Ngự Tứ, anh không được bắt nạt em...”

“Không phải anh muốn giấu giếm, chỉ là anh không biết nên nói thế nào cho em hiểu mà thôi. Cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh tất cả... Còn bây giờ thì làm chuyện chính trước đi.” Ngự Tứ nói xong lại cúi đầu xuống hôn Cố Duyên.

“Ngự Tứ, em mệt rồi!”

“Không sao, anh sẽ làm nhanh một chút.” Ngự Tứ không định thu tay lại, tiếp tục hành động.

Cố Duyên không nói gì, nhắm chặt mắt lại, mặc cho Ngự Tứ làm mưa làm gió trên cơ thể cô, một lúc sau, cô cũng có phản ứng, đáp trả lại Ngự Tứ.

Ngự Tứ quả nhiên làm rất nhanh, không bao lâu sau đã buông tha cho cô rồi, nhưng dù vậy, Cố Duyên vẫn mệt mỏi tới mức díp hết cả mắt lại, nằm ngủ ngon lành trong lòng của Ngự Tứ.

Ngự Tứ thấy Cố Duyên đúng là rất mệt mỏi, cho nên không tiếp tục quấy rầy cô nữa, chỉ lặng lẽ ôm cô, nói nhỏ vào tai cô: “Yên tâm ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn có việc nữa...”

Đúng vậy, cô đã đồng ý đi theo Tô Lý Lý chơi đùa rồi, đúng là có rất nhiều việc phải làm, hiện giờ phải nghỉ ngơi cho tốt.

"Ưm..." Cô mơ màng đáp lại một tiếng.

Cố Duyên và Ngự Tứ ngủ rất say, đến tận mười giờ sáng hôm sau, Cố Duyên mới bị một tràng tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc. Cô ngồi dậy, cúi đầu nhìn Ngự Tứ không mặc quần áo nằm bên cạnh, trong lòng hơi run sợ.

Đây là lần đầu tiên cô và Ngự Tứ ôm ấp nhau như vậy, thậm chí cô còn không biết nếu Ngự Tứ tỉnh lại thì cô nên nói gì với anh nữa.

Tiếng đập cửa vang lên lần nữa, cô tưởng Tô Lý Lý tới nên nhặt áo ngủ mà Ngự Tứ tiện tay ném dưới đất lên, mặc vào người, sau đó mới xuống giường. Lúc này cô vẫn cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi, hai chân mềm nhũn.

Ngự Tứ suýt nữa thì hút cạn sức lực của cô rồi.

Cô đi về phía cửa, khi mở cửa cô mới phát hiện ra người tới chính là Linh Lung.

"Linh Lung?" Cố Duyên kinh ngạc, cô nhìn ra phía sau Linh Lung, phát hiện ngoài Linh Lung thì không còn ai khác.

Nơi này là làng du lịch, Linh Lung chạy tới nơi này làm gì? Cô rất muốn hỏi Linh Lung, nhưng Linh Lung lại chạy đến trước mặt cô nói: "Mợ hai, bà hai gọi cô về nhà đó!"

"Vì sao?" Cố Duyên sững sờ, hôm qua cô vừa mới tới đây, dự định ở lại đây một tuần, hiện giờ mới được hai ngày đã muốn gọi cô trở về sao?

"Mợ cả và cậu cả đã về từ sáng sớm hôm nay rồi, mợ hai không biết sao?"

Linh Lung lo lắng: "Lúc trở về, cả gương mặt mợ cả đều sưng húp, khóc sướt mướt, nói là cô tìm người đánh mợ cả, ông chủ và bà hai đều rất tức giận, bảo tôi và ông Vương nhanh chóng chạy tới đây đón cô và cậu hai về nhà đó."

"Lại là chiêu này?" Cố Duyên nhíu mày lại, không phải Dung Kim đã từng dùng chiêu này một lần sao? Sao đến lượt Liên Liên vẫn dùng chiêu đó vậy?"

Cô nhớ hôm qua Tô Lý Lý vừa dùng tay kéo quần áo của Liên Liên, vừa đánh cô ta, nhất định mặt Liên Liên đã sưng vù lên rồi. Cô hỏi Linh Lung: "Mợ cả bị thương có nặng không? Đứa trẻ có sao không?"

"Đứa trẻ không sao, mợ cả cũng không bị thương nặng, chỉ là mặt sưng vù lên thôi, nhưng mà mợ cả khóc lóc rất đau lòng. Mợ cả vừa khóc thì bà hai đã rất tức giận, cho nên... mợ hai vẫn nên nhanh về nhà thì hơn."

Cố Duyên cười lạnh. Trở về làm gì? Trở về để chịu phạt sao? Định phạt cô thế nào đây?

Cô thực sự không hiểu, vì sao sống ở nhà giàu đều phải tị nạnh lẫn nhau, tối ngày ủ mưu tính kế, không tranh giành với người khác thì bọn họ không sống nổi sao? Không ép cô rời khỏi nhà họ Ngự thì không cam lòng sao?

Liên Liên vừa vào cửa đã chống đối cô như vậy, nhất định là có liên quan đến bà hai.

Chẳng qua cô cũng không phải đèn cạn dầu, không phải quả hồng mềm mà ai muốn nắn bóp trong tay cũng được.

"Về nói cho bà hai biết chuyện này không liên quan tới tôi, tôi muốn ở làng du lịch nghỉ ngơi đủ rồi mới về." Cô thản nhiên nói.

Linh Lung ngẩn người vì sự bình tĩnh của cô, lập tức mở miệng trấn an: "Mợ hai vẫn nên trở về một chuyến đi, hiện giờ ông chủ cũng không dám làm gì cô đâu, cùng lắm chỉ vì an ủi mợ cả mà trách cô vài câu mà thôi."

"Cứ làm theo lời tôi nói, cô mau trở về đi." Cố Duyên kiên quyết.

Cho dù trách mắng vài câu thì cô cũng không chịu được. Chạy cả một đoạn đường dài như vậy để về nghe bà hai ác độc kia chửi mắng sao? Cô chưa hèn mọn tới mức đó.

Cô trở lại, nhìn thấy Ngự Tứ nằm trên giường, đột nhiên bừng tỉnh...

Cô làm như vậy đúng là đã bảo vệ được tôn nghiêm của bản thân, nhưng Ngự Tứ thì sao? Liệu có ảnh hưởng tới cuộc sống của Ngự Tứ trong nhà họ Ngự không?

Cô đi qua, lay Ngự Tứ: "Ngự Tứ, mau tỉnh lại, chúng ta trở về."

Ngự Tứ duỗi tay ra, ôm cô kéo vào trong chăn, ôm ôm ấp ấp, sau đó cọ cằm vào mặt cô: "Về đâu cơ?"

Cố Duyên nghiêng đầu, tránh né Ngự Tứ: "Em biết anh tỉnh rồi, anh nghe được những lời Linh Lung nói rồi đúng không?"

"Nghe được."

“Vậy sao anh còn giả ngốc?”

“Anh vốn là người ngốc mà...”

“Ngự Tứ, anh có thể đứng đắn một chút không hả?”

“Anh ủng hộ quyết định của em.” Ngự Tứ nghiêm túc nói.

“Gì cơ?” Cố Duyên không biết Ngự Tứ muốn nói đến quyết định nào của cô.

“Chơi xong rồi mới trở về...”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, ngủ tiếp đi.” Ngự Tứ ôm cô vào ngực, nhắm mắt lại.

Cố Duyên nhìn gương mặt góc cạnh của Ngự Tứ, nghĩ rằng Ngự Tứ cũng không lo lắng nữa thì cô cần gì phải lo. Vì vậy cô nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ tiếp.

Tuy Ngự Tứ không đồng ý, nhưng buổi tối hôm đó Cố Duyên vẫn chạy về nhà họ Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Còn phải hỏi sao_

Vừa vào trong nhà, Cố Duyên thấy chị Lương từ bên trong phòng tạp vụ đi ra ngoài, thấy hai người, chị Lương cười nhạt: “Cậu hai, mợ hai trở về rồi.”

Giọng của cô ta rất lớn, sau đó bà hai nhanh chóng từ phòng nghỉ ở tầng một đi tới.

“Cuối cùng cũng về rồi sao?” Bà ta tức giận nói với bọn họ.

“Mẹ, có chuyện gì không?” Cố Duyên cố tình giả ngu.

“Con nói xem?”

“Ồ, là chuyện của Liên Liên sao? Mẹ, con không biết là Liên Liên đã nói cho mẹ biết chưa nhỉ? Liên Liên định dụ dỗ bạn trai của người khác, sau đó bị bạn gái người ta tát cho mấy cái, mà người bạn gái kia lại trùng hợp là bạn học cũ của con.” Cố Duyên nghiêm túc nói ra, Liên Liên đã nhanh chóng chạy từ trên tầng xuống.

“Mẹ, mẹ đừng nghe cô ta nói linh tinh. Bụng con lớn như thế này rồi sao có thể đi dụ dỗ bạn trai của người khác được chứ? Rõ ràng là cô ta xúi giục bạn mình đánh con thì có! Nếu không phải cô ta xúi giục thì đứa con gái kia sao lại chưa nói hai câu đã nhảy vào đánh con chứ?”

Vết sưng đỏ trên mặt Liên Liên còn chưa hoàn toàn biến mất, kết hợp với nước mắt cá sấu của cô ta, nhìn vô cùng đáng thương.

Cố Duyên cười lạnh: “Có phải cô cảm thấy tôi đố kị vì cô mang thai không?”

“Nếu như không phải thế thì sao cô lại gọi người đánh tôi chứ?”

“Vậy cô cảm thấy nếu tôi đánh cô sảy thai thì tôi được lợi gì? Có thể tranh giành tài sản của nhà họ Ngự sao? Cô yên tâm, tôi không có nhiều ý đồ xấu như cô đâu, hơn nữa tôi cũng không cần phải giết chết một sinh mạng vô tội để tranh giành mấy thứ không quan trọng với tôi.”

“Ai mà biết được cô có ý đồ gì chứ? Ra vẻ thanh cao!” Liên Liên hừ lạnh.

“Đủ rồi!” Ông chủ Ngự nghe được tiếng động cũng đi từ trên tầng xuống, lườm mọi người: “Suốt ngày ầm ĩ, không ra thể thống gì cả!”

“Cha...” Liên Liên nhìn ông, chỉ tay vào Cố Duyên: “Là cô ta gọi người đến đánh con... Cha nhìn mặt con...”

“Được rồi, Duyên Duyên là hạng người gì thì trong lòng cha rất rõ ràng, con không cần phải ở đây gây sự nữa.”

Trong lòng Cố Duyên kinh ngạc, không ngờ ông chủ Ngự lại nói giúp cô.

Bà hai cũng không ngờ tới, vì vậy bà tức giận oán trách ông chủ Ngự: “Ông đang nói gì vậy? Rõ ràng trong bụng Liên Liên là cháu của ông, vậy mà ông

lại đi nói giúp mấy người không biết lí lẽ kia!"

Ông chủ Ngự trừng mắt nhìn bà: "Trước kia bà chiều hư Dung Kim, bây giờ lại đến lượt Liên Liên, bà không biết cách dạy các con chung sống hòa bình sao?"

"Sao tôi lại không biết cách dạy con chứ? Sao tự nhiên ông lại đẩy vấn đề này lên người tôi?"

Ông chủ Ngự không muốn cãi nhau với bà hai, ông nói với Cố Duyên: "Duyên Duyên, con đừng để ý, đi lên nghỉ ngơi đi."

Cố Duyên liếc mắt nhìn bà hai, cô thực sự không muốn ở đây dây dưa thêm với đám người này nữa, cho nên cô lập tức kéo Ngự Tứ đi lên tầng.

Trở về phòng ngủ, Cố Duyên coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô thay quần áo, tắm rửa, thu dọn đồ đạc.

Ngự Tứ đi theo sau lưng cô, nhìn thấy cô chậm rãi thu dọn đồ đạc, nhìn cô từ phòng tắm đi tới, sợi tóc ẩm ướt còn nhỏ nước.

"Anh không tắm sao?" Cố Duyên hỏi.

Ngự Tứ đi đến tủ, lấy máy sấy ra: "Anh sấy tóc giúp em."

"Cảm ơn!" Cố Duyên cười cười.

Ngự Tứ giúp cô sấy khô tóc, cẩn thận dùng lược chải, dường như sợ bản thân quá mạnh tay sẽ làm tóc cô gãy rụng. Chải xong, anh nhìn cô qua gương: "Duyên Duyên, em ra ngoài ở được không? Rời khỏi nơi này?"

"Vì sao?" Cố Duyên hỏi lại. Trên thực tế, không cần Ngự Tứ trả lời cô cũng biết nguyên nhân, nhưng không biết nên trả lời thế nào, đành phải hỏi ngược lại.

Ngự Tứ đặt lược xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô.

"Vừa nãy em đã thấy đủ rồi, còn cần hỏi sao?" Ngự Tứ hỏi lại.

Cố Duyên thản nhiên cười: "Bọn họ có thể làm gì được em? Còn muốn mạng của em nữa sao?"

"Sao em chắc chắn bọn họ không muốn mạng của em chứ?" Ngự Tứ cúi đầu, hôn lên đỉnh đầu cô: "Tin anh đi, chuyện gì bọn họ cũng làm được..."

Cố Duyên im lặng. Cô nhớ tới lời Phong Hách đã từng nói với cô, trong vòng một năm, người nhà họ Tần ai chết cũng đã chết, ai bị thương cũng đã bị thương. Ngay từ lúc đầu, Ngự Tứ đã không hề tin tưởng ông chủ Ngự và bà hai rồi.

"Nghe lời!" Anh lên tiếng.

"Vậy còn anh?" Cố Duyên ngẩng đầu, nhìn Ngự Tứ.

"Anh?" Ngự Tứ nói: "Anh vẫn chưa rời khỏi nhà họ Ngự được, chờ anh xử lý xong vài chuyện, anh sẽ dẫn em rời khỏi nơi thị phi này."

Đây là lời hứa của Ngự Tứ sao? Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Ngự Tứ dùng thân phận thực sự của anh để hứa hẹn về tương lai với cô. Sự cảm động từ tận sâu trong đáy lòng cô chậm rãi dâng lên.

"Anh còn phải xử lý chuyện gì? Em có thể giúp anh." Cố Duyên lo lắng hỏi.

Ngự Tứ chỉ cười nhạt, lắc đầu: "Em không giúp được anh, anh cũng không cần sự giúp đỡ của em, em chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà là được."

"Anh để cho em về nhà họ Phong ở sao?"

"Không, đến biệt thự bên bờ biển ở đi." Phong Tùy cười một tiếng: "Anh cũng không muốn gặp em mà lại phải nhìn sắc mặt cha vợ, chẳng tự do gì cả."

"Nhưng cha... sẽ đồng ý sao?" Cố Duyên nghĩ đến cảnh ông chủ Ngự vừa nói tốt cho cô, nếu như không phải vì muốn cô ở lại đây thì sao ông ta lại nói tốt cho cô chứ?

"Em yên tâm đi, hiện giờ ông ta không dám làm gì em đâu. Chỉ cần em không trở lại thì ông ta cũng không có cách nào làm gì em được."

Cố Duyên im lặng một lúc, lo lắng nói: "Ngự Tứ, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Sao em lại hỏi vậy?" Ngự Tứ nở nụ cười trấn an cô: "Yên tâm, anh tự có chừng mực."

"Vậy anh phải đồng ý với em, cho dù đối phương làm gì thì không được giết người nữa."

Cô không hi vọng Ngự Tứ sẽ cải trang thân phận để đi giết người giống như lần giết sếp Chu nữa, cho dù đối phương đáng chết tới đâu thì đó cũng là một mạng người. Hơn nữa, giết người sẽ phải đền mạng, cô luôn lo lắng sẽ có một ngày anh bị quả báo, bị cảnh sát bắt giữ, như vậy thì đời này của anh

coi như xong rồi.

"Được, anh đồng ý với em!"

"Anh phải đảm bảo giữ đúng lời đó..."

"Anh đảm bảo!" Ngự Tứ cưng chiều cô không khác gì Phong Tùy, xem ra đây mới là bộ mặt thật của Ngự Tứ.

Tuy Cố Duyên không muốn rời bỏ Ngự Tứ để chuyển ra ngoài, nhưng thấy Ngự Tứ chắc chắn như vậy thì cô cũng đành miễn cưỡng đồng ý. Cô ở lại nơi này chẳng những không giúp được Ngự Tứ mà còn có thể mang đến phiền phức cho anh nữa, vẫn nên rời đi thì tốt hơn.

Sáng hôm sau, Cố Duyên lấy danh nghĩa về nhà ngoại để rời khỏi nhà họ Ngự, tuy ông chủ Ngự không ngăn cản cô nhưng thật ra trong lòng ông ta cũng không thoải mái.

Sau khi rời khỏi nhà họ Ngự, Ngự Tứ lập tức đưa Cố Duyên đến biệt thự bên bờ biển.

Cố Duyên dựa vào thành ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh vật trôi qua trước mắt, cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn Ngự Tứ nói: "Có bao nhiêu phụ nữ đã từng ở biệt thự đó vậy? Anh nói thật cho em biết đi!"

Ngự Tứ không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, anh quay đầu nhìn cô: "Sao? Cuối cùng cũng biết ghen rồi sao?"

"Ngự Tứ, em đang nói nghiêm túc đó, em có bệnh sạch sẽ."

"Ý của em là sao?"

"Em sẽ không ngủ trên chiếc giường mà người phụ nữ khác đã ngủ, cũng không ở trong căn phòng mà có người phụ nữ khác từng ở!"

"Em yên tâm đi, ngoại trừ Dao Trụ đã từng nghỉ ngơi một đêm ở phòng khách thì những phòng khác đều không có ai ở, trừ anh và em." Ngự Tứ nói.

Cố Duyên cảm thấy rất tò mò, Phong Thanh thì sao? Chẳng lẽ Phong Thanh cũng chưa từng ở nơi này? Biệt thự bên bờ biển này xây mất khoảng hai năm, cộng thêm sửa sang thay đổi thì phải mất thêm một năm, có lẽ thời gian Ngự Tứ ở chỗ này cũng chưa vượt quá một năm.

Cô yên tâm hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn có chút rầu rĩ không vui: "Vậy đám phụ nữ thường vây quanh anh ở đâu cả rồi?"

Chẳng lẽ lại ở khách sạn hết sao? Cô không tin anh lại ngốc nghếch như vậy.

Ngự Tứ nghĩ ngợi một lúc: "Anh cũng có bệnh sạch sẽ, không thích người khác ngủ trên giường của anh."

"Bao gồm cả phụ nữ sao?"

"Cũng chỉ có phụ nữ mới có khả năng ngủ trên đó thôi, chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ cho một người đàn ông ngủ trên giường của anh sao?" Ngự Tứ liếc mắt nhìn Cố Duyên, giọng nói có chút không vui: "Duyên Duyên, em nghĩ anh quá xấu xa rồi, anh không giống như em nghĩ đâu!"

"Rõ ràng bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ vây quanh, Dao Trụ cũng nói như vậy."

"Phụ nữ sao?" Ngự Tứ lắc đầu bật cười.

Cố Duyên im lặng, Ngự Tứ nói tiếp: "Em có cần anh cam đoan với em không, rằng từ nay về sau bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ là em mà thôi."

"Nếu như anh đồng ý thì như vậy là tốt nhất rồi."

"Anh đồng ý." Ngự Tứ dừng xe lại, nhìn Cố Duyên, kéo tay cô lên hôn một cái: "Như vậy em cũng nên cam đoan với anh, rằng trong lòng và bên cạnh em từ nay về sau cũng chỉ có một người đàn ông là anh chứ?"

Cố Duyên im lặng.

Người đàn ông này đúng là không muốn chịu thiệt thòi chút nào.

Trong lòng chỉ có một người đàn ông là Ngự Tứ sao? Đột nhiên Cố Duyên nhớ tới Phong Thanh, anh trai ruột của cô, có lẽ bây giờ cũng là lúc cô nên xóa Phong Thanh ra khỏi trái tim cô rồi. Cô nghĩ như vậy, nhưng cô cũng không đồng ý với Ngự Tứ, chỉ cúi đầu mỉm cười, không nói gì.

Ngự Tứ bất đắc dĩ hít sâu một hơi: "Em toàn thích để anh chịu thiệt mà thôi. Nhưng không sao, anh không ép em."

Anh luôn tin tưởng rằng một ngày nào đó Cố Duyên sẽ đặt anh trong lòng. Anh không muốn ép buộc cô, không muốn tạo áp lực cho cô.

Cố Duyên đẩy Ngự Tứ một cái, thúc giục: "Người ta sẽ chê cười đó, mau xuống xe đi!"

"Yên tâm, người làm trong nhà đều đã bị cho nghỉ việc rồi, không có ai ở đây cả." Ngự Tứ nhìn sang chiếc sân trống rỗng ở bên ngoài cửa sổ xe, cúi đầu

hôn Cố Duyên.

Anh luôn thích hôn cô như vậy, cho dù ở chỗ nào, hôn bao nhiêu lâu, anh cũng cảm thấy không đủ.

Thậm chí anh còn ép người cô xuống ghế dựa trên xe, mạnh mẽ khống chế cô.

"Đừng..." Cố Duyên dùng sức đẩy anh ra.

Ngự Tứ đột nhiên ngừng lại, nhìn Cố Duyên: "Vì sao em không muốn? Em không thích anh hay là em có chỗ nào không thoải mái?"

Trong mắt Ngự Tứ có thất vọng, có tức giận. Cố Duyên sợ nhất vẻ mặt này của Ngự Tứ, cô vội nói: "Không phải, chỉ là chân của em sắp bị anh đè gãy rồi..." Nói xong, cô chỉ phần chân đang bị kẹt gần cửa xe.

Ngự Tứ tỏ vẻ hiểu rõ, ngồi thẳng dậy, đẩy cửa xe ra, xuống xe, sau đó đi vòng sang bên Cố Duyên, mở cửa xe, ôm cô ra ngoài.

Anh làm chuyện này rất đơn giản, giống như ôm một đồ vật không có trọng lượng vậy.

Cố Duyên bị anh dọa đến mức hét lớn lên một tiếng, dùng hai tay ôm chặt cổ anh: "Ngự Tứ, anh làm gì vậy?"

"Em nói xem anh làm gì?" Ngự Tứ ôm cô đi thẳng về cửa chính, mở cửa ra, ôm cô đi lên phòng ngủ trên tầng hai.

Cố Duyên ngượng ngùng úp mặt xuống, trong miệng không ngừng oán trách: "Ngự Tứ, anh muốn làm chuyện đó giữa ban ngày ban mặt sao?"

"Ban ngày ban mặt thì sao? Đâu có ảnh hưởng đến ai?" Cơ thể cao lớn của Ngự Tứ đè lên người Cố Duyên, hôn tới tấp lên mặt cô. Cuối cùng, anh không đợi được nữa, mạnh mẽ kéo quần áo trên người cô ra.

Cố Duyên rất nhạy cảm, chỉ cần anh vuốt ve một chút thì ngọn lửa ham muốn trong người cô sẽ được thắp lên, lúc đó cô có muốn giả bộ thục nữ cũng không được.

Ngự Tứ cũng là người có kinh nghiệm trong chuyện đó, cho nên hành động của anh vô cùng thuần thục.

"Còn ngây người ra đó làm gì?" Ngự Tứ hôn lên má cô, dịu dàng hỏi.

"Không có gì."

"Vậy thì ngoan ngoãn một chút, chú ý một chút đi..."

"Ngự Tứ, yêu cầu của anh cao thật đấy!" Cô biểu hiện sự không vui của bản thân.

Ngự Tứ chỉ cười ha hả, xoay người một cái, ép chặt cô xuống dưới, bắt đầu vuốt ve...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tôi muốn gặp anh ta

Ngự Tứ chẳng những đổi lại tất cả người làm trong nhà, mà ngay cả bảo vệ và đầu bếp cũng đổi, tuy Cố Duyên không hiểu vì sao anh phải làm như vậy, nhưng cô cũng không hỏi nhiều.

Ngày đầu tiên ở đây, Cố Duyên không phải làm gì, ăn sáng xong thì lập tức ngồi trong phòng khách xem lịch, phát hiện ra chưa tới mười ngày nữa là tết rồi.

Chẳng lẽ cô phải đón năm mới ở chỗ này sao?

Tuy Ngự Tứ không khống chế tự do của cô, cô vẫn có thể đi loanh quanh, có thể về nhà họ Phong hoặc nhà họ Cố, nhưng nếu không có Ngự Tứ, thì cô đi một mình làm gì chứ?

"Cô Cố, cô muốn ra ngoài chơi sao?" Quản gia là một người phụ nữ trung niên, giờ phút này, quản gia đang đứng sau lưng cô, cung kính nói: "Nếu cô Cố muốn ra ngoài chơi thì tôi có thể bảo tài xế đưa cô đi."

Cố Duyên nghĩ ngợi một lúc, đã lâu rồi cô không gặp ông nội Cố, nhưng hôm nay trời hơi lạnh, hay là để ngày mai qua thăm ông sau vậy.

"Thôi để ngày mai đi." Cô nói với quản gia.

Quản gia gật đầu: "Vậy ngày mai tôi sẽ bảo tài xế đưa cô đi."

"Được, cảm ơn!"

Sau khi quản gia lui ra ngoài, Cố Duyên thấy một người làm đang thu dọn giấy báo trên bàn ăn, đó là báo do Ngự Tứ đặt cho cô vì sợ cô ở nhà nhàm chán, mấy hôm nay cô còn chưa kịp đọc.

"Xuân Noãn, đem báo qua đây."

"Vâng, cô Cố!" Xuân Noãn đi tới, đưa chồng giấy báo trong tay cho Cố Duyên.

"Còn tờ báo kia nữa..." Cố Duyên chỉ về tờ báo còn sót lại trong tay Xuân Noãn.

Cố Duyên vốn chỉ thuận miệng hỏi một chút, nhưng sắc mặt Xuân Noãn lại thay đổi, nắm chặt lấy tờ báo trong tay, giấu ra phía sau. Thấy sự chột dạ của Xuân Noãn, Cố Duyên có chút nghi ngờ.

"Cô Cố... Đây là mấy tờ báo chị Linh bảo tôi lấy cho chị ấy dùng phơi đồ, cho nên..." Xuân Noãn ấp úng.

Cố Duyên nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, bầu trời âm u như vậy thì phơi đồ cái gì?

"Phơi cái gì vậy?"

"Phơi... hoa cúc... Cậu Phong nói dạ dày của cô Cố không tốt lắm, nên phơi hoa cúc để cô Cố uống cho ấm bụng..."

Không sai, Phong Tùy đã mua cho cô mấy bình nước hoa cúc để uống cho ấm bụng, nhưng nước cúc đó đã đủ tốt rồi, căn bản không cần người làm phải phơi, hơn nữa, cho dù muốn phơi thì cũng không phơi trong thời tiết âm u như thế này.

Xuân Noãn càng che giấu thì Cố Duyên càng nghi ngờ.

Cô rút mấy tờ báo trong tay đưa cho Xuân Noãn, mỉm cười nói: "Mấy tờ báo kinh tế tài chính này tôi không thích đọc, cô mang đi phơi cúc đi."

"Ơ..." Xuân Noãn há hốc mồm, thấy Cố Duyên kiên trì như vậy, cô do dự một chút, sau đó đưa tờ báo trong tay cho Cố Duyên.

"Cảm ơn!" Cố Duyên tiếp nhận tờ báo trong tay Xuân Noãn, ngồi xuống ghế sofa.

Cố Duyên lật qua xem một lần, đến khi cô thấy hai chữ "Tần Thị" in đậm ở một trang báo thì khẽ giật mình, lập tức dừng lại đọc.

Thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là hình ảnh một căn phòng máu me, sau đó nhìn lên tiêu đề, lại là một vụ án giết người.

Khi cô đọc nội dung, trái tim cô gần như chết lặng, rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao Xuân Noãn lại phải giấu tờ báo này đi rồi.

Nội dung tờ báo nói về việc một nhà ba người của một vị quản lý cấp cao của tập đoàn Tần Thị bị người khác dùng dao đâm chết, nguyên nhân cụ thể thì chưa rõ, thời gian gây án là hơn chín giờ tối hôm qua. Mà hơn sáu giờ chiều hôm qua, sau khi đợi cô ăn cơm tối xong thì Phong Tùy mới rời đi.

Cố Duyên nắm chặt tờ báo, nắm đến mức khớp xương trắng bệch.

Phong Tùy! Nhất định là Phong Tùy làm!

Rõ ràng anh vừa đồng ý với cô rằng sẽ không giết người nữa, vậy mà chớp mắt một cái đã giết người vô tội rồi!

Cô ném tờ báo đi, nhanh chóng cầm lấy điện thoại trên bàn trà gọi cho Phong Tùy. Điện thoại của Phong Tùy rất ít khi khởi động, bởi vì phần lớn thời gian anh đều ở nhà họ Ngự.

Giống như suy nghĩ của cô, Phong Tùy không mở điện thoại, vì vậy, cô lập tức bấm điện thoại gọi điện cho A Kim, A Kim cũng đoán được mục đích cô gọi tới, vì vậy do dự mấy giây rồi mới nghe: "Cô Cố, không phải cậu Phong làm đâu!"

"Không phải anh ta làm sao?" Cố Duyên cười lạnh.

Không phải anh ta? Nếu như không phải anh ta thì sao anh ta phải thông báo cho Xuân Noãn giấu tờ báo đi chứ? Tại sao lại sợ cô nhìn thấy? Đây không phải chột dạ thì là gì?

"Vậy thì phiền anh thông báo cho anh ta, nói rằng tôi muốn gặp anh ta!" Cố Duyên nói.

A Kim có vẻ hơi khó xử, do dự nói: "Cô Cố, hiện giờ cậu Phong đang bận, hay là tối nay tôi bảo anh ấy gọi điện lại cho cô, được không?"

"Không được!"

A Kim không biết nên nói gì nữa, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Cố Duyên như vậy.

Cố Duyên cúp điện thoại, trong lòng vẫn vô cùng kích động, không cách nào kìm chế được.

Qua mấy ngày nay, cô mặc kệ là Phong Tùy hay Ngự Tứ, anh đều vô cùng cưng chiều với cô, vô cùng dịu dàng, tính tình của anh tốt đến mức cô cảm thấy giống như bản thân cô được ngâm trong bình mật vậy.

Cô bỏ qua việc Phong Tùy đã từng giết chết sếp Chu, giết cảnh sát, bởi vì từ đầu đến cuối cô vẫn không tin rằng Phong Tùy là người nhẫn tâm như vậy. Cô cảm thấy, nhất định là Phong Tùy bị ép đến đường cùng nên mới nổ súng giết người.

Bây giờ, cô nhìn thấy cảnh một nhà ba người chết thảm kia, cô đột nhiên cảm thấy Phong Tùy vô cùng đáng sợ.

Cô cho rằng Phong Tùy sẽ không tới, ít nhất sẽ không xuất hiện trước buổi tối.

Nhưng chỉ nửa giờ sau Phong Tùy đã tới, anh ném xe lại cho người làm, bước nhanh vào nhà chính, liếc quanh sảnh lớn, hỏi đám người làm đang quét dọn vệ sinh: "Cô Cố đâu?"

"Cô Cố đang ở trên phòng ngủ ở tầng hai."

Người làm còn chưa nói xong, Phong Thanh đã đi thẳng lên tầng hai, anh đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên thấy Cố Duyên đang ở trong đó.

"Duyên Duyên!" Phong Tùy xông lên, kéo Cố Duyên từ trên ghế sofa dậy, liếc nhìn cô: "Có phải em nhìn thấy tờ báo đó rồi không? Đó không phải..."

"Đừng dùng bàn tay dính đầy máu tươi của anh đụng vào người em!" Cố Duyên hất bàn tay Phong Tùy đang đặt trên người cô ra, lùi lại một bước, nhìn anh chằm chằm: "Phong Tùy! Anh muốn nói gì? Chẳng lẽ anh định nói cho em biết rằng chuyện này không phải do anh làm sao? Anh cảm thấy em có tin không?"

"Vì sao em lại không tin anh chứ?" Phong Tùy lo lắng, nhưng anh lại càng tức giận nhiều hơn, anh không thích thấy Cố Duyên dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù để nhìn anh, bởi vì ánh mắt đó của cô khiến cho anh cảm thấy bản thân chính là một kẻ tàn ác.

"Nếu như không phải anh làm thì sao anh phải bảo Xuân Noãn giấu tờ báo đó đi?" Cố Duyên cười lạnh: "Phong Tùy, anh biết không? Nếu như anh không cố ý che giấu thì có lẽ em còn không để ý tới, bởi vì trước giờ em không hề thích đọc báo!"

Cô không thích đọc báo, cho dù đọc thì cũng chỉ tiện tay lật một, hai trang rồi bỏ xuống mà thôi.

"Bởi vì anh sợ em hiểu lầm như bây giờ nên mới gọi điện bảo Xuân Noãn giấu mấy tờ báo đó đi..." Phong Tùy có chút bất đắc dĩ. Nếu anh sớm biết mọi chuyện sẽ trở nên như vậy thì anh đã không gọi cuộc điện thoại đó rồi.

Đây chính là "giấu đầu lòi đuôi", người thông minh như anh mà cũng có ngày phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy sao?

Anh hít thở sâu, chậm rãi nói: "Cả nhà sếp Dư bị một người quen giết chết, điều tra sơ bộ thì biết được đó là do đấu tranh nội bộ trong công ty, oán hận chất chứa từ lâu nên mới xảy ra án mạng, không có liên quan gì với anh!"

Cố Duyên dùng tay che tai lại, từ chối nghe lời giải thích của Phong Tùy.

Phong Tùy cầm tay cô, kéo mạnh xuống, ép buộc cô nghe anh nói: "Chẳng lẽ cứ dính đến Tần Thị thì đều là do anh làm sao?"

"Đủ rồi! Anh không cần nói nữa! Em không muốn nghe!" Cố Duyên giật tay lại, lớn tiếng quát tháo.

"Vì sao em không muốn nghe? Vì sao em không thể nghe lời giải thích của anh chứ?"

Cố Duyên xoay người, đưa lưng về phía anh.

Phong Tùy túm được cánh tay cô, ép cô xoay người lại, tức giận nói: "Nếu em không muốn nghe anh giải thích thì sao lại muốn gặp anh? Anh đã bỏ tất cả mọi chuyện quan trọng để trở về đây, nhưng vì sao em lại không muốn nghe?"

"Em muốn nghe lời nói thật! Anh có thể nói thật với em không?" Cố Duyên nhìn thẳng vào mắt Phong Tùy, không sợ hãi chút nào.

Cô cũng không biết vì sao cô lại muốn gặp anh, có lẽ lúc ấy cô chỉ tức giận nhất thời mà thôi. Nhưng hiện giờ anh đã trở về, cô lại hi vọng anh mau chóng rời khỏi tầm mắt cô, có lẽ vởi vì cô không muốn nghe thêm bất kì lời nói dối nào nữa.

Phong Tùy nghiến răng nói: "Em muốn thế nào thì mới đồng ý tin rằng anh nói thật? Em nói đi, anh làm theo là được."

Cố Duyên không muốn nghe anh nói tiếp nữa, cô đẩy anh ra, bước tới cửa phòng ngủ.

Phong Tùy vội vã chạy theo giữ chặt cô: "Em muốn làm gì?"

"Về nhà!" Cô lạnh lùng đáp.

“Về nhà nào?”

“Không phải nhà này là được!” Cố Duyên tránh thoát khỏi anh, tiếp tục đi lên phía trước, bước xuống cầu thang.

Phong Tùy lập tức thở hổn hển, chạy theo cô đi xuống tầng, vừa chạy vừa giải thích: “Em đừng đi, nếu em không muốn nghe anh giải thích, không muốn nhìn thấy anh thì anh đi là được!”

Anh giữ chặt cô, sau đó buông ra, bước nhanh về phía cửa chính. Một phút sau, Cố Duyên nghe được âm thanh xe ô tô chạy ra khỏi nhà, cô biết là Phong Tùy đã rời khỏi nơi này rồi.

Cô thở dài một hơi, bước đến ghế sofa, ngồi xuống.

Lửa giận trong lòng nhanh chóng bị sự buồn bực lấn át, cô bắt đầu suy nghĩ về cuộc hôn nhân giữa cô và Ngự Tứ, tương lai của cô và anh. Sống cùng một người tàn bạo như vậy, cô có thể bình yên sống nốt quãng đời còn lại sao? Cô không dám suy nghĩ nữa...

Nếu như lúc trước cô ly hôn cùng Ngự Tứ thì tốt rồi. Nếu như cô không đi điều tra thân phận của anh, cũng không phát hiện ra thân phận thật của anh, thì giờ đây cô cũng không cần khó chịu như vậy.

Xuân Noãn thấy cô không nói gì, ngồi im lặng trên ghế sofa, Xuân Noãn lắp bắp nói: “Cô Cố, cậu Phong đi rồi, cô không gọi điện thoại cho cậu ấy sao?”

Cố Duyên lắc đầu, lạnh lùng nói: “Không cần!”

Cô đứng lên khỏi ghế sofa, nói tiếp: “Buổi trưa không cần chuẩn bị cơm cho tôi, buổi tối cũng không cần!”

“Cô Cố, cô muốn đi đâu vậy?” Xuân Noãn lo lắng nhìn cô.

Cố Duyên không trả lời, cô trở về phòng ngủ, sắp xếp quần áo của mình vào trong một chiếc túi du lịch nhỏ, cất bước đi xuống tầng dưới.

Cô hành động rất dứt khoát, có vẻ như đã hạ quyết tâm rồi.

Cô vừa ở căn nhà này được một ngày, cho nên cô không có bất cứ điều gì lưu luyến với nơi này, thậm chí cô còn hối hận vì đã đồng ý chuyển đến đây ở.

Muốn cô tin tưởng chuyện này không liên quan chút nào đến Phong Tùy thì cô thực sự không làm được. Cô nhìn một vòng quanh ngôi nhà này lần cuối, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng, đi tới cửa chính.

Cô không muốn tiếp tục ở lại bên cạnh anh ta nữa. Chỉ có điều khi cô đưa ra quyết định này thì trong lòng cô đột nhiên dâng lên cảm giác đau đớn, rốt cuộc là buồn, hay là thất vọng đây?

Chẳng lẽ cô đã yêu anh ta sao? Không! Cô không thể yêu anh ta được!

Cô lắc đầu, ép bản thân không nghĩ linh tinh nữa.

Cố Duyên rời khỏi biệt thự bên bờ biển, nhất thời cô cũng không biết nên đi đâu về đâu. Nếu để cho Phong Hách biết chuyện này thì chỉ khiến cho ông lo lắng thêm mà thôi.

Cô muốn đến nhà Dương Xinh Xinh, nhưng Phong Tùy và Dương Xinh Xinh quá quen thuộc, cô không muốn bị Phong Tùy tìm thấy. Giờ phút này, cô thực sự không muốn nhìn thấy Phong Tùy chút nào.

Bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy anh thì cô sẽ thấy hai tay của anh, cô sẽ cảm thấy trên hai bàn tay kia dính đầy máu tươi, cô sẽ nhớ tới cảnh anh đã dùng bàn tay dính đầy máu tươi đó vuốt ve khắp thân thể cô. Nghĩ tới đây, trong lòng cô ngoại trừ sợ hãi, còn có thêm cảm giác như vừa làm chuyện ác...

Chỉ là, giờ phút này, cô có thể đi đâu được?

Lúc này, cô đột nhiên nhớ tới Tô Lý Lý, người bạn học vừa mới chia tay không lâu ở thành phố Tương. Tuy nơi này cách thành phố Hàn mấy trăm cây số, nhưng dù sao đó cũng là một lựa chọn khá tốt.

Cố Duyên bấm gọi cho Tô Lý Lý, đầu dây bên kia hơi ồn ào, có vẻ như Tô Lý Lý đang ở mấy chỗ ăn chơi...

“Ồ? Duyên Duyên? Cậu tìm tớ có việc gì vậy?” Giọng của Tô Lý Lý càng lúc càng rõ ràng, âm thanh ồn ào xung quanh càng lúc càng nhỏ đi, đến tận khi không nghe được tiếng ồn nữa, Cố Duyên mới miễn cưỡng cười: “Lâu như vậy không liên lạc với nhau rồi, tớ định qua thành phố Hàn thăm cậu, được không?”

“Được chứ, lúc nào cậu đến đây?” Tô Lý Lý nghe thấy Cố Duyên nói muốn tới thành phố Hàn thì lập tức vui vẻ.

“Bây giờ tớ sẽ tới luôn, hình như chỗ cậu đang rất ồn ào, đang đi chơi cùng ai vậy? Tớ không làm phiền cậu chứ?”

“Không sao đâu, chỉ là bạn trai mới mà thôi.” Tô Lý Lý nói câu này dường như đang kể một chuyện bình thường, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào vì việc thay đổi bạn trai quá nhanh.

Cố Duyên lại có chút không vui nói: “Cậu lại đổi bạn trai?”

“Đúng vậy, không có đàn ông thì tớ chết mất!” Tô Lý Lý cười ha hả một tiếng, sau đó dừng cười, nghiêm túc nói: “Cậu định tới bằng cách nào? Tự mình lái xe hay người khác đưa đến? Hay là ngồi tàu điện trên không?”

“Tàu điện đi!” Cố Duyên nhìn bốn phía xung quanh, nơi này cũng không cách xa nhà ga lắm.

“Được, khi đến nơi thì gọi điện cho tớ, tớ sẽ ra đón cậu!”

“Được!”

“Đi đường cẩn thận đó, tớ không tiếp chuyện cậu nữa đâu.” Tô Lý Lý nhanh chóng cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Anh ta không ở đây

Cố Duyên bỏ điện thoại vào túi, đứng ở ngã tư đường, cô có chút mơ hồ. Thật ra cô cũng không nghĩ kĩ xem bản thân muốn đi đâu, cô chỉ muốn tìm một chỗ để bình tĩnh lại, một lần nữa suy nghĩ về duyên phận, nghĩ về cuộc hôn nhân giữa cô và Ngự Tứ mà thôi.

Cuối cùng cô cũng đi tới nhà ga, khi chuông điện thoại vang lên, cô tưởng rằng Phong Tùy gọi tới, nhưng nhìn tên hiển thị trên màn hình lại là Phong Hách. Cô hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc, nhẹ nhàng gọi: “Cha...”

“Tinh Nhi, đêm nay về dùng cơm đi, mẹ con làm bánh ga tô đậu đỏ mà con thích ăn nhất đó!” Giọng Phong Hách rất bình thường, xem ra ông không biết chuyện giữa cô và Phong Tùy.

Trong lòng cô rất ấm ức, cô lại không thể nói hết cho ông nghe được.

Cô muốn lớn tiếng nói với Phong Hách: “Cha, cha giúp con ly hôn với Ngự Tứ đi...”

Chỉ cần cô không muốn, nhất định Phong Hách sẽ nghĩ cách giúp cô thoát khỏi người đàn ông này.

Cô nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: “Không được rồi, hôm nay bạn của con kết hôn, con phải qua chỗ bạn chơi mấy ngày.”

“Ừ, vậy con đi đi, đi cẩn thận.” Phong Hách có vẻ hơi thất vọng.

“Con biết rồi, cha, gặp lại cha sau!” Cố Duyên cúp điện thoại, cô bỏ điện thoại vào trong túi, bước nhanh lên tàu điện trên không.

Đi hết ba giờ, cuối cùng cũng tới thành phố Hàn. Cố Duyên sờ soạng tìm điện thoại, muốn gọi điện thoại cho Tô Lý Lý, nhưng không hiểu vì buồn ngủ hay vì gì mà điện thoại vốn đặt trong túi lại biến mất, không tìm được. Lòng cô siết chặt lại, cúi đầu cẩn thận lục lọi.

Sau khi tìm một lúc lâu mà vẫn không thấy điện thoại, cô lập tức nhìn bốn phía xung quanh, không có ai thay đổi sắc mặt cả, căn bản không thể nhận ra ai là người ăn trộm điện thoại của cô.

Cô không nên rút điện thoại ra nghe ở chỗ đông người như ậy, dù sao điện thoại đó cũng là loại đắt tiền, trước kia Phong Tùy đưa cho cô, ép cô sử dụng.

Lúc trước, khi Phong Tùy đưa cho cô thì bên trong đã đồng bộ hệ thống định vị, nói là để bảo vệ an toàn của cô. Trước khi lên tàu cô còn chưa nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghĩ lại một chút thì đúng là trong họa có phúc, tiếc thì có tiếc nhưng mất điện thoại cũng khiến cho Phong Tùy không thể nào tìm thấy cô được.

Cố Duyên xuống xe, tìm bốt điện thoại công cộng gọi điện cho Tô Lý Lý, sau khi Tô Lý Lý nhận điện thoại thì lập tức lớn tiếng: “Cố Duyên, cậu xảy ra chuyện gì sao? Sao giờ này còn chơi trò tắt máy chứ? Cậu có biết tớ đứng đợi cậu ở nhà ga cả tiếng đồng hồ rồi không hả?”

“Xin lỗi, điện thoại di động của tớ bị trộm mất rồi.” Cố Duyên áy náy nói. Cố Duyên vừa dứt lời thì tiếng hét chói tai của Tô Lý Lý lập tức vang ra từ điện thoại: “Cái gì? Điện thoại bị trộm? Ai có lá gan lớn như vậy hả? Cậu nói cho tớ biết đi, để tớ xử kẻ đó!”

“Có lẽ người đó đã sớm xuống tàu rồi.” Cố Duyên vui vẻ cười với Tô Lý Lý: “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Tớ ở cửa ra phía Đông, đi một chiếc Cayenne màu xám bạc!”

Cố Duyên đi tới cửa phía đông, liếc mắt đã thấy chiếc Cayenne màu xám bạc đỗ ở ven đường, mà Tô Lý Lý đang ngồi trên ghế lái vẫy tay với cô.

Cố Duyên đi tới bên cạnh chiếc xe, ngây người hai giây, sau đó mở cửa bước lên xe.

Tô Lý Lý nhìn chăm chú, không nhìn thấy vẻ đau buồn trên mặt Cố Duyên, cô cười hì hì hỏi: “Nói đi, tới thành phố Hàn làm gì vậy? Tớ không tin là cậu tới thăm tớ đâu!”

“Vì sao cậu không tin?”

“Trông cậu không giống người tốt như vậy...”

“Lý Lý, cậu thực sự cảm thấy tớ là người không tốt sao?” Cố Duyên hỏi Tô Lý Lý.

Tô Lý Lý ngơ ngác, sau đó cười một tiếng: “Đùa với cậu thôi, sao cậu lại coi là thật chứ?”

Cố Duyên cũng cười với Tô Lý Lý: “Tớ cũng hỏi chơi thôi.”

Cô không nói gì thêm, im lặng hai phút đồng hồ, đột nhiên Tô Lý Lý bẻ lái, cười híp mắt: “Cảm thấy xe này thế nào? Mới lừa được của một tên nhà giàu đó.”

Cố Duyên nhìn lướt qua xe, khẽ gật đầu.

Phong Thanh cũng đi chiếc xe hãng này, màu cũng gần giống thế. Khi nhìn thấy chiếc xe này, cô có cảm giác như được trở về quá khứ, hồi đó Phong Thanh cũng đỗ xe ở ven đường chờ cô như vậy, cũng mỉm cười ngồi ở ghế lái vẫy tay với cô...

Phong Thanh... Rất lâu rồi, cô không dám nghĩ tới cái tên này, không biết hiện giờ anh ấy như thế nào rồi...

“Cậu nhìn nhiều một chút đi, xe này đẹp lắm đó.” Tô Lý Lý nhấn mạnh.

“Không cần đâu, xe này tớ nhìn nhiều rồi...” Cố Duyên vô thức đáp lại.

Tô Lý Lý hiếu kỳ, đánh giá Cố Duyên: “Ai mua xe này vậy? Là người chồng ngốc của cậu hay là...”

“Là anh trai tớ.”

“Anh trai cậu?” Tô Lý Lý kinh ngạc: “Sao tớ chưa từng nghe nói cậu còn có anh trai?”

Cố Duyên cười khổ, cô cũng chỉ vừa mới biết mình có anh trai mà thôi, nói gì Tô Lý Lý...

Hai mắt Tô Lý Lý lập tức tỏa sáng: “Bao nhiêu tuổi rồi? Kết hôn chưa? Đẹp trai không?”

“Anh ấy không ở đây!”

“Không ở đây là sao?”

“Có lẽ là không còn trên đời nữa...”

“Ồ... Thật đáng tiếc!” Tô Lý Lý thấy được sự buồn bã trên mặt Cố Duyên, giọng Tô Lý Lý cũng nghiêm túc hơn một chút: “Xin lỗi, cậu đừng buồn...”

Cố Duyên miễn cưỡng cười, gật đầu với Tô Lý Lý. Cô nên sớm kiềm nén cảm xúc đau buồn này lại mới đúng, bình thường cô cũng không nghĩ nhiều tới Phong Thanh, nếu không phải hôm nay Tô Lý Lý lái chiếc xe Cayenne này tới đây thì cô cũng sẽ không nhớ tới anh...

Cô khịt mũi một cái, nói sang chuyện khác: “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Ở trong khu nhà cũ thôi.”

“Chỗ lúc trước hả?”

“Đúng vậy, cậu vẫn còn nhớ sao?”

Năm đó, Tô Lý Lý theo cha mẹ tới thành phố Tương học tập nên rất ít khi về thành phố Hàn. Khi nghỉ hè, Cố Duyên từng về nhà Tô Lý Lý, đó là một thôn làng rất thân thiện mến khách, không khí ở đó cũng rất trong lành.

Về đến nhà Tô Lý Lý, Tô Lý Lý sắp xếp cho Cố Duyên ngủ ở phòng khách của tầng hai. Tuy căn phòng không lớn nhưng cũng không có ảnh hưởng gì.

Cha mẹ Tô Lý Lý vẫn đang đi làm ở thành phố Tương, hiện giờ chỉ có một mình Tô Lý Lý ở đây.

"Nhất định là cậu còn chưa ăn cơm trưa đúng không?" Tô Lý Lý hỏi.

Nghe vậy, Cố Duyên mới cảm thấy đói bụng. Từ sáng đến giờ cô chưa ăn cơm, thậm chí nước cũng chưa uống.

Tô Lý Lý mang bánh bích quy lên cho cô: "Cậu ăn chút bánh bích quy trước đi, buổi tối tớ mời cậu ăn hải sản."

Nhà Tô Lý Lý rẽ trái khoảng trăm mét là đến bãi biển, ăn hải sản là chuyện rất đơn giản. Mấy năm trước Cố Duyên đã từng được ăn thử, cô phải công nhận rằng hải sản ở đó thực sự rất ngon.

"Thôi đừng ăn hải sản, quá tốn kém!" Cố Duyên nói.

Tô Lý Lý dò xét cô, tức giận nói: "Duyên Duyên, tớ thấy cả đường đi cậu cứ rầu rĩ không vui, khác hẳn hôm trước tớ gặp. Tớ bảo rồi, cậu không thật lòng đến thăm tớ đúng không? Nói đi, có chuyện gì xảy ra rồi?"

Cố Duyên lắc đầu: "Không có gì..."

Không có gì? Tô Lý Lý im lặng, nhìn dáng vẻ của Cố Duyên như vậy mà còn nói là không có gì sao?

"Cãi nhau với người nhà sao?"

Cố Duyên không nói, coi như là đồng ý.

Tô Lý Lý lập tức hiểu rõ, cho dù cô hỏi như nào thì Cố Duyên cũng sẽ không nói ra nguyên nhân thực sự. Đã như vậy thì cô sẽ không hỏi nữa: "Vậy thì cậu ở chỗ tớ vài ngày đi, chờ khi nào bình tĩnh thì trở về cũng được."

"Cảm ơn!" Cố Duyên rất cảm kích Tô Lý Lý.

Buổi tối, Tô Lý Lý dẫn Cố Duyên đi ăn hải sản. Vì muốn Cố Duyên vui vẻ, Tô Lý Lý còn cố tình dắt theo đám bạn của cô ấy, đó là vài người đàn ông có dáng vẻ ngây thơ đơn thuần....

Cố Duyên thấp giọng hỏi Tô Lý Lý: "Cậu không có bạn nào là nữ sao?"

"Không phải cậu không biết, từ nhỏ tớ đã khắc phụ nữ rồi mà..." Tô Lý Lý liếc Cố Duyên: "Trừ cậu ra thì tất cả phụ nữ trên đời đều là khắc tinh của tớ, ngay cả mẹ tớ cũng vậy."

Điều này thì Cố Duyên rất tin tưởng. Trước kia, khi còn đi học, hầu như Tô Lý Lý chỉ chơi với đám học sinh nam, còn với học sinh nữ thì thường như nước với lửa. Tô Lý Lý và Dương Xinh Xinh đã đánh nhau không dưới năm lần, lần nào cũng đánh cho đối phương tơi tả...

"Tớ cũng nghi ngờ, kiếp trước hai chúng ta không phải người yêu thì cũng là chị em đó. Nào, ăn nhiều một chút." Tô Lý Lý gắp mấy con tôm bỏ vào bát người đàn ông bên cạnh: "Hòa Lực, bóc tôm cho Duyên Duyên đi."

"Vâng, cô chủ!" Người đàn ông tên Hòa Lực cười hì hì, nhanh chóng bóc tôm.

Cố Duyên khoát tay: "Không cần, tôi tự bóc là được rồi, cảm ơn."

"Cô Cố yên tâm đi, tôi có mang theo găng tay mà." Hòa Lực đeo bao tay dùng một lần vào, giơ tay lên.

"Không phải tôi ngại bẩn, nhưng mà... tôi không thích làm phiền người khác..."

"Người ta nói không cần thì thôi, dài dòng làm gì?" Tô Lý Lý vỗ vào đầu Hòa Lực: "Còn nữa, gọi cô Cố làm gì? Phải gọi là Duyên Duyên chứ?"

Hòa Lực nhăn mặt, nói với Cố Duyên: "Duyên Duyên..."

Mọi người đều cười rộ lên, cuối cùng Cố Duyên cũng nở nụ cười đầu tiên trong suốt buổi tối hôm nay.

Đây cũng chính là lí do vì sao Tô Lý Lý không thể làm bạn với phụ nữ, bởi vì phụ nữ không ai chịu được tính cách hùng hổ này của cô.

Tô Lý Lý thấy nụ cười của Cố Duyên, lập tức ra lệnh cho Hòa Lực: "Mấy ngày nay cậu có trách nhiệm làm cho Duyên Duyên vui vẻ đó!"

Hòa Lực im lặng, một lúc sau mới gật đầu tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này.

Khi Tô Lý Lý đi vào nhà vệ sinh, Hòa Lực ghé vào tai Cố Duyên nói: "Cô cũng thấy rồi đó, bình thường Lý Lý đều bắt nạt chúng tôi như vậy, cho nên cô hãy phối hợp một chút, vui vẻ lên, nào, cạn ly!"

Cố Duyên cười cười, cầm ly lên cụng ly với hắn, sau đó cả đám cũng cụng ly, uống cạn ly nước trái cây.

Lúc ăn cơm trôi qua rất vui vẻ, nhưng sau khi tàn tiệc, Cố Duyên lại phải trở về với hiện thực, đối mặt với mọi chuyện...

Suốt hai giờ, Cố Duyên không hề buồn ngủ chút nào, trong đầu cô chỉ nghĩ về chuyện trên báo, về sự tàn bạo của Phong Tùy, về hình ảnh máu me kia...

Cô lắc đầu, dùng hai tay đánh vào đầu, muốn quên đi tất cả. Chỉ tiếc... nghĩ thì dễ, làm mới khó...

Một người đàn ông có thể trở nên như vậy thì nhất phải trải qua rất nhiều đau khổ.

Cố Duyên ở lại nhà Tô Lý Lý năm ngày. Trong năm ngày này cô không xem tivi, không đọc báo, cũng không nghe những tin tức liên quan đến chuyện này.

Mỗi ngày, cô đều đi theo Tô Lý Lý và đám anh em kia đi ngao du khắp nơi, sống buông thả, trải qua khoảng thời gian vui vẻ...

Mặc dù chỉ là vui vẻ ngoài mặt mà thôi...

Ngày hôm nay Tô Lý Lý phải đi làm, nhưng cô cũng không quên Cố Duyên, cô ấy đã sớm dặn dò Hòa Lực đưa Cố Duyên đi đến bờ biển chơi.

Khi Hòa Lực đi vào nhà Tô Lý Lý, Cố Duyên đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Thấy hắn đến, cô mới ngồi dậy, cười híp mắt: "Lý Lý lại bắt nạt anh sao?"

Hòa Lực gật đầu: "Cô ấy bảo tôi đưa cô ra biển chơi."

"Không cần, tôi tự đi cũng được." Trai đơn gái chiếc đi cùng nhau, Cố Duyên vẫn cảm thấy không thích hợp.

Dường như Hòa Lực nhìn thấu suy nghĩ của cô, hắn cười trấn an: "Cô học theo Tô Lý Lý đi, trước giờ cô ấy không coi chúng tôi là đàn ông, cho nên không cho chúng tôi chút tôn nghiêm nào cả..."

"..."

"Lý Lý coi tôi là chị em của cô ấy, còn tôi coi cô ấy là anh em của mình..." Hòa Lực nói thêm một câu.

Cố Duyên mỉm cười. Chẳng mấy khi thời tiết quang đãng, ánh nắng ấm áp như hôm nay, cô tới bờ biển tắm nắng, hóng gió một chút cũng tốt. Cô đi vào phòng, mặc thêm một chiếc áo khoác, sau đó đi với Hòa Lực tới bãi biển.

Biển nơi này vừa rộng vừa sạch, nhìn ra xa không thấy được điểm cuối, gió biển thổi vào khiến Cố Duyên hơi lạnh, nhưng lại làm cô tỉnh táo hơn rất nhiều.

Khi gió bắt đầu thổi, trong lòng cô đã không còn sự tức giận nữa, chỉ còn lại thất vọng và đau lòng mà thôi.

Vì để cho bản thân cô không hận Phong Tùy, mấy ngày nay cô đều không nghĩ tới sự tàn bạo của anh, mà cô chỉ nghĩ về những bất hạnh anh gặp phải khi còn nhỏ, những khó khăn, vất vả của anh...

Cố Duyên xoay người nhặt một vò sỏ trên bãi cát lên, vỏ sò này là vỏ sò tự nhiên, rất xinh đẹp, lúc ánh sáng chiếu vào còn lóe lên màu sắc rực rỡ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 105: Em không lạnh

Hòa Lực nhìn cô nghịch vỏ sò, cười híp mắt: "Vỏ sò ở đây đều là vỏ sò tự nhiên, hơn nữa còn có rất nhiều, mỗi tuần đều sẽ có người dân tới đây nhặt. Cô thích hình dạng như nào? Tôi giúp cô nhặt."

"Cái nào xinh đẹp thì tôi đều muốn nhặt." Cố Duyên nhìn về bờ cát dài ở ven biển, cô cảm thấy nơi đó nhất định càng có nhiều vỏ sò xinh đẹp hơn.

Hòa Lực vui vẻ nói: "Chúng ta mỗi người nhặt ở một hướng, xem ai nhặt nhiều hơn."

Cố Duyên gật đầu, cô ước gì Hòa Lực đừng có quanh quẩn mãi bên người cô. Có Hòa Lực ở đó, cô làm gì cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Cô đi thẳng lên phía trước, chăm chú nhặt vỏ sò. Hòa Lực nói không sai, nơi này có rất nhiều vỏ sò, nhưng đều không phải là loại vỏ sò mà cô thích. Cô cúi xuống, đào từ trong cát ra một chiếc vỏ sò xinh đẹp, rất hài lòng.

Khi cô ngẩng đầu lên, cô thấy phía trước có một bóng người chậm rãi đi đến. Sao bóng người đó lại quen thuộc như vậy, chói mắt như vậy chứ? Cô tập trung nhìn kĩ, thực sự là Phong Tùy.

Sao anh lại tới đây?

Vỏ sò trong tay Cố Duyên rơi xuống, cô kinh ngạc nhìn Phong Tùy đang chậm rãi đi tới.

Cô cho rằng cô trốn ở đây thì không ai có thể tìm thấy được, không ngờ mới chỉ qua năm ngày ngắn ngủi mà Phong Tùy đã xuất hiện. Cô đứng chết lặng tại chỗ, không nhúc nhích. Cô không biết lúc này cô nên xoay người bỏ chạy hay là bình tĩnh đối mặt với anh.

Cuối cùng, cô không bỏ chạy, Phong Tùy cũng đi đến trước mặt cô. Anh nhìn mặt cô, nhìn đôi bàn tay lạnh đến mức đỏ ửng, quần áo mỏng manh của cô, sau đó anh cúi người, dùng một tay nhặt vỏ sò trên cát lên, nắm chặt lại. Một tay còn lại anh đưa ra nắm chặt lấy bàn tay đỏ ửng của cô, truyền cho cô chút hơi ấm.

"Chờ tới mùa hè sang năm, anh sẽ dẫn em tới đây nhặt vỏ sò..." Anh khoác áo lên vai cô, nhẹ nhàng nói.

Cố Duyên cố gắng thu tay lại, nhưng Phong Tùy nắm tay cô rất chặt, không rút ra được.

"Còn có vài ngày nữa là tới năm mới rồi, trở về cùng anh đi."

Hốc mắt Cố Duyên có chút ẩm ướt, giờ phút này cô mới hiểu rõ, trong lòng cô thực sự có anh!

Mấy ngày nay không có anh, cô không có hứng thú làm gì cả, thậm chí cô còn cố gắng vui chơi buông thả cùng Tô Lý Lý để quên đi anh.

Hòa Lực thấy Phong Tùy, hắn tưởng rằng có người lạ đang bắt nạt Cố Duyên, vì vậy nhanh chóng chạy tới. Khi thấy Cố Duyên khoác áo của người đàn ông kia, hắn mới hiểu có chuyện gì xảy ra.

Cố Duyên chớp mắt một cái, nói với Hòa Lực: "Anh ấy là..."

Cô dừng lại một chút, mấy chữ "chồng của tôi" kia, cô không thể nào nói ra thành lời được.

Phong Tùy có vẻ thoải mái hơn, cười ấm áp với Hòa Lực, nói: "Chồng của cô ấy..."

"Ồ?" Hòa Lực há hốc mồm.

Tô Lý Lý chỉ nói cho bọn họ biết tâm trạng Cố Duyên không tốt, chưa từng nói cho bọn họ biết cô là người đã có chồng, vì giận dỗi chồng nên mới trốn đến nơi này.

"Cảm ơn anh đã đưa Duyên Duyên tới đây hóng mát." Trong lời nói của Phong Tùy lúc này còn mang theo chút ghen tuông.

Hòa Lực quen tay gãi gãi đầu, cười ha hả: "Không cần cảm ơn, hai... hai người từ từ nói chuyện, tôi đi trước!"

Hòa Lực đi rồi, Cố Duyên nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, lúc này cô lại hi vọng Hòa Lực đừng rời đi, đừng bỏ lại cô ở đây một mình với Phong Tùy...

"Em thích đến bờ biển chơi sao?"

"Đúng vậy?"

"Nhưng em có biết bây giờ là mùa đông không?" Anh nhíu mày, nhìn bốn phía xung quanh, toàn bộ bãi biển lớn như vậy lại chẳng có một bóng người nào.

"Em không cảm thấy lạnh!" Trên người cô đang khoác áo của anh, rất ấm áp.

Cô cởi áo khoác trả lại cho anh: "Anh mặc vào đi!"

Phong Tùy nhận lấy áo khoác nhưng anh không mặc vào, mà anh khoác lại lên người cô, sau đó kéo cô đi đến một mỏm đá, ngồi xuống.

Cô thích dạo chơi ở bờ biển, vậy thì anh sẽ cùng cô đi dạo, đến tận khi giải quyết xong mọi chuyện mới thôi.

Anh cẩn thận dùng khăn giấy lau sạch mấy hạt cát dính trên tay cô, rõ ràng tay cô đã lạnh đến mức đỏ bừng lên rồi mà còn nói không lạnh. Anh dùng bàn tay ấm áp của mình bao lấy bàn tay nhỏ của cô.

Anh làm hành động đó rất tự nhiên, dường như đó là chuyện anh nên làm vậy...

"Nhiều ngày như vậy rồi, có khá hơn chút nào không?" Anh nhìn cô chăm chú.

Nhiều ngày... Đúng vậy, cho dù đối với anh hay với cô thì năm ngày này đúng là dài dằng dặc.

"Tốt hơn nhiều rồi." Cố Duyên cúi thấp đầu, che giấu nước mắt, không để anh nhìn thấy mặt cô.

Cho dù anh giết cả nhà sếp Dư, cho dù anh là kẻ giết người man rợ, nhưng cô... cô có thể chán ghét anh, căm hận anh, cả đời không qua lại với anh sao? Chuyện này cô không làm được!

Chính bởi vì cô không làm được nên cô mới hận bản thân mình như vậy.

Người lúc này cô hận nhất không phải anh, mà là chính bản thân cô.

Phong Tùy dùng một tay nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt ngập nước của cô, nói: "Cho dù anh giết chết tất cả người trên thế giới này thì anh cũng sẽ không phụ em. Cho dù anh có là kẻ giết người không ghê tay thì anh vẫn là người chồng sẽ ở bên cạnh em, yêu em, trân trọng em cả đời."

Nước mắt của Cố Duyên không kiềm chế nổi, lã chã tuôn rơi.

Cô không biết lời hứa của anh có thể vượt qua hai chữ "cả đời" hay không? Nhưng bây giờ, cô biết, anh vô cùng thật lòng nói ra những lời này.

Cô nghiêng đầu, lau khô nước mắt trên mặt, sau đó bình tĩnh nhìn anh: "Em vẫn luôn muốn hỏi anh, có phải trước đây anh đã giết chết chị Lưu, Trân Chu và Đới Mễ Nhiên không?"

Phong Tùy hơi ngẩn ra, không ngờ cô lại đột nhiên hỏi chuyện này.

Anh do dự mấy giây, sau đó gật đầu.

Cố Duyên hít một hơi khí lạnh, nở nụ cười khổ sở.

Cô biết, khi thân phận Ngự Tứ của anh được làm sáng tỏ, cô đã đoán được mọi chuyện rồi. Cái chết của chị Lưu, Trân Chu và Đới Mễ Nhiên rất kì lạ, người có năng lực làm ra chuyện này cũng chỉ có Ngự Tứ mà thôi...

Phong Tùy há hốc miệng, giải thích: "Lúc đó... anh cảm thấy những người dám bắt nạt em, làm tổn thương em đều đáng chết. Có lẽ phương pháp của anh có chút độc ác, nhưng đó đều là do bọn họ tự tìm."

Anh đã từng nói, những người anh giết đều là kẻ đáng chết. Bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy, cho rằng chị Lưu và Trân Chu là kẻ đáng chết, Đới Mễ Nhiên càng đáng chết hơn.

"Vậy vì sao anh không giết Dung Kim?"

"Giữ lại cô ta còn có tác dụng khác..."

Phong Tùy cười khổ: "Anh cũng muốn sớm chấm dứt cuộc sống tràn đầy máu tanh này..."

"Vậy thì đổi phương pháp khác đi." Cố Duyên nói: "Quên đi mọi thứ, từ bỏ tất cả, tạo cho mình một cuộc sống mới."

"Không, anh có thể từ bỏ tất cả, nhưng kẻ thù thì không thể!" Ánh mắt Phong Tùy dần dần trở nên lạnh lẽo, chỉ cần vừa nhắc tới mối thù của gia đình thì anh sẽ trở thành một người khác.

"Duyên Duyên, em chưa từng bị tổn thương như vậy, em không hiểu được đâu."

Có lẽ vậy. Cố Duyên nghĩ nếu người nhà cô bị hại đến mức chết thảm, bản thân cô có thể vui vẻ quên hết tất cả, làm lại từ đầu được sao? Không, nhất định cô không làm được! Huống chi là một người đàn ông đầy mạnh mẽ, cứng cỏi như Phong Tùy?

"Em biết không? Vì đi tìm em, anh đã đi đến mấy thành phố, sau đó anh nghĩ có lẽ em sẽ tới nhà Tô Lý Lý, nên anh đã xin thông tin của Tô Lý Lý từ chỗ Dương Xinh Xinh, sau đó chạy tới thành phố này tìm em."

Cố Duyên cúi đầu xuống, Phong Tùy lại lấy tay nâng cằm cô lên, ép cô đối mặt với anh, nói bằng giọng ra lệnh: "Về sau, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng đừng rời khỏi nhà, càng không thể tiện tay ném di động đi lung tung được."

Anh cho rằng cô cầm di động theo, vì vậy anh lập tức truy tìm theo định vị của di động, nhưng khi anh tìm được thì lại chỉ thấy một người đàn ông thô tục.

Trong lúc tức giận, suýt nữa anh đã chặt đứt tay của người đàn ông kia.

"Điện thoại của em bị trộm mất trên tàu rồi." Cố Duyên vô tội nói.

Cô cũng rất tiếc chiếc điện thoại kia, hiện giờ nghĩ đến càng đau lòng, càng tức giận hơn.

"Hừ, hắn ta còn dám lừa anh là nhặt được ở ven đường, nếu như không phải đã từng hứa với em thì anh đã chặt tay hắn ta rồi!" Đúng vậy, lúc anh tìm được tên trộm kia, anh đột nhiên nghĩ đến việc Cố Duyên bỏ nhà đi cũng vì anh quá tàn bạo, cho nên đã dừng tay kịp thời.

Phong Tùy lấy điện thoại di động lấy được từ trên trộm đưa lại cho Cố Duyên: "Giữ lấy đi, đừng làm mất nữa."

Cố Duyên giật mình, nhìn chiếc điện thoại nằm trong lòng bàn tay anh. Đây đúng là chiếc điện thoại mà cô bị mất, cô kinh ngạc cầm lên kiểm tra, không có gì thay đổi cả, vẫn y như cũ.

“Được, em sẽ giữ cẩn thận.” Cô ngẩng đầu, nở nụ cười thật lòng.

Phong Tùy nghiêng qua chỗ cô, cúi đầu, hôn lên môi cô một cái, thở dài: “Em rất biết giày vò người khác...”

Lúc này Cố Duyên mới nhớ ra anh đi tìm cô nhiều ngày như vậy thì thân phận Ngự Tứ phải làm sao? Cô đẩy anh ra, lo lắng hỏi han.

Phong Tùy cười cười: “Cho nên anh mới bảo em biết cách giày vò người khác đó. Nhưng mà em yên tâm đi, đây cũng là lúc anh thoát khỏi cuộc sống hao tổn tinh thần như vậy rồi.”

“Là sao?”

“Anh sẽ cướp lại Tần Thị trong thời gian ngắn nhất, cố gắng vài chục năm, cũng nên thu lưới...”

“Cẩn thận một chút.” Cuối cùng, Cố Duyên cũng chỉ có thể nói với anh mấy câu này.

“Vì em, anh sẽ cẩn thận!” Phong Tùy mỉm cười, nụ cười của anh che giấu sự tổn tương sâu sắc.

Cho dù anh lấy được Tần Thị về, cho dù những người đáng chết đều bị anh giết hết, cho dù anh có thể ngày ngày ở bên Cố Duyên, nhưng... anh thực sự có thời gian cả đời để yêu thương, bảo vệ cô sao?

Cả một đời của anh, có thể dài bao nhiêu chứ?

“Duyên Duyên, chờ sang năm cơ thể em hoàn toàn khỏe mạnh thì chúng ta sẽ lại sinh em bé nhé?” Anh ôm cô, hôn lên trán cô.

Thời gian của anh không còn nhiều nữa, điều này anh rất rõ ràng, cho nên anh muốn có một đứa con, một người có thể giúp anh chống đỡ Tần Thị.

Cố Duyên kinh ngạc, không ngờ anh lại nhắc đến chuyện con cái vào lúc này.

“Anh thích trẻ con sao?”

“Anh chỉ muốn đứa trẻ thuộc về hai chúng ta mà thôi...”

Con của cô và anh... Cố Duyên đột nhiên nhớ tới đứa con chưa kịp chào đời đã mất của cô, cô lập tức rầu rĩ không vui.

Phong Tùy thấy sự đau lòng của cô, anh dịu dàng an ủi: “Con của chúng ta nhất định sẽ khỏe mạnh lớn lên...”

Cố Duyên gật đầu, cô cũng tin như thế!

Tuy cô chưa nghĩ đến việc tiếp tục sinh con với Phong Tùy, nhưng nhìn dáng vẻ mong đợi của anh, cô không đành lòng từ chối.

Cô nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực anh, hơi ngẩng đầu lên, Phong Tùy khẽ cúi xuống, hôn cô một cái thật sâu.

Bên tai là âm thanh sóng vỗ rì rào, hai người không bị ai quấy rầy, hôn đến mức quên hết cả trời đất...

Thật ra, Cố Duyên cũng rất muốn sinh một đứa con, xoa dịu nỗi đau mất con trước đây của cô. Nhưng hiện giờ Phong Tùy còn chưa ổn định được cuộc sống, cô làm gì có tâm trạng nghĩ đến chuyện con cái chứ?

“Cố Duyên, đây là những gì cậu dạy tớ sao?” Ngay khi hai người đang liếc mắt đưa tình thì có một giọng phụ nữ hét lên ở cách đó không xa.

Cố Duyên đột nhiên bừng tỉnh, rời khỏi vòng ôm của Phong Tùy.

Cô quay đầu, thấy Tô Lý Lý cười với cô, gương mặt cô càng đỏ hơn.

“Là ai suốt ngày dạy dỗ tớ phải rời xa đàn ông? Hôm nay ai ở đây ân ân ái ái với chồng mình thế nhỉ?” Tô Lý Lý cười lớn, dường như việc bắt được Cố Duyên đang làm chuyện xấu hổ là một chuyện rất thành tựu vậy.

Vừa nãy nghe Hòa Lực gọi điện thoại tới, nói rằng chồng Cố Duyên đến tìm, Tô Lý Lý còn không chịu tin, cô muốn chạy tới nơi để nhìn tận mắt. Không ngờ vừa nhìn cô đã lập tức choáng váng, đó đâu phải là Ngự Tứ mà lần trước cô gặp?

Điều khiến cô ngạc nhiên hơn cả, chính là bên người Cố Duyên còn có người đàn ông khác, hơn nữa còn đẹp trai như vậy, quan trọng là hai người bọn họ rất thân mật...

Bị Tô Lý Lý bắt gặp cảnh thân mật của mình và Phong Tùy, Cố Duyên vô cùng xấu hổ, không biết nên giải thích thế nào, còn cả chuyện thân phận Phong Tùy và Ngự Tứ nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Em không tin

Điều bây giờ cô có thể làm chính là giữ im lặng, dù bị nghĩ là ngoại tình cũng được.

Bị người khác nghĩ bản thân là tên đàn ông trăng hoa, trên mặt Phong Tùy lộ ra vẻ không vui. Anh dùng tay ôm chặt Cố Duyên, liếc nhìn Tô Lý Lý, lạnh nhạt nói: "Cô Tô, tôi còn chưa tính sổ với cô việc cô giấu Duyên Duyên nhà tôi đâu?"

"Gì cơ?" Tô Lý Lý kinh ngạc, cho rằng mình nghe nhầm.

"Tôi nói là cô phải chịu trách nhiệm vì đã giấu Duyên Duyên ở nhà, hại tôi tìm mất mấy ngày, cô phải đền bù tổn thất tinh thần và tiền bạc cho tôi."

Cố Duyên nhanh chóng dùng tay huých vào tay Phong Tùy, ra hiệu cho anh đừng tranh cãi với Tô Lý Lý, bởi vì trên thế giới này chưa có ai cãi thắng được Tô Lý Lý.

Phong Tùy không để ý cô, chỉ nhìn Tô Lý Lý, khẽ mỉm cười.

Tô Lý Lý bị nụ cười của anh làm cho hoa mắt, tính háo sắc nổi lên, nhưng cô cũng không chịu thua: "Anh đẹp trai này, anh có nhìn lầm không? Là Duyên Duyên nhà anh tự mình đòi đến nhà tôi lánh nạn, cô ấy còn chưa nói cho tôi biết lí do vì sao rời đi đâu? Tính kĩ lại thì hẳn là anh phải bồi thường tiền ăn, tiền điện, tiền nước, tiền phí tinh thần mấy ngày nay cho tôi mới đúng!"

Tô Lý Lý dừng một chút, nói tiếp: "Anh không biết mấy ngày nay tôi vì để làm Duyên Duyên nhà anh vui mà đã bỏ ra biết bao công sức, biết bao thời gian đâu. Hóa ra cô ấy lại buồn vì người đàn ông, thực sự là lỗ vốn…"

"Lần sau trước khi thu nhận Duyên Duyên thì hãy gọi điện cho tôi." Phong Tùy nói.

"Vì sao? Lần sau anh lại đuổi cô ấy ra khỏi nhà thì tôi sẽ mang cô ấy đến chỗ bí mật hơn để giấu, làm cho anh cả đời không thể gặp lại cô ấy nữa."

Thấy Tô Lý Lý nói mãi không ngừng, Cố Duyên luống cuống: "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, đều là em không tốt, không nên tạo thêm phiền phức cho mọi người."

"Em biết thế là tốt." Phong Tùy nói.

"Đừng nói vậy." Tô Lý Lý nói.

Tô Lý Lý lườm Phong Tùy, cô không nhìn ra được anh thật lòng yêu Cố Duyên, bởi vì nếu yêu Cố Duyên thì sao lại nói ra được mấy lời này chứ? Thấy Cố Duyên cúi thấp đầu, dáng vẻ áy náy, Tô Lý Lý kéo tay Cố Duyên an ủi: "Tớ đùa thôi, cậu đừng để bụng. Mấy ngày nay ở cùng cậu tớ rất vui vẻ, lần sau trốn nhà đi thì cứ tới đây, tớ sẵn lòng đón tiếp."

Lông mày Phong Tùy nhíu lại, xem ra Tô Lý Lý cố ý muốn tranh cãi với anh.

Nhưng anh không mở miệng nói chuyện nữa, từ trước tới giờ anh không làm mấy chuyện vớ vẩn như cãi nhau với phụ nữ.

Tô Lý Lý tách Cố Duyên ra khỏi Phong Tùy, kéo sang một bên: "Cậu thành thật trả lời cho tớ, ai mới là chồng của cậu vậy?"

Cố Duyên đương nhiên biết Tô Lý Lý ám chỉ Ngự Tứ và Phong Tùy, đây cũng là câu hỏi mà cô không có cách nào trả lời được. Cô nghĩ ngợi một lúc lâu, cuối cùng đáp: "Người lần trước là thật…"

"Ừm…" Tô Lý Lý nở nụ cười mờ ám, gật đầu: "Tớ thích dáng vẻ này của cậu, có tiến bộ! Đây mới đúng là việc phụ nữ nên làm, tớ về đi làm tiếp đây."

Tô Lý Lý cười híp mắt rời đi, để lại Cố Duyên và Phong Tùy.

Cố Duyên ngượng tới mức không dám nhìn Phong Tùy, anh vô duyên vô cớ bị mang tiếng xấu, hình tượng của Phong Tùy coi như bị hủy trước mặt Tô Lý Lý rồi…

Phong Tùy tỏ ra không quan tâm, dắt tay Cố Duyên: "Đi thôi!"

"Đi đâu?" Cố Duyên hỏi.

"Em nói xem?" Anh cười cười: "Đương nhiên là về nhà rồi."

Về nhà… Cố Duyên nghe thấy hai chữ này, trong lòng rối như tơ vò.

Cô biết Phong Tùy nhất định sẽ đưa cô về, cho dù cô không đồng ý cũng phải về. Cho nên cô không cố tình kéo dài thời gian nữa, cô chỉ ngoan ngoãn im lặng, coi như chấp nhận quyết định của anh.

Nhìn biển xanh cát vàng trước mặt, cô thực sự hi vọng cả đời này không cần phải trở về nữa. Cô chỉ muốn ở lại đây, ngày ngày ở cùng người mình yêu, tỉnh dậy sẽ đi dạo ven bờ biển, xuân về ngắm hoa nở… mà thôi.

Nhưng cuộc sống như vậy quá xa vời…

Trên đường về, Cố Duyên đều tựa lưng vào ghế, không nói lời nào, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Phong Tùy lái chiếc Bugatti, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô.

Cuối cùng, Cố Duyên lên tiếng, nhìn anh chăm chú: "Vì sao mặt của anh có thể thay đổi được?"

Đây là điều khiến cô tò mò nhất, nhưng cũng không phải chuyện quá mức quan trọng nên cô không hỏi.

Phong Tùy sờ lên mặt mình, cười cười: "Em chưa từng nghe đến dịch dung sao? Anh quen một chuyên gia trong lĩnh vực này, có thể thay đổi mười mấy dáng vẻ…"

"Em không tin!" Cô không tin trên thế giới này có người nào giỏi như vậy.

"Nhìn xem, em lại nghi ngờ anh rồi."

"Vậy thì anh nhất định rất vất vả."

"Làm chuyện có ý nghĩa, không cảm thấy vất vả chút nào."

Cố Duyên không hỏi nữa, cô nói sang chuyện khác: "Em giúp anh lái một đoạn nhé."

"Không cần, em cứ ngồi im là được."

"Sao vậy? Lo em lái không an toàn sao?"

"Đúng thế!"

Cố Duyên im lặng, Phong Tùy còn nói thêm một câu: "Đụng hư em rồi thì anh biết tìm ai chữa đây?"

Nghe thấy câu này của anh, Cố Duyên cũng yên tâm hơn, cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

"Nếu như em muốn giúp anh thì nói chuyện với anh đi."

Cố Duyên mở mắt ra, nhìn anh mỉm cười: "Anh muốn nói chuyện gì?"

Phong Tùy nghĩ ngợi, sau đó liệt kê ra: "Ví dụ như về sau chúng ta ở đâu? Sinh mấy đứa con? Nuôi mấy con vật nuôi…"

Những chuyện về tương lai xa xôi như vậy, Cố Duyên còn chưa từng nghĩ tới, cô do dự đáp: "Mấy chuyện này đều không quan trọng, sinh mấy đứa con cũng không quan trọng, nuôi mấy con vật nuôi càng không quan trọng… Quan trọng nhất chính là người một nhà phải vui vẻ hạnh phúc, sống bên nhau."

Cố Duyên trả lời như vậy khiến Phong Tùy rất hài lòng, anh đưa tay nắm tay cô, nói: "Anh thích cách suy nghĩ của em!"

Người một nhà vui vẻ hạnh phúc, sống bên nhau… Chỉ nghe thôi đã khiến cho người ta cảm thấy khát khao rồi.

Cố Duyên được đưa trở về biệt thự bên bờ biển.

Những thứ mà Cố Duyên muốn tránh né đều được đặt trên bàn ăn. Không biết Xuân Noãn vô tình hay cố ý, nhưng sách báo phát hành trong năm ngày trước lại không thiếu một tờ nào.

Cô vừa ăn vừa tiện tay đọc báo, thấy trên tờ báo của ba ngày trước có đăng nội dung về cái chết của cả gia đình sếp Dư.

Độ dài chiếm hơn một nửa trang bìa, nội dung bên trong chủ yếu nói về tranh đấu nội bộ trong tập đoàn Tần Thị, lòng người rối loạn, đám người chức vụ cao kết bè kết phái, bùng nổ mâu thuẫn trước giờ chưa từng có.

Án giết người đã được kết án vào đêm ngày hôm sau, cảnh sát đã dựa vào manh mối ở hiện trường tra ra được người giết chết sếp Dư chính là một cổ đông nhỏ trong tập đoàn Tần Thị, nguyên nhân là vì cổ đông đó bị sếp Dư chèn ép, vì vậy ghi hận trong lòng, đêm hôm đó uống say nên đã chạy đến nhà giết người.

Xem xong báo, Cố Duyên hít sâu một hơi, trong lòng có chút hối hận.

Cô trách lầm Phong Tùy rồi, chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến Phong Tùy.

Không, những tờ báo này đều là Xuân Noãn cố ý đặt ở đây cho cô xem. Phong Tùy lợi hại như vậy, nhất định anh sẽ có cách cách để che giấu tội ác của mình…

Khi cô vừa nghi ngờ tính chân thực của mấy tờ báo này thì điện thoại vang lên, cô tưởng rằng Phong Tùy gọi tới, nhưng không ngờ lại là ông chủ Ngự.

Nắm chiếc điện thoại đang không ngừng reo vang trong tay, Cố Duyên không biết nên nghe hay không. Tại sao ông chủ Ngự lại gọi điện thoại cho cô? Có chuyện gì xảy ra sao? Ông ta không biết chuyện cô bỏ nhà đi sao?

Không, ngay cả Phong Hách cũng không biết thì ông ta càng không thể biết được. Cố Duyên nghĩ vậy, ấn nút trả lời.

Cô lễ phép gọi: "Cha!"

"Ừm, Duyên Duyên, lâu như vậy sao con chưa về nhà?" Giọng điệu của ông chủ Ngự mang theo sự nịnh nọt.

"Con ở đây rất tốt, đỡ phải tranh cãi với Liên Liên. Chờ Liên Liên sinh xong thì con sẽ trở về." Cô nói.

"Liên Liên…" Ông chủ Ngự bất đắc dĩ thở dài: "Con bé cũng bị mẹ con chiều hư rồi, con đừng chấp."

"Cha, Ngự Tứ ở nhà không?"

Phong Tùy đưa cô về đây xong đã lập tức rời đi, cô rất tò mò hiện giờ Phong Tùy sẽ ở chỗ nào, dùng thân phận gì để xuất hiện?

"Có, vừa cơm nước xong, mới trở về phòng…" Ông chủ Ngự đáp.

Cố Duyên thấy ông ta không nói vào vấn đề chính, cô chủ động hỏi: "Cha, cha tìm con có chuyện gì không?"

Cô không cho rằng ông chủ Ngự sẽ gọi điện chỉ để hỏi thăm tình hình của cô, ông ta tìm cô nhất định là có chuyện gì đó.

"Là có chút việc." Ông chủ Ngự do dự, có chút ngập ngừng, một lát sau mới nói: "Duyên Duyên, cha biết cha không nên gọi cho con, nhưng hiện giờ cũng không có cách nào…"

"Chuyện gì vậy ạ?" Cố Duyên rời khỏi phòng ăn, đi lên tầng.

"Là chuyện của công ty. Hẳn là con đã đọc báo rồi, hiện giờ công ty đang ở trong giai đoạn khó khăn, lòng người rối loạn, khách hàng lớn đều rút hợp đồng. Nếu không có cách nào cứu vãn thì công ty chúng ta sẽ bị Thụy Cảnh thu mua." Ông chủ Ngự vừa thở dài vừa nói.

"Cha nói gì?" Cố Duyên kinh ngạc, công ty lớn như vậy, nói thu mua là thu mua được sao?

Ông chủ Ngự buồn bực trả lời: "Công ty sẽ bị Thụy Cảnh thu mua mất."

"Thụy Cảnh?" Cố Duyên lẩm bẩm. Nếu như cô nhớ không nhầm thì Thụy Cảnh chính là công ty của Phong Tùy. Nhanh như vậy mà anh đã định thu mua Tần Thị rồi sao?

"Thụy Cảnh rất mạnh, lại có Phong Thị làm chỗ dựa, cho nên rất có khả năng bọn họ sẽ thu mua được Tần Thị." Ông chủ Ngự thở dài: "Duyên Duyên, Tần Thị sụp đổ thì cả con và Ngự Tứ đều không có lợi ích gì đúng không? Cha cũng không muốn công ty bị thu mua, hi vọng con có thể nói tốt vài câu trước mặt cha con, nói chúng ta là người một nhà, hẳn là nên hợp tác, sáng tạo nên kì tích mới đúng. Đừng giống như hiện tại, làm mấy chuyện có lợi cho người ngoài…"

Người một nhà? Cố Duyên cảm thấy vô cùng nực cười.

Lúc trước, khi tất cả bọn họ tập hợp lại để bắt nạt cô thì sao không ai nghĩ tới việc bọn họ là người một nhà chứ?

Cô biết đây là thành quả cố gắng nhiều năm nay của Ngự Tứ, chẳng mấy chốc sẽ thành công, vì sao cô phải trợ giúp người khác, phá hủy những thứ mà Ngự Tứ dày công xây dựng?

Cô bình tĩnh nói: "Cha… cha con không nghe con đâu, xưa nay cha con không cho con nhúng tay vào chuyện của công ty. Hơn nữa, ông ấy giúp Thụy Cảnh thu mua Tần Thị nhất định là phải có lợi ích gì đó. Sao cha con phải từ bỏ cả một khoản lợi nhuận lớn vì con chứ?"

"Con có thể dò hỏi một chút, xem ông ấy đạt được lợi ích gì. Tiền không thành vấn đề, cha cũng có thể cho ông ấy. Chỉ cần ông ấy giúp cha vượt qua giai đoạn khó khăn này thì ngay cả cổ phần của Tần Thị cha cũng tặng cho ông ấy." Ông chủ Ngự đau lòng nói ra lời này.

Cố Duyên nghĩ thầm, có phải đây chính là "ác giả ác báo" người ta thường nói không?

Lúc trước, bọn họ đoạt Tần Thị từ tay ông ngoại Ngự Tứ, hiện giờ bị Ngự Tứ đoạt lại. Có lẽ không ai biết người đứng sau Thụy Cảnh kia chính là tên ngốc mà ngày nào cũng lượn lờ trong nhà họ Ngự…

Nếu như để cho ông ta biết Ngự Tứ đang báo thù, ông ta có tức đến mức hộc máu chết tại chỗ không?

Người xưa nói rất đúng, người đáng thương, tất có chỗ đáng hận!

Cố Duyên không biết nên từ chối như nào, cô đành phải bảo cô sẽ nói chuyện thử với cha cô, sau đó sẽ gọi điện thoại lại cho ông sau, cuối cùng, cô mới cúp điện thoại.

Cô đã quên mất chuyện nhà sếp Dư bị giết hại…

Nhưng cô cũng không định từ bỏ. Cô trở về phòng ngủ, mở ra máy tính mà Phong Tùy mua cho cô, bắt đầu tìm kiếm kết quả điều tra.

Bài đăng về mấy thứ này quả thật không ít, lại trùng khớp với thông tin trên báo. Sau khi kiểm tra, Cố Duyên mới nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó cảm thấy có chút… áy náy.

Cô nhớ ngày hôm đó Phong Tùy đã vội vã chạy về để giải thích với cô, sau đó còn chạy khắp mấy thành phố để tìm kiếm cô…

Cô nắm chặt điện thoại di động, rất muốn gọi điện cho Phong Tùy, muốn xin lỗi anh, nhưng bây giờ Phong Tùy đang ở nhà họ Ngự nên chắc không tiện nghe điện thoại.

Cố Duyên chỉ có thể nhắn tin vào số Phong Tùy: "Phong Tùy, thật xin lỗi, em sai rồi!"

Chỉ có vài chữ ngắn ngủi, lại chứa đựng tình cảm chân thật nhất của cô.

Cô để điện thoại xuống, bắt đầu sắp xếp phòng ngủ. Ở trên giá treo chiếc khăn quàng cổ mà cô mua về, cô lập tức tháo xuống, nghiêm túc gấp lại.

Cô nhớ tới lúc ở làng du lịch, lần đầu tiên Phong Tùy nhìn thấy chiếc khăn quàng cổ này, anh đã ghen tị với cả thân phận Ngự Tứ…

"Xin chào cô Cố!" Giọng của Xuân Noãn truyền từ ngoài cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Cô thật độc ác

Cố Duyên đáp lại: "Vào đi!"

Xuân Noãn đi đến, nói với cô: "Dưới nhà có một người tìm cô, là một cô gái trẻ tự xưng tên là Dao Trụ, cô có muốn gặp không?"

Dao Trụ? Cố Duyên giật mình.

Đã rất lâu cô chưa gặp lại người phụ nữ này rồi, sao hôm nay cô ta lại chạy tới đây tìm cô?

Cô không biết Phong Tùy bây giờ có qua lại với Dao Trụ nữa không, mà cô và Dao Trụ liên hệ với nhau cũng vì liên quan tới Phong Tùy mà thôi. Nếu như Dao Trụ tới đây thì hẳn là chuyện có liên quan đến Phong Tùy.

Cố Duyên do dự một lúc, sau đó nói với Xuân Noãn: "Tôi sẽ xuống ngay."

"Vâng!"

Cố Duyên đứng trước gương sửa sang lại quần áo, đi ra khỏi phòng ngủ, xuống dưới tầng. Khi đến phòng khách, cô nhìn thấy Dao Trụ đang đi tới, trên mặt có nét buồn bã.

"Dao Trụ, xin chào." Cố Duyên lịch sự chào một tiếng.

Dao Trụ cười cười, khách sáo nói: "Tôi rất tò mò, đây là ý của cô hay ý của Phong Tùy?"

Cố Duyên nhìn thoáng qua phòng khách, cô lập tức hiểu rõ ý của Dao Trụ, ý cô ta là phòng khách này đã được thay đổi, là ý của cô hay của Phong Tùy? Đây thực sự là ý của Phong Tùy, cô rời khỏi nhà năm ngày, trở về nhà đã thấy phòng khách thay đổi rồi.

Cô không đành lòng nói cho Dao Trụ biết đây là ý của Phong Tùy, bởi vì trong ấn tượng của cô, Dao Trụ là một người rất lịch sự, thái độ ôn hòa, khiến người khác không nỡ làm tổn thương.

Nhưng Dao Trụ rất thích Phong Tùy, Phong Tùy lại là chồng của cô, cho nên giữa bọn họ nhất định không có kết quả gì tốt đẹp, hơn nữa, cô cũng không cho phép bọn họ có kết quả gì. Nếu đã không cho phép thì cô sẽ không gieo rắc hi vọng cho người khác.

Cô nói: "Là ý của Phong Tùy."

"Dao Trụ, mời ngồi." Cô chỉ vào ghế sofa, cố ý bỏ qua sự thất vọng trên mặt Dao Trụ.

Dao Trụ ngồi xuống, cười khổ: "Điều này nói lên anh ấy quyết định ở cùng cô cả đời sao?"

"Tôi nghĩ thế."

"Tôi biết mà..." Dao Trụ nói tiếp: "So với Phong Thanh trước đây thì cô có sức hấp dẫn hơn nhiều, chẳng trách Phong Tùy càng ngày càng yêu cô…"

Phong Thanh trước đây? Trong lòng Cố Duyên khẽ run lên, nghe có người nói đến Phong Thanh, cô cảm thấy rất khó chịu, cô cũng không muốn nghe những chuyện giữa Phong Tùy và Phong Thanh.

"Người đã qua đời thì đừng nhắc nữa." Cô nói.

Dao Trụ gật nhẹ đầu, nói sang chuyện khác: "Hôm nay tôi đến đây là muốn dẫn cô tới một nơi, không biết cô có hứng thú hay không?"

"Nơi nào vậy?"

"Một nơi mà cô nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, hơn nữa còn có người khiến cho cô hứng thú…" Dao Trụ nói một cách thần bí.

Cố Duyên thấy Dao Trụ thừa nước đục thả câu như vậy, cô có chút tò mò, không biết người mà Dao Trụ nói đến là ai? Cô cũng hơi nghi ngờ, sợ Dao Trụ có ý đồ xấu, nhưng nhìn mặt Dao Trụ lại không giống như người biết bày mưu tính kế.

"Dao Trụ, tôi không muốn nghi ngờ lung tung, cô vẫn nên nói thẳng cho tôi nghe thì hơn." Cố Duyên nói.

Dao Trụ hơi do dự: "Nhất định cô không xa lạ gì với cái tên Phong Thanh đúng không?"

Phong Thanh? Cố Duyên giật mình lo lắng.

Cô không nghe lầm chứ? Người mà Dao Trụ nói là Phong Thanh, thế thân trước đây của cô sao?

"Cô nói gì? Phong Thanh? Không phải cô ấy chết rồi sao?" Cố Duyên nghi ngờ.

"Cô ấy chưa chết, vẫn giống y như trước đây…"

"Sao có thể…"

"Đi xem thử là biết!"

Cố Duyên do dự, cô không biết có nên tin Dao Trụ hay không? Có nên đi theo Dao Trụ không? Mục đích Dao Trụ nói chuyện này với cô là gì? Dao Trụ muốn chia rẽ cô và Phong Tùy sao?

"Sao phải dẫn tôi đi gặp cô ấy… Mà không phải là dẫn cô ấy tới gặp tôi?" Giọng Cố Duyên hơi run.

"Cô ấy nói muốn gặp cô." Dao Trụ đi tới, kéo tay cô, mỉm cười: "Cô sợ gì vậy? Cô chưa làm chuyện gì tổn hại đến tôi, tôi cũng sẽ không làm chuyện tổn hại đến cô đâu. Tôi đảm bảo, gặp xong sẽ lập tức đưa cô trở về."

Cố Duyên sao có thể không sợ chứ? Tháng trước cô vừa cùng Phong Hách đi viếng mộ của Phong Thanh, hôm nay lại bảo Phong Thanh còn sống, hơn nữa còn muốn cô tới gặp?

Nhưng cô không biết Dao Trụ nói thật không? Nếu Phong Thanh còn sống thì cô ấy và Phong Tùy sẽ ra sao? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

"Nếu như cô không muốn đi thì thôi, tôi giúp cô báo lại cho cô ấy."

"Tôi…" Cố Duyên đấu tranh tư tưởng, rất lâu sau mới đưa ra quyết định: "Tôi… đi theo cô."

"Vậy chúng ta đi!" Dao Trụ dẫn Cố Duyên ra bên ngoài.

Cố Duyên đi theo Dao Trụ lên xe, rời khỏi biệt thự.

Xe chạy khoảng nửa giờ, cuối cùng dừng lại trước một căn biệt thự. Cố Duyên xuống xe, ngẩng đầu đánh giá phong cách của căn biệt thự trên sườn núi.

"Đây là quà chia tay một năm trước Phong Tùy cho tôi." Dao Trụ đứng bên cạnh Cố Duyên, khẽ mỉm cười.

Cố Duyên quay đầu nhìn Dao Trụ: "Có ý gì vậy?"

"Từ ngày đầu tiên chúng tôi yêu nhau, Phong Tùy đã tặng cho tôi căn biệt thự này rồi, anh ấy nói có thể sẽ có ngày chúng tôi chia tay…"

Ngày đó, vì Phong Thanh chết nên Phong Tùy đau lòng uống đến say mèm, cô ta và Phong Tùy đã có mối quan hệ một đêm, sau đó anh ta đã tặng căn biệt thự này cho cô. Cô biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng cô cũng không nản lòng, cô luôn nghĩ một ngày cô có thể cảm động được anh. Nhưng trái tim Phong Tùy lại là thứ cô không thể nắm bắt được…

Cho tới hôm nay, chẳng qua cô ta cũng chỉ là người mà anh gọi là tới, vung tiền là có thể lên giường mà thôi.

Cố Duyên nhìn vẻ đau khổ trên gương mặt Dao Trụ, trong lòng có cảm giác lạnh lẽo, đây chính là trò chơi của kẻ có tiền, nhà, xe, phụ nữ…

Phong Tùy cũng là một trong những kẻ có tiền này…

"Phong Thanh đâu?" Cố Duyên hỏi Dao Trụ.

Hiện giờ điều mà cô quan tâm nhất chính là Phong Thanh còn sống thật không?

"Đừng vội, giờ tôi sẽ dẫn cô đi." Dao Trụ kéo tay cô, dẫn cô đi vào nhà chính, bước xuống bậc thang ở tầng hầm.

Bình thường, tầng hầm của biệt thự sẽ là hầm rượu hoặc khu giải trí, nhưng ở nơi này lại trống không, không có gì cả.

Đẩy cửa gỗ của tầng hầm ra, Cố Duyên có thể ngửi thấy mùi hương kì lạ, một mùi hương khiến người ta phản cảm, nhưng lại không cách nào diễn tả được.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn nên có chút u ám, rất khó nhìn rõ mọi thứ. Cố Duyên nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng hơi run rẩy.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Dao Trụ, dường như Dao Trụ đã quen với việc này, cô ta vẫn giữ nụ cười mê người.

Cố Duyên rất muốn quay đầu rời đi, nhưng lúc này Dao Trụ lại bật đèn lên, ánh đèn chói mắt lập tức chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Cuối cùng Cố Duyên cũng thấy rõ, bốn phía có vài bộ bàn ghế, bên trong có một căn phòng nhỏ, nhìn qua khe hở của cánh cửa thì có thể thấy được đó là một phòng ngủ.

Dao Trụ chỉ về phía gian phòng nhỏ, ra hiệu cho Cố Duyên tự mình đi qua đó.

Cố Duyên đi tới, qua khe hở của cửa sắt, cô thấy bên trong có một chiếc giường nhỏ không sạch sẽ cho lắm, một cái bàn nhỏ, mà trước bàn… có một người phụ nữ tóc dài ngồi đó.

Người phụ nữ kia đưa lưng về phía cô nên cô không thấy rõ mặt cô ta, trên người cô ta mặt chiếc áo lông bó sát, dáng người cao gầy, giờ phút này đang dùng lược chải mái tóc đen dài của mình.

Cô ta không quay đầu lại, cũng không lên tiếng, dường như đã trở thành thói quen. Đột nhiên có ánh đèn và tiếng bước chân vang lên…

Cố Duyên kinh ngạc…

Đó chính là Phong Thanh trong miệng Dao Trụ sao? Cũng chính là Phong Thanh mà Phong Tùy yêu đến mức chết đi sống lại sao?

"Ngọc Ngân, cho dù chải đẹp đến đâu thì Phong Tùy cũng không yêu cô nữa, cô cần gì phải làm thế?" Dao Trụ đứng bên cạnh Cố Duyên, cười mỉa mai với người phụ nữ bên trong.

Cố Duyên quay đầu nhìn cô ta, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy sự tàn nhẫn trên gương mặt của Dao Trụ mà cô vẫn coi là hiền lành, dịu dàng…

"Gọi tôi là Phong Thanh." Người phụ nữ kia vẫn đưa lưng về phía bọn họ, giọng lạnh nhạt.

Đột nhiên Dao Trụ cười lớn tiếng: "Phong Thanh? Hà Ngọc Ngân, đến bao giờ cô mới chịu tin Phong Thanh thực sự đã trở về nhà họ Phong rồi hả?"

"Mãi mãi cũng không tin."

"Vậy cô mau quay đầu nhìn xem tôi dẫn ai tới thăm cô đi! Mau nhìn, là người cô muốn gặp nhất đó."

Ngọc Ngân nắm chặt chiếc lược trong tay, thân thể cứng đờ, một lúc sau mới chậm rãi quay người, nhìn về phía cửa.

Cuối cùng, Cố Duyên cũng thấy rõ mặt cô ta. Đó là một gương mặt trắng nõn thuần khiết, không đặc biệt xinh đẹp nhưng lại rất dễ nhìn, gương mặt này có năm phần tương tự với cô.

Trước kia, cô đều nhìn ảnh Phong Thanh qua ảnh, hôm nay cuối cùng cũng được trông thấy người thật. Trong lòng Cố Duyên rất kinh ngạc, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này.

Đương nhiên, Ngọc Ngân cũng kinh ngạc nhìn Cố Duyên. Cô ta đứng lên khỏi ghế, bước tới cửa, dùng ánh mắt đánh giá Cố Duyên từ đầu xuống chân,

sau đó lập tức khóc lóc, cầu xin Cố Duyên: "Xin cô dẫn tôi ra ngoài…"

Dẫn cô ta ra ngoài? Cố Duyên liếc mắt nhìn Dao Trụ, vô số nghi hoặc dâng lên trong lòng cô…

Thì ra Hà Ngọc Ngân thật không chết, thì ra cô ta bị Dao Trụ giam giữ, thì ra…

"Dẫn ra ngoài thì sao?" Dao Trụ nhếch môi cười lạnh: "Bây giờ cô đã tin là Phong Thanh thực sự vẫn còn sống chưa? Hơn nữa Phong Tùy thực sự yêu cô ấy, mỗi ngày bọn họ đều ở cùng với nhau. Không tin thì hỏi thử xem?"

Dao Trụ giơ tay lên, chỉ vào Cố Duyên.

Cố Duyên theo bản năng lùi lại một bước. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mục đích thực sự Dao Trụ dẫn cô tới đây là gì?

"Tôi không tin!" Ngọc Ngân lắc đầu, lau nước mắt: "Người Phong Tùy yêu là tôi!"

Nói xong, cô ta cười lạnh, liếc nhìn Dao Trụ: "Cho dù cô nhốt tôi mười, hai mươi năm cũng vô dụng. Người Phong Tùy yêu chính là tôi, mãi mãi không để cô trong lòng đâu!"

"Vậy cứ ở lại đây mười, hai mươi năm đi!" Sắc mặt Dao Trụ tối sầm.

Cố Duyên không chịu nổi nữa, lùi lại một bước, quay người nhanh chóng bước ra ngoài.

"Cô… Cô đừng đi! Đừng đi!" Phong Thanh hét lên.

Cố Duyên nghe được tiếng gọi của Phong Thanh, cô dừng lại, nghe được lời cầu xin của cô ta: "Xin cô cứu tôi ra ngoài, tôi không muốn ở lại đây, xin cô…"

Quá tàn nhẫn, quá vô tình!

Cố Duyên lắc đầu, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Sau khi Cố Duyên rời khỏi tầng hầm, trong đó chỉ còn lại Dao Trụ và Ngọc Ngân, Dao Trụ cười nói: "Cô cảm thấy cô ấy sẽ cứu cô sao? Cô ấy ngày ngày đều ở cùng với Phong Tùy, mỗi ngày đều hạnh phúc vô cùng… Cô nghĩ mình là ai? Chỉ là một kẻ thế thân mà thôi!"

"Dao Trụ, tôi xin cô, xin cô thả tôi ra ngoài…" Ngọc Ngân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất: "Chỉ cần cô thả tôi ra ngoài thì cô muốn gì cũng được…"

"Cô đừng nằm mơ nữa!"

"Cô giam giữ tôi làm gì? Cho dù cô giam tôi mười năm thì Phong Tùy cũng sẽ không yêu cô. Phụ nữ trên đời này nhiều như vậy, cô giam được hết sao?"

"Lúc đầu là cô hại tôi trước, bây giờ đừng trách tôi độc ác. Cho dù không chiếm được Phong Tùy thì tôi cũng sẽ không để cô có được anh ấy. Tôi tình nguyện thấy anh ấy và Cố Duyên hạnh phúc cả đời còn hơn là thấy anh ấy yêu cô thêm một ngày!" Dao Trụ càng nói càng lạnh lùng, gương mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo.

Ngọc Ngân vẫn khóc lóc van xin: "Xin lỗi, tôi sai rồi, xin lỗi cô…"

"Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô!" Dao Trụ cười một tiếng: "Tôi thích cô giống như bây giờ, biết rõ ràng Phong Tùy ngủ cùng một giường với tôi ở tầng trên, biết rõ Phong Tùy muốn kết hôn với Cố Duyên, nhưng bản thân cô lại chỉ có thể ở trong tầng hầm u ám này cả đời, kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay…."

"Cô… cô thật ác độc!" Ngọc Ngân nức nở nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Muốn cô ta sống không được

Vì tra tấn cô ta, Dao Trụ đã nhốt cô ta trong hầm, nhốt liền hai năm. Vì muốn cô ta hết hi vọng, Dao Trụ lại đưa Phong Thanh thực sự đến trước mặt cô ta. Thực sự rất độc ác!

Dao Trụ mỉm cười, vuốt vuốt mái tóc dài: "Cô biết Phong Tùy thích tôi ở điểm nào không? Anh ấy thích sự dịu dàng, lương thiện, hiểu chuyện, không có chút mưu kế nào của tôi đó..."

Nói xong, cô quay người đi về phía cửa, thuận tay tắt đèn: "Cô cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi, thử nhìn xem Cố Duyên có thể cứu cô không?"

Khi Dao Trụ đi tới tầng một, Cố Duyên đã cầm ly uống nước, Cố Duyên đã uống mấy ly nước rồi, nhưng sự sợ hãi trong lòng cũng không dịu đi chút nào.

Cô không rõ bản thân mình sợ hãi sự độc ác của Dao Trụ hay sợ Ngọc Ngân kia "hồi sinh" nữa. Tóm lại, tim cô đang đập rất nhanh, không cách nào bình tĩnh được.

"Sao rồi? Cô muốn uống nước nữa không?" Dao Trụ cầm ly giấy trong tay Cố Duyên, rót đầy nước cho cô.

"Mở cửa cho tôi đi!" Cố Duyên run rẩy nói.

"Cô sợ sao?"

"Đúng vậy!" Cố Duyên không hề che giấu sự sợ hãi của mình.

"Có phải cô cảm thấy tôi rất tàn nhẫn không?"

"Đúng..."

Dao Trụ nhìn cô, cười khổ: "Nhưng cô có biết không, Ngọc Ngân còn tàn nhẫn hơn tôi trăm ngàn lần."

Cố Duyên có chút mơ hồ.

Sao cô biết được chứ! Cô không biết gì cả!

"Hai năm trước, tôi chỉ cùng Phong Tùy ăn một bữa cơm, cô ta đã cho người bạo hành tôi, còn châm chọc tôi không được Phong Tùy yêu thích bằng cô ta. Tôi chịu đủ mọi nhục nhã, tiếp cận Phong Tùy, muốn chứng minh rằng cô ta sai rồi. Nhưng Phong Tùy lại vô cùng cứng rắn, không dễ rung động trước phụ nữ, không thể phủ nhận, trong mắt Phong Tùy, tôi thực sự không bằng cô ta. Sau đó, có một lần tôi và Phong Tùy đi về làng du lịch tham dự tiệc, cô ta lại cho người lái xe đâm vào tôi, may mắn lúc đó Phong Tùy kéo tôi lại. Tôi không nhịn được nữa, gọi điện tìm người ngăn cản cô ta, nhốt cô ta vào biệt thự, cũng đẩy xe cô ta xuống biển..."

Dao Trụ dừng lại, cụp mắt xuống, dường như không đành lòng nhớ lại.

"Sau đó, tất cả mọi người đều cho rằng cô ta chết vì tai nạn xe?" Cố Duyên lẩm bẩm.

"Đúng vậy!"

"Vậy cô định làm thế nào? Giam cô ta cả đời sao?"

"Đúng thế! Tôi muốn cô ta sống không được, chết không xong. Đây là cái giá mà cô ta phải trả."

Cố Duyên kinh ngạc, cảm thấy cả người run rẩy.

Dao Trụ lại mỉm cười: "Người thông minh như Phong Tùy lại không nhận ra được cô ta đang giả vờ, cũng không tin cô ta sẽ làm ra chuyện gây tổn hại đến người khác. Rốt cuộc là anh ấy quá yêu cô ta, hay là anh ấy không hiểu tình yêu là gì?"

"Anh ấy cũng đâu nhìn ra được cô giam giữ người anh ấy yêu..." Cố Duyên uống một ngụm nước ấm, cố làm cho bản thân tỉnh táo lại.

"Đúng vậy, suy cho cùng, hai chúng tôi không xứng được anh ấy yêu..." Dao Trụ hít sâu một hơi: "Tôi tuyệt vọng rồi, nhưng tôi cũng cam tâm tình nguyện, bởi vì giờ phút này người anh ấy yêu nhất chính là cô."

Yêu cô? Thật sao?

Khi không có Hà Ngọc Ngân, Cố Duyên còn có chút tin tưởng, nhưng Hà Ngọc Ngân xuất hiện rồi, cô sao có thể tự tin vào bản thân mình được nữa?

"Nhưng cô cứ giam giữ cô ta như vậy cũng không phải là cách hay..." Cố Duyên không biết vì sao cô phải nói giúp Ngọc Ngân, chỉ là cô cảm thấy Dao Trụ làm như vậy không ổn chút nào.

"Cố Duyên, cô tin không? Chỉ cần cô ta đi ra, cô đừng mơ đạt được Phong Tùy, cô ta độc ác hơn cô tưởng tượng nhiều."

Những lời này của Dao Trụ khiến Cố Duyên ngẩn người.

"Phong Tùy rất ít nhắc đến Phong Thanh trước mặt tôi, nhưng mỗi lần nhắc đến đều sẽ nói Phong Thanh lương thiện đáng yêu, lúc đó tôi chỉ biết cười khổ trong lòng, giả vờ đồng tình với anh ấy mà thôi. Về sau, khi tôi biết cô là Phong Thanh thực sự, tôi mới hiểu vì sao anh ấy lại nói như vậy."

Cố Duyên không nói lời nào, Dao Trụ nói tiếp: "Nếu như cô không cần Phong Tùy, cũng không muốn sống nữa thì cô cứ nói cho Phong Tùy biết Ngọc Ngân ở nơi này đi, nhất định Phong Tùy sẽ tới cứu cô ta..."

Ý của câu nói này là gì? Đe dọa sao?

Cố Duyên bối rối, cô không biết trong lòng của cô có cần Phong Tùy hay không?

Cho tới bây giờ, cô luôn cảm thấy Phong Tùy là người bám theo cô, còn cô thì tránh né anh. Bây giờ cơ hội để thoát khỏi anh đã được đặt ngay trước mặt cô rồi, có Hà Ngọc Ngân, anh sẽ không còn hứng thú với cô nữa, đúng không?

Nhưng cô vừa nghĩ tới việc Phong Tùy rời xa cô, cô lập tức cảm thấy tim mình đau nhói.

Đây là tình yêu sao?

Giống như năm đó, sau khi Phong Thanh rời đi, trái tim cô dường như bị hút cạn, ngoại trừ đau đớn thì không cảm nhận được gì hết.

Yêu Phong Tùy sao? Cô chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ yêu anh...

"Rốt cuộc cô mang tôi tới đây làm gì? Kích thích cô ta hay kích thích tôi?" Cô nhìn Dao Trụ, ánh mắt lạnh lùng.

Dao Trụ kinh ngạc, không trả lời vấn đề của cô.

Tình yêu sẽ khiến cho một người quên đi mục đích, trở nên tàn nhẫn. Dao Trụ không còn là người phụ nữ lương thiện, dịu dàng trong mắt cô nữa rồi. Cô đứng lên, bước tới cửa chính.

Dao Trụ cũng không làm khó cô, giúp cô mở cửa.

Sau khi rời khỏi căn biệt thự, Cố Duyên nhẹ nhàng thở hắt ra. Dao Trụ không nhốt cô vào tầng hầm cũng coi như kì tích rồi. Có lẽ đúng như Dao Trụ nói, bởi vì cô chưa từng làm tổn thương cô ta, cho nên...

Làm người, vẫn phải lương thiện một chút!

Bên ngoài, không khí lạnh lẽo vô cùng, gió thổi vào mặt, rát buốt như bị dao cắt.

Cố Duyên ngồi lên taxi, không trực tiếp đi về biệt thự bên bờ biển mà đi bộ một mình trên đường cái. Đường phố lạnh lẽo, khắp nơi lại tràn đầy không khí của ngày tết, nhưng cô lại chẳng cảm nhận được chút vui vẻ nào.

Ngay khi Phong Tùy đón cô về nhà, cô còn nghĩ năm nay là năm đầu tiên cô và Ngự Tứ đón tết, có lẽ phải vui vẻ ăn mừng một phen.

Nhưng mới ngắn ngủi một ngày, Ngọc Ngân đã xuất hiện.

Điện thoại của Cố Duyên vang lên, cô nhìn thoáng qua, là Phong Tùy gọi tới. Cô ngẩng đầu, giật mình nhận ra trời đã tối rồi.

Phong Tùy đã đồng ý buổi tối sẽ tới dùng cơm với cô, có lẽ hiện giờ anh đã ở biệt thự bên bờ biển...

Cô vừa định nói rằng cô không thể về nhà ăn cơm được thì một chiếc xe Mercedes Benz phanh lại ngay bên cạnh cô. Cửa xe mở ra, Phong Tùy bước xuống, đứng trước mặt cô.

Cố Duyên sững sờ một chút, cô không ngờ Phong Tùy lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, sau đó cô nhớ ra cô đang cầm điện thoại Phong Tùy tặng, anh tìm được cô cũng là chuyện bình thường...

"Sao không nghe máy? Nơi này là khu vực cấm đỗ xe đó!" Phong Tùy đi đến trước mặt cô, nắm lấy tay cô, bàn tay cô lạnh như băng.

"Lúc nào em cũng ăn mặc phong phanh!" Nhìn thấy cô mặc mỏng như vậy, anh khoác áo ngoài của mình lên người cô, động tác rất thuần thục.

Cố Duyên há hốc miệng, không nói ra lời, ánh mắt dần trở nên mơ hồ.

"Sao vậy?" Phong Tùy nâng mặt cô lên: "Sao lại khóc?"

Trong trí nhớ của anh, Cố Duyên không thích khóc chút nào, khi còn bé cũng vậy, khi ở nhà họ Ngự cũng thế. Ngoại trừ chuyện của Phong Thanh thì không có ai, cũng không có chuyện gì có thể khiến cô rơi lệ.

Cố Duyên nhìn anh, nhìn vẻ mặt yêu thương của anh, nước mắt rơi xuống như mưa. Cô thực sự không muốn khóc trước mặt anh, nhưng cô không nhịn được.

Từ nãy đến giờ cô không hề khóc, nhưng vừa nhìn thấy Phong Tùy thì nước mắt của cô lại không nghe theo sự khống chế nữa, ào ào tuôn ra ngoài. Đều tại anh, tại anh để cho cô rơi lệ!

"Sao vậy?" Phong Tùy rất lo lắng, cũng không biết nên làm gì, bởi vì ngoại trừ khóc thì Cố Duyên cũng không nói gì với anh cả.

Phong Tùy không còn cách nào, đành phải đưa cô vào trong xe, chạy thẳng về biệt thự bên bờ biển.

Trở về biệt thự, Cố Duyên đã ngừng khóc. Cô được Phong Tùy dẫn vào phòng ngủ.

Cô định cởi áo khoác của Phong Tùy ra, nhưng nút thắt của áo khoác này rất khó cởi, cô không cởi ra được.

Phong Tùy đưa tay cởi núi thắt cho cô, cô vẫn cúi đầu, nước mắt lăn dài.

Cuối cùng, Phong Tùy không nhịn được nữa, ném áo khoác của cô lên ghế sofa, gầm nhẹ: "Cố Duyên, em nhất định phải tra tấn anh sao? Nói chuyện đi!"

Anh vô cùng bất đắc dĩ, hiện giờ anh chỉ có thể nhìn cô rơi lệ, nhưng lại không hiểu nguyên nhân là gì. Cô không nói, anh cũng không đoán ra được, điều này khiến cho anh rất lo lắng, anh không muốn tiếp tục chịu đựng cảm giác lo lắng này nữa.

Cố Duyên bị Phong Tùy dọa sợ, kinh ngạc nhìn anh, trong mắt còn vương nước mắt.

Cô biết dáng vẻ này của cô khiến cho anh rất khó chịu. Cô cũng không muốn thế, nhưng cô không kìm chế được. Cô không biết cô nên làm như thế nào bây giờ? Nói cho Phong Tùy biết Hà Ngọc Ngân còn sống, hay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cùng anh sống cuộc sống tạm bợ này?

Nếu nói cho anh biết, có phải sau này cô và Phong Tùy sẽ đường ai nấy đi hay không? Nhưng nếu như không nói cho anh thì lương tâm của cô sẽ rất cắn rứt...

Lời cầu cứu của Hà Ngọc Ngân, còn có tiếng khóc của cô ta đều vang vọng bên tai cô, ám ảnh cô, khiến cô không cách nào bình tĩnh được.

Lựa chọn này quá khó khăn...

"Xin lỗi..." Phong Tùy dùng một tay giữ chặt tay cô, một tay lau nước mắt cho cô: "Em cứ như vậy khiến cho anh rất lo lắng..."

Anh kéo Cố Duyên vào lòng, Cố Duyên ngoan ngoãn dựa đầu trong ngực anh, không nhúc nhích.

Cuối cùng cô cũng nhận ra, bản thân cô không nỡ rời xa Phong Tùy...

Hai tay cô ôm vòng qua eo anh, ôm anh thật chặt, giống như một đứa trẻ không tìm thấy cảm giác an toàn vậy.

Xuân Noãn gõ cửa bên ngoài phòng, Phong Tùy đẩy cô ra khỏi ngực, dịu dàng nói: "Chúng ta ăn cơm trước đi."

Cố Duyên gật đầu, cùng anh đi xuống tầng một.

Ăn cơm xong, Cố Duyên nghỉ ngơi một lát rồi đi tắm. Phong Tùy muốn tắm cùng với cô, nhưng bị cô từ chối.

Khi Cố Duyên tắm, Phong Tùy đi ra ban công, bấm số điện thoại của Dao Trụ. Dao Trụ vừa kinh ngạc vừa vui vẻ: "Phong Tùy, tuy anh nói không gọi điện cho em nữa, nhưng em vẫn luôn chờ anh gọi điện, cuối cùng em cũng chờ được rồi."

Ngược lại với sự vui vẻ của Dao Trụ, giọng cua Phong Tùy lại lạnh nhạt: "Hôm nay cô làm gì với Cố Duyên?"

Hôm nay, khi anh trở về đã phát hiện Cố Duyên không có ở nhà, sau khi hỏi Xuân Noãn mới biết Dao Trụ đã dẫn Cố Duyên đi.

Dao Trụ và Cố Duyên... Hai người vốn không nên gặp nhau, sao lại đi cùng nhau chứ? Anh không tin Dao Trụ đến rủ Cố Duyên đi dạo phố, bởi vì Dao Trụ không phải người như vậy, hơn nữa Cố Duyên cũng không thích đi cùng người lạ.

Trong lòng anh có chút lo lắng, nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao.

Sau khi anh định vị điện thoại của Cố Duyên, anh lập tức tìm thấy cô đang đi ngoài đường như người mất hồn. Anh nhớ khi anh đưa Cố Duyên về, Cố Duyên vẫn rất vui vẻ, hai người còn hẹn nhau cùng ăn tối.

Anh nghĩ, nhất định là Dao Trụ đã làm gì cô rồi, nếu không Cố Duyên sẽ không trở nên như vậy.

Dao Trụ im lặng một lúc rồi nói: "Cố Duyên nói với anh những gì?"

"Cố Duyên không nói gì cả! Vì thế tôi mới sốt ruột!"

Dao Trụ cười: "Điều này chứng minh cô ấy rất yêu anh!"

"Có ý gì?" Phong Tùy nhíu mày.

Biết Cố Duyên yêu anh, đương nhiên anh rất vui mừng, nhưng anh lại không hiểu vì sao Dao Trụ lại nói như vậy, hơn nữa, anh cũng không tin Cố Duyên lại đột nhiên yêu anh...

Mấy ngày nay, anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của Cố Duyên, không hề chống cự khi anh tiếp xúc thân mật, thậm chí còn học cách đáp lại. Nhưng nếu như so sánh với Phong Thanh thì anh còn kém anh ta quá nhiều.

"Em nói với cô ấy anh rất yêu Hà Ngọc Ngân, nếu như Hà Ngọc Ngân có thể sống lại, anh nhất định sẽ rời bỏ cô ấy, lựa chọn Hà Ngọc Ngân một lần nữa."

"Dao Trụ, rốt cuộc cô muốn làm gì?" Phong Tùy nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Bắt đầu từ giờ phút này

"Chẳng lẽ em nói sai sao?"

"Không ngờ cô cũng là người như vậy."

Dao Trụ có chút mất mát, cười khổ: "Anh nói "cũng" là có ý gì? Còn có người giống như em sao? Người nào vậy? Hà Ngọc Ngân ư?"

Phong Tùy không muốn dây dưa với cô nữa, dứt khoát cúp điện thoại.

Buổi tối, Cố Duyên nằm dài trên giường từ sớm, Phong Tùy bận rộn vài chuyện ở phòng sách xong cũng trở về phòng ngủ.

Hai người ôm nhau ngủ, nhưng cả hai lại không buồn ngủ chút nào.

Phong Tùy ôm cô, cúi đầu hôn lên trán cô, dịu dàng nói: "Anh rất vui vì em có thể ghen với Ngọc Ngân, chứng minh trong lòng em có anh, nhưng em không cần ghen tị với một người đã khuất."

Cố Duyên mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Phong Tùy, đối mặt với anh: "Nếu như người đó còn sống thì sao?"

Phong Tùy lắc đầu: "Không có nếu như. Trên đời này không có nhiều chuyện "nếu như" như vậy, anh hi vọng em đừng suy nghĩ nhiều."

Cố Duyên cười khổ, anh nói thế, bởi vì anh không biết "nếu như" mà cô vừa nói lại thực sự tồn tại mà thôi...

Phong Tùy hôn vào cổ cô, cô kinh ngạc một lát, sau đó nhắm mắt lại.

Thấy cô không chống cự, Phong Tùy bắt đầu hành động.

Anh giật áo ngủ trên người cô ra, sau đó đè lên, áp sát vào người cô. Khi quần áo hai người đều được cởi ra, Cố Duyên vẫn không thể chống lại bóng ma tâm lý trong lòng mình, khẽ đưa tay đẩy Phong Tùy...

Phong Tùy bị cô đẩy, anh kinh ngạc, dò xét nhìn cô: "Sao vậy?"

Rất lâu rồi cô không chống cự như vậy, vì sao hôm nay lại thế? Chẳng lẽ vì lời nói của Dao Trụ sao? Rốt cuộc Dao Trụ đã nói linh tinh những gì với cô?

"Xin lỗi." Cố Duyên cắn môi: "Em không thoải mái!"

"Chỗ nào không thoải mái?" Phong Tùy liếc mắt nhìn cô, tỏ vẻ tức giận. Sao anh lại không biết đây chỉ là cái cớ chứ?

Cố Duyên thấy biểu cảm của Phong Tùy, cô biết bản thân nói thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy đành im lặng.

Phong Tùy đột nhiên ngồi dậy, tức giận nói với cô: "Tâm lý của em bao giờ mới có thể mạnh mẽ lên vậy? Dao Trụ mới nói một hai câu đã ảnh hưởng em tới mức này rồi sao? Em không cảm thấy bản thân càng ngày càng thiếu tự tin hả?"

Cố Duyên vô cùng oan ức, rõ ràng anh không biết gì cả, cũng không hiểu gì cả...

Nếu đổi lại là người khác, gặp phải tình huống như cô thì nhất định cũng như vậy mà thôi!

"Có phải em muốn anh thề độc, cả đời này chỉ yêu một mình em, cho dù Hà Ngọc Ngân có sống lại hay không thì anh cũng chỉ yêu một mình em đúng không?"

Cố Duyên nhìn anh chăm chú: "Anh sẽ thề sao?"

“Sẽ!” Phong Tùy đưa tay nhặt áo ngủ khoác lên người, sau đó nhặt thêm một cái, ôm lấy Cố Duyên, khoác áo ngủ lên người cô.

Cố Duyên bỗng dưng đẩy Phong Tùy ra, thân thể hai người hơi xê dịch một chút.

“Không phải em muốn anh thề sao?” Phong Tùy nói xong lại ôm lấy cô.

Cố Duyên đột nhiên nhào vào ngực anh, ôm chầm lấy anh: “Không cần, em tin anh...”

Cô không muốn ép anh, càng không thể ép anh vào lúc này được. Bởi vì cô tin tưởng một ngày nào đó, Phong Tùy sẽ biết Hà Ngọc Ngân còn sống, cô không muốn anh khó xử vì lời thề này...

Yêu chính là yêu, cho dù yêu cô hay yêu Hà Ngọc Ngân thì đều là quyết định của riêng anh.

Anh cúi đầu xuống, dùng ngón tay nâng cằm cô lên: “Bao giờ thì em mới có tự tin trong tình yêu đây?”

“Em sẽ học cách tự tin.”

“Vậy thì bắt đầu từ giờ phút này đi...”

“Được!”

Phong Tùy ôm cô, nằm lên giường lần nữa.

Anh ôm lấy cô, ngửi mùi hương thơm ngát trên người cô, anh cảm thấy như có chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh lại không thể xác định được. Bởi vì trong mắt anh, Cố Duyên không phải là người như thế này, cô không đa sầu đa cảm như vậy...

Sáng hôm sau, Cố Duyên tỉnh dậy, tâm trạng của cô cũng không tốt hơn là bao, ngược lại cô còn cảm thấy có thêm chút áy náy...

Cô tựa vào đầu giường, nhìn Phong Tùy đang thay quần áo trước gương, trong lòng giống như có một tảng đá lớn đè nặng, vô cùng khó chịu.

Tiếng cầu cứu của Hà Ngọc Ngân lúc nào cũng vang lên trong đầu cô. Nếu Phong Tùy biết cô như vậy thì sẽ cho rằng cô là người tàn nhẫn, thấy chết không cứu, lúc đó anh còn yêu cô như hiện giờ không?

Vì có được Phong Tùy, cô đã lựa chọn che giấu chuyện Hà Ngọc Ngân, nhưng cảm giác tội ác khiến cho cô không thể nào yên lòng được, chẳng lẽ cô sẽ phải chịu cảm giác này cả đời sao?

“Sao vậy? Không muốn dậy sao?” Phong Tùy đi tới, hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Không sao, không muốn dậy thì ngủ tiếp đi.”

Cố Duyên không ngủ nữa, nhanh chóng rửa mặt, sau đó xuống tầng ăn sáng cùng Phong Tùy.

Gần đây Phong Tùy rất bận rộn, Cố Duyên không dám hi vọng xa vời rằng ngày nào anh cũng trở về, nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi: “Đêm nay anh về không?”

Phong Tùy nghĩ một lúc, gật đầu: “Có!”

Anh do dự, chứng tỏ anh không rảnh để về đây, vì vậy Cố Duyên nói: “Nếu bận thì không cần về đâu, em ở một mình cũng không sao. Cha em bảo ngày mai về nhà ăn cơm, em cũng có thể ở lại đó mà.”

“Không sao, anh về được!”

“Để hôm khác đi, em cũng muốn về nhà một hôm.” Cố Duyên cố tình nói như vậy để Phong Tùy yên tâm.

Quả nhiên Phong Tùy yên tâm, đặt đĩa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, cúi người ôm cô, mỉm cười nói: “Còn vài ngày nữa là bước sang năm mới rồi, chờ anh giải quyết mọi chuyện xong, anh sẽ cùng em ăn tết.”

“Được!” Cố Duyên gật đầu, trong lòng bắt đầu chờ mong.

Cô đứng dậy cùng Phong Tùy, đi ra khỏi phòng ăn. A Kim đã chờ sẵn ở cửa, thấy hai người hôn tạm biệt, cậu ta khẽ cúi đầu xuống.

Trước khi đi, Phong Tùy còn dặn dò một câu: “Sau này nếu Dao Trụ tới tìm thì em cứ tránh đi là được.”

“Em biết rồi!” Cố Duyên gật đầu.

“Anh đi đây!” Phong Tùy hôn lên trán cô một cái.

Đêm ba mươi, Cố Duyên trở về nhà họ Phong ăn cơm tất niện, sau đó đi về nhà họ Cố, chúc tết ông nội Cố và ông bà Cố.

Ông nội Cố nhìn thấy Ngự Tứ và Cố Duyên, vui vẻ vô cùng, nhiệt tình tiếp đãi. Ông Cố, bà Cố đều lạnh nhạt, không có chút nhiệt tình nào. Sau khi Cố

Duyên tặng lì xì cho bọn họ, nhận lại một bao lì xì thì bà Cố lập tức khó chịu trở về phòng.

Cố Duyên đành phải đi vào phòng ngủ của ông nội Cố, định trò chuyện cùng ông.

Khi Cố Duyên đi vào, Ngự Tứ và ông nội Cố đang uống trà, cô đi đến bên cạnh Ngự Tứ, hỏi ông Cố: "Mẹ sao vậy?"

Ông nội Cố cười cười: "Không có gì, chỉ là nhìn thấy cháu lại nghĩ đến Phong Thanh, trong lòng khó chịu mà thôi."

"Cũng phải..." Cố Duyên hít sâu một hơi, chuyện này cô cũng không có cách nào.

Cô thấy Ngự Tứ không nói gì, khẽ huých anh một cái: "Anh lì xì cho ông chưa?"

"Rồi!" Ngự Tứ ôm cô, mỉm cười: "Quên ai cũng được, nhưng không thể quên ông được đâu!"

"Lì xì không quan trọng, quan trọng là hai đứa có thể thường xuyên về thăm ông già này." Ông nội Cố cười cười, dập tắt tàn thuốc trong tay: "Hơn nữa Ngự Tứ bận rộn nhiều việc như vậy, có thể tới đây thì ông đã rất thỏa mãn ồi."

"Ông à, ông nghĩ oan cho cháu và Duyên Duyên rồi. Chỉ cần Duyên Duyên muốn về, cháu nhất định sẽ đi theo." Ngự Tứ bóp nhẹ một cái vào tay Cố Duyên, cười híp mắt.

Ông Cố cũng cười theo, sau đó nghiêm mặt nói: "Ngự Tứ, tuy Duyên Duyên không phải cháu gái ruột của ông nhưng lại do một tay ông nuôi lớn, nếu cháu dám phụ nó thì ông sẽ liều mạng với cháu!"

"Đến chết cũng sẽ không!"

"Được!" Ông Cố lại cười một tiếng, chỉ đồ ăn trên bàn: "Đây là bánh như ý mới làm, hai đứa nếm thử xem..."

Ngự Tứ cầm miếng bánh như ý lên cắn một cái, gật nhẹ đầu, sau đó đưa bánh đến bên miệng Cố Duyên đang sợ run người.

Cố Duyên hoàn hồn, đánh giá hai người, kinh ngạc một lúc lâu mới hỏi: "Hai người... Ông, ông biết thân phận thật của Ngự Tứ rồi sao?"

Từ khi Ngự Tứ thẳng thắn thừa nhận thân phận, hai người chưa từng tới nhà họ Cố, cô cũng chưa từng nói với ông, sao ông lại biết được?

Thấy ông nội Cố chỉ cười đầy ẩn ý, Cố Duyên đành chuyển hướng sang Ngự Tứ, nghi ngờ nhìn anh.

Hai người chỉ mỉm cười, không mở miệng nói chuyện, cuối cùng Ngự Tứ vẫn lên tiếng trước: "Ông đã sớm biết thân phận thật của anh rồi, hơn nữa... ông chính là người dạy anh cách sinh tồn. Ông không chỉ là người đầu tiên biết thân phận thật của anh, mà còn là ân nhân cứu mạng anh nữa."

"Gì cơ?" Cố Duyên càng nghe càng mơ hồ. Ân nhân cứu mạng? Sao cô không biết ông nội từng cứu người vậy?

"Năm đó, khi anh và mẹ gặp tai nạn xe, ông đã cứu anh, sau đó ông thấy anh đáng thương nên đã gửi anh vào kí túc của trường học. Đến khi cha anh tìm tới, vì bảo vệ tính mạng cho anh nên ông đã lừa ông ta, nói rằng anh bị chấn thương não, vì vậy anh đã giả làm một kẻ ngốc, trở lại nhà họ Ngự..." Ngự Tứ giữ chặt tay Cố Duyên, mỉm cười: "Khi anh và ông gặp nhau, em vẫn ở nhà họ Phong làm con nhà giàu đó..."

"Hả?"

Ông nội Cố cười ha hả: "Hiện giờ chắc cháu cũng hiểu vì sao trước đây ông lại gả cháu cho Ngự Tứ chứ? Đã sớm nói với cháu rồi, ông sẽ không hại cháu đâu!"

"Chuyện này..." Cố Duyên chuyển hướng sang Ngự Tứ: "Có phải anh biết em từ trước rồi không?"

Ngự Tứ lắc đầu: "Không biết."

"Vậy sao anh lại kết hôn với em?" Cô không hiểu.

Ngự Tứ nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Có năm, sáu người phụ nữ đã kết hôn với anh rồi..."

Đúng vậy, trước cô, anh đã kết hôn năm lần rồi, mà hôn nhân của anh đều không do anh làm chủ, đều là ông chủ Ngự và bà hai sắp xếp.

Nụ cười trên mặt ông nội Cố nhạt dần, có chút buồn phiền: "Những năm này ông luôn cảm thấy có lỗi với cháu, cho nên hi vọng duy nhất của ông là có thể gả cháu vào một nhà tốt, sống vui vẻ hạnh phục. Khi ông nói chuyện này với Ngự Tứ, Ngự Tứ cũng không đồng ý, nhưng ông không từ bỏ ý định gả cháu cho Ngự Tứ, cho nên đã sai người đến nói chuyện mai mối với bà Ngự, không ngờ bà ta lại đồng ý."

"Sau đó ông lừa mọi người rằng nhà thiếu tiền, lừa cháu vào đó sao?" Sắc mặt Cố Duyên tối sầm lại.

Ông nội Cố liếc nhìn cô: "Cháu có công nhận ông lừa người rất giỏi không?"

"Ông à, đâu phải là cháu không gả đi được chứ? Người ta đã không quan tâm ông còn cố đưa cháu qua, thật mất mặt!" Muốn cô thừa nhận ông nội Cố

giỏi lừa người sao? Còn lâu cô mới thừa nhận.

Ngự Tứ cười trấn an cô: "Ý em là ban đầu anh có mắt không tròng sao?"

Anh ở nhà họ Ngự nhiều năm, thỉnh thoảng còn phải trở về thân phận Phong Tùy, rất bận rộn, cho nên nhiều năm không đến nhà họ Cố, vì vậy không gặp được Cố Duyên.

Lúc đó, ông nội Cố muốn gả cháu gái cho anh, anh đã nhanh chóng từ chối. Anh sống ở nhà họ Ngự từ nhỏ, chứng kiến không ít mâu thuẫn lục đục tàn nhẫn của đám người đó, nếu như đổi lại là người khác muốn gả vào nhà họ Ngự thì anh sẽ không ngăn cản, bởi vì bọn họ không đáng để anh bảo vệ. Nhưng Cố Duyên thì khác, ông nội Cố là ân nhân cứu mạng của anh, sao anh có thể để cho cháu gái ông sống trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy? Sao anh có thể để cô gả cho một người đàn ông không yêu thương cô chứ?

"Hiện giờ biết rõ mọi chuyện rồi, hai đứa có thể chung sống thật tốt..." Ông nội Cố nói: "Cổ đông lớn nhất Tần Thị hiện giờ là Ngự Tứ, trò chơi mạo hiểm này cũng nên kết thúc rồi. Chờ sau khi mọi chuyện ổn định, hai đứa hãy rời khỏi nhà họ Ngự, sống cuộc sống của riêng mình."

"Cháu biết rồi!" Ngự Tứ ôm vai Cố Duyên, đáp một cách nghiêm túc.

Cố Duyên thì lại kinh ngạc vô cùng, Tần Thị đã rơi vào tay Ngự Tứ sao? Sao lại nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Bà chủ của cái nhà này

Một tuần trước, ông chủ Ngự vừa gọi điện nhờ cô giúp đỡ, cầu xin Phong Hách, bây giờ mới chỉ có một tuần mà Ngự Tứ đã nắm trong tay cả Tần Thị rồi sao? Chẳng trách, mấy hôm nay ông chủ Ngự không gọi cô về ăn cơm đoàn viên, có lẽ đã hận chết cô rồi, không có tâm trạng ăn cơm đoàn viên nữa.

"Duyên Duyên, ngây người gì vậy? Không nghe ông nói chuyện sao?" Ông nội Cố gọi cô một tiếng.

Cố Duyên vội vàng gật đầu: "Cháu đang nghe..."

Cô nghe được ông nội Cố dặn cô và Ngự Tứ về sau phải sống thật tốt, cô lại đột nhiên nhớ tới Hà Ngọc Ngân... Mỗi khi cô nghĩ đến tương lai của cô và Ngự Tứ, cô đều sẽ nghĩ tới Hà Ngọc Ngân bị Dao Trụ nhốt dưới hầm.

"Nghe thì tốt." Ông nội Cố vung tay lên: "Được rồi, hôm nay là giao thừa, hai đứa đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau đi chơi đi."

Cố Duyên vừa định mở miệng thì Ngự Tứ đã nói trước: "Vậy hôm khác bọn cháu lại tới."

"Được, đi đi!"

Ngự Tứ nắm tay Cố Duyên rời khỏi nhà họ Cố, ngồi trên xe, Cố Duyên hỏi anh định xuống đâu.

Ngự Tứ chỉ vào cốp xe: "A Kim giúp anh mua ít pháo hoa rồi, chúng ta ra sông Tân bắn."

Bắn pháo hoa? Lúc này bên bờ sông Tân hẳn là có rất nhiều người bắn pháo hoa, mà đã rất lâu rồi cô không bắn, hơn nữa còn là bắn cùng người yêu. Cô mỉm cười gật đầu, vô cùng vui vẻ.

Xe chạy về phía sông Tân, Cố Duyên nhắm mắt lại, nghe âm nhạc nhẹ nhàng thư giãn trong xe. Để cô vui vẻ qua hết mùa xuân này đi, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, không muốn nghĩ chuyện tương lai, chuyện Dao Trụ, chuyện Hà Ngọc Ngân...

Trân trọng thời gian trước mắt thôi, khoảng thời gian chỉ có cô và anh...

Pháo hoa bên bờ sông Tân đang bắn rực rỡ, hình dáng khác nhau, Ngự Tứ nắm tay Cố Duyên đi đến một góc, xếp pháo hoa thành hình, sau đó châm lửa. Cố Duyên bịt tai đứng lùi ra xa.

Pháo hoa bắn ra thành một hình trái tim lớn, Cố Duyên vô cùng kinh ngạc. Người xung quanh cũng quay sang khen ngợi, nhìn Cố Duyên bằng ánh mắt hâm mộ.

Có một phụ nữ đứng nũng nịu với người đàn ông bên cạnh: "Xem người ta lãng mạn chưa kìa..."

Người đàn ông kia chạy tới hỏi Cố Duyên là mua pháo hoa ở đâu, Cố Duyên lắc đầu, cô cũng không biết Ngự Tứ mua ở đâu, cô còn không biết anh sẽ dẫn cô tới nơi này, bắn pháo hoa vào đêm giao thừa...

Giờ phút này, trong lòng của cô tràn đầy cảm giác hạnh phúc và thành tựu. Điều khiến cô có cảm giac thành tựu không phải là vì Ngự Tứ đẹp trai cỡ nào, có bao nhiêu tiền, mà chính là vì cách anh thể hiện tình yêu với cô.

Bắn pháo hoa xong, Ngự Tứ lại lấy từ cốp xe ra một cây pháo sáng, đưa vào tay Cố Duyên, Cố Duyên lắc đầu tránh né: "Em sợ..."

"Không cần sợ, em nhìn xem, mọi người đều đang chơi mà." Phong Tùy chỉ già trẻ bốn phía xung quanh.

Cố Duyên bị ép nhận lấy pháo sáng, Ngự Tứ châm lửa cho cô, tia sáng rực rỡ phun ra, Cố Duyên vừa vui vừa sợ.

Bắn xong pháo sáng trong tay, Cố Duyên hỏi Ngự Tứ: "Còn nữa không?"

Sau đó, trong ánh sáng mịt mờ của pháo hoa, cô nhìn thấy bóng người quen thuộc ở sau lưng Ngự Tứ, nụ cười của cô cứng đờ trên mặt. Là Tô Uyên, đã lâu cô không gặp người này!

Bên cạnh Tô Uyên có một người phụ nữ xinh đẹp đang đứng, gương mặt xinh đẹp, nhưng lại có biểu cảm khinh thường. Cô ta đang nhìn Cố Duyên, Cố Duyên cũng nhìn thấy cô ta.

"Đã lâu không gặp." Cố Duyên mỉm cười chào hỏi.

Kể từ khi biết Tô Uyên lợi dụng cô để vây bắt Phong Tùy thì cô không có chút cảm tình nào vớ Tô Uyên. Sau tai nạn xe cộ của Phong Thanh thì cô càng không muốn gặp Tô Uyên.

Tô Uyên đánh giá cô một lần, sau đó lại nhìn Ngự Tứ dò xét, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, sau đó mới mỉm cười: "Cậu hai khỏi bệnh rồi sao? Có thể bắn pháo hoa rồi hả?"

Cố Duyên mất tự nhiên liếc nhìn Ngự Tứ, xem ra vừa nãy cô và Ngự Tứ bắn pháo hoa đã bị Tô Uyên thấy rõ ràng rồi. Cô không biết nên nói gì cho thích hợp, bởi vì cô không biết Ngự Tứ có muốn dùng thân phận thật trước mặt Tô Uyên hay không?

Thấy cô luống cuống, Ngự Tứ mỉm cười, trả lời thay cô: "Tốt hơn trước nhiều rồi."

"Chúc mừng!" Tô Uyên nói.

"Cảm ơn!" Ngự Tứ ném pháo hoa trong tay, ôm Cố Duyên: "Chúng ta trở về!"

"Được!" Cố Duyên đi theo Phong Tùy, bước lên xe.

Hai người lên xe, rời khỏi nơi này.

Cố Duyên có chút mất hứng, quay đầu nhìn Ngự Tứ: "Anh không che giấu thân phận nữa sao?"

"Không cần thiết." Ngự Tứ cười cười.

Anh đã đoạt lại Tần Thị, cần gì phải giả ngốc nữa?

Cố Duyên hiểu rõ ý của anh, không hỏi nhiều nữa: "Bây giờ chúng ta về nhà sao?"

"Em mệt rồi à?" Ngự Tứ hỏi cô.

Cố Duyên lắc đầu, ở cùng với anh, cô không mệt.

Ngự Tứ thấy cô lắc đầu, anh hỏi: "Muốn đi xem lễ hội đèn đón năm mới không?"

"Muốn!" Thật ra chỉ cần có anh ở cạnh, đi đâu cũng được.

Xe đột nhiên bẻ lái, đi về phía trung tâm thành phố, hoạt động đón năm mới được tổ chức ở quảng trường trung tâm. Trên trời dưới đất có rất nhiều loại đèn, chiếu sáng rực rỡ, không khí lạnh lẽo dường như cũng bị xua tan.

Hai người xuống xe, Cố Duyên vui vẻ đi đến chỗ một cái đèn hình bí đỏ lớn, Ngự Tứ nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô, không khỏi vui theo.

"Đi thôi, chúng ta đi lên trước xem." Ngự Tứ ôm cô đi về phía trước.

Vừa đi mấy bước, chân Ngự Tứ đột nhiên bị một bé gái năm, sáu tuổi ôm lấy, bé gái ngẩng mặt lên, sợ hãi nhìn Phong Tùy, nói: "Anh đẹp trai, mua cho chị một chiếc đèn hoa đăng đi, rất đẹp đó, mười lăm ngàn một cái."

Ngự Tứ và Cố Duyên liếc nhìn nhau, đánh giá chiếc đèn hoa đăng hình hoa sen trên tay bé gái, Cố Duyên ôm tay Ngự Tứ: "Hoa đăng này thật đẹp."

Ngự Tứ lấy trong ví ra ba trăm ngàn, đưa cho bé gái: "Bán cho anh một chiếc, không cần trả lại tiền."

"Cảm ơn anh chị!" Bé gãi vẫn có chút sợ hãi, không dám nhận tiền.

Để xoa dịu nỗi sợ trong lòng cô bé, Cố Duyên đặt tay lên vai cô bé, mỉm cười: "Phải gọi là cô chú, biết không?"

"Nhưng hai người đều rất trẻ mà, còn xinh đẹp nữa, mẹ nói nhìn thấy trai xinh gái đẹp thì phải gọi là anh chị." Bé gái thành thật nói.

Cố Duyên nghe câu nói này xong, trong lòng vô cùng dễ chịu, ai bảo trẻ con không biết nói dối chứ!

Sau khi bé gái rời đi, Ngự Tứ mỉm cười nhìn cô: "Xem ra em rất hài lòng!"

"Đương nhiên, rất ít khi có người khen em xinh đẹp!"

"Anh không được tính sao?"

"Hình như anh chưa từng khen em xinh đẹp."

"Bởi vì anh nghĩ rằng em không phải là người thích hư vinh như vậy."

Cố Duyên im lặng, nói như vậy, hiện giờ anh phát hiện ra cô là một người phụ nữ ham thích hư vinh rồi sao? Vậy vì sao anh vẫn đối xử tốt với cô chứ?

Đúng vậy, Ngự Tứ vẫn đối xử với cô rất tốt, ngoại trừ lúc anh bắt cô rời khỏi nhà họ Ngự thì hơi căng thẳng một chút, lúc bình thường đều đối xử với cô không tệ.

"Ngự Tứ, có rất nhiều chuyện em không hiểu..." Cố Duyên nói.

Ngự Tứ hỏi: "Chuyện gì?"

"Ví dụ như... khi em vừa gả vào nhà họ Ngự, anh đã đối xử với em rất tốt, vì em là cháu gái của ông sao?"

"Anh nghĩ thế!" Ngự Tứ gật đầu: "Lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã nhận ra em là người phụ nữ đi nhầm phòng khách sạn hôm đó, trong lòng hơi buồn bực một chút, vì sao cháu gái của ông nội Cố lại là người tùy tiện như vậy? Về sau anh mới phát hiện em không hư hỏng như anh nghĩ, cũng không ham hư vinh, mà ngược lại, em giống hệt như lời ông đã nói, ngây thơ, lương thiện, tốt bụng..."

Anh đã cưới nhiều người phụ nữ như vậy, nhưng không ai giống như Cố Duyên, tôn trọng anh, bảo vệ anh. Điều này khiến cho anh rất cảm động, cũng rất vui mừng.

Từ lúc đó, anh càng ngày càng cảm thấy Cố Duyên giống Phong Thanh, càng ngày càng thích ở cùng cô. Có lẽ từ giờ phút đó, anh đã dần dần yêu cô...

"Phong Thanh... Ý em là Hà Ngọc Ngân, cô ấy cũng là người như vậy sao?" Cố Duyên do dự hỏi.

Cô nhớ tới Dao Trụ, Dao Trụ từng nói Hà Ngọc Ngân đã mấy lần muốn hại chết cô ta, chỉ vì muốn đuổi cô ta rời khỏi Phong Tùy. Hà Ngọc Ngân vì một người đàn ông mà làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, vẫn được coi là một người phụ nữ lương thiện sao? Hay là Dao Trụ lừa gạt cô.

Cô nghĩ, nhất định là Dao Trụ đang nói dối, bởi vì Ngự Tứ trước mặt cô không chút do dự gật đầu, sau khi gật đầu xong, Ngự Tứ ôm bả vai cô: "Không nói tới cô ấy nữa, hôm nay chỉ nói chuyện của chúng ta thôi."

Quả nhiên Cố Duyên không nhắc lại nữa, vui vẻ đi dạo cùng anh.

Buổi tối, bọn họ trở về nhà họ Ngự, bầu không khí u ám lạnh lẽo, không có chút nào giống như tết, bởi vì khi bọn họ về nhà đã hơn mười hai giờ rồi, người trong nhà đều đã đi ngủ.

Ngự Tứ nắm tay Cố Duyên rón rén đi lên tầng, trở lại phòng ngủ của bọn họ.

Cố Duyên lấy đèn hoa đăng vừa mua đặt ở góc phòng, chiếc đèn tỏa ra tia sáng ấm áp dịu dàng.

Lần lượt tắm rửa xong, hai người ôm nhau xem chương trình đón năm mới phát lại trên tivi, âm nhạc rộn ràng.

Thấy Cố Duyên vui vẻ quá mức, Ngự Tứ tắt tivi đi, không cho cô xem nữa, một tay anh ép cô ngã xuống giường, nói: "Đi ngủ sớm một chút, mai còn có việc phải làm."

"Việc gì?" Cố Duyên cảm thấy có chút bất an.

"Em nói xem?" Ngự Tứ hỏi lại.

"Ý anh là ngày mai phải ứng phó với cha mẹ sao?"

"Ừ!"

Cô biết là chuyện này, cô thực sự rất muốn trốn tránh, không muốn đối mặt.

"Sao vậy? Sợ sao?" Ngự Tứ thấy cô không nói gì, ngẩng đầu nhìn cô hỏi.

Cố Duyên lắc đầu: "Có anh ở đây, em không sợ."

Đúng vậy, cô không sợ hãi chút nào, trước kia, khi không có Ngự Tứ, cô đã phải đối mặt với việc bị người khác bắt nạt rồi, hiện giờ có Ngự Tứ, cô còn gì phải sợ nữa?

"Ngoan..." Ngự Tứ hôn cô, theo thói quen ôm chặt cô trong ngực.

Cố Duyên đã quen với việc Ngự Tứ lúc nào cũng có thể cúi xuống hôn cô rồi, cho nên cô nhanh chóng đáp lại, quấn quýt dây dưa với anh.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Cố Duyên phát hiện cô vẫn nằm trong ngực Ngự Tứ. Cái ôm của Ngự Tứ luôn ấm áp như vậy, khiến cô không nỡ rời đi

Cô dụi mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, phát hiện ra đã chín giờ rồi, mùng một đầu năm không được ngủ dậy muộn như vậy, cô hơi tự trách, chậm rãi ngồi dậy.

Vừa chui ra khỏi chăn, Ngự Tứ lập tức ôm cô vào trong ngực, đồng thời dựa đầu vào vai cô, âm thanh nặng nề: "Ngủ tiếp đi."

Cố Duyên đẩy anh ra: "Không được, hôm nay là mùng một, phải dậy sớm ăn cơm với cha mẹ."

"Quy củ ở đâu ra mà nhiều vậy?" Ngự Tứ mất kiên nhẫn.

"Cha mẹ sẽ không vui đâu!"

"Từ hôm nay trở đi, em là bà chủ của cái nhà này, tất cả quy định đều do em đặt ra." Ngự Tứ ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô.

Bà chủ của nhà họ Ngự? Trời ạ? Nghe đã thấy ngại rồi...

"Em... Em không muốn làm bà chủ gì đó..." Cô ấp úng.

Ngự Tứ cười: "Thật sao? Vậy anh sẽ đi lấy thêm một bà hai, để bà hai bắt nạt bà chủ này..."

"Anh.." Cố Duyên nhìn chằm chằm Ngự Tứ: "Anh dám?"

"Đương nhiên không dám!"

"Được rồi, mau rời giường đi." Cố Duyên vỗ vỗ anh, nhanh chóng ngồi dậy.

Trên người bọn họ đều không mặc quần áo, tuy trong phòng ấm áp, nhưng khi da thịt tiếp xúc với không khí vẫn cảm thấy hơi mát lạnh. Cô cúi đầu ngượng ngùng, nhanh chóng nhặt áo ngủ trên mặt đất, khoác lên người.

Khi buộc dây, cô thấy ở ngực có một vết bầm màu tím, cô khẽ nhíu mày lại, màu sắc này quá khó nhìn.

"Sao vậy?" Ngự Tứ thấy cô ngẩn người, cũng ngồi dậy, ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Giết người đền mạng

"Không có gì!" Cố Duyên vội vã buộc lại quần áo, sau đó nhặt áo ngủ của anh lên, đưa cho anh. Giữa ban ngày ban mặt như này, cô không dám nhìn thân thể hoàn mỹ của anh…

Sau khi tắm rửa, thay quần áo xong, hai người cùng nhau đi xuống tầng.

Ông chủ Ngự, bà hai, Liên Liên đều ở đó, vẫn ngồi ở vị trí chủ nhà trên ghế sofa, nhưng không có tinh thần như hồi trước.

Nhất là ông chủ Ngự, dường như trong một đêm đã già đi rất nhiều. Bà hai thì lại chẳng thay đổi gì, vẫn mang gương mặt lạnh lùng cao ngạo, Còn Liên Liên thì cả mặt đầy nước mắt, rõ ràng là vừa cãi nhau với ông chủ Ngự.

Thấy hai người đi xuống, Liên Liên lập tức chào đón, kéo tay Ngự Tứ: "Ngự Tứ, anh đến rất đúng lúc, hiện giờ anh là chủ của căn nhà này, anh phải làm chủ cho em!"

Ngự Tứ chán ghét tránh sang một bên, lạnh lùng nói: "Chuyện của cô thì cô tự quản đi."

"Nhưng bà già đáng chết này không cho!" Liên Liên quay người chỉ vào mặt bà hai, tức giận nói: "Tôi đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, đây không phải là con của Ngự Hàn, vì sao không ai tin tưởng tôi?"

Bà hai cười lạnh: "Lúc trước, khi cô muốn vào nhà họ Ngự, cô cũng khóc lóc như bây giờ, cầu xin tôi tin tưởng cô, nói rằng đó là con của Ngự Hàn!"

"Đó là bởi vì lúc trước nhà họ Ngự có tiền có thế, tôi muốn vào nên mới nói vậy, hiện giờ nhà họ Ngự sụp đổ rồi, tôi không cần phải diễn trò nữa, hiểu không?" Liên Liên đã giải thích rất nhiều lần rồi mà không ai tin cô ta cả.

Bà hai kia cứ nhốt cô ta, bắt cô ta ở trong nhà chờ sinh đẻ, không cho cô ta ra khỏi cửa.

"Sụp đổ cái gì?" Ông chủ Ngự ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cô ta: "Chú ý từ ngữ một chút, Tần Thị chẳng qua chỉ là đổi chủ mà thôi, người chủ mới vẫn là cậu hai của nhà họ Ngự, sụp đổ cái gì?"

Đúng là nói không biết ngại! Chỉ là nhà họ Ngự thực sự đã sụp đổ rồi! Cố Duyên cười khổ trong lòng.

Liên Liên cũng biết rõ điều này, cười mỉa mai: "Lừa mình dối người làm gì? Hiện giờ bên ngoài đều đồn đại ông chủ Ngự ác giả ác báo, tài sản cuối cùng lại rơi vào tay con trai mình chứ? Ông cảm thấy Ngự Tứ sẽ giữ ông lại nhà họ Ngự an hưởng tuổi già à?"

Ông chủ Ngự khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn về phía Ngự Tứ, tràn đầy mong đợi.

Khi Liên Liên vừa nói xong, bà hai lập tức đứng lên, tát Liên Liên một cái: "Con khốn này! Nhà này có thể đổi chủ hay không còn chưa biết đâu! Đúng là nuôi ong tay áo!"

Liên Liên bị bà ta đánh suýt ngã sấp trên mặt đất, may mà có Cố Duyên tới đỡ.

"Bụng to thì đi nghỉ đi, ở đây tranh cãi làm gì?" Cố Duyên nhắc nhở. Cô đã trải qua cảm giác mất con nên cô không hi vọng Liên Liên cũng bị như thế, cho dù Liên Liên đã từng nhẫn tâm muốn làm tổn thương cô.

Liên Liên không muốn nhận ý tốt này của Cố Duyên, cô ta hất tay Cố Duyên ra, lạnh lùng nói: "Bớt ở đây đóng vai người tốt đi! Bây giờ trong lòng cô đang cười nhạo tôi chứ gì?"

Ngự Tứ vẫy tay về phía cửa, hai bảo vệ đi đến, cung kính mở miệng: "Cậu hai, có chuyện gì vậy?"

"Mang người đàn bà điên này nhốt vào phòng cậu cả!" Ngự Tứ lạnh nhạt nói.

Hai bảo vệ không nói gì, lập tức bắt Liên Liên lại, đưa cô ta lên tầng hai.

Liên Liên tức giận, giãy giụa hét lớn: "Tôi muốn đi ra ngoài, không muốn trở về phòng, tôi không muốn ở cùng kẻ điên như Ngự Hàn…"

Giọng của cô ta còn đang vang vọng, nhưng người đã bị đẩy vào phòng ngủ rồi.

Cố Duyên không đành lòng, khẽ giật góc áo Ngự Tứ, nhắc nhở anh đừng tàn nhẫn quá.

Sao Ngự Tứ lại không hiểu rõ ý của cô chứ? Duyên Duyên của anh quá mức lương thiện, cho nên mới bị người khác bắt nạt. Anh ôm bả vai Cố Duyên, im lặng trấn an cô.

Phòng khách chỉ còn lại bốn người, không khí có chút yên tĩnh. Ông chủ Ngự hít sâu một hơi, nhìn Ngự Tứ: "Con định làm gì?"

Khi ông biết Ngự Tứ vẫn đang giả điên lừa gạt ông, anh chính là ông chủ đứng sau lưng Thụy Cảnh thì ông đã không hi vọng Ngự Tứ buông tha cho mình nữa rồi.

Đêm qua ông đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao mọi thứ lại rơi vào tay đứa con trai ngu ngốc kia. Năm Ngự Tứ gặp tai nạn mới có mười tuổi, một đứa trẻ mười tuổi mà lại có thể đùa giỡn ông trong lòng bàn tay sao? Thật nực cười!

"Rất đơn giản, giết người đền mạng, ông có thể nhớ lại xem mẹ tôi chết như thế nào." Ngự Tứ nghiêm túc nói.

Ông chủ Ngự kinh ngạc, giết người đền mạng sao? Ông còn chưa muốn chết!

"Ngự Tứ…" Mắt ông chủ Ngự ngấn lệ, nghẹn ngào nói: "Nể mặt mấy năm nay cha dốc lòng kinh doanh Tần Thị mà bỏ qua đi, tha cho mẹ hai và anh trai con…"

"Mẹ hai sẽ có Dung Kim quan tâm, chúng ta không cần nhọc lòng." Ngự Tứ nói.

Lúc trước, anh giữ lại Dung Kim chính là vì ngày này. Anh biết Dung Kim đã nhịn bà hai rất lâu rồi, một ngày nào đó nhất định sẽ bùng phát. Quả nhiên, chẳng qua anh chỉ đến trước mặt cảnh sát tố cáo cô ta, cô ta lập tức khai cả bà hai ra.

Bà hai làm nhiều chuyện mất hết tính người như vậy, cũng nên vào trong đó.

"Con…" Ông chủ Ngự tuyệt vọng, ngón tay run rẩy chỉ vào anh: "Con lại để cho mẹ con ngồi tù sao?"

"Không được sao? Còn có ông nữa, ông không nên ngồi tù sao?" Ngự Tứ cười lạnh: "Đúng rồi, không nên cho hai người ngồi tù, hẳn là phải dùng dao xẻo từng miếng cho tới chết mới hả giận được…."

"Ngự Tứ, mày không phải là người!" Ngón tay ông chủ Ngự nắm chặt, đánh một cái lên bàn trà.

Ngự Tứ chỉ cười nhạt: "Ông cũng đâu phải là người."

Cố Duyên lặng lẽ kéo áo Ngự Tứ, nhỏ giọng nói: "Dù sao cha mẹ cũng là bề trên, anh bớt tranh cãi đi."

Tuy bà hai đáng giận, ông chủ Ngự cũng không khá hơn, nhưng nói chuyện với bề trên như thế có chút hỗn xược, cô cảm thấy không ổn lắm, cô chưa từng thấy ai đối xử với người già như vậy…

"Duyên Duyên, em quên những chuyện bọn họ làm với em rồi sao?" Ngự Tứ quay đầu nhìn Cố Duyên.

Anh thích sự lương thiện của cô, nhưng không thích cô lương thiện tới mức ngu xuẩn như vậy!

"Hay là em không biết hai, ba mươi năm nay anh sống như thế nào?"

Cố Duyên im lặng, cô đương nhiên biết những năm này Ngự Tứ sống như thế nào, không chỉ nghe Phong Hách nói, nghe ông nội Cố nói mà cô còn tận mắt chứng kiến cuộc sống hèn mọn của anh ở nhà họ Ngự.

Cô không lên tiếng nữa, đành để cho anh xả hết cơn tức giận tích tụ bao nhiêu năm nay ra ngoài vậy…

Ông chủ Ngự cắn răng, giọng điệu cũng hòa hoãn lại, cầu xin Ngự Tứ: "Ngự Tứ, trước đây là cha không đúng, bây giờ cha xin lỗi con, có tức giận gì con cứ trút vào cha là được, con buông tha cho mẹ con và anh trai con được không? Coi như cha xin con."

Ông cho rằng Ngự Tứ sẽ mềm lòng mà tha cho ông một lần, dù sao ông cũng đã lớn tuổi rồi, còn phải hạ mình nói xin lỗi với anh.

Nhưng lời xin lỗi của ông ta càng khiến cho Ngự Tứ tức giận, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng sâu hơn vài phần, nhìn chằm chằm ông chủ Ngự: "Ông vẫn cầu xin cho bà ta sao? Nếu không có bà ta thì sao mẹ tôi lại chết? Nếu không có bà ta thì sao ông lại bỏ mặc mẹ tôi?"

Ngự Tứ hít sâu, nhắm mắt lại, trong lòng anh đau đớn vô cùng: "Có phải ông định nói cho tôi biết mẹ tôi là người điêu ngoa tùy hứng, ngang ngược, cậy mạnh hiếp yếu không? Ông lừa được người ngoài, nhưng không lừa được tôi đâu. Bởi vì chỉ có tôi biết mẹ tôi là người như thế nào, chỉ có tôi biết khi ông thông đồng cùng người phụ nữ khác thì bà ấy đã rất đau lòng…"

Ngự Tứ nói rất nhiều, giọng nói anh dường như có chút nghẹn ngào.

Cố Duyên nắm chặt tay anh, im lặng ở bên cạnh anh. Anh đau, đương nhiên cô còn đau hơn.

Cô chưa từng nhìn thấy anh đau lòng như vậy, chưa từng thấy anh nức nở nghẹn ngào như vậy… Cho dù là chuyện của Hà Ngọc Ngân, anh cũng chưa từng phát điên như thế.

Ngự Tứ nắm chặt tay cô, nói với cô: "Anh còn chưa sinh ra, Ngự Hàn đã ba tuổi rồi, ông ta và mẹ anh mới kết hôn có một năm. Em cảm thấy ông ta có đáng chết không? Còn có bà ta nữa…"

Anh chỉ tay vào bà hai.

Cố Duyên im lặng ở cạnh Ngự Tứ, không nói gì, cũng không biết bản thân có thể nói gì.

Điều khiến cô nghi ngờ nhất là mẹ Ngự Tứ rốt cuộc là người như thế nào? Giống như người ngoài nói hay là giống như Ngự Tứ nói?

Cô tin Ngự Tứ sẽ không nói dối, nhất là chuyện như thế này.

"Vậy cậu muốn thế nào?" Bà hai liếc nhìn Ngự Tứ.

Từ đầu đến cuối, bà hai đều mang dáng vẻ lạnh lùng, dường như đây là chuyện không liên quan tới bà ta, ngay cả khi nhắc đến Dung Kim, thái độ bà ta cũng giống như người sắp phải ngồi tù không phải là bà ta vậy.

Ngự Tứ nhìn xung quanh căn nhà, lạnh nhạt nói: "Căn nhà này đã bị chồng bà thế chấp cho ngân hàng rồi, qua nghỉ lễ thì ngân hàng sẽ đến thu lại, dù sao hai người ai nên ngồi tù thì vào tù, nên rời đi thì rời đi, nơi này cũng không ở được nữa. Tôi cũng không định chuộc căn nhà này về, huống chi khắp nơi đều là kỉ niệm không tốt đẹp gì, không cần thiết giữ lại."

“Đúng vậy, không có kỉ niệm tốt đẹp gì, còn có kí ức đau khổ của Nguyệt Nguyệt nữa.” Bà hai nhếch môi cười, nhìn Ngự Tứ: “Ngự Tứ, cậu thắng tất cả thì sao? Cậu có vui không? Có hạnh phúc không? Cậu còn đủ thời gian cảm nhận niềm vui chiến thắng sao?”

Cố Duyên run lên, lời này của bà hai là có ý gì? Vì sao lại khiến cô lo lắng như vậy? Cô quay đầu nhìn Ngự Tứ, Ngự Tứ chỉ nhếch môi cười lạnh, không kinh ngạc hay lo lắng gì cả.

Cô nhớ Phong Thanh từng nói với cô, bệnh của Ngự Tứ hiện giờ chưa có bệnh viện nào trị được, hơn nữa sẽ nặng dần lên, cho đến khi phát bệnh thì sẽ đau đớn mà chết.

Chẳng lẽ bà hai nói chuyện này sao? Chỉ là… vì sao bà ta lại xác định Ngự Tứ gặp nguy hiểm chứ? Cho dù cô là vợ cũng không biết mà?

“Trước khi chết có thể nhìn hai người thua cuộc, tôi hài lòng rồi!” Ngự Tứ cười cười.

“Chẳng lẽ cậu không sợ…”

“Đời tôi chỉ sợ đúng một chuyện, đó là không thể đoạt lại Tần Thị, không thể nhìn thấy các người thảm hại.” Ngự Tứ cắt ngang lời bà ta. Anh biết bà hai muốn nói gì, nhưng Cố Duyên ở đây, anh không hi vọng Cố Duyên nghe được những lời liên quan đến bệnh tình của anh, anh lo lắng Cố Duyên bị dọa sợ.

“Duyên Duyên, chúng ta về phòng.” Anh nắm tay Cố Duyên, xoay người, đi lên tầng hai.

“Cậu hai, hai người còn chưa ăn sáng.” Linh Lung đuổi theo sau lưng bọn họ.

“Mang bữa sáng lên phòng!” Ngự Tứ nói.

“Còn nữa… ông chủ và bà chủ thì sao ạ?” Linh Lung nhìn ông chủ Ngự và bà hai.

Hiện giờ mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Ngự Tứ định đoạt, không có lệnh của anh thì bọn họ cũng không dám chuẩn bị thêm một phần ăn sáng.

Ngự Tứ do dự: “Ông chủ và bà chủ vội thu dọn đồ đạc nên không có thời gian ăn sáng, không cần chuẩn bị cho bọn họ, còn có…”

Anh chuyển hướng nhìn về phía chị Lương đứng cạnh bà hai: “Chị Lương, chị có tình cảm tốt với ông bà chủ như vậy, thì phiền chị trông chừng bọn họ. Ngoại trừ quần áo giày dép, không cho mang đi bất cứ thứ gì cả, cho dù là đồ đạc, trang sức dùng tiền của Tần Thị để mua.

“Ngự Tứ, con…” Ông chủ Ngự tức giận hộc máu, đứng dậy khỏi ghế, suýt nữa thì ngã xuống…

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đừng suy nghĩ linh tinh

“Ông đừng nóng!” Bà hai cuống quít đỡ lấy ông chủ Ngự, liếc mắt nhìn Ngự Tứ và Cố Duyên: “Tôi cũng không tin có người không muốn sống nữa...”

Ngự Tứ nắm tay Cố Duyên đi tiếp, không để ý tới bọn họ.

Linh Lung mang bữa sáng lên phòng, Cố Duyên cầm miếng bánh sandwich trong tay, cắn một miếng, không cảm nhận được hương vị gì cả. Cô lo lắng nhìn Ngự Tứ trước mặt, Ngự Tứ dường như không thấy ánh mắt cô, chăm chú ăn bữa sáng.

Ngự Tứ gắp một miếng trứng để vào trong đĩa cô, cười nói: “Ăn nhiều một chút, anh sẽ nuôi cho em béo mập!”

Cố Duyên cúi đầu nhìn trứng trong đĩa, sau đó nhìn về phía Ngự Tứ, do dự nói: “Ngự Tứ, vừa nãy bà hai nói vậy là có ý gì?”

Nhất định Ngự Tứ hiểu ý của bà ta!

Động tác của Ngự Tứ không hề ngừng lại, vỗ vỗ vai cô: “Không có gì, đừng suy nghĩ linh tinh.”

Thật ra anh không hề bình tĩnh như vẻ ngoài, đương nhiên anh cảm nhận được ánh mắt của Cố Duyên, cũng hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng anh không muốn để cho cô biết quá nhiều, bởi vì anh không mong cô lo lắng.

Nhưng Cố Duyên vẫn hỏi, mà còn hỏi rất nghiêm túc, khiến anh muốn trả lời qua loa cũng không được.

“Bà ta nói đến bệnh tình của anh, đúng không?” Cô hỏi.

Ngự Tứ không nói gì, chỉ gắp thêm miếng dăm bông vào đĩa cô.

"Ngự Tứ, anh còn nhớ chuyện lần trước Phong Thanh kiểm tra cho anh không?"

"Ừm..."

"Khi đó, tuy anh không chịu chụp CT, nhưng Phong Thanh vẫn kiểm tra máu của anh, tình huống không tốt chút nào."

Ngự Tứ cười cười: "Lúc ấy anh lo chụp CT thì sẽ bị phát hiện là đang giả ngốc, cho nên mới nhảy lầu chạy trốn, suýt nữa thì ngã chết."

Ngự Tứ ôm vai cô, nghiêng đầu hôn cô một cái: "Đồ ngốc, suýt nữa em hại chết anh rồi đó."

"Sao em biết được nguyên nhân anh nhảy lầu chứ..."

"Cho nên anh không trách em!"

"Ngự Tứ, em đang nói chuyện quan trọng với anh đó, đừng đánh trống lảng!" Cố Duyên trợn mắt lên, vì sao anh luôn nói sang chuyện khác vậy chứ?

Ngự Tứ im lặng, nghiêm túc nói: "Duyên Duyên, anh biết em quan tâm bệnh tình của anh nên mới đưa anh đi chụp CT, nhưng em yên tâm đi, bệnh của anh tốt hơn nhiều rồi, hơn nữa cho dù anh phát bệnh thì anh cũng sẽ không làm em tổn thương."

Đúng vậy, hiện giờ anh phát bệnh cũng không làm tổn thương người khác nữa, điều này chứng tỏ bệnh anh có chuyển biến tốt rồi sao? Cố Duyên vẫn có chút nghi ngờ.

Cố Duyên biết cho dù cô nói thế nào thì cũng không hỏi được tin tức từ miệng anh, cho nên đành từ bỏ.

Ăn sáng xong, Cố Duyên thu dọn đồ đạc, hỏi Ngự Tứ: "Ngự Tứ, nơi này sẽ bán thật sao?"

"Sao vậy? Em không muốn bán à? Đừng bảo em có tình cảm với nơi này nhé?" Ngự Tứ cười nói.

Cố Duyên nhìn xung quanh một lúc: "Tình cảm thì không tính, nhưng nơi này là nơi chúng ta quen biết, em cảm thấy vẫn có ý nghĩa..."

Ngự Tứ gật đầu: "Vậy thì giữ lại, sau này có hứng thì về đây vài ngày..."

"Em chỉ thuận miệng nói thôi." Cố Duyên lấy đồ trang sức ra ngoài, chuẩn bị cất vào vali thì động tác hơi ngừng lại, cô đóng kháo hộp vào, sau đó đưa hộp đến trước mặt Ngự Tứ: "Ngự Tứ, không thấy chìa khóa hộp trang sức nữa, anh mở giúp em."

Ngự Tứ nhận lấy hộp: "Về nhà anh sẽ giúp em mở."

"Không, hiện giờ em muốn lấy đồ luôn."

"Đồ gì quan trọng như vậy?"

"Trâm cài áo, anh nhìn đi, bộ quần áo em đang mặc trên người thiếu trâm cài rồi, nhìn xấu lắm."

Ngự Tứ kéo cô tới trước mặt mình: "Đẹp mà! Duyên Duyên, không phải bình thường em không quan tâm chuyện ăn mặc sao?"

"Thế anh có giúp em không?"

"Đương nhiên giúp rồi!"

Ngự Tứ nhận hộp, nghiên cứu một chút.

Cố Duyên thừa dịp anh không chú ý, quay người ra khỏi phòng ngủ.

Cô đi thẳng tới phòng bà hai và ông chủ Ngự. Ngự Tứ không nói cho cô thì cô sẽ trực tiếp tới hỏi bà hai, cô không tin không hỏi được.

Cô giơ tay lên, đang định gõ cửa thì nghe được tiếng cãi nhau từ trong vọng ra. Cô im lặng lắng nghe thì biết là bà hai và ông chủ Ngự đang tranh cãi, âm thanh rất kích động: "Đã bảo ông sớm giết chết nó rồi, ông cứ đòi giữ lại bên người làm gì, bây giờ ông hối hận chưa?"

Ông chủ Ngự ai oán nói: "Xã hội này tàn khốc như vậy sao, ngay cả cha con cũng không ngoại lệ?"

"Ông nói đi, chúng ta phải làm sao bây giờ, hai chúng ta và Ngự Hàn phải làm sao?"

"Còn làm sao nữa? Ngự Tứ muốn chết như vậy rồi, chúng ta còn làm gì được chứ?" Ông chủ Ngự tiếp tục than thở: "Chẳng lẽ nó không sợ chết chút nào sao? Chẳng lẽ mỗi lần phát bệnh nó không có chút đau khổ nào?"

“Đương nhiên đau khổ, chỉ là không muốn cầu xin tôi thôi.” Bà hai cười lạnh: “Nhưng mà tôi cũng không vội, tôi không tin đến ngày đó nó còn mạnh miệng như vậy...”

“Đúng vậy, nhất định nó sẽ đầu hàng, sẽ nhận thua!” Ông chủ Ngự dường như đang tự an ủi.

Cố Duyên nghe thấy tiếng bước chân của ông chủ Ngự đi về phía bên này, cô không hề né tránh, đứng im không nhúc nhích. Đến tận khi cửa mở ra, ông chủ Ngự xuất hiện trước mặt cô, cô cũng không có hành động gì.

Ông chủ Ngự không ngờ rằng cô lại ở đây, ông ta giật cả mình.

Ông ta quan sát cô, ánh mắt nghi ngờ xen lẫn tức giận, sau đó lạnh lùng hỏi: “Cô tới làm gì? Cười nhạo sao?”

“Cha...”

“Đừng gọi tôi là cha!” Ông chủ Ngự cười lạnh: “Uổng công lúc đầu tôi còn nhờ cô giúp tôi bảo vệ Tần Thị, bảo vệ nhà này, không ngờ cô lại là đồng bọn với Ngự Tứ. Bây giờ cô hài lòng rồi chứ? Nhìn thấy nhà họ Ngự sụp đổ cô vui lắm đúng không?”

“Đương nhiên cô ta vui vẻ rồi, dù sao thì vị trí bà chủ cũng rơi vào tay cô ta mà.” Bà hai cười mỉa mai.

Cố Duyên hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Cha, mẹ, mọi việc Ngự Tứ làm đều do hai người ép. Hai người không tự mình kiểm điểm thì thôi, lại còn nói Ngự Tứ độc ác là sao? Hai người không cảm thấy nực cười à?”

“Con trốn Ngự Tứ đi đến đây không phải để chế giễu, cũng không phải an ủi hai người. Con chỉ muốn hỏi về bệnh của Ngự Tứ, hi vọng hai người có thể nói thật.”

Ông chủ Ngự và bà hai đều im lặng, không ai nói chuyện.

Cố Duyên nhíu mày: “Vì sao không nói gì? Có gì không dám nói sao?”

“Có gì mà không dám chứ?” Bà hai cười lạnh: “Tôi cho cô biết, bệnh của Ngự Tứ là do uống lẫn lộn rất nhiều loại thuốc mới được đó...”

Cố Duyên khẽ run rẩy: “Thuốc gì?”

“Nhưng Ngự Tứ cũng không muốn sống nữa, cô hỏi thuốc thì có tác dụng gì?” Bà hai cười lạnh.

“Anh ấy không muốn sống, nhưng tôi muốn anh ấy tiếp tục sống.”

“Vậy thì đem thành ý ra đây!”

“Muốn như thế nào?”

Bà hai cười một cái, nói: “Bảo Ngự Tứ trả lại tất cả những thứ mà nó đã cướp đi...”

“Không thể nào...” Cố Duyên không chút do dự, lắc đầu: “Ngự Tứ sẽ không đồng ý.”

“Vậy thì để nó chết đi!”

“Không được!” Cố Duyên xông vào, quỳ trước mặt bà hai: “Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, con có thể xin Ngự Tứ giúp mẹ, con có thể xin anh ấy tha cho Ngự Hàn, tha cho cha mẹ... Con cũng có thể xin anh ấy giữ lại ngôi nhà này cho mọi người, nhưng Tần Thị là của Ngự Tứ...”

“Hơn hai mươi năm nay người quản lý Tần Thị là cha nó, sao có thể bảo Tần Thị là của nó được?”

“Cha cướp nó khỏi tay người nhà họ Tần mà...”

“Vậy thì sao? Nó muốn sống thì phải trả lại tất cả!”

“Mẹ...”

Tình thế vô cùng cấp bách, cô không ngờ người làm cho Ngự Tứ mắc bệnh lại là bà hai. Chẳng lẽ chỉ bà ta mới cứu được Ngự Tứ sao? Nhưng Ngự Tứ sao có thể đồng ý với điều kiện của bà ta được?

“Duyên Duyên, đừng cầu xin bà ta.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói bình thản của Ngự Tứ.

Cố Duyên quay đầu lại, cô thấy Ngự Tứ chậm rãi đi tới, kéo cô khỏi nền đất, nói với cô: “Duyên Duyên, đừng tin bà ta, bà ta dùng loại thuốc kia để cho anh phát bệnh là thật, nhưng cũng không có nghĩa là bà ta có thể cứu anh.”

“Là sao?” Cố Duyên kinh ngạc nhìn Ngự Tứ, ánh mắt vô cùng thất vọng.

Người chủ mưu là bà hai mà cũng không thể cứu anh, vậy thì ai có thể cứu anh?

"Biết phương pháp dùng thuốc, cũng chưa chắc biết cách chữa bệnh. Cho nên, em đừng để bà ta uy hiếp." Ngự Tứ chuyển hướng sang bà hai: "Mười lăm năm trước, lần đầu tiên tôi phát bệnh, tôi đã biết là các người giở trò rồi, các người vẫn tưởng bản thân che giấu rất kĩ sao?"

"Nhưng bây giờ cậu vẫn mắc bệnh, thế là đủ rồi." Bà hai đứng dậy, đi về phía cửa sổ: "Nói cho cậu biết, loại thuốc này trộn hơn một trăm vị thuốc, nếu cậu có đơn thuốc của một trăm vị thuốc này thì còn mười phần trăm cơ hội sống sót, nếu không có đơn thuốc thì mười phần trăm đó cậu cũng không có, cậu nghĩ cho kĩ đi!"

"Vậy thì tôi sẽ từ bỏ mười phần trăm đó!"

"Ngự Tứ!" Cố Duyên luống cuống kéo tay anh.

Sao anh có thể tùy tiện buông tha cho mạng sống của mình như vậy được?

Cho dù chỉ có mười phần trăm thì cũng không thể từ bỏ! Cô không muốn anh từ bỏ! Không muốn!

Nhưng Ngự Tứ lại kiên quyết, không cách nào lay chuyển được.

"Một ngày nào đó, mày sẽ muốn biết..." Bà hai cười mỉa mai.

"Vậy chúng ta chờ xem!" Ngự Tứ kéo tay Cố Duyên, chuẩn bị kéo đi, nhưng Cố Duyên lại do dự không chịu đi. Cô biết nếu cô rời đi thì Ngự Tứ chết chắc rồi...

Sức của Ngự Tứ khỏe hơn cô, anh cưỡng ép kéo cô ra khỏi phòng của ông chủ Ngự.

Trở về phòng ngủ, Cố Duyên ngồi trên ghế sofa, vô cùng tức giận.

Ngự Tứ thở dài, đi đến bên cạnh cô, mỉm cười: "Ngốc, biết phương thuốc kia thì cũng chỉ có mười phần trăm cơ hội mà thôi..."

"Vậy thì vẫn hơn không có cơ hội..."

Ngự Tứ im lặng.

Cố Duyên nhìn anh, vẻ mặt ấm ức: "Ngự Tứ. Anh có biết anh làm như thế là rất thiếu trách nhiệm không? Anh còn nói muốn em sinh con cho anh, chẳng lẽ anh muốn con vừa ra đời đã không có cha sao? Chẳng lẽ anh muốn em một mình nuôi con?"

Những điều này Ngự Tứ đều đã nghĩ qua, lúc đầu anh không biết có nên có một đứa con không, nhưng sau khi nghĩ thông suốt, anh muốn Cố Duyên, muốn một đứa bé, cho dù cả đời của anh không còn lại bao nhiêu...

Đây là quyết định ích kỉ nhất cuộc đời anh, anh biết.

Nhưng mà, anh chỉ muốn...

Muốn dùng thời gian ngắn ngủ này ở cạnh người phụ nữ anh yêu, cùng cô sinh con đẻ cái, muốn đứa bé đó tiếp quản thật tốt những thứ anh vừa vất vả đoạt lại.

"Xin lỗi." Ngự Tứ nắm tay cô, ánh mắt bình thản: "Anh sẽ cố sống."

Anh đã nói như vậy, cô còn có thể nói gì?

Cố Duyên nhắm mắt lại, nếu như cô cũng không đáng để cho anh từ bỏ tất cả, không đáng để cho anh lưu luyến thì có lẽ Ngọc Ngân sẽ làm được điều này...

Cô đương nhiên biết muốn đoạt lại tất cả những thứ này cũng không dễ dàng gì, cô cũng biết những năm này cuộc sống của anh không vui vẻ, nhưng nếu anh chết đi như vậy thì anh có đạt được tất cả cũng đâu có ý nghĩa gì?

Phương thuốc của bà hai chưa chắc đã cứu được anh, nhưng chỉ cần có một tia hi vọng thì anh cũng không nên từ bỏ...

Cô đứng dậy, lấy một ly nước ấm, ngồi xuống bên cạnh anh, im lặng nhìn sóng nước chuyển động trong ly. Cô không khát. Cô cầm ly nước này chỉ vì muốn bàn tay mình ấm hơn một chút, mắt cô có chỗ để nhìn vào, không phải nhìn anh mà thôi...

"Nếu như Hà Ngọc Ngân còn sống thì anh sẽ vì cô ấy mà quý trọng mười phần trăm cơ hội sống sót kia, đúng không?" Cô nắm chặt ly nước, đầu ngón tay trắng bệch.

Ngự Tứ nhìn cô, anh lập tức nổi giận, giật lấy ly nước trong tay cô. Nước ấm khẽ rơi lên mu bàn tay cô, nhưng anh chỉ nhíu mày lại. Có lẽ lúc này anh quá tức giận nên không để ý đến sự đau đớn của cô...

“Cố Duyên, em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa? Anh không cho phép em nhắc đến cái tên Hà Ngọc Ngân nữa. Không muốn em so sánh với cô ấy! Vì sao em lại thích so đo với một người đã chết chứ? Em cảm thấy như thế thú vị lắm hả?”

Nước mắt Cố Duyên tuôn như mưa, tí tách rơi trên mặt thảm lông.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ngự tứ

Sao cô lại muốn nhắc tới cái tên Hà Ngọc Ngân chứ? Cô còn muốn chôn sâu nó vào đáy lòng, mãi mãi cũng không nhắc đến nữa. Nhưng Hà Ngọc Ngân vẫn còn sống, cô không thể để Hà Ngọc Ngân bị giam giữ chịu khổ ở nơi đó, còn cô và Ngự Tứ vui vẻ sống hạnh phúc bên nhau được!

Hôm nay là mùng một tết, cô nghĩ có thể buông bỏ mọi chuyện để vui vẻ ăn tết, nhưng chuyện đã đến bước này rồi, cô có thể thờ ơ được sao?

Lửa giận trong mắt Ngự Tứ nhanh chóng bị nước mắt của cô dập tắt, anh bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi.”

Cố Duyên nhắm mắt lại, ngăn không cho nước mắt trào ra: “Không phải em muốn nhắc đến cô ấy, không phải em thích so đo với người chết, mà là... Hà Ngọc Ngân vẫn còn sống, cô ấy chưa chết!”

Ngự Tứ giật mình, đến gần cô.

Nước mắt của cô tiếp tục lăn dài: “Xin lỗi, em giấu anh bởi vì không muốn thay đổi cuộc sống hiện tại, em đã quen có anh mất rồi...”

“Em nói Ngọc Ngân còn sống sao?” Ngự Tứ cảm thấy anh nghe nhầm rồi, nhất định là nghe nhầm rồi, hoặc là Cố Duyên nói sai rồi...

“Đúng vậy!” Cố Duyên gật đầu: “Ngày đó Dao Trụ dẫn em đi khỏi biệt thự, chính là vì đưa em đi gặp Ngọc Ngân.”

“Cô ấy ở đâu?” Ngự Tứ hỏi.

Cố Duyên do dự một lúc mới nói: “Ở tầng hầm nhà Dao Trụ.”

Sau đó, bóng dáng Ngự Tứ đã không thấy đâu nữa. Đúng vậy, anh dùng tốc độ nhanh như gió rời khỏi phòng ngủ, rời khỏi tầm mắt của cô.

Lòng của cô giống như chìm xuống đáy biển.

Cuối cùng, cô vẫn chắp tay dâng anh cho người khác, hủy đi tương lai tốt đẹp của mình.

Cô nhìn xung quanh phòng ngủ, mở chiếc vali mới thu dọn đồ đạc lúc sáng ra, trong đó chứa đồ mà cô và Ngự Tứ định mang đi. Bây giờ Ngự Tứ không ở đâu, cô cũng nên lấy những thứ thuộc về cô lấy, tự mình mang đi thì hơn.

Cô thu dọn tất cả, kéo vali ra khỏi phòng ngủ, chậm rãi xuống dưới nhà. Ra khỏi phòng ngủ, ra khỏi căn nhà này, cũng chính là bước ra khỏi cuộc hôn nhân của cô và Ngự Tứ.

Linh Lung thấy cô đi xuống, nghi ngờ hỏi: “Mợ hai, sao cậu hai rời đi vội thế?”

Cố Duyên nhìn Linh Lung, khẽ lắc đầu, không nói gì.

Rời khỏi nhà họ Ngự, Cố Duyên không biết nên đi đâu. Cô đã từng đứng đây rất nhiều lần, nhìn bốn phía xung quanh, không biết nên rẽ lối nào.

Giống như Ngự Tứ nói, nơi này có quá nhiều kỉ niệm không tốt đẹp...

Chỉ cần một ngày Phong Thanh không trở về nhà thì bà Cố sẽ không chấp nhận cô, cho nên cô không thể về nhà họ Cố được. Hà Ngọc Ngân trở về rồi, cô cũng không thể trở về nhà họ Phong, bởi vì cô không muốn thấy Ngọc Ngân và Ngự Tứ ở bên nhau.

Lúc trước, cô nhìn thấy Phong Thanh và Tô Điền ở cạnh nhau, trong lòng đã cô đau đớn vô cùng, nếu bây giờ lại nhìn Ngự Tứ và Ngọc Ngân thì cho dù trái tim cô có được làm từ tường đồng vách sắt cũng không chịu nổi...

Cuối cùng, cô thấy nhà Dương Xinh Xinh vẫn thích hợp với cô nhất.

Đến nhà họ Dương, Cố Duyên im lặng ngồi trên ghế sofa, uống nước liên tục. Cô không nói cho hai chị em nhà họ Dương về quan hệ giữa Phong Tùy và Ngự Tứ, cũng không nói chuyện của Ngọc Ngân cho bọn họ. Chị em nhà họ Dương cũng quen việc cô tới nơi này rồi, trong mắt bọn họ, nếu Cố Duyên không trốn nhà đi một tháng một lần thì đó mới là không bình thường.

Cố Duyên không nói gì, bọn họ cũng không hỏi.

Buổi chiều, hai chị em nhà họ Dương đi về nhà cùng cha mẹ, trong nhà này chỉ còn có một mình Cố Duyên.

Bên ngoài, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng pháo nổ, vô cùng náo nhiệt. Chỉ có Cố Duyên ở nơi này một mình, lặng lẽ gặm nhấm nỗi buồn.

Tay cô nắm chặt điện thoại, cô vô thức đợi điện thoại của Ngự Tứ, nhưng cô cũng không biết cô đợi để làm gì. Chờ anh gọi điện tới nói rằng anh đã thu xếp ổn thỏa cho Ngọc Ngân, chuẩn bị trở về bên cạnh cô sao?

Mơ mộng hão huyền...

Cuối cùng điện thoại vẫn vang lên, nhưng không phải Ngự Tứ gọi tới, nhìn số điện thoại trên màn hình, tuy cô chưa bao giờ nhìn thấy nhưng cô lại có dự cảm đây là diện thoại của Dao Trụ gọi tới.

Cô nhẹ nhàng ấn nút nghe.

Đầu bên kia quả nhiên truyền đến giọng của Dao Trụ, chỉ là không kích động mấy, giọng vẫn dịu dàng: "Duyên Duyên, lựa chọn của cô đúng là làm cho tôi kinh ngạc!"

Cố Duyên không biết Dao Trụ có tức giận hay bất mãn không, cô há hốc miệng ra, do dự nói: "Xin lỗi, tôi không thể coi như cô ấy đã chết..."

"Cô đúng là cô gái hiền lành lương thiện mà Phong Tùy vẫn hay khen ngợi..." Dao Trụ cười một tiếng: "Cô không cần xin lỗi tôi, cuộc đời của cô là do cô tự quyết định."

"Vậy còn cô, Phong Tùy có..."

Nhất định Phong Tùy sẽ trách Dao Trụ, mắng mỏ Dao Trụ...

Cô và Ngọc Ngân coi như được giải thoát rồi, vậy Dao Trụ thì sao? Cô ấy sẽ phải trả giá sao?

Dao Trụ không để ý, im lặng một lúc, sau đó buồn bã nói: "Dù sao Phong Tùy cũng không cần tôi, trong lòng anh ấy, tôi là loại người như thế nào cũng không quan trọng nữa, hận thì hận..."

"Bọn họ... ổn không?"

"Ổn, rất ổn!" Dao Trụ cười điên cuồng: "Lúc Phong Tùy chạy tới, anh ấy kích động đến mức suýt phá nát hầm nhà tôi, anh ấy ôm Hà Ngọc Ngân, ôm rất chặt, giống như ôm bảo bối trân quý nhất thế giới này vậy. Anh ấy vừa ôm thì Hà Ngọc Ngân lập tức ngất trong ngực anh ấy, Phong Tùy ôm cô ta đi bệnh viện rồi. Trước khi đi, Hà Ngọc Ngân còn nhìn tôi cười nữa. Nhất định cô ta đang tính toán xem sau này sẽ trả thù tôi thế nào, hẳn là cũng phải nhốt tôi dưới hầm..."

"Không..." Cố Duyên an ủi: "Không đâu, cô ấy có Phong Tùy rồi mà, chắc là sẽ thỏa mãn thôi."

"Thỏa mãn?" Dao Trụ hét lớn lên: "Cố Duyên, nếu như cô ta hiểu được hai chữ "thỏa mãn" thì sẽ không ra tay sát hại nhiều người vô tội như vậy! Cô cho rằng cô ta mới chỉ ra tay với mình tôi sao? Nói cho cô biết, cô ta ở cạnh Phong Tùy một năm, đã giết chết mười một người phụ nữ có liên quan tới Phong Tùy rồi. Những người phụ nữ kia đều là người vô tội, thậm chí có người chỉ gặp mặt Phong Tùy một lần trong buổi tiệc mà thôi. Cô nói xem, những người đó đáng chết sao?"

Lần đầu tiên Cố Duyên thấy Dao Trụ kích động như vậy, cô có thể tưởng tượng được giờ phút này Dao Trụ đang thất vọng đến cực độ, nước mắt rơi đầy mặt.

Dao Trụ luôn luôn nhẫn nhịn...

"Cố Duyên, cô đã tự hại chết chính cô rồi! Cô đợi một ngày bị cô ta hại chết đi!" Dao Trụ nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trên tay, Cố Duyên không phản ứng kịp.

Ngọc Ngân đã giết nhiều người như vậy sao? Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi mà thôi...

Cho dù cô ta thực sự giết người, cô cũng không thể bỏ mặc cho cô ta ở tầng hầm, không để ý được...

Đêm mùng một, Cố Duyên ngủ trên ghế sofa phòng khách cả đêm.

Sáng hôm sau tỉnh lại, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, không khí trong lành, ánh nắng ấm áp, hoa trong sân đều nở rực rỡ.

Cô ngồi dậy, phát hiện mũi hơi khó thở, có lẽ là tối qua bị cảm lạnh.

Cô cầm điện thoại di động trên bàn trà lên, nhìn thoáng qua, phía trên có khoảng năm cuộc gọi nhỡ, cô nhìn thử thì thấy đều là Phong Hách gọi tới, Ngự

Tứ không gọi một cuộc nào.

Cô nhớ tới lời tối qua của Dao Trụ. Phong Tùy vừa thấy Ngọc Ngân thì đã kích động tới mức suýt phá hủy hầm nhà Dao Trụ, ôm Ngọc Ngân rất lâu, ôm rất chặt... Lúc này, hẳn là bọn họ còn có nhiều lời muốn nói với nhau, làm gì còn thời gian mà quan tâm đến cô chứ.

Đã lựa chọn con đường như vậy thì cũng nên dũng cảm bước tiếp. Cô còn gì để mong đợi nữa chứ?

Cô nhìn số điện thoại của Phong Hách trên màn hình, thầm nghĩ Phong Hách nhất định đã biết Ngọc Ngân còn sống rồi. Ông gọi cho cô nhiều lần như vậy hẳn là vì muốn thông báo tin tức này.

Tuy nhiên cô không ngờ khi cô gọi lại, Phong Hách lại kích động vô cùng, liên tục nói rằng tìm được Ngọc Ngân rồi, Ngọc Ngân chưa chết...

Nghe giọng nói kích động của ông, cô chỉ khẽ đáp lại.

Phong Hách nói cho cô biết hiện giờ Ngọc Ngân có chút suy yếu, cũng hỏi cô có rảnh đi qua bệnh viện thăm Ngọc Ngân không? Cô chỉ đáp qua loa vài câu rồi cúp máy.

Đi thăm Ngọc Ngân sao? Cô không muốn!

Ba ngày liên tiếp, Cố Duyên đều ở một mình. Đến ngày thứ tư, cô mới tự an ủi mình mọi chuyện sẽ qua thôi.

Cô không thể trốn tránh mãi được, cô phải làm việc, việc gì cũng được, nếu không cô sẽ phát điên mất. Cô muốn tìm một công việc, nhưng các công ty đều đang nghỉ lễ, chỉ có thể chờ tới qua tết.

Cố Duyên ra khỏi nhà, nhìn mưa xuân bay lất phất. Mùa xuân năm nay lạnh hơn mọi năm, nhưng cô lại chỉ có một mình.

Cô cầm ô, đi ra ngoài.

Gió không lớn, nhưng thổi qua mặt lại buốt như dao cắt. Cô túm chặt áo khoác trên người, bước nhanh hơn.

Cô đi đến bệnh viện Ngọc Ngân năm, nhưng bác sĩ nói Ngọc Ngân xuất viện tối hôm qua rồi.

Xuất viện? Đi đâu? Về biệt thự bên bờ biển hay nhà họ Phong.

Cô muốn về nhà họ Phong xem thử, nhưng cô lại không đủ dũng cảm... Trời rất lạnh, trên đường không có nhiều người đi lại. Cuối cùng, cô đành trở về thăm ông nội Cố.

Ông nội Cố nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trong phòng ngủ, trên người đắp chăn lông rất dày, không cảm giác được Cố Duyên bước vào.

Cố Duyên đẩy nhẹ tay ông: "Ông ơi..."

Ông nội Cố mở mắt ra, nhìn Cố Duyên, nở nụ cười: "Cháu tới rồi sao?"

Nói xong, ông nhìn bốn phía xung quanh: "Ngự Tứ đâu? Sao không đến cùng cháu?"

"Hôm nay Ngự Tứ không rảnh, cháu tới một mình." Cố Duyên khó chịu trong lòng. Lần trước, cô còn cùng Ngự Tứ tới đây, nghe ông nội Cố nói về chuyện liên quan tới cô và Ngự Tứ...

Cố Duyên thấy ông hơi yếu, cô đỡ lưng ông ngồi dậy: "Ông, ông sao vậy, không thoải mái sao?"

Ông nội Cố cười lớn: "Già rồi, không chịu được lạnh, cứ trời lạnh là khó chịu." Ông đánh giá Cố Duyên: "Nhưng cháu thì sao vậy? Sao mặt buồn thế?"

Cố Duyên sờ lên mặt mình, cô biểu hiện rõ ràng vậy sao? Trước khi vào phòng cô đã điều chỉnh tốt tâm trạng rồi mà. Cô lắc đầu, mỉm cười: "Không có gì."

Cô không chịu nói, ông nội Cố cũng không ép, chỉ khẽ thở dài.

Cố Duyên đương nhiên hiểu ông thở dài là vì lo lắng cho cô, cho nên cô bắt đầu đổi chủ đề nói chuyện.

Nói chuyện với ông nội Cố cả buổi chiều, Cố Duyên mới rời khỏi nhà họ Cố. Bởi vì quá lạnh nên trên đường cũng không có nhiều taxi, cô đành phải đi tàu điện ngầm về nhà.

Từ nhà ga đến nhà họ Dương còn hai cây số nữa, Cố Duyên cảm thấy chân tay cô dường như đóng băng rồi, trời lạnh như vậy đúng là không hợp đi ra ngoài.

Cửa lớn nhà họ Dương đang mở, Cố Duyên tưởng hai chị em nhà họ Dương trở về, cô bước vào nhà. Nhưng không ngờ, vừa bước vào, cô lại không nhìn thấy hai chị em họ, mà cô lại nhìn thấy một người đàn ông...

Cô giật mình, Ngự Tứ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Thì ra là như thế

Cô cho rằng Ngự Tứ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa, không bao giờ...

Nhưng vì sao anh lại xuất hiện ở đây? Anh muốn nói chuyện ly hôn với cô sao? Hay chia tài sản? Hay áy náy nói với cô một tiếng xin lỗi?

Cô đứng cạnh cửa ra vào, hai gò má đỏ bừng, trong tay cầm theo chiếc ô đang nhỏ nước. Trong lòng vừa kinh ngạc, vừa buồn bã...

Ngự Tứ đi tới, lấy ô ra khỏi tay cô, treo trên cửa, sau đó dùng bàn tay ấm áp của anh lau mấy giọt nước trên tóc và áo cô...

Hai bày tay cô lạnh như băng, bị bàn tay ấm áp của anh nắm lấy.

Vài ngày trước, anh cũng như vậy, dùng bàn tay ấm áp của anh bao bọc lấy bàn tay cô. Chỉ là khi đó hai người bọn họ là vợ chồng, là người yêu...

"Anh tới rồi..." Cố Duyên lặng lẽ tránh thoát khỏi bàn tay anh, lặng lẽ bước vào phòng, rót hai cốc nước ấm đặt lên bàn.

Hai người ngồi ở ghế sofa, cô cầm ly nước, uống từng ngụm một. Những lời muốn nói đều theo dòng nước trôi ngược vào trong bụng...

Cô nên nói gì? Cô còn có thể nói gì đây? Hỏi anh xem Ngọc Ngân khỏe không? Hỏi anh có dự định gì tiếp theo sao? Nhưng cô không dám hỏi gì cả, bởi vì cô sợ câu trả lời của anh...

Ngự Tứ thấy cô uống nước liên tục, anh lấy ly ra khỏi tay cô, đặt lên bàn. Sau đó nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi..."

Cố Duyên mỉm cười: "Xin lỗi gì chứ..."

"Ngọc Ngân khỏe không?" Cuối cùng cô cũng hỏi anh.

Thật ra cô có thể đoán được, Ngọc Ngân có gì không khỏe chứ, hiện giờ cô ta còn khỏe hơn cô mới đúng...

Quả nhiên, Ngự Tứ gật đầu: "Rất khỏe!"

"Anh... anh không ở bên cô ấy sao?"

"Tối hôm qua cô ấy xuất viện rồi, bác trai đưa cô ấy về nhà họ Phong nghỉ ngơi."

"Không sao thì tốt." Cô hỏi tiếp: "Dao Trụ sao rồi?"

"Cô ấy... Ngọc Ngân nói không muốn truy cứu trách nhiệm của Dao Trụ, cho cô ấy một cơ hội..."

"Ngọc Ngân đúng là một người phụ nữ lương thiện..." Cố Duyên cười nhạt.

Hai người đều im lặng. Cố Duyên đang đợi Ngự Tứ mở miệng, có lẽ lời anh nói tiếp theo mới là lời cô muốn nghe nhất, cũng liên quan tới tương lai sau này của cô. Cô đang đợi, nhưng Ngự Tứ lại chậm chạp không lên tiếng, bởi vì ngay cả anh cũng không biết nên nói gì vào giờ phút này...

Cuối cùng, anh nói ra mục đích anh tới nơi này: "Duyên Duyên, rời khỏi nơi này trước đã, về nhà đi..."

"Về nhà?" Cố Duyên nhẹ nhàng lẩm bẩm hai chữ này, giờ phút này, nơi nào mới là nhà của cô đây?

"Bác trai rất lo cho em, hi vọng em có thể trở về!"

Thì ra là như thế!

Anh không muốn cô trở về nhà họ Ngự, không muốn cô về biệt thự bên bờ biển mà muốn cô về nhà họ Phong... Cũng đúng, ngoài nhà họ Phong thì giờ cô còn có thể đi đâu chứ?

Anh muốn cô về, vậy thì về thôi.

Cô gật đầu một cái, sau đó đứng dậy, cùng anh ra khỏi phòng.

Trên đường đi, hai người đều không nói gì. Khi đến nhà họ Phong, Cố Duyên đánh giá xung quanh, cảm giác vô cùng xa lạ, giống như cô là một người ngoài, một người qua đường không nên bước vào nơi này...

Nhưng rõ ràng cô mới là chủ ở nơi này, mới thực sự là con gái ruột của Phong Hách...

Phong Tùy đặt tay trên tay lái, nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, sau đó đưa tay đặt lên mu bàn tay cô: "Cho anh thời gian, anh sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện."

Xử lý ổn thỏa? Là ý gì? Anh muốn ly hôn sao? Cô cũng tin anh có năng lực đó.

Cố Duyên ngẩng đầu lên, nhắm chặt mắt, không để cho nước mắt chảy ra.

Cô mở mắt, thấy Ngọc Ngân đứng ở tầng hai mỉm cười với cô, vô cùng xinh đẹp. Mấy ngày không gặp, còn được nghỉ ngơi đầy đủ, sắc mặt cô ta tốt hơn không ít, cũng xinh đẹp hơn.

Cố Duyên nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Ngự Tứ, đẩy cửa, bước xuống xe.

Hà Ngọc Ngân trở về, Phong Hách và Lăng Tiêm Hà rất vui vẻ, khi Cố Duyên trở về thì bệnh của Lăng Tiêm Hà mới khá hơn một chút, bây giờ đã khỏe mạnh bình thường rồi.

Lăng Tiêm Hà vội vàng vào phòng bếp làm bánh ga tô đậu đỏ cho Hà Ngọc Ngân, nhìn thấy Cố Duyên, bà mỉm cười nói: "Tinh Nhi trở về rồi, đúng lúc mẹ làm bánh ga tô đậu đỏ, nhớ ăn nhiều một chút."

"Cảm ơn mẹ!" Cố Duyên đứng ở cửa phòng bếp, mất tự nhiên.

Sau khi Lăng Tiêm Hà lau tay, bà dặn dò người làm mấy câu sau đó rời khỏi nhà bếp, kéo Cố Duyên lên tầng: "Mẹ dẫn con đi thăm Ngọc Ngân, nghe nói con cứu Ngọc Ngân nên Ngọc Ngân rất cảm kích đó."

Cố Duyên bị Lăng Tiêm Hà kéo đi, không chống cự, cũng không phản kháng.

Khi đi vào phòng ngủ, Ngọc Ngân đang sắp xếp lại giường ngủ. Lăng Tiêm Hà lập tức đi lên cướp công việc trong tay cô ta, thúc giục: "Tinh Nhi, con mau nằm xuống, đừng làm gì cả..."

Bà gọi Cố Duyên là Thanh Nhi, gọi Ngọc Ngân cũng là Thanh Nhi khiến cho Cố Duyên vô cùng khó chịu.

Ngọc Ngân tựa ở đầu giường, dò xét nhìn Cố Duyên, mỉm cười thân thiện, nói với cô: "Cô đẹp hơn trong hình rất nhiều. Cha mẹ nói đúng, cô là người phụ nữ rất lương thiện, cảm ơn cô đã cứu tôi."

Cố Duyên khẽ cười, lắc đầu nói: "Không cần cảm ơn."

Lăng Tiêm Hà oán giận: "Người phụ nữ tên Dao Trụ kia quá đáng sợ, hại Thanh Nhi ở tầng hầm một năm, không nên tha cho cô ta mới đúng!"

"Mẹ, khoan dung độ lượng là việc nên làm mà..." Ngọc Ngân cười nhạt: "Huống chi con đã về nhà an toàn rồi..."

Cố Duyên thấy gương mặt cô ta rất hiền lành, cô bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, nếu thực sự giống như Dao Trụ nói, cô ta đã từng giết mười mấy người thì sao nụ cười của cô ta có thể ấm áp như vậy? Sao có thể che giấu tốt như vậy chứ?

Rốt cuộc là Dao Trụ nói dối hay Ngọc Ngân che giấu quá sâu?

"Sau này hai đứa cũng phải cẩn thận một chút, đừng để bị người ta hại." Lăng Tiêm Hà nhắc nhở xong, sau đó quan tâm hỏi Ngọc Ngân: "Tinh Nhi, con có muốn uống nước không?"

Ngọc Ngân lắc đầu, khéo léo cảm ơn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Phong Hách và Ngự Tứ đi đến, Phong Hách nhìn Cố Duyên và Ngọc Ngân, cười híp mắt: "Nhìn rất giống chị em ruột đó! Điều hạnh phúc nhất đời này của cha chính là có hai đứa con gái như các con..."

Phong Hách ôm lấy Cố Duyên, vô cùng vui vẻ.

"Đúng vậy, ông nhìn đi, sắc mặt Thanh Nhi tốt hơn nhiều rồi." Lăng Tiêm Hà cầm tay Ngọc Ngân: "Có lẽ Thanh Nhi chính là con gái ruột kiếp trước của tôi đó, nếu không thì sao lại giống Thanh Nhi nhà chúng ta như vậy chứ?"

Ngọc Ngân và Cố Duyên nhìn nhau, hai người đều cảm thấy mất tự nhiên.

"Tiêm Hà, bà gọi như vậy không sợ loạn sao?" Phong Hách khoác tay lên vai bà: "Đừng gọi cả hai đứa cùng là Thanh Nhi, như vậy thì gọi Ngọc Ngân bằng tên thật đi cho đỡ loạn."

“Ừm, Ngọc Ngân...” Bà Phong gật đầu.

“Nhưng...” Hà Ngọc Ngân liếc nhìn Cố Duyên: “Cha, mẹ, giấy tờ của con đều viết là Phong Thanh, nếu đổi lại lần nữa thì...”

Cô ta không muốn đổi, cô không muốn từ bỏ cái tên Phong Thanh này.

Phong Hách và Lăng Tiêm Hà nhìn nhau, Ngự Tứ không biểu hiện gì. Một lúc sau, Cố Duyên mới nói: “Cha, mẹ, Thanh Nhi nói đúng, đều lớn cả rồi, đổi đi đổi lại rất phiền phức, không cần sửa lại đâu, cứ gọi con là Cố Duyên đi.”

“Không!” Phong Hách lắc đầu: “Tên Phong Thanh này là ông nội tự đặt cho con, không thể thay đổi được.”

Mọi người im lặng, Ngọc Ngân khẽ cười: “Không sao, nếu cái tên này quan trọng với nhà họ Phong như vậy thì con vẫn nên trả lại cho Phong Thanh thực sự...”

“Ngọc Ngân, hi vọng con đừng để bụng.” Lăng Tiêm Hà lo lắng Ngọc Ngân không vui vẻ, bà ngồi xuống, nắm tay Ngọc Ngân.

“Sao lại thế?” Ngọc Ngân tỏ ra không để ý: “Cha mẹ đối xử với con tốt như vậy, sao con lại buồn vì một cái tên chứ?”

“Vậy là tốt rồi, Ngọc Ngân nhà chúng ta thật hiểu chuyện.” Phong Hách nói xong, lập tức quay ra bảo mọi người: “Được rồi, mọi người ra ngoài đi, để Ngọc Ngân nghỉ ngơi một lát.”

Phong Hách ôm Lăng Tiêm Hà đi về phía phòng ngủ, Cố Duyên và Ngự Tứ đi theo sau, Ngọc Ngân đột nhiên lên tiếng: “Ngự Tứ, anh ở lại cùng em được không?”

Mọi người dừng chân, quay đầu, nhìn Ngọc Ngân. Ngự Tứ không chút do dự, gật đầu, trở về bên cạnh cô.

Phong Hách thấy Ngự Tứ đi qua đó, ông há hốc miệng, không biết nói gì.

Cố Duyên cảm thấy trái tim mình đau nhói, cô không quay đầu lại, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, rời khỏi phòng ngủ Hà Ngọc Ngân.

Trong lúc mơ hồ, cô nghe được giọng nũng nịu của Ngọc Ngân: “Ngự Tứ, em muốn uống nước...”

Cô tự an ủi mình, có lẽ Hà Ngọc Ngân và Ngự Tứ đã từng bên nhau nên Ngự Tứ ở cạnh cô ta cũng không có gì không hợp lý cả.

Cố Duyên trở về phòng mình, cô ngồi im lặng trên ghế sofa, cởi áo khoác ra. Cô cúi đầu, cảm thấy kinh ngạc vì bản thân mình không hề khóc lóc như tưởng tượng.

Là vì mấy hôm nay khóc quá nhiều nên đã khô cạn nước mắt rồi sao?

“Tình Nhi.” Cô thấy có người khẽ gọi tên cô. Cô ngẩng đầu lên, thấy Phong Hách và Lăng Tiêm Hà đi tới phía đối diện cô, ngồi xuống.

Cô nghiêm túc: “Cha, mẹ, có chuyện gì sao?”

Phong Hách nhìn cô nói: “Nhìn con có vẻ không vui...”

“Không phải đâu, cha...” Cô giải thích.

Sao cô có thể không vui chứ? Ngọc Ngân trở về sao cô lại không vui? Cô biểu hiện rõ như vậy sao?

“Sao lại không được?” Phong Hách bất đắc dĩ cười cười: “Thật không ngờ mọi chuyện lại trở nên như vậy. Có hai Phong Thanh, mà lại chỉ có một Ngự Tứ. Cha biết Ngọc Ngân rất ỷ lại vào Ngự Tứ...”

Là sao? Cố Duyên không hiểu vì sao Phong Hách lại nói vậy.

Phong Hách nói tiếp: “Tình Nhi, Ngọc Ngân vừa được cứu thoát, cơ thể còn chưa khôi phục hẳn, tình cảm của nó với Ngự Tứ còn sâu đậm như vậy, cho dù Ngọc Ngân làm gì quá đáng thì con cũng đừng để bụng...”

“Cha, con biết rồi.”

“Con cũng đừng quá đau lòng. Cha nhìn ra được, Ngự Tứ cũng có tình cảm với con, cho dù Ngự Tứ chọn ai thì chúng ta cũng không có quyền ngăn cản...”

“Con không định ngăn cản anh ấy...” Cố Duyên hít sâu một hơi: “Nếu như con muốn ngăn cản thì đã không nói tung tích của Ngọc Ngân cho anh ấy rồi.”

“Đúng là một đứa bé ngoan.” Lăng Tiêm Hà đi tới, sờ đầu Cố Duyên: “Con chịu ấm ức rồi!”

Đúng vậy! Rất ấm ức!

Nước mắt Cố Duyên rơi xuống.

Nghỉ ngơi một tuần, Ngọc Ngân đã khỏe hơn nhiều rồi, chỉ là cảm xúc có chút không ổn định.

Cô ta dính chặt lấy Ngự Tứ, giống như đứa trẻ quấn lấy mẹ ruột vậy. Mọi người đều cho rằng vì ở trong hầm đã chịu khổ quá lâu nên bây giờ Ngọc Ngân mới không có cảm giác an toàn...

Cố Duyên cũng muốn nghĩ như vậy, cô không dám nghĩ sang hướng khác.

Mỗi ngày thấy Ngự Tứ và Ngọc Ngân ở cạnh nhau, Cố Duyên không đau lòng là giả, nhưng cô cũng chỉ có thể trốn trong thế giới của mình, lặng lẽ đau lòng mà thôi.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng ấm áp, Ngự Tứ dẫn Ngọc Ngân ra ngoài giải sầu, không về ăn cơm trưa, cũng không về ăn cơm chiều, có lẽ cũng không về đi ngủ.

Cố Duyên bị Lăng Tiêm Hà kéo đi xem phim truyền hình. Cố Duyên không có hứng thú gì, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc ra cửa, giống như đang đợi Ngự Tứ lái xe về.

Mỗi lần nhìn, lại thêm một lần thất vọng.

Cuối cùng, hơn mười giờ, có tiếng xe lái vào nhà, Cố Duyên khẽ liếc nhìn ra, nhưng vừa nhìn một cái, cánh tay cầm ly trà của cô cũng siết chặt lại...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Duyên duyên, tôi muốn gặp cô

Quả nhiên là Ngự Tứ và Ngọc Ngân trở về. Ngọc Ngân ôm tay Ngự Tứ, một tay còn lại cầm theo túi đồ ăn, vẻ mặt tươi cười, tâm trạng rất vui vẻ. Cô kéo Ngự Tứ ngồi xuống trước mặt Cố Duyên và Lăng Tiêm Hà, để đồ ăn lên mặt bàn, cười tủm tỉm: "Mẹ, Thanh Nhi, hai người chưa ngủ sao?"

"Sắp ngủ rồi, ở bên ngoài chơi vui không?" Lăng Tiêm Hà cũng mỉm cười.

"Vui ạ, Ngự Tứ mang con đi ăn mấy món bánh ngọt nổi tiếng ở thành phố Tương, con mua về cho mọi người đó." Ngọc Ngân nói xong, lập tức mở túi đồ ăn ra, đưa một trong mấy hộp nhỏ bên trong cho Lăng Tiêm Hà: "Mẹ, đây là vị sữa mà mẹ thích, còn đây là bánh kem cho Thanh Nhi."

Cô đưa cho Cố Duyên, sau đó cười nói: "Ngự Tứ nói cô thích ăn bánh kem vị sô cô la nhất, tôi mua cho cô hai cái, rất ngon đó!"

"Cảm ơn!" Cố Duyên nhận lấy bánh kem.

Hộp bánh kem tinh xảo vô cùng, bên trên còn hai hình vẽ hoa văn hai con cá, cô cầm trong tay, không nỡ mở ra.

"Ngự Tứ, đây là bánh kem của anh." Ngọc Ngân đưa chiếc hộp cuối cùng cho Ngự Tứ.

"Anh không thích ăn, em tự ăn đi." Ngự Tứ mỉm cười cưng chiều.

Ngự Tứ chính là như vậy, khi anh yêu một người thì trong nụ cười ánh mắt của anh đều sẽ mang theo sự cưng chiều vô hạn với người đó.

Ngọc Ngân mở hộp ra, đưa bánh kem lên miệng Ngự Tứ, nũng nịu: "Nào, há miệng ra đi, ngon lắm."

Ngự Tứ không từ chối nữa, cắn một miếng, gật đầu với Ngọc Ngân: "Ngon lắm!"

"Em biết anh sẽ thích mà." Ngọc Ngân vui vẻ cười, cắn vào phần bên cạnh mà Ngự Tứ vừa cắn.

Thân mật như vậy, thản nhiên như vậy...

Lăng Tiêm Hà nhìn Cố Duyên, thấy cô cúi đầu ăn bánh kem, trong lòng có chút thương tiếc, nói với Ngọc Ngân: "Ngọc Ngân, con về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, bác sĩ nói con phải đi ngủ sớm."

"Mẹ, con vừa về mà, để con nghỉ chút đã." Ngọc Ngân tiếp tục ăn bánh kem.

Cố Duyên cầm lấy chiếc bánh kem thứ hai. Hiện giờ trời rất lạnh, ăn hai chiếc bánh kem cũng không thích hợp, cô cũng không muốn ăn, nhưng cô chỉ muốn nhanh chóng ăn xong, sau đó có lí do chính đáng để trở về phòng mà thôi. Về phòng rồi thì không cần nhìn Ngọc Ngân và Ngự Tứ ở cạnh nhau nữa.

Cô cầm chiếc bánh kem xinh xắn lên, chậm rãi cảm nhận sự mát lạnh...

Đang định cắn một cái thì bánh kem lại bị người khác đoạt đi, cô ngẩn người ra nhìn vẻ mặt quan tâm của Ngự Tứ, anh nói: "Trời lạnh như vậy đừng ăn nhiều quá, giữ lại để mai ăn đi!"

Anh nói xong lập tức đưa bánh cho chị Trần, chị Trần nhanh chóng cất vào tủ lạnh.

Cố Duyên mỉm cười: "Vậy... em về phòng nghỉ ngơi trước."

"Ngủ ngon!" Ngọc Ngân và Lăng Tiêm Hà đồng thời lên tiếng.

Cố Duyên đứng lên, liếc nhìn Ngự Tứ một cái, sau đó im lặng rời đi.

Trở về phòng ngủ, Cố Duyên tắm rửa, thay quần áo, xem tivi.

Có lẽ do ăn bánh kem nên bây giờ cô có chút chướng bụng, không thoải mái.

Điện thoại của cô đột nhiên vang lên, cô nhìn thoáng qua thời gian và số điện thoại hiển thị trên màn hình. Đó là một số điện thoại là, sắp mười hai giờ rồi, ai sẽ gọi cho cô chứ?

Cô ấn nút kết nối, đầu bên kia truyền đến giọng nói của bà hai, không chanh chua như trước, giọng điệu lần nầy còn mang theo sự cầu khẩn, có chút ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

"Bà hai, có gì thì nói thẳng ra đi." Cố Duyên lạnh nhạt nói.

Những chuyện bà hai từng làm thì cô sẽ không quên, cô nhận điện thoại của bà ta cũng chỉ vì nghĩ đến bệnh của Ngự Tứ mà thôi.

"Duyên Duyên, tôi muốn gặp cô!"

"Tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải gặp nhau."

"Chẳng lẽ cô không muốn Ngự Tứ khỏi bệnh sao?"

Bệnh của Ngự Tứ... Cô đương nhiên muốn anh khỏi bệnh. Mặc dù Ngự Tứ đã trở lại bên cạnh Ngọc Ngân nhưng cô vẫn không chút do dự, đồng ý với yêu cầu của bà hai, hôm sau gặp mặt tại quán cà phê.

Cúp điện thoại, cô cảm thấy bụng rất khó chịu, định xuống dưới nhà uống một ly nước đường cho ấm bụng.

Gần mười hai giờ, mọi người đều đi ngủ, tầng một yên tĩnh vô cùng. Cố Duyên đi đến nhà bếp, mở tủ lạnh tìm kiếm đường. Cô tìm khắp một lượt cũng không tìm được đường, nhưng sau lưng đột nhiên có tiếng người khiến cô giật nảy mình.

Cô quay đầu lại, hóa ra là Ngự Tứ đang hỏi cô tìm gì.

Cô đứng lên, đóng tủ lạnh lại, cười với anh: "Em tìm đường đỏ, em nhớ là để trong tủ lạnh."

Ngự Tứ đi tới, mở phần tủ bếp ra, lấy một túi đường đỏ đưa cho cô.

Cố Duyên kinh ngạc, sau anh lại biết đường đỏ đổi lên tủ bếp chứ?

"Vừa nãy anh pha cho Ngọc Ngân một ly, thấy tủ lạnh nhiều đồ quá nên mới đặt lên đây." Ngự Tứ nhìn ra nghi ngờ của cô, chủ động trả lời.

Ngọc Ngân... Anh pha nước đường cho Ngọc Ngân sao?

Cố Duyên nhớ tới lúc cô ở nhà họ Ngự, tuy Ngự Tứ hơi ngốc nhưng mỗi ngày đều rót sữa tươi hoặc trà cho cô, vừa chu đáo vừa ân cần. Thời gian như vậy thật tốt đẹp. Cô không hiểu vì sao lúc đó cô lại không cảm nhận được chút nào...

Có lẽ giống như mọi người hay nói, những thứ đã mất đi mới là những thứ đẹp nhất!

"Có thể pha giúp em một ly không?" Cô vô thức hỏi. Hỏi xong mới phát hiện ra Ngự Tứ đã pha xong cho cô rồi.

"Cẩn thận nóng!" Anh đưa ly nước cho cô.

Cô sờ ly, đúng là rất nóng. Ngự Tứ lại không có ý định rời đi, cô chủ động hỏi: "Ngọc Ngân ngủ chưa?"

Ngự Tứ gật đầu: "Ngủ rồi!"

"Vậy sao anh chưa ngủ?"

“Em biết mà, anh ngủ rất muộn.”

Đúng vậy, sao cô lại hỏi vấn đề ngốc nghếch như vậy chứ? Làm vợ chồng gần một năm rồi, đương nhiên cô biết anh thường ngủ muộn.

Im lặng một lúc, Ngự Tứ nói: “Duyên Duyên, nếu em cảm thấy buồn bực thì có thể theo bác trai đến công ty làm việc.”

Ý anh là sao? Anh vội vã muốn đuổi cô đi để anh và Ngọc Ngân tiện hành động hay là anh lo cô ở nhà buồn bực? Có lẽ anh cũng cảm nhận được bầu không khí xấu hổ giữa ba người rồi, cho nên muốn thay đổi một chút.

“Em cũng đang định như thế.” Cô nói.

Việc này cô đã từng bàn bạc với Phong Hách rồi, Phong Hách cũng đồng ý để cô vào công ty học tập, cũng sắp xếp xong chức vụ cho cô, đợi qua tết sẽ đi làm.

“Hai người ở đây nói chuyện gì vậy?” Ngoài nhà bếp đột nhiên truyền đến giọng nói nghi ngờ của Ngọc Ngân.

Cố Duyên và Ngự Tứ đồng thời quay đầu lại, thấy Ngọc Ngân mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh đi tới, Ngự Tứ nhíu mày lo lắng: “Sao không mặc thêm áo?”

Ngọc Ngân cười híp mắt: “Em đói bụng, muốn tìm chút đồ ăn, tìm xong sẽ về phòng ngay mà.”

“Em muốn ăn gì, anh lấy cho em, mau về phòng đi kẻo lạnh.” Ngự Tứ nói xong, anh ôm lấy vai cô, ép cô lên trên tầng.

“Ngự Tứ, sao anh ngang ngược như thế hả? Em đâu phải trẻ con...” Âm thanh trong trẻo của Ngọc Ngân dần dần biến mất ở cầu thang, để lại một mình Cố Duyên đứng ngây người trong phòng bếp.

Ngự Tứ vốn ngang ngược như vậy, đối với ai cũng thế. Cố Duyên cười chua xót, mang nước đường trở về phòng.

Sáng hôm sau, Cố Duyên đi đến quán cà phê đã hẹn cùng bà hai.

Cô đang đi từ trên tầng xuống thì thấy Ngự Tứ chuẩn bị đi làm, Ngọc Ngân đang lưu luyến dặn anh về nhà sớm một chút.

Sau khi Ngọc Ngân trở về, để tiện chăm sóc Ngọc Ngân, Ngự Tứ đã chuyển hẳn qua đây ở. Phần lớn thời gian anh đều dành để chăm sóc Ngọc Ngân, thời gian làm việc đã giảm đi rất nhiều.

Tình cảm anh dành cho Ngọc Ngân, Cố Duyên đều nhìn thấy rõ ràng.

Ngọc Ngân thấy Cố Duyên đi xuống, nghi ngờ hỏi: “Tình Nhi cũng muốn ra ngoài sao?”

“Ừm, ra ngoài gặp một người bạn.” Cố Duyên liếc mắt nhìn Ngự Tứ, cô cũng chưa nói cho anh biết cô sẽ đi gặp bà hai, cô biết nếu cô nói thì anh sẽ không đồng ý.

“Đúng lúc anh muốn ra ngoài, anh đưa em đi.” Ngự Tứ nhìn cô.

Cố Duyên lắc đầu: “Cảm ơn, em muốn tự lái xe đi cho tiện.”

“Vậy em cẩn thận một chút.”

“Em biết rồi, em đi trước!”

Cố Duyên vẫy tay chào bọn họ, đi về nhà để xe, lái xe ra ngoài.

Khi cô đến quán cà phê, bà hai vẫn chưa tới. Đến tận một tiếng sau, bà ta mới tới, trên mặt đeo kính râm, mặc bộ đồ sang trọng, toát lên vẻ già dặn.

Bà đứng trước mặt Cố Duyên, cười thỏa mãn.

Cố Duyên đợi bà cả một giờ, chứng minh Cố Duyên càng sốt ruột hơn bà, trong lòng bà cũng yên tâm hơn, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện cô.

“Bà Ngự, tôi tưởng bà sẽ không tới.” Cố Duyên đánh giá bà ta. Nếu như không phải tận tai nghe thấy thì cô cũng không tin người nói giọng cầu khẩn với cô đêm qua lại chính là người phụ nữ này.

Bà hai cười lạnh: “Sao tôi biết được cô có dẫn cảnh sát theo không chứ?”

Cố Duyên cũng cười: “Cũng phải, tôi quên mất bây giờ bà đang bị truy nã, nhưng bà vẫn dám chạy loạn ở đây, lá gan cũng thật lớn...”

“Nếu như gan lớn thì tôi cũng không đến trễ như vậy.” Bà hai cười.

Cố Duyên uống một ngụm cà phê, liếc nhìn bà: "Bà Ngự có việc gì thì cứ nói thẳng, rốt cuộc bà muốn gì?"

Bà hai lấy một tờ giấy trắng trong túi ra: "Phía trên ghi những dược liệu đó, nếu trộn lẫn vào dùng trong cả một năm thì sẽ mắc phải chứng bệnh kì quái kia. Thần kì lắm đúng không? Lúc đầu tôi cũng không tin, sau khi thấy Ngự Tứ phát bệnh tôi mới tin..."

"Bà để cho Ngự Tứ uống một năm sao?" Cố Duyên nhíu mày, hai tay nắm chặt lấy khăn trải bàn.

Một năm! Thật đáng giận! Người phụ nữ này thật ác độc!

Bà hai tàn nhẫn cười một tiếng: "Một năm thôi mà! Nếu như uống thêm một năm nữa thì Ngự Tứ đã sớm chết rồi. Đều tại tôi quá lương thiện, không tiếp tục cho nó uống nữa, nếu không sao nó có thể sống tới hôm nay chứ?"

Cố Duyên nắm chặt tay, nghiến răng nói: "Đáng đời bà bị như ngày hôm nay."

"Tôi cũng thấy vậy." Bà hai nhún vai.

Nếu như bà tàn nhẫn thêm một chút, hôm nay bà sẽ không ngồi ở đây rồi. Chỉ trách trước đây bà không đủ tàn nhẫn mà thôi, đúng là đáng đời.

Cố Duyên lẩm bẩm: "Ngự Tứ thông minh như vậy, sao lại trúng kế của bà?"

Bà hai nói: "Làm gì có ai vừa sinh ra đã thông minh chứ? Ngự Tứ cũng thế. Nó có thể bước tới hôm nay, trở nên khôn khéo tài giỏi như vậy cũng có một nửa công lao của tôi, dạy dỗ nó trở nên mạnh mẽ."

Đúng vậy, nếu không phải bà ta dồn ép thì Ngự Tứ sao có thể trở nên như vậy?

"Tôi biết cô muốn Ngự Tứ sống nên tôi cho cô cơ hội. Nhận lấy đi!" Bà hai đưa tờ giấy trong tay ra.

Cố Duyên nhìn tờ giấy, do dự một lúc, cười một tiếng: "Bà hai, không phải bà không biết, Ngự Tứ không thèm phương thuốc này của bà. Tôi cũng không có gì phải kiên trì nữa, dù sao anh ấy cũng nói bệnh này chưa chắc đã trị hết được, cho nên bà cầm đơn thuốc về đi, tôi không cần, dù sao thứ bà muốn tôi cũng không cho được."

Cố Duyên nói xong, đứng lên khỏi ghế, giả vờ muốn rời đi.

Bà hai thấy cô định rời đi, lập tức hoảng sợ, vội kéo tay cô: "Chờ đã!"

Cố Duyên ngừng lại, đưa lưng về phía bà ta.

Bà hai muốn chơi trò chơi tâm lý sao? Được, cô chơi cùng bà ta!

Quả nhiên, bà hai không chơi nổi nữa, giọng nói ỉu xìu, gương mặt u buồn nhìn cô: "Duyên Duyên, trước đây là do tôi không đúng, hi vọng cô tha thứ cho tôi. Tôi không biết sau này tôi có phải ngồi tù không, nhưng tôi không bỏ được Ngự Hàn. Hiện giờ chồng tôi đã bệnh nặng, Ngự Hàn lại không tự lo liệu được, hai người bọn họ sau này phải sống thế nào?"

"Bà Ngự, không phải bà muốn nhờ tôi chăm sóc hai người họ chứ?" Cố Duyên bật cười: "Bà chỉ nói một câu xin lỗi là có thể xóa bỏ tất cả sao? Bà có thể quên, nhưng tôi không quên được. Mãi mãi tôi cũng không quên được bà và Dung Kim năm lầy bảy lượt muốn đẩy tôi vào chỗ chết, hại tôi sảy thai. Tôi cũng không quên được Ngự Hàn định cưỡng hiếp tôi, mà bà lại đổi trắng thay đen nói rằng tôi dụ dỗ anh ta. Tôi nói cho bà biết, tôi không giúp!"

"Xin lỗi, tôi sai rồi!" Bà hai khóc lóc, đầu gối khuỵu xuống, quỳ trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Ba người ở cùng nhau định làm gì_

Cố Duyên liếc mắt nhìn xung quanh, tức giận nói với bà ta:

"Bà đứng lên đi, tôi không muốn người khác cho rằng tôi đang hành hạ người làm bề trên là bà đây."

Bà hai nghe vậy thì đứng lên, Cố Duyên không biết làm sao, đành theo bà ta quay lại chỗ ngồi.

"Tôi không yêu cầu mấy người nhường lại Tần Thị, cũng có thể không cần ngôi nhà lớn của nhà họ Ngự, tôi chỉ mong cô có thể bảo đảm được cuộc sống của Ngự Hàn và ông chủ, xét về thân phận thì bọn họ là người thân nhất của Ngự Tứ, mong cô đối xử tốt với bọn họ, mọi tội lỗi đều do một mình tôi chịu trách nhiệm là được rồi."

Lời nói của bà hai khi vào tai Cố Duyên lại vô cùng chói tai, cô cười lạnh:

"Trước kia khi Ngự Tứ vẫn là một tên ngốc, sao không thấy mấy người coi anh ấy là người thân?"

Bà hai cúi đầu, không nói được lời nào.

Chuyện quá khứ, quả thật bà ta không sao nhắc lại được.

Ác giả ác báo, câu nói này lại linh nghiệm trên người bà ta.

"Nếu cô không muốn, tôi sẽ hủy nó."

Bà hai xé tờ giấy trong tay thành hai mảnh.

Cố Duyên vội vàng ngăn bà ta lại, nói:

"Bà nói điều kiện trước, tôi sẽ suy nghĩ xem có nên trao đổi với bà hay không."

Bà hai suy nghĩ một lúc, nói:

"Cho bọn họ một căn phòng, một tài khoản có tám số trở lên, với cô mà nói đây chỉ là chuyện nhỏ, cô có thể làm được."

Cố Duyên không chỉ là cô chủ của nhà họ Phong, còn là vợ của Ngự Tứ, cho dù là thân phận nào cũng ở trên ngàn người. Bà hai đương nhiên cho rằng cô có năng lực thực hiện được điều kiện này.

Mà Cố Duyên quả thực đến có chuẩn bị, cô đưa tay cầm đơn thuốc trong tay bà hai, bà hai né tránh. Nhìn sự đề phòng trên mặt bà hai, cô cười, lấy thẻ vàng từ trong túi xách đưa đến trước mặt bà ta:

"Thẻ không thời hạn, bà có thể rút tiền, có thể quẹt thẻ, nhớ kỹ khi quẹt thẻ đến tám số phải thu tay đúng lúc, quẹt nhiều sẽ phải trả tiền."

Bà hai vội vàng nắm chặt thẻ vàng trong tay, giống như sợ cô sẽ đổi ý vậy.

Tấm thẻ này là của Phong Hách đưa cho cô từ lâu, cô vẫn luôn để ở nhà chưa từng dùng đến, hiện giờ cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Nhìn thấy sự đề phòng trên gương mặt của bà hai, trong lòng cô không khỏi cảm thấy nực cười, một người cao quý kiêu ngạo như bà ta cũng có ngày hôm nay.

Cô lấy chìa khóa xe ở trong túi xách đưa cho bà ta:

"Tôi không có nhà, nhưng chiếc xe này ngang với năm căn nhà có vườn hoa rộng hơn một trăm mét vuông ở trong thành phố, khi nào muốn làm thủ tục thì tìm tôi."

Bà hai lại nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe, Cố Duyên đưa tay về phía bà ta, bà ta ngoan ngoãn để đơn thuốc vào tay Cố Duyên.

Cố Duyên mở tờ giấy ra nhìn, trên giấy một nửa là tên chất hóa học mà cô chưa từng nghe qua, cô cất tờ giấy vào trong túi xách, đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Đi ra từ quán cà phê, Cố Duyên đi dọc theo đường phố, vừa đi vừa nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo. Cô không biết đơn thuốc này rốt cuộc có tác dụng hay không, nhưng cũng có thể thử một chút.

Cô đi đến bệnh viện Phong Thanh ở trước kia, đó là bệnh viện tư nhân lớn, sau này Cố Duyên mới biết ông chủ đứng sau bệnh viện là Phong Hách, đây chính là bí mật mà ngay cả Phong Thanh cũng không biết, sau khi cô quay về nhà họ Phong mới biết được chuyện này.

Cô trực tiếp tìm chủ nhiệm Trình của trung tâm nghiên cứu, chủ nhiện Trình là một người đàn ông trung niên rất có năng lực, lần trước khi mang Ngự Tứ đến chụp CT đã gặp một lần dưới sự giới thiệu của Phong Thanh. Lần này gặp lại, chủ nhiệm Trình rất ngạc nhiên, cũng rất lịch sự.

Cố Duyên đưa ông đơn thuốc kia, nói:

"Chủ nhiệm Trình, ông có nhớ người tên Ngự Tứ không?"

"Ngự Tứ?"

Chủ nhiệm Trình kinh ngạc, lập tức gật đầu:

"Đương nhiên là nhớ."

"Bệnh của anh ấy chính là do những loại thuốc này tạo thành, tôi mong ông nghiên cứu một chút xem có cơ hội chữa khỏi hay không."

"Yên tâm đi, bệnh của Ngự Tứ vẫn còn cơ hội."

“Thật sao?”

“Đúng vậy, Phong Thanh đã...”

Chủ nhiệm Trình lại không nói nữa.

Cố Duyên ngạc nhiên nghi ngờ:

“Phong Thanh?”

“À... Ý tôi là, trước đây Phong Thanh đã từng nghiên cứu.”

“Nhưng trước kia Phong Thanh nói với tôi bệnh của Ngự Tứ căn bản không có cơ hội chữa khỏi được.”

“Vậy sao?”

Chủ nhiệm Trình cười ngượng:

“Vậy là do tôi nhớ nhầm rồi.”

“Cô yên tâm đi.”

Chủ nhiệm Trình lại nói:

“Tôi nhất định sẽ cho người của viện nghiên cứu xem xét thật kỹ.”

Trái tim Cố Duyên khó khăn lắm mới thả lỏng vì câu nói chắc chắn của chủ nhiệm Trình, cô gật đầu:

“Cảm ơn ông, có cần Ngự Tứ phối hợp gì không?”

“Máu lấy được trên người cậu ta trước kia vẫn còn ở đây, đương nhiên, nếu cô có thể thuyết phục cậu ta đến đây kiểm tra toàn diện thì càng tốt.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

Cố Duyên và chủ nhiệm Trình chào tạm biệt nhau, đứng dậy ra khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm Trình, phòng bên cạnh phòng làm việc chính là phòng nghiên cứu, cách một lớp kính phun cát nên cô không nhìn thấy gì cả. Nhưng bên trong lại giống như có thứ gì đó đang hấp dẫn cô, khiến bước chân của cô bất giác dừng lại, kề cà không chịu rời đi.

Cô lắc đầu, nghĩ thầm nhất định là vì quá hy vọng bệnh của Ngự Tứ sẽ tốt lên.

Đi ra khỏi bệnh viện, trời vẫn còn sớm, Cố Duyên nhìn lên bầu trời một lúc, cô không muốn quay về sớm như vậy, nên nói là không muốn đối mặt với Ngọc Ngân.

Bên cạnh chính là một cửa hàng rộng lớn, cô đi vào trong, nhẹ nhàng sờ lên từng món hàng rực rỡ đủ loại bên trong, nhưng không hề có ý muốn mua.

Khi có một mình, ngay cả đi dạo phố cũng tẻ nhạt vô vị.

Nhưng cô lại muốn đi một mình như vậy, yên lặng, không có bất kỳ ai làm phiền, nếu không cô có thể hẹn Sương Sương Xinh Xinh đến làm bạn.

Đi vào một cửa hàng trang sức, các loại trang sức vàng bạc bên trong rực rỡ khiến cô hoa mắt, nhân viên cửa hàng lịch sự bước lên hỏi, cô cười nhạt với đối phương:

“Tôi chỉ muốn xem thôi.”

Nhân viên cửa hàng khinh khỉnh rời đi, cô cũng không để bụng, trong tay cầm một chiếc ghim cài trước ngực bằng bạc, trên mặt có hai bông hoa đuôi diều đang đón gió đong đưa, tinh xảo đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Nếu là trước kia, cô nhất định không chút do dự mua nó, nhưng hôm nay cô không hề có ý muốn cái ghim cài này. Đang chuẩn bị để vào chỗ cũ, ghim cài trước ngực đột nhiên bị một người lấy ra, đầu ngón tay nhói đau, cô ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy người mà mấy ngày nay cô không muốn nhìn thấy nhất.

Ngọc Ngân, Ngự Tứ, đây đúng là tổ hợp khiến cô đau lòng…

Vì sao lúc nào cũng như hình với bóng bám gót cô.

“Cô đang dạo phố một mình sao?”

Ngọc Ngân cầm trâm bạc, ôm lấy khuỷu tay của Ngự Tứ, gương mặt tràn đầy ý cười, sắc mặt rất tốt.

Cố Duyên liếc nhìn Ngự Tứ, trên gương mặt của Ngự Tứ mang theo nụ cười nhạt, một tay bị Ngọc Ngân ôm lấy, tay kia cầm túi xách của Ngọc Ngân cùng các túi hàng hiệu, xem ra bọn họ đã đi dạo phố được một lúc rồi.

Cố Duyên nhìn bọn họ cười, bất giác giấu ngón tay bị ghim cài cứa đau ra phía sau.

"Rất đẹp, Thanh Nhi cô có muốn không? Nếu muốn tôi tặng cho cô."

Ngọc Ngân quan sát một vòng xong thì cười híp mắt hỏi Cố Duyên.

Cố Duyên vội vàng lắc đầu:

"Không cần, tôi chỉ tùy tiện xem thôi."

"Vậy… tôi muốn nó, dù sao cũng không đắt."

Ngọc Ngân để vào tay Ngự Tứ:

"Em muốn cái này."

Ngự Tứ cầm chiếc ghim cài trước ngực đến quầy hàng gói vào, cẩn thận nhìn anh mới phát hiện trên cây ghim cài trước ngực có vết máu, anh quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Cố Duyên giấu tay sau lưng, mà sàn nhà phía sau cô đã dính vài giọt máu đỏ tươi.

Anh bước về phía Cố Duyên, đưa tay cầm lấy tay phải vừa cầm ghim cài trước ngực, phía trên có một vết thương nhỏ dài, máu tràn ra từ miệng vết thương.

Anh đột nhiên tức giận, nhìn cô chằm chằm:

"Sao bị thương cũng không nói?"

Ngọc Ngân nghe thấy lời của Ngự Tứ liền quay đầu lại, cũng nhìn thấy vết thương trên tay Cố Duyên, lo lắng cầm tay cô kêu lên:

"A? Thanh Nhi, tay cô làm sao vậy? Sao lại bị thương rồi?"

Cô ta nói xong lại quay sang Ngự Tứ, nói với anh:

"Ngự Tứ, trong túi xách của em có băng gạc, mau tìm giúp em."

Nhìn hai người họ gấp như vậy, Cố Duyên không được tự nhiên cười:

"Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không sao đâu."

Ngự Tứ tìm băng gạc trong túi xách của Ngọc Ngân, Ngọc Ngân giật lấy, vừa băng bó cho Cố Duyên vừa áy náy nói:

"Xin lỗi, đều tại tôi không nghĩ đến phía trên có kim."

Băng bó vết thương xong, Cố Duyên mỉm cười với hai người họ, nói:

"Hai người đi dạo đi, tôi còn có việc đi trước."

"Cùng nhau đi dạo đi."

Ngọc Ngân cầm tay cô lưu luyến không rời.

Cùng nhau đi dạo? Ba người đi cùng nhau? Định làm gì chứ?

Cố Duyên khăng khăng đi trước, giống như trốn ra khỏi cửa hàng vậy, cô đứng ở ven đường bắt xe, từng chiếc xe đi qua, nhưng lại không có xe nào trống. Nơi cô càng muốn trốn thì càng không trốn được, thật quái lạ!

"Xe của em đâu?"

Ngự Tứ đi theo ra ngoài khó hiểu hỏi cô.

Xe… Cố Duyên chần chừ một lúc, thuận miệng trả lời:

"Dương Xinh Xinh mượn rồi."

“Xe của Dương Xinh Xinh đâu?”

Ngự Tứ truy hỏi. Hiển nhiên anh không tin câu trả lời của Cố Duyên, hiển nhiên anh đang nghi ngờ hành trình hôm nay của Cố Duyên.

Cố Duyên cứng họng, nhất thời không tìm ra được lý do trả lời câu hỏi của anh, trùng hợp lúc này có một chiếc xe dừng ngay trước mặt cô, cô nhanh chóng lên xe, cô theo thói quen lựa chọn trốn tránh.

Cố Duyên vừa mới quay lại nhà họ Phong không bao lâu, Ngự Tứ và Ngọc Ngân trở về, chị Trần dọn cơm cho mọi người, Phong Hách và Lăng Tiêm Hà ngồi ở ghế chính, Ngọc Ngân và Ngự Tứ ngồi với nhau.

Lúc ăn cơm Phong Hách hỏi Cố Duyên hôm nay đi đâu, Cố Duyên thuận miệng nói chỉ đi dạo xung quanh. Cô không dám ngẩng đầu, bởi vì cho dù không ngẩng đầu cô cũng biết lúc này ánh mắt của Ngự Tứ đang nhìn xoáy vào gương mặt mình. Ánh mắt tĩnh lặng, sâu thẳm, lại ẩn chứa chút suy tư.

“Sau này muốn đi dạo, có thể gọi mẹ hoặc Ngọc Ngân đi cùng con.”

Lăng Tiêm Hà cười híp mắt nói.

Ngọc Ngân cũng nở nụ cười:

“Đúng vậy, tôi rất thích dạo phố, lần say nhớ gọi tôi.”

“Được.”

Cố Duyên gật đầu, cúi đầu im lặng ăn cơm, sau đó ngẩng đầu nói với Phong Hách:

“Cha, thẻ lần trước cha cho con, hôm nay con dùng rồi, nói với cha một tiếng.”

“Không sao, dù sao cũng là cho con, sau này thiếu tiền thì nói với cha, Ngọc Ngân cũng vậy.”

Phong Hách gắp thịt gà bỏ vào bát của Ngọc Ngân, lại gắp một miếng khác bỏ vào bát của Cố Duyên, đối xử như nhau.

“Cảm ơn cha.”

Ngọc Ngân rất vui vẻ.

“Không cần cảm ơn, chỉ cần các con vui là cha vui rồi.”

“Đúng, đúng vậy.”

Lăng Tiêm Hà ngồi bên cạnh gật đầu phụ họa.

Cố Duyên tùy ý ăn mấy miếng, đặt bát đũa lên bàn nói với mọi người:

“Con ăn xong rồi, mọi người từ từ ăn đi.”

“Sao ăn ít vậy?”

Lăng Tiêm Hà hỏi.

“Vừa nãy có ăn chút đồ bên ngoài rồi.”

Cố Duyên nhìn Ngọc Ngân và Ngự Tứ, thuận miệng trả lời.

Khi cô rời chỗ, Phong Hách đột nhiên nói:

“Duyên Duyên, lát nữa đến phòng sách của cha, cha có chuyện muốn bàn bạc với con.”

Cố Duyên ngạc nhiên, Phong Hách tìm cô bàn việc chính thức như vậy, có chuyện gì sao?

“Bây giờ sao?”

Cô hỏi.

“Buổi tối cũng được, con nghỉ ngơi trước đi, cha vừa hay cũng có chút chuyện phải làm.”

Phong Hách nói.

Cố Duyên gật đầu, vừa hay cô cũng có chuyện muốn bàn bạc với Phong Hách.

Cô quay lại phòng ngủ, lấy quần áo ở nhà từ trong tủ quần áo đi vào phòng tắm, nước nóng chạy dọc theo da thịt của cô, chạy xuống đầu ngón tay, vết thương bị chiếc ghim cài kia cứa vào nhói đau.

Cô tùy ý tắm gội thay quần áo, sau đó bắt đầu lục tung trong phòng tìm thuốc khử trùng. Cô chưa từng để thuốc trong phòng, xem ra chỉ có xuống tầng mới có thuốc.

Đang muốn xuống tầng, cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cô đã quá quen thuộc với tiếng bước chân này, không cần nhìn cũng có thể biết là ai. Cô vội vàng chỉnh quần áo trên người, xoay người, quả nhiên nhìn thấy Ngự Tứ đang đi đến, trong tay cầm hộp thuốc.

"Anh…"

Cố Duyên kinh ngạc nhìn anh.

Ngự Tứ đi đến trước mặt cô, đặt hộp thuốc trên bàn thủy tinh rồi lấy nước khử trùng từ tròng hộp thuốc, sau đó kéo tay cô bắt đầu khử trùng. Từ khi vào đến khi khử trùng xong, anh không hề nói một câu nào. Chỉ nhíu mày khi nhìn thấy vết thương của cô vì dính nước mà sưng lên, còn trợn mắt.

Cố Duyên cũng không lên tiếng, nhìn sự lạnh lùng trên mặt anh, động tác trong tay lại vô cùng dịu dàng, cô không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng nhất định biết anh không vui.

Cuối cùng cũng băng bó vết thương xong, anh buông cô ra. Ánh mắt lại chuyển lên gương mặt cô, nhìn cô chằm chằm:

"Hôm nay em đi gặp bà Ngự?"

Trong lòng Cố Duyên giật mình, anh biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tôi đến tìm ngự tư

Biết rồi thì sao, sớm muộn gì cũng phải biết, cô rũ mắt, bình tĩnh gật đầu:

"Đúng vậy."

"Đưa thẻ và xe của em cho bà ta rồi?"

"Vâng."

"Sao em luôn luôn không nghe lời khuyên của anh vậy?"

Ngự Tứ đột nhiên đứng lên, nhìn cô chằm chằm, trên gương mặt đầy sự tức giận:

"Em nói anh biết em làm như vậy có ý nghĩa gì không? Anh sẽ không cảm ơn em, sẽ không nhận tình cảm của em, em cũng không cần phải vì anh mà đi thương lượng với bà ta!"

Khi biết xe của Cố Duyên vô cớ mất tích, nghe thấy cô nói với Phong Hách cô đã quẹt thẻ vàng của cô, anh đã đoán được Cố Duyên nhất định đã đi gặp bà hai rồi. Bởi vì hôm qua bà hai cũng tìm anh, cũng đưa ra điều kiện giao dịch với anh.

Cố Duyên cũng không sợ cơn tức giận của anh, chỉ cười nhạt, nói:

"Ngự Tứ, trước kia em vì anh mà nhịn bao nhiêu, trả giả thế nào, em có bao giờ cần anh cảm ơn không? Cảm ơn với em mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì cả. Em muốn làm chuyện này, em có suy nghĩ và dự định của riêng mình, anh không cần cưỡng ép suy nghĩ của anh lên đầu em."

"Em…"

Ngự Tứ nghiến răng:

"Đúng là điên rồi."

"Vậy anh cứ coi như em bị điên rồi đi."

Cố Duyên giơ vết thương trên tay lên:

"Cảm ơn anh đã băng bó cho em, em đi trước đây."

Nói xong, cô xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Chính là vì biết Ngự Tứ sẽ không đồng ý để cô đi, cho nên cô mới không báo cho anh mà hẹn gặp bà hai, bây giờ quả nhiên Ngự Tứ tức giận rồi.

Cố Duyên đến phòng Lăng Tiêm Hà nói chuyện với bà một lúc, Lăng Tiêm Hà nhắc cô đến phòng đọc sách của Phong Hách, cô đứng dậy, cùng Lăng Tiêm Hà đến phòng đọc sách.

Trên đường đến phòng đọc sách, Cố Duyên hỏi Lăng Tiêm Hà:

"Mẹ, cha tìm con có chuyện gì vậy?"

"Mẹ nghĩ chắc là chuyện hôn nhân của con và Ngự Tứ."

Bước chân của Cố Duyên bỗng chốc dừng lại, hôn sự của cô và Ngự Tứ? Đúng vậy, hiện tại cô và Ngự Tứ vẫn là vợ chồng hợp pháp, nhưng Ngự Tứ lại quay về bên Ngọc Ngân rồi, mối quan hệ này sớm muộn gì cũng phải làm rõ.

Đi đến phòng ngủ của Phong Hách, Phong Hách đang gọi điện thoại, Cố Duyên và Lăng Tiêm Hà ngồi ở sofa đợi, Phong Hách nghe điện thoại xong thì đi đến. Cố Duyên cười nói:

"Cha, vừa hay con cũng có việc tìm cha."

"Ừm, con nói trước đi."

Phong Hách ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiêm Hà, châm điếu xì gà.

"Chính là chuyện công việc của con, không biết công ty chi nhánh bên thành phố Hàn có chức vị phù hợp với con không, con muốn đến đó làm việc."

Cố Duyên nói, cô đã suy nghĩ mấy ngày hôm nay mới đưa ra được quyết định này.

Rời khỏi thành phố Tương, bắt đầu một cuộc sống mới, cô tin bản thân mình nhất định có thể làm được.

"Con muốn rời đi sao?"

Phong Hách ngạc nhiên.

Lăng Tiêm Hà cũng kinh ngạc, lập tức kéo tay cô:

"Tinh Nhi, con khó khăn lắm mới quay về được, sao lại muốn rời đi? Mẹ không nỡ xa con."

Cố Duyên vỗ lên cánh tay bà, trấn an bà:

"Mẹ, thành phố Hàn không xa lắm, mỗi tháng con có thể về nhà thăm mẹ."

"Nó không giống nhau, mẹ muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy con."

Phong Hách ý bảo Lăng Tiêm Hà bình tĩnh, sau đó nghiêm mặt hỏi Cố Duyên:

"Con quyết định rời xa Ngự Tứ sao?"

Trong lòng Cố Duyên siết lại, đương nhiên cô không muốn bỏ đi, suy cho cùng thì gặp được một người mình yêu cũng không dễ dàng gì. Nhưng tình hình trước mắt cho phép cô muốn hay không muốn sao? Khi Ngự Tứ quyết định quay về bên Ngọc Ngân, cô còn có thể nói không muốn sao?

"Cha, cha cũng đã nhìn thấy rồi, Ngự Tứ và Ngọc Ngân…"

Cô không nói nữa, không muốn nói ra sự thật phía sau.

Phong Hách lại nói:

"Ngự Tứ trước giờ chưa từng nói muốn ly hôn với con, nó quay về bên Ngọc Ngân là vì Ngọc Ngân cần nó, sức khỏe của Ngọc Ngân vẫn chưa khỏe lại, ngay cả cha cũng nhìn ra được nó vẫn yêu con, lẽ nào con không nhìn ra sao?"

Phong Hách dừng một chút, lại nói:

"Trước đây cha để con nghĩ thông suốt, là vì cũng tưởng rằng Ngự Tứ thực sự quay về bên Ngọc Ngân giống con, nhưng mấy ngày nay ta quan sát nó rất kỹ, phát hiện mọi chuyện không giống như chúng ta tưởng tượng."

“Đúng vậy, Phong Thanh, nhìn ra được con cũng thích Ngự Tứ, nếu đã thích, vậy thì đợi Ngự Tứ làm yên lòng Ngọc Ngân rồi quay về bên cạnh con, hai con sẽ hạnh phúc vui vẻ giống như trước kia.”

Lăng Tiêm Hà cũng nói thêm vào.

Cố Duyên cười khổ, đợi, phải đợi đến khi nào? Khi nào Ngọc Ngân mới có thể khỏe lại? Đợi đến khi cô ta khỏe lại rồi, tình cảm cùng với Ngự Tứ cũng đã đến mức khó chia lìa rồi?

Ngự Tứ cũng từng nói với cô, muốn cô đợi, anh sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.

“Cha, mẹ, con sẽ đợi, nhưng hy vọng hai người có thể hiểu được chỗ khó của con, để con rời đi, đi xa một chút, đối với con, Ngự Tứ và Ngọc Ngân đều có lợi, không phải sao?”

Phong Hách và Lăng Tiêm Hà nhìn nhau, không lên tiếng.

Đương nhiên bọn họ biết nỗi khổ trong lòng Cố Duyên, cũng biết cô khó chịu thế nào khi đối mặt với Ngọc Ngân và Ngự Tứ, nếu đã vậy cũng không thể ép cô ở lại được nữa.

Cố Duyên suy nghĩ một lúc, lại nói:

“Cha, vẫn còn một chuyện con muốn nói với cha, con bán xe cha tặng con rồi, dù sao thì rời đi rồi cũng không dùng được nữa.”

“Con thích là được rồi, đợi đến khi sang bên kia, cha sẽ mua cho con chiếc khác.”

Mấy thứ vật chất kia với Phong Hách mà nói không có gì đáng kể cả.

“Không cần đâu, cha cũng biết, bình thường con không thích lái xe của mình.”

Cố Duyên chột dạ, cô không dám nói cho Phong Hách biết cô đưa xe cho bà hai rồi.

Phong Hách cười lớn, nói:

“Đến lúc đó hẵng nói.”

Cố Duyên nghĩ đến mục đích đến đây, hỏi:

“Cha, cha tìm con có việc gì sao?”

“Không có gì, cũng chỉ muốn hỏi chuyện giữa con và Ngự Tứ mà thôi.”

“Vâng.”

Cố Duyên gật đầu.

Cố Duyên nói chuyện với Phong Hách và Lăng Tiêm Hà một lúc lâu sau mới rời khỏi phòng đọc sách, quay về phòng mình.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, Cố Duyên nằm trên giường, im lặng, bình thản. Cô hy vọng bản thân có thể trải qua một đêm như vậy, nhưng trong lòng lại bắt đắt đầu xao động. Lời nói của Phong Hách vẫn quanh quẩn bên tai cô, hình ảnh Ngự Tứ và Ngọc Ngân vẫn lượn lờ trước mắt cô.

Cô nghĩ, đáy lòng mình rốt cuộc vẫn không đủ kiên định.

Phong Hách nhanh chóng sắp xếp chức vị cho cô, công ty của mình, cũng không có gì khó làm. Đêm trước khi rời khỏi thành phố Tương, Cố Duyên chủ động đến trước phòng Ngự Tứ tìm anh.

Phòng ngủ của Ngự Tứ nằm cạnh phòng của Ngọc Ngân, là để tiện chăm sóc cho cô ta.

Đứng trước cánh cửa gỗ khắc hoa, trong lòng Cố Duyên có vị chua xót không nói lên lới, cô và Ngự Tứ là vợ chồng, là vợ chồng hợp pháp, nhưng lại rơi vào cảnh bản thân muốn vào phòng của anh, muốn tìm anh còn phải nghĩ đến cảm giác của Ngọc Ngân.

Cô ngập ngừng gõ cửa, cửa mở, hình bóng của Ngọc Ngân xuất hiện trước mắt cô.

“Tình Nhi, cô đến tìm Ngự Tứ sao?”

Ngọc Ngân luôn cười híp mắt, cho dù với ai cũng vậy.

“Ừm, có tiện không?”

Cố Duyên không tiện vào trong, chỉ có thể đứng ở cửa đợi.

Ngọc Ngân quay đầu nhìn bên trong, còn chưa kịp trả lời, giọng nói của Ngự Tứ từ bên trong truyền đến:

"Tiện, vào đi."

Cố Duyên đi qua người Ngọc Ngân, vào phòng, dường như Ngự Tứ đang nghịch laptop, thấy Cố Duyên đi vào, gập máy tính lại nói với Ngọc Ngân:

"Ngọc Ngân, máy tính cứ để chỗ anh, lát nữa anh sửa giúp em."

"Vậy em ra ngoài trước."

Ngọc Ngân cười cười vẫy tay với Cố Duyên, xoay người rời khỏi phòng ngủ của Ngự Tứ.

Ngự Tứ bảo Cố Duyên ngồi trên sofa, rót nước cho cô. Xoay người nhìn thấy Cố Duyên đang nhìn chằm chằm vào túi đồ ăn vặt trên bàn, anh đặt ly nước trước mặt cô, cẩn thận thu dọn túi ăn vặt trên bàn.

"Hình như Ngọc Ngân rất thích ăn đồ ngọt."

Cố Duyên nói bâng quơ.

Ngự Tứ lại nhìn thẳng vào cô:

"Tìm anh có chuyện gì?"

"Không có việc gì không thể tìm anh sao?"

Cô cười.

"Không phải không thể, là sẽ không tìm."

Được rồi, anh nói rất đúng, vào giờ phút quan trọng này, không có việc gì quả thực cô sẽ không tìm anh.

Cô cầm ly nước uống một ngụm, thấy Ngự Tứ nhìn chằm chằm ngón tay bị thương của cô, cô thu ngón tay mình lại, nói:

"Ngự Tứ, em hy vọng anh có thể đến bệnh viện Á Ân làm kiểm tra toàn diện."

"Tay đỡ hơn chưa?"

Ngự Tứ luôn thích hỏi một đằng trả lời một nẻo hỏi cô.

"Đỡ rồi."

Cố Duyên gật đầu.

Ngự Tứ di chuyển ánh mắt từ vết thương của cô, nhìn xuyên qua bên ngoài cửa sổ, hờ hững đáp:

"Vô dụng thôi, anh đã làm kiểm tra như vậy ở hơn mười nước phát triển rồi, ai cũng không giúp được anh."

"Lần này không giống vậy…"

"Không có gì khác cả."

Ngự Tứ cắt đứt lời cô, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, nói sang chuyện khác:

"Ngày mai không phải em sẽ rời khỏi thành phố Tương sao? Còn không nghỉ ngơi sớm một chút?"

Biết rằng anh sẽ từ chối, Cố Duyên cũng không biết làm sao.

Cô nhìn ra được tâm trạng của Ngự Tứ không tốt, nhưng lại không hiểu rốt cuộc là vì sao, khi tâm trang Ngự Tứ không tốt sẽ rất khó nói chuyện, cô nghĩ hay là thôi đi, đợi khi nào tâm trạng anh tốt rồi lại khuyên anh sau.

"Vậy em về phòng nghỉ ngơi trước."

Cố Duyên đứng lên, đứng dậy đi về phía cửa phòng ngủ.

Ngoài cửa, Hà Ngọc Ngân vẫn chưa đi, thấy cô ra ngoài thì cười híp mắt, nói:

“Sao nhanh vậy?”

“Cũng không có chuyện gì, cho nên cũng nhanh.”

Khi Cố Duyên nói, ra ngoài liếc nhìn Ngự Tứ, nhìn thấy sự hờ hững trong mắt anh, cảm thấy anh muốn nói lại thôi.

Cô đứng ở cửa đợi anh mở miệng, nhưng anh lại bị Ngọc Ngân kéo vào trong phòng.

Sáng ngày hôm sau, trên bàn ăn không nhìn thấy bóng dáng của Ngự Tứ và Ngọc Ngân, Lăng Tiêm Hà nói với cô sáng sớm Ngọc Ngân đã quấn lấy Ngự Tứ đi thể dục buổi sáng với cô ta rồi.

Cố Duyên gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lăng Tiêm Hà thấy cô cúi đầu chỉ lo ăn sáng thì biết trong lòng cô nhất định khó chịu, vì vậy cẩn thận nói:

“Nếu không… đợi Ngự Tứ quay về, con với nó cùng nhau nói chuyện, để nó đưa ra quyết định rõ ràng.”

“Không cần!”

Cố Duyên vội vàng nói:

“Con lo Ngọc Ngân sẽ đau lòng.”

Ngọc Ngân nhất định sẽ đau lòng, hơn nữa sẽ rất cực đoan, nếu đúng như Dao Trụ nói, cô ta là người phụ nữ có ý muốn chiếm làm của riêng mãnh liệt như vậy, nhất định sẽ làm đủ thứ khiến người ta không sao ngăn cản được.

“Con nhìn con xem, chỉ biết nghĩ cho người khác.”

Cô bất đắc dĩ cười:

“Mẹ, bây giờ mẹ để Ngự Tứ chọn, anh ấy cũng chưa chắc sẽ chọn con, tình yêu không thể cưỡng ép, vẫn nên thuận theo tự nhiên đi.”

“Tình Nhi nhà chúng ta rất rộng lượng.”

Phong Hách cười ha hả, vỗ lên vai Cố Duyên:

“Giống cha.”

“Cha…”

Cố Duyên rót đầy ly sữa cho ông.

Phong Hách thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc dặn dò:

“Một mình ở bên ngoài phải cẩn thận, có chuyện gì cứ gọi điện cho cha mẹ, không muốn ở đó thì nhanh chóng quay về.”

“Cha, cha đã nói mấy chục lần rồi đó! Không phải nói với cha rồi sao, con có bạn ở đó.”

“Già rồi, thích lải nhải, con đứng chấp nhặt với ông ấy.”

Lăng Tiêm Hà cười nói.

“Cha, hai người từ từ ăn, con đi trước.”

Cố Duyên đứng dậy rời khỏi bàn ăn, kéo vali từ trong phòng chuẩn bị đi.

Lăng Tiêm Hà khăng khăng muốn tiễn cô, lại bị cô từ chối, cuối cùng bà chỉ đành để tài xế đưa cô đến trạm xe lửa.

Cố Duyên vừa mới đi, Ngự Tứ và Ngọc Ngân trở về, trên người hai người đều mặc quần áo thể thao, hiển nhiên vừa mới chạy bộ về. Nhìn thấy Lăng Tiêm Hà và Phong Hách đứng ở ngoài cửa, Ngọc Ngân mỉm cười hỏi:

“Cha mẹ, hai người đứng ngoài cửa làm gì?”

“Không có gì, Thanh Nhi vừa mới đi.”

Phong Hách cười, nhìn Ngự Tứ.

Ngự Tứ cụp mắt, anh hiểu ánh mắt của Phong Hách muốn nói cái gì.

"Cái gì? Thanh Nhi đi rồi? Không phải nói ngồi tuyến buổi trưa sao?"

Ngọc Ngân ngạc nhiên.

"Nó đổi ý rồi."

Lăng Tiêm Hà kéo tay Phong Thanh:

"Vào nhà thôi, trong nhà ấm hơn."

Ngọc Ngân cười gật đầu, cùng nhau vào trong nhà.

Cố Duyên đến vừa hay đúng lúc, còn có mấy phút nữa là có thể lên xe, cô cầm vé xe trên tay, trong lòng có chút ngẩn ngơ.

Xung quanh người đi kẻ lại, tiếng loa phát thanh, âm thanh ồn áo nhức tai.

Cô vốn có thể bảo tài xế đưa cô đến thành phố Hàn mất bốn tiếng, nhưng cô sợ sự cô quạnh trong xe, sự hỗn loạn cùng tiếng ồn ào ở trạm xe lửa với cô mà nói cũng tốt hơn là một mình.

Thành phố Hà cách thành phố Tương cũng không xa lắm, nhưng cô lại cảm thấy bản thân giống như đã rời xa hoàn toàn vậy. Cảm giác lưu luyến này khiến tâm tình cô càng thêm nặng nề và hoảng hốt.

Lần trước khi từ đây đến thành phố Hàn, trong lòng cô không hề khó chịu như vậy, bởi vì lần trước không có Ngọc Ngân, khi không có Ngọc Ngân, Ngự Tứ vẫn hoàn toàn thuộc về cô!

"Cô đưa vé xe ra đây."

Cố Duyên nghe thấy một giọng nữ vang lên, mới giật mình mình đã đi đến cửa soát vé rồi.

Cô vội vàng lấy vé xe từ trong trong túi xách, không đợi nhân viên trạm xe nhận lấy, vé xe đã bị một bàn tay của một người đàn ông giật lấy. Cố Duyên và nhân viên trạm xe đều ngẩn người, theo bản năng quay đầu nhìn.

Ngự Tứ, là Ngự Tứ, Cố Duyên càng thêm kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Theo anh về nhà

Sao anh lại đến đây? Vì sao lại đến? Lúc này không phải anh đang tập thể dục cùng Ngọc Ngân sao, không phải vẫn đồng ý hôm nay sẽ đi dạo phố cùng Ngọc Ngân sao?

Trên người anh vẫn đang mặc bộ quần áo thể thao, bộ dáng gấp gáp, có thể thấy được anh vội vàng chạy đến đây.

Cố Duyên không thể không thừa nhận đáy lòng mình vui mừng và rung động, bởi vì cho dù thế nào cô cũng không nghĩ Ngự Tứ sẽ xuất hiện. Là đến tiễn cô sao? Thực sự không cần phải vậy…

Ngự Tứ không chỉ giật tấm vé trong tay cô, còn kéo cô ra khỏi hàng.

"Ngự Tứ, anh đang làm gì vậy, xe vào trạm rồi, đưa vé cho em."

Cố Duyên hoàn hồn, bình tĩnh đưa tay trước mặt Ngự Tứ.

Nhưng Ngự Tứ lại chỉ cười nhạt một tiếng, xé vé xe ra làm đôi, lại gấp làm đôi tiếp tục xé.

"Em đi thật?"

Ngự Tứ nghiến răng nghiến lợi.

Cố Duyên không hiểu vì sao anh lại nói như vậy, cô không nên đi sao? Cô nên ở lại nhìn anh và Ngọc Ngân tình chàng ý thiếp sao?

“Ngự Tứ, rốt cuộc anh có từng nghĩ cho em hay không? Anh cho rằng em nên ở lại nhà họ Phong sao?”

Trong lòng Cố Duyên vô cùng thất vọng, Ngự Tứ mà cô biết không phải là người ích kỷ, nhẫn tâm như vậy.

Cô nhẹ hít một hơi, giọng điệu lạnh nhạt:

“Nếu anh đã chọn Ngọc Ngân rồi thì đừng quan tâm em đi hay ở nữa.”

“Chọn? Ai cho anh quyền lựa chọn? Em sao?”

Ngự Tứ nắm lấy hai bả vai của cô, xung quanh tiếng người huyên náo, ồn ào hỗn loạn, Cố Duyên tưởng rằng mình nghe nhầm, hoa mắt, rốt cuộc Ngự Tứ đang làm gì vậy? Nói gì vậy?

Cô nghẹn lại không nói được câu nào, chỉ ngơ ngác nhìn anh.

“Cho dù em cho anh quyền lựa chọn, anh cũng có quyền từ chối, tình yêu không phải tùy tiện chọn lại.”

Anh lạnh nhạt nói thêm một câu.

“Ngự Tứ, rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Là chính anh chọn Ngọc Ngân, không phải sao?”

Cố Duyên mơ hồ, cô thực sự không hiểu sao Ngự Tứ lại thay đổi nhanh như vậy, vừa mới tập thể dục cùng với Ngọc Ngân, giờ lại chạy đến trạm xe xé vé xe của cô. Rốt cuộc anh muốn thế nào? Lẽ nào anh muốn có cả cô và Ngọc Ngân sao?

Suy nghĩ này quá ích kỷ rồi, cô quăng ra sau đầu, ép mình không được nghĩ Ngự Tứ là người đáng ghét như vậy.

“Anh chưa từng nói mình quay về bên Ngọc Ngân.”

Ngự Tứ giận dữ.

“Vậy anh…”

Cố Duyên kinh ngạc, ngày càng mê muội với Ngự Tứ.

“Không phải anh đã nói với em rồi sao, cho anh thời gian, anh sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện.”

Cố Duyên rũ mắt, nước mắt không nhịn được chảy ra khỏi khóe mắt, dọc theo gò má rơi xuống đất, trong lòng không nói rõ được là cảm động, vui vẻ hay phiền muộn.

Ngự Tứ nói vậy có nghĩa là gì? Có nghĩa là anh đã quyết định ở bên cạnh cô, từ bỏ Ngọc Ngân sao? Nhưng làm vậy Ngọc Ngân sẽ thế nào? Cô ta buông được Ngự Tứ sao?

“Anh biết mấy ngày này em rất tủi thân, rất buồn, nhưng anh không thể không làm vậy, Ngọc Ngân là vì anh mới bị Dao Trụ nhốt ở phòng dưới lòng đất. Cô ấy cần anh, dựa vào anh, anh có trách nhiệm giúp cô ấy hồi phục lại vết thương về thể xác và tinh thần, nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ ở bên cô ấy, em có hiểu không?”

Cố Duyên gật đầu, im lặng đứng đó.

Mấy ngày nay nhìn thấy cô đau lòng khó chịu, trong lòng anh vừa đau lòng vừa vui vẻ, vui vì cuối cùng cũng phát hiện cô có tình cảm với anh. Người phụ nữ có trái tim cứng hơn đá này cuối cùng cũng được anh ủ ấm, rung động rồi.

Ngự Tứ cầm tay cô, dùng sức nắm lấy, khiến cô đau:

“Còn em thì sao, trước giờ chưa từng tin anh, còn làm loạn muốn bỏ đi, em thấy mình làm vậy không có lỗi với anh sao, không có lỗi với trái tim của mình sao?”

“Em xin lỗi, em chỉ…”

Cố Duyên nghẹn ngào ngập ngừng:

“Chỉ là em tưởng rằng anh yêu Ngọc Ngân lại từ đầu rồi, dù sao trước kia hai người cũng đã yêu nhau như vậy, vậy…”

Ngự Tứ buông lỏng tay, gương mặt dần trở nên dịu dàng:

“Vậy vì sao em không nói mười lăm năm trước chúng ta đã từng thề ước, sao không nói hiện giờ hai ta là vợ chồng? Lẽ nào em cho rằng anh sẽ ly hôn với em, sau đó lấy Ngọc Ngân sao? Không sai, anh từng yêu Ngọc Ngân, nhưng đó đã là tình yêu của quá khứ rồi, hiện tại anh thương hại cô ấy, chiều cô ấy, giúp cô ấy, nhưng đó không phải là yêu, em có hiểu không?”

Từ đầu tới cuối Ngự Tứ không dám nói trước kia yêu Ngọc Ngân là vì cô, nhận nhầm Ngọc Ngân là cô, anh cũng không dám nghĩ như vậy, bởi vì như vậy quá bất công, quá đả kích cũng quá tàn nhẫn với Ngọc Ngân.

Cố Duyên cười khổ trong lòng, lời thề ước của mười lăm năm trước, khi đó cô mới mười tuổi, anh cũng không đến mười lăm tuổi. Trò trẻ con như vậy, xa xôi như vậy, xa đến mức… cô đã sớm quên mất rồi.

"Đi thôi, theo anh về nhà."

Ngự Tứ kéo vali của cô, tay kia ôm cô.

Cố Duyên vẫn có chút lo lắng:

"Vậy Ngọc Ngân phải làm sao? Anh giải thích với cô ấy thế nào?"

"Hiện giờ cô ấy đã không có gì đáng ngại nữa, cũng là lúc để cô ấy tự chủ rồi, em yên tâm đi, cô ấy sẽ hiểu thôi."

Ngự Tứ nói rất đơn giản, nhưng sự lo lắng trong lòng Cố Duyên lại không giảm đi chút nào, cô không nghĩ Ngọc Ngân sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy.

Ngự Tứ vẫn quá tin tưởng Ngọc Ngân rồi, cô nghĩ.

"Vậy chúng ta bây giờ… quay về nhà họ Phong sao?"

Cô hỏi.

Nói thật thì cô không muốn quay lại nhà họ Phong, thứ khiến cô nhớ nhung hơn đó là những ngày tháng sống cùng Ngự Tứ ở biệt thử bên cạnh biển. Chỉ là biệt thự đó là nơi ở của Phong Tùy, không tiện để Ngự Tứ đến ở, cũng không an toàn.

"Trở lại nhà họ Phong, sau đó sẽ tìm nơi ở lâu dài, còn địa điểm, em tự chọn giữa biệt thự Hải Sơn và biệt thự Nguy Hùng. Hỏi xong chưa? Có thể đi chưa?"

Ngự Tứ nhìn cô.

Cố Duyên gật đầu, cùng anh ra khỏi trạm xe lửa.

Hai người cùng nhau trở về nhà họ Phong, Phong Hách và Lăng Tiêm Hà và Ngọc Ngân đều ở đó, lúc này đang đạp chiếc xe đua cao cấp đi vòng quanh vườn.

Ngọc Ngân cười vô cùng vui vẻ, nói:

"Cha, cảm ơn cha đã tặng con chiếc xe này, con rất thích."

"Thích là được rồi."

Phong Hách cười híp mắt nói.

Xe của Ngự Tứ dừng trước cửa chính, hai người cùng nhau xuống xe, Ngự Tứ đi vòng đến cạnh Cố Duyên cầm tay cô. Cố Duyên nhìn thấy Ngọc Ngân thì vô thức rụt tay lại, nhưng lại bị anh nắm chặt.

"Hai người quay về rồi."

Phong Hách mỉm cười, hiển nhiên đã sớm đoán được Cố Duyên sẽ trở về.

Ngọc Ngân kinh ngạc nhìn hai người, sau đó xông lên kéo tay Ngự Tứ, hỏi Cố Duyên:

"Tinh Nhi, sao cô lại trở về? Không mua được vé xe sao?"

Cố Duyên không được tự nhiên nở nụ cười, lặng lẽ nhìn Ngự Tứ.

Ngự Tứ cầm lại bàn tay nhỏ bé của Ngọc Ngân, nhìn cô chằm chằm, nghiêm túc nói:

"Ngọc Ngân, có chuyện anh bắt buộc phải nói với em lại lần nữa, anh và Duyên Duyên đã kết hôn được gần một năm rồi."

Anh đã nói chuyện này với Ngọc Ngân vào hôm cô ta xuất viện, chỉ là khi đó Ngọc Ngân căn bản không muốn tin anh, cũng không muốn chấp nhận sự thật này. Sau đó giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục dính lấy anh, ỷ lại vào anh.

Bây giờ nghe được một lần nữa, nhìn thấy anh và Cố Duyên tay trong tay, Ngọc Ngân muốn tiếp tục giả ngốc cũng khó. Cô nở nụ cười chua xót, nói:

"Em cho rằng anh vẫn còn yêu em."

“Đi, vào nhà nói chuyện.”

Lăng Tiêm Hà bảo mọi người vào nhà.

Mọi người vào trong nhà, ngồi trên sofa, chị Trần đi pha trà, bộ trà trong suốt, trà hương đắt tiền. Mùi hương trà tràn ngập căn phòng khách rộng lớn, mùi hương thơm như vậy, nhưng lại không có cách nào khiến người ta thả lòng tinh thần được.

Cố Duyên và Ngự Tứ ngồi cùng nhau, Lăng Tiêm Hà kéo Ngọc Ngân ngồi cạnh, gương mặt Ngọc Ngân yên lặng, không nhìn ra được vẻ mặt gì. Lăng Tiêm Hà cầm tay cô, dịu dàng nói:

“Ngọc Ngân, chuyện Ngự Tứ và Cố Duyên đã kết hôn là sự thật, hy vọng con có thể chấp nhận sự thật này, đối mặt với sự thật, trở về cuộc sống độc thân vui vẻ hạnh phúc trước kia.”

Ngọc Ngân vẫn không nói gì, hai tay cầm chén thủy tinh.

“Ngọc Ngân, xin lỗi, anh hy vọng em có thể tìm được người khác tốt hơn anh.”

Ngự Tứ nói.

Ngọc Ngân nở nụ cười chua xót, cuối cùng mở miệng nói:

“Đi đâu tìm được người đàn ông yêu em hơn anh như trước kia?”

“Ngọc Ngân.”

Phong Hách vỗ vai cô:

“Con là con gái của cha, cha nhất định sẽ không để con chịu ấm ức, nhất định sẽ thay con tìm một người chồng như ý vừa trẻ vừa đẹp trai cho con.”

“Tôi là gì? Cô ta mới là con gái của ông?”

Ngọc Ngân nở nụ cười giễu cợt, chỉ vào Cố Duyên:

“Cái tên “Phong Thanh” này trả lại cho cô ta, phòng trả lại cho cô ta, ngay cả người đàn ông tôi yêu cũng yêu cầu trả lại cho cô ta. Cô ta mới là con gái ruột của mấy người, tôi biết, tôi hiểu.”

“Ngọc Ngân…”

Lăng Tiêm Hà lo lắng kéo tay cô ta, nhưng lại bị cô ta vung ra.

“Chẳng trách mấy người lại đột nhiên mua cho tôi một chiếc xe đắt tiền như vậy, thì ra là tính kế khuyên tôi rời xa Ngự Tứ, giúp cho con gái ruột của mấy người. Mấy người quá bất công rồi, thật quá đáng!”

Ngọc Ngân bỗng đứng lên, xoay người chạy lên tầng.

“Ngọc Ngân!”

Ngự Tứ đuổi theo kéo cánh tay của cô ta, yên lặng nhìn chằm chằm vào cô ta:

“Là anh có lỗi với em, em đứng trách tội bọn họ, làm cha mẹ nuôi, bọn họ trước giờ chưa từng đối xử với em như con gái nuôi, họ thực sự thương yêu em.”

“Thật lòng thương yêu tôi?”

Ngọc Ngân cười lạnh:

“Đó là trước kia, khi Phong Thanh vẫn chưa quay về? Bọn họ xem tôi là thế thân của Phong Thanh, dựa theo thói quen và tính cách của Phong Thanh, trong lòng bọn họ, tôi chẳng qua chỉ là tâm hồn dùng để an ủi nỗi đau mất đi con gái ruột của bọn họ, là thế thân của Phong Thanh, ngoại trừ điều này, tôi còn có thể là gì chứ? Trong lòng bọn họ, tôi còn là cái gì?”

Cố Duyên đứng dậy, đi đến trước mặt cô ta, nói:

“Nếu như thực sự là vậy, khi biết cô vẫn còn sống, họ sẽ không vui như vậy, sẽ không toàn tâm toàn ý chăm sóc cô, chấp nhận cô như vậy. Họ hoàn toàn có thể không có bất kỳ quan hệ gì với cô, nhưng họ không hề làm vậy, họ đối xử với tôi và cô như nhau. Còn hôn nhân của tôi và Ngự Tứ, đó là vì mọi người đều tưởng rằng cô đã chết mới kết hôn, không phải hiện tại.”

Ngọc Ngân không nói gì, cụp mắt, nước mắt rơi lã chã xuống sàn nhà.

Cô ta không lên tiếng, không ai biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì, không ai biết nên nói câu gì tiếp theo, bởi vì sợ sẽ làm cô ta tổn thương.

Một lúc lâu sau, cô ta mới đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Ngự Tứ, hỏi:

"Vậy anh nói cho em biết, anh rất yêu cô ta sao?"

Trong lòng Cố Duyên căng thẳng, nhìn Ngự Tứ.

Ngự Tứ nghiêng mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, trả lời dứt khoát:

"Rất yêu."

Ngọc Ngân gật đầu, dùng tay lau nước mắt trên mặt, xoay người chạy lên tầng.

Trong lòng Cố Duyên cảm động, nhưng lại không có cách nào vì cảm động mà yên lòng, Ngọc Ngân đau lòng khiến người ta xoắn xuýt, cô ngẩng đầu nhìn Ngự Tứ, Ngự Tứ chỉ vỗ lên vai cô ý muốn trấn an.

Lăng Tiêm Hà đi đến, nhìn hướng Ngọc Ngân rời đi, lo lắng nói:

"Ngự Tứ, con lên xem Ngọc Ngân đi."

"Vâng."

Ngự Tứ buông Cố Duyên ra, đi lên tầng.

"Tinh Nhi…"

Lăng Tiêm Hà cũng lo lắng cho Cố Duyên, cẩn thận nắm tay cô.

"Mẹ, con không sao."

Cố Duyên nắm lại tay bà ngồi lên sofa, mặc dù trong lòng rất loạn nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, cô không muốn để mọi người đang lo lắng cho Ngọc Ngân lại còn phải lo lắng cho cô.

Phong Hách thở dài, nói:

"Muốn xử lý công bằng mọi chuyện quả thật quá khó rồi, hai ta đã cố gắng hết sức nghĩ xem đối tốt với Ngọc Ngân thế nào, nhưng cuối cùng vẫn bị nó nói bọn ta thiên vị, thực sự không nghĩ tới mọi chuyện lại trở nên như vậy."

"Ông à, ông còn không hiểu sao? Thứ nó muốn là Ngự Tứ?"

"Đáng tiếc Ngự Tứ chỉ có một."

Phong Hách nói xong thì im lặng, cô đang nghĩ mình trở về rốt cuộc là đúng hay sai? Nhưng muốn cô chắp tay đưa Ngự Tứ cho Ngọc Ngân, cô căn bản không làm được, đặc biệt là khi nghe thấy câu sau của Ngự Tứ.

Đúng vậy, vì sao Ngự Tứ chỉ có một?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Quay về bên cô ấy đi

Khi Ngự Tứ vào phòng của Ngọc Ngân, cô đã không còn khóc nữa, khóe mắt ửng đỏ ngồi trên sofa.

Ngự Tứ đi đến ngồi đối diện với Ngọc Ngân, im lặng, nhất thời không biết nên nói gì an ủi cô mới thích hợp. Ngọc Ngân liếc nhìn anh cười nhạt:

"Anh đang làm gì vậy? Sợ tôi nhảy lầu sao? Yên tâm đi, lúc nhỏ cuộc sống đau khổ như vậy cũng trải qua rồi, giờ trưởng thành rồi, còn có gì chưa trải qua đâu?"

Cô ta dừng một chút, nói:

“Anh có biết lúc nhỏ tôi đã trải qua thế nào không? Mẹ tôi dẫn theo tôi tái hôn, người cha kế ngày nào cũng đánh mắng tôi, nhưng lại vô cùng cưng chiều đứa con của ông ta. Hai đứa bé đó kiêu căng ngang ngược, vô cùng độc ác, mỗi lần cha dượng tôi đánh tôi chúng đều đứng cạnh đổ thêm dầu vào lửa, chỉ lo cha dượng không đánh chết tôi. Năm mười tuổi có một lần, con gái của ông ta chửi tôi là đồ con hoang, tôi tức giận đẩy cô ta từ tầng bảy xuống, cô ta ngã chết.”

Ngọc Ngân nghe thấy tiếng hít thở của Ngự Tứ, liếc nhìn anh:

“Không phải anh từng nói, người đáng chết nên chết sao?”

“Ngọc Ngân…”

Ngọc Ngân cắt đứt lời anh, tiếp tục nói:

“Sau đó cha dượng tôi đánh tôi thừa sống thiếu chết, sau đó có một người hàng xóm đến ngăn ông ta lại, nói với ông ta tôi khá giống với con gái của một người nhà giàu, mà vừa hay người giàu có kia đang tìm một người con gái như vậy. Cha dượng tôi liền bán tôi cho nhà họ Phong, cầm một khoản tiền lớn chuyển đi nơi khác. Trong ấn tượng của tôi, một đứa bé bị bán đi đều rất bi thảm, có thế nào cũng không ngờ nhà họ Phong lại là gia đình giàu có như vậy, càng không ngờ người nhà họ Phong lại đối xử với tôi tốt như vậy.”

“Vậy nên, em phải sống thật tốt, đừng phụ lòng cưng chiều thương yêu của họ đối với em.”

Ngự Tứ dịu dàng nói.

Ngọc Ngân lại đột nhiên cười nhạt:

“Ngự Tứ, anh nhầm rồi, từ khi bắt đầu, họ đã xem tôi là thế thân của Phong Thanh, cưng chiều tôi, thương yêu tôi, mang tôi về nhà cũng là để có thể chữa khỏi bệnh cho bà Phong. Anh tưởng rằng bao năm qua tôi sống rất hạnh phúc, rất thoải mái sao? Để có thể khiến cho bọn họ vui vẻ, giữ chắc vị trí cô chủ nhà họ Phong, tôi ép buộc bản thân mình thay đổi thói quen sống, tính cách và sở thích của mình, thậm chí còn lén phẫu thuật thẩm mỹ ở nước ngoài, chính là để giống cô ta thêm một chút.”

Ngự Tứ cười khổ trong lòng, chẳng trách lúc trước khi nhìn thấy Ngọc Ngân ở nhà họ Phong, anh lại không chút nghi ngờ thân phận của cô ta!

Trước đây khi lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Ngân khi anh đến dự tiệc mà Phong Hách tổ chức cho Ngọc Ngân, Ngọc Ngân vui vẻ nhào về phía anh, ôm lấy anh gọi anh Phong Tùy, rất giống với Phong Thanh năm đó. Sau đó, không chút thấp thỏm nhớ mong, chuyện đương nhiên đó là… hai người yêu nhau.

“Thực ra tôi biết, người anh thích là Phong Thanh, nhưng tôi không quan tâm, tôi tin rằng cả đời này sẽ diễn tròn vai diễn Phong Thanh này. Khi tôi có được tất cả, nhưng… cô ta lại trở về. Cô ta cứu tôi, cho tôi hy vọng, nhưng lại cướp đi mọi thứ của tôi, bao gồm cả tình yêu tôi không buông bỏ được, anh nói xem tôi nên cảm ơn cô ta hay nên hận cô ta đây?”

Ngọc Ngân nhìn anh, đáy mắt hiện lên sự đau khổ tột cùng.

Ngự Tứ cụp mắt, một lúc sau mới nói:

“Duyên Duyên là người lương thiện, cô ấy không muốn tổn thương em, lúc đầu lấy anh cũng không phải là chủ ý của cô ấy, hy vọng em đừng hận, đừng oán cô ấy.”

“Vậy tôi nên hận ai? Hận anh bạc tình phụ lòng tôi sao?”

“Anh rất thông cảm với cảnh ngộ của em, cũng rất đau lòng cho em, hy vọng em có thể sống tốt, nhưng những thứ này không phải là yêu, anh và Duyên Duyên sẽ không chia tay.”

Ngọc Ngân kích động hét lên:

“Là vì cô ta là con gái ruột là Phong Hách sao? Là vì xuất thân của cô cao quý hơn tôi sao, cô ta lương thiện hơn tôi, cô ta…”

Ngự Tứ nhìn cô ta chằm chằm, lắc đầu:

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

“Không có lý do, chỉ là yêu cô ấy, bất giác yêu cô ấy.”

Ngọc Ngân hít sâu một hơi, quay mặt sang chỗ khác:

“Anh đi đi, quay về bên người anh yêu đi.”

“Chỉ cần em bằng lòng, sẽ có một ngày em sẽ gặp được người tốt hơn anh, một người toàn tâm toàn ý sống vì em.”

Ngự Tứ đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ của cô.

Cố Duyên ngồi trong phòng ngủ nín thở nghe động tĩnh bên ngoài, nghe thấy bước chân của Ngự Tứ thì lập tức đứng dậy, Ngự Tứ đi vào, bộ dáng không biết làm thế nào.

Anh ngồi xuống bên cạnh Cố Duyên, thuận thế kéo cô ngồi lên ghế, không nói lời nào.

Cố Duyên rót nước cho anh, cẩn thận hỏi:

"Ngọc Ngân sao rồi?"

Thực ra khi nhìn thấy vẻ mặt của Ngự Tứ, cô đã có thể đoán được Ngọc Ngân nhất định không ổn lắm, trong lòng cô lại càng thắt chặt lại.

Ngự Tứ cầm tay cô, nhẹ nhàng nói:

"Cho cô ấy thêm chút thời gian, sẽ nghĩ thông suốt thôi."

Cố Duyên gật đầu, chỉ có thể đợi xem sao.

Ngự Tứ bất đắc dĩ cười, lắc đầu:

"Đây chính là chỗ khác nhau giữa em và Ngọc Ngân, cô ấy không thích mình chịu ấm ức để toại nguyện cho người khác. Ấm ức cầu toàn… không phải là phẩm chất tốt, đặc biệt là trong tình cảm, nhớ rõ chưa?"

Cố Duyên gật đầu, cô biết Ngự Tứ đang nói đến chuyện bỏ đi ngày hôm nay của cô.

"Ngọc Ngân nhất định sẽ rất đau lòng."

Trong lòng Cố Duyên dâng lên sự đồng cảm, cảm giác mất đi người mình yêu, cô đã trải qua không chỉ một lần, cũng rất hiểu nỗi đau này.

Ngự Tứ cười cười:

"Đây chính là nguyên nhân vì sao mấy ngày nay anh không dám rời khỏi cô ấy."

"Em hiểu."

Cố Duyên nhìn anh, khuôn mặt nghiêm túc.

Biết là tốt, hiểu được là tốt rồi, Ngự Tứ nhìn thẳng vào mắt cô, yên lòng.

Rạng sáng hôm sau, Cố Duyên đang làm bữa sáng cùng chị Trần ở dưới tầng, Lăng Tiêm Hà và Phong Hách xuống tầng, Ngự Tứ cũng đi xuống, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Ngọc Ngân đâu.

Lăng Tiêm Hà nhìn xung quanh, hỏi chị Trần:

"Ngọc Ngân đâu? Vẫn chưa dậy sao?"

"Vẫn chưa."

Chị Trần đáp.

Lăng Tiêm Hà suy nghĩ một hồi, nói với Ngự Tứ:

"Ngự Tứ, con lên xem Ngọc Ngân, thuận tiện gọi nó xuống ăn sáng."

Ngự Tứ gật đầu, vừa muốn lên tầng, bóng dáng của Ngọc Ngân đã xuất hiện, cô ta đứng trên tầng hai, gương mặt mang theo ý cười, một chút dấu hiệu tức giận cùng hiu quạnh cũng không có.

Trong lòng mọi người đều căng thẳng, im lặng nhìn chằm chằm vào Ngọc Ngân, đợi hành động cùng lời nói tiếp theo khi cô ta đi xuống. Trong tưởng tượng của mọi người, chắc hẳn cô sẽ giận dữ, đau lòng, cực đoan… giống như hôm qua.

"Ngọc Ngân…"

Lăng Tiêm Hà cẩn thận mở miệng gọi.

"Mẹ, buổi sáng tốt lành."

Ngọc Ngân chào, lập tức liếc nhìn mọi người:

"Cả nhà buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành."

Lăng Tiêm Hà bước lên đón, kéo cô quan tâm hỏi:

"Con không sao chứ?"

Ngọc Ngân lắc đầu, cùng cô đi xuống tầng, mỉm cười đứng trước mặt mọi người:

"Con không sao rồi, cũng nghĩ thông suốt rồi, Ngự Tứ nói đúng, tình yêu không thể cưỡng cầu, con lựa chọn từ bỏ, còn có…"

Cô áy náy nhìn Phong Hách và Lăng Tiêm Hà, nói:

"Cha, mẹ, hôm qua con quá kích động, nói những lời không nên nói, con xin lỗi."

Lăng Tiêm Hà vô cùng vui vẻ, kéo tay cô gật đầu:

"Không sao, cha mẹ sẽ không trách con, chỉ cần con có thể vui vẻ, cha mẹ cũng vui rồi."

"Cảm ơn mẹ."

Ngọc Ngân nói xong lại đi đến trước mặt Cố Duyên:

"Tinh Nhi, là tôi cô cứu tôi khỏi tầng hầm, cảm ơn cô, chúc cô và Ngự Tứ hạnh phúc."

Cố Duyên nhìn nụ cười trên khuôn mặt Ngọc Ngân, trong lòng có cảm giác không sao thích ứng được, Ngọc Ngân như vậy quá xa lạ, trái ngược với lời đồn.

"Sao vậy? Cô đang giận tôi sao?"

Ngọc Ngân nhìn cô chằm chằm, chậm rãi hỏi cô.

Cố Duyên vội vàng lắc đầu:

"Không, không có."

"Nếu không sao, chúng ta mau chóng ăn sáng đi."

Phong Hách cười gọi mọi người cùng vào phòng ăn, ngồi xuống:

"Gia đình hòa thuận, mọi chuyện đều vui vẻ, hy vọng Ngọc Ngân và Thanh Nhi có thể sống chung với nhau giống như chị em ruột."

"Cha, con biết rồi."

Ngọc Ngân ngoan ngoãn đồng ý, Cố Duyên cũng gật đầu theo.

Sự hòa thuận bao quanh bàn ăn, Lăng Tiêm Hà không ngừng gắp thức ăn cho Cố Duyên và Ngọc Ngân, Cố Duyên không có khẩu vị, tùy ý ăn vài miếng thì để bát đũa xuống chuẩn bị rời chỗ.

Ngự Tứ đột nhiên nói với Phong Hách và Lăng Tiêm Hà:

"Cha mẹ, nếu Ngọc Ngân đã không sao rồi, con và Duyên Duyên cũng nên chuyển đi."

"Ồ… Định chuyển đi đâu?"

Phong Hách hỏi.

Tuy ông rất muốn Cố Duyên và Ngự Tứ tiếp tục ở lại nhà họ Phong, nhưng còn có Ngọc Ngân, hơn nữa tình cảm của Ngọc Ngân đối với Ngự Tứ sâu đậm như vậy, ở cùng một chỗ quả thực không thích hợp, ông chỉ đành để hai người họ chuyển đi.

Ngự Tứ kéo tay Cố Duyên, cười nói:

"Hình như em vẫn chưa nói cho anh biết em muốn ở đâu."

Cố Duyên hơi ngớ ra, tối qua quả thực Ngự Tứ có hỏi cô muốn ở biệt thự Hải Sơn hay biệt thự Nguy Hùng, nhưng cô vẫn chưa trả lời anh. Lúc này đột

nhiên hỏi, cô nhất thời lúng túng.

Kỳ thực chỉ cần ở cùng Ngự Tứ, ở đâu cũng được, cô lắc đầu:

"Em không sao, ở đâu cũng vậy."

Phong Hách cười nói:

"Vậy thì ở biệt thự Nguy Hùng đi, cách nơi này khá gần, sau này có thời gian rảnh thì về ăn cơm, trò chuyện với mẹ con và Ngọc Ngân."

Lăng Tiêm Hà nói:

"Nhưng hình như giao thông ở Ngọc Hồ không được thuận tiện, bầu không khí cũng không tốt, nhưng dù sao cũng gần nội thành."

"Giao thông không phải là vấn đề, thêm một hai tài xế là được rồi."

Cố Duyên đưa ra kết luận:

"Vậy biệt thự Nguy Hùng đi, cha nói đúng, gần nhà."

"Vậy cứ quyết định vậy đi."

Ngự Tứ buông tay cô ra, tiếp tục ăn sáng.

Nghe mọi người bàn bạc nhà ở, trong lòng Ngọc Ngân vô cùng khó chịu, đó là nhà mới của Ngự Tứ và Cố Duyên, nhưng cô ta chỉ có thể cố giả bộ bình tĩnh, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cố Duyên và Ngự Tứ đi rồi, Lăng Tiêm Hà nói với Ngọc Ngân:

"Ngọc Ngân, hôm nay có bận gì không? Không bận thì đi uống trà với mẹ."

Ngọc Ngân không chút nghĩ ngợi từ chối:

"Mẹ, hôm nay con không muốn ra ngoài."

Uống trà cùng với một bà già thì có gì thú vị? Cô ta biết Lăng Tiêm Hà muốn mượn cơ hội này giới thiệu bạn trai cho cô ta, nhưng với cô ta mà nói có người đàn ông nào có thể hoàn mỹ, giàu có như Ngự Tứ được, cô ta không muốn!

Ngọc Ngân nói xong, mỉm cười nhìn hai người rồi xoay người ra khỏi phòng ăn.

Lăng Tiêm Hà bị cô ta từ chối thì không nói được câu nào, Phong Hách vỗ lên tay bà, ý bảo bà đừng vội, cứ từ từ.

Hôm Ngự Tứ và Cố Duyên chuyển đến biệt thự Nguy Hùng, Phong Hách, Lăng Tiêm Hà và Ngọc Ngân cùng đưa hai người họ qua đó.

Mặc dù biệt thự Nguy Hùng gần nội thành, nhưng trang trí lộng lẫy, diện tích rộng, cũng rất ổn.

Đứng ở cửa chính, Cố Duyên ngước nhìn căn nhà đồ sộ trước mắt, trong lòng có chút cảm động: Đây là nhà mới của cô và Ngự Tứ, là nơi bắt đầu một cuộc sống mới của cô và Ngự Tứ.

Sau này không phải trải qua những ngày dầu sôi lửa bỏng giống như trước kia khi ở nhà họ Ngự nữa, không có bà hai và Dung Kim làm khó dễ, không có đám người làm coi thường người khác nữa, cuối cùng cũng đợi được ngày sau cơn mưa trời lại sáng này.

Ngự Tứ đi đến, ôm cô:

"Tuy rằng không so được với biệt thự ở biển, nhưng cũng có đầy đủ mọi thứ, cái gì cần có đều có đủ cả."

"Mọi thứ có hay không không quan trọng, có hai chúng ta là được rồi."

Cố Duyên không quan tâm cười nói.

Mọi người cùng nhau vào nhà, Linh Lung đi ra nghênh đón từ phòng bếp, Cố Duyên mừng rỡ không thôi, không thể tin được gọi một tiếng:

"Linh Lung?"

Linh Lung cười híp mắt nói:

"Chào bà chủ, chào mợ hai, tôi đã chuẩn bị bánh trôi cho mọi người, mau ăn đi."

“Được rồi, ăn bánh trôi đi, sau này cả nhà đoàn viên, bình an.”

Phong Hách dẫn đầu theo Linh Lung vào phòng ăn.

Ngự Tứ thấy Cố Duyên ngạc nhiên, mỉm cười nói với cô:

“Anh thấy em và Linh Lung hay nói chuyện với nhau, hơn nữa Linh Lung nhanh nhẹn, lòng dạ lương thiện, nên bảo cô ấy qua đây quản lý mọi chuyện lớn nhỏ ở đây.”

“Cảm ơn anh.”

Cố Duyên cảm động với sự chu đáo của anh.

Ăn bánh trôi xong, Phong Hách và Lăng Tiêm Hà dẫn Ngọc Ngân chuẩn bị rời đi, khi lên xe, Ngọc Ngân cười ha hả hỏi:

“Sau này khi tôi chán có thể qua đây chơi chứ, hai người sẽ hoan nghênh chứ?”

Cố Duyên cũng cười:

“Đương nhiên rất hoan nghênh rồi.”

“Ngự Tứ, còn anh?”

Ngọc Ngân lại quay sang hỏi Ngự Tứ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Khó chịu chỗ nào_

Ngự Tứ gật đầu:

“Lúc nào cũng hoan nghênh.”

Ngọc Ngân và cha mẹ đi rồi, Ngự Tứ cũng nói có việc ra ngoài, Cố Duyên dọn dẹp phòng xong, bắt đầu đi tham quan xung quanh, một buổi chiều cứ vậy trôi qua.

Cô ăn tối một mình, khoảng thời gian này Ngự Tứ rất bận, chăm sóc Ngọc Ngân đã lãng phí không ít thời gian của anh, cô có thể hiểu được, cho nên không hề trách anh không về ăn cơm cùng cô.

Mấy giờ Ngự Tứ trở về cô cũng không biết, khi về đến nhà cô đã ngủ rồi, trong lúc mơ hồ cảm thấy có người chui vào trong chăn, ôm lấy cô, hôn cô, cẩn thận dịu dàng.

Đã lâu không được anh ôm như vậy, vậy nên vô cùng mẫn cảm với hơi thở của anh, tiếp xúc không lâu thì tỉnh lại.

Cô bỗng dưng mở to hai mắt, dưới ánh đèn mập mờ, cô không nhìn rõ được mặt anh, nhưng lại có thể xác định được đó chắc chắn là anh.

“Ngự Tứ…”

Cô gọi.

“Ừm.”

Ngự Tứ áy náy cười:

“Đánh thức em dậy rồi.”

“Anh về rồi sao.”

Cố Duyên ngồi dậy, đưa tay bật đèn, ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng. Cô dụi mắt, nhìn mái tóc vẫn còn chưa khô của Ngự Tứ. Ngượng ngùng cười:

“Anh về lúc nào vậy? Sao em không biết.”

“Sợ quấy rầy em, anh tắm ở phòng bên cạnh, không ngờ vẫn đánh thức em dậy.”

“Không sao.”

Cố Duyên nhìn đồng hồ trên tường, đã hai giờ rồi, vì vậy hỏi:

“Anh có đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

Đàn ông đi xã giao đều là uống rượu không ăn, cô lo Ngự Tứ sẽ đói.

“Không đói.”

Ngự Tứ lắc đầu.

Đói cũng đói rồi, nhưng lúc này anh muốn ăn cô.

Anh ôm cô vào chăn, lâu không ôm cô rồi, vừa rồi khi đi xã giao với khách hàng, trái tim anh chỉ đặt ở nhà, khó khăn lắm mới lật bài chuyện của Ngọc Ngân, khó khăn lắm mới còn lại anh và cô, nhưng ngày đầu tiên hai người chuyển đến nhà mới, anh lại không ở bên cạnh cô.

“Ở nhà một mình có sợ không? Có buồn không?”

Anh hỏi.

“Không sợ, có hơi buồn, nhưng em có thể thích ứng được, đi xung quanh nhà cả một buổi chiều.”

“Thế nào? Có thích không?”

“Thích, anh cũng biết, em trước giờ không quá quan tâm đến vật chất.”

Ngự Tứ cúi đầu hôn cô, anh thích Cố Duyên như vậy!

Cố Duyên không hề buồn ngủ, hơi tách khỏi anh, hỏi:

“Công việc thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi.”

Anh không đợi được ham muốn với cô.

Cố Duyên lại đang mải nghĩ đến công việc của anh, thực ra cô căn bản không cần phải lo lắng chuyện công việc của anh, Thụy Cảnh, Tần Thị và Phong Thị đã hợp thành một liên minh lớn, sẽ không có ai sụp đổ.

Ngự Tứ hôn cô, dùng miệng chặn lại lời nói tiếp theo của cô, anh rất mạnh mẽ, Cố Duyên lập tức bị anh thu phục.

Có lẽ là vì đã lâu không thân mật với anh, cũng có thể là vì Ngọc Ngân đã trở thành khúc mắc trong lòng cô, với anh, trong lòng cô đã có suy nghĩ muốn chống cự.

Trong nháy mắt anh xoa lên tay cô, cô đột nhiên toàn thân cứng đờ, bỗng đẩy anh ra.

Ngự Tứ bị cô dọa sợ, hơi chống đầu lên hỏi:

“Sao vậy?”

Đèn vẫn sáng, Ngự Tứ có thể nhìn rõ được sự mất tự nhiên trên mặt cô, nhưng anh không biết vì sao, dù sao thì hai người bọn họ cũng đã không phải lần đầu với nhau rồi.

“Em...”

Lồng ngực Cố Duyên phập phồng, có chút gấp gáp:

“Em hơi khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?”

Vẻ mặt của Ngự Tứ trở nên nghiêm túc, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Trong lòng Cố Duyên khổ sở, cô cũng không biết mình khó chịu chỗ nào, có lẽ là khó chịu trong lòng, nhắm mắt lại đều là hình ảnh khi anh và Ngọc Ngân ở bên nhau, là bộ dạng kích động của anh khi nghe tin Ngọc Ngân vẫn còn sống.

Cô biết bản thân không nên quá gò bó anh, dù sao anh cũng đã chọn cô, hơn nữa còn thừa nhận người anh yêu là cô.

"Khó chịu ở đâu?"

Ngự Tứ tiếp tục hỏi.

"Không có..."

Cô lắc đầu:

"Thực sự không có..."

"Chỉ là không muốn, phải không?"

Anh hỏi.

Cố Duyên gật đầu, cô không muốn lừa gạt anh, cũng không muốn bị anh truy xét thêm nữa.

Điều cô không ngờ đến chính là Ngự Tứ lại buông cô ra, nằm sang bên cạnh. Cô nín thở, nghe thấy tiếng hít sâu của anh, trong lòng có chút tủi thân, cũng có chút áy náy...

Cô tủi thân là vì có quá nhiều người phụ nữ bên cạnh anh, người này đi lại có người khác đến, mỗi lần khi cô cho rằng sau cơn mưa trời lại sáng, yên ổn một thời gian, đột nhiên lại xảy ra biến cố lớn, thay đổi tất cả.

Cô không biết có thể duy trì được sự yên bình lúc này được bao lâu, cũng không hề chắc chắn.

"Có phải em cảm thấy chuyện của anh và Ngọc Ngân vẫn chưa kết thúc?"

Hai tay Ngự Tứ gối ra sau đầu, nhìn lên trần nhà, im lặng hỏi.

Cố Duyên không trả lời, bởi vì không biết nên trả lời thế nào, trong lòng rất hối hận vì sao lại phá hỏng bầu không khí vốn đang hòa hợp này.

Bọn họ là vợ chồng, an giấc trong hơi thở của nhau, như vậy không tốt sao?

Ngự Tứ nghiêng mặt nhìn cô, cô cụp mắt, xê dịch nằm gần anh, ôm lấy anh, vùi mặt vào trong khuỷu tay anh. Lần này đổi lại cô ôm lấy anh, dịu dàng chậm rãi.

Cô rất ít khi chủ động như vậy, vậy nên hành động này không được lưu loát, nhưng những nơi mà bàn tay cô chạm đến vẫn có thể khiến anh có chút rung động, khơi dậy nhu cầu vốn có nhất của anh.

Anh đột nhiên cầm lấy tay cô, giọng điệu vẫn mang theo sự hờ hững:

"Anh và Ngọc Ngân đã là quá khứ rồi, căng thẳng vì cô ấy, quan tâm cô ấy đều là vì cô ấy vì anh mới bị Dao Trụ giam giữ, anh có trách nhiệm giúp cô ấy khôi phục lại như trước đây."

"Em biết."

Cố Duyên gật đầu, anh đã từng nói rồi.

"Em chỉ biết, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không chịu tin tưởng."

"Em..."

Cố Duyên không nói được nữa.

Ngự Tứ không biết làm sao, trước đây là vì Dao Trụ, Cố Duyên cũng chống cự anh như vậy, khó khăn lắm mới bị anh dẫn dắt lại bình thường, bây giờ lại vì Ngọc Ngân. Anh phát hiện Cố Duyên mắc bệnh ưa sạch sẽ rất nghiêm trọng trong tình yêu, người như vậy rất tốt, nhưng cũng rất đáng sợ.

"Em cũng có quá khứ, từng có Phong Thanh, từng có Lam Ba, nhưng anh chưa từng có tâm lý chống cự lại em."

"Em khác anh, em và bọn họ chưa từng xảy ra quan hệ."

Cố Duyên phản bác lại.

Ngự Tứ ngừng lại, lập tức lửa giận cũng tăng theo:

"Nhưng đến giờ em vẫn còn yêu Phong Thanh!"

“Em... em không có!”

Cố Duyên quay mặt sang chỗ khác, nhưng giọng điệu rõ ràng có chút hòa dịu.

Vẫn còn yêu Phong Thanh? Cô vẫn còn yêu Phong Thanh sao? Đã lâu không dám nghĩ đến chuyện này, cũng không dám nghĩ đến Phong Thanh.

“Em nói dối.”

Cố Duyên rơi nước mắt, không biết là vì sự bức bách của Ngự Tứ hay là vì tình yêu trớ trêu không dứt được với Phong Thanh.

Ngự Tứ dùng một tay sờ lên mặt cô, yên lặng nhìn cô, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Anh trước giờ chưa từng yêu cầu em phải lập tức buông bỏ anh ta, quên anh ta. Mà chỉ dẫn dắt từng chút một, cho em đủ thời gian, vì anh tin chỉ cần em có quyết tâm quên đi anh ta thì nhất định có thể làm được.”

“Nếu như Phong Thanh không phải anh ruột của em, anh vẫn sẽ cho rằng như vậy sao?”

Cô nở nụ cười chua xót.

Ngự Tứ ngơ người, đúng vậy, nếu Phong Thanh không phải anh trai ruột của Cố Duyên, anh còn có thể tin cô, tiếp tục chinh phục cô hay không? Nói cho cùng, anh vẫn phải cảm ơn ông trời tạo hóa trêu ngươi, để Phong Thanh trở thành anh trai ruột của Cố Duyên.

“Tuy Ngọc Ngân không phải là em gái ruột của anh, nhưng lại là người phụ nữ mà cả đời này anh sẽ không yêu lại, bởi vì anh đã trao hết tình yêu cho em rồi. Nếu như em cảm thấy rời xa cô ấy vẫn chưa đủ xa, vậy chúng ta tiếp tục chuyển nhà, chuyển đến một nơi mà Ngọc Ngân không đến được.”

“Không cần đâu.”

Cố Duyên lau nước mắt trên mặt:

“Dù sao em cũng đã quen rồi.”

“Em quen cái gì?”

“Quen với việc bên cạnh anh luôn có đủ loại phụ nữ.”

Ngự Tứ cảm giác máu toàn thân đang xông lên đỉnh đầu, khó khăn lắm mới xoa dịu được sự tức giận, lại tiếp tục dâng lên:

“Nếu quen rồi thì khi anh và em ở bên nhau sao lại có phản ứng như vậy, mà không phải khó chịu chống cự, người phụ nữ nói một đằng trong lòng lại nghĩ một nẻo.”

Cố Duyên không nói lại được.

“Sao không nói gì nữa?”

“Nói không lại anh.”

“Chột dạ rồi?”

“Ngự Tứ, anh phải bức em đến phát điên sao?”

Cố Duyên đột nhiên ngồi dậy, nhìn anh chằm chằm, thở gấp nói to:

“Em chính là người lòng dạ hẹp hòi như vậy! Là người khó ưa thì sao? Trước kia em chỉ ăn cơm với một người đàn ông thân thiết, anh tức giận đến phát điên. Dựa vào cái gì muốn em phải khoan dung độ lượng nhìn anh và Ngọc Ngân lúc nào cũng như hình với bóng như vậy, độ lượng nhìn anh ở bên Ngọc Ngân cả một ngày rồi lại về ôm em, hôn em, em không phải là búp bê vải không có cảm giác không có tình cảm!”

Xả giận xong, Cố Duyên chợt cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, mặc dù đã hơn nửa đêm, hơn nữa lại là ngày đầu tiên chuyển đến nhà mới, cãi nhau không được thích hợp, nhưng cô thực sự không nhịn được nữa.

Vẫn luôn ngấm ngầm chịu đựng, không có nghĩa là cô không để ý.

Ngự Tứ nhìn cô vì tức giận mà gương mặt đỏ bừng, cười khổ trong lòng, đây là đang làm gì vậy? Ban đêm đang yên đang lành, hai người lại tức giận cãi nhau.

Anh lại ôm Cố Duyên chui vào chăn, khuôn mặt đẹp trai dính sát vào gò má của cô:

“Ầm ĩ đủ chưa? Đủ rồi thì mau đi ngủ đi.”

Cố Duyên quay mặt sang chỗ khác, không để ý đến anh.

Mỗi lần cãi nhau đều là anh tức giận trước, rồi lại thỏa hiệp trước, Ngự Tứ đã sớm quen rồi. Đợi Cố Duyên thỏa hiệp gần như không có khả năng, cho nên lần này cũng giống vậy, anh ôm lấy mặt cô, nghiêm túc nói:

"Anh không cần em phải quen, anh bảo đảm với em sau này bên cạnh anh ngoài em ra, sẽ không có bất kỳ người phụ nữ nào khác, có được không?"

Cố Duyên quay đầu nhìn anh, nhìn thấy sự chân thành và nghiêm túc trên gương mặt anh, lại có chút ngượng ngùng, cô lẩm bẩm:

"Thực ra em cũng không phải người ngang ngược như vậy."

"Anh thích em ngang ngược, cũng nên ngang ngược với chuyện này."

Ngự Tứ gật đầu.

Ngang ngược có nghĩa là yêu, là để ý, anh muốn cô là một người như vậy.

"Được rồi, tức giận xong rồi, ầm ĩ cũng ầm ĩ đủ rồi, có phải có thể..."

Khuôn mặt Ngự Tứ đến sát khuôn mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ.

Cố Duyên nhắm mắt, anh liền hôn sâu.

Cuối cùng cô không run rẩy nữa, điểm này đã có tiến bộ, anh rất hài lòng.

"Em có thể ôm anh."

Anh nắm tay cô đặt lên lưng mình, Cố Duyên nhẹ ôm lấy anh, dính chặt lên người anh.

"Em yêu, em vẫn chưa thả lỏng."

Ngự Tứ hơi lui ra sau, bàn tay chui vào bên trong quần áo của cô, dịu dàng vuốt ve từ trên xuống.

Bàn tay của anh giống như có điện vậy, vừa mới chạm vào làn da trơn nhẵn kia, Cố Duyên lập tức rung động, lập tức thả lỏng bản thân.

Có lẽ là vì vừa mới phát tiết hết mọi ấm ức và không vui trong lòng, nghe được sự nghiêm túc hứa hẹn của anh, cô yên tâm hơn được một chút. Cho nên rất nhanh đã vào trạng thái, đắm chìm cùng anh trong ham muốn.

Cố Duyên không quen ở nhà, cuối cùng vẫn đến Phong Thị làm việc, buổi sáng ngày đầu tiên đi làm, Ngự Tứ đứng dựa ở cửa nhìn cô thử quần áo trước gương, thử hết cái này đến cái khác vẫn không tìm được bộ nào phù hợp.

Cô thử hết một lượt xong còn lẩm bẩm:

"Béo lên rồi, không có quần áo để mặc."

"Là ai nuôi em béo lên?"

Ngự Tứ liếc nhìn cô.

"Anh."

Cố Duyên có chút oán hận nói.

Thời gian ở chung với Ngự Tứ, Ngự Tứ luôn nghĩ cách tìm đầu bếp nấu cho cô ăn, bây giờ mới chưa đầy một tuần đã có thể cảm thấy béo lên rồi.

"Không định cảm ơn sao?"

Ngự Tứ nhíu mày.

Cố Duyên không nói gì, cô hận còn không kịp, còn yêu cầu cô cảm ơn? Cô bỏ quần áo xuống, nhìn anh:

"Ngự Tứ, anh muốn nói gì cứ nói thẳng đi."

Ngự Tứ dùng tay xoa chóp mũi:

"Em muốn đến Phong Thị làm việc."

“Đúng vậy.”

“Em suy nghĩ cho kỹ, hiện giờ em đang là người của ai?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Thêm lần nữa

“Anh có ý gì?”

“Ý anh chính là... em giờ là người của anh, cũng là anh nuôi em béo lên, cho dù em có muốn đi làm cũng nên đến công ty anh làm, giúp anh kiếm tiền, như vậy anh mới có thể nuôi em béo hơn được nữa, không phải sao?”

Thì ra là ý này, Cố Duyên lại không nói. Cô không cho rằng mình làm ở đâu có thể giúp người kia kiếm tiền, với năng lực làm việc của cô cũng có thể làm trợ lý, xử lý tài liệu. Cô quyết định đi làm, là vì không quen ở nhà cả ngày ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, muốn bản thân mình có thể bình thường một chút.

“Em không muốn béo thêm nữa.”

Cô nói.

Ngự Tứ đi đến, cánh tay ôm chặt lấy eo cô, mỉm cười:

“Không béo chút nào cả, anh còn muốn nuôi béo thêm chút nữa.”

“Đừng làm loạn, anh không đi làm sao?”

Cố Duyên cười đẩy anh ra:

“Anh không đi làm nhưng em phải đi làm, em không muốn ngày đầu tiên đi làm đã đến muộn.”

“Bà xã, anh rất tha thiết mời em thêm một lần nữa, đến công ty anh làm việc, làm việc bên cạnh anh, ông xã bảo kê cho em.”

“Không muốn.”

“Tại sao?”

“Anh chưa từng nghe sao? Duy trì khoảng cách phù hợp, chúng ta ngày đêm ở cạnh nhau như vậy, không đến mấy ngày cả hai sẽ nhìn nhau đến phát chán.”

Cố Duyên mặc quần áo xong, cầm túi xách:

“Quan trọng đó là, em không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng vụng về của em.”

Cố Duyên thừa nhận năng lực công việc của mình không tốt, đặc biệt là khi so sánh với phương pháp kinh doanh mạnh mẽ của Ngự Tứ, vậy nên không làm chung với nhau vẫn tốt hơn.

Cố Duyên nói xong đi ra cửa, Ngự Tứ theo sát phía sau:

“Em yên tâm đi, anh đã nhìn em gần một năm rồi, vẫn chưa có cảm giác chán ghét, sau này nhất định cũng sẽ không có. Hơn nữa... anh muốn xem bộ dạng vụng về của em sẽ như thế nào.”

Ngự Tứ nở nụ cười kỳ lạ.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Duyên ở trong mắt anh vẫn luôn hoạt bát đáng yêu, thông minh lương thiện, nhã nhặn khéo léo, vẫn chưa từng nhìn thấy lúc cô vụng về bao giờ.

Cố Duyên cười, không nói gì nữa, thái độ cũng rất cứng rắn.

Ngự Tứ lại nói:

“Lẽ nào em không muốn ở cạnh giám sát anh sao? Nói cho em biết, mấy cô gái bên bộ phận thư ký chưa có ai kết hôn cả, trình độ học vấn cao, lại còn

rất xinh đẹp quyến rũ nữa.”

Đương nhiên cô biết, có điều... đây không thể trở thành động lực khiến cô thay đổi kế hoạch được.

“Bộ phận em làm cũng có rất nhiều đàn ông, cũng chưa chắc là trình độ học vấn thấp, chưa chắc tất cả đều kết hôn.”

Cố Duyên nói.

Hai người cùng đi đến cửa chính, Ngự Tứ mở cửa xe cho cô, cô cười ngồi vào xe.

Trên đường, sắc mặt của Ngự Tứ có chút khó coi, Cố Duyên nhìn vẻ mặt như trẻ con của anh, nín cười, tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến trước cửa tập đoàn Phong Thị, Ngự Tứ không muốn dừng xe ở ven đường.

Cố Duyên đưa hai tay ôm lấy mặt anh, hôn lên, cười híp mắt, nói:

“Thư ký có gì tốt, chuyện dễ dàng mà, ngoan, đi làm đi.”

Nói xong, mở cửa xe bước xuống.

Vừa để một chân xuống đã bị Ngự Tứ kéo lại, Ngự Tứ nghiêng người ôm Cố Duyên đang đưa lưng về phía mình vào trong lòng, một tay khác nâng cằm cô lên, ép cô ngẩng mặt lên nhìn vào mình.

“Cưng à, em ác lắm!”

Cúi đầu, cắn lên môi cô, sau đó buông cô ra.

Cố Duyên vội vàng ngồi thẳng người, vừa xoa cổ vừa nhìn anh lên án:

“Anh có thể dịu dàng một chút không?”

“Có thể, làm lại lần nữa.”

Ngự Tứ làm bộ muốn kéo cô lại, bị cô đẩy ra.

“Ở nơi đông người, nghiêm chỉnh một chút đi.”

Cố Duyên nhìn gương mặt tươi cười xấu xa của anh, xoay người, cũng nở nụ cười. Phía sau truyền đến giọng nói của anh:

“Tối đón em tan làm, ra ngoài sớm một chút.”

Cố Duyên không quay đầu lại làm dấu ok với anh, bước nhanh vào cao ốc Phong Thị.

Tùy ý chọn một chức vị ở Phong Thị, Cố Duyên chọn một chức vụ nhân viên kinh doang, cảm thấy chức vụ này sẽ không quá cứng nhắc, quá buồn chán, vì vậy liền chọn.

Vì để không có ai đến kiếm chuyện, có thể thuận lợi hòa nhập với đồng nghiệp, cô dùng thân phận một cô gái bình thường Cố Duyên.

Trước khi lấy Ngự Tứ, cô đã từng làm công việc hậu cần cùng Sương Sương Xinh Xinh hơn nửa năm, cho nên đã không xa lạ gì với cuộc sống sáng đi tối về này.

Ngày mới nhậm chức, quan hệ giữa Cố Duyên và các đồng nghiệp cũng không tệ, công việc cũng không khó bắt đầu, một ngày rất nhanh trôi qua. Khi tan làm, cô nhận được điện thoại nội bộ của Phong Hách, bảo cô và Ngự Tứ về nhà họ Phong ăn cơm.

Trong lòng Cố Duyên vô thức nghĩ đến Ngọc Ngân, sau đó theo bản năng muốn từ chối, nhưng Phong Hách đã mở miệng rồi, cô lại không tìm được lý do từ chối, đành đồng ý.

Sau khi tan làm ra khỏi công ty, quả nhiên nhìn thấy xe của Ngự Tứ dừng ở ven đường, cô đi đến trong ánh mắt hâm mộ của các đồng nghiệp, mở cửa lên xe.

Ngự Tứ nhìn cô mỉm cười:

“Sao vậy? Ngày mai vẫn đến sao?”

Cố Duyên bị nụ cười trên mặt Ngự Tứ kích thích, tức giận trừng mắt nhìn anh:

“Ngự Tứ, anh đừng có xem thường người khác như vậy có được không? Trong lòng anh em là người không chịu được khổ, vô trách nhiệm với công việc vậy sao?”

Ngự Tứ nhún vai, thật là. Thế nhưng anh không trêu chọc cô nữa, mà là khởi động xe, chiếc xe âm thầm chen vào dòng xe cộ.

Đi được một lúc, Cố Duyên đột nhiên nói với anh:

"Cha em bảo chúng ta đến ăn cơm tối."

"Em đồng ý rồi sao?"

"Đồng ý rồi."

"Em vui là được rồi."

Ngự Tứ nói.

Cô vui là được... Cố Duyên cười khổ trong lòng, cô không hề vui vẻ, cô không muốn đi. Chỉ cần Ngọc Ngân còn ở đó một ngày, cô cảm thấy khắp người không được tự nhiên.

Khi hai người đến nhà họ Phong, Ngọc Ngân đang ở trong bếp giúp Lăng Tiêm Hà nấu bữa tối, nhìn thấy hai người đi vào, cười híp mắt nói:

"Mẹ nghe nói hai con về ăn cơm, phải đích thân xuống bếp."

Nói xong nhìn Cố Duyên một lượt, lại nói:

"Nghe cha con nói con đến công ty làm, sao rồi? Có quen không?"

"Vẫn ổn."

Cố Duyên cười, đi vào rửa rau.

Ngọc Ngân nhanh chóng giật rau trong tay cô, nói:

"Cô ra uống trà với cha và Ngự Tứ đi, tôi làm là được rồi."

"Đúng vậy, Thanh Nhi, con nghỉ ngơi đi."

Lăng Tiêm Hà nói thêm.

Vì vậy Cố Duyên đành rời khỏi phòng bếp.

Cố Duyên vừa mới nói cho Phong Hách công việc ngày hôm nay xong thì Ngọc Ngân gọi vào ăn cơm, trên bàn ăn có rất nhiều món ăn, nhìn rất ngon.

"Mẹ, những món này đều do mẹ nấu sao?"

Cố Duyên tò mò.

Ngọc Ngân cười hì hì trước mặt Lăng Tiêm Hà, nói:

"Trong đó có một món là tôi làm, cô đoán xem là món nào."

Cố Duyên liếc nhìn thức ăn trên bàn, lắc đầu mỉm cười:

"Tôi không đoán được."

"Không đoán được sao? Không đoán được có thể hỏi Ngự Tứ, để Ngự Tứ nói cho cô biết."

Ngọc Ngân vẫn nở nụ cười vui vẻ.

Ngự Tứ vốn đang cúi đầu ăn canh, ngẩng đầu, vừa hay tiếp xúc với ánh mắt của Cố Duyên.

Ngọc Ngân giục:

"Ngự Tứ, anh mau nói cho Thanh Nhi đi, để Thanh Nhi nếm thử tay nghề của em."

Ngự Tứ liếc nhìn thức ăn trên bàn, cầm đũa lên, gắp một miếng thịt sườn kho để vào bát Cố Duyên, dịu dàng nói:

"Thử xem."

Trong lòng Cố Duyên tò mò, quan hệ giữa Ngự Tứ và Ngọc Ngân đã thân thiết đến mức này rồi sao? Ngay cả món ăn cô ta thích làm cũng có thể nhớ rõ như vậy, có thể vừa nhìn mười mấy món ăn trên bàn đã có thể tìm ra.

Cô nhìn Ngự Tứ, lại nhìn Ngọc Ngân đang mỉm cười, gắp sườn lên cắn một miếng, cô không nếm được là mùi vị gì, không nếm được có ngon hay không, giống như mất đi vị giác vậy, không thể phân biệt được.

"Thế nào?"

Ngọc Ngân thúc giục hỏi.

Cô gật đầu:

"Rất ngon."

Ngọc Ngân cười vui vẻ, có chút cảm giác thành công, nói:

"Ngự Tứ thích nhất món thịt sườn kho mà tôi làm, không những Ngự Tứ thích ăn, mẹ cũng thích ăn."

Cô ta nói xong liền gắp một miếng cho Ngự Tứ:

"Ngự Tứ, thử xem tay nghề của em có bị tụt giảm hay không."

Sau đó lại gắp một miếng cho Lăng Tiêm Hà:

"Mẹ, sau này con sẽ thường xuyên làm cho mẹ ăn."

"Được, Ngọc Ngân ngoan nhất."

Lăng Tiêm Hà cười tươi nói.

"Rất ngon, tôi cũng muốn ăn."

Cố Duyên gắp miếng thịt trong bát của Ngự Tứ sang bát mình.

Ngọc Ngân hơi thay đổi sắc mặt, thế nhưng rất nhanh lại khôi phục lại bình thường:

"Thích ăn thì sau quay về nhiều nhiều một chút, tôi nấu cho mọi người ăn."

"Cảm ơn."

Cố Duyên cảm kích nói.

Mọi người vui vẻ ăn cơm, đang ăn, Ngọc Ngân nói:

"Cha, con cũng muốn đi làm."

Phong Hách cũng không để ý, ông cười đồng ý:

"Được, chỉ cần con thích thì lúc nào đi làm cũng được."

"Cảm ơn cha, con sẽ suy nghĩ xem nên vào bộ phận nào cho tốt."

Ngọc Ngân cười mãn nguyện.

Ăn cơm xong, Ngự Tứ và Phong Hách vào trong phòng sách nói chuyện, Cố Duyên nói chuyện với Lăng Tiêm Hà, cảm thấy trong phòng có chút ngột ngạt, vì vậy quyết định đi loanh quanh trong vườn.

Đèn trong vườn rất sáng, hoa cỏ cũng không phải rất tươi tốt, Cố Duyên ngồi xuống bên xích đu. Lăng Tiêm Hà từng nói với cô, lúc nhỏ cô rất thích ngồi trên xích đu trong vườn, mặc dù mấy năm nay cô không ở đây, nhưng xích đu vẫn để lại cho cô. Bây giờ cuối cùng cũng đợi đến ngày cô quay về, xích đu vẫn vững chắc như vậy.

Thực ra hiện tại cô không còn thích nữa, thậm chí có chút sợ hãi, mỗi khi xích đu bay lên không trung, cô sẽ rất sợ. Thậm chí cô còn nghi ngờ bản thân mình lúc nhỏ có thực sự thích hay không.

Cô tựa lên dây thừng trên xích đu, nhắm mắt lại, cố gắng nhớ đến cái gì đó, nhưng lại không sao nhớ được. Ký ức trước kia mất rồi, không thể quay về được sao?

Vào lúc cô đang suy nghĩ, Cố Duyên đột nhiên lung lay, suýt nữa đã ngã xuống đất. May mà hai tay của cô nắm chặt lấy xích sắt của xích đu, bằng

không đã ngã rồi.

Còn chưa kịp phản ứng, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười khanh khách của Ngọc Ngân:

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Thì ra là cô ta!

Cố Duyên vỗ vỗ ngực mình, trách mắng:

"Suýt nữa dọa chết tôi rồi."

"Lá gan nhỏ thật đấy."

Ngọc Ngân cười lớn nói:

"Nào, ngồi vững, tôi đẩy cô."

"Đừng!"

Cố Duyên kêu lên, nhưng đã không kịp, cả người đều bay lên không trung. Cô vội vàng nắm chặt lấy dây thừng hai bên, sau đó nhân lúc xích đu gần mặt đất liền nhảy xuống.

"Tình Nhi, cô nhảy xuống làm gì, chơi nữa đi, cô xem tôi đẩy cô cao như thế..."

Ngọc Ngân đẩy cô ngồi lại lên xích đu.

Cố Duyên quơ tay giãy giụa:

"Đừng, tôi sợ độ cao."

"Cô nói dối, mẹ nói lúc nhỏ cô rất thích chơi xích đu."

"Tôi không gạt cô, tôi không nhớ tôi đã từng thích..."

"A...!"

"Ùm" một tiếng, Cố Duyên giật mình, là Ngọc Ngân ngã xuống bể bơi bên cạnh. Lúc này, Ngọc Ngân đang vũng vẫy dưới hồ nước lạnh lẽo, hét chói tai...

"Cứu! Cứu tôi...!"

Ngọc Ngân chìm nổi trong nước.

Dần dần, có người giúp việc chạy đến, Phong Hách và Ngự Tứ cùng Lăng Tiêm Hà cũng lần lượt chạy đến. Lăng Tiêm Hà sợ đến nhũn người, vừa chạy vừa kêu:

"Ngự Tứ! Mau, Ngọc Ngân không biết bơi, mau kéo nó lên...!"

Ngự Tứ hiển nhiên biết Ngọc Ngân không biết bơi, không nói hai lời liền nhảy xuống nước vớt cô ta lên. Ngọc Ngân sặc nước, ngồi bệt cạnh hồ ho khan, Ngự Tứ vuốt sau lưng cô ta, trên người hai người đều nhỏ nước.

Cuối cùng Cố Duyên cũng hoàn hồn lại, cô đứng bên cạnh chân tay luống cuống, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Cuối cùng, cô nhận lấy khăn lông từ trong tay người làm quấn lên người Ngọc Ngân, trong miệng không ngừng nói:

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý."

Cô không hề cố ý, thậm chí cô còn quên mất bên cạnh có hồ bơi, sao có thể làm loạn ở đây được?

Ngọc Ngân không giận cô, chỉ ho liên tục, thân thể vì lạnh mà không ngừng run rẩy.

"Mau về phòng ngâm nước nóng, thay quần áo khác, Ngự Tứ, con cũng mau thay đi."

Phong Hách giục.

Ngự Tứ kéo Ngọc Ngân đứng dậy, nhưng Ngọc Ngân lại không đứng lên được, Ngự Tứ đành phải ôm cô từ dưới đất lên, đi nhanh vào trong phòng.

Tất cả mọi người đều chạy vào trong nhà, trong vườn chớp mắt chỉ còn lại một mình Cố Duyên trơ trọi đứng đó, hơn mười phút ngắn ngủi, nếu không phải dưới đất vẫn dính nước rõ ràng như vậy, cô sẽ cho rằng mình vừa mới nằm mơ, kỳ thực chưa từng xảy ra chuyện gì cả, Ngọc Ngân không xuất hiện, không bị ngã xuống nước.

Cô đầy tội lỗi đi vào trong nhà, trong phòng bếp, chị Trần vội vàng nấu canh gừng cho Ngọc Ngân, cô đi vào trong, giúp chị Trần nấu canh xong thì bưng canh gừng đến phòng ngủ của Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân đã tắm xong, cũng đã thay quần áo, lúc này đang bọc mình trong chăn, bộ dáng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Ngọc Ngân, xin lỗi, cô nhất định rất lạnh."

Cố Duyên bưng bát canh gừng đến trước mặt cô:

"Mau uống canh gừng đi."

"Cảm ơn."

Ngọc Ngân nhận lấy bát canh gừng trong tay cô, bắt đầu uống.

Lúc này, Ngự Tứ đi vào, nhìn thấy Ngọc Ngân không sao mới yên tâm. Cố Duyên bưng canh gừng cho anh, nói:

"Anh cũng uống một bát đi."

"Sức đề kháng của anh rất mạnh, không cần uống."

Ngự Tứ cầm lấy bát canh trong tay cô, đưa cho Ngọc Ngân:

"Vẫn nên để Ngọc Ngân uống thêm một chút, sức khỏe của cô ấy vốn không tốt, bị cảm thì lại phiền."

Ngọc Ngân nhận lấy bát canh gừng, vừa uống vừa khóc.

Nhìn thấy Ngọc Ngân khóc, Lăng Tiêm Hà càng thêm lo lắng đau lòng, nhìn Ngọc Ngân và Cố Duyên hỏi:

"Chuyện này rốt cuộc là sao? Đang yên đang lành sao lại ngã xuống nước?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Nhất định là do cô nghĩ nhiều

Cố Duyên đứng ở một bên nhìn Ngọc Ngân, không biết nói thế nào.

Ngọc Ngân bưng bát canh gừng, lặng lẽ nói:

"Con tin Thanh Nhi không cố ý, chuyện này cũng trách con, là con chọc cô ấy trước."

Câu này nghe như không có gì nhưng trong lòng Cố Duyên lại khó chịu cùng kỳ lạ không nói ra được.

"Được rồi, không sao là tốt rồi, sau này cẩn thận một chút."

Lăng Tiêm Hà trấn an Ngọc Ngân, xoay người giận dữ nói với Phong Hách:

"Bảo người xả nước trong bể bơi đi, mùa đông rồi còn để nước làm gì?"

Phong Hách cười gật đầu:

"Phải phải, ngày mai chị Trần xả nước đi."

Ngọc Ngân tủi thân nói:

"Nếu không phải Ngự Tứ chạy đến cứu con, hiện giờ con nhất định đã mất mạng rồi."

Trong lòng Cố Duyên lại phát lạnh, cô lặng lẽ lùi ra sau một bước, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cô không nhảy xuống cứu Ngọc Ngân là không đúng, nhưng lúc đó chính cô cũng bị dọa đến ngây người, đợi cô phản ứng lại kịp thì Ngự Tứ đã nhảy xuống cứu Ngọc Ngân rồi.

Đứng trước mặt Ngọc Ngân đang nước mắt ngắn nước mắt dài, Cố Duyên vô cùng xấu hổ, ở lại cũng không được mà đi cũng không xong. Cô chỉ biết không thể quay lại ngôi nhà này nữa, không thể lại gần Ngọc Ngân thêm nữa.

Chuyện ngày hôm nay, cô không dám nói là ai đúng ai sai, càng không dám nói Ngọc Ngân cố ý, cũng không có chứng cứ nói người ta như vậy. Nhưng dù sao giữa cô và Ngọc Ngân, một núi không thể có hai hổ, một nhà sao có thể có hai Phong Thanh được?

Vào lúc cô không biết làm thế nào cho phải, Ngự Tứ đột nhiên cầm tay cô, nói với Ngọc Ngân:

"Duyên Duyên sợ nước, lại không biết bơi, lúc đó nhất định cũng bị dọa sợ, cho nên em đừng trách cô ấy."

Cố Duyên ngây ngẩn, nghiêng mặt nhìn Ngự Tứ, không ngờ anh còn có thể nói thay cho cô, trong lòng cô cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút.

Ngọc Ngân lắc đầu, cười khổ:

"Sao em lại trách cô ấy được? Cô ấy không trách em nghịch ngợm em đã vui rồi."

"Vậy... nếu vậy, con nghỉ ngơi cho tốt đi, lát nữa nhớ bật máy sưởi lên."

Lăng Tiêm Hà dặn dò.

Ngọc Ngân gật đầu, vẫy tay với mọi người, sau đó nói với Cố Duyên và Ngự Tứ:

"Hai người đi thong thả, tôi không tiễn được."

Cố Duyên mỉm cười với cô, xoay người cùng mọi người đi ra phòng ngủ của cô ta.

Mãi đến khi rời khỏi nhà họ Phong, trong lòng Cố Duyên vẫn khó chịu giống như bị thứ gì đè lên vậy, từ khi bắt đầu lên xe cô đã tựa lưng vào ghế, không nói một câu nào.

Cô không lên tiếng, Ngự Tứ cũng không mở miệng nói chuyện, khiến bầu không khí trong xe trở nên vô cùng ngột ngạt.

Trở về biệt thự Nguy Hùng, Cố Duyên lại một mình trở về phòng, tắm rửa, thay quần áo, sau đó nghe thấy tiếng nước truyền ra trong phòng tắm, là Ngự Tứ đang tắm.

Tiếng nước ngừng chảy, Ngự Tứ sấy khô tóc đi ra, nhìn thấy cô ngồi không nhúc nhích, đi đến nghiêng người dùng ngón tay nâng cằm cô lên, nhìn cô nói:

"Sao vậy? Vẫn chưa bình tĩnh lại sao?"

Cố Duyên nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn ý cười nơi đáy mắt anh, nghĩ thầm lẽ nào anh không tức giận, không nghi ngờ sao? Dù sao khi Ngọc Ngân ngã xuống nước cũng chỉ có mình cô ở đó, hơn nữa khi Ngọc Ngân rơi xuống nước, cô ngay cả tay cũng không đưa xuống, chứ đừng nói nhảy xuống cứu người.

Ngay cả cô cũng nghi ngờ sao lúc đó mình lại máu lạnh như vậy, nghi ngờ đó không phải là bản thân cô, bị dọa ngây người và không biết bơi là lý do sao?

"Anh không nghi ngờ sao?"

Cô nói ra nghi hoặc trong lòng.

Ngự Tứ hơi ngạc nhiên, cười:

"Nghi ngờ cái gì? Nghi ngờ có phải em cố ý đẩy cô ấy ngã hay không sao?"

Cố Duyên không nói gì, Ngự Tứ hơi dùng sức nắm cằm cô:

"Cục cưng à, em xem phim nhiều quá rồi."

Cố Duyên thoáng quay mặt đi chỗ khác, tránh ngón tay của anh, yếu ớt nói:

"Lúc đó em đang ngồi trên xích đu, Ngọc Ngân chạy đến nói muốn đẩy giúp em, em sợ, vậy nên lôi lôi kéo kéo với cô ấy, sau đó không biết sao cô ấy lại ngã xuống nước, có lẽ do em dùng sức quá mạnh."

Ngự Tứ ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy vai cô:

“Chuyện này đã qua rồi, Ngọc Ngân cũng không sao, đừng quấn quýt nữa, ngày mai còn muốn đi làm không?”

“Muốn.”

“Muốn thì nhanh đi ngủ đi.”

Ngự Tứ ôm cô vào trong chăn.

Cố Duyên nằm trong tay anh, nhắm mắt lại, mặc dù trong lòng vẫn có chút buồn phiền, nhưng đã tốt hơn so với vừa rồi.

Ngự Tứ không nghi ngờ cô, không trách cô là được rồi!

Cố Duyên cũng cho rằng chuyện này đã qua rồi, xong hết rồi, nhưng không ngờ buổi chiều ngày hôm sau vừa mới tan làm, nhận được điện thoại của Ngự Tứ nói Ngọc Ngân bị cảm, sốt rất nặng.

Trong lòng Cố Duyên căng thẳng, không cần Ngự Tứ nói cô cũng biết Ngọc Ngân bị cảm có liên quan đến chuyện ngã xuống nước ngày hôm qua, hôm qua lạnh như vậy, nước lạnh như thế, Ngọc Ngân lại yếu đuối như vậy... Sao có thể không bị cảm chứ?

Ngự Tứ nói với cô Lăng Tiêm Hà gọi đến thông báo, nhưng không bảo bọn họ đến thăm, Cố Duyên chần chừ một lúc lâu, hỏi Ngự Tứ:

“Vậy anh có đi không?”

Ngự Tứ nói:

“Hôm nay anh có cuộc họp quan trọng, anh bảo tài xế đưa em đi thăm, được không?”

Cố Duyên do dự, tối qua vừa mới âm thầm nhắc nhở bản thân sau này ít về đó thôi, hôm nay lại phải đến. Lần này không phải đến ăn cơm, là Ngọc Ngân bị ốm, Ngọc Ngân ốm rồi, cô nên đến thăm không phái sao?

“Anh không đến, không sợ Ngọc Ngân đau lòng sao?”

“Vậy anh đi, không sợ em đau lòng sao?”

“...”

Cố Duyên không nói gì.

Ngự Tứ chỉ cười:

“Hôm nay thực sự không có thời gian, em thay anh đến hỏi thăm là được rồi, ngày mai anh lại đến thăm cô ấy.”

“Vậy được rồi.”

Cố Duyên cúp điện thoại.

Cố Duyên một thân một mình đến biệt thự nhà họ Phong, khi cô vào phòng ngủ của Ngọc Ngân, rõ ràng nhìn thấy sự thất vọng trong mắt cô ta. Không nhìn thấy Ngự Tứ, quả nhiên cô ta rất thất vọng.

Cô ta thực sự bị ốm, khuôn mặt tái nhợt tiều tụy, thoạt nhìn rất suy yếu. Nhìn thấy Cố Duyên đi vào, trên khuôn mặt tái nhợt nặn ra nụ cười:

“Tinh Nhi, cô đến rồi, thực ra không cần làm phiền cô, chỉ là bị cảm nhẹ mà thôi.”

Cố Duyên lắc đầu:

“Không sao, tan làm cũng không có việc gì làm, vậy nên qua thăm cô.”

Một cô người làm bưng đĩa hoa quả đã được cắt gọt mang vào trong, Cố Duyên nói:

“Bị ốm thì ăn nhiều hoa quả một chút, miệng sẽ không đắng nữa.”

“Cảm ơn.”

Ngọc Ngân cảm ơn nói, hỏi cô:

“Ngự Tứ đâu? Sao không đi cùng cô?”

“Ngự Tứ anh ấy tối nay có một cuộc họp quan trọng, ngày mai sẽ đến thăm cô.”

“Ừm, thay tôi cảm ơn anh ấy.”

Cố Duyên mỉm cười, nói vài câu, sau đó không biết nên nói gì nữa. Cô ngồi trên ghế sofa khá gần Ngọc Ngân, vừa cúi đầu liền nhìn thấy ảnh chụp chung của Ngự Tứ và Ngọc Ngân.

Phải, là Ngự Tứ, người đàn ông được Ngọc Ngân ôm chặt cánh tay kia chính là Ngự Tứ.

Ảnh chụp chung được chụp gần đây, vừa nhìn đã thấy, là sau khi Ngọc Ngân ra khỏi tầng hầm đã chụp với Ngự Tứ. Rất đẹp, rất xứng, nhìn bức ảnh này, Cố Duyên mới giật mình phát hiện mình và Ngự Tứ vẫn chưa có bức ảnh chụp chung nào!

Từ khi kết hôn đến nay đã được gần một năm, ngoại trừ lần trước đi xem điêu khắc băng cùng Phong Tùy dùng điện thoại chụp một hai tấm ảnh, những lúc khác đều không có.

Lúc này, cô đột nhiên rất muốn bản thân cũng có một bức ảnh như vậy, lớn hơn, đẹp hơn của Ngọc Ngân, cô còn muốn quang minh chính đại treo trong phòng, trong phòng khách.

Cuối tuần này nhất định phải kéo Ngự Tứ chụp chung một bức, cô âm thầm quyết định trong lòng.

“Ảnh có đẹp không?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên giọng nói của Ngọc Ngân.

Cố Duyên bị cô ta dọa sợ, ngẩng đầu, phát hiện Ngọc Ngân không biết đã đứng trước mặt mình từ khi nào. Cô để khung ảnh xuống bàn, đứng dậy nhìn cô ta, lo lắng nói:

“Sao cô lại ngồi dậy? Mau nằm xuống đi.”

“Không sao, nằm lâu quá, muốn đi lại một chút.”

Ngọc Ngân kéo cô ngồi xuống sofa.

“Ảnh chụp có đẹp không?”

Cô ta tiếp tục hỏi.

“Đẹp.”

Cố Duyên gật đầu.

“Cô sẽ tức giận sao?” Ngọc Ngân cầm khung ảnh lên nói với cô:

“Nhìn thấy ảnh chụp chung của tôi và Ngự Tứ nên để bụng sao? Sẽ không vui sao?”

“Không đâu.”

Cố Duyên nói là vậy nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy, lắc đầu.

Cô tất nhiên sẽ để bụng, đương nhiên sẽ không vui, chỉ là... Ngọc Ngân trước mắt đáng sợ như vậy, khuôn mặt nhợt nhạt, vẻ mặt cười như không cười, giọng điệu giống như chất vấn vậy...

Là cô nghe lầm sao? Nhìn lầm sao? Cô lắc đầu, có lẽ là vậy!

Ngọc Ngân đột nhiên cười, để ảnh vào trong lòng:

“Tôi biết cô sẽ không để ý, mọi người đều nói cô lương thiện, rộng lượng, hiểu chuyện. Cô biết không, đây là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của tôi và Ngự Tứ, cũng là bức ảnh duy nhất. Trước kia Ngự Tứ luôn lấy thân phận Phong Tùy qua lại với tôi, Phong Tùy rất cẩn thận, rất thận trọng, chưa từng chụp ảnh. Ngay cả cơ hội chụp ảnh với anh ấy cũng không có, hiện giờ khó khăn lắm anh ấy mới khôi phục lại thân phận thực sự, đương nhiên tôi phải bù đắp tiếc nuối trong lòng.”

“Phong Tùy... sao lại nói cho cô biết thân phận thực sự của anh ấy?”

Chuyện này Cố Duyên vẫn luôn nghi ngờ, theo cô biết, thân phận thực sự của Phong Tùy ngoại trừ ông nội Cố, Dao Trụ và A Kim biết thì không có ai biết cả. Ngay cả Phong Hách cũng mới biết gần đây, sao Ngọc Ngân lại biết?

Ngọc Ngân nhìn cô, giống như cô hỏi một chuyện rất ngây thơ vậy, lập tức cười nói:

“Tình Nhi, cô thật đơn thuần, tôi và Phong Tùy chung chăn chung gối hơn một năm, sao anh ấy lại giấu tôi được, sao lại có thể gạt tôi?”

Cố Duyên ngạc nhiên, trong lòng nhanh chóng lạnh lẽo.

Chung chăn chung gối hơn một năm...

Cô hít sâu một hơi, ép buộc bản thân bình tĩnh, bình tĩnh, những chuyện này không là gì cả, hơn một năm thì sao? Tình nguyện nói với cô ta thân phận của mình thì làm sao? Hiện tại vợ của Ngự Tứ không phải là Cố Duyên cô sao!

Cô đứng lên, đi đến máy uống nước rót một ly nước ấm, cố gắng để tâm tình của bản thân bình tĩnh lại.

"Sao vậy? Anh ấy không nói cho cô biết thân phận thực sự của anh ấy sao?"

Ngọc Ngân hỏi ngược lại.

Cố Duyên khẽ giật khóe môi, miễn cưỡng nở nụ cười:

"Sao lại không có, ngay cả Dao Trụ anh ấy cũng nói rồi, huống chi là tôi?"

Cô không biết vì sao Phong Tùy lại nói thân phận của mình cho Ngọc Ngân biết, cô chỉ biết Phong Tùy vẫn luôn giấu mình, lừa gạt mình, nếu như không phải chính cô phát hiện, có lẽ đến giờ vẫn giấu cô.

Cô không muốn suy đoán giữa cô và Ngọc Ngân, trong lòng Ngự Tứ rốt cuộc ai quan trọng hơn, bởi vì không cần. Cô và Ngự Tứ... đã vì Ngọc Ngân mà đi trên đoạn đường không hề bằng phẳng, thực sự không muốn đi thêm nữa.

"Là tôi nói cho Dao Trụ."

Ngọc Ngân cười nhạt nói.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Cố Duyên, cô tiếp tục nói:

"Dao Trụ đào ra từ miệng tôi, lừa tôi nói, nói cô ta biết sự thật thì sẽ thả tôi ra ngoài, kết quả lại nuốt lời. Chẳng qua miệng người kia cũng rất kín, chưa từng tiết lộ với người khác lấy một chữ. Nếu như đổi lại là tôi, người đàn ông mình yêu chỉ có quan hệ như vậy với mình, không có tình yêu, tôi nhất định sẽ lập tức vạch trần anh ta, để anh ta chết không có chỗ chôn, cô nói có đúng không?"

Tay Cố Duyên vốn đang cầm ly nhựa bỗng siết chặt, nước ấm tràn ra ngoài, tràn ra tay cô, trên đầu gối, làm ướt quần áo cô...

Cô ngây ngẩn nhìn Ngọc Ngân, nhìn gương mặt cười như không của cô ta, cô ta nói như vậy rốt cuộc có ý gì? Rốt cuộc là có ý gì?

"Tình Nhi, cô sao vậy? Cô không sao chứ?"

Ngọc Ngân đưa tay muốn cầm ly nước trong tay cô, nhưng lại vì bị cô bóp chặt mà không cầm được.

Cố Duyên ngước mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của cô ta, ánh mắt của cô ta đột nhiên trở nên trong suốt như nước, đẹp đến mức khiến người ta rung động, không có lấy một chút tạp chất nào.

Cô nghĩ, nhất định là mình quá nhạy cảm rồi, nhất định là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Tạm biệt

"Không sao."

Cố Duyên lắc đầu, đứng lên:

"Tôi đi về trước, ngày mai còn phải đi làm."

"Được, có thời gian thì nhớ đến thăm tôi."

Ngọc Ngân đứng dậy.

Trong lòng Cố Duyên muốn nhanh chóng chạy trốn, thuận miệng nói:

“Tôi biết rồi.”

“Ngày mai bảo Ngự Tứ đến thăm tôi, hai ngày không gặp, rất nhớ anh ấy.”

“Được... được rồi.”

“Tạm biệt.”

Ngọc Ngân vẫy tay với cô.

“Tạm biệt.”

Cố Duyên xoay người, nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ của cô ta.

Đi ra từ phòng ngủ của Ngọc Ngân, Cố Duyên bước nhanh xuống tầng, Lăng Tiêm Hà vừa hay từ phòng bếp đi ra, cười híp mắt bắt chuyện với cô:

“Duyên Duyên, vào ăn cơm đi. Ngọc Ngân không sao chứ?”

“Cô ấy rất khỏe.”

Cố Duyên đáp, cô chần chừ một lúc, sau đó nói dối:

“Mẹ, con còn có chút chuyện, không ăn cơm đâu.”

“Vậy sao được? Chuyện lớn đến mấy cũng phải ăn cơm đã.”

Lăng Tiêm Hà đi đến kéo cô đi đến phòng ăn, vừa đi vừa cười nói:

“Hôm nay cha con đi xã giao, Ngọc Ngân lại không xuống được, nếu ngay cả con cũng không ở lại ăn cơm với mẹ, mẹ ăn một mình, rất chán.”

Lăng Tiêm Hà đã nói đến mức này rồi, Cố Duyên chỉ đành ở lại ăn cơm với bà.

Lăng Tiêm Hà cưng chiều gắp thức ăn vào bát cô, cười nói:

“Sau này con thường xuyên về đây, mẹ thích nấu cơm cho các con ăn, nuôi mấy đứa trắng mập lên.”

Cố Duyên cúi đầu ăn cơm, không trả lời Lăng Tiêm Hà, bởi vì cô thực sự không muốn quay lại nữa!

“Mẹ thấy con và Ngọc Ngân nói chuyện cũng rất hợp nhau, lúc trước khi còn nhỏ con luôn hỏi mẹ vì sao người khác đều có anh chị hay em trai em gái, mà con lại không có, con luôn chơi một mình. Hiện giờ cuối cùng cũng có chị em tốt rồi, con cũng có thêm một người bạn.”

Cố Duyên vẫn cúi đầu ăn cơm, trong lòng lại vô vàn cảm xúc đan xen.

Giữa cô và Ngọc Ngân... có thể nói chuyện sao? Có thể làm chị em tốt sao? Rốt cuộc Lăng Tiêm Hà có ảo giác từ đâu vậy?

Lẽ nào chính là vì nhìn thấy cô và Ngọc Ngân nói chuyện lâu trong phòng thì cho rằng hai người rất hợp nhau sao? Trời mới biết cô và Ngọc Ngân vô cùng xa cách.

Lăng Tiêm Hà tiếp tục nói:

“Không ngờ Ngọc Ngân lại nghĩ thông suốt dễ dàng như vậy, tự nguyện rời khỏi thế giới tình cảm của con và Ngự Tứ, vừa mới bắt đầu mẹ còn tưởng rằng nó sẽ làm loạn rất lâu, mọi người sẽ chịu nhiều đau khổ.”

“Mẹ, không phải mẹ đã nói rồi sao? Ngọc Ngân là một cô gái lương thiện.”

Cuối cùng Cố Duyên cũng nói một câu.

Lăng Tiêm Hà cười lớn, gắp thịt vào trong bát cô, bản thân cũng ăn một miếng.

Cố Duyên nhìn miếng thịt trong bát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêm Hà, hỏi:

“Mẹ, Ngọc Ngân thực sự là một cô gái lương thiện sao?”

Lăng Tiêm Hà gật đầu, nghi ngờ nhìn cô:

“Sao lại hỏi vậy?”

“Không có gì, cảm thấy tò mò mà thôi, vì con không hiểu cô ấy lắm.”

Cô lặng lẽ cầu nguyện: Ngọc Ngân lương thiện, hy vọng chỉ là do mình nghĩ nhiều, nhạy cảm thôi...

“Ngọc Ngân, nó vẫn luôn vô cùng ngoan ngoãn, rất lương thiện, còn dùng tiền tiêu vặt cha con cho nó đi giúp đỡ một số đứa nhỏ ở nông thôn đến trường, bình thường trên đường nhìn thấy có người khó khăn cũng rất vui lòng giúp đỡ, cũng vô cùng hiếu thảo với chúng ta, thực sự không muốn làm tổn thương nó.”

Lăng Tiêm Hà vô cùng kiêu ngạo nói.

Mỗi lần nói về Ngọc Ngân, Lăng Tiêm Hà luôn khen không dứt miệng, Cố Duyên nghĩ thầm: Hy vọng mọi thứ không phải là giả!

Ngự Tứ họp xong thì đi gặp khách hàng, lúc về nhà đã là nửa đêm, anh lặng lẽ không tiếng động đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy Cố Duyên vẫn chưa ngủ, mới thả lỏng bước chân đi vào, cười nói:

“Biết em nhất định vẫn chưa ngủ mà.”

Anh đưa một túi đồ ăn để trước mặt cô, nói:

“Thử xem, đặc biệt gói về cho em đó.”

“Cảm ơn.”

Cố Duyên mở hộp trong túi đồ ăn ra, chiếc bánh kem rất đẹp, nhưng cô lại không muốn ăn, bộ dáng không có hứng thú.

“Sao vậy? Không thích sao? Đây là bánh kem của khách sạn năm sao đó.”

Ngự Tứ nghiêng người, dùng tay nâng cằm cô hôn lên:

“Cho anh chút mặt mũi đi, ăn thủ một miếng?”

Cố Duyên cầm lấy cắn một miếng, mỉm cười:

“Rất ngon.”

“Như vậy mới ngoan, ăn nhiều một chút, anh đi tắm trước.”

Ngự Tứ vỗ nhẹ lên mặt cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Cố Duyên vừa ăn bánh kem, vừa nghĩ đến những lời hôm nay Ngọc Ngân nói. Cô do dự không biết có nên nói với Ngự Tứ hay không, để anh chuẩn bị trước. Lại lo lắng Ngự Tứ sẽ cảm thấy cô lòng dạ hẹp hòi, nghi ngờ quá nhiều, dù sao hiện tại ngay cả bản thân cô cũng không xác định được rốt cuộc những lời kia của Ngọc Ngân là có ý gì.

Ngự Tứ tắm xong từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô đang ngơ ngẩn, mỉm cười:

“Lại làm sao?”

“Sao anh không hỏi em Ngọc Ngân thế nào rồi?”

Cố Duyên nghiêng mặt hỏi anh.

“Cô ấy mới gọi điện cho anh nói đã đỡ hơn rồi.”

Ngự Tứ vừa lau tóc vừa nói, nói xong mới giật mình nhận thấy có chút không ổn, vội vàng nói lại:

“Anh bảo đảm, ngoại trừ nói về bệnh tình của cô ấy, không hề nói về những cái khác, vừa rồi anh ở cạnh khách hàng, cũng không có thời gian nói chuyện với cô ấy.”

Cố Duyên chỉ cười, không nói gì.

“Sao vậy? Không tin sao?”

Ngự Tứ đi đến ngồi xuống cạnh cô, làm bộ cam đoan.

Cố Duyên vội vàng kéo tay anh, nhìn chằm chằm vào anh:

“Đừng nghĩ em chỉ biết gây sự vô lý như vậy.”

Ngự Tứ ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô, lập tức ôm cô, hôn cô.

Tóc của anh vẫn còn dính nước, ẩm ướt dính lên gò má cô, lành lạnh, cô nhẹ hít một hơi, đưa tay ôm lấy anh.

Ngự Tứ... xung quanh đều là hơi thở của anh, nhưng rốt cuộc phải đến bao giờ cô và anh mới có thể thực sự bắt đầu lại?

Rất lâu sau, Ngự Tứ mới buông cô ra, cúi đầu nhìn cô:

"Nói anh nghe, hôm nay lại gặp chuyện gì không vui ở nhà họ Phong rồi?"

Cố Duyên nghĩ một lúc, nhìn anh nói:

"Em nhìn thấy ảnh chụp chúng của hai người ở trong phòng của Ngọc Ngân, em đang nghĩ, chúng ta kết hôn đã gần một năm rồi, nhưng ngay cả một bức ảnh chụp chung cũng không có, có phải có chút không thích hợp không?"

Ngự Tứ cười:

"Thì ra em đang lo lắng chuyện này, ngày mai anh bảo người liên lạc với nhiếp ảnh chụp một bộ ảnh chụp chung của chúng ta, tùy em muốn bao nhiêu cũng được."

"Em muốn treo kín phòng."

"Được, dán hết lên sàn nhà cũng không sao."

Cố Duyên nở nụ cười, Ngự Tứ nghĩ người phụ nữ này thực sự rất dễ thỏa mãn.

Dây dưa một hồi, hai người ôm nhau nằm trong chăn, Ngự Tứ ôm cô nhắm nghiền hai mắt, hiển nhiên đã rất mệt. Cố Duyên trong lòng lại không hề buồn ngủ, nhìn gương mặt đẹp trai gần ngay trước mắt, cuối cùng vẫn chần chừ mở miệng nói:

"Ngự Tứ, anh có từng lo lắng bị người khác vạch trần anh chính là Phong Tùy hay không?"

Chuyện này với Ngự Tứ mà nói hiển nhiên không phải chuyện lớn, bởi vì anh không hề mở mắt, chỉ ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng nói:

"Không lo lắng."

"Vì sao?"

"Bởi vì không có nhiều người biết chuyện này, mà những người đó đều là người anh tin tưởng."

"Hình như anh rất tin người khác."

Cố Duyên lo lắng.

Ngự Tứ lại đột nhiên mở mắt, nhìn cô:

"Sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

Cố Duyên vội vàng lắc đầu:

"Không có gì, chỉ có chút lo lắng thôi."

"Người em lo lắng là Dao Trụ và Ngọc Ngân?"

Cố Duyên không trả lời, trong lòng nghĩ lẽ nào không phải sao? Ngự Tứ đã từng yêu Ngọc Ngân như vậy, rốt cuộc hiểu được cô ta bao nhiêu?

Ngự Tứ trầm ngâm một lúc, giơ tay tắt đèn, lại ôm chặt lấy cô:

"Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ sớm đi."

Ngày hôm sau là cuối tuần, Ngự Tứ quả nhiên hẹn nhiếp ảnh đến chụp ảnh, Cố Duyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Theo yêu cầu của Ngự Tứ, bối cảnh chụp ảnh là ở trong biệt thự, nhiếp ảnh gia đang chọn cảnh xung quanh, Cố Duyên nên mặc quần áo mang chút u buồn thì hiệu quả chụp ảnh sẽ tốt hơn.

Ngự Tứ lười nhác ngồi trên sofa phía sau cô, nhìn cô nhíu mày, mỉm cười:

"Anh thích sự thuần khiết nơi em."

Sự thuần khiết... đương nhiên Cố Duyên cũng thích bản thân mình như vậy, nếu Ngự Tứ đã nói vậy rồi, cô cũng không làm mất thời gian xoắn xuýt nữa, tùy ý chọn một bộ quần áo để thay.

Không trang điểm, chụp ảnh cũng khá nhanh, nửa tiếng sau là có thể chụp xong nguyên bộ, điện thoại Ngự Tứ vang lên.

Ngự Tứ ý bảo nhiếp ảnh tạm thời ngừng chụp ảnh, lấy điện thoại từ trong túi ra nhìn, sau đó do dự hai giây rồi ấn tắt.

"Tiếp tục."

Ngự Tứ ra hiệu cho thợ chụp ảnh, máy ảnh vừa lóe lên, điện thoại lai kêu, lần này Cố Duyên nhìn thấy số điện thoại đang trên màn hình, là số của Ngọc Ngân.

Ngự Tứ nhìn Cố Duyên, có chút mất tự nhiên, Cố Duyên mỉm cười:

"Nhận đi."

Ngự Tứ đi sang một bên nhận điện thoại, chỉ nói vài vâu ngắn ngủi liền quay lại, nói với Cố Duyên:

"Ngọc Ngân hỏi anh sao không đến thăm cô ấy."

Cố Duyên đã đoán được, Ngọc Ngân không phải đã nói rồi sao, cô ta nhớ Ngự Tứ, muốn gặp anh.

"Vậy à, có muốn đi luôn không?"

"Không cần, đợi chụp ảnh xong, chúng ta cùng đi."

Ngự Tứ kéo cô lại gần:

"Nào, gần một chút, nhìn máy ảnh bên kia."

Cố Duyên cười, Ngự Tứ cũng xem như rất có tâm.

Chụp ảnh xong, mỗi một bức ảnh đều rất đẹp, quan trọng nhất đó là Ngự Tứ như vậy rất đẹp trai, mỗi một bức đều vô cùng đẹp. Mà thứ khiến Cố Duyên cảm động nhất chính là trong tấm ảnh có hai người, có cô.

"Thế nào? Hài lòng chưa?"

Ngự Tứ ôm cô ngồi lên đùi, cằm đặt lên vai cô, bàn tay không an phận di chuyển liên tục bên eo cô.

Cố Duyên gật đầu, rất hài lòng, rất thích, rất cảm động...

"Vậy anh bảo thợ ảnh rửa chúng."

"Vâng."

Ngự Tứ lấy USB ra, ôm cô đi xuống tầng, đưa USB cho nhiếp ảnh đang đợi dưới tầng. Sau khi nhiếp ảnh rời đi, Ngự Tứ quay đầu nói với cô:

"Đi thôi."

"Đi? Đi đâu? Đi thăm Ngọc Ngân sao?

Cố Duyên theo bản năng lắc đầu:

"Không, hôm nay em không muốn ra ngoài, anh đi một mình đi."

Ngọc Ngân muốn gặp Ngự Tứ, Ngọc Ngân dám ngang ngược nói với cô nhớ Ngự Tứ như vậy, nhất định không gặp không được. Cho dù mục đích cô ta gặp Ngự Tứ là gì, cô cũng chỉ có thể khoan dung cho lần này của họ thôi.

Ngự Tứ quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt là sự hiểu rõ. Sao anh không biết Cố Duyên không muốn gặp Ngọc Ngân chứ? Chỉ là, nếu một mình anh đi, anh lo Cố Duyên sẽ có suy nghĩ không tốt.

"Anh đi đi, đi sớm về sớm."

Cố Duyên giục.

Ngự Tứ cười:

"Sau này chỉ cần là chuyện không liên quan đến công việc, chúng ta phải đi với nhau mới tốt, phu xướng phụ tùy."

Không còn cách nào khác, Cố Duyên chỉ đành đi cùng anh đến nhà họ Phong.

Xe dừng lại trước cửa nhà họ Phong, Cố Duyên mở cửa xuống xe, vừa hay nhìn thấy Lăng Tiêm Hà đang phơi nắng một mình trong sân. Vào lúc mặt trời chiếu xuống, ánh sáng màu vàng chiếu lên người bà càng tăng thêm sự quý phái.

Cố Duyên và Ngự Tứ đi đến chào hỏi bà, Lăng Tiêm Hà ngồi dậy, mỉm cười nói:

"Hai con đến rồi, ngồi xuống uống trà, ăn chút gì đi."

Cố Duyên đi đến, đỡ bà cùng ngồi xuống ghế, Lăng Tiêm Hà đổ nước vào trong cốc, lại ngâm nước trà một lượt, rồi lại đổ nước trà đi, mới rót trà vào chén đưa cho hai người, động tác vừa thành thục vừa nhã nhặn.

Cố Duyên nhấp một ngụm trà, chợt cảm thấy miệng ngập hương trà, Lăng Tiêm Hà rất hiểu về văn hóa trà.

Ngự Tứ cũng cần chén trà lên uống một ngụm, hỏi Lăng Tiêm Hà:

"Mẹ, bệnh của Ngọc Ngân đã đỡ hơn chưa?"

Đây là mục đích anh đến, kỳ thực không nhìn thấy bóng dáng của Ngọc Ngân đâu anh đã đoán được đại khái rồi. Quả nhiên, Lăng Tiêm Hà lắc đầu thở dài nói:

"Không tốt lắm, thất thường, uống thuốc cũng không thấy khỏe lên."

"Có đưa cô ấy đến bệnh viện tiêm hay không?"

"Nó không chịu, nói sợ đau, đứa nhỏ này cũng rất bướng bỉnh."

Lăng Tiêm Hà lắc đầu:

"Hai con lên thăm nó đi, thuận tiện khuyên nó xem."

Cố Duyên và Ngự Tứ nhìn nhau, sau đó thu ánh mắt lại, nhìn chén trà trước mặt.

Ngự Tứ do dự một lúc, đứng lên:

"Con lên xem sao."

Nói xong thì đi lên tầng, trực tiếp đi đến phòng ngủ của Ngọc Ngân, anh đứng ngoài gõ cửa, cánh cửa được người bên trong mở ra, Ngọc Ngân mặc quần áo ngủ xuất hiện trước mặt anh.

Sắc mặt Ngọc Ngân tái nhợt, vẻ mặt thiếu sức sống, ngay cả đứng cũng có chút khó khăn. Mỉm cười, nhìn Ngự Tứ vẫn đẹp trai như trước đang đứng ngoài cửa, trong lòng giống như có hai dòng ấm và lạnh đan xen nhau vậy, trong lòng có chút rung động, cũng có chút buồn khổ.

Người đàn ông hoàn hảo như vậy, vì sao hết lần này đến lần khác cô không giữ được?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chưa từng trách em

"Anh đến rồi."

Ngọc Ngân tựa vào cánh cửa, mỏng manh khiến người ta nhìn có cảm giác thương xót.

"Nghe nói em bị ốm, đã đỡn hơn chưa?"

Ngự Tứ mỉm cười.

"Buổi tối hôm trước ngâm nước lạnh, nửa đêm hôm trước toàn thân rét run, sau nửa đêm lại nóng, đã lâu không sốt rồi, vừa sốt thì không ngừng, nhưng giờ đỡ hơn nhiều rồi."

Ngọc Ngân giang hai cánh tay trước mặt anh xoay một vòng:

“Nhìn xem, đỡ hơn nhiều rồi, không cần lo lắng.”

Vừa dứt lời, cô nhanh chóng ngã xuống đất.

“Cẩn thận.”

Ngự Tứ nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng bắt lấy cánh tay cô ta, đỡ lấy cô ta. Tuy Ngọc Ngân không ngã, nhưng trên khuôn mặt lại vô cùng sợ hãi. Cô ta cầm lại cánh tay Ngự Tứ, đốt ngón tay trắng bệch, đầu ngón tay bấm sâu vào da thịt Ngự Tứ, vết máu đỏ tươi dính lên móng tay cô ta.

Ngự Tứ nhíu mày, nhịn đau, không nói tiếng nào, mặc cô ta phát tiết.

Tay Ngọc Ngân không rời khỏi bàn tay của anh, máu cũng không ngừng chảy, từng giọt rơi xuống đất. Rơi xuống đất còn có thêm cả nước mắt của Ngọc Ngân.

Cuối cùng cô ta không nhịn được nữa, khóc òa lên. Tiếng khóc này dường như chứa đựng mọi sự bất mãn của cô ta, ấm ức và đau lòng…

Ngự Tứ rất ít khi thấy cô ta như vậy, cũng không có kinh nghiệm ứng phó. Anh lập tức đứng im không nhúc nhích, nghe thấy tiếng khóc của Ngọc Ngân ngày càng lớn, sau đó lại nhỏ dần. Nghe cô ta vừa khóc vừa chất vấn:

“Ngự Tứ, sao anh có thể thay lòng như vậy? Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Lẽ nào anh quên lời hứa lúc trước rồi sao? Anh từng nói muốn ở bên em cả đời…”

Ngự Tứ thấy cô thực sự ốm rồi, thực sự đứng không nổi nữa, không nói gì cả, ôm ngang cô ta lên đi vào trong phòng, đặt cô ta lên giường.

“Cho dù anh thay lòng, em cũng nên yêu thương bản thân mình.”

Anh nói, yên lặng nhìn cô.

“Vậy còn lời hứa của anh thì sao?”

Ngọc Ngân nước mắt ngắn nước mắt dài.

“Lời hứa…”

Ngự Tứ nhẹ hít một hơi, cười khổ:

“Anh không muốn tổn thương em, nhưng cũng không muốn nói dối em, thực sự rất lo lắng.”

Đúng vậy, thực sự lo lắng, anh từng làm tổn thương vô số phụ nữ, cũng có vô số phụ nữ khóc còn thảm thương hơn cả Ngọc Ngân, cũng có vô số người phụ nữ không chỉ đơn giản dùng móng tay bấm vào cánh tay anh, còn muốn dùng súng bắn anh. Nhưng khi đối diện với Ngọc Ngân vẫn không biết làm thế nào, bởi vì anh từng thật lòng yêu cô ta.

Ngọc Ngân khóc thút thít không nói lời nào, hiển nhiên ôm lấy trái tim đã bị anh làm tổn thương đợi anh tiếp tục nói.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng Ngự Tứ nói:

“Chúng ta đều phải thừa nhận, cho dù là sự gặp gỡ hay tình yêu, hứa hẹn của chúng ta đều do Phong Thanh mà ra. Em chưa từng nói với anh thân phận thực sự của em, đột nhiên lấy thân phận Phong Thanh bước vào thế giới của anh, em hoàn hảo diễn tròn vai diễn đóng giả cô ấy. Anh toàn tâm toàn ý cưng chiều em, yêu em, cho em lời hứa hẹn, cho đến khi Phong Thanh thực sự xuất hiện, anh mới biết người anh yêu là cô ấy, là Phong Thanh trong trí nhớ của anh…”

Anh vốn không muốn nói ra những lời này, bởi vì không đành lòng, nhưng hôm nay lại không thể không nói.

Ngọc Ngân lau nước mắt trên mặt:

“Anh đang trách em gạt anh sao? Nhưng em cũng là bất đắc dĩ, cha mẹ không để em tiết lộ thân phận với bất kỳ ai.”

Cô ta ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào anh:

“Quan trọng nhất đó là em yêu anh, khi cha mẹ cầm ảnh chụp của anh và Phong Thanh, nói với em thân phận của anh và Phong Thanh cùng quan hệ với nhà họ Phong, em đã yêu sâu đậm anh rồi.”

“Anh chưa từng trách em.”

Ngự Tứ lắc đầu:

“Chuyện trước kia anh không muốn dây dưa thêm nữa, bởi vì Phong Thanh đã quay về bên anh, có truy xét thêm nữa cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Vậy anh nói cho em biết, rốt cuộc anh có từng yêu em không?”

Ngọc Ngân đột nhiên cầm tay anh, bàn tay kia… vừa mới chảy máu, rất đau.

Anh vẫn không kêu lên, chịu đau:

“Đã từng, không có Phong Thanh, có lẽ chúng ta vẫn sẽ yêu nhau.”

“Em cũng nghĩ vậy, bằng không khi nhìn thấy em dưới tầng hầm nhà Dao Trụ, anh sẽ không kích động như vậy, những ngày em nghỉ ngơi cũng sẽ không cưng chiều em như thế.”

“Ngọc Ngân, em vẫn không chịu hiểu, em chết rồi sống lại, sao anh có thể không kích động? Em vì yêu anh mà chịu nhiều đau khổ như vậy, sao anh có thể vứt bỏ em ở bệnh viện không quan tâm? Nhưng em biết những ngày đó anh trải qua thế nào không? Vì thân thể em không tốt lo sẽ đả kích em, luôn ở cạnh em, sau đó trơ mắt nhìn Cố Duyên vì chúng ta mà đau lòng khổ sở, anh rất đau lòng.”

“Anh cũng biết em vì anh mà chịu nhiều đau khổ sao? Em tưởng rằng anh đã quên rồi.”

“Anh không quên, cho nên anh hy vọng em có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình, hy vọng em vui vẻ.”

“Anh vẫn quan tâm em có ổn hay không sao?”

“Đương nhiên quan tâm.”

Có lời nói này của anh là đủ rồi, cô ta buông tay, cho dù anh có yêu thân phận Phong Thanh này cũng được.

Ngự Tứ tiếp tục nói:

“Nhưng hiện giờ anh chỉ yêu Cố Duyên, hơn nữa bọn anh đã kết hôn, hy vọng em có thể hiểu.”

“Em hiểu, nhưng em vẫn đau lòng, em nói em nghĩ thông rồi, anh tin rằng em thực sự đã nghĩ thông suốt sao?”

Ngọc Ngân lắc đầu, cười đau khổ:

“Muốn buông bỏ một người nói sao mà dễ dàng? Ở dưới lòng đất hơn một năm, ngày đêm đều mong đợi anh có thể đến cứu em, nhưng cuối cùng mong đợi được lại là anh thay lòng đổi dạ, anh cảm thấy em có thể chấp nhận sao?”

Không thể, anh biết, cũng có thể hiểu được, trước kia anh chạy đến vịnh, nhìn thấy xe của Phong Thanh được vớt từ dưới biển lên, tim như tan vỡ.

Cảm giác mất đi người mình yêu, anh nếm không ít hơn người khác!

“Sẽ có một ngày, em sẽ quên anh.”

“Em cũng đang đợi ngày đó, hy vọng thực sự sẽ có ngày đó.”

Ngọc Ngân nhắm mắt lại, yếu ớt nói:

“Nói nhiều như vậy, có hơi khát rồi.”

Ngự Tứ đứng dậy, đi đến bình nước rót ly nước ấm cho cô, Ngọc Ngân nhận lấy uống một ngụm, cười nhạt:

“Tinh Nhi ngay cả đến nhìn em cũng không dám sao?”

Ngự Tứ nhận lấy ly cô ta đưa, để lại lên bàn, nói:

“Cô ấy đang ở dưới tầng uống trà với mẹ.”

“Cô ấy đẩy em ngã xuống nước, hại em bị ốm mãi không khỏi, trong lòng nhất định rất áy náy, không dám đến cũng là bình thường.”

“Anh tin cô ấy không phải là cố ý.”

“Em cũng tin.”

Ngọc Ngân đột nhiên cười, lại tiếp tục nhắm mắt:

“Chờ đợi mong mỏi anh có thể đến thăm em, kết quả lại bị làm tổn thương, không có ai tự chuốc vạ vào mình giống em cả.”

“Ngọc Ngân…”

Ngự Tứ vốn cũng không biết nên nói gì cho phải, vừa mới mở miệng đã bị Ngọc Ngân cắt đứt:

"Không cần nói nữa, nói nữa tim của em sẽ không chịu nổi."

"Vậy được rồi, em nghỉ ngơi đi, nhớ nghe lời bác sĩ, khi nên tiêm thì vẫn phải tiêm."

Ngự Tứ nói xong thì lùi ra sau một bước, đang muốn xoay người rời đi, Ngọc Ngân lại đột nhiên mở to hai mắt gầm lên:

"Ngự Tứ!"

Ngự Tứ bị cô ta dọa giật mình, nhìn gương mặt cô ta nhăn nhó vì giận dữ.

"Nếu anh vì muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình, không cần phải giả bộ quan tâm em có tiêm hay không, em không cần!"

Ngọc Ngân giận dữ nói.

Ngự Tứ lại không nói được thêm nữa, anh tiếp tục lùi lại, xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng khóc của cô ta, vì tức giận chuyển thành bi thương, khóc vô cùng đau khổ, từng tiếng gọi tên anh. Anh nhắm mắt lại, kiên quyết bỏ đi!

Ngự Tứ đi xuống tầng, Cố Duyên và Lăng Tiêm Hà vừa hay đi vào trong nhà, nhìn qua cửa sổ, anh nhìn thấy ánh hoàng hôn bên ngoài đã lặn, trời sắp tối rồi.

Lăng Tiêm Hà cười khanh khách bảo bọn họ ở lại ăn cơm xong hãy đi, Ngự Tứ nhận được ánh mắt cầu cứu của Cố Duyên, mỉm cười nói:

"Không được rồi, tối nay con còn có chút chuyện, đổi ngày khác vậy."

"Thật sao? Thực sự có việc?"

Lăng Tiêm Hà xoay người nhìn Cố Duyên, thấy Cố Duyên gật đầu, chỉ đành buông tha tiếp tục nói.

"Vậy được rồi, trên đường trở về cẩn thận một chút."

Lăng Tiêm Hà buông tay Cố Duyên, nhìn cô:

"Con không lên thăm Ngọc Ngân sao?"

Đúng vậy, người cũng đã đến rồi, không lên thăm sao được, cô gật đầu:

"Con lên thăm cô ấy, thuận tiện tạm biệt cô ấy."

Cố Duyên muốn lên tầng, Ngự Tứ đi đến bên cạnh cô:

"Có muốn anh đi cùng em không?"

Tâm tình của Ngọc Ngân không ổn định, anh lo sau khi nhìn thấy Cố Duyên, cô ta sẽ càng kích động hơn.

Cố Duyên lắc đầu nói:

"Không cần đâu, em rất nhanh sẽ xuống."

Ở chung một chỗ với Ngọc Ngân cô cũng không ở lâu được, quan trong nhất đó là có Ngự Tứ, cô và Ngự Tứ đều rất thận trọng. Bởi vì trọng tâm câu chuyện giữa cô và Ngọc Ngân ngoại trừ Ngự Tứ, còn có gì khác?

Bước từng bước lên tầng, càng đến gần phòng ngủ của Ngọc Ngân, bước chân càng trở nên nặng nề. Cố Duyên không nhịn được cười khổ trong lòng, bản thân lại sợ Ngọc Ngân đến như vậy? Rõ ràng cô mới là cô chủ thực sự của nhà họ Phong, sao lại sợ Ngọc Ngân như vậy?

Trong tiềm thức của cô, cô sợ nghe thấy những lời cô không muốn nghe thấy từ trong miệng Ngọc Ngân, cho dù là quá khứ của Ngọc Ngân và Ngự Tứ, hay những lời nói mập mờ của cô ta.

Nhưng nói cho cùng… căn nhà này vẫn không đủ lớn, cô rất nhanh đã đi đến phòng ngủ của Ngọc Ngân. Cô gõ cửa đi vào trong, vừa hay nhìn thấy Ngọc Ngân đang dùng khăn tay lau nước mắt. Ngọc Ngân như vậy, khiến cô vốn đang lúng túng càng thêm không biết nên làm sao cho phải.

Rốt cuộc Ngự Tứ đã nói gì với cô ta? Thấy bộ dáng của Ngọc Ngân, không giống như bị cảm động mà khóc, vậy nhất định là vì đau lòng mà khóc.

"Cô vẫn ổn chứ?"

Cố Duyên đi đến, đứng trước giường nhìn cô ta.

Ngọc Ngân không khóc nữa, cô ta lau hết nước mắt trên mặt, ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên, nhìn Cố Duyên nói:

"Tôi không ổn."

"…."

"Cô có biết vì sao tôi không ổn không?"

"…."

Cố Duyên tiếp tục im lặng, bởi vì thực sự không biết nên trả lời cô ta thế nào.

Ngọc Ngân khẽ cắn môi:

"Bởi vì Ngự Tứ nói với tôi những lời rất tuyệt tình."

Nhìn thấy nước mắt của cô ta, Cố Duyên cũng đã đoán được như vậy rồi.

"Ngự Tứ anh ấy…"

Cố Duyên mở miệng, rất lâu sau mới nói:

"Anh ấy không cố ý làm tổn thương cô."

"Ý của cô là anh ấy bất đắc dĩ mới tổn thương tôi? Vì sao? Là vì cô ép anh ấy sao? Cô ép anh ấy làm như vậy sao?"

Ngọc Ngân hùng hổ dọa người.

Cố Duyên bất lực chống đỡ.

Ngọc Ngân lại nói thêm một câu:

"Thế nhưng Ngự Tứ cũng nói một câu khiến tôi có cảm giác được khích lệ gấp đôi, anh ấy nói nếu như không phải cô trở về, anh ấy vẫn sẽ yêu tôi, cô nghe rõ chưa, anh ấy nói nếu như không có cô, anh ấy vẫn sẽ yêu tôi."

Ngự Tứ nói vậy sao? Cho dù là vậy, Cố Duyên cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Cô im lặng một lúc, không trả lời Ngọc Ngân, mà là đổi giọng nói:

"Ngọc Ngân, chuyện giữa cô và Ngự Tứ liên quan gì đến chuyện của chúng tôi, tôi lên đây chỉ để xem bệnh tình của cô đã đỡ hơn chưa, với lại nói lời tạm biệt, chúng tôi phải đi rồi."

Ngọc Ngân thở dài, cười:

"Tình Nhi, cô là người thông minh."

"Cảm ơn, tôi đi trước."

"Đi đi, đừng để Ngự Tứ nóng lòng đợi."

Cố Duyên không muốn suy nghĩ thêm về câu nói vừa rồi của cô ta, cũng không muốn nói thêm nữa, xoay người rời khỏi phòng ngủ của cô ta.

Tất cả mọi người đều cho rằng bệnh tình của Ngọc Ngân sẽ không khỏi nhanh như vậy, không ngờ sang ngày thứ tư giống như đã khỏi hẳn, hơn nữa còn rất khỏe mạnh chạy đến biệt thự Nguy Hùng.

Hôm nay Ngự Tứ vẫn theo lẽ thường đến Phong Thị đón Cố Duyên tan làm, Cố Duyên quyết định đích thân xuống bếp nấu bữa tối, vì vậy kéo Ngự Tứ đi siêu thị mua đồ. Khi về đến nhà trời đã tối, Ngự Tứ vừa mới dừng xe, Cố Duyên đã nhìn thấy Lăng Tiêm Hà và Ngọc Ngân đang cười tủm tỉm đứng ở bậc thang trước cửa nhà cô.

Trên xe hai người đều hơi ngẩn ra, nhìn nhau, nhanh chóng đẩy cửa xuống xe.

"Mẹ, Ngọc Ngân, sao hai người lại đến đây?"

Cố Duyên bước lên đón, tươi cười hỏi.

Lăng Tiêm Hà cười nói:

"Mẹ làm chút bánh ngọt, nghĩ hai con nhất định lại nói bận không qua được, vừa hay Ngọc Ngân cũng đã khỏi bệnh cũng muốn ra ngoài đi dạo, vì vậy mới đến đây."

Ngọc Ngân cũng cười rạng rỡ:

"Sao vậy? Không hoan nghênh chúng tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Bước đầu tiên

"Đương nhiên hoan nghênh."

Bây giờ Ngọc Ngân với cô mà nói chính là một quả bom hẹn giờ, cô tránh không kịp, sao có thể hoan nghênh?

Cô không biết lần này Ngọc Ngân đến có mục đích gì, lẽ nào thực sự chỉ do nhàm chán nên muốn ra ngoài đi dạo? Cô rất muốn tin, nhưng sự bất an trong lòng lại không ngừng ngập tràn toàn thân.

"Sao vậy? Hai con mới đi mua đồ ăn về sao?'

Lăng Tiêm Hà nhìn thấy Ngự Tứ xách túi đồ ăn từ trong xe ra, ngạc nhiên hỏi.

Ngự Tứ cười, nhìn Cố Duyên nói:

"Duyên Duyên nói muốn đích thân làm một bữa tối đơn giản."

"Ồ, cũng được, luyện nhiều một chút."

"Đúng rồi, mẹ, mọi người sao không vào trong nhà ngồi?"

Ngự Tứ giục:

"Mau vào trong nhà đi, bên ngoài trời lạnh."

Mọi người cùng nhau vào nhà, Lăng Tiêm Hà mỉm cười nói:

"Bọn ta cũng vừa mới đến, vừa xuống xe thì nghe thấy tiếng xe bọn con quay về, rất trùng hợp."

Mọi người vào nhà, Linh Lung nghênh đón mới Lăng Tiêm Hà và Ngọc Ngân ngồi, sau đó đi pha trà, Lăng Tiêm Hà đỡ Cố Duyên ngồi lên sofa, Ngọc Ngân lại không ngồi xuống, mà là quan sát xung quanh căn nhà.

Căn nhà đã không giống với lần trước, giống như Cố Duyên hy vọng, mỗi một góc trong nhà đều treo đầy ảnh chụp chung của cô và Ngự Tứ.

Ngự Tứ nuông chiều cô, thậm chí còn giúp cô treo từng bức ảnh lên, khắp nơi đều có ảnh chụp chung của hai người, nắm tay, ôm, hôn, mỗi một tấm đều thấy được sự ngọt ngào.

Ngọc Ngân cảm thấy mắt mình như nổi lên ngọn lửa vậy, nóng rực khiến tầm nhìn cô ta trở nên mơ hồ…

Lăng Tiêm Hà nhìn theo tầm mắt của cô ta cũng nhìn thấy ảnh chụp chung của hai người họ, sau đó mỉm cười khen:

"Ảnh chụp rất đẹp, chụp khi nào vậy."

"Chụp vào mấy hôm trước."

Ngự Tứ đặt ly nước trước mặt bà.

Khóe môi Ngọc Ngân khẽ giương lên, lộ ra nụ cười mỉm giễu cợt.

Khi Cố Duyên đang làm cơm trong phòng, Ngọc Ngân đi vào, đứng sau cô cười híp mắt:

“Động tác thật nhanh.”

“Cái gì?”

Cố Duyên quay đầu nhìn cô ta, nhất thời không biết cây nói này của cô ta đang nói cái gì.

Ngọc Ngân chỉ vào phòng khách:

“Ảnh chụp.”

Thì ra cô ta nói đến ảnh chụp, Cố Duyên lại quay đầu lại tiếp tục làm việc trong tay, mỉm cười nói:

“Tôi cũng không ngờ lại nhanh như vậy, hôm đó nhìn thấy ảnh chụp chung của cô và Ngự Tứ, mới nhận ra tôi và Ngự Tứ vẫn chưa có ảnh chụp chung. Về nhà nói với anh ấy, không ngờ hôm sau anh ấy đã hẹn nhiếp ảnh đến.”

“Cô nói những lời này muốn chứng minh cái gì? Chứng minh anh ấy yêu cô sao?”

Cố Duyên hơi ngẩn người, nhìn nụ cười chậm rãi phai đi trên gương mặt của cô ta, rất lâu sau mới cười nhạt:

“Tôi nghĩ… tình yêu Ngự Tứ đối với tôi, không cần dùng bất kỳ thứ gì chứng minh cả.”

Ngọc Ngân cũng cười, liếc nhìn nồi thịt đang được nấu:

“Thịt cháy rồi.”

Cố Duyên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện thịt kho tàu quả nhiên đã cháy, cô vội vàng tắt bếp, cho thêm nước, đáng tiếc mọi thứ đã quá muộn.

“Nói đến kỹ năng nấu ăn, cô quả thật vẫn không bằng tôi.”

Ngọc Ngân cười giễu cợt, trên mặt cô ta đang cười, nhưng đáy lòng lại vô cùng bi thương, ngoại trừ nấu ăn giỏi hơn Cố Duyên, cô ta còn có thứ gì hơn Cố Duyên sao? Không có thứ gì sánh được với cô!

“Từ từ học, sẽ tốt lên thôi.”

Cố Duyên cười, đổ đồ ăn đã hỏng vào trong thùng rác, bắt đầu làm lại.

“Chỉ với trình độ của cô, sao có thể chăm sóc tốt cho Ngự Tứ?”

Ngọc Ngân hạ thấp giọng, lạnh nhạt nói:

“Tôi nghĩ bệnh của Ngự Tứ nhất định đã rất nghiêm trọng rồi? Anh ấy còn bao nhiêu thời gian cho cô lãng phí như vậy? Ngay cả một bữa cơm cũng làm không xong, những chuyện lặt vặt khác còn có thể làm được không?”

“Ngọc Ngân, cô đang chất vấn tôi sao?”

Cố Duyên dừng công việc trong tay, nhìn cô ta:

“Nếu Ngự Tứ đã chọn tôi thì nhất định có đạo lý của anh ấy, anh ấy cảm thấy hạnh phúc là được không phải sao? Nếu anh ấy cảm thấy tôi nấu cơm không ngon, sao không mời đầu bếp trở lại? Tôi làm là tâm ý, tâm ý là dựa vào cảm giác chứ không phải dựa vào ăn, cô có hiểu không?”

“Vì sao cô chịu thừa nhận mình không chăm sóc tốt được cho anh ấy?”

“Bởi vì tôi không nhìn thấy được điểm nào không tốt của Ngự Tứ cả.”

“Cô làm thịt gà kho tàu cho anh ấy ăn?”

Ngọc Ngân chỉ vào thịt gà đã bị cô bỏ thùng rác:

“Hiện giờ thứ Ngự Tứ phải ăn các món nhạt sao, món ăn nhạt có thể khiến anh ấy không đau đớn khi phát bệnh có biết không? Cô không biết sao?”

Cố Duyên ngẩn người, cô thực sự không biết.

Ngọc Ngân chần chừ một lúc, nhìn thẳng vào cô, nói:

“Trả anh ấy lại cho tôi, khoảng thời gian còn lại để tôi chăm sóc anh ấy, cầu xin cô.”

Ngọc Ngân đưa ra yêu cầu này đã nằm trong dự đoán của Cố Duyên vào mấy ngày nay, chỉ không ngờ lại yêu cầu nhanh như vậy, sớm như vậy.

Trả Ngự Tứ lại cho cô ta? Sao lại nói từ "trả"? Ngự Tứ không phải do cô cướp lấy, cũng không phải do cô lừa gạt có được, mà là từ khi bắt đầu… bọn họ đã ở bên nhau rồi.

Thực ra Ngọc Ngân coi như đã khách khí rồi, nói với cô từ "cầu xin" này, chỉ là cô không thể đồng ý được.

Cô cười nhạt:

"Ngọc Ngân, cô không cảm thấy cô nói vậy rất nực cười sao? Ngự Tứ không phải là đồ vật, sao có thể trả đi trả lại được? Ngự Tứ có tình cảm của mình, có lựa chọn của mình, có cuộc sống mà mình muốn. Nếu như anh ấy cảm thấy ở bên tôi không hạnh phúc, không vui vẻ, không cần bất cứ ai làm chủ, anh ấy tự nhiên sẽ rời đi."

Ngọc Ngân chán nản:

"Anh ấy đã nói rồi, nếu như không có cô, anh ấy nhất định sẽ bên tôi đến già."

"Nhưng hiện tại có tôi."

Ngọc Ngân nhìn cô, lắc đầu:

"Cố Duyên, tôi không muốn làm cô tổn thương, dù sao cũng là cô cứu tôi khỏi tầng hầm, nhưng Ngự Tứ, tôi không thể mất đi anh ấy."

Câu nói này của cô ta là có ý gì? Trong lòng Cố Duyên lập tức dâng lên cảm giác sởn gai ốc. Cuối cùng cô ta cũng ngả bài rồi, đây là chuyện gần đây Cố Duyên đang lo sợ.

"Cho dù dùng thủ đoạn gì, cho dù phải hủy hoại, tôi cũng nhất định phải mang Ngự Tứ quay về bên tôi."

Ngọc Ngân lặp lại, kiên định và tàn nhẫn.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không ai nhường ai.

"Tinh Nhi, Ngọc Ngân, hai con đang làm gì vậy?"

Giọng nói của Lăng Tiêm Hà từ xa đến gần, sau đó bóng dáng của bà vào trong phòng bếp.

Nhìn thấy hai người họ đứng đấy, ngẩn người, nhìn hai người họ nghi hoặc nói:

"Hai con đang làm gì vậy?"

Ngọc Ngân cười, lắc đầu:

"Không có gì, con đang dạy Thanh Nhi nấu thịt gà kho tàu."

Lăng Tiêm Hà nửa tin nửa ngờ, xoay người nhìn Cố Duyên, Ngọc Ngân trừng mắt nhìn Cố Duyên, ánh mắt kia mang theo ý cảnh cáo. Cố Duyên cũng cười nói:

"Đúng vậy, con làm cháy thịt gà rồi."

"Để mẹ làm cho."

Lăng Tiêm Hà cười tươi nói, mặc tạp dề vào, nhưng lại bị Ngọc Ngân ngăn lại. Ngọc Ngân mỉm cười nói:

"Mẹ, muộn rồi, hay là chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn đi."

Lăng Tiêm Hà suy nghĩ, treo tạp dề vào chỗ cũ:

"Cũng được, Ngự Tứ nhất định cũng đói rồi."

Cố Duyên đương nhiên không dám từ chối lời đề nghị của Ngọc Ngân, cô bảo Ngọc Ngân và Lăng Tiêm Hà ra ngoài trước, mình ở lại dọn dẹp tàn cục trong phòng bếp. Nhìn thấy thịt gà bị mình làm cháy nằm trong thùng rác, trong lòng cô vô thức dâng lên sự đau xót.

Cô chỉ muốn làm một bữa ăn cho Ngự Tứ, Ngọc Ngân cũng không cho phép sao?

Ngày hôm sau, Cố Duyên đến bệnh viện Á Ân tìm chủ nhiệm Trình hỏi về bệnh tình của Ngự Tứ và những chuyện cần chú ý, khi chủ nhiệm Trình nói với cô Ngự Tứ nên ăn những món nhạt, cô đột nhiên có chút buồn. Cho tới giờ, cô luôn cấp bách nghĩ cách chữa bệnh cho Ngự Tứ, thế nhưng lại quên mất điều quan trọng nhất.

Cô bỗng nhiên phát hiện, thực ra Ngự Tứ rất ít khi ăn các món dầu mỡ, ngay cả anh ấy cũng biết để ý đến ăn uống, nhưng cô với anh mà nói là người thân thiết với anh nhất, lại chưa bao giờ để ý.

Đi ra bệnh viện, Cố Duyên một thân một mình đi bên đường, trong lòng có chút khó chịu, muốn lập tức nhìn thấy Ngự Tứ. Cô biết hôm nay anh phải gặp khách hàng, sáng sớm nay khi ra ngoài anh đã nói với cô rồi, nhưng cô vẫn cầm điện thoại lên bấm số của Ngự Tứ.

Điện thoại vang lên, truyền đến giọng nói của Ngự Tứ:

"Duyên Duyên, sao vậy?"

Ngay cả Ngự Tứ cũng biết, khi anh bận, không có chuyện gì lớn Cố Duyên sẽ không tùy tiện gọi điện cho anh.

Sao vậy? Đúng vậy, rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao phải phải gọi điện? Hối lỗi với anh vì bản thân không đủ săn sóc anh, không đủ quan tâm anh sao? Làm vậy có ý nghĩa sao?

Cô nhẹ hít một hơi:

"Không có gì, chỉ là nhớ anh thôi."

Ngự Tứ ở đầu dây bên kia ngẩn người, lập tức mỉm cười:

"Em yêu, anh đang ăn cơm với khách hàng."

Đương nhiên Cố Duyên biết anh đang ăn với khách hàng, bởi vì có thể nghe thấy bên cạnh dường như có tiếng ồn ào của đàn ông. Cô lưu luyến nói:

"Vậy anh làm việc đi, uống ít thôi, về nhà sớm một chút."

"Em đang ở đâu?"

"Trên đường về nhà."

"Một mình sao?"

"Vâng."

"Chú ý an toàn."

Cúp điện thoại, Cố Duyên tiếp tục đi về phía trước, đi không được mấy bước tiếng chuông điện thoại vang lên, khi cô nhìn thấy số điện thoại giống như ác mộng kia, trong lòng căng thẳng, muốn ném điện thoại đi.

Không sai, số điện thoại này, chủ nhân của số điện thoại này, bây giờ với cô mà nói chính là ác mộng, là ác mộng cô không kịp tránh!

Cố Duyên chần chừ một lúc mới nhận điện thoại, cô còn chưa kịp mở miệng, Ngọc Ngân đã nói rồi:

"Duyên Duyên, nhà hàng Duyên Phận bên trái, nhìn sang đây."

Cố Duyên ngẩn người, quay đầu nhìn con đường bên trái, quả nhiên nhìn thấy nhà hàng Duyên Phận. Mà bên trong cửa kính trên tầng hai, Ngọc Ngân đang vẫy tay với cô.

"Tôi không rảnh."

Cố Duyên thu tầm mắt lại, định cúp máy, nhưng động tác trong tay lại bị câu nói tiếp theo của Ngọc Ngân ngăn lại:

"Cô không muốn gặp tôi, lẽ nào cũng không muốn gặp Tô Uyên sao?"

Tô Uyên? Cố Duyên lại ngây người, lại nhìn lên trên tầng hai của nhà hàng, nhìn thấy Ngọc Ngân chỉ sang hướng khác:

"Đang rửa tay."

Trong lòng Cố Duyên mơ hồ dâng lên cảm giác bất an, cô thu tầm mắt lại, bước nhanh lên tầng hai của nhà hàng, đi đến trước mặt Ngọc Ngân, lạnh lùng nhìn cô:

"Rốt cuộc cô muốn thế nào?"

Trong tay Ngọc Ngân đang cầm một chiếc thìa nhỏ, chậm rãi khuấy ly cà phê trong tay, giọng điệu cũng thong thả ung dung:

"Không thế nào cả, chỉ là hôm nay ra ngoài trùng hợp gặp Tô Uyên mà thôi, anh ta nhìn khuôn mặt của tôi vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, đang sẵn sàng tinh thần."

Trùng hợp? Trùng hợp gặp quỷ! Cố Duyên không tin cô ta và Tô Uyên đến đây là vì trúng hợp!

Vừa hay Tô Uyên đi ra từ phòng rửa tay, khi nhìn thấy Cố Duyên, gương mặt kinh ngạc, lập tức bắt đầu quan sát Cố Duyên và Ngọc Ngân, cười híp mắt nói:

"Hai người… là chị em ruột thất lạc từ nhỏ sao?"

Ngọc Ngân nhìn Cố Duyên, cười:

"Đương nhiên không phải, chúng tôi chỉ là bạn bè, còn vì sao lại giống nhau như vậy… tôi chỉ có thể nói là kỳ tích."

"Cũng phải, minh tinh cũng có ngày đụng mặt, huống hồ là người bình thường."

Tô Uyên ngồi đối diện Ngọc Ngân, thuận tay kéo Cố Duyên ngồi xuống bên cạnh, sau đó hỏi Ngọc Ngân:

"Là cô hẹn Duyên Duyên ra đây sao?"

"Không phải, vừa mới nhìn thấy cô ấy đi ngang qua, nên gọi cô ấy lên đây."

Ngọc Ngân gọi phục vụ đến, gọi cho Cố Duyên một ly cà phê. Sau đó xoay người nhìn Cố Duyên, cười tủm tỉm nói:

"Vừa rồi nói chuyện với Tô Uyên, Tô Uyên nói từng theo đuổi cô, nhưng không theo đuổi được, phải không?"

Cố Duyên cười, gật đầu.

Cô không thể nói lung tung được, không thể tùy tiện rơi vào bẫy của Ngọc Ngân, trong lòng rối bời, chỉ muốn nhanh chóng biết mục đích lần này của Ngọc Ngân.

"Chẳng trách lần đầu Tô Uyên nhìn thấy tôi lại nói sẽ lấy tôi."

Tô Uyên không được tự nhiên cười, có chút ngượng ngùng.

Ngọc Ngân bưng cà phê lên uống một ngụm, nói sang chuyện khác:

"Đúng rồi, nghe mẹ anh nói gần đây anh đang bận điều tra một vụ án, liên quan đến chuyện Phong Tùy giết sếp Chu, hiện giờ tiến triển thế nào rồi?"

Lần thứ ba Cố Duyên ngây ngẩn, ánh mắt không tự chủ quay sang nhìn Tô Uyên, ánh mắt vừa hay tiếp xúc với ánh mắt của Tô Uyên. Ngọc Ngân cuối cùng cũng lộ ra mục đích lần này của mình, cô ta đã tàn nhẫn đi bước đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Ai chọc giận em_

Cô giơ tay lên gãi trán, mới phát hiện mình đang toát mồ hôi.

Tô Uyên bất đắc dĩ nhún vai:

"Phong Tùy có quý nhân trợ giúp, lại quá giảo hoạt, gần đây lại vô cớ biến mất không thấy tung tích, có lẽ sắp trở thành vụ án chưa giải quyết được rồi."

Cố Duyên đương nhiên biết quý nhân trong miệng Tô Uyên là mình, cô cúi đầu, tránh ánh mắt nóng rực của hắn.

"Không sao, cứ từ từ, sẽ tìm được người thôi."

Ngọc Ngân cười trấn an hắn.

Tô Uyên cũng không muốn nói đến chuyện này, nghiêng đầu nhìn Cố Duyên cười hỏi:

"Sao trước đây không thấy em nhắc đến mình có người bạn có gương mặt giống em như vậy?"

"Trước đây…"

Cố Duyên do dự một lúc, cười nói:

“Cảm thấy không cần thiết.”

Ngọc Ngân cúi đầu nhìn đồng hồ, đứng lên, nói:

“Tôi còn có việc, đi trước, hai người lâu ngày không gặp, cứ từ từ nói chuyện đi.”

“Có cần tôi tiễn cô không?”

Tô Uyên hỏi cô ta.

“Tôi trước giờ không thích làm phiền người khác.”

Ngọc Ngân lắc đầu, xoay người cười với Cố Duyên:

“Duyên Duyên, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Được.”

Cố Duyên đứng dậy, cùng cô ta đi ra cửa nhà hàng, giống như con rối vậy.

Ra ngoài cửa kính, Ngọc Ngân quay đầu nhìn chỗ Tô Uyên đang ngồi:

“Tô Uyên thực sự là người đàn ông rất đẹp trai, gia cảnh cũng rất tốt.”

“Ngọc Ngân, có gì cô cứ nói thẳng đi.”

Cố Duyên thực sự không chịu được cảm giác đoán mò này.

Ngọc Ngân mỉm cười:

“Điều tôi muốn nói đó là hoặc cô lấy một người đàn ông hoàn hảo như vậy, hoặc tôi lấy, nếu như cô lấy anh ta, tôi sẽ chúc phúc cô, nếu như tôi lấy, vậy thì tôi nghĩ cô nhất định sẽ hối hận, cô suy nghĩ cho kỹ đi.”

Cố Duyên cừng đờ tại chỗ, bỗng cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Ngọc Ngân xoay người rời đi, đi được mấy bước lại quay đầu lại:

“Đây là trận chiến giữa tôi và cô, tốt nhất đừng nói cho người thứ ba biết, đặc biệt là Ngự Tứ, đây là lời khuyên chân thành đầy thiện ý của tôi với cô.”

Ngọc Ngân nói xong câu này, cười lạnh xoay người tiếp tục đi xuống tầng.

Trước khi bóng dáng của cô ta biến mất ở chỗ ngã rẽ ở cầu thang, Cố Duyên bỗng nhiên đuổi theo, kéo lấy cánh tay của cô ta, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn cô ta:

“Hà Ngọc Ngân! Nếu cô thực sự yêu Ngự Tứ, sao có thể nhẫn tâm đối xử với anh ấy như vậy? Nếu để Tô Uyên biết được thân phận thực sự của anh ấy, anh ấy sẽ chết, sẽ mất đi Tần Thị mà anh ấy khó khăn lắm mới giành về được, sẽ mất đi tất cả. Nếu cô yêu anh ấy, sao có thể nhẫn tâm nhìn anh ấy rơi vào kết cục đó?”

“Cố Duyên, tôi không có gì sánh ngang được với cô, nhưng có một thứ hơn cô, đó chính là ác độc hơn cô. Tôi đã từng nói, thứ tôi không có được, người khác cũng đừng mơ có được, cho dù có phải hủy hoại nó.”

“Cô quả thực là người có tâm lý vặn vẹo!”

“Đó cũng là do các người ép tôi!”

Ngọc Ngân gạt tay cô ra:

“Nếu cô không chịu thua, cô cũng có thể đợi đến khi Ngự Tứ quay về bên tôi rồi, vạch trần anh ấy với Tô Uyên, hủy hoại anh ấy, để anh ấy mãi mãi rời xa tôi.”

“Tôi không biến thái như cô!”

Cố Duyên giận dữ đến đỏ mặt, hận không thể bóp chết người phụ nữ có tâm lý vặn vẹo trước mặt này!

Ngọc Ngân lại không hề cảm thấy mình quá đáng, trên gương mặt lộ ra ý cười lạnh lùng:

“Cho nên cô không đấu lại tôi, vẫn nên ngoan ngoãn làm cô chủ Phong của cô đi, sau đó tìm một người đàn ông hoàn hảo giống như Tô Uyên, kết hôn với anh ta, sẽ hạnh phúc hơn vạn lần so với bây giờ.”

“Tôi… thực sự hối hận vì đã cứu cô ra khỏi tầng hầm.”

Cố Duyên tức giận đến mức sắp khóc.

Ngọc Ngân lại đột nhiên kích động hét lên với cô:

“Tôi thà rằng cô không cứu tôi ra, cô Cố, cô là người đã cứu tôi ra khỏi tầng hầm. Nhưng lại tàn nhẫn cướp đi thứ mà đời này tôi khó dứt nhất, cô như vậy với tôi, còn tàn nhẫn hơn rất nhiều so với việc nhốt tôi dưới tầng hầm cô có biết không? Tôi thà rằng cô không thả tôi ra, như vậy chí ít trong lòng tôi còn có một tia hy vọng, đó chính là Ngự Tứ vẫn còn yêu tôi. Nhưng hiện tại hy vọng đó đã không còn, còn phải ngày ngày nhìn cô và Ngự Tứ ân ái bên nhau, cô muốn tôi phải trải qua ngày tháng như vậy cả đời sao? Xin lỗi, tôi không làm được!”

Cố Duyên nhắm mắt lại, cảm giác hối hận chiếm lấy toàn bộ con người cô.

Tại sao lại cứu Ngọc Ngân ra ngoài? Tại sao?

Cô đột nhiên nghĩ đến lời nói của Dao Trụ, cô hối hận rồi, thực sự chỉ chưa đầy một tháng ngắn ngủi, cô đã hối hận rồi!

Ngọc Ngân đi rồi, cô vẫn đứng ở chỗ cũ, ngơ ngác. Mãi đến khi Tô Uyên đi đến, mới thoáng hoàn hồn lại.

Tô Uyên nhìn dưới tầng, nhìn cô hỏi:

“Ngọc Ngân đi rồi?”

Cố Duyên gật đầu, không nói gì.

Tô Uyên thấy sắc mặt của cô không được tốt lắm, lo lắng hỏi:

“Em sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Cố Duyên sờ mặt mình, cố gắng nặn ra nụ cười:

“Không sao, có thể là vì trời lạnh quá.”

“Vậy thì vào trong ngồi, sẽ ấm hơn.”

Tô Uyên cầm tay cô, trở về chỗ ngồi.

Cà phê đã nguội lạnh, Tô Uyên gọi cho cô cốc khác, nhìn cô, mỉm cười:

“Quả nhiên tâm trạng của em không tốt, ai chọc giận em rồi?”

“Không ai chọc tôi cả.”

Cố Duyên nhìn hắn, hỏi:

“Sao anh và Ngọc Ngân lại quen biết nhau?”

Nhất định là Ngọc Ngân chủ động tìm hắn, cô nghĩ.

Tô Uyên nghĩ một lúc, nói:

“Nói cũng thật trùng hợp, có một lần đột nhiên gặp trên đường, khi đó tôi còn tưởng là em, còn chào cô ấy. Sau đó mẹ tôi bảo tôi đi xem mắt, không ngờ đối tượng xem mắt lại là cô ấy.”

“Sau đó anh đồng ý sẽ cưới cô ta?”

Đột nhiên lại gặp? Thành phố Tân rộng lớn như vậy, sao có thể trùng hợp như vậy được? Cố Duyên cười lạnh trong lòng, nhất định là Ngọc Ngân đã sắp xếp tất cả. Mà gần đây Lăng Tiêm Hà lại tìm người đàn ông cho Ngọc Ngân, tìm các anh chàng giàu có trong xã hội thượng lưu, trùng hợp gặp Tô Uyên cũng không có gì lạ.

“Lúc đó trong lòng luôn nhớ đến em, vừa hay cô ấy lại giống em, nhất thời mê muội ăn nói hồ đồ, không phải em ghen rồi đó chứ?”

Tô Uyên cười lớn, vỗ lên đầu cô:

“Nhóc con đừng ghen, chỉ cần em đồng ý, lúc nào tôi cũng có thể đi xe hoa đến cửa nhà em cưới em về.”

Cố Duyên khẽ cười, hiện giờ cô cũng không có tâm trạng nói đùa.

Tô Uyên nhìn cô, đổi giọng nói:

"Em ấy? Gần đây sao vậy? Vẫn trăn trở bên cạnh Phong Tùy và Ngự Tứ sao?"

Cố Duyên nhướng mày nhìn hắn, hắn vội vàng giơ tay lên:

"Em yên tâm, tôi sẽ không mất tích giống như Phong Tùy."

"Vì sao? Anh không muốn bắt Phong Tùy sao?"

"Đương nhiên muốn, đây là nỗi nhục lớn nhất trong kiếp này của tôi."

Cố Duyên im lặng, lập tức lại nhướng mày nhìn hắn hỏi:

"Bắt được thì thế nào? Định xử tử anh ấy sao?"

Tô Uyên nhíu mày:

"Em muốn xin tha cho anh ta sao?"

"Có thể sao?"

"Em nói xem?"

Tô Uyên cười:

"Giữa anh và Phong Tùy không phải là ân oán cá nhân, anh ta phạm vào luật pháp của nhà nước, muốn xử lý anh ta cũng là luật pháp. Duyên Duyên, em thông minh như vậy, sẽ không phải ngay cả chuyện này cũng không biết chứ?"

Sao cô có thể không biết? Mặc dù đã biết không thể, nhưng cô vẫn hỏi, bởi vì không muốn từ bỏ bất kỳ hy vọng nào!

"Em yêu, xem ra em vẫn còn yêu Phong Tùy!"

Tô Uyên đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô:

"Thật là một đứa nhỏ cố chấp, như vậy là không đúng."

Cố Duyên tâm phiền ý loạn không để ý hắn đang gọi cô là gì. Cũng không ý thức được bàn tay của cô đang được hắn nắm lấy, càng không chú ý đến ngoài cửa xa mà gần, hình bóng khiến vô số phụ nữ kinh hô là Ngự Tứ!

Mãi đến khi bàn tay của Tô Uyên rời khỏi tay cô, tươi cười chào một câu:

"Anh Ngự, đã lâu không gặp."

Cố Duyên kinh ngạc vì hai chữ "anh Ngự" này, theo tầm mắt của Tô Uyên nhìn Ngự Tứ đang đứng bên cạnh, Ngự Tứ… sao anh ấy lại đến đây? Anh ấy đến lúc nào vậy?

Nhìn biểu tình trên gương mặt anh hiển nhiên là hiểu lầm cái gì rồi, nhất định đã hiểu lầm cô và Tô Uyên rồi.

Cố Duyên vội vàng đứng dậy, nhìn anh chậm rãi gọi:

"Ngự Tứ."

Cô dừng vài giây, mới lại hỏi:

"Sao anh lại đến đây?"

Ngự Tứ mỉm cười nhìn cô:

"Không phải em nói em nhớ anh sao? Anh đành phải bỏ khách hàng lại thôi."

Ngự Tứ nói xong ôm lấy bả vai cô, nhìn Tô Uyên, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn:

"Anh Tô, quả thực đã lâu không gặp rồi, gần đây vẫn khỏe chứ?"

"Không tốt bằng anh."

“Ồ?”

“Nếu anh nhường Duyên Duyên lại cho tôi, đương nhiên tôi sẽ sống tốt hơn anh.”

Tô Uyên cười ha hả:

“Đùa thôi, đừng để ý.”

“Duyên Duyên không để ý, tôi sẽ không để ý.”

Ngự Tứ thờ ơ nhún vai.

Cố Duyên không hy vọng bọn họ ở chung một chỗ với nhau thêm nữa, vội vàng kéo tay áo Ngự Tứ giục:

“Chúng ta mau đi thôi, nên về rồi.”

“Tạm biệt, anh Tô.”

Ngự Tứ nói với Tô Uyên, Tô Uyên vẫy tay với hai người.

Lên xe, Cố Duyên nghiêng đầu nhìn Ngự Tứ, không hề nhìn thấy sự không vui vẻ trên gương mặt anh, nhưng vẫn giải thích:

“Em và Tô Uyên trùng hợp gặp nhau, anh ta thích đùa, anh đừng hiểu lầm.”

“Không đâu.”

Ngự Tứ đưa tay xoa đầu cô:

“Có ai không có người bạn khác giới.”

Anh có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, Cố Duyên thoáng yên tâm.

“Sao anh tìm được em? Lại là định vị sao?”

“Ừm, vì anh cũng nhớ em.”

Ngự Tứ vừa nhận được điện thoại của cô, nghe thấy cô nói cô nhớ anh, trái tim anh mềm nhũn, không có tâm tư nói chuyện với khách hàng nữa, lập tức bảo A Kim tìm vị trí của Cố Duyên, nhanh chóng chạy đến.

Trên đường đến, lại vừa hay nhận được điện thoại của Ngọc Ngân, nói với anh Cố Duyên đang ở cùng một người đàn ông xa lạ, chuyện này khiến anh càng bức bách muốn lập tức xuất hiện bên cạnh cô. Không ngờ người đàn ông này là Tô Uyên, khi vừa nhìn thấy, trong lòng anh quả thực có chút tức giận, Ngự Tứ nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau.

Nhưng nghĩ lại, anh và Cố Duyên khó khăn lắm mới ở bên nhau, sao Cố Duyên có thể tìm người đàn ông khác sau lưng anh được?

Nếu như hôm nay người ở cạnh Cố Duyên không phải là Tô Uyên, mà là Phong Thanh, vậy thì anh nhất định sẽ nổi điên, sẽ mạnh mẽ “xử lý” cô một trận!

“Ngự Tứ…”

Cố Duyên nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Cô vốn muốn nói với Ngự Tứ về Ngọc Ngân, nhưng lại nghĩ đến lời cảnh cáo của Ngọc Ngân, không biết rốt cuộc có nên nói hay không. Dao Trụ từng nói, Ngọc Ngân là người vì Ngự Tứ chuyện gì cũng dám làm, đối diện với cô ta, tốt nhất đừng quá cứng rắn.

Ngự Tứ quay đầu nhìn cô:

“Sao vậy? Có chuyện gì khó nói sao?”

“Không có gì.”

Cố Duyên lắc đầu.

“Nói.” Ngự Tứ ra lệnh.

“Chính là… muốn hỏi anh có phải thực sự nhớ em hay không.”

Cố Duyên thuận miệng nói dối. Sau đó như cô dự đoán, Ngự Tứ phát cáu rồi, “két” một tiếng đỗ xe bên đường, nghiêng người, nhìn cô:

“Có cần chứng minh không?”

“Đùa anh thôi.”

“Nghịch ngợm.”

Ngự Tứ ôm lấy cô, mang theo ý trừng phạt hôn cô.

Cố Duyên mỉm cười, tình cảnh này thực sự rất hạnh phúc.

Chỉ là hạnh phúc này rốt cuộc còn có thể ở bên cô bao lâu? Nghĩ đến Ngọc Ngân, trong lòng cô lại giống như bị bóp nghẹt vậy, khó chịu ngay cả thở cũng khó khăn.

Sáng sớm thứ bảy, Cố Duyên nhận được tin nhắn của Ngọc Ngân, trong tin nhắn chỉ có mấy chữ ngắn ngủi: Tôi cho cô ba ngày quyết định.

Mấy chữ ngắn ngủi, nhưng trái tim của Cố Duyên lại như bị bóp nghẹt.

Ngọc Ngân hung hăng dọa người, đã sắp bức cô đến bước đường cùng rồi, nếu vẫn không cho cô ta câu trả lời rõ ràng, cô lo Ngọc Ngân sẽ tức giận mà đi tố cáo Ngự Tứ.

Ngự Tứ ra ngoài làm việc, Cố Duyên một mình trong phòng đi tới đi lui, nhìn ảnh chụp chung với Ngự Tứ ở trên tường, nhìn thế nào cũng không thấy chán.

Ảnh chụp này là trước kia cô và Ngự Tứ treo từng bức lên, khi treo lên Ngự Tứ còn nói với cô ảnh chụp thật đẹp, cứ treo như vậy cả đời đi, để con cháu cũng được nhìn thấy tình yêu của hai người bọn họ.

Bây giờ mới qua mấy ngày ngắn ngủi, cô lại không thể không tháo những bức ảnh này xuống, cất từng bức ảnh vào trong hòm.

Sau khi cất xong những bức ảnh chụp chung của hai người, Cố Duyên một thân một mình đi dạo trên đường, lúc này cô không muốn hẹn bạn bè, không muốn gặp người nhà, chỉ muốn ở một mình, yên tĩnh đi dạo một lát.

Cũng không biết đi bao lâu, khi cô ngẩng đầu lên mới phát hiện mình đã đi đến nhà Dao Trụ, trong lòng hơi ngẩn ra, ngay cả chính cô cũng không biết vì sao mình lại muốn đến đây.

Dao Trụ, cô và cô ta vốn không hay gặp nhau, cũng không tính là bạn, nhưng trong tiềm thức lại có một nguồn sức mạnh kỳ lạ thúc đẩy cô đến đây.

Cuối cùng cô vẫn đi vào nhà của Dao Trụ, nhìn thấy cô, Dao Trụ lại không hề kinh ngạc, giống như đã sớm đoán được cô nhất định quay lại vậy.

Dao Trụ nhìn gương mặt buồn bã của Cố Duyên đứng ngoài cửa, nhường một bước nhẹ giọng nói:

“Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Người phụ nữ ngu ngốc

Cố Duyên đi vào ngồi xuống sofa, sau đó ngẩng đầu nhìn cô ta:

“Có thể cho tôi một ly nước ấm không?”

Dao Trụ đi vào phòng bếp rót nước ấm cho cô, Cố Duyên nhận lấy ôm vào lòng bàn tay, kỳ thực cô không khát, chỉ là trong tay trống không, lại lạnh lẽo, rất muốn cầm thứ gì đó xoa dịu đi cảm giác này mà thôi.

Dao Trụ ngồi đối diện cô, lặng lẽ nhìn cô uống trà lài.

Dao Trụ vẫn xinh đẹp như vậy, làn da trắng hồng, dáng vẻ yểu điệu, toàn thân tỏa ra hơi thở mê người. Đẹp hơn rất nhiều so với Cố Duyên và Ngọc Ngân, nhưng… vẫn cứ cô đơn một mình như vậy.

Cuối cùng vẫn là Cố Duyên mở miệng trước, cụp mắt lặng lẽ nói:

“Dao Trụ, cô cho tôi lời khuyên đi, nói tôi biết tiếp theo tôi nên làm gì mới không đau khổ nữa.”

Dao Trụ cười buồn:

"Nếu như tôi có cách thì đã không cần ngồi ở đây một mình."

"Còn nhớ những lời khi đó tôi nói với cô không?"

"Đương nhiên nhớ." Cố Duyên hít sâu một hơi:

"Tôi biết tôi sẽ hối hận, chỉ là không ngờ hối hận lại đau khổ như vậy, tôi đã quá tin tưởng Hà Ngọc Ngân rồi."

"Chuyện đã đến mức này, cô còn có thể làm gì được sao? Từ bỏ, đi xa, đến một nơi không có Ngự Tứ."

Dao Trụ cười nhạt, trong giọng điệu lại mang theo một tia đau buồn phẫn nộ.

Cố Duyên không nghe lời cô, cứ cố thả Ngọc Ngân ra ngoài, bây giờ ngoại trừ thông cảm với Cố Duyên, với cô mà nói chỉ có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ có thể như vậy, Cố Duyên hiểu rõ.

Cô nở nụ cười chua xót, ngước mắt nhìn Dao Trụ, buồn bã nói:

"Cô cũng nhốt tôi xuống tầng hầm đi, vậy là xong chuyện."

"Nhốt người phụ nữ ngu ngốc như cô, tôi còn ngại làm bẩn tầng hầm của tôi."

Dao Trụ đặt ly xuống, vẻ mặt bắt đầu trở nên bình thản:

"Trước kia tôi đã cảnh cáo cô, Ngọc Ngân thủ đoạn độc ác, để có được thứ mình muốn sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, nhưng cô lại muốn chọc đến cô ta, rơi vào bước đường này chỉ trách chính cô mà thôi."

Đúng vậy, chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Cố Duyên đứng lên, xoay người lặng lẽ đi ra bên ngoài. Cô đi đến cửa chính, phía sau truyền đến giọng nói của Dao Trụ:

"Tôi không biết hiện giờ cô ta đang báo thù cô như thế nào, nhưng tôi khuyên cô một câu cuối cùng, nếu muốn sống thì cách xa cô ta ra một chút. Đàn ông không phải sinh mạng, khi nào nên dứt thì dứt đi."

Cố Duyên dừng chân, quay đầu nhìn cô cười khổ:

"Thật hy vọng có thể có sự lạc quan của cô."

Trước đây khi Phong Thanh bỏ đi, khó khăn lắm cô mới chịu đựng được, bây giờ lại phải đối diện với ngày tháng mất đi Ngự Tứ, phải trải qua sự đau khổ day dứt này thêm lần nữa, cô thực sự lo lắng mình sẽ không chịu nổi.

Dao Trụ lắc đầu:

"Đừng nghĩ tôi sống tốt như vậy, thực ra tôi và cô giống nhau cả thôi, vì tôi yêu Ngự Tứ hơn cô."

Cố Duyên tin điều này, Dao Trụ biết Ngự Tứ lâu như vậy, vẫn luôn lặng lẽ ở cạnh bên anh, có thể ở bên một người đàn ông không yêu mình, phải cần có tình yêu rất lớn!

Khi Cố Duyên đi ra khỏi nhà Dao Trụ, điện thoại đột nhiên vang lên. Là Ngự Tứ gọi đến. Cô nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói lo lắng của Ngự Tứ:

"Nghe Linh Lung nói em ra ngoài rồi, đi đâu chơi sao?"

Cố Duyên cười:

"Em còn có thể đi đâu chơi? Một mình đi dạo phố mà thôi."

"Nhàm chán vậy sao?"

"Đúng vậy, anh có rảnh không?"

Ngự Tứ chần chừ ba giây, nói:

"Có."

“Ra ngoài với em?”

“Nói anh biết em đang ở đâu.”

Cố Duyên nhìn xung quanh, nói với anh:

“Trên đường Trường Sa.”

“Đợi anh.”

Ngự Tứ cúp điện thoại.

Cố Duyên có thể tưởng tượng hiện giờ anh nhất định bỏ mọi việc sang một bên, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cô. Bình thường cô sẽ không đành lòng quấy rầy anh, cũng sẽ không không hiểu chuyện yêu cầu anh bỏ công việc xuống đến với cô, nhưng hôm nay…

Chỉ có lần này thôi, thỏa sức hưởng thụ sự cưng chiều che chở của anh. Nếu không hưởng thụ, sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội nữa.

Cố Duyên tìm ghế đá ngồi xuống, cơn gió lạnh lẽo thổi qua, nhìn thấy các cặp tình nhân hạnh phúc trên đường, trong lòng đột nhiên nhớ đến cảm giác khi là một người bình thường.

Người đàn ông hoàn hảo giống như Phong Thanh và Ngự Tứ, cô thực sự không nên dính vào.

Ngồi bên bờ sông chưa đầy mười phút Ngự Tứ đã đến, cô đứng lên, khuôn mặt tươi cười nhìn Ngự Tứ đang bước đến bên cô. Vào giây phút Ngự Tứ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cô cảm nhận được ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh.

Nếu đổi lại là trước kia, cô sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng hôm nay, cô chỉ có thể đau xót, không nếm được bất kỳ mùi vị hạnh phúc nào.

“Hôm nay sao vậy? Có hứng thú như vậy?”

Hai tay Ngự Tứ ôm lấy vai cô, cười cười nhìn cô.

“Đúng vậy, khó có được ngày cuối tuần.”

Cố Duyên không muốn anh nhìn thấy vẻ đau buồn của mình, hơi rũ mắt, không để anh nhìn thấy đôi mắt của mình.

“Anh không bận sao? Có phải làm phiền anh rồi không?”

Cô hỏi.

Ngự Tứ hờ hững lắc đầu:

“Không sao, tiền kiếm không hết.”

“Em muốn đi đâu chơi?”

“không muốn đi đâu cả, cứ đi dọc bờ sông như vậy, giống như bọn họ.”

Cố Duyên hất cằm về những đôi tình nhân trước mặt.

Ngự Tứ nhìn bọn họ, thực sự không có ai đi cùng một người phụ nữ như vậy cả. Nhưng chỉ cần Cố Duyên thích, trước giờ anh chưa từng từ chối.

Hai tay của Cố Duyên nắm lấy khuỷu tay của Ngự Tứ, kéo anh, chậm rãi đi dọc bờ sông. Gió từ mặt sông thổi đến có chút lạnh, nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng của hai người lúc này.

“Ngự Tứ, anh cảm thấy hiện tại anh có hạnh phúc không?”

Cố Duyên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Ngự Tứ hiển nhiên bất ngờ với câu hỏi này của cô, nghiêng mặt ngạc nhiên nhìn cô:

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Chỉ muốn nghe tiếng lòng của anh thôi.”

“Em muốn nghe tiếng lòng sao?”

Ngự Tứ cười, dừng lại, dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, cúi đầu hôn xuống:

“Cảm nhận được chưa?”

Cố Duyên gật đầu, cô cảm nhận được rồi.

Đột nhiên rất tò mò, Ngọc Ngân dùng trăm phương ngàn kế cướp Ngự Tứ đi, rốt cuộc có thể đem đến hạnh phúc cho Ngự Tứ hay không?

Bỏ đi, không muốn nói những chuyện sau này, bởi vì có nghĩ cũng không có tác dụng. Ngọc Ngân yêu Ngự Tứ như vậy, nếu tới tay rồi, sẽ cố gắng để anh được hạnh phúc mới đúng.

Hai người đi được một đoạn, Ngự Tứ đột nhiên quay lại hỏi cô:

“Vậy còn em? Có hạnh phúc không?”

Câu hỏi giống nhau, Cố Duyên lại im lặng, điều này khiến Ngự Tứ cảm thấy vô cùng bất ngờ, anh nhìn Cố Duyên, vốn chỉ thuận miệng hỏi lại đột nhiên nghiêm túc lại, nghiêm túc đợi câu trả lời của cô.

Cố Duyên vốn muốn trả lời cô hạnh phúc, nhưng những lời uy hiếp của Ngọc Ngân đúng lúc hiện lên trong đầu cô, thực sự không thể cảm động cùng Ngự Tứ.

Dao Trụ nói đúng, hiện tại cô nên chậm rãi buông bỏ Ngự Tứ, cũng để cho Ngự Tứ có thể chậm rãi buông bỏ cô, sau đó hoàn toàn buông nhau ra, đi đến một nơi xa xoi, một nơi không có nhau.

“Duyên Duyên, em đang nghĩ gì vậy?”

Ngự Tứ có chút thất vọng, một câu hỏi đơn giản như vậy, Cố Duyên lại nghĩ lâu như thế.

Điều này khiến anh không thể không hoài nghi, trong lòng cô có phải vẫn còn có người khác, là Phong Thanh, nhất định là anh ta.

Cố Duyên chần chừ một lúc lâu, cuối cùng gật đầu:

“Hạnh phúc.”

Cô cho anh đáp án như vậy, nhưng trong lòng Ngự Tứ vẫn có chút mất mát, bởi vì đó là đáp án do dự rất lâu mới trả lời được. Mà đây cũng là mục đích của cô, cô đạt được rồi.

“Ngự Tứ, em hy vọng anh có thể sống hạnh phúc.”

Cô nói.

“Sau đó thì sao?”

Ngự Tứ nhìn cô:

“Sao cảm thấy hôm nay em giống như đang sinh ly tử biệt với anh vậy?”

Sinh ly tử biệt... trái tim Cố Duyên đột nhiên đau xót, chuyện này với cô mà nói không phải chính là sinh ly tử biệt sao? Cô hít sâu một hơi, nói:

“Bệnh của anh lúc nào cũng có thể cướp đi mạng của anh, không phải ngày nào chúng ta cũng có thể là sinh ly tử biệt sao?”

“Thì ra em đang lo lắng chuyện này?”

Ngự Tứ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm:

“Anh còn tưởng em nói em muốn tái hôn.”

Anh chính là như vậy, mỗi lần nói đến bệnh tình của anh sẽ luôn bộ dáng thờ ơ như vậy, Cố Duyên đành bất đắc dĩ, cũng không biết trong lòng anh rốt cuộc có phải nghĩ thông suốt như vậy không, có thể không quan tâm đến sống chết của mình.

Cố Duyên nhìn anh, cẩn thận hỏi:

“Nếu như em thực sự tái hôn, anh sẽ thế nào?”

“Tái hôn cùng với em.”

“Ngự Tứ, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Ồ… Anh sẽ bóp chết em, róc xương em.”

“Anh cứ ra tay như vậy sao?”

“Thử xem không phải là biết sao?”

Ngự Tứ mỉm cười, nghiêng người hôn lên trán cô.

Cố Duyên không tin anh thực sự sẽ bóp chết mình, bởi vì với sự hiểu biết của cô về Ngự Tứ, Ngự Tứ sẽ không có tính cách giống như Ngọc Ngân. Giống như trước kia khi cô yêu điên cuồng Phong Thanh, anh cũng chỉ thùng rỗng kêu to mà thôi, cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô yêu Phong Thanh đến chết đi sống lại.

Cô không lo lắng Ngự Tứ sẽ đối với cô thế nào, ngược lại lo lắng Ngự Tứ sẽ thế nào với bản thân mình!

Nếu như Ngự Tứ thực sự yêu cô giống như anh nói, vậy nhất định cũng sẽ rất khó buông bỏ được, giống như trước kia không buông bỏ được Ngọc Ngân vậy.

Đường Trường Sa rất dài, đi cả ngày cũng chưa chắc hết được, Cố Duyên lại muốn đi như vậy, hơn nữa còn không cảm thấy mệt. Nhưng trời tối rồi, Ngự Tứ cũng mệt, để Ngự Tứ không phải vất vả nữa, cô từ bỏ nguyện vọng đi hết quãng đường này.

Ngự Tứ nghe nói cô muốn về nhà, nhìn xa xa phía trước, mỉm cười nói:

“Em chắc chắn muốn trở về sớm như vậy?”

“Cũng không còn sớm nữa, nên về ăn cơm thôi.”

Cố Duyên nói, điều cô lo lắng nhất đó là Ngự Tứ sẽ mết chết, dù sao đàn ông bình thường không hay đi dạo, cũng ít khi bộ, còn những người đàn ông có tiền giống như Ngự Tứ khi ra ngoài sẽ có tài xế riêng đưa đón, căn bản chưa từng rèn luyện.

“Ăn cơm là chuyện nhỏ.”

Ngự Tứ ôm lấy vai cô:

“Anh mời em ăn.”

“Để em mời anh đi, lần nào cũng là anh bỏ tiền.”

“Người một nhà còn nói tiền nong cái gì, không cho phép vướng mắc chuyện nhỏ này nữa.”

Ngự Tứ ôm cô bước nhanh vào xe.

Ngự Tứ dẫn Cố Duyên đến một nhà hàng kiểu Tây lãng mạn, chính là chỗ lần trước đi cùng Sương Sương và Xinh Xinh, Cố Duyên quan sát xung quanh nhà hàng, ngay cả phòng cũng là căn phòng lần trước.

“Sao vậy, không thích nhà hàng này sao?”

Ngự Tứ mỉm cười:

“Lần trước vốn định cùng em ăn cơm tối ở nhà hàng lãng mạn này, nhưng lại bị cặp chị em sinh đôi kia quấy rầy.”

“Họ cũng chỉ là ngưỡng mộ anh mà thôi.”

“Lời này anh thích nghe.”

Ngự Tứ đẩy thực đơn đến trước mặt cô:

“Nhìn xem có món gì muốn ăn không, không có thì như cũ, anh gọi cho em.”

“Hay là anh gọi cho em đi.”

Cố Duyên liếc nhìn thực đơn:

“Thực đơn đều là thịt, vậy anh ăn cái gì?”

“Anh? Mặt sau còn có salad, phomat và mỳ, anh đều có thể ăn được.”

Ngự Tứ gọi phục vụ, gọi thức ăn cho hai người xong thì trả lại thực đơn.

Anh nghiêng người nắm lấy tay cô, nhẹ hôn lên mu bàn tay của cô, mỉm cười nói:

“Hình như em không hề có tự tin về bệnh của anh, như vậy không ngoan.”

Nhìn thấy Cố Duyên ngày ngày đều đau buồn vì bệnh của anh, Ngự Tứ đương nhiên không muốn, tuy rằng không nắm chắc được bệnh có thể khỏe lại hay không, nhưng anh vẫn muốn biểu hiện sự lạc quan, không sao cả, chỉ vì không muốn nhìn thấy cô lo lắng cho anh.

“Là anh không cho em tự tin.”

Cố Duyên rũ mắt, khóe mắt nóng lên.

“Sao anh lại không có?”

“Bảo anh đi bệnh viện kiểm tra toàn diện, anh đều không muốn đi, đây là cho em lòng tin sao?”

“Thì ra em vẫn nhớ đến chuyện này sao.”

Ngự Tứ cười thoải mái, đưa tay xoa đầu cô:

“Được rồi, đợi hôm nào có thời gian, anh sẽ đi, bệnh viện Á Ân phải không?”

“Anh nói thật sao?”

“Đương nhiên, trước giờ anh đều rất nghe lời em.”

“Vậy là ngoan rồi.”

Cố Duyên cười, nhưng nụ cười lại nhanh chóng nhạt đi, thứ cô lo lắng đâu chỉ có một chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Treo ảnh chụp chung không tốt

Nhìn ngón lửa trên cây nến nhảy trên bàn, đóa hoa hồng đỏ tươi trong bình cùng bầu không khí lãng mạn và ấm áp, Cố Duyên cố gắng kéo khóe miệng lên, ở một nơi đẹp như vậy, không khí tốt như vậy, quan trọng nhất đó là chỉ có cô và Ngự Tứ, thực sự không nên lãng phí.

Cô cầm ly rượu đỏ trước mặt, giơ về phía Ngự Tứ:

“Chúc mừng tối nay chúng ta có một bữa ăn có ánh nến đẹp như này.”

Ngự Tứ cầm ly rượu lên, nhưng lại không uống mà cười nói:

“Có gì mà chúc mừng, em thích thì sau này chúng ta còn có rất nhiều cơ hội, chuyện chúng ta nên chúc mừng chính là chúng ta bắt đầu một cuộc sống mới.”

Bắt đầu lại... Cố Duyên nghe mấy chữ này đau lòng không thôi, cô và Ngự Tứ không phải bắt đầu lại... mà là sắp kết thúc rồi.

“Sao vậy? Anh nói sai sao?”

Ngự Tứ thấy cô không uống, khó hiểu nhìn cô.

Cố Duyên vội vàng lắc đầu:

“Không có, nào, cụng ly.”

Ly rượu của hai người khẽ đụng nhau, chất lỏng màu đỏ lan ra, cuộn thành làn sóng trong ly. Một thứ đẹp như vậy, Cố Duyên thậm chí có chút không nỡ uống.

Cô nếm thử một ngụm, món đồ xinh đẹp lại thường ẩn giấu sự chua xót, giống như tình yêu của cô và Ngự Tứ vậy!

Lần này, cô không ngờ mình lại uống say, cô nhớ mình chỉ uống hai ly rượu, vậy mà lại say, say đến mức lảo đảo không vững, cô cũng nhớ Ngự Tứ đã cõng cô từ trong nhà hàng lên xe.

Cửa sổ xe không đóng kín, gió lạnh thổi vù vù lên mặt cô, khiến cô tỉnh táo hơn một chút.

Cô nghe thấy tiếng cười cưng chiều của Ngự Tứ:

"Đi nhà hàng cũng có thể uống say thành như vậy."

Sau đó, cửa sổ xe được đóng lại, gió lạnh nháy mắt bị cản bên ngoài, nhiệt độ trong xe cũng ấm lên không ít.

Cố Duyên không nói gì, đầu óc không tỉnh táo, nửa mê nửa tỉnh. Ngay cả Ngự Tứ ôm cô xuống xe vào phòng cũng không hề ngăn cản, lười nhác mặc anh mệt mỏi.

Bật đèn phòng khách tầng một, ánh đèn chói mắt chiếu vào mắt Cố Duyên, sau đó, cô cảm giác được bước chân của Ngự Tứ đột nhiên dừng lại.

Anh dừng lại, vì sao? Rõ ràng vẫn chưa đến phòng ngủ.

Rất nhanh, Ngự Tứ lại bước đi, ôm cô lên tầng, đặt cô lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ. Nhưng anh không hề để cô ngủ yên, mà lắc cô dậy, giọng điệu không vui:

"Cố Duyên, em tỉnh lại cho anh!"

Cố Duyên cố gắng tránh sự quấy nhiễu của anh, nhưng Ngự Tứ vẫn không bỏ cuộc, mà không vui hỏi cô:

"Anh hỏi em, chuyện gì xảy ra với các bức ảnh rồi?"

Ảnh? Ừm… ảnh, đầu óc Cố Duyên tỉnh táo lại, bởi vì cô còn nhớ hôm nay trước khi ra ngoài cô đã gỡ hết ảnh xuống. Không sai, bị cô gỡ xuống hết không sót một cái.

"Em nói rõ ràng cho anh!"

Ngự Tứ mạnh mẽ kéo cô đứng lên, ép cô ngồi đối diện với anh.

Cố Duyên mở to đôi mắt u buồn mới tỉnh ngủ của mình, nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai của anh, cười nói:

"Em gỡ xuống rồi… Em… cảm thấy treo ảnh trên tường không tốt, cho nên đã tháo hết xuống…"

"Vì sao treo trên tường không tốt?"

Ngự Tứ truy hỏi.

"Bởi vì… em cũng không biết, chính là cảm thấy không tốt…"

Cố Duyên trả lời loạn xạ, vì cô thực sự không tìm ra được lý do thích hợp, lẽ nào muốn cô nói với Ngự Tứ, cô đã quyết định rời xa anh sao, cho nên mới thu hết ảnh lại?

Sao Ngự Tứ có thể chấp nhận lý do này? Anh nhất định sẽ bóp chết cô ngay tại chỗ.

Kỳ thực… bóp chết cô cũng chưa chắc không tốt, cô không lo cho mình, mà là anh sẽ như thế nào.

Ngự Tứ càng thêm tức giận, thực sự hận không thể bóp chết cô, anh cười lạnh nói:

"Chính vì cảm thấy không tốt, em liền tháo hết ảnh xuống, em xem chuyện này là trò đùa sao? Thích thì treo lên, chán rồi thì lại tháo xuống? Vậy thì tình cảm anh đối với em có phải cũng như vậy không? Vui thì cười với anh, không vui thì xoay người bỏ đi?"

Cố Duyên im lặng, rũ mắt, bởi vì không muốn để anh nhìn thấy nước mắt trong mắt cô.

Ngự Tứ nói tiếp:

"Lúc đầu là em nói muốn treo ảnh chụp chung của chúng ta trong phòng, sau đó trong thời gian ngắn nhất anh tìm nhiếp ảnh gia nổi tiếng nhất thành phố Tương, anh bỏ công việc sang một bên để ở bên em chụp ảnh cùng em, kết quả em lại xem nó là trò đùa sao?"

Cố Duyên khó chịu vùi mặt mình vào hai đầu gối, thực sự không muốn nghe thấy những lời này của của Ngự Tứ, nếu như có thể, sao cô lại nỡ gỡ ảnh chụp người mà cô yêu đến khắc sâu trong tim xuống được?

Nhưng Ngự Tứ lại không cho cô cơ hội trốn tránh, vẫn tức giận nhìn cô, bộ dạng cô bắt buộc phải cho anh một câu trả lời thỏa đáng.

Một lúc lâu sau, Cố Duyên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cũng có sự bất mãn:

"Ngự Tứ, đến lúc nào anh mới có thể thu lại tính khí của mình? Cho dù là một chuyện vô cùng nhỏ anh cũng tức giận? Anh có biết anh như vậy khiến em rất chán ghét không?"

Cố Duyên khó nhịn được đau lòng, không phải vì bất mãn, cũng không phải vì tính khí nóng nảy của Ngự Tứ. Thực ra cô không hề chán ghét Ngự Tứ như vậy, bằng không cũng không yêu anh.

Nhưng để đạt được mục đích, cô không thể không nói những lời trái với lương tâm này.

Ngự Tứ quả nhiên nghe lọt tai, yên lặng nhìn cô, ánh mắt mang theo sự lạnh lùng:

"Đây chính là câu trả lời của em?"

"Em không muốn nói về chuyện này nữa, buông tha em đi."

"Em có nói với anh sao? Từ khi bắt đầu là anh luôn truy hỏi em."

Ngự Tứ phút chốc đứng lên:

"Vậy được, anh bỏ qua cho em, nhưng sáng ngày mai em nhất định phải treo hết ảnh về chỗ cũ."

Ngự Tứ bỏ lại câu này, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Rất nhanh, Cố Duyên nghe thấy ngoài cửa sổ vang lên tiếng động cơ xe, Ngự Tứ đi rồi.

Cuối cùng Cố Duyên cũng khóc.

Cô lặng lẽ đứng lên, bước từng bước ra ngoài ban công. Bởi vì say rượu, bước chân của cô không hề vững, suýt nữa đã ngã xuống đất.

Đã trễ như vậy rồi, Ngự Tứ sẽ đi đâu đây? Có thể đi đâu đây?

Cố Duyên cảm giác bản thân mình thực sự là rất khốn nạn, cả một buổi tối tốt đẹp như vậy, vừa rồi còn ăn tối lãng mạn tràn ngập ánh nến, chớp mắt lại khiến cho Ngự Tứ không thể không bỏ đi.

"Mợ hai."

Phía sau truyền đến giọng nói của Linh Lung, Cố Duyên chớp mắt, xoay người lại.

Trong tay Linh Lung cầm chiếc áo khoác ngoài của Cố Duyên, vừa khoác lên người cô, vừa nói:

"Cậu hai dặn mợ uống say rồi, dễ cảm lạnh, bảo tôi lên trông chừng. Không ngờ mợ thực sự không chú ý gì cả, lạnh như vậy cũng không ở trong phòng."

"Tôi không sao."

Cố Duyên xoay người, đưa lưng về phía Linh Lung, cô không muốn Linh Lung nhìn thấy nước mắt của cô.

Tức giận đến mức này, cũng không quên cô uống say, không quên gọi Linh Lung lên chăm cô. Ngự Tứ, bỏ lỡ anh, thực sự chính là tiếc nuối lớn nhất trong kiếp này của em!

Linh Lung vẫn đứng phía sau cô, cẩn thận mở miệng nói:

"Cậu hai thoạt nhìn rất tức giận, trời lại lạnh như vậy, mợ hai, mợ vẫn nên gọi cậu ấy về đi."

"Không cần."

Cố Duyên bình tĩnh nói.

Linh Lung bất đắc dĩ xoay người rời khỏi ban công.

Ban công lớn như vậy chỉ còn lại một mình Cố Duyên cô quạnh đứng đó.

Trong đầu không ngừng vang lên lời nói vừa rồi của Linh Lung: Cậu hai nhìn rất tức giận, thời tiết lại lạnh như vậy…

Hôm nay đúng là rất lạnh, cô đưa tay, trên bầu trời dường như còn có hạt mưa lớt phớt, muộn thêm chút nữa, có lẽ sẽ mưa nặng hạt. Ngự Tứ ở bên ngoài… sẽ rất lạnh, rất buồn.

Gọi anh về, nói cho anh biết, không phải cô cố ý, mọi thứ cô làm đều là vì bất đắc dĩ…

Quả nhiên bắt đầu mưa, Cố Duyên ngẩn ngơ nhìn mưa bụi hiện lên dưới ánh đèn, lập tức xoay người, bước nhanh vào phòng ngủ. Sau đó bắt đầu tìm trong túi xách của cô, tìm điện thoại của cô.

Rất nhanh đã tìm thấy điện thoại, cũng rất nhanh bấm số điện thoại của Ngự Tứ, nhưng lại không có ai nghe máy.

Cô biết hiện tại Ngự Tứ rất tức giận, không muốn nhận điện thoại của cô, nhưng cô vẫn không từ bỏ, gọi hết lần này đến lần khác, vẫn không có ai nhận điện thoại, cô cất điện thoại, bước nhanh ra khỏi cửa.

Cô chạy nhanh về phía cửa chính, khi đi qua tầng một, bị Linh Lung cản lại. Linh Lung nhìn cô hỏi:

"Mợ hai, mợ muốn đi đâu vậy? Mợ quên rồi sao? Mợ uống say rồi."

Cố Duyên vỗ hai tay lên gò má, đúng vậy, cô không phải uống say rồi sao? Sao lại tỉnh táo giống như người bình thường vậy. Sức mạnh của tình yêu quả nhiên rất lớn, tuy bước chân vẫn có chút không vững nhưng không ảnh hưởng đến cô ra ngoài.

"Tôi không sao, ra ngoài một lúc sẽ quay lại."

Cô nói xong tiếp tục đi ra cửa.

"Mợ muốn đi tìm cậu hai sao?"

Linh Lung thuận tau lấy ô sau cánh cửa:

"Cậu hai cũng không biết đi đâu rồi, mợ không tìm thấy đâu."

"Rồi sẽ tìm được, từ từ sẽ tìm được."

Cố Duyên mỉn cười với cô, nhận lấy cây ô trong tay cô, nói cảm ơn xong thì xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Cố Duyên biến mất trong màn mưa, Linh Lung cuống quýt không biết làm sao, không biết đâu mà lần, đầu óc hỗn loạn quay mấy vòng cũng không nghĩ ra được.

Cuối cùng, cô bấm dãy số của Ngự Tứ.

Linh Lung rất căng thẳng gọi cho Ngự Tứ, bởi vì lúc đi anh đã căn dặn phải chăm sóc tốt cho Cố Duyên, nhìn thấy Linh Lung gọi đến, điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là có phải Cố Duyên đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

"Chuyện gì?"

Anh nói dứt khoát.

Linh Lung nhìn về phương hướng Cố Duyên biến mất, gấp gáp nói:

"Cậu hai, mợ hai một thân một mình chạy ra ngoài, nói muốn tìm cậu, phải làm thế nào bây giờ?"

"Cô ấy một thân một mình chạy ra ngoài?"

Ngự Tứ sửng sốt, lập tức trách mắng:

"Sao cô không ngăn cô ấy lại?"

Nói xong, Ngự Tứ liền cúp điện thoại.

Linh Lung hiển nhiên rất vô tội, Cố Duyên là người rất có chủ kiến, khi cô muốn làm gì ngay cả Ngự Tứ cũng rất khó ngăn cản cô, huống hồ là Linh Lung.

Chạy ra khỏi biệt thự, Cố Duyên chỉ cảm thấy thật ngốc, thành phố Tương lớn như vậy, Ngự Tứ lại lái xe đi, cô có thể đi đâu tìm anh đây?

Mưa không lớn nhưng lại bay lên người cô, quần áo của cô ướt sũng, lạnh đến phát run, vô cùng khó chịu.

Cô lấy điện thoại muốn gọi cho Ngự Tứ, mới phát hiện điện thoại vì dính mưa nên màn hình đã đen thui rồi.

Cô đi dọc theo con đường dài phía trước, biết rõ không thể tìm thấy Ngự Tứ, nhưng từ đầu đến cuối lại không muốn quay đầu lại. Cô biết, Ngự Tứ sẽ không trở về sớm như vậy.

Cứ đi về phía trước chính là quảng trường Tân Giang, vì trời mưa, trên quảng trường không có một ai. Một mình cô đi dọc theo quảng trường, nhớ đến hôm ba mươi tết Ngự Tứ dẫn cô đến đây bắn pháo hoa, khi đó tuy trong lòng cô vướng mắc về Ngọc Ngân, nhưng lại vô cùng hạnh phúc vui vẻ.

Ngự Tứ, không biết hiện giờ anh đang ở đâu? Có phải vẫn đang tức giận vì cô gây sự vô lý hay không?

Cố Duyên đi đến mệt, tìm ghế ngồi, lau sạch nước mưa ngồi xuống.

Cô nhìn thấy cách đó không xa có một đôi nam nữ đang đi tới, đôi nam nữ kia hẳn là đang cãi nhau, người đàn ông phía sau hét lên với người phụ nữ phía trước:

"Rốt cuộc cô muốn thế nào? Thứ tôi có thể cho cô tôi đã cho hết rồi, cô muốn nhà muốn xe, muốn hôn lễ xa hoa, tôi vẫn chưa thỏa mãn cô sao?"

Trên khuôn mặt của người phụ nữ đi phía trước đều là nước mắt, cô dừng lại dùng ánh mắt thất vọng nhìn người đàn ông kia:

"Tôi có thể không cần nhà không cần xe không cần hôn lễ, tôi chỉ muốn một người đàn ông chung tình không hai lòng mà thôi, anh có thể cho tôi không?"

Người đàn ông kia đột nhiên cười lạnh:

"Cô xem phim nhiều quá rồi đấy? Vừa muốn cao ráo giàu có đẹp trai, vừa muốn người ta chung tình? Người đàn ông như vậy cô tìm ở đâu được? Tôi hỏi cô một câu cuối cùng, cô có cưới hay không?"

Cô gái kia không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

"Tôi cho cô một ngày suy nghĩ!"

Người đàn ông kia nói xong câu này, xoay người nghênh ngang rời đi.

Bỏ mặc cô gái kia trong đêm mưa lạnh như vậy, người đàn ông như vậy có tốt cũng có hạn, trong lòng Cố Duyên không khỏi thông cảm cho cô gái kia.

Cô gái kia bước đi, đi về phía Cố Duyên, lập tức ngồi xuống cạnh Cố Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Là em không đúng

Quần áo của cô ta đều ướt sạch, không ngừng run rẩy, nước mắt tí tách tuôn rơi. Cố Duyên thương hại, chạy đi mua khăn giấy ở một cửa hàng gần đó đưa cho cô ta.

Người phụ nữ nhận lấy khăn giấy, cảm ơn Cố Duyên, sau đó rút một tờ ra, lau nước mắt trên mặt. Sau khi lau sạch, cô ta hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Cố Duyên: "Sao cô cũng ở đây dầm mưa? Cũng bị đàn ông bắt nạt sao?"

Cố Duyên lắc đầu, cười với cô ta.

"Đàn ông bây giờ quá ghê tởm!"

"Hai người định kết hôn sao?" Cố Duyên nhìn về phía người đàn ông biến mất.

"Không kết hôn nữa!" Người phụ nữ vo viên khăn giấy, ném ra ngoài: "Người đàn ông này rất quá đáng, cậy bản thân có tiền, ra ngoài trăng hoa với rất nhiều phụ nữ, còn không cho tôi quản. Chưa từng thấy người đàn ông nào không biết xấu hổ như vậy!"

"Vậy cô không gả cho anh ta nữa sao?"

Người phụ nữ lập tức im lặng, Cố Duyên nhìn ra được cô ta vẫn muốn gả. Sau khi im lặng, cô ta dò xét hỏi Cố Duyên: "Nói đi, nhà người kia làm gì cô, lại để cô một thân một mình tới nơi này dầm mưa?"

"Anh ấy..." Cố Duyên cười một tiếng: "Anh ấy không làm gì tôi cả, đối xử với tôi rất tốt!"

"Vậy thì vấn đề nằm ở gia đình anh ta sao? Nhà anh ta quá nghèo? Cha mẹ anh ta phản đối hai người?"

"Không phải!"

"Nếu như không phải thì sao cô lại đau lòng?"

Đúng vậy, có một người chồng tốt như thế, còn có gì phải đau lòng nữa chứ? Hiện giờ vấn đề của cô đang đối mặt đều không liên quan đến mối quan hệ giữa cô và Ngự Tứ, cô thực sự không nên làm như vậy...

"Gả cho một người đàn ông tốt, đối xử tốt với bản thân mình." Người phụ nữ đột nhiên vỗ vai cô: "Tôi nghĩ thông suốt rồi, tiền tôi có thể tự kiếm, không

cần đến tiền của anh ta! Tôi đi trước đây!"

Người phụ nữ đi rồi, Cố Duyên ở lại một mình.

Cánh tay cầm ô của cô lạnh đến mức đóng băng, cả người cũng giống như hóa đá. Cô đứng lên, hi vọng có thể tìm một chỗ ấm áp, ở lại thêm lát nữa. Chỉ là nơi này không thuộc về địa bàn của cô, sao có chỗ cô cảm thấy ấm áp được?

Cô nhìn xung quanh một lúc, sau đó đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ ở mấy chục mét ven đường.

Mũi cô có chút chua xót. Cố Duyên suýt nữa rơi lệ. Ngự Tứ... Cuối cùng anh vẫn xuất hiện trước mặt cô vào lúc cô khó chịu nhất, đau khổ nhất...

Ngự Tứ bước từ trên xe xuống, ô cũng không mở, nước mưa rơi trên đầu anh, làm ướt tóc và quần áo của anh.

Nhưng anh cũng không vì thế mà dừng lại, anh vẫn sải bước đi thẳng đến chỗ Cố Duyên.

Bóng đêm tối mù mịt, nhưng Cố Duyên liếc mắt cũng có thể thấy được sự tức giận trên gương mặt anh.

Nhất định anh lại tức giận vì trời lạnh như vậy mà cô lại ra ngoài đường, hơn nữa còn dầm mưa.

Ngự Tứ thực sự rất tức giận, nhưng anh càng đau lòng hơn. Anh đi tới bên cạnh cô, dùng sức bóp chặt lấy vai Cố Duyên, gào lên: "Cố Duyên! Rốt cuộc em muốn như thế nào? Nhất định phải ép anh phát điên em mới chịu được sao?"

Chiếc ô văng ra khỏi tay Cố Duyên, rơi trên mặt đất.

Nước mưa hắt lên người bọn họ, cả hai đều không mở được mắt.

"Lớn như vậy rồi còn một mình chạy tới nơi này làm gì? Dầm mưa vui lắm sao? Mắc bệnh rất vui sao?" Ngự Tứ tiếp tục gầm lên, dường như muốn trút ra hết lửa giận trong lòng.

Cố Duyên cúi thấp đầu, nước mắt lăn dài. Cuối cùng cô nhào vào trong ngực anh, nhón chân ôm lấy anh, ghé vào tai anh nghẹn ngào: "Xin lỗi, là em không đúng, là do em..."

"Em không đúng chỗ nào? Nói!" Ngự Tứ đẩy cô ra, lau nước mưa trên mặt, ép sát vào cô.

Anh cảm thấy phải để cho cô nhận thức được sai lầm của mình thì lần sau cô mới không tái phạm nữa.

"Em..." Cố Duyên cúi đầu, khóc nức nở: "Em không nên lấy ảnh xuống, không nên một mình chạy đi, nhưng vì tìm anh nên em mới chạy đi..."

"Tìm anh làm gì?" Giọng Ngự Tứ hơi hòa hoãn.

Cuối cùng anh không đẩy cô ra nữa, mặc cho cô ôm chặt anh, thậm chí anh còn duỗi hai tay ra ôm cô vào lòng, ôm chặt thân thể lạnh như băng của cô, trong lòng dâng lên cảm xúc yêu thương.

"Bởi vì em muốn nói cho anh biết, em bất đắc dĩ mới phải lấy ảnh xuống, em cũng không nỡ!" Cô không muốn giấu diếm gì nữa.

"Vì sao?" Ngự Tứ hỏi, sau đó im lặng chờ đợi câu trả lời của cô.

"Ngọc Ngân..." Cố Duyên nuốt nước miếng, không nói ra được thành lời. Cô không biết nếu cô nói cho Ngự Tứ biết chuyện này thì sẽ có hậu quả gì, cô cũng không dám nghĩ...

Trước đó Ngọc Ngân đã cảnh cáo cô, không cho phép cô nói với Ngự Tứ, nhưng nếu muốn cô một mình gánh chịu chuyện này thì quả thật quá khó khăn.

Cô còn đang không biết nên nói hay không, Ngự Tứ lại đột nhiên cười lạnh: "Là Ngọc Ngân bảo em lấy xuống sao?"

Cố Duyên im lặng, việc này đúng là do Ngọc Ngân, nhưng Ngọc Ngân cũng không thực sự bảo như thế.

"Cô ấy muốn em rời khỏi anh, đúng không?" Ngự Tứ hỏi lại.

Cố Duyên ngẩng đầu, gạt nước mắt, hỏi Ngự Tứ: "Sao anh biết?"

"Anh đoán được. Nhưng chúng ta đừng dầm mưa ở đây nữa..." Ngự Tứ kéo cô vào trong xe, hai người cùng nhau đi lên, cả người ướt sũng nước.

Ngự Tứ mở điều hòa ấm hết cỡ, cuối cùng Cố Duyên mới cảm thấy đỡ lạnh hơn một chút.

Ngự Tứ gọi điện cho Linh Lung chuẩn bị nước tắm, trên đường đi hai người đều im lặng, không ai nói chuyện.

Về đến nhà, Linh Lung đã xả nước đầy bồn tắm. Cố Duyên đứng bên cạnh bồn tắm, không nhúc nhích. Ngự Tứ đi tới, cởi từng lớp quần áo trên người

cô và anh xuống.

Bồn tắm to lớn bao phủ hai người, nước nóng từ trong bồn trào ra, phát ra tiếng rào rào.

Ngự Tứ ôm lấy cô, để cô tựa vào ngực anh.

"Em rất sợ Ngọc Ngân, đúng không?" Ngự Tứ ôm cô, bàn tay vuốt ve trên người cô.

Cố Duyên gật đầu, nói: "Dao Trụ từng nói cho em biết Ngọc Ngân rất đáng sợ."

"Em sợ gì? Em sợ cô ấy đến cục cảnh sát vạch trần anh sao?"

"Thì ra anh đã biết cả rồi..." Cố Duyên cười khẽ, thì ra anh biết rồi, anh biết rồi cũng tốt, cô cũng không cần phải lo nghĩ nhiều nữa...

"Anh cũng đâu phải người ngốc, sao anh lại không nhận ra em sợ cô ấy chứ? Mà nguyên nhân duy nhất khiến em sợ cô ấy chính là vì cô ấy có thể đến cục cảnh sát vạch trần anh mà thôi, đúng không?"

Cố Duyên kinh ngạc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngự Tứ thông minh như vậy, sao có thể không nhận ra hành vi mờ ám của người bên cạnh chứ?

Cô hít sâu một hơn, quay đầu nhìn Ngự Tứ: "Vậy anh cảm thấy em nên làm gì?"

"Làm theo cách của em, một dao cắt đứt. Anh tìm Hà Ngọc Ngân của anh, em tìm Tô Uyên của em, cả đời không qua lại với nhau." Ngự Tứ nói.

Cố Duyên đương nhiên biết anh đang giận cô, nhưng cô không biết anh phát hiện ra mọi chuyện từ lúc nào, vì sao anh không hề nhắc đến?

Dường như Ngự Tứ nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cô, cười nhạt: "Không cần em nói anh cũng biết, anh đoán được Ngọc Ngân đã đưa cho em một vấn đề khó lựa chọn, nhưng không ngờ em lại thực sự giải quyết theo cách đó..."

Khi anh nói thẳng với Ngọc Ngân rằng anh yêu Cố Duyên, anh đã đoán được Ngọc Ngân sẽ dùng chuyện này để uy hiếp anh, nhưng không ngờ người cô ta uy hiếp không phải anh mà lại là Cố Duyên.

Cố Duyên lại là một cô gái lương thiện, sao có thể chống lại Ngọc Ngân được?

"Nếu như cô ấy khai ra anh thì chẳng phải anh xong đời rồi sao?" Cố Duyên vẫn lo lắng vô cùng, nếu Ngự Tứ bị bại lộ thì phải làm sao? Suy nghĩ và hành động của Ngọc Ngân rất điên cuồng, không ai khống chế được, ngay cả Ngự Tứ cũng chưa chắc có thể khống chế cô ta.

Ngự Tứ cười nhạt, không nói gì.

Xong đời? Với anh thì cái nào mới là xong đời? Bệnh chết cũng là xong đời, mà bị xử bắn chết cũng vậy, dù sao đời này của anh cũng không thoát được...

"Cho dù cô ta muốn làm gì thì cũng là chuyện của anh, em chỉ cần yên tâm làm vợ anh là được, đừng lo nghĩ nhiều." Ngự Tứ nói.

Cố Duyên cười khổ, anh nói thì nghe rất đơn giản. Không cần cô lo nghĩ? Chẳng lẽ cô phải trơ mắt nhìn anh bị cảnh sát bắt đi sao?

Cố Duyên định lên tiếng, nhưng Ngự Tứ đột nhiên chặn trước mặt cô: "Xem ra em tỉnh rượu rồi, không mơ hồ chút nào!"

Đúng vậy! Náo loạn suốt một đêm, say đến mấy cũng phải tỉnh lại rồi!

"Về sau không cho phép vì chuyện của Ngọc Ngân mà chọc anh tức giận, biết không?" Ngự Tứ ôm cô vào lòng.

Cố Duyên há hốc mồm, cảm giác máu cả người nóng lên. Cô dựa đầu vào hõm vai anh, hơi nước mù mịt khắp nơi, bầu không khí vô cùng mờ ám...

"Sao lại không nói gì?" Ngự Tứ hơi dùng sức.

Cố Duyên co người lại, đấm vào vai anh.

"Em có biết thái độ im lặng của em khiến cho người khác rất khó chịu không?" Ngự Tứ nâng mặt cô lên, nhìn chăm chú.

"Anh có biết thái độ truy hỏi đến cùng của anh càng khiến người khác khó chịu hơn không?" Cố Duyên phản lại một câu, sau đó nhào vào ngực anh lần nữa.

Thân thể ngâm trong nước ấm, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều. Lúc này cô mới giận mình nhận ra bản thân mình đang ở đâu, sao cô lại ôm Ngự Tứ trong tư thế này....

Cô chôn mặt trong ngực anh, không dám đối diện.

Ngự Tứ rất bất mãn với phản ứng của cô. Hai người là vợ chồng rất lâu rồi, sao cô vẫn cứ thẹn thùng như thế chứ? Đâu phải đang đi ngoại tình?

Cô muốn trốn, anh lại không cho cô trốn. Anh mở hết đèn trong phòng tắm lên.

"Duyên Duyên, em nhìn dáng vẻ bây giờ của em đi, xem em giống một người phụ nữ đã có chồng hay là một cô gái chưa trải sự đời?" Ngự Tứ cúi đầu hôn nhẹ vào vai cô, bàn tay nhanh chóng chuyển động.

"Em tắm xong rồi." Cố Duyên thẹn thùng, tránh né bàn tay của anh.

"Nhanh vậy sao?"

"Đúng... A..."

"Vậy thì không tắm nữa!" Ngự Tứ ôm cô, đứng dậy khỏi bồn tắm, đi tới giường lớn, không để ý trên người toàn là nước.

Cố Duyên vỗ vào vai anh: "Ướt... ga trải giường..."

"Thay sau!" Ngự Tứ chỉ lo hôn lên da thịt mềm mại của cô, không quản chuyện khác.

Cố Duyên nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi ấm của cơ thể anh, cảm nhận sự vuốt ve của anh. Cô không hề kháng cự cảm giác mà anh mang lại, cả người còn nổi lên phản ứng...

Bản lĩnh chinh phục phụ nữ của người đàn ông này thực sự rất mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Thực sự đi tìm tô ương

Một đêm trôi qua rồi, những thứ nên đối mặt cũng phải đối mặt, tuy Ngự Tứ nói cô không cần lo nghĩ nhưng Cố Duyên lại không thể nào bỏ mặc mọi chuyện được.

Khi Ngọc Ngân gọi điện vào di động của cô, cô không dám nghe, bởi vì cô không biết có nên nói cho cô ta biết Ngự Tứ đã biết chuyện hay không? Nếu như nói cho cô ta, liệu cô ta có tức giận mà đi tìm Tô Uyên, nói những lời không nên nói hay không?

Sau khi cô cúp điện thoại, cô khẽ lắc đầu, quyết định tiếp tục chăm chỉ làm việc.

Mười phút sau, Ngọc Ngân lại gọi điện. Cô do dự một chút rồi ấn từ chối. Ngọc Ngân tiếp tục gọi lại, cô tiếp tục từ chối, lặp lại vô số lần như vậy, Ngọc Ngân không biết mệt sao?

Cuối cùng, điện thoại của cô không vang lên nữa, cô cho rằng Ngọc Ngân đã từ bỏ rồi, nhưng không ngờ cô lại nghe được giọng của Ngọc Ngân truyền đến từ cửa phòng làm việc. Ngọc Ngân đang dùng giọng nói trong trẻo của mình để chào hỏi cùng các đồng nghiệp.

Một đồng nghiệp nữ đi tới, cầm sô cô la mà Ngọc Ngân tặng cho mọi người, cười híp mắt nói với cô: "Phong Thanh, chị cô tới tìm cô này!"

Ngọc Ngân tự xưng là chị của cô sao?

Cố Duyên im lặng. Ngọc Ngân đã tìm tới cửa rồi, tránh cũng không được, vì vậy cô đành phải đi ra ngoài. Ngọc Ngân đi thẳng tới phòng khách. Khi Cố Duyên tới phòng khách thì gương mặt thân thiện của cô ta đã biến mất, thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng.

Thấy Cố Duyên, cô ta hờ hững cười: "Sao vậy? Cuối cùng cũng đồng ý gặp tôi sao?"

"Có gì thì cô nói thẳng đi." Cố Duyên rót cho cô ta một ly nước. Ngọc Ngân tuy đáng giận, cũng rất đáng ghét, nhưng cô ta nắm giữ quyền sống chết của Ngự Tứ, cho nên cô vẫn phải cẩn thận hầu hạ.

Ngọc Ngân cầm ly nước lên, nhưng không uống, mà lại dội thẳng vào mặt Cố Duyên. Cố Duyên không ngờ cô ta lại làm như vậy, cô giật mình, nhắm mắt lại. Giọt nước chảy dọc theo khuôn mặt cô, nhỏ vào quần áo, nhỏ xuống sàn nhà.

Chờ nước trên mặt trôi xuống bớt, Cố Duyên mới mở mắt ra, thấy gương mặt Ngọc Ngân đang gần sát trước mặt cô. Ngọc Ngân nghiến răng nói: "Sao phải tránh tôi như chuột vậy? Tôi chỉ muốn ăn cơm trưa với cô mà thôi, khó lắm sao?"

Cố Duyên im lặng rút khăn giấy trên bàn ra lau nước trên mặt, thừa nhận sự mềm yếu của bản thân mình. Trước mặt Ngọc Ngân... cô không thể mạnh

mẽ được, cho dù bị dội nước vào mặt thì cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

"Cảm ơn, nhưng tôi không thích ăn trưa bên ngoài." Cố Duyên ném giấy trong tay đi.

Ngọc Ngân cười một tiếng: "Cô có biết không? Không có cô ở đó, chỉ có tôi và Tô Uyên, hai người thì ăn chẳng ngon miệng gì cả..."

Cố Duyên khẽ giật mình, ngạc nhiên nhìn chằm chằm Ngọc Ngân. Tô Uyên? Sao cô ta lại gặp Tô Uyên?

"Đúng rồi, tôi quên nói cho cô một chuyện, sáng nay Ngự Tứ hẹn tôi gặp mặt, cô đoán xem anh ấy nói gì với tôi? Mau đoán đi..."

Ngự Tứ? Anh đi tìm Ngọc Ngân rồi sao? Cố Duyên hít sâu một hơi, mọi chuyện càng lúc càng phức tạp rồi...

"Cô muốn thế nào?" Cố Duyên hỏi.

"Cô nói thử xem?" Gương mặt nhỏ nhắn của Ngọc Ngân tức giận tới mức vặn vẹo: "Cô biết không? Trước đây Ngự Tứ rất yêu tôi, anh ấy cảm thấy tôi là người phụ nữ đáng để anh ấy yêu nhất trên đời này. Là cô đã khiến cho anh ấy thay đổi. Hiện giờ anh ấy cảm thấy không yêu tôi như trước nữa, thậm chí còn cảnh cáo tôi về sau không được quấy rầy cô. Hừ, một Ngự Tứ như vậy, tôi giữ lại có tác dụng gì? Cô nói xem, tôi giữ anh ấy lại thì có tác dụng gì chứ?"

Cô ta tiến lên một bước, đẩy Cố Duyên vào trong góc: "Tôi đã cảnh cáo cô rất nhiều lần rồi, tốt nhất đừng nói cho anh ấy biết tôi yêu anh ấy như vậy, đừng nói tôi dùng mọi thủ đoạn để đạt được anh ấy, nhưng cô lại nói cho anh ấy biết... Vậy thì tôi chỉ có thể nói được làm được, hủy anh ấy đi mà thôi! Đúng vậy, hủy anh ấy đi, chúng ta không phải ở đây tranh giành nữa. Đàn ông thôi mà, ở đâu chả có!"

Cố Duyên bị Ngọc Ngân ép vào trong góc, nhìn gương mặt vặn vẹo của cô ta, Cố Duyên bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngọc Ngân, làm như vậy thì cô được gì chứ? Ngoại trừ việc mất đi anh ấy, cô còn mất đi cả thân phận con gái của nhà họ Phong, mất đi tất cả... Cô làm vậy có đáng không?"

"Đừng đề cập mấy chữ con gái của nhà họ Phong với tôi!" Ngọc Ngân đột nhiên cắt ngang: "Từ sau khi cô xuất hiện, tôi đã chẳng còn địa vị gì ở nhà họ Phong rồi! Đều tại cô! Ngay cả tên của tôi cũng phải trả lại cho cô! Nhưng không sao, tôi không cần, bây giờ tôi không cần gì nữa..."

"Cô không cần gì nữa? Chẳng lẽ cô cũng không muốn sống nữa sao?" Cố Duyên dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Cô là hạng người gì thì cô tự biết. Cô giết chết nhiều người như vậy, làm nhiều chuyện xấu như vậy, tôi đều không tố cáo cô, cũng không nói với bất kì ai, nhưng cô lại nhất định ép tôi đến bước đường cùng... Ngự Tứ không phải kẻ ngốc, anh ấy có thể bị cô che mắt nhất thời, nhưng cô có thể che mắt anh ấy cả đời sao?"

"Đúng!" Ngọc Ngân gật đầu: "Tôi đã hại không ít người, còn giết chết năm người vợ trước của Ngự Tứ nữa. Cô có thể đi tố cáo tôi... Dù sao không còn Ngự Tứ, tôi cũng không làm con gái nhà họ Phong nữa, tôi còn giữ lại cái mạng này làm gì?"

Cố Duyên tuyệt vọng rồi, cô không biết nên nói gì nữa, dường như lúc này có nói gì cũng không cứu vãn được tâm hồn vặn vẹo của Ngọc Ngân...

Cô mệt mỏi dựa vào tường, thấy Ngọc Ngân lấy điện thoại ra bấm một dãy số. Sau khi bấm xong, Ngọc Ngân còn đưa cho cô xem, đó chính là số điện thoại của Tô Uyên.

Ngọc Ngân cười khẽ, nói vào trong điện thoại: "Tô Uyên, thật xin lỗi. Cố Duyên nói hôm nay cô ấy không rảnh, chỉ có hai chúng ta ăn cơm thôi, anh không ngại chứ? Không ngại thì tốt quá, thời gian vẫn như cũ nhé. Vậy giờ tôi qua, tạm biệt!"

Ngọc Ngân cúp điện thoại, quay đầu nói với Cố Duyên: "Tô Uyên mời tôi ăn đồ Tây, là nhà hàng lần trước, tôi đi đây..."

Không cho Cố Duyên cơ hội đáp lại, Ngọc Ngân đã nhanh chóng rời đi.

Trong phòng tiếp khách lập tức yên tĩnh lại. Cố Duyên ngã ngồi trong góc phòng.

Ngọc Ngân thực sự tìm Tô Uyên sao?

Sao bây giờ? Cô phải làm sao bây giờ?

Cố Duyên biết lần này Ngọc Ngân không nói đùa. Nhưng cô cũng không thể để Ngự Tứ rơi vào tay Tô Uyên được. Tô Uyên còn có ân oán cá nhân với Ngự Tứ nữa, nhất định anh ta sẽ dốc hết sức để đối phó với Ngự Tứ...

Cho dù Tô Uyên nương tay, chỉ giam Ngự Tứ vài năm thì Ngự Tứ cũng sẽ bị ốm đau bệnh tật hành hạ tới chết...

Rơi vào đường cùng, Cố Duyên đành gọi điện thoại cho Ngự Tứ, giờ phút này cũng chỉ có thể gọi điện cho anh mà thôi.

Cô cầm điện thoại lên, bấm số của Ngự Tứ, điện thoại tự lưu vào hộp thư thoại.

Cố Duyên đứng ngẩn người trong phòng khách mười phút, sau đó cô hoảng loạn chạy xuống tầng một, nhanh chóng cản một chiếc taxi lại, đến nhà hàng lần trước.

Khi cô tới nơi, Ngọc Ngân và Tô Uyên đang vui vẻ trò chuyện với nhau. Thấy cô tới, Tô Uyên vô cùng vui vẻ, đứng dậy vẫy tay với cô: "Duyên Duyên, tôi còn tưởng em không tới chứ, mau tới đây ngồi!"

Cố Duyên đánh giá Tô Uyên, xem xét thái độ Ngọc Ngân, hiển nhiên Ngọc Ngân chưa kịp nói chuyện về Ngự Tứ. Cô đi đến trước mặt Ngọc Ngân, cầm lấy tay cô ta: "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Có chuyện gì không thể để ngày mai nói sao? Bây giờ đang trong bữa ăn mà..." Ngọc Ngân mỉm cười, nụ cười che giấu sự mỉa mai, chỉ Cố Duyên mới nhìn ra được.

Cố Duyên không muốn nhiều lời cùng cô ta, cô ép cô ta đi ra khỏi cửa nhà hàng đồ Tây, bình tĩnh nói: "Tôi biết cô rất yêu Ngự Tứ, cũng không hi vọng anh ấy chết. Tôi quyết định rồi, tôi sẽ làm theo ý cô, rời khỏi Ngự Tứ, được không?"

"Nhưng hiện giờ Ngự Tứ ghét tôi như vậy, tôi phải làm sao hả?"

"Không phải cô từng nói, Ngự Tứ bảo rằng nếu không có tôi, anh ấy sẽ yêu cô tới già sao? Cho nên chỉ cần cô kiên nhẫn thì tôi tin sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ bị tình yêu của cô làm cho cảm động, yêu cô thêm lần nữa..."

"Thật sao? Cô chắc chắn không?"

"Tôi chắc chắn!" Cố Duyên nhắm mắt lại, nói.

Cô cũng không chắc chắn lắm, nhưng ngoại trừ cách này thì cô không nghĩ ra được cách nào nữa.

Ngọc Ngân nghĩ ngợi một lát, sau đó cười rộ lên: "Đây chính là do cô nói đó, như vậy thì từ hôm nay trở đi, không, ngay từ giờ phút này, cô phải cách xa Ngự Tứ, sau đó gả cho Tô Uyên..."

Gả cho Tô Uyên?

Cô và Tô Uyên thực sự chẳng có chút tình cảm nào.

"Vì sao phải tổn thương người vô tội? Tô Uyên có lỗi gì?"

Ngọc Ngân nói: "Tôi nhìn ra được Tô Uyên rất thích cô, hẳn là sẽ tình nguyện kết hôn với cô."

"Vậy cô cũng phải cho tôi thời gian chứ? Thủ tục ly hôn giữa tôi và Ngự Tứ cũng không thể làm nhanh như vậy được. Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách để Ngự Tứ nhanh chóng ly hôn với tôi."

Cố Duyên rất khó chịu. Chỉ cần nghĩ đến việc phải ly hôn với Ngự Tứ thì lòng cô đau như dao cắt.

Cô biết Ngự Tứ tuyệt đối sẽ không đồng ý, cũng không dễ dàng ly hôn với cô, cho nên cô cũng chỉ còn cách để cho anh quên đi cô mà thôi...

"Tốt! Tôi tin cô một lần." Ngọc Ngân cười rạng rỡ, ôm chầm lấy tay cô: "Đi thôi, chúng ta không thể bỏ mặc Tô Uyên ở đó được, nhanh đi ăn thôi, đồ ăn ngon lắm đó!"

Ngon thì cũng phải có tâm trạng mới ăn được chứ...

Cô đi theo Ngọc Ngân vào nhà hàng, Tô Uyên đang xem điện thoại, thấy hai người đi vào lập tức mỉm cười, bỏ điện thoại vào túi áo: "Nói chuyện xong rồi hả?"

"Nói xong rồi, cũng không có gì quan trọng." Ngọc Ngân ngồi xuống ghế, sau đó ra hiệu cho Cố Duyên ngồi xuống.

Cố Duyên ngồi trên ghế, ăn một chút đồ trên bàn, không cảm nhận được hương vị gì...

Tô Uyên mỉm cười hỏi Ngọc Ngân: "Ngọc Ngân, không phải cô có chuyện muốn nói với tôi sao? Chuyện gì vậy?"

Ngọc Ngân nhìn Cố Duyên một chút, mỉm cười: "Làm gì có chuyện gì chứ? Chẳng qua tôi muốn gặp anh mà thôi. Nếu tôi không nói vậy thì sao có thể mời anh ra đây ăn cơm chứ?"

"Khôn lỏi." Tô Uyên nhếch môi.

Ngọc Ngân nhìn Cố Duyên, nở nụ cười.

Lần này Cố Duyên rất giữ lời, từ khi tan làm ở công ty cũng chưa từng về nhà. Cô biết Ngự Tứ nhất định sẽ đi tìm cô, cô lừa anh rằng bản thân phải đi công tác.

Quả nhiên Ngự Tứ nghi ngờ, nhưng cuối cùng vẫn để cô đi, chỉ dặn cô về sớm một chút.

Vì đề phòng Cố Duyên lật lọng, Ngọc Ngân còn tự mình đưa Cố Duyên đến nhà ga. Đứng trước quầy bán vé, Cố Duyên không biết bản thân nên đi đâu. Chẳng lẽ lại đi tìm Tô Lý Lý?

Cô không biết lời nói dối này sẽ lừa được Ngự Tứ bao lâu. Sau khi Ngự Tứ phát hiện ra thì nhất định sẽ đi tìm cô khắp nơi, sau đó sẽ tới nhà Tô Lý Lý.

"Sao vậy? Không muốn đi nữa sao?" Ngọc Ngân đứng sau lưng cô, lạnh lùng hỏi.

Cố Duyên đi vào quầy bán vé, mua một vé đến thành phố Hàn, sau đó vào trạm chờ. Đến khi thấy Cố Duyên lên tàu điện, Ngọc Ngân mới yên lòng, rời khỏi nhà ga.

Đến thành phố Hàn thì đã là giờ ăn cơm tối.

Cố Duyên đến khiến cho Tô Lý Lý rất vui vẻ, cô còn rủ Cố Duyên tới quán hải sản để ăn mừng. Cố Duyên đi theo, trong lòng có chút hoảng hốt.

Cô biết cô rời đi như vậy cũng không phải biện pháp tốt, hi vọng Ngự Tứ đừng đau lòng, sớm quên cô đi một chút...

Tô Lý Lý thấy Cố Duyên không phản ứng gì, cô ấy huých vào tay Cố Duyên: "Này, này, không phải nói là đi công tác sao? Sao trông mặt giống như bỏ nhà đi vậy?"

Cố Duyên cười cười, dùng đũa gắp thịt cá thả vào trong miệng, nói: "Chỉ đang nghĩ vài chuyện mà thôi."

"Nghĩ chuyện gì? Nghĩ đến mấy anh đẹp trai kia của cậu sao?" Tô Lý Lý cười khanh khách.

"Không phải, đang nghĩ chuyện kinh doanh..." Cố Duyên gục đầu xuống. Tô Lý Lý nói cũng không sai, cô thực sự đang nghĩ đến Ngự Tứ.

Tô Lý Lý nhìn Cố Duyên, nụ cười càng thêm mập mờ: "Ngốc, lát ở đây sẽ có biểu diễn đó, là một anh chàng rất đẹp trai biểu diễn, cậu có thể nhìn anh ta cho đỡ thèm! Ngoan, đừng nghĩ linh tinh nữa."

Tô Lý Lý vừa dứt lời, trên sàn diễn lập tức hỗn loạn.

"Sắp bắt đầu rồi, mau xem đi!" Tô Lý Lý ra hiệu cho Cố Duyên nhìn lên trên.

Cố Duyên nhìn về phía sàn diễn, thấy một người phụ nữ cầm micro nói với mọi người: "Chào buổi tối các quý bà và quý ông, hôm nay là tết Nguyên Đán, cũng là ngày kỉ niệm quán chúng tôi khai trương được mười năm, vì để cảm ơn các vị khách quý, hôm nay cửa tiệm chúng tôi..."

Sau đó người dẫn chương trình nói gì thì Cố Duyên không nghe thấy nữa, tất cả suy nghĩ của cô đều dừng lại ở câu mà người dẫn chương trình vừa nói.

Hôm nay là tết Nguyên Đán...

Nguyên Đán? Hôm nay là tết Nguyên Đán sao? Đúng rồi! Bị Ngọc Ngân làm cho rối loạn nên cô đã quên mất hôm nay là tết Nguyên Đán rồi!

Tết Nguyên Đán, chính là ngày mà Ngự Tứ phát bệnh...

Mà trong ngày này cô lại rời đi, để Ngự Tứ một mình ở nhà sao?

"Duyên Duyên, mau nhìn đi, anh đẹp trai đến rồi!" Tô Lý Lý nắm lấy tay cô, vô cùng kích động.

Cố Duyên không nhìn lên sàn diễn, cũng không nhìn người mà Tô Lý Lý bảo đẹp trai kia, cô chỉ lo lắng nói với Tô Lý Lý: "Lý Lý, tớ phải trở về thành phố Tương một chuyến, cho tớ mượn xe của cậu dùng một hôm được không?"

Đã hơn chín giờ, nhà ga chắc đã đóng cửa rồi, nhưng cô cần phải trở về một chuyến.

Tô Lý Lý thấy dáng vẻ nghiêm trọng của Cố Duyên, cô vội hỏi: "Sao vậy? Sao lại vội thế?"

"Tớ có việc gấp, rất gấp! Cậu đừng hỏi nhiều nữa."

"Mượn xe cũng được, nhưng cậu vội vã như vậy sao tớ yên tâm để cho cậu lái xe chứ?" Tô Lý Lý không yên lòng.

Cố Duyên hít sâu, cố gắng để cho bản thân tỉnh táo lại, sau đó nói với Tô Lý Lý: "Cậu yên tâm đi, tớ rất yêu quý mạng nhỏ của mình, không sao đâu!"

Cô nói như vậy, Tô Lý Lý cũng không tiện ngăn cản nữa, đành đưa chìa khóa xe cho cô.

Cố Duyên nhận lấy chìa khóa, cảm ơn Tô Lý Lý, sau đó nhanh chóng rời đi.

Cô lái chiếc Cayenne của Tô Lý Lý, lái rất nhanh, nhưng lại cực kì cẩn thận.

Không sai, cô rất yêu quý cái mạng nhỏ của mình, bởi vì cô còn chưa nhìn thấy Ngự Tứ khỏe lên, sao cô có thể xảy ra chuyện được?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Bệnh của ngự tứ có hy vọng không_

Cô biết Ngọc Ngân nhất định sẽ hận sự trở về của cô, nhưng hôm nay cũng không phải là lúc sợ điều này, Ngự Tứ có thể qua được đêm nay không còn chưa biết, chờ qua đêm nay rồi hãy nói.

Cô lao nhanh đi, đường xe vốn cần bốn giờ đồng hồ, cô chỉ đi ba giờ đồng hồ đã tới, cô trực tiếp chạy xe về hướng nhà mình.

Thời gian trên đồng hồ hiển thị là đã qua mười hai giờ, bàn tay cầm tay lái của cô nắm chặt lại.

Lúc cô về đến nhà, vô tình gặp Ngọc Ngân ở tầng một, Ngọc Ngân đang ngồi trên ghế sofa, tay cầm ly trà, sắc mặt trắng bệch. Thấy Cố Duyên trở về, đầu tiên cô ta hơi sửng sốt, sau đó đứng lên bước về phía cô, nhìn cô chăm chằm: "Sao cô lại quay lại?"

Cố Duyên đảo mắt nhìn bốn phía, đám người làm đều đã đi ngủ hết, cô thu lại ánh mắt trên mặt Ngọc Ngân, lo lắng hỏi: "Ngọc Ngân, có phải Ngự Tứ bị bệnh không?"

Nhất định là như vậy, nếu không sao lại chỉ còn mình Ngọc Ngân trong phòng khách?

Ngọc Ngân tức giận trừng mắt nhìn cô: "Đúng thế thì sao? Bây giờ đã không cần cô quan tâm nữa rồi."

"Nhưng cô không quan tâm đến anh ấy, tôi cũng không quan tâm đến anh ấy, chẳng lẽ để một mình anh ấy tự sinh tự diệt hay sao? Cố Duyên đi vòng qua cô ta, bước nhanh lên tầng hai.

"Cố Duyên!" Ngọc Ngân tức giận gầm nhẹ một tiếng, xông lên túm lấy cánh tay cô: "Cô muốn làm gì? Có phải muốn đổi ý rồi không?"

Thái độ của Cố Duyên lập tức mềm đi, chỉ cần vừa nghe Ngọc Ngân nói câu này, dù trong lòng cô có nhiều phòng tuyến hơn nữa cũng không chịu nổi một đòn! Cô ngấn lệ, trong giọng nói lộ ra sự cầu xin: "Tôi không muốn đổi ý, tôi chỉ muốn trông anh ấy qua hết đêm nay, đợi đến lúc anh ấy ngủ rồi, yên tĩnh rồi tôi sẽ đi, có được không?"

"Không thể được! Bây giờ anh ấy sống hay chết đều không liên quan đến cô nữa."

"Ngọc Ngân, cô cũng biết bệnh của Ngự Tứ đã rất nghiêm trọng rồi, lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng, lẽ nào cô nhẫn tâm để anh ấy một mình sao? Cô sợ, vậy thì hãy để tôi đi, trước khi anh ấy khỏe hơn tôi nhất định sẽ rời đi, được không?"

Thấy Hà Ngọc Ngân vẫn không động đậy, Cố Duyên kéo tay cô ta, hai đầu gối quỳ xuống đất: "Nể tình tôi đã cứu cô từ trong tầng hầm ra, xin cô cho tôi một cơ hội cuối cùng này, tôi xin cô..."

Cuối cùng Ngọc Ngân cũng không cố gắng ngăn cản nữa, lạnh lùng hất tay cô ra, quay lưng lại.

Cố Duyên mừng rỡ, vội vàng đứng lên chạy nhanh lên tầng, khi cô đẩy cửa phòng ngủ, không ngoài dự kiến, Ngự Tứ nằm úp sấp trong góc sàn nhà, co ro run rẩy vì đau đớn.

"Ngự Tứ..." Cố Duyên xông lên, kéo cánh tay anh, cố gắng đỡ anh từ dưới đất lên trên giường. Sàn nhà lạnh như vậy, nằm như vậy một đêm nhất định sẽ bị ốm.

Nhưng anh nặng như vậy, hơn nữa lại không phối hợp, điều này khiến Cố Duyên kéo thế nào anh cũng không động đậy.

Cố Duyên lại lấy một cái chăn đến đắp lên người anh, lấy tay sờ, phát hiện trên đầu trên mặt anh đều là mồ hôi lạnh, ngay cả lòng bàn tay cũng có mồ hôi, cô chỉ có thể tỉ mỉ lau sạch cho anh.

Ngự Tứ đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, một tay vung lên, nặng nề đập lên trên đầu mình, sau đó túm lấy những sợi tóc đã bị anh nắm đến mức rối tung, nắm thật chặt, ngón tay trắng bệch.

"Ngự Tứ, anh đừng như vậy, đừng làm mình bị thương." Cố Duyên cuống quít gỡ từng ngón tay của anh ra, lấy tay từ trên đầu anh xuống.

Nhưng Ngự Tứ đã quá đau, căn bản không có cách nào để tay mình nhàn rỗi, tay lại nắm thật chặt. Lần này anh nắm chặt lấy tay Cố Duyên, Cố Duyên hoảng hốt, tơ máu rỉ ra trên mu bàn tay cô trong nháy mắt.

Ngay cả Ngọc Ngân sợ hãi đứng ở cửa cũng hoảng hốt thay cô, lúc này Ngự Tứ hoàn toàn mất lý trí, căn bản không khống chế được hành vi của mình, thậm chí rất có thể bóp chết hoặc làm người bên cạnh bị thương nặng, vì vậy khi Ngự Tứ phát bệnh, từ trước đến nay cô ta đều không dám tới gần, cũng không dám nhìn dáng vẻ vừa đau đớn vừa đáng thương kia của anh.

Chứng kiến dáng vẻ không sợ hãi như thế của Cố Duyên, trong lòng cô ta không khỏi phục sát đất. Nhưng cùng với bội phục là càng nhiều ghen tị và ước ao, chẳng trách Ngự Tứ lại yêu cô như vậy, cho đến nay, trừ cô ra, không có người thứ hai dám đến gần khi Ngự Tứ phát bệnh cả.

Lẽ nào cô không sợ chết sao? Hay là vì yêu, cô phải dũng cảm hơn bất kỳ ai?

Cô ta căm hận quay người sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy bóng dáng hai người trong phòng nữa.

Cố Duyên bị Ngự Tứ túm, đã đau đến mức nước mắt trào cả ra rồi, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, thay vì để anh làm chính mình bị thương, hãy để anh làm cô bị thương thì hơn.

Mí mắt Ngự Tứ giật giật, khẽ mở mắt ra, ánh mắt yếu ớt chiếu trên mặt cô, dừng lại một giây như vậy. Lập tức môi anh cũng giật giật, rõ ràng là có lời muốn nói, nhưng rất lâu sau cũng không nói được chữ nào.

"Ngự Tứ, anh muốn nói gì?" Cố Duyên nâng mặt anh, nước mắt rơi đầy mặt.

"Ra... ngoài..." Rốt cuộc anh cũng mơ hồ phun ra hai chữ này.

Trong ý thức sau đó, anh vẫn thấy rõ là cô, anh biết nhất định mình sẽ làm cô bị thương, vì vậy anh hy vọng cô có thể cách xa anh ra một chút.

Nhưng khi bảo cô ra ngoài, tay anh lại không buông cô ra, lúc này anh không còn khống chế được tay mình nữa.

Cố Duyên không đi ra ngoài, cũng không có ý định đi ra ngoài, cô lắc đầu, chảy nước mắt nói: "Ngự Tứ, anh đừng nói chuyện, hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, em sẽ ở đây với anh. Không... em đỡ anh lên giường được không?"

Nói xong, cô muốn đỡ anh lên nhưng Ngự Tứ lại hất tay cô ra, lùi người vào góc tường.

Đau đớn lớn hơn đánh úp vào não anh, anh núp ở góc tường, càng run rẩy dữ dội hơn.

Cố Duyên nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đau đớn.

"Ngự Tứ..." Cố Duyên đột nhiên nhào tới ôm lấy anh, nắm lấy hai tay anh nức nở: "Nếu như anh không lên giường được thì em ở đây với anh, nhưng anh không thể làm mình bị thương, biết chưa? Anh đã đồng ý là phải bảo vệ em cả đời, nếu anh không thương chính bản thân mình thì sao có thể yêu thương người khác được?"

"Ngự Tứ, em muốn gánh chịu nỗi đau này thay anh, dù là một lần cũng được, nhưng ông trời không cho em cơ hội này. Vậy anh nói cho em biết đi, em phải làm thế nào mới có thể giúp anh giảm bớt đau đớn, làm thế nào mới có thể khiến anh tốt hơn?"

Cố Duyên khẽ nói bên tai anh, cô có thể cảm nhận được những ngón tay nắm chặt lấy mình của Ngự Tứ đang dần thả lỏng, vẻ đau đớn trên mặt cũng dịu đi...

Cô cực kỳ phấn khởi, tiếp tục mở miệng tìm chủ đề nói chuyện với anh: "Ngự Tứ, anh nói năm sau chúng ta sẽ có một đứa con nữa, em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nhưng anh cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, có một đứa con mới tốt lên được. Lần này em nhất định sẽ cẩn thận, sẽ để tâm bảo vệ con của chúng ta..."

Thời thế đổi thay, Cố Duyên cảm thấy mình đã nói đến mức miệng cũng khô rồi, Ngự Tứ cũng đã dần yên tĩnh lại, dường như anh đã ngủ rồi.

Cô mừng rỡ ôm lấy anh, một cử động nhỏ cũng không dám, cô chống trán mình lên trán anh, vừa động vào, cô mới giật mình nhận ra trán Ngự Tứ nóng kinh người.

Trái tim vừa mới thả lỏng lại đột nhiên căng thẳng, cô cuống quýt để Ngự Tứ lại trên sàn nhà, lấy nhiệt kế ra đo, đã sắp bốn mươi độ rồi.

Cô hoảng hốt, nhất thời hoang mang lo sợ, chạy xuống dưới tìm đá, nhưng nghĩ lại thì sốt như vậy nên đưa đi bệnh viện mới đúng. Thế là cô bắt đầu gọi điện thoại cho cấp cứu, cuối cùng lại nghĩ, không đợi được xe cấp cứu nữa rồi, chi bằng tự mình đưa anh đi bệnh viện cho nhanh.

Ngọc Ngân đang ngủ gật trên ghế sofa ở phòng khách tầng một nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của cô, lập tức tỉnh táo lại không ít, đứng lên từ trên ghế sofa, gấp gáp nói: "Sao vậy? Ngự Tứ anh ấy..."

Lúc hỏi câu này, cô ta ngẩng đầu lên nhìn thời gian, bây giờ đang là hơn bốn giờ sáng. Bình thường hơn năm giờ Ngự Tứ sẽ ngủ, bây giờ mới hơn bốn giờ.

"Ngự Tứ bị sốt rất cao, tôi muốn đưa anh ấy đi bệnh viện." Cố Duyên nói xong bắt đầu lấy điện thoại nội tuyến gọi mấy người làm đến giúp đỡ Ngự Tứ lên xe.

Đám người làm thấy máu chảy trên tay Cố Duyên, đều bị dọa sợ tới mức không dám đến gần phòng ngủ của Ngự Tứ, những cuối cùng vẫn cảm động bởi sự gấp gáp của Cố Duyên, mấy người hợp sức đưa anh vào trong chiếc xe Cayenne.

Nhìn bóng lưng đoàn người gấp gáp rời đi, Ngọc Ngân chợt cảm thấy mình thật dư thừa, không được cần đến. Điều này khiến cô ta càng thêm căm tức, dù sao cũng là người mình yêu, cô ta cũng rất mong mình có thể làm được điều gì đó cho đối phương.

Cố Duyên, để cô đắc ý đêm cuối cùng này đi, cô ta âm thầm nói câu này trong lòng rồi lên xe, cũng đi theo hướng bệnh viện.

Cố Duyên đưa Ngự Tứ đến bệnh viện Á Ân, sau khi sắp xếp xong chuyện nằm viện, cô trực tiếp đi tìm chủ nhiệm Trình.

Nhưng cô đã quên một điều, hiện giờ trời vẫn còn chưa sáng, sao chủ nhiệm Trình có thể đến bệnh viện làm việc được? Cô gõ cửa phòng chủ nhiệm Trình ầm ầm, cuối cùng vẫn có một cô y tá nhắc nhở cô, chủ nhiệm Trình không có trong phòng làm việc.

Cố Duyên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho bác sĩ Trình, vì bệnh viện này dưới danh nghĩa của tập đoàn Phong Thị, bác sĩ Trình đương nhiên không dám thờ ơ, vội vã chạy tới.

Chủ nhiệm Trình chạy tới phòng bệnh, sau khi kiểm tra đơn giản tình hình của Ngự Tứ thì bắt đầu rút máu, sau đó giao mẫu máu cho y tá bên cạnh, nói: "Mau giao mẫu máu cho bác sĩ Phong."

Y tá cầm mẫu máu, nhanh chóng chạy ra.

Bác sĩ Phong... Cố Duyên hơi hoảng hốt, là cô nghe nhầm sao? Sao ở đây lại nghe có người gọi bác sĩ Phong?

Là Phong Thanh sao? Trước đây Phong Thanh làm việc ở đây, cô lắc đầu, nhất định là mình nghe lầm rồi.

Vừa hay lúc này chủ nhiệm Trình thúc giục cô: "Cô Cố, mau đi cùng chúng tôi đến phòng kiểm tra để làm kiểm tra."

"Được." Cố Duyên cuống quýt giúp đoàn người đẩy Ngự Tứ đi đến phòng kiểm tra.

Đầu tiên là làm kiểm tra CT toàn thân, sau đó làm các loại điện tâm đồ, đến khi xong xuôi thì trời đã hửng sáng rồi, Ngự Tứ vẫn chưa tỉnh lại.

Cố Duyên vuốt trán anh, nóng lòng hỏi: "Chủ nhiệm Trình, anh ấy vẫn sốt, làm thế nào bây giờ?"

"Đừng gấp." Chủ nhiệm Trình trấn an cô: "Trước khi chưa có kết quả xét nghiệm thì không thể dùng thuốc một cách tùy tiện được, cần chờ thêm một chút nữa."

"Phải đợi tới khi nào?" Cố Duyên sốt ruột, Ngự Tứ sốt cao như vậy, cô sợ không đợi được kết quả xét nghiệm anh đã sốt đến hỏng người rồi.

"Đã đang cố gắng làm nhanh rồi, nếu không... cô đi về nghỉ ngơi trước đi, giao cậu ấy cho chúng tôi." Chủ nhiệm Trình nói.

Cố Duyên lắc đầu: "Tôi không mệt."

"Vậy cô đợi một lát, đừng nóng vội." Nói xong, chủ nhiệm Trình quay người rời đi.

Cố Duyên bị ngăn ngoài phòng bệnh, Ngự Tứ nằm ở bên trong, cô lại không nhìn thấy, cũng không sờ được, cả đêm không ngủ cô lại không cảm thấy mệt chút nào.

Mãi đến khi trời sắp sáng hẳn, chủ nhiệm Trình đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, Cố Duyên túm vạt áo ông, sốt ruột hỏi: "Thế nào rồi? Đã có kết quả xét nghiệm chưa? Bệnh của Ngự Tứ có hy vọng không?"

"Hy vọng thì cũng có." Chủ nhiệm Trình gật đầu, nhìn cô, hơi khó xử.

Trái tim Cố Duyên đã sắp vọt ra khỏi cổ họng, nhưng chủ nhiệm Trình lại tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Ngọc Ngân ở bên cạnh không nhịn được nữa, mất kiên nhẫn xông lên nói với chủ nhiệm Trình: "Có thể chữa được hay không ông nói đi, không thể chữa được thì chúng tôi mau chóng chuyển viện, đừng ở đây quấy rầy làm mất thời gian của chúng tôi!"

Chủ nhiệm Trình liếc mắt nhìn cô ta, không trả lời cô ta mà nói với Cố Duyên: "Qua hơn ba tháng nghiên cứu, cách thì vẫn có, nhưng bác sĩ điều trị chính của chúng tôi đột nhiên quyết định từ bỏ việc chữa trị cho anh Ngự."

"Từ bỏ? Vì sao?" Ngọc Ngân tức đến mức kêu la om sòm: "Thế thì gọi gì là bác sĩ? Giờ phút mấu chốt, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ?"

Cố Duyên cũng nóng nảy, sốt ruột nói: "Chủ nhiệm Trình, bác sĩ điều trị chính là ai, phiền ông dẫn tôi đi gặp người đó."

"Nhưng cậu ấy không muốn gặp ai." Chủ nhiệm Trình vẫn mang vẻ mặt khó xử.

Ngọc Ngân tức giận nói: "Anh ta là cái thá gì? Có quyền gì nói từ bỏ? Bệnh viện này là nhà ai mở, anh ta không biết sao? Không muốn làm nữa chứ gì? Không muốn làm cũng phải đợi bệnh của Ngự Tứ tốt hơn rồi mới có thể cút!"

"Ngọc Ngân, cô đừng nóng vội." Cố Duyên kéo tay cô ta. Thực ra trong lòng cô còn nóng vội, bất lực hơn cả Ngọc Ngân, nhưng kêu la om sòm ở đây càng bất lợi cho việc giải quyết vấn đề hơn.

Cô không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía chủ nhiệm Trình, trong giọng nói cũng là sự cầu xin: "Chủ nhiệm Trình, bệnh của Ngự Tứ đã nghiên cứu lâu như vậy, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được? Xin ông hãy dẫn tôi đi gặp anh ta, tự tôi cầu xin anh ta, có được không?"

Chủ nhiệm Trình suy nghĩ một lát, cực kỳ khó xử gật đầu một cái: "Được rồi, đi theo tôi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 132: Mong mọi người phối hợp một chút

Chủ nhiệm Trình xoay người đi về phía thang máy, Cố Duyên và Ngọc Ngân cuống quýt đi theo. Chủ nhiệm Trình dẫn bọn họ vào trong một tòa nhà, chính là phòng nghiên cứu lần trước Cố Duyên đã tới.

Chủ nhiệm Trình gõ cửa phòng nghiên cứu, sau khi được cho phép, ông đẩy cửa đi vào, vừa hay có một y tá bưng khay đựng mấy thứ đồ như chai nước thuốc đi từ bên trong ra, lễ phép chào hỏi vài câu với chủ nhiệm Trình rồi đi ra ngoài.

Chủ nhiệm Trình cuống quýt gọi cô ấy lại, quan sát chai thuốc trong tay cô ấy, nghi ngờ nói: "Tiểu Hồ, cô muốn cầm cái này đi đâu?"

"Cầm đi xử lý."

"Ai cho cô đi?"

"Bác sĩ Phong đó." Tiểu Hồ rất vô tội.

"Trả đồ về trước đã." Chủ nhiệm Trình phất tay với cô ấy, y tá hơi khó xử, nhìn bên trong một chút, rồi lại nhìn chủ nhiệm Trình, cuối cùng vẫn đặt về chỗ cũ.

Lại một lần nữa nghe được cái tên "bác sĩ Phong" này, trong lòng Cố Duyên lại thấy nghi hoặc, cô nghĩ thầm, nhất định là mình quá nhạy cảm, người trùng họ trùng tên trên thế giới này nhiều như vậy.

Cô vừa mới cười mình nhạy cảm đã thấy một người mặc áo choàng trắng đi từ trong phòng nghiên cứu ra, một người đàn ông có vóc dáng cao ráo. Người đàn ông kia đeo khẩu trang và đội mũ nhưng cô vừa nhìn đã nhận ra đó chính là Phong Thanh.

Phong Thanh! Cô ra sức dụi mắt, khi nhìn lại lần nữa, không sai, vẫn là Phong Thanh.

Cố Duyên đã từng nghĩ Phong Thanh nhất định vẫn còn sống, nhưng có thế nào cô cũng không ngờ được là sẽ gặp lại anh ấy ở đây, thời gian qua anh vẫn luôn ở đây sao? Vì sao từ trước tới giờ không ai biết đến?

Phong Thanh cũng nhìn thấy Cố Duyên, nhưng anh ấy không sửng sốt cũng không ngạc nhiên, dường như đã sớm đoán được cô sẽ xuất hiện vậy.

Cố Duyên thế nào cũng không tin Phong Thanh lại lạnh lùng với mình như vậy, thậm chí cô bắt đầu nghi ngờ mình nhận lầm người. Cô xông lên, kéo chiếc khẩu trang che đi nửa bên mặt của anh ấy xuống. Xuất hiện trước mắt cô chính là khuôn mặt đẹp trai cô đã từng mê mẩn một thời kia.

Vẫn đẹp trai như vậy, giống hệt như trước đây, ngoại trừ biểu cảm lạnh lùng trên mặt anh ấy. Phong Thanh của trước kia dù thế nào cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt ấy với cô! Anh ấy chỉ biết nuông chiều cô, dùng hết suy nghĩ để nuông chiều cô...

Anh ấy nhìn thoáng qua Cố Duyên và Ngọc Ngân rồi chuyển hướng sang chủ nhiệm Trình, lạnh nhạt nói: "Chủ nhiệm Trình, phòng nghiên cứu sao lại để cho người ngoài vào? Đây không phải là quy định của bệnh viện sao?"

"Đúng đúng đúng..." Chủ nhiệm Trình liên tiếp gật đầu, lập tức liếc nhìn Cố Duyên, nói: "Nhưng cô Cố nói cô ấy nhất định phải gặp cậu..."

"Không gặp." Phong Thanh vẫn lạnh nhạt.

Ngay từ đầu Ngọc Ngân cũng bị vẻ đẹp trai của Phong Thanh hấp dẫn, nhưng vừa nghĩ tới Ngự Tứ, cô ta lập tức đổi giọng chất vấn: "Anh chính là bác sĩ điều trị chính?"

Phong Thanh vẫn không quan tâm đến cô ta, chủ nhiệm Trình ở bên cạnh lại gật đầu: "Đúng vậy, đây chính là bác sĩ Phong."

Ngọc ngân đang muốn mắng chửi, Phong Thanh đã nói trước: "Vậy thì để cô Cố ở lại đi, bệnh của anh Ngự là do tôi nghiên cứu vì cô ấy, bây giờ tôi chỉ giao lại tất cả cho cô ấy."

Ngọc Ngân chán nản, nhìn chằm chằm anh ấy nói: "Anh có ý gì? Hiện giờ Ngự Tứ là người đàn ông của tôi! Anh chỉ cần giao lại cho tôi."

Cố Duyên hiểu Phong Thanh, anh ấy không phải người lơ mơ, làm như vậy nhất định là có quyết định riêng của anh ấy. Để tiết kiệm thời gian, cô không thể làm gì khác hơn là kéo tay Ngọc Ngân ý bảo cô ta câm miệng.

Trái lại, Ngọc Ngân lại có một cảm giác không được để ý tới, không vui hất tay cô ra, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Phong Thanh.

"Ngọc Ngân, nếu cô muốn tốt cho Ngự Tứ thì hãy phối hợp với mọi người một chút." Cố Duyên rốt cuộc cũng nghiêm mặt lại.

Ngọc Ngân thấy Phong Thanh kiên trì, chỉ có thể không cam lòng xoay người đi ra khỏi phòng nghiên cứu.

Trong phòng nghiên cứu chỉ còn lại hai người Phong Thanh và Cố Duyên, Cố Duyên yên lặng nhìn anh ấy chăm chú, trong lòng có sự ngạc nhiên không nói nên lời. Có thể gặp lại Phong Thanh ở kiếp này, cô vẫn rất vui vẻ.

"Phong Thanh, vì sao anh không nói cho mọi người là anh còn sống?" Một lúc sau, cô yếu ớt hỏi một câu như vậy.

Phong Thanh vẫn chưa nói, Cố Duyên tiếp tục mở miệng: "Anh có biết lúc đó sự biến mất của anh khiến mọi người đau lòng thế nào không? Anh có biết anh làm như vậy rất ích kỷ, rất không có trách nhiệm không?"

"Phong Thanh..."

"Anh biết." Phong Thanh bình tĩnh nói.

"Vậy tại sao anh còn muốn làm như vậy?" Cố Duyên không hiểu, từ trước tới giờ Phong Thanh không phải là người không có trách nhiệm như vậy.

Phong Thanh lại cho cô một câu trả lời ngoài ý muốn của cô, anh bình thản nói: "Vì em."

Lần này đổi thành Cố Duyên im lặng, vì cô, chính là vì cô?

Phong Thanh lạnh nhạt, lẳng lặng nói: "Không phải trước đây em muốn anh phải mau chóng khỏe lại, ít nhất phải giúp em tìm được hạnh phúc mới có thể ngủ say hay sao? Anh nghe em, vì vậy anh đã tỉnh lại rồi, sau đó tự nhốt mình vào trong phòng nghiên cứu nhỏ bé này. Anh làm vậy chỉ vì em yêu anh ta, em và anh ta ở bên nhau được hạnh phúc vui vẻ."

Cố Duyên ngơ ngẩn, cô nhớ lúc đó khi mình đến phòng bệnh thăm Phong Thanh, quả thật cô đã nói mấy lời như xin anh ấy hãy tỉnh lại, giúp cô cùng tìm hạnh phúc. Nhưng cô không ngờ Phong Thanh lại nghe được, không chỉ nghe thấy, anh ấy còn làm theo.

"Phong Thanh..." Cô chăm chú nhìn anh ấy, ngơ ngác kêu lên một tiếng, lại không biết mình nên nói gì tiếp theo. Nói cảm ơn với anh ấy sao? Quá bình thường, hơn nữa cũng chưa chắc Phong Thanh đã cần.

Phong Thanh cũng không định nghe cô nói gì, vẻ mặt anh lạnh nhạt hơn, tiếp tục mở miệng: "Nhưng kết quả thì sao? Anh ta đã trở thành người đàn ông của người khác rồi? Em khiến anh lãng phí tâm huyết bao nhiêu năm như vậy, hạnh phúc của em ở đâu?"

Thì ra đây chính là nguyên nhân anh ấy từ bỏ việc chữa trị, cuối cùng Cố Duyên cũng đã hiểu.

Cố Duyên vội vàng nói: "Phong Thanh anh hiểu lầm rồi, Ngự Tứ anh ấy vẫn rất yêu em, cũng chưa từng nghĩ đến việc chia tay với em, là em, là em không thể không rời xa anh ấy, không liên quan gì đến anh ấy."

"Thế thì sao? Dù sao anh ta cũng không phải là người đàn ông của em nữa rồi, anh cũng không cần phải lãng phí tâm tư cho anh ta nữa." Phong Thanh bước đến gần cô, cười nhạt: "Chuyện của em và anh ta, anh đều biết cả rồi, mấy ngày gần đây mới biết được."

Cố Duyên cũng không biết anh ấy biết được bao nhiêu, nhưng cô vẫn rất lo lắng, lo Phong Thanh thực sự sẽ vì những điều này mà từ bỏ việc chữa trị cho Ngự Tứ.

Cô khẽ hít vào một hơi, trong giọng nói mang theo sự cầu xin: "Phong Thanh, cho dù cuối cùng anh ấy ở bên ai thì cũng là người em yêu, vì vậy em hy vọng anh ấy sẽ khỏe mạnh. Giống như anh vậy, rõ ràng biết sau này không thể nào ở bên em được nữa, nhưng anh vẫn muốn nghiên cứ bệnh của Ngự Tứ vì em đấy thôi. Chúng ta đều giống nhau, chỉ cần người mình yêu được hạnh phúc, đó chính là hạnh phúc lớn nhất của chúng ta rồi."

Cô đột nhiên túm lấy tay Phong Thanh: "Vậy nên em xin anh, nếu đã nghiên cứu thành công rồi thì hãy làm tròn nguyện vọng này của em, để Ngự Tứ mau chóng khỏe lại, Phong Thanh, em cầu xin anh..."

"Tình huống của anh và anh ta không giống nhau." Phong Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với anh ấy mà nói, lời cầu xin của Cố Duyên là trí mạng, anh ấy thực sự không muốn nhìn thấy, nhưng lại không thể thoát khỏi.

"Cho dù có giống nhau hay không, nhưng đều là tâm ý yêu, chỉ cần anh ấy khỏe lên, em mới tốt được, dù không thể ở bên anh ấy cả đời em cũng cam tâm tình nguyện, được không? Anh Phong Thanh?"

Một tiếng anh này chứa đựng bao nhiêu tình cảm, lập tức khiến đáy lòng Phong Thanh xúc động, anh ấy dang hai tay ra, ôm Cố Duyên vào lòng. Khóe mắt trong giờ phút này đã nóng lên, chua chát nói: "Muốn thấy em hạnh phúc mà cũng khó như vậy."

"Có thể chữa khỏi bệnh cho Ngự Tứ chính là hạnh phúc của em, em cầu xin anh, tranh thủ thời gian đi!" Cố Duyên ôm lại anh ấy, ôm thật chặt: "Em ở đây cảm ơn anh trước."

Phong Thanh đột nhiên buông cô ra, nói: "Để anh nghĩ lại đã."

“Được, vậy anh quyết định nhanh lên một chút.” Cố Duyên lùi về sau một bước, quay người đi vài bước lại quay đầu lại rồi ra khỏi phòng nghiên cứu.

Ngọc Ngân đợi ở cửa, thấy Cố Duyên đi ra, vội vàng hỏi: “Sao rồi? Anh ta vẫn giữ thái độ đó sao?”

Cố Duyên lắc đầu, nhìn cô ta nói: “Có lẽ sẽ thay đổi, nhưng tôi phải nhắc nhở cô một điều, tốt nhất cô không nên đi trêu chọc anh ấy, vì tính tình của anh ấy không tốt đâu.”

Cô không nói với Ngọc Ngân, Phong Thanh từ bỏ việc chữa trị vì Ngọc Ngân, vì không muốn giải thích quá nhiều, cũng không có tâm trạng giải thích.

Ngọc Ngân không cho là đúng: “Tôi không tin đâu, thời đại này còn có chuyện đập tiền vào cũng không động đậy sao, không phải anh ta muốn tiền hay sao? Bảo anh ta ra giá đi là được!”

Cố Duyên chỉ cười nhạt một tiếng, không nói gì, cũng không muốn giải thích cho nhân phẩm của Phong Thanh.

Cô lặng lẽ trở về bên ngoài phòng bệnh của Ngự Tứ, chờ Phong Thanh ra quyết định.

Tuy không cam lòng nhưng Phong Thanh vẫn đồng ý với yêu cầu với cô, đây chính là anh ấy, vẫn là anh ấy lúc ban đầu. Chỉ cần là chuyện của Cố Duyên, chỉ cần là yêu cầu của Cố Duyên, anh sẽ đồng ý một trăm phần trăm.

Cố Duyên cực kỳ phấn khởi, trông ở cửa phòng bệnh của Ngự Tứ một phút cũng không rời.

Đầu tiên bác sĩ giúp Ngự Tứ hạ sốt, sau khi hạ sốt xong, Ngự Tứ cũng tỉnh lại rất nhanh. Ngọc Ngân nhìn Cố Duyên đang mừng rỡ, lạnh lùng nhắc nhở cô phải nhớ kỹ lời hứa của mình.

Trong nháy mắt, Cố Duyên như bị dội một gáo nước lạnh, cô bất đắc dĩ nói: “Ngọc Ngân, tôi lo Ngự Tứ sẽ tìm tôi, sau đó ảnh hưởng đến việc chữa trị, để tôi ở bên anh ấy đến khi chữa trị xong đi.”

Thấy Ngọc Ngân trừng mắt nhìn, cô vội vàng bỏ thêm một câu: “Không phải tôi không muốn tuân thủ lời hứa, thực sự là tình hình bây giờ khác đặ biệt, tôi lo một mình cô không chống đỡ được. Hơn nữa... bác sĩ Phong có thể tiến hành chữa trị đến phút cuối hay không cũng cần tôi trông chừng anh ấy.”

“Tên người yêu cũ kia của cô?” Ngọc Ngân cười cợt: “Anh ta thật đúng là nể mặt cô.”

“Nếu như... để Ngự Tứ biết cô và anh ta gặp lại nhau rồi, anh ấy nhất định sẽ rất giận, chưa biết chừng còn không cho anh ta chữa trị nữa.”

“Ngọc Ngân, đây không phải là yếu tố chúng ta cần nghĩ đến.” Cố Duyên ngắt lời cô ta.

Ngọc Ngân bĩu môi, nghĩ lại lời Cố Duyên nói cũng không phải là không có lý, dù sao hiện giờ chỉ có Phong Thanh mới có thể cứu được Ngự Tứ, cô ta đành bất đắc dĩ đồng ý.

Hiện giờ cô ta không lo lắng chút nào về việc Cố Duyên không chịu rời đi, điều cô ta lo lắng chính là dù Ngự Tứ không có Cố Duyên cũng chưa chắc anh sẽ lại yêu cô ta một lần nữa!

Sau khi Ngự Tứ tỉnh lại, thấy trong huyết quản của mình đang truyền dịch, đành từ bỏ việc nhắc người dậy.

Khi anh thấy người đi vào phòng bệnh không phải là Cố Duyên mà Ngọc Ngân, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc rõ ràng, anh lập tức lạnh lùng đi, chăm chú nhìn cô ta: “Ngọc Ngân, tôi nghĩ những gì nên nói tối qua tôi đã nói hết với cô rồi, vì vậy hy vọng cô đừng lãng phí thời gian với tôi nữa.”

Ngọc Ngân dịu dàng cười, đi tới chiếc ghế trước giường bệnh, nói: “Những gì nên nói anh đã nói hết rồi, em cũng nghe thấy hết, em chỉ lấy thân phận bạn bè để đến đây, lẽ nào cái này cũng không được sao?”

“Xin lỗi, tôi không muốn lại vì cô mà Cố Duyên không vui.”

“Anh yên tâm, bây giờ Duyên Duyên căn bản không có tâm trạng không vui vì anh đâu.”

“Có ý gì?” Ngự Tứ nhíu mày.

Tuy anh không nhớ rõ lắm chuyện xảy ra tối qua nhưng vẫn mơ hồ nhớ là Cố Duyên đã trở lại, Cố Duyên vẫn giống như nhiều lần trước kia, không sợ nguy hiểm trông giữ bên người anh.

Vì vậy khi vừa mới mở mắt ra không nhìn thấy Cố Duyên, anh rất thất vọng, cũng rất nghi ngờ, anh tưởng rằng Cố Duyên sẽ trông giữ bên giường bệnh đợi anh tỉnh lại. Thế nên sau khi nghe những lời này của Ngọc Ngân, điều đầu tiên anh nghĩ đến là Cố Duyên đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Cô ta...” Ngọc Ngân nhìn về phía cửa phòng bệnh, cố ý cười mập mờ: “Người yêu cũ của cô ta quay về rồi, làm gì có thời gian quan tâm đến sống chết của anh?”

“Ai? Tô Uyên?” Ngự Tứ cười giễu cợt.

Tô Uyên, anh rất yên tâm về người này, vì anh biết Cố Duyên cũng không yêu anh ta.

Ngọc Ngân lắc đầu, nói: "Một người đàn ông tên là Phong Thanh."

Nghe được cái tên này, trái tim Ngự Tứ nháy mắt căng thẳng, đã bao lâu rồi anh chưa nghe đến cái tên này, cũng đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy người này rồi!

Anh ta đã quay về... là có ý gì? Lại trở về bên cạnh Cố Duyên rồi? Nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Phải phối hợp chữa trị

Ngự Tứ nở nụ cười, liếc nhìn cô ta: "Nhưng cô có biết Phong Thanh là ai của cô ấy không?"

"Là ai?" Lần này đổi thành Ngọc Ngân nghi ngờ.

"Là anh trai ruột của cô ấy."

Tim Ngọc Ngân đập mạnh, lập tức lắc đầu: "Không thể nào, chính mắt em nhìn thấy bọn họ ôm nhau, Phong Thanh còn giữ cô ta trong phòng nghiên cứu nói chuyện riêng, bọn họ còn..."

"Có thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không thể kết hôn, sống như vậy đến hết đời." Ngự Tứ ngắt lời cô ta.

Tuy trên mặt Ngự Tứ vẫn là vẻ không sao cả nhưng trong lòng đã sớm bị Ngọc Ngân quấy rối đến mức phiền não không dứt, anh rút ống tiêm trên mu bàn tay, đứng dậy xuống giường.

Ngọc Ngân bị hành động của anh dọa sợ, vội vàng kéo anh: "Ngự Tứ, anh muốn làm gì? Anh vẫn còn đang tiêm đó!"

"Có lần nào tôi phát bệnh cần tiêm? Không cần."

"Vậy anh... Này... anh muốn đi đâu?" Ngọc Ngân thấy Ngự Tứ đi về phía cửa phòng bệnh bèn cuống quýt đuổi theo sau anh đến tận phòng nghiên cứu ở tòa nhà bên cạnh.

Ngự Tứ trực tiếp đi tới phòng làm việc của Phong Thanh, anh không gõ cửa mà cứ thế mở cửa xông vào. Hai người bên trong bị anh dọa sợ, trong nháy mắt ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bên trong phòng làm việc, Phong Thanh và Cố Duyên ngồi trên ghế sofa đối diện, Cố Duyên theo thói quen cầm lấy ly nước, khóe mắt hơi ửng đỏ. Khi nhìn thấy Ngự Tứ, cô rõ ràng luống cuống một lát, cụp mắt, lúc nhìn Ngự Tứ một lần nữa, trong mắt là một nụ cười.

Ngự Tứ liếc nhìn Phong Thanh cả người khoác áo choàng trắng, nở nụ cười: "Nghe nói bác sĩ Phong đã trở về, tôi đặc biệt qua đây ôn chuyện một chút, không biết bác sĩ Phong có chào đón không?"

Nói xong, anh đi thẳng tới ngồi bên cạnh Cố Duyên, cũng rất tự nhiên đưa tay khoác tay lên bả vai cô, tỏ vẻ thân thiết.

Phong Thanh nhìn Ngự Tứ, vẻ mặt lạnh nhạt: "Không chào đón."

Cố Duyên thấy bầu không khí không đúng, vội vàng nói với Ngự Tứ: "Em và Phong Thanh đang bàn chuyện, anh mau về phòng bệnh nằm đi."

"Một mình anh?" Ngự Tứ nheo mắt với cô.

Cố Duyên liếc mắt nhìn Phong Thanh, đứng dậy nói: "Em đi với anh."

Đi ra khỏi phòng làm việc của Phong Thanh, Cố Duyên thấy Ngọc Ngân đứng ở ngoài cửa, cô đi không được ở lại cũng không xong, đành nói với Ngự Tứ: "Nếu không... để Ngọc Ngân về phòng bệnh với anh trước đi."

"Em vẫn còn tiếp tục bàn chuyện?" Ngự Tứ không vui.

Cố Duyên bất đắc dĩ, đành quay về phòng bệnh với anh, hai tay Ngự Tứ để sau gáy, nhìn cô, nói: "Em và anh ta có chuyện gì cần bàn bạc?"

Cố Duyên nghẹn họng, cô biết từ trước đến nay Ngự Tứ không thích Phong Thanh, giống như Phong Thanh không thích anh vậy. Vì cô, hai người vốn không có giao thiệp gì lại ghét nhau, bất mãn với nhau.

Bệnh tình của Ngự Tứ cần anh dùng toàn lực của mình để phối hợp, cô nghĩ một lát mới mở miệng chậm rãi giải thích với anh: "Là thế này, bệnh của anh đã nghiên cứu ra cách chữa trị rồi, nhưng cần tiến hành một cuộc phẫu thuật não, cuộc phẫu thuật nhanh nhất được sắp xếp vào cuối tháng này, trong khoảng thời gian này cần anh toàn lực phối hợp."

Ngự Tứ kinh ngạc, có lẽ là bị quá nhiều bệnh viện quá nhiều bác sĩ từ chối, anh không tin có người có thể chữa khỏi bệnh của anh. Cố Duyên cũng đoán được là anh sẽ không tin, cô nói thêm một câu: "Mấy tháng nay Phong Thanh vẫn luôn tự nhốt mình nghiên cứu, em nghĩ có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Phong Thanh? Tự nhốt mình hơn ba tháng vì anh? Sao có thể như vậy?" Ngự Tứ cười giễu cợt, anh cũng không phải không biết Phong Thanh ghét mình thế nào, ngay ánh mắt nhìn anh ban nãy của Phong Thanh cũng đã hận không thể lăng trì anh.

Cố Duyên khổ sở cười: "Nếu là vì anh thì quả thật là không thể nào, nhưng anh ấy nói với em, anh ấy làm như vậy đều là vì em, để nửa đời sau của em có thể hạnh phúc. Anh ấy biết em yêu anh, anh hiểu không?"

Thì ra là vì cô, vừa nói như vậy, Ngự Tứ đã hiểu, cũng đã tin.

Phong Thanh có thể nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng vì Cố Duyên, điều này bất kỳ ai quen anh ấy đều biết.

"Vì vậy em mong anh có thể phối hợp, coi như là vì em đi." Cố Duyên nhìn anh, trong mắt đều là chờ mong.

Ngự Tứ bật cười: "Anh có thể từ chối sao?"

"Anh có lý do từ chối sao? Có tư cách từ chối sao?" Cố Duyên đứng lên từ trên ghế, nhìn anh chằm chằm: "Rốt cuộc anh có nghĩ thay em hay không? Anh làm em mang thai, lại sinh một đứa con, sau đó chính mình lại buông tay đi trước, lẽ nào anh muốn một mình em nuôi đứa bé này hay sao?"

"Vậy nên anh chỉ hỏi em anh có thể từ chối sao?' Ngự Tứ nắm lấy tay cô: "Nói cho anh biết, có phải em có rồi không?"

Cố Duyên sửng sốt một lát, thực ra cô cũng không chắc chắn có phải mình đã có thai hay không, nhưng vừa rồi khi Phong Thanh bảo cô nhất định phải ăn cơm, cô đột nhiên cảm thấy một cơn khó chịu như dời sông lấp biển trong dạ dày. Vì đã có kinh nghiệm mang thai trước đó nên lần này cô lập tức nghi ngờ mình đã có thai.

Nhưng để Ngự Tứ có thể phối hợp chữa trị, cô chỉ có thể gật đầu, nói dối: "Vâng."

Quả nhiên Ngự Tứ rất vui vẻ, dán mặt lên bụng cô: "Nói như vậy là anh lại sắp làm cha rồi?"

"Thế nên anh phải phối hợp chữa trị."

"Được, chỉ cần có thể sống được, có thể thấy em và con bình yên, bảo anh làm gì cũng được." Ngự Tứ phấn khởi đồng ý.

Mặc kệ bác sĩ điều trị chính của anh có phải Phong Thanh hay không, mặc kệ cuộc phẫu thuật của anh có nguy hiểm hay không, anh chỉ muốn sống, trong cuộc đời này, anh chưa từng có mong muốn được sống mạnh mẽ như vậy.

"Vậy là đúng rồi, sau này anh phải ngoan ngoãn nghe lời của bác sĩ, bây giờ nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt đi." Cố Duyên đắp chăn lên người anh.

Ngự Tứ lại đưa tay ôm cô lên giường, nói: "Vậy em cũng đừng ngồi nữa, chúng ta cùng nghỉ ngơi... Đúng rồi, cái này bé quá, bảo anh em đổi chiếc giường khác lớn hơn cho chúng ta đi."

"Đừng làm rộn." Cố Duyên giùng giằng xuống giường, cô không muốn để Ngọc Ngân thấy cảnh cô và Ngự Tứ quá thân mật, không muốn lại xảy ra rắc rối trong quá trình chữa trị của Ngự Tứ.

"Một lát nữa bác sĩ muốn lấy máu xét nghiệm, trước khi phẫu thuật còn phải uống một ít thuốc, em đi lấy thuốc cho anh." Nói xong cô bèn đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Ngọc Ngân với khuôn mặt căm giận đang nhìn mình chằm chằm.

Ngọc Ngân vội vã kéo cô đến cuối hành lang, hổn hển nói: "Cô vừa mới nói gì? Cô mang thai?"

"Tôi lừa Ngự Tứ, nếu không anh ấy sẽ không chịu làm phẫu thuật."

"Thật không?"

"Thật."

Cho dù mình có thực sự mang thai hay không, đương nhiên cô cũng không thể nói cho Ngọc Ngân biết mình mang thai được, nếu không thì sao Ngọc Ngân có thể để cô giữ lại con của cô và Ngự Tứ?

Thấy Ngọc Ngân vẫn có vẻ nửa tin nửa ngờ, cô còn nói: "Cô cứ yên tâm đi, đợi đến khi cuộc phẫu thuật của Ngự Tứ làm xong tôi sẽ đi, bây giờ cô có thể vào với anh ấy rồi."

Đây là cơ hội cô đặc biệt tạo ra cho Ngọc Ngân, cũng là điều Ngọc Ngân yêu cầu, tuy trong lòng không nỡ, nhưng không nỡ thì có tác dụng gì? Cô vẫn phải làm theo lời hứa giữa cô và Ngọc Ngân.

Cố Duyên đến chỗ y tá lấy thuốc đưa cho Ngọc Ngân, còn mình thì không có việc gì đi lang thang bên ngoài bệnh viện, trùng hợp gặp được Phong Thanh ở cầu thang.

Hai người đối mặt với nhau, lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng vẫn là Phong Thanh mở miệng trước, lạnh nhạt hỏi cô: "Hà Ngọc Ngân đang ở cạnh anh ta?"

Cố Duyên gật đầu một cái, cô cúi đầu xuống, không dám tiếp xúc với ánh mắt mang theo sự tức giận và đau lòng kia, lập tức ngẩng đầu nói với anh: "Được rồi, mấy lời vừa nãy còn chưa nói xong, em muốn hỏi anh vài chuyện."

"Về cuộc phẫu thuật?"

"Vâng."

Phong Thanh do dự một chút: "Đi theo anh."

Nói xong, anh ấy đi về phía phòng làm việc. Cố Duyên đi theo sau anh ấy vào phòng làm việc, ngồi xuống chỗ lúc nãy, trên bàn vẫn còn để ly nước lọc cô đã uống một nửa ban nãy.

Cô cầm trong tay, nước vẫn còn ấm.

Phong Thanh đi tới lấy cái ly trong tay cô, đổi cho cô một ly nước nóng, đặt lại vào tay cô, sau đó ngồi xuống chỗ đối diện cô.

Cố Duyên khẽ hít một hơi, nói: "Em muốn biết mức độ nguy hiểm của cuộc phẫu thuật của Ngự Tứ rốt cuộc là bao nhiêu?"

"Tỉ lệ thành công trên tám mươi phần trăm, yên tâm đi."

Tám mươi phần trăm, cao hơn Cố Duyên nghĩ một chút, cơ hơi yên lòng.

"Vậy... có ảnh hưởng gì đến cuộc sống sau này của anh ấy không?"

"Không đâu."

"Vậy thì em yên tâm rồi."

Cố Duyên nói xong, hai người lại im lặng một phen, Cố Duyên nhìn anh ấy, tỏ vẻ muốn nói lại thôi, hiển nhiên còn có chuyện muốn nói.

Mà Phong Thanh cũng không thúc giục cô, chỉ lẳng lặng đợi cô mở miệng.

"Phong Thanh..." Cuối cùng Cố Duyên vẫn lên tiếng: "Em hy vọng... anh ấy có thể quên em, quên em mãi mãi... Vậy thì sẽ tốt biết bao nhiêu, anh nói có đúng không?"

Ngón tay cầm ly nước của Phong Thanh nắm thật chặt, ánh mắt nhìn Cố Duyên xẹt qua ý lạnh, anh ấy nói: "Cố Duyên, đừng quá đáng quá!"

Anh ấy gọi cô là Cố Duyên, chứ không phải cái tên Duyên Duyên từ trước đến nay vẫn luôn gọi!

Cố Duyên cúi đầu xuống, cô biết mình yêu cầu quá nhiều, cô biết Phong Thanh thương cô, nếu không có cách nào, cô cũng sẽ không bảo Phong Thanh làm những việc này.

Phong Thanh cố nén lửa giận trong lòng, đi tới bên cạnh Cố Duyên, khẽ vuốt đỉnh đầu cô, thở dài nói: "Sao phải để mình uất ức như vậy?"

"Vì em không muốn anh ấy bị Tô Uyên phát hiện."

Mà lựa chọn duy nhất không muốn bị Tô Uyên phát hiện chính là khiến anh quên cô đi, khiến anh quay về bên cạnh Ngọc Ngân một lần nữa.

"Phong Thanh, thực ra anh đã sớm biết Ngự Tứ chính là Phong Tùy rồi, nhưng anh không hề nói cho em biết."

"Vì anh tin rằng một ngày nào đó em cũng sẽ biết." Phong Thanh cười khổ.

Không sai, anh ấy đã sớm biết rồi, lần đó khi Phong Tùy bị một vết thương do súng bắn trốn trong nhà Dương Sương Sương, khi anh ấy chữa trị vết thương cho Phong Tùy đã phát hiện thân phận thật của anh rồi, nhưng lúc đó anh ấy không nói. Về phần tại sao không nói, đó chỉ là một cách anh bảo vệ Cố Duyên mà thôi.

"Em trở về nghỉ ngơi cho khỏe trước, ở đây giao cho anh là được."

“Dù sao em cũng không ngủ được.”

“Nghe lời, trở về đi.” Phong Thanh thúc giục cô.

Cố Duyên không muốn đi, cô còn muốn tiếp tục thảo luận chuyện phẫu thuật với Phong Thanh, nhưng Phong Thanh lại không muốn thảo luận với cô, có lẽ là không muốn nghe thấy cô đưa ra những yêu cầu vô lý.

Cố Duyên đành đi ra ngoài, rời khỏi phòng làm việc của Phong Thanh.

Đứng ở cầu thang, cô do dự không biết mình nên đi đâu, quay về sao? Cho dù quay về rồi, trái tim vẫn ở trong bệnh viện thì có ích gì?

Cô lặng lẽ quay lại cửa phòng bệnh của Ngự Tứ, xuyên qua ô cửa sổ nhỏ trên ván cửa, cô nhìn thấy Ngự Tứ đang nghỉ ngơi, không biết đã ngủ chưa, mà Ngọc Ngân đang ngồi bên cạnh giường anh gọt táo. Hai người không nói gì, cũng không biết ở chung với nhau như thế nào.

Ngay sau đó, điện thoại của cô vang lên, là Ngự Tứ gọi tới, đi thẳng vào vấn đề hỏi cô đã chạy đi đâu. Cố Duyên thuận miệng nói dối mình về nhà nghỉ ngơi rồi.

Ngự Tứ chán nản, nhưng vẫn dặn cô nghỉ ngơi thật tốt rồi cúp điện thoại.

Quả thực Cố Duyên đã về nhà, nhưng không nghỉ ngơi, cũng không ngủ được. Cô đi vòng quanh nhà một lần, thời gian cô ở đây không dài nhưng chỗ nào cũng có những dấu vết cô và Ngự Tứ ở bên nhau để lại.

Vốn không nên tăng thêm trách nhiệm cho sự không đành lòng của mình, lại không nhịn được mà quay lại cảm nhận. Sau đó tàn nhẫn xóa đi những dấu vết cô đã từng ở đây từng chút một.

Cố Duyên lấy đi từng món đồ thuộc về cô, hoặc vứt đi, hoặc là đốt, hoặc là mang đi, không để lại thứ gì.

Ban đêm, nằm trên chiếc giường đôi lớn, ngửi mùi hương thuộc về cơ thể anh, cả đêm cô không ngủ được, sau đó thức dậy sớm xuống dưới tầng nấu cháo.

Bác sĩ yêu cầu trong vài ngày trước khi phẫu thuật, Ngự Tứ phải ăn đồ ăn thanh đạm, cô nấu xong cháo trắng, lại chậm chạp không đưa tới bệnh viện, bởi vì Ngọc Ngân.

Thời gian chờ đợi là khoảng thời gian khó chịu nhất, tuy Cố Duyên không dám xác định rốt cuộc mình đang đợi điều gì, kim đồng hồ chỉ chín giờ sáng, cô lại có cảm giác dường như đã đợi cả một thế kỷ dài.

Trong lúc này, cô nhận được điện thoại của Lăng Tiêm Hà, hầu như ngày nào Lăng Tiêm Hà cũng gọi điện thoại cho cô, nhưng để bà đỡ lo lắng, từ đầu đến cuối Cố Duyên không nói cho bà biết về bệnh tình của Ngự Tứ.

Nhưng Lăng Tiêm Hà có thể nghe ra được từ trong nghi ngờ, bà đã cảm thấy giữa cô và Ngọc Ngân, còn có Ngự Tứ nữa, nhất định có chuyện gì đang xảy ra.

Khi sắp mười giờ, Ngọc Ngân gọi điện thoại tới, Cố Duyên chớp mắt hiểu được, cái mình đợi chính là cuộc điện thoại của Ngọc Ngân.

Ngọc ngân nói Ngự Tứ không chịu ăn bữa sáng của cô ta, muốn đợi Cố Duyên đưa đồ đến mới chịu ăn.

Cố Duyên nhìn thoáng qua thời gian, thời gian ăn sáng đã sớm qua rồi, muộn như vậy vẫn chưa ăn sáng rất không tốt đối với anh, thế là cô đẩy nhanh tốc độ mang cháo trắng đã nấu xong đến bệnh viện.

Ngự Tứ náo loạn lung tung thật giống như đứa bé, cô mỉm cười nghĩ.

Khi cô chạy tới bệnh viện, Ngự Tứ đang truyền dịch, Ngọc Ngân ngồi yên trước giường anh, trong tay vẫn cầm quả táo đang gọt. Dường như ngoại trừ gọt táo ra cô ta cũng không có việc gì khác để làm, giống như khi không được tự nhiên, Cố Duyên thường thích cầm một ly nước lọc trong tay vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Hoàn toàn buông tay

Thấy cô đến, Ngọc Ngân ngoài cười nhưng trong không cười theo sát cô chào hỏi vài câu, sự lạnh lùng trong giọng nói chỉ có Cố Duyên mới nghe ra được.

Cố Duyên gật đầu với cô ta, để bữa sáng lên bàn, sau đó quay người đánh giá Ngự Tứ, hỏi: “Anh thấy thế nào rồi?”

Ngự Tứ vẫn chưa đáp lời cô, cũng không quan tâm bên cạnh có còn một Ngọc Ngân không, vươn cánh tay vòng qua hông cô, cười ấm áp: "Nghỉ ngơi đủ rồi?"

Cố Duyên nhanh chóng nhìn thoáng qua Ngọc Ngân, không được tự nhiên gật đầu: "Nghỉ ngơi đủ rồi."

Sau đó cô thoát khỏi cánh tay Ngự Tứ, thoáng tránh sang bên cạnh một bước, hai tay bắt đầu xử lý bữa sáng mình mang tới.

Cháo vẫn nóng, cô dùng bát sứ múc một bát cho Ngự Tứ, Ngự Tứ nhận lấy ngửi thử, hài lòng gật đầu khen: "Vẫn là mùi cháo ở nhà thơm."

"Vậy anh ăn nhiều hơn một chút." Cố Duyên nhận được khích lệ.

Ngự Tứ gật đầu, ăn một miếng, ngẩng đầu hỏi cô: "Em ăn chưa?"

Cố Duyên đáp theo bản năng: "Em ăn rồi."

Thực ra cô vốn chưa ăn, cũng ăn không vào, nhưng để Ngự Tứ yên tâm, cô vẫn nói một lời nói dối có ý tốt như vậy.

Ngự Tứ lại chuyển sang Ngọc Ngân: "Ngọc Ngân, cô cũng nên về ăn sáng đi, cảm ơn sự chăm sóc của cô, nhưng đã có Duyên Duyên ở đây rồi, không thể lại làm phiền cô nữa, mau đi về đi."

"Em muốn chăm sóc anh." Ngọc Ngân nhìn thoáng qua Cố Duyên: "Hơn nữa không phải Duyên Duyên là người đang mang thai, không thích hợp ở lâu trong bệnh viện sao?"

Cố Duyên lại tiếp xúc với ánh mắt Ngọc Ngân nhìn sang một lần nữa, vội nói: "Đúng vậy, để Ngọc Ngân ở đây với anh đi, em không thể ở đây lâu được, con quan trọng hơn."

Ngự Tứ mỉm cười: "Ngọc Ngân còn chưa ăn sáng nữa, em yêu à, em mau để người ta đi về đi."

Cố Duyên thấy sự không vui rõ ràng trong nụ cười của Ngự Tứ, đành chuyển sang Ngọc Ngân, không đợi cô mở miệng, Ngọc Ngân thức thời nói: "Vậy tôi đi về trước, lát nữa sẽ đến thăm các người."

"Không cần, một mình tôi rất ổn." Ngự Tứ dang hai cánh tay: "Nhìn đi, có chỗ nào tôi cần người khác chăm sóc không?"

Nếu không phải vì đã đồng ý với Cố Duyên phối hợp với bác sĩ đợi phẫn thuật cuối tháng, anh đã sớm đến công ty làm việc rồi, sẽ không mất thời gian nằm ở đây.

Nằm trong bệnh viện đếm ngày trong tình trạng không có chút không thoải mái nào, khoảng thời gian này mới thực sự là khổ sở!

Ngọc Ngân không nói gì thêm, quyến luyến cười với hai người, cầm lấy túi xách bên cạnh rồi đi ra cửa phòng bệnh.

Ngọc Ngân vừa mới đi, nụ cười trên mặt Ngự Tứ liền nhạt đi, anh kéo cổ tay Cố Duyên qua, nhìn thẳng vào cô: "Em nói cho anh biết, có phải Ngọc Ngân lại nói gì với em không? Hay là cô ta uy hiếp em?"

Trong suy nghĩ của anh, cho dù trước đây khi Cố Duyên chỉ một lòng yêu Phong Thanh, thấy anh bị bệnh, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh không rời, đừng nói đến bây giờ.

Hai ngày nay, anh có thể cảm nhận được một cách rõ ràng Cố Duyên đang xa lánh mình, thậm chí đang tạo cơ hội cho anh và Ngọc Ngân ở bên nhau.

Ngự Tứ nói thêm một câu: "Hay là bởi vì Phong Thanh đã trở về, lòng em lại bắt đầu rối loạn?"

"Không phải." Cố Duyên hoảng sợ vội vàng kéo tay anh, lắc đầu: "Cái gì cũng không phải, anh đừng suy nghĩ bậy ba."

Cô biết Ngự Tứ sẽ không thỏa hiệp với sự uy hiếp của Ngọc Ngân, không thể để anh vì chuyện này mà khiến cuộc phẫu thuật có thêm rắc rối.

"Thực sự là anh nghĩ nhiều?" Ngự Tứ nhìn cô chăm chú, trong mắt đều là sự nghi ngờ.

Cố Duyên mỉm cười, cầm tay anh lên hôn một cái, nói: "Ngự Tứ, trước kia anh luôn nói em không tin tưởng anh, sau đó tức giận với em. Sao bây giờ lại biến thành em không tin anh rồi? Phong Thanh là anh ruột của em, sao em có thể lại có mơ mộng gì với anh ấy được? Giống như anh nói trước kia vậy, coi người yêu không thể bên nhau cả đời thành ký ức giữ lại nơi đáy lòng, như vậy rất tốt."

"Em thực sự nghĩ thông suốt rồi?"

Cố Duyên gật đầu, Ngự Tứ ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô, vẫn luôn nói bên tai cô: "Nghĩ thông suốt là được rồi, buông xuống là được rồi, anh đợi giờ phút này quá lâu rồi."

Cố Duyên không nói nữa, chỉ lẳng lặng dựa vào lòng anh, lòng đau không chịu được.

Không phải cô vẫn luôn chờ đợi giây phút này sao? Nhưng... đợi được rồi, duyên phận của cô và Ngự Tứ cũng theo đó mà kết thúc!

Cô nghe được Ngự Tứ nói bên tai mình: "Con đường này chúng ta đi quá khó khăn, đừng vì bất cứ nguyên nhân gì mà buông nhau ra nữa, biết không?"

Cố Duyên yết ớt gật đầu, cô biết người Ngự Tứ chỉ là Ngọc Ngân, cô cũng biết Ngự Tứ sẽ không khuất phục Ngọc Ngân. Nhưng... giận dỗi có thể giữ được mạng anh không? Cô không có chút lòng tin nào!

Cố Duyên chớp hai mắt, làm tan đi hơi nước suýt chút nữa đã xông lên, sau đó rời khỏi lòng anh, dịu dàng nói: "Mau ăn sáng đi."

"Anh nghe em, cái gì anh cũng nghe em, vậy nên em cũng phải nghe lời anh." Ngự Tứ bưng bát lên, húp một hơi hết sạch cháo trong bát.

Cố Duyên nhìn thấy sự không tin tưởng và chờ mong trên mặt anh, cực kỳ đau lòng. Ngự Tứ trong trí nhớ của cô không phải như thế, anh ấy phải là cậu hai nhà họ Ngự muốn gió được gió muốn mưa được mưa, không để tất cả mọi thứ vào trong mắt.

Cô quay người thu dọn đồ trên bàn, vì thực sự không nhẫn tâm nhìn thấy một Ngự Tứ như vậy.

Đúng lúc này, cửa truyền tới tiếng gõ cửa, cô như được cứu, vội vàng đi mở cửa, không ngờ người gõ cửa lại là Phong Thanh. Cô sửng sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn Ngự Tứ rồi lại nhìn Phong Thanh, thực sự không yên tâm để hai người này chạm mặt.

"Phong Thanh, anh tới tìm em sao?" Cố Duyên cẩn thận hỏi.

Mong là đến tìm cô chứ không phải tìm Ngự Tứ.

Nhưng Phong Thanh lại hất cằm về phía Ngự Tứ, thản nhiên nói: "Tìm anh ta."

Bàn tay vốn đang lau miệng của Ngự Tứ ngừng lại một chút, nhìn Phong Thanh, lập tức cười: "Được, đúng lúc tôi cũng muốn tìm anh."

Cố Duyên nhìn qua nhìn lại hai người, tuy lo lắng nhưng lại không thể không tránh ra bên ngoài phòng bệnh.

Bên trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người đàn ông với vẻ mặt đều không được thiện chí, bầu không khí chớp mắt hạ xuống nhiệt độ đóng băng, hai tay Phong Thanh đút vào trong túi, không nhúc nhích đứng tại chỗ nhìn Ngự Tứ.

Ngự Tứ thong thả lau miệng, lau tay, sau đó bưng ly nước ấm trên bàn lên uống một ngụm. Một lúc lâu sau mới nhìn Phong Thanh, cười nhạt nói: "Nghe nói anh tự nhốt mình gần bốn tháng để nghiên cứu bệnh của tôi, điều này tôi vẫn cần phải cảm ơn anh, cảm ơn nhé."

"Anh không cần cảm ơn tôi, vì tôi làm như vậy không phải vì anh mà là vì Duyên Duyên, vì Duyên Duyên yêu anh. Anh nên hiểu, không có Duyên Duyên, trong mắt tôi anh chẳng là cái gì cả." Phong Thanh lạnh nhạt nói xong, đi thẳng đến một chiếc ghế, ngồi xuống.

Ngự Tứ thờ ơ nhún vai: "Điều này tôi hiểu, cũng không để ý, vì không có Duyên Duyên, anh cũng sẽ không tồn tại trong thế giới của tôi."

"Tuy cái gì tôi cũng nghe Duyên Duyên, nhưng phẫu thuật là phẫu thuật của tôi, tôi vẫn muốn biết vài điều cụ thể."

"Anh muốn biết cái gì?"

"Ví dụ như phương pháp phẫu thuật, tính rủi ro trong phẫu thuật, các thủ tục sau khi phẫu thuật."

"Phương pháp giải phẫu chủ yếu là áp dụng cách mổ sọ, làm sạch chất độc bên trong, thời gian phẫu thuật khoảng ba tiếng đồng hồ. Trong hơn hai mươi ngày trước phẫu thuật này anh nhớ phải uống thuốc đúng giờ, chú ý đồ ăn, điều này giúp ích cho việc làm sạch chất độc. Rủi ro trong phẫu thuật không cao, điều này anh có thể yên tâm, còn các thủ tục sau khi phẫu thuật thì đến lúc đó hãy nói, dù sao đối với anh mà nói, đến lúc đó trời đất thế nào ai cũng không biết được."

"Anh có ý gì? Có di chứng?" Lòng Ngự Tứ căng thẳng.

"Sao vậy? Anh sợ mình biến thành một tên ngốc thực sự à?" Phong Thanh giễu cợt cười.

Ngự Tứ tức giận: "Anh nói rõ ràng ra cho tôi!"

Phong Thanh không để sự tức giận của anh vào mắt mà tiếp tục nói với giọng giễu cợt: "Nếu tôi nói anh sẽ mất trí nhớ, quên hết tất cả những chuyện trước đây, anh có sợ không?"

"Chết tiệt, anh nói xem có sợ không?" Ngự Tứ phát điên: "Anh đừng nói với tôi là phẫu thuật sẽ khiến tôi mất trí nhớ!"

Anh không muốn mất trí nhớ, không muốn quên tất cả mọi chuyện hiện nay, quên Cố Duyên...

"Anh sợ gì chứ?"

"Anh nói tôi sợ cái gì? Khó khăn lắm tôi mới đi cùng Cố Duyên đến ngày hôm nay."

“Anh thực sự yêu cô ấy như vậy sao?”

“Điều này không cần anh quan tâm.”

“Xin lỗi, tôi là bác sĩ mổ chính của anh, vì vậy tôi bắt buộc phải quan tâm.”

“Được thôi, anh Phong, anh nghe cho rõ đây! Tôi yêu Cố Duyên, tôi rất yêu Cố Duyên, vì vậy anh dám khiến tôi mất trí nhớ, tôi sẽ đập phòng nghiên cứu của anh!” Ngự Tứ điên rồi, chỉ tay vào anh ấy mà mắng chửi.

Sự uy hiếp của anh cũng không ảnh hưởng đến Phong Thanh, lời của anh cũng không khiến Phong Thanh yên tâm, ngược lại Phong Thanh cười khổ sở: “Tình yêu của anh quá không đáng tin, có điều anh yên tâm đi, vừa rồi tôi dọa anh thôi, phẫu thuật rất tốt, sẽ không có bất cứ di chứng gì.”

Ngự Tứ yên lòng, đồng thời dùng ánh mắt càng thêm căm phẫn trừng Phong Thanh, tức giận nói: “Anh đến đây để dọa tôi sao?”

“Không, tôi chỉ muốn xác định lại xem cuộc phẫu thuật này có đáng để tôi làm hay không, nên làm thế nào thôi.”

“Vậy anh xác định được chưa?”

“Xác định được rồi.”

“Nên làm thế nào?”

“Làm thế nào có thể khiến nửa đời sau của anh sống tốt hơn thì làm, đây là mong muốn của Duyên Duyên, tôi sẽ tôn trọng mong muốn của cô ấy, hoàn thành mong muốn ấy.” Nói rồi, Phong Thanh từ trên ghế đứng lên, liếc nhìn anh: “Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài trước, anh tự giải quyết đi.”

“Cái gì gọi là tự giải quyết?” Ngự Tứ khó hiểu, nhìn chằm chằm bóng lưng của anh ấy, hỏi với theo.

Phong Thanh lại không nói nữa, đi nhanh ra khỏi phòng bệnh của anh.

Thời gian hai mươi ngày nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng đối với Cố Duyên mà nói lại vô cùng khó khăn, vì trong khoảng thời gian này, giây phút nào cô cũng lo lắng cuộc phẫu thuật của Ngự Tứ liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không.

Cô sợ Ngự Tứ đột nhiên nói với cô anh không muốn làm phẫu thuật nữa, sau đó phất tay rời đi, vì Ngự Tứ quả thật là ngang ngược như vậy.

Co càng sợ Phong Thanh đột nhiên nói cho cô biết, việc nghiên cứu xuất hiện phản ứng mới, cuộc phẫu thuật không thể tiến hành được nữa. Hoặc là nói với cô anh ấy nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không thể nào chấp nhận được suy nghĩ phấn đấu quên mình vì Ngự Tứ của cô.

Nói chung cô suy nghĩ rất nhiều, cũng may tất cả những điều này cũng chỉ là suy nghĩ nhiều, thực tế vẫn chưa gặp phải.

Công việc chuẩn bị trước khi phẫu thuật cho Ngự Tứ cũng rất thuận lợi, còn nửa tiếng nữa là vào phòng phẫu thuật, Ngự Tứ kéo vạt áo Cố Duyên, ánh mắt đáng thương, nói: “Em sẽ đợi anh ở cửa phòng phẫu thuật phải không?”

Cố Duyên xoa đầu anh như xoa đầu thú cưng: “Em sẽ mà, anh yên tâm vào đi.”

“Sao anh lại có cảm giác như sinh ly tử biệt vậy?” Ngự Tứ buồn bực.

“Bởi vì anh nghĩ nhiều quá.”

“Em không có cảm giác này sao?”

Cố Duyên lắc đầu: “Không có.”

Trên thực tế cô cũng không phải là không có, thậm chí cảm giác này của cô còn rõ ràng, mạnh mẽ hơn cả Ngự Tứ, bởi cô biết rõ lần này mình thực sự phải vĩnh biệt Ngự Tứ rồi.

Cô lặng lẽ ở bên cạnh Ngự Tứ, trong lòng khó chịu như bị một tảng đá lớn đè lên.

Ngự Tứ đang chuẩn bị trước khi vào phòng phẫu thuật, Cố Duyên đứng ở cửa kính bên ngoài nhìn bác sĩ đưa những dụng cụ lên người anh, cô có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy sự mong chờ của Ngự Tứ, cô cứ nhìn, khóe mắt dần nóng lên.

“Duyên Duyên.” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng Phong Thanh, Cố Duyên quay đầu lại, miễn cưỡng vui cười với anh: “Chuyện gì vậy?”

Phong Thanh nhìn thoáng qua Ngự Tứ bên trong, chăm chú nhìn cô, nghiêm túc nói: “Em chắc chắn muốn làm vậy? Phẫu thuật xong, em có muốn hối hận cũng không có cơ hội nữa, điều này em phải hiểu rõ.”

“Em hiểu rõ.” Cố Duyên gật đầu, suy nghĩ một lát rồi lại gật đầu: “Em chắc chắn.”

"Thực sự muốn hoàn toàn tặng anh ta cho người khác?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Năm năm sau

"Phong Thanh, em đã suy nghĩ kỹ rồi, cứ làm như kế hoạch đi." Cố Duyên khẽ hít một hơi nói, đương nhiên cô không muốn đưa người đàn ông mình yêu cho người khác, nhưng... cô có có cách nào khác sao?

Phong Thanh thấy ý cô đã quyết, cũng không khuyên nữa, gật đầu đi ra ngoài.

Tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, Ngự Tứ được người ta đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra, thấy Ngự Tứ mặc đồ phẫu thuật, Cố Duyên nhịn không được đi lên kéo tay anh, nước mắt rơi xuống trong nháy mắt.

Cũng không biết là rơi nước mắt vì hai mươi phần trăm nguy hiểm kia của Ngự Tứ hay là không đành lòng vì lần gặp cuối cùng này, chung quy cô vẫn không nhịn được.

"Ngự Tứ..." Cô nghẹn ngào gọi tên anh, trong giọng nói lộ ra sự không nỡ.

Ngự Tứ giơ bàn tay lên lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, cười khẽ: "Ngoan, không khóc, chờ anh đi ra, anh mời em và con đi ăn ngon."

Chờ anh đi ra, cô còn có thể chờ sao?

"Anh hy vọng sau khi tỉnh lại, người đầu tiên anh nhìn thấy là em." Ngự Tứ nhìn cô chăm chú, nói.

Cố Duyên lấy tay che miệng, nhắm mắt, nước mắt càng trào ra nhiều hơn.

Cô không trả lời, Ngự Tứ lại vẫn chờ, mãi đến khi cô gật đầu đồng ý, anh mới bỏ tay cô ra, mặc cho bác sĩ và y tá đẩy mình vào phòng phẫu thuật.

Đèn trên cửa phòng phẫu thuật đã sáng, Cố Duyên lặng lẽ ngừng khóc, lặng lẽ xoay người, khẽ nói với Ngọc Ngân bên cạnh: "Hy vọng cô có thể nhớ kỹ lời hứa của mình, bảo vệ anh ấy thật tốt, quan tâm anh ấy, chăm sóc cho anh ấy..."

Ngự Tứ và Cố Duyên lưu luyến không rời, không phải Ngọc Ngân hoàn toàn không có cảm xúc, có lẽ đây mới là tình yêu thực sự. Cô ta và Ngự Tứ cũng có thể yêu nhau sâu đậm thế này ư? E rằng thêm mười năm nữa cũng chưa chắc, cô ta nghĩ.

"Tôi nghĩ hơi khó." Cô cười tự giễu, nhìn cửa phòng phẫu thuật rồi xoay người lặng lẽ đi tới cửa chính bệnh viện.

Cô không tìm được ý nghĩa để mình ở lại, cũng không tìm được lòng tin để níu kéo Ngự Tứ...

Con đường phía trước phải đi như thế nào, nhất thời cô vẫn chưa nghĩ ra, nhưng trái tim yêu Ngự Tứ sẽ mãi mãi không thay đổi!

Ánh nắng đầu xuân rất đẹp, giống như một tấm thảm lớn mềm mại bao phủ cả một vùng, máy bay từ Anh bay đến thành phố Tương xẹt qua tầng mây, vững vàng đáp xuống sân bay quốc tế thành phố Tương. Trong khoang máy vang lên giọng nói ngọt ngào lễ phép nhắc nhở mọi người khi máy bay hạ cánh phải chú ý hành lý của mình.

Cố Duyên đi ra khỏi khoang máy bay, dang hai tay, khẽ ngửa mặt cảm nhận nắng ấm đã lâu này, vẫn giống với năm năm trước, ấm áp, xen lẫn hơi thở đặc biệt thuộc về thành phố này.

"Mẹ, đây chính là nhà của mẹ sao?" Một giọng nói non nớt vang lên bên tai cô.

"Đây cũng là nhà của con!" Cố Duyên thu hai tay lại, tâm trạng cực tốt sờ đầu bé gái: "Đi thôi, cục cưng Hàm, dì Lý Lý ở nhà đã làm xong cơm chờ chúng ta đấy."

"Yeah, con có thể gặp được dì Lý Lý rồi!" Cô bé phấn khích kêu lên một tiếng, nhảy nhót đi ra cửa sân bay.

Cố Duyên mỉm cười, kéo chiếc va li nặng bước nhanh theo sau, Lý Lý vốn muốn tới sân bay đón cô nhưng đã bị cô từ chối. Cũng không phải là sợ làm phiền người ta, mà là cô muốn vừa xuống máy bay đã có một bữa cơm nóng ăn.

"Mẹ, con muốn ăn kem ở nhà mẹ!" Cố Hạnh tung tăng chạy đến trước tủ lạnh của một gian hàng tiện lợi.

Cố Duyên mỉm cười móc tiền ra mua cho bé một cây kem, cô nhóc kia vừa liếm kem vừa tiếp tục chạy ra cửa sân bay. Quả đúng là dáng vẻ lần đầu tiên đến thành phố Tương, Cố Duyên đáng thương kéo va li đuổi theo sau, đuổi đến mức người đổ đầy mồ hôi.

"Cục cưng Hàm, đừng chạy nhanh như vậy, đợi mẹ đã..." Cố Duyên chống hai tay lên đầu gối, khom lưng thở hồng hộc kêu lên.

Tiếng cô vừa dứt, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái: "A! Con cái nhà ai! Va vào tôi đầy người kem!"

Cố Duyên lo lắng, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ thở hổn hển nhìn vạt váy dính đầy kem của mình, Cố Hạnh sợ hãi nhìn, trên mặt đã sớm không còn nụ cười rạng rỡ ban nãy nữa.

Cố Duyên hoảng sợ vội vàng xông tới, kéo Hạnh Hạnh ra phía sau, vừa vội vàng rút khăn giấy ra giúp cô ta lau vừa xin lỗi rối rít: "Xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, thực sự xin lỗi!"

"Một câu xin lỗi là xong việc sao? Đứa bé có cha sinh không có cha dạy, đi không vững thì đừng để nó đi lung tung ở nơi đông người!" Người phụ nữ vừa mắng vừa tự mình rút khăn giấy từ trong chiếc túi Gucci ra lau.

Cố Duyên bị lời nói của cô ta kích thích, bàn tay cầm khăn giấy nắm chặt, bỗng nhiên đứng lên nhìn thẳng vào người phụ nữ, tức giận nói: "Cô à, mong cô nói chuyện tôn trọng một chút, trẻ con va chạm là chuyện khó tránh khỏi, vừa rồi tôi đã xin lỗi cô rồi, nếu cô là người có giáo dục thì không nên chấp nhặt như một đứa trẻ như vậy!"

"Cô..." Người phụ nữ nén giận, lát nữa cô ta phải gặp một nhân vật quan trọng, trên chiếc váy trắng tinh bị dính một mảng sô cô la lớn như vậy, đương nhiên rất tức giận rồi. Nhưng lời của Cố Duyên dường như cũng có lý, hiện giờ cô ta ngậm đắng nuốt cay, có khổ khó nói.

"Dì ơi, cháu xin lỗi, dì đừng giận." Hạnh Hạnh xụ mặt nhỏ giọng nói, cô bé làm sai chuyện đứng một bên, không dám nói lời nào.

Hạnh Hạnh đã mở miệng nói xin lỗi, người phụ nữ muốn tiếp tục phát giận cũng ngại, vẻ mặt u ám khi đứng lên đột nhiên thay đổi, một nụ cười ngọt ngào tràn ra trên mặt.

"Ngự..." Người phụ nữ mừng rỡ nghênh đón hướng cửa sân bay, bàn tay thon thon ôm lấy một người đàn ông đẹp trai đi vào, cười híp mắt nói: "Anh tới thật đúng lúc, em vừa xuống máy bay."

Người đàn ông đẹp trai có dáng người thon gầy, khuôn mặt đẹp cương nghị, cử chỉ nho nhã. Đôi mắt hàm chứa ý cười quan sát đánh giá người phụ nữ. Người phụ nữ kéo chiếc váy âu phục trên người, dùng cằm chỉ Hạnh Hạnh, tức giận nói: "Đứa nhóc thối kia va vào em dính đầy sô cô la, thật đáng ghét."

Người đàn ông đẹp trai nhìn theo hướng cô ta chỉ, vừa hay tiếp xúc với dáng vẻ chột dạ của Hạnh Hạnh, mà Cố Duyên đang quỳ trước mặt bé lau bàn tay dính đầy kem cho bé.

"Không sao, anh đi với em đến phòng vệ sinh rửa." Người đàn ông đẹp trai thu ánh mắt lại, khẽ cử động khóe môi cười với người phụ nữ.

Người phụ nữ gật đầu, ôm khuỷu tay anh đi về phía phòng vệ sinh. Cố Duyên lau sạch bàn tay cho Hạnh Hạnh xong đứng lên, đúng lúc nhìn thấy hai người đi sát qua người trước mắt mình, sự quen thuộc chợt lóe lên ấy khiến trái tim cô ngừng đập trong nháy mắt.

Cô chợt quay đầu lại, sững sờ nhìn bóng dáng người đàn ông đẹp trai đi càng ngày càng xa, Ngự Tứ? Tại sao người đó lại giống Ngự Tứ, người đàn ông cô trốn tránh năm năm đến thế?

Sẽ không trùng hợp như thế chứ! Nhất định là mình bị hoa mắt! Cố Duyên không ngừng an ủi mình trong lòng.

"Mẹ, mẹ đang nhìn gì vậy?" Hạnh Hạnh kéo tay cô tò mò hỏi, Cố Duyên hồi hồn, lắc đầu cười với bé: "Không có gì, mẹ đang nhìn dì hung dữ kia, sau này cách xa dì ấy ra một chút."

"Mẹ ơi, dì hung dữ thật đáng ghét."

"Ừ, đáng ghét!"

Trên mặt hai mẹ con một lần nữa lại hiện lên nụ cười, dắt tay nhau đi về trạm bắt xe taxi, giây phút khi taxi đi vào, Cố Duyên không nhịn được quay đầu lại, đảo mắt nhìn sảnh sân bay người qua kẻ lại, xa lạ, hoàn toàn xa lạ!

Xe taxi vừa dừng lại tại một khu nhà nào đó, bóng dáng thời thượng của Lý Lý đã nhào tới, hoàn toàn không có chút hình tượng thục nữ nào kéo cửa sau xe ra.

"Dì Lý Lý!" Hạnh Hạnh mừng rỡ gọi một tiếng, dang hai tay nhào vào trong lòng Lý Lý.

"Hạnh Hạnh lại cao hơn rồi." Lý Lý ôm Hạnh Hạnh xoay mấy vòng trong vườn hoa, thơm hai cái vang dội lên mặt bé: "Thế nào? Có nhớ dì Lý Lý không?"

"Có, con và mẹ ngày nào cũng nhớ dì!"

Xe taxi rời đi, Cố Duyên vừa sắp xếp lại hành lý trên đất vừa ngẩng đầu lên nói: "Lý Lý, mau thu lại sự nhiệt tình của cậu đi, giúp tớ mang hành lý lên trước đã."

“Duyên Duyên, cậu để đó đi, tớ gọi người đến giúp cậu mang lên.” Lý Lý buông Hạnh Hạnh ra, nói.

“Không cần đâu, chỉ có hai cái va li thôi.”

Đây là căn nhà tạm thời của Lý Lý, ba phòng hai sảnh. Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, Cố Duyên đã sớm đói bụng vọt vào phòng ăn, kinh ngạc kêu lên: “Oa! Hạnh Hạnh, có sườn xào chua ngọt còn thích ăn nhất này!”

“Đương nhiên, còn có đùi gà của Hạnh Hạnh nữa.” Lý Lý để một cái đùi gà vào trong bát nhựa.

“Đi, đi rửa tay.” Cố Duyên kéo Hạnh Hạnh đi rửa tay xong đi ra, hai mẹ con bắt đầu ăn.

“Đúng, không sai, tay nghề tiến bộ không ít so với năm năm trước.” Cố Duyên dựng thẳng ngón cái lên với cô ấy. Tay nghe nấu nướng được người khác công nhận luôn là niềm kiêu ngạo của phái nữ, Lý Lý đương nhiên cũng được hư vinh một lần, lần đổ máu này coi như không mất công không rồi.

“Đúng rồi, Duyên Duyên, lần này cậu về còn đi nữa không?”

“Không đi nữa, công ty cử tớ đến thường trú ở thành phố Tương, nhưng tớ không thích thành phố Tương, vì thế đã từ chức rồi, có một đồng nghiệp giới thiệu cho tớ một công việc mới ở thành phố Hàn, cũng không biết có được hay không.”

Không phải Cố Duyên không thích thành phố Tương, chỉ là thành phố Tương có người mà cô muốn gặp lại không thể gặp, cho nên...

“Đúng lúc quá, tháng sau tớ cũng về thành phố Hàn, hay là đến công ty chúng tớ đi, vừa hay công ty chúng tớ đang thiếu người.”

“Thời gian làm việc có phù hợp không?” Đây là điều quan trọng, vì Cố Duyên còn có một Hạnh Hạnh bé nhỏ cần phải chăm sóc.

“Ý nghĩ kia của cậu tớ còn không hiểu hay sao? Không phù hợp cũng sẽ không giới thiệu cho cậu.” Lý Lý nói: “Còn nữa, cậu có thể đưa Hạnh Hạnh về nhà mẹ để nuôi, mẹ cậu có thời gian mà.”

“Thôi...” Ánh mắt Cố Duyên đột nhiên ảm đạm đi, nhớ tới năm năm trước mình không từ mà biệt, nhất định đã làm tổn thương đến tấm lòng cha mẹ, bao nhiêu năm qua cô không chỉ trốn tránh Ngự Tứ mà còn cả cha mẹ mình nữa!

Lý Lý thở dài, khuyên nhủ: “Chuyện đã như vậy rồi, con cũng đã lớn vậy rồi, có lẽ sẽ hiểu cho cậu.”

“Tớ không chắc lắm, ha ha.”

Cố Duyên đâu chỉ không chắc, đơn giản là nghĩ cũng không dám nghĩ, năm đó cha mẹ nhà họ Phong khó khăn lắm mới đoàn tụ được với cô, cô lại đột nhiên biến mất, đổi lại là ai cũng sẽ hận chết cô.

“Vậy thì thế này, tớ thuê một phòng cho cậu ở thành phố Hàn, nhân tiện tặng kèm một người giúp việc (mẹ tớ), chia cho tớ số lẻ hai mươi phần trăm tiền lương của cậu.”

“Tô Lý Lý! Năm năm không gặp cậu vẫn đen tối như thế! Tớ thật hối hận năm năm nay còn ngốc nghếch coi cậu là bạn thân!”

“Bạn thân thì sao? Anh em ruột thịt còn tính toán rõ ràng, còn nữa, mẹ tớ đã hơn năm mươi tuổi, bị loãng xương, mắt kém, tay chân bất tiện, rất cần phí phụng dưỡng hai mươi phần trăm của cậu.” Lý Lý nói lí lẽ hùng hồn, Tô Lý Lý có lòng tham như vậy chỉ có người lòng dạ rộng lớn như Cố Duyên mới có thể chịu được cô ấy mười mấy năm.

Mà người mẹ hơn năm mươi tuổi bị loãng xương, tay chất bất tiện, mắt kém kia của cô ấy, theo Cố Duyên được biết thì mấy ngày nay vừa mới tham gia cuộc thi leo núi do câu lạc bộ tổ chức cùng với mấy người già, người trung niên ăn no không có việc gì làm.

“Được! Tớ nhịn cậu.” Cố Duyên cắn răng phun ra mấy chữ này.

“Đúng rồi, cậu định bao giờ đi thành phố Hàn?”

“Ngày mai đi.” Cố Duyên nhớ tới bóng lưng mình nhìn thấy ở sân bay ban nãy, là Ngự Tứ sao? Có lẽ là vậy. Thành phố Tân lớn như vậy, cô lo mình vừa quay người đã lại gặp được anh.

Đúng rồi, người phụ nữ sóng vai với anh ấy ban nãy không phải là Hà Ngọc Ngân, lẽ nào là mình nhìn nhầm? Người kia không phải là Ngự Tứ? Hay là Ngự Tứ và Ngọc Ngân cuối cùng cũng không đến với nhau?

Từ sau khi rời đi, cô không nghe ngóng tin tức của bọn họ nữa, vì thế cô căn bản không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nghe Phong Thanh nói cuộc phẫu thuật rất thành công, Ngự Tứ cũng thành công quên đi tất cả.

Là cô yêu cầu Phong Thanh làm cho Ngự Tứ quên đi tất cả trong cuộc phẫu thuật!

Mà anh, cũng thực sự đã quên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Ông rất khỏe

"Không phải cậu với Sương Sương Xinh Xinh chơi với nhau hay sao? Không gặp nhau à?"

"Thôi, để lần sau vậy."

Miệng Xinh Xinh không kín, cô cũng lo lắng.

"Được, tùy cậu vậy."

Trở về đây, có hai người cô nhất định phải gặp, một là ông cụ Cố, có người nói mấy năm nay càng ngày càng không bằng năm trước, tuổi đã cao, thời gian còn lại cũng không nhiều.

Còn có một người chính là Phong Thanh, người đàn ông toàn tâm toàn ý che chở cô nhưng không thể nào bên nhau một đời kia! Từ sau khi rời đi, cô cũng không liên lạc nhiều với anh ấy, không biết hiện giờ anh ấy thế nào rồi? Không biết anh ấy có tìm thấy cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng hay không?

Đã nhiều năm như vậy, cũng đến lúc tìm một người rồi, không phải sao?

Ngày hôm sau, Cố Duyên đến nhà họ Cố, cô đi một mình, vì ngoài Phong Thanh và Lý Lý, không có người thứ hai biết đến sự tồn tại của Cố Hạnh.

Bởi vì Phong Thanh trở về, nỗi hận của Diêu Tố với Cố Duyên cũng tan thành mây khói theo thời gian dần trôi, nhìn thấy cô đến thì rất vui, tiếp đón làm cho cô những món ăn ngon.

Cố Duyên hàn huyên vài câu với bà ấy, hỏi bà ấy tình hình của ông cụ Cố, Diêu Tố cảm thán một tiếng, nói: "Lớn tuổi như vậy rồi còn có thể tốt đến đâu?"

Tim Cố Duyên vì những lời này mà đau đớn dữ dội, cô cất bước đi tới phòng ngủ của ông cụ Cố.

Bởi vì cơ thể suy yếu, ông cụ Cố đã chuyển đến phòng khách tầng một, lúc Cố Duyên đi vào, ông cụ đang ngồi xổm dưới đất lục hòm lục tủ tìm đồ, cũng không biết đang tìm gì mà hăng say như vậy.

"Ông nội...." Cố Duyên sợ dọa ông sợ, nhẹ gọi một tiếng.

Ông cụ Cố quay đầy, thấy cô, trên khuôn mặt già nua chớp mắt toát ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: "Duyên Duyên?"

"Là cháu, Duyên Duyên đã về rồi." Cố Duyên thấy ông run rẩy muốn đứng lên, cười dịu dàng đi tới đỡ ông cụ dậy, hỏi: "Ông nội, ông đang tìm gì vậy?"

"Mười bảy triệu sáng nay Phong Thanh cho ông để đâu rồi nhỉ? Sao tìm mãi mà không thấy?" Ông cụ Cố vừa nói vừa đi mở các hòm.

Cố Duyên quét mắt nhìn bốn phía,thấy trong tay ông đang cầm một xấp tiền mặt, nhìn số lượng có lẽ là mười bảy triệu, vì thế cô cầm lấy số tiền trong tay ông cụ, hỏi: "Là cái này phải không?"

"Đúng đúng đúng, chính là cái này, cháu tìm được ở đâu?" Ông cụ Cố rất ngạc nhiên nhận lấy.

Thấy khuôn mặt vui vẻ như trẻ con của ông cụ, Cố Duyên vô cùng lo lắng, mới qua thời gian năm năm ngắn ngủi, ông cụ Cố đã mơ hồ nhiều như vậy, suy yếu nhiều như vậy.

Tuy ông cụ Cố đã chín mươi tuổi rồi nhưng trong ấn tượng của cô, ông vẫn luôn khỏe mạnh linh hoạt. Sáu năm trước khi cô gả cho Ngự Tứ, ông cụ vẫn suy nghĩ rõ ràng, hành động nhạy bén đến mức có thể trình diễn cả tiết mục nhảy lầu.

Con người già đi cũng thật nhanh!

"Cháu trở về từ bao giờ?" Ông cụ Cố đột nhiên đánh giá cô, hỏi, hỏi xong lại nhìn về phía cửa: "Ngự Tứ đâu? Sao không trở về cùng cháu?"

Ngự Tứ... Cô thực sự không biết nói với ông cụ Cố chuyện mình và Ngự Tứ đã chia tay năm năm trước như thế nào.

"Hôm qua cháu mới về." Cô có ý định lảng tránh câu hỏi sau của ông cụ Cố. Lần này ông cụ Cố lại không hồ đồ, truy hỏi: "Ngự Tứ đâu? Cũng đã lâu rồi ông nội không gặp nó."

“Anh ấy... không về.”

“À... Vẫn còn ở Anh à.” Ông cụ Cố có vẻ hơi thất vọng.

Cố Duyên vội vàng nói sang chuyện khác: “Ông nội, mấy năm nay ông vẫn khỏe chứ?”

“Ông rất khỏe, cháu xem, ông vẫn có thể đi được.” Ông cụ Cố đứng lên đi một vòng quanh phòng, tuy đi rất không vững nhưng ông cụ có vẻ rất vui: “Phong Thanh mua cho ông không ít thuốc Đông y để uống, uống rồi là có thể đi được.”

Trên mặt của ông cụ lại hiện ra sự thoải mái như một đứa trẻ.

“Duyên Duyên, cháu và Ngự Tứ có tốt không?” Ông cụ Cố đột nhiên hỏi: “Ông nghe Phong Thanh nói các cháu cùng di cư đến Anh, nước Anh xa như vậy lại không có lấy một người thân bên cạnh, Ngự Tứ có bắt nạt cháu hay không?”

Khóe mắt Cố Duyên đã ươn ướt, cô cụp mắt, gật đầu: “Chúng cháu rất tốt, ông nội yên tâm đi, Ngự Tứ không bắt nạt cháu.”

Ngự Tứ, thực sự không muốn nghe thấy cái tên khiến cô đau lòng này nữa!

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, Ngự Tứ là một đứa trẻ tốt, ông biết nó sẽ đối xử tốt với cháu...” Ông cụ Cố liên tục gật đầu, lặp lại những lời này.

Cố Duyên không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe, chỉ cần trong lòng ông cụ Cố vui vẻ là được rồi.

Sau khi ở nhà họ Cố ăn xong bữa trưa, Cố Duyên lại đi đến bệnh viện Á Ân, cô nghe Diêu Tố nói Phong Thanh vẫn làm việc ở bệnh viện Á Ân.

Trước khi đi đến bệnh viện, cô về nhà đón Hạnh Hạnh trước.

Khi nhìn thấy Phong Thanh, Hạnh Hạnh trốn sau lưng Cố Duyên, chỉ để lộ ra một đôi mắt to trong veo như nước, tò mò đánh giá Phong Thanh mặc áo khoác trắng.

Trước giờ Hạnh Hạnh vẫn sợ tiêm, vì thế rất sợ nhìn thấy những bác sĩ mặc đồ trắng.

Trải qua thời gian năm năm, Phong Thanh không có gì thay đổi, vẫn đẹp trai như vậy, tràn đầy sức hấp dẫn và sức sống như vậy, ngay cả vóc người cũng vẫn thon dài mạnh mẽ như năm năm trước.

Thấy Cố Duyên và Hạnh Hạnh, Phong Thanh cực kỳ kinh ngạc, nhìn chăm chú vào người phụ mình yêu đã năm năm không gặp, trong lòng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nhìn thấy cô vốn nên vui vẻ nhưng trong lòng anh lại không vui lên được.

Dù đã trở về thì thế nào? Gặp được thì thế nào? Cô vẫn là em gái ruột của anh...

Phong Thanh đi tới, khom lưng, đưa tay phải ra kéo Hạnh Hạnh ra từ sau lưng Cố Duyên, quan sát cô bé vô cùng xinh đẹp, giữa lông mày có bóng dáng của Ngự Tứ và Cố Duyên này.

Cô bé này thật tốt, rất xinh đẹp, anh ấy cũng là lần đầu nhìn thấy.

Cố Duyên ngồi xổm xuống bên Hạnh Hạnh đang hoảng sợ, dịu dàng dỗ dành: “Hạnh Hạnh, đây là cậu, mau gọi cậu đi.”

“Cậu?” Rõ ràng Hạnh Hạnh rất xa lạ đối với danh xưng này, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Phong Thanh, nói: “Cậu sẽ tiêm lên người Hạnh Hạnh sao?”

“Đồ ngốc, con không có bệnh, đương nhiên sẽ không tiêm lên người con rồi.” Cố Duyên sờ cái đầu nhỏ của cô bé, cười nói.

“A, con thích cậu không tiêm.” Hạnh Hạnh kêu lên: “Con chào cậu.”

Cố Duyên ôm bé, mỉm cười nói với Phong Thanh: “Từ nhỏ Hạnh Hạnh đã sợ tiêm rồi.”

“Em gọi con bé là Hạnh Hạnh?” Phong Thanh hỏi.

“Vâng, Cố Hạnh, Hàm trong từ tu dưỡng.”

“Tên này rất hay.”

Cố Duyên buồn bã cười, cô nhớ tới năm đó khi cô vẫn còn đang mang thai đứa con đầu tiên, lúc đó cô vẫn còn ở nhà họ Ngự, Ngự Tứ cũng chỉ là một tên ngốc chỗ nào cũng bị người ta bắt nạt. Buổi tối Ngự Tứ ôm cô, cô nằm trong lòng Ngự Tứ, vẻ mặt ước ao nói nếu đứa bé trong bụng cô là con gái, cô sẽ lấy tên cho con là Ngự Hạnh.

Lúc đó Ngự Tứ rất vui vẻ đồng ý, đáng tiếc cuối cùng đứa bé lại không có cơ hội đến với thế giới này, giờ đây cô đặt cho Hạnh Hạnh chữ “hàm” này lại chỉ có thể gọi là Cố Hạnh chứ không phải Ngự Hạnh.

Nhưng không sao hết, chỉ cần Hạnh Hạnh có thể hạnh phúc vui vẻ lớn lên, họ gì cũng không sao cả!

“Sao đột nhiên lại trở về?” Phong Thanh ôm lấy Hạnh Hạnh, nhìn Cố Duyên hỏi.

“Đột nhiên muốn trở về nên trở về.” Cố Duyên nói.

Cô không nói cho Phong Thanh biết tin cô trở về, những năm qua cô ít liên lạc với Phong Thanh, vì trong lòng cô hiểu, càng ít liên lạc với Phong Thanh càng tốt với cô và Phong Thanh. Phong Thanh cũng hiểu điều này, hai người đều thần giao cách cảm.

“Bôn ba một mình bên ngoài cũng không phải là cách, về cũng được.” Phong Thanh cảm thán một tiếng, lập tức hỏi: “Vậy em ở bên này có dự định gì không, định ở đâu? Có cần anh làm gì giúp em không?”

“Không cần đâu, Lý Lý tìm việc làm ở thành phố Hàn giúp em rồi, em định tối hoặc mai đi.”

“Thành phố Hà...” Phong Thanh lẩm bẩm, không gần không xa, nhưng cũng là khoảng cách.

Anh ấy và cô, chẳng phải cần khoảng cách hay sao?

Cố Duyên nhìn chăm chú vào anh ấy, chần chờ hỏi: “Còn anh? Vẫn không định tìm một cô gái thích hợp để ổn định sao?”

Nàng không chắc rốt cuộc Phong Thanh có bạn gái hay không, nhưng nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái của anh không giống như người đang yêu.

Phong Thanh chỉ cười, không nói lời nào.

Cố Duyên còn nói: “Vẫn nên sớm tìm một người thì hơn, cũng không thể độc thân cả đời.”

“Duyên phận do trời định, anh không miễn cưỡng.”

Cố Duyên gật đầu, quả thực không thể miễn cưỡng.

“Sao em không hỏi xem mấy năm nay Ngự Tứ sống thế nào?” Phong Thanh hỏi cô.

Về điều này, Cố Duyên vẫn rất muốn biết, đặc biệt là khi nhìn thấy bóng lưng giống Ngự Tứ ở sân bay ấy, cô lại càng muốn biết. Nhưng hỏi thì có ý nghĩa gì nữa? Biết rồi thì thế nào? Ngoại trừ vạch ra vết thương lòng của cô thì chẳng còn tác dụng gì nữa.

Cô muốn lắc đầu nhưng lời nói ra từ trong miệng lại là: “Anh ấy thế nào rồi?”

“Anh ta sống rất tốt, một mình kinh doanh hai tập đoàn có tiếng nhất thành phố Tương Tần Thị và Thụy Cảnh, đã có một con trai bốn tuổi với Hà Ngọc Ngân rồi..”

Con trai của Ngự Tứ và Ngọc Ngân... trái tim Cố Duyên chớp mắt nhíu chặt.

Hạnh Hạnh cũng mới có bốn tuổi, con của bọn họ cũng đã bốn tuổi rồi, xem ra hai người bọn họ sống rất tốt, rất hạnh phúc.

Ngự Tứ hạnh phúc, cô nên yên tâm, đây là mong muốn ban đầu của cô, yêu cầu Phong Thanh làm cho Ngự Tứ mất trí nhớ. Nhưng giờ phút này, trong lòng cô vẫn khó chịu như bị kim đâm.

Phong Thanh thả Hạnh Hạnh xuống, tiến lên một bước, giơ tay lên khẽ vuốt những sợi tóc của cô, đau lòng hỏi: “Những năm qua em có từng hối hận lựa chọn ban đầu của mình không?”

Cố Duyên nhẹ nhàng lắc đầu, sao dám hối hận?

Tiếc nuối thì có, ngày thường cô luôn nghĩ nếu không có Ngọc Ngân, cô và Ngự Tứ, và cả Hạnh Hạnh nữa, có lẽ sẽ hạnh phúc biết bao, Hạnh Hạnh sẽ hạnh phúc biết bao. Mà nay, Ngự Tứ đã có con trai anh và Ngọc Ngân cùng nhau nuôi dưỡng rồi, đối với anh mà nói, Hạnh Hạnh chỉ là một người xa lạ mà anh mãi mãi không thể nuông chiều.

“Anh ấy sống tốt là được rồi, một ngày nào đó, em cũng sẽ gặp được người đàn ông có thể ở bên em cả đời, không phải sao?” Cố Duyên miễn cưỡng cười nói, rất rõ ràng, lời này là đang an ủi Phong Thanh, đồng thời cũng như đang an ủi chính cô.

“Hy vọng em thực sự nghĩ như vậy.”

“Phong Thanh, cảm ơn anh.” Cố Duyên khẽ hít một hơi, nói ra từ trong thâm tâm.

Phong Thanh khó hiểu: “Cảm ơn gì chứ?”

“Cảm ơn sự giúp đỡ và thành toàn của anh năm đó, nếu không phải anh...”

Phong Thanh ngắt lời cô: “Nếu không phải anh, e rằng hiện giờ em và Ngự Tứ đang sống bên nhau hạnh phúc vui vẻ rồi.”

Cố Duyên khẽ run lên, đây là khả năng chẳng bao giờ cô nghĩ tới.

Phong Thanh buồn bã cười: "Em có biết trước kia khi anh làm tất cả mọi chuyện cần bao nhiêu dũng khí không? Duyên Duyên, là một tay anh đẩy em vào hoàn cảnh ngày hôm nay, là anh khiến Hạnh Hạnh trở thành một đứa trẻ mồ côi cha, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ tinh thần phấn chấn, ý cười đầy mặt của Ngự Tứ trên kênh tài chính kinh tế, anh hận không thể bóp chết anh ta, bóp chết anh ta!"

"Đừng như vậy!" Cố Duyên sốt ruột kéo tay anh ấy: "Phong Thanh, hiện giờ em sống rất tốt, Hạnh Hạnh cũng rất vui vẻ, tất cả những gì bỏ ra trước kia em không oán trách cũng không hối hận. Giống như anh không oán trách không hối hận bỏ ra tất cả vì em vậy, chúng ta đều giống nhau, người trong lòng sống tốt thì chúng ta sẽ yên tâm, vì vậy... anh đừng có suy nghĩ như vậy."

Phong Thanh lại cười khổ một tiếng: "Dù muốn vậy thì có thể thế nào? Anh lại không thể thực sự bóp chết anh ta."

Nghe anh ấy nói như vậy, Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm, thoáng yên tâm.

Ngày thứ hai đến thành phố Hàn, Cố Duyên đang tìm một chỗ học cho Hạnh Hạnh ở nhà trẻ lân cận, điều kiện vật chất bên trong tốt, giá tiền đắt. Theo như Lý Lý nói, nghèo chứ không thể nghèo trẻ con, Cố Duyên cắn răng, nộp hết học phí hôm đó.

Trong thời gian năm năm ở nước ngoài, Cố Duyên cũng không biết gặp phải vận gì, không những tìm được một công việc có tiền lương đủ tiêu, còn gặp được sếp tốt. Bao nhiêu năm nay, tiền tiệt kiệm được một chút, nhưng sau khi về nhà xoay xở một hồi cũng không còn dư lại bao nhiêu.

Chuyện cô cần làm bây giờ là lập tức đi làm việc, lĩnh phần lương đầu tiên trong những ngày mình sắp cạn kiệt kinh tế, vì vậy, cô sắp xếp ổn thỏa cho Hạnh Hạnh rồi lập tức đến công ty của Lý Lý báo danh.

Lúc đến công tay, là bạn trai của Lý Lý, Giang Ngọc đón tiếp cô, đối với Giang Ngọc, Cố Duyên không hề cảm thấy xa lạ. Năm ngoái Lý Lý và Giang Ngọc đã đến Anh du lịch, đằm thắm trong cái ổ nhỏ của cô nửa tháng.

"Duyên Duyên, cô tới rồi!" Cố Duyên còn đang quan sát cách bài trí trong công ty thì bị một giọng nói khoan khoái rạng rỡ kéo ánh mắt về.

Giang Ngọc mặc một bộ vest màu cà phê, tóc cắt đầu bằng, trên mặt rạng rỡ ánh mặt trời xuất hiện trước mặt cô, hai người mới gặp mặt quan sát lẫn nhau. Sau đó cười lên, Cố Duyên khẽ cười nói: "Một năm không gặp, đẹp trai hơn rồi."

"Được người phụ nữ Tô Lý Lý kia tưới tắm cả đó." Giang Ngọc nói chuyện vẫn không ngại ngùng như vậy, chọc cho Cố Duyên cười không ngừng.

Từ trước đến nay Tô Lý Lý vẫn thích đàn ông cao, đẹp trai và giàu có, chưa từng cảm nắng kiểu đàn ông ưu tú như này, đây là lần đầu tiên, khẩu vị của Tô Lý Lý lại trái ngược như vậy.

"Người phụ nữ kia tối hôm qua còn nói ở bên anh đã nhạt thành hai ly nước trắng rồi."

"Rất nhiều rượu ngon cũng từ nước trắng mà ra." Giang Ngọc cười nói: "Bây giờ tôi mang cô đi tham quan công ty chúng ta một lát, ừ, cô đứng tại chỗ xoay một vòng, những chỗ tầm mắt phóng ra được chính là toàn bộ công ty của chúng ta."

Cố Duyên nghe lời xoay một vòng, quả thực công ty không tính là quá lớn, khoảng 400 mét vuông, bên trong còn có hai ba phòng nhỏ mà tầm mắt cô không nhìn tới được. Trong sảnh lớn là bảy tám người cả nam lẫn nữ đang chăm chỉ làm việc. Nói thật lòng, đối với một công ty trang trí mới thành lập được ba năm mà nói, quy mô như thế này cũng được coi là không tệ rồi.

"Vậy công việc của tôi là gì?" Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng cũng đầy đủ, chỉ cần có thể có tiền lương, quy mô công ty lớn hay nhỏ dường như không có liên quan gì đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Coi anh không phải cha của hàm hàm

"Việc này... đợi quyết định đi!" Giang Ngọc cười ha ha.

Ý rất rõ ràng, cô là người mới đến được sắp xếp tạm thời, là người mà vị giám đốc nhân sự này không thể không nuôi không trước áp lực của Tô Lý Lý, cũng chính là người dư thừa. Cố Duyên không thể không nhắc nhở nói: "Sếp Giang, chắc Lý Lý đã nói với anh trước kia tôi đã từng làm phiên dịch rồi? Tất nhiên ở đây không cần phiên dịch, nhưng đừng cách nhau quá xa mới được, ví dụ như công việc cần nhiều kỹ năng như mở rộng thị trường, khẳng định tôi không làm được."

"Yên tâm đi, chúng tôi cũng sẽ không lãng phí tiền nuôi một nhân viên nghiệp vụ vô dụng. Còn nữa, sau này hãy gọi tôi là Giang Ngọc, tôi thích người khác gọi như vậy." Giang Ngọc cười nhắc nhở.

"Còn nữa, cô có chắc chắn muốn làm việc ở đây không?

"Vì sao không chắc chắn?"

"À..." Giang Ngọc gãi đầu: "Cô đừng bị Lý Lý lừa, Lý Lý chỉ muốn tìm bạn thôi, không phải thật lòng muốn tìm một công việc tốt cho cô đâu."

"Tôi biết."

Trước khi tới đây, Cố Duyên đã biết đây là công ty trang trí tư nhân, kinh doanh trong đợt khủng hoảng tài chính năm ngoái của công ty không được lý tưởng cho lắm, đang có nguy cơ bị tập đoàn lớn thu mua.

Cố Duyên cũng không để ý công ty có thể bị thu mua hay không, chỉ cần khả năng làm việc của mình tốt, cô tin ông chủ mới cũng sẽ không làm gì cô.

Thời gian một ngày tìm hiểu công việc trong công ty trôi qua, ngày thứ hai khi tới, Cố Duyên vẫn chưa chính thức nhậm chức.

Cả buổi trưa, ngoại trừ giúp Giang Ngọc đánh một bản tài liệu ra, những thời gian khác Cố Duyên đều không có việc gì để làm. Buổi chiều cũng vẫn không có việc gì làm, nhưng rõ ràng những người khác trong phòng làm việc đang bận rộn đến mức đầu óc xoay mòng mòng, Cố Duyên cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đứng lên, xông vào phòng làm việc của Giang Ngọc, vừa mở cửa đã nói ngay chuyện chính: "Sếp Giang, tuy tôi rất thiếu công việc, nhưng anh thực sự không cần tốn hai mươi triệu để tôi ngồi không đâu, trong lòng tôi cũng sẽ áy náy."

Điều quan trọng nhất là, công việc quá bận hành hạ người ta đến mệt mỏi, công việc quá nhàn rỗi lại khiến lòng người mệt.

Giang Ngọc cho cô một ánh mắt, Cố Duyên nhìn theo ánh mắt anh ta đến trên ghế sofa bên cạnh, lúc này mới giật mình nhận ra trên ghế sofa còn một người đàn ông khác đang ngồi.

Người đàn ông kia trẻ tuổi, tuấn tú thành thục, đang cầm một tập tài liệu trong tay xem, ánh mắt không vui nhìn Cố Duyên.

Rõ ràng Cố Duyên đã quấy rầy người ta xem tài liệu.

"Xin lỗi, tôi..." Cố Duyên áy náy cúi thấp người với anh ta, xoay người muốn đi.

Phía sau lại truyền đến giọng nam: "Cô ngại buồn chán phải không, vừa hay tôi có chút việc không tìm được người làm."

Người đàn ông rút ra một phần tài liệu trong tập tài liệu: "Giúp tôi đưa tài liệu này đến tầng hai viện tư pháp đường Bình Giang, tự tay giao cho sếp Ngự, đừng chậm trễ."

Cố Duyên đi lên, tự tay nhận lấy túi tài liệu đang giơ lên giữa không trung: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ giao đúng giờ."

Giang Ngọc ho nhẹ một tiếng, chỉ người đàn ông trên ghế sofa, giới thiệu với cô: "Vị này chính là sếp Phó, ông chủ của công ty Mùa Hoa."

Công ty Mùa Hoa là công ty Cố Duyên đang làm, ông chủ trẻ tuổi trong truyền thuyết lại là người trước mắt này? Trên mặt cô xẹt qua sự kinh ngạc, vội nói: "Sếp Phó, xin lỗi, tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn."

"Cái này cũng không trách cô, đi đi." Sếp Phó nói với cô một câu rồi cúi đầu tiếp tục lật xem tài liệu trong tay.

Đối với thành phố Hàn, Cố Duyên không quá quen thuộc, tìm rất lâu mới thấy tòa nhà viện tư pháp trên đường Bình Giang.

Cũng là lần đầu tiên cô đến viện tư pháp, cảm thấy xa lạ gấp bội đối với cách bài trí và nội thật bên trong, cô cầm tài liệu đi tới tầng hai. Dọc đường đều nhìn bảng tên trên cửa để tìm phòng nghỉ, phòng ở tầng hai rất nhiều, phòng ban nào cũng có. Vì thế cô quyết định gọi điện thoại cho Giang Ngọc hỏi cho rõ, ngay lúc cô cúi đầu ấn điện thoại, đột nhiên cô đụng phải một vật. Không, phải là đụng vào người mới đúng, vì vật bị đụng phải kia có độ ấm.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Cố Duyên cuống quýt cúi đầu áy náy nói, vừa ngồi xổm xuống nhặt tập tài liệu được coi là "vô cùng quan trọng, phải tự tay đưa" của sếp Phó.

Khi cô đưa tay nhặt tài liệu, một bàn tay đàn ông thon dài như ngọc đã nhặt túi tài liệu lên cho cô trước. Ngay sau đó, trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trầm thấp: "Phải là tôi nói xin lỗi mới đúng."

Giọng nói này quen thuộc đến vậy, ánh mắt Cố Duyên chậm rãi dời lên trên, tiếp xúc với thứ đầu tiên là bộ vest màu xanh đen, cà vạt được thắt tỉ mỉ. Mà khi cô nhìn rõ mặt của người đàn ông trước mắt này, cô lập tức kinh ngạc mở trừng hai mắt, kinh ngạc nhìn anh chằm chằm.

Ngự Tứ? Vậy mà lại là anh? Người đàn ông cô trốn tránh năm năm kia, sao anh lại ở đây?

Đối với vẻ mặt của Cố Duyên, Ngự Tứ hơi mơ hồ, khóe miệng đẹp trai khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười mê người: "Cô à, cô không sao chứ?"

Sau khi Cố Duyên nghe được anh hỏi như vậy, trong lòng đau xót, anh không biết cô, quả nhiên anh không biết cô! Bởi vì nhìn ánh mắt và biểu cảm của anh ấy không giống giả vờ.

"Không! Tôi không sao." Cố Duyên cuống quýt lùi lại một bước, sau đó không quay đầu lại chạy đi.

Ngự Tứ nhìn chăm chú bóng dáng chạy trối chết của cô, sự nghi ngờ trong lòng càng tăng thêm, dường như người phụ nữ này có quen anh, nhưng không hiểu sao cô lại trốn nhanh như vậy.

"Sếp Ngự, luật sư Lâm vừa mới gọi điện thoại tới, nói tài liệu đã được đưa tới rồi." Giọng nói của trợ lý kéo suy nghĩ của anh về hiện thực.

"Được, tôi biết rồi." Ngự Tứ gật đầu, sải rộng chân đi đến phòng làm việc của luật sư Lâm.

Cố Duyên xông vào cửa cầu thang, hai tay chống lên lan can thở từng ngụm hổn hển, vừa thở hổn hển vừa không quên quay đầu lại nhìn phía sau, dáng vẻ như rất sợ Ngự Tứ sẽ đuổi theo.

Điện thoại trong túi đột nhiên kêu lên, Cố Duyên hoảng loạn, đầu óc hỗn loạn móc điện thoại ra. Đầu bên kia lập tức truyền tới giọng Giang Ngọc: "Duyên Duyên, luật sư Lâm đã chờ ở phòng nghỉ rồi, lúc nào cô mới tới được?"

"Tôi đến rồi, nhưng tôi không tìm được lối đi." Cố Duyên lau mồ hôi lạnh trên đầu.

"Căn phòng thứ ba bên trái thang máy, rất dễ tìm."

Căn phòng thứ ba bên tay trái, Cố Duyên trở lại cửa thang máy một lần nữa, lúc này rất nhanh đã tìm được phòng nghỉ. Sau khi đứng ngoài cửa sửa soạn lại trang phục trên người, cô gõ cửa rồi đi vào.

Trong khoảnh khắc khi đẩy cửa ra nhìn rõ người bên trong, quả thực ngay cả lòng muốn chết cô cũng có, lại là anh! Ngự Tứ, anh cũng đến tìm luật sư Lâm?

"Cô à, cô tới đưa tài liệu sao? Đưa cho tôi đi." Trợ lý bên cạnh mỉm cười đi lên.

Cố Duyên giao lại tài liệu cho trợ lý, lại nhìn trộm Ngự Tứ đang hút thuốc trên bệ cửa sổ một lần nữa, đúng lúc người đằng sau cũng nhìn về phía cô, khác với thái độ ôn hòa ở hành lang ban nãy, anh không vui mở miệng nói: "Cô chính là cô Cố sao? Có biết cô đã làm tôi lỡ mất rất nhiều thời gian không?"

Cố Duyên cứng người lại, áy náy cúi thấp đầu: "Xin lỗi."

Ngự Tứ lật tập tài liệu cô đưa tới, không một lời thừa thãi, anh quay về bên cạnh bàn, bắt đầu sắp xếp lại tài liệu cần dùng một lát.

Người đàn ông lạnh lùng, anh của năm năm trước chính là như vậy... Cố Duyên âm thầm cân nhắc trong lòng.

Cô cũng hy vọng là mình nhận lầm người, nhưng sự thật lại tàn nhẫn, Ngự Tứ... chồng trước của cô, thực sự đang đứng trước mặt cô, nhưng đã quên cô rồi.

"Cô có thể đi về làm việc rồi." Trước khi rời đi, trợ lý nhắc nhở một câu.

Trong giây phút Cố Duyên đi ra khỏi phòng nghỉ, cô không nhịn được quay đầu liếc mắt nhìn phòng nghỉ, luôn cảm thấy bên trong không nên có Ngự Tứ ở đây mới đúng.

Ngự Tứ và công ty Mùa Hoa có quan hệ gì?

Anh không phải là ông chủ của một tập đoàn lớn sao, Mùa Hoa chỉ là công ty có quy mô tầm trung mà thôi.

Dù sao thì thế giới này cũng quá nhỏ, hay là thành phố Tương và thành phố Hàn quá gần nhau, hay là duyên phận của cô và anh quá sâu, về nước tổng cộng mới có ba ngày, vậy mà đã gặp anh hai lần!

Cô thà tin là thế giới này quá nhỏ cũng không muốn tin duyên phận của cô và anh quá sâu, bọn họ còn có duyên phận gì đáng nói sao?

Trở lại công ty, Cố Duyên đã bị Giang xuyên gọi tới phòng làm việc, thấy dáng vẻ của Giang Ngọc, trong lòng cô nghi ngờ, vì vậy cô đi thẳng vào vấn đề hỏi anh ta: "Chuyện gì mà cười vui vậy?"

Nụ cười trên mặt Giang Ngọc thu lại, vẻ mặt không vui: "Dùng từ kiểu gì thế?"

"Được rồi, xin lỗi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Nói cho cô biết một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào?" Nụ cười lại một lần nữa nhạt đi trên mặt Giang Ngọc.

Cố Duyên suy nghĩ một lát rồi nói: "Nghe tin tốt đi."

"Sếp Phó bổ nhiệm cô làm trợ lý bên cạnh anh ấy, một bước lên trời rồi!" Dáng vẻ vui vẻ của Giang Ngọc như thế người được bổ nhiệm là anh ta vậy.

Cố Duyên giật mình, trợ lý bên cạnh ông chủ, đúng là chuyện tốt một bước lên trời. Nhưng cô nghi ngờ mìn có thể đảm nhiệm được chức vụ này hay không, dù sao cũng là lần đầu làm trợ lý.

"Còn tin xấu?"

"Tin xấu vẫn là sếp Phó bổ nhiệm cô làm trợ lý bên cạnh anh ấy."

"Có ý gì?"

"Ý chính là, bình quân mỗi tháng sếp Phó đổi một trợ lý, không ai có thể làm được hai tháng trở lên, cô hiểu không?"

"Sếp Phó khó hầu hạ như vậy?" Cố Duyên nhớ đến sếp Phó mình vừa gặp được, người đàn ông kia quả thật là dáng vẻ khó chung đụng.

"Tôi lại cảm thấy khó, nhưng kỳ tích không chỗ nào không có, biết đâu số cô tốt thì sao?" Giang Ngọc cười ha ha một tiếng: "Được rồi, cô đi làm thủ tục đi, sau đó chính thức nhận việc thực tập."

"Được, tôi đi trước đây." Cố Duyên xoay đi mấy bước về phía cửa phòng làm việc, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Giang Ngọc, chần chờ mở miệng: "À... Giang Ngọc... Anh có biết một người tên là Ngự Tứ không?"

"Ngự Tứ?" Giang xuyên suy nghĩ một chút: "Ồ, tôi biết người này, ông chủ tập đoàn Tần Thị, sao vậy?"

"Vậy anh ấy có quan hệ gì với Mùa Hoa?"

"Cô không biết sao? Mùa Hoa sắp bị Tần Thị thu mua rồi, tài liệu hôm nay thứ cô đi đưa chính là bản thảo thỏa thuận thu mua." Giang Ngọc rất có ý thức hạ giọng xuống.

"Ồ." Cố Duyên ngơ ngác "ừ" một tiếng, trong lòng rối tung lên.

Chuyện này là sao? Cô rời khỏi thành phố Tương đến thành phố Hàn làm việc chính là vì trốn tránh Ngự Tứ, không muốn trốn tới trốn lui, vậy mà lại chạy trốn đến dưới mắt anh.

Cũng may Mùa Hoa chỉ là một trong rất nhiều công ty anh thu mua, theo lý mà nói, anh sẽ không ở lại thành phố Hàn lâu dài.

"Duyên Duyên, cô sao vậy? Sao đột nhiên lại hỏi tới anh ta?" Giang xuyên ân cần hỏi.

Cố Duyên lắc đầu, cười nói: "Không sao, chỉ là lúc ở viện tư pháp trùng hợp nghe thấy cái tên này, tôi đi ra ngoài làm việc trước."

Vì để tránh cho Giang xuyên hỏi càng nhiều câu hỏi hơn, cô vội vàng xoay người đi ra khỏi phòng làm việc của Giang Ngọc.

"Phù" một tiếng, canh trong miệng Lý Lý chảy ra từ trong mũi, cô ấy không để ý chút nào, túm lấy tay Cố Duyên, kinh ngạc trừng mắt, líu lưỡi: "Cậu... nói cái gì? Cậu gặp cha Hạnh Hạnh? Ở đâu? Sống thế nào? Có kết hôn không?"

Cố Duyên uống một ngụm canh trong bát, chỉ cảm thấy khổ sở vô cùng, thế là cô đẩy qua một bên.

"Kết hôn rồi, nghe nói sống rất tốt."

"À?" Lý Lý nhảy lên trên ghế, bát đĩa thi nhau rơi xuống đất khiến ánh mắt của những thực khách xung quanh ghim lên người cô ấy, mà cô ấy vẫn không để ý nhìn chằm chằm Cố Duyên, kêu lên sợ hãi: "Ngự Tứ?"

Cố Duyên gật đầu, cô cũng không muốn mà!

Lý Lý há miệng ra rồi lại ngậm lại mấy lần, rốt cuộc cũng lấy một tiếng "trời ơi" làm câu kết thúc.

"Cậu nói xem sao tớ lại xui xẻo như vậy?"

"Duyên phận đó!"

"Cậu nói xem tiếp theo tớ nên làm gì?"

"Duyên phận đó!"

"Cậu là cái máy đọc à?" Cố Duyên tức giận gầm nhẹ một tiếng với cô ấy, mà Lý Lý vẫn ngơ ngác, ngây ngốc, miệng cứ lặp lại ba chữ giống nhau.

Cố Duyên cười ha ha, lấy lòng gắp cho cô ấy một miếng thịt bò: "Lý Lý à, Giang Ngọc nhà cậu giao thiệp rộng, giúp tìm một công việc khác chắc không khó đâu nhỉ?"

Cuối cùng Lý Lý mới phản ứng lại, vừa mở miệng chính là giữ tài sản cố định của cô ấy: "Phí phục vụ của Xuyên Xuyên nhà tớ rất đắt, một chuyện không quá hai lần, đã phục vụ miễn phí cho cậu một lần rồi."

"Nhưng chúng ta là bạn tốt."

“Cậu sợ cái gì? Nếu Ngự Tứ đã không nhớ rõ cậu thì coi như anh ta không phải là cha của Hạnh Hạnh là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Sếp ngự có gì căn dặn

“Tớ lo đột nhiên một ngày nào đó anh ấy bình thường trở lại, nếu anh ấy biết đến sự tồn tại của Hạnh Hạnh, nhất định anh ấy sẽ giành quyền nuôi con với tớ.” Ngự Tứ rất thích trẻ con, trước đấy cô đã biết điều này rồi.

Nhưng điều cô lo lắng không chỉ là điều này, chủ yếu là lo Ngự Tứ bình thường trở lại, tất cả lại quay về mối quan hệ năm năm trước, lại quay về những năm tháng không biết làm thế nào.

“Chắc không đâu, đâu có dễ dàng như vậy, cậu xem ký ức trước mười tuổi của cậu không phải đến nay cậu vẫn chưa nhớ ra sao?” Lý Lý nhún vai, cô ấy không quá hiểu Ngự Tứ, thỉnh thoảng nghe Cố Duyên nhắc đến, gặp mặt một hai lần mà thôi.

“Khi đó tại sao cậu lại ly hôn với anh ta? Cậu yêu anh ta không?” Lý Lý hỏi một câu.

Cố Duyên im lặng, một lát sau mới lắc đầu: “Yêu, còn tại sao ly hôn, nguyên nhân rất phức tạp không nói rõ được.” Cuộc hôn nhân đó đối với cô mà nói có đau có thương, cô thực sự không muốn nhớ lại.

“Được rồi, khi nào thì cậu quay về công ty làm việc? Chuyện bên thành phố Tương thế nào rồi?” Cố Duyên nói sang chuyện khác.

“Sắp xong rồi, nghe nói Mùa Hoa đang bị thu mua, không biết còn có thể trở về tiếp tục đi làm hay không.” Lý Lý vội vàng bỏ thêm một câu: “Trời đất chứng giám, hai ngày nay tớ cũng chỉ nghe Giang Ngọc nói thôi, không phải cố ý lừa cậu gia nhập vào Mùa Hoa.’

“Không sao.”

“Cậu không trách tớ là được rồi.” Lý Lý gắp một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, vô tư nói: “Không thể trở về cũng không sao, cùng lắm thì chúng ta cùng thất nghiệp, chị đây bảo kê cho em.”

“Xem ra cậu còn không biết, người muốn thu mua Mùa Hoa chính là tập đoàn Tần Thị, cũng chính là Ngự Tứ.”

“Hả?”

Cố Duyên cười, quả nhiên Lý Lý không biết!

“Vậy thì dễ rồi, với quan hệ của cậu và Ngự Tứ, muốn giữ chức cũng không dễ.” Nói đến đây, Lý Lý ngừng lại, lại nhún vai một cái: “Xin lỗi, tớ không nên nói đến anh ta.”

Bởi vì mới vừa nhậm chức đã từ chức thì không hay với Giang Ngọc, Cố Duyên đành tiếp tục đi làm ở Mùa Hoa. Phải dựa vào quan hệ giao tiếp của người một nghèo trắng tay này của cô, sau khi tìm được một công việc mới, chắc mình và Hạnh Hạnh đã chết đói ở đầu đường rồi.

Tuần thứ ba sau khi đi làm, rốt cuộc cô cũng gặp được Ngự Tứ, nhưng vẫn chỉ là bóng lưng. Khi cô ngẩng đầu lên từ trong đống tài liệu ngổn ngang, Ngự Tứ đã xẹt qua người cô, cuốn lên một cơn gió yếu ớt, một mùi hương thanh nhã, vẫn là mùi hương tươi mát anh thích nhất năm năm trước.

Trái tim Cố Duyên không khỏi run lên, cũng có lẽ là bởi vì đã từng chung giường chung gối, đã từng hiểu rõ mọi thứ về anh, khi gặp lại lần nữa cũng khó tránh khỏi xấu hổ. Cũng may anh đã quên cô rồi, như vậy cũng tốt!

Nếu năm năm trước đã chọn ly hôn, hôm nay sau nhiều năm, cô cũng không nên còn sót lại bất cứ tình cảm gì với anh.

“Duyên Duyên, viết xong văn bản chưa?” Điện thoại nội tuyến trong phòng làm việc của sếp Phó gọi tới.

“À, xong rồi.” Cố Duyên nhanh chóng thu lại tâm trạng như đang đi vào cõi thần tiên của mình, lưu văn bản lại, in ra.

“Đánh xong rồi thì cầm vào đây.” Nói xong, sếp Phó cúp điện thoại, để lại Cố Duyên khẽ há miệng cứng đờ tại chỗ, cô không muốn tiếp xúc trực tiếp với Ngự Tứ chút nào.

Sếp Phó có lệnh, không muốn gặp mặt cũng không được, dù sao anh cũng không nhớ ra mình, cứ coi như không có chuyện gì là được. Sau khi tự khuyên bảo mình, Cố Duyên cầm văn bản cô tốn hơn ba tiếng đồng hồ mới viết xong đi vào phòng làm việc của sếp Phó.

Phòng làm việc cũng coi như rộng lớn sáng sủa, bốn phía bày đầy sách và tài liệu về thương mại, mà người đàn ông đẹp trai hơn, thành thục hơn, lạnh

lùng hơn năm năm trước ấy đang ngồi trước bàn làm việc chỉnh sửa lại tài liệu.

"Sếp Phó, đây là tài liệu anh cần." Cố Duyên đưa tài liệu lên, sếp Phó hất cằm về phía Ngự Tứ đang ngồi trên ghế sofa: "Đưa tài liệu cho Ngự Tứ."

Cố Duyên hơi chần chờ, chậm rãi đi tới, nhấc tài liệu trong tay cao hơn: "Sếp Ngự, đây là tài liệu anh cần."

Sếp Ngự, xưng hô xa lạ biết bao!

Ngày hôm nay của năm năm sau, cô chỉ có thể dùng tư thế này cung kính gọi anh một tiếng sếp Ngự!

Ngự Tứ cũng không ngẩng đầu lên, nhận lấy tài liệu xem.

Nhất thời Cố Duyên không biết mình nên lui ra ngoài hay tiếp tục ở đây đợi anh đọc xong, thực ra tốt nhất là rời đi, vì thế cô quay bước, chuồn là thượng sách!

"Đợi đã!" Ngự Tứ sau lưng gọi cô lại.

Cố Duyên quay đầu lại, chạm phải ánh mắt lạnh lùng của anh, không biết vì sao lại như bị điện giật, hoảng sợ vội vàng cúi đầu trốn tránh.

Ngự Tứ lại yên lặng nhìn cô chăm chú, từ trên ghế sofa đứng lên, cất bước đi tới trước mặt cô. Anh đưa tay phải ra nâng cằm cô lên, tỉ mỉ dò xét.

Trong ánh mắt anh có kinh ngạc, có ngờ vực...

Cố Duyên bị anh nhìn như vậy, trái tim loạn cào cào, hoảng loạn líu lưỡi nói: "Ngự Tứ... Không... sếp Ngự... anh có gì căn dặn?"

"Mặt cô... rất đặc biệt, sếp Phó của các cô đã nói với cô chưa?" Ngự Tứ khẽ cười, buông cô ra.

Có ý gì? Rất đặc biệt?

Cô biết dáng vẻ mình và Ngọc Ngân có năm phần giống nhau, nhưng tại sao anh lại nói như vậy? Lần trước khi nhìn thấy anh ở viện tư pháp, anh không có biểu cảm gì, thậm chí đến cả nhìn cô nhiều hơn một lần cũng không có, vì lúc đó trên mặt cô đeo kính gọng đen, vừa rồi nhất thời quên đeo, thật đáng chết!

"Ngự Tứ, nếu anh có hứng thú thì có thể điều người về thành phố Tương mà dùng, dù sao thì Mùa Hoa cũng sẽ là của anh nhanh thôi." Sếp Phó mỉm cười nói.

Cố Duyên sợ run, sếp Phó đây là muốn bán cô sao?

"Để ở đây dùng cũng vậy, không cần thiết phải điều tới điều lui." Ngự Tứ cười, ngồi lại trên ghế sofa: "Sếp Phó, chúng ta vẫn nên bàn chuyện sửa lại thỏa thuận thì hơn."

"Được." Sếp Phó ra lệnh cho Cố Duyên: "Phiền cô pha hai ly cà phê mang vào."

Cố Duyên gật đầu đi ra ngoài, đứng trong phòng trà nước, nhất thời cô hơi do dự. Ngự Tứ có thể uống cà phê sao? Anh của năm năm trước không uống cà phê, vì nó ảnh hưởng đến bệnh của anh, hơn nữa anh cũng không thích uống cà phê.

Dạ dày Ngự Tứ luôn lạnh, uống nhiều lá trà cũng không tốt, cô suy nghĩ một lát, đi ra khỏi phòng trà nước, đi đến trước mặt chị Tăng đồng nghiệp, hạ giọng hỏi: "Chị Tăng, có thể cho em một ít trà cúc tuyết của chị không?"

"Là cho sếp Ngự của chúng ta uống sao?" Chị Tăng có vẻ vô cùng phấn khích.

Cố Duyên gật đầu, trong lòng hơi buồn cười, Ngự Tứ mới tới mười lăm phút ngắn ngủi mà đã khiến những người phụ nữ trong phòng làm việc như mở cờ trong bụng, đã nhiều năm như vậy rồi, sức hấp dẫn không giảm mà lại tăng.

Chị Tăng lập tức rút một lon trà cúc tuyết từ trong ngăn kéo ra: "Cầm đi đi, tặng cho anh ấy cũng không sao hết."

Cố Duyên cầm trà cúc tuyết của chị Tăng quay lại phòng trà nước, rót một ly trà và một ly cà phê, khi cô bưng ly trà thơm cho Ngự Tứ, lông mày của Ngự Tứ đang xem tài liệu khẽ động đậy, anh ngẩng đầu nhìn ly trà tỏa ra mùi thơm hoa cúc.

"Đây là trà cúc tuyết, giúp dạ dày ấm, nâng cao tinh thần, khi nào sếp Ngự có gì cần thì cứ căn dặn." Cố Duyên khom người nói với anh.

Ngự Tứ bưng ly trà lên ngửi, ngẩng đầu cười với sếp Phó: "Cô trợ lý này quả nhiên thông minh."

Sếp Phó liếc mắt nhìn Cố Duyên, khóe môi khẽ cong, nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Ngự Tứ tới không đến nửa giờ đã chuẩn bị đi, sếp Phó tiễn anh đi từ phòng làm việc nhỏ ra, mấy quản lý cấp cao của công ty đều đã đứng ở cửa tiễn Ngự Tứ xuống dưới tầng.

Cố Duyên vốn định có thể tránh thì tránh, cố gắng không muốn lại đối mặt với Ngự Tứ, nhưng sếp Phó lại như thể không thể thiếu cô, từ giây phút bước ra khỏi phòng làm việc đã không ngừng nháy mắt với cô ý bảo cô đi theo.

Hết cách, cô đành đi theo đoàn người vào trong thang máy.

Thang máy chậm rãi đi xuống tầng một, Cố Duyên lại cùng đoàn người đi ra khỏi thang máy, đi xuyên qua cửa kính xoay tròn ở sảnh tầng một. Cố Duyên nhìn thấy thím Tô đang đưa Hạnh Hạnh đi chơi đá cầu ở cửa, trong giấy phút nhìn thấy Hạnh Hạnh, bước chân cô hụt lại, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Tại sao Hạnh Hạnh lại ở đây? Không phải con bé nên học bài trong trường sao? Trời ơi! Không thể để Ngự Tứ nhìn thấy được!

Nhưng lúc này Hạnh Hạnh lại nhìn thấy cô, cao giọng kêu lên phấn khích: "Mẹ!"

Cố Duyên đứng vững người, nhanh chóng nhìn thoáng qua phía sau Ngự Tứ, bắt đầu phất tay với Hạnh Hạnh ý bảo bé rời đi.

Thấy Hạnh Hạnh không nhúc nhích, cô đành phất tay với thím Tô vừa xòe tay ra với cô, vẻ mặt hết cách với Hạnh Hạnh.

Hạnh Hạnh gọi mẹ xong lại bắt đầu gọi cha, hơn nữa còn chạy thẳng về phía Ngự Tứ.

"Cha!" Hạnh Hạnh vọt tới trước mặt Ngự Tứ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, cười vô cùng rạng rỡ, dáng vẻ đó như thể Ngự Tứ thực sự là người cha ruột ngày ngày đều ở bên cạnh bé vậy.

Cố Duyên khó khăn lắm mới đứng vững lại suýt chút nữa ngã xuống đất, lúc này sắc mặt cô đã tái nhợt, tay chân bất lực, ngay cả sức xông lên ngăn Hạnh Hạnh lại cũng không có.

Dưới tình thế cấp bách, cô chỉ có thể làm con rùa đen rụt đầu trốn trong một góc của đám người.

Ngự Tứ quan sát Hạnh Hạnh đang chặn đường mình, điều đầu tiên nghĩ tới trong lòng chính là đầu óc đứa bé này có vấn đề nên mới đi đâu cũng gọi cha.

"Đây là con cái nhà ai? Còn không mau kéo ra!" Vệ sĩ vẫn đi theo sau lưng Ngự Tứ quan sát bốn phía, trừng mắt quát Hạnh Hạnh một câu.

Sau đó Ngự Tứ còn có một cuộc họp video khẩn cấp, căn bản không có thời gian ở đây.

Nghe thấy tiếng quát của vệ sĩ, Cố Duyên càng rụt lại sau đoàn người, cố gắng trốn tránh sự thật mình là mẹ Hạnh Hạnh.

Nhưng điều khiến cô không ngờ tới chính là Ngự Tứ lại không hề tức giận mà rất yêu thương sờ đầu quả dưa của Hạnh Hạnh, cười nói: "Cô bạn nhỏ, mẹ cháu đâu? Mẹ không dạy cháu không thể tùy tiện gọi người khác là cha sao?"

"Mẹ cháu ở đây này!" Ngón tay của Hạnh Hạnh vung lên, chính xác chỉ vào chỗ Cố Duyên.

Trái tim Cố Duyên căng thẳng, trơ mắt nhìn ánh mắt bốn phía đồng loạt chuyển tới người cô.

"Cha, cha không quen mẹ sao?" Hạnh Hạnh kéo vạt áo Ngự Tứ hỏi.

Ngự Tứ cười khẽ với bé, cất bước đi xuyên qua đám người, đi tới trước mặt Cố Duyên, nhìn cô chăm chú: "Cô bé là con gái cô?"

Cố Duyên mất tự nhiên cười khan một tiếng, lắc đầu, nhưng ngay sau đó lại gật đầu: "Vâng... Đúng vậy."

"Con gái của mình cũng không dám nhận?" Ngự Tứ nheo mắt.

"Không phải, tôi chỉ thấy con gái mạo phạm anh như vậy là không nên, sợ anh không vui." Nói rồi, Cố Duyên kéo Hạnh Hạnh lại, vội vàng dỗ dành bé: "Hạnh Hạnh, mau xin lỗi chú đi."

"Cha, con xin lỗi." Hạnh Hạnh nói một câu vang dội, trong giọng nói lại không có chút áy náy nào.

Cố Duyên vội vàng kéo vạt áo bé, sửa lại cho đúng: "Không phải cha, là chú."

"Chính là cha, mẹ nói mà."

"Mẹ..." Cố Duyên lén nhìn Ngự Tứ, khi chạm phải ánh mắt dò xét của anh, trong lòng cô lại càng hoảng loạn, mở miệng: "Mẹ nói lúc nào."

"Năm ngoái."

Năm ngoái... Cố Duyên hiểu rồi, năm ngoái vào hôm sinh nhật Hạnh Hạnh đó, cô mời một nhóm bạn tổ chức sinh nhật cho Hạnh Hạnh, kết quả là uống say, còn bị sốt. Hạnh Hạnh hiểu chuyện lục tung tủ tìm thuốc hạ sốt cho cô, kết quả tìm tới ngăn kéo cuối cùng, lật ra ảnh chụp chung của cô và Ngự Tứ. Bé còn cầm ảnh hỏi cô Ngự Tứ là ai, lúc đó cô sốt cao mơ màng, mở miệng nói một câu: Là cha của con.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 139: Dã tâm của ngự tứ

Không ngờ Tiểu Hạnh Hạnh lại cho là thật, hôm sau liền truy hỏi cô về chuyện của cha, cô chỉ đành lừa bé là mình nói chơi, đồng thời xé nát bức ảnh chụp duy nhất.

Năm năm trước khi rời đi, cô cũng chỉ mang theo một bức ảnh chụp với Ngự Tứ, chính vì biết ảnh chụp sớm muộn sẽ gây chuyện nên mới không mang nhiều, không ngờ… cuối cùng vẫn gây họa!

"Con nhớ nhầm rồi, hôm nay mẹ mới biết chú này, mau về với thím Tô đi." Cố Duyên nói xong vẫy tay gọi thím Tô trong đám người bên ngoài: "Thím Tô, phiền thím giúp cháu đưa con bé về."

Thím Tô vừa chen vào đám người vừa cười ha ha nói: "Là Tiểu Hạnh Hạnh cứ đòi đến đây chờ cô tan làm đi ăn KFC." Nói xong nắm lấy tay Tiểu Hạnh Hạnh nói: "Hạnh Hạnh, chúng ta đi, mẹ cháu còn phải làm việc…"

"Nhưng vất vả lắm cháu mới thấy được cha." Tiểu Hạnh Hạnh hất tay bà ra, không chịu rời đi.

Cố Duyên sốt sắng đến độ nổi giận, nắm bàn tay nhỏ của bé, tay kia lại đánh một cái lên mu bàn tay bé, tức giận nói: "Mẹ đã nói với con rồi, đó không phải là cha con, rốt cuộc con có nghe hay không?"

Cú đánh này cô không đánh mạnh lắm, nhưng Tiểu Hạnh Hạnh lại òa khóc lên thành tiếng.

Thím Tô lập tức kéo bé đi về phía cửa lớn, cuối cùng cũng coi như đi, trong hành lang bất chợt yên tĩnh lại, Cố Duyên thở dài nhìn bóng lưng Tiểu Hạnh Hạnh rời đi, khóe mắt cũng đã đỏ lên theo.

Ngày thường cô rất ít ra tay dạy dỗ Tiểu Hạnh Hạnh, bởi vì không nỡ đánh, mà Tiểu Hạnh Hạnh vẫn luôn rất biết điều, vẫn luôn rất hiểu chuyện và rất đáng yêu.

Ban nãy đánh bé một cái, chắc chắn Tiểu Hạnh Hạnh rất đau lòng, cô nghĩ vậy.

Cô ngây người đứng giữa đám người, thậm chí không dám nhìn mặt của Ngự Tứ, cũng không dám nhìn mặt của sếp Phó, bởi vì cô có thể cảm nhận được xung quanh đang quăng tới những ánh mắt cười nhạo, căm tức hoặc không kiên nhẫn.

"Xin lỗi…" Cô cúi người về phía Ngự Tứ, lại cúi người với đoàn người phía sau, đứng sang bên cạnh.

Điều khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ là, Ngự Tứ vẫn luôn yêu cầu mọi chuyện phải hoàn hảo, luôn nghiêm khắc với thuộc hạ, luôn nghiêm túc, trong cuộc họp video lại không truy cứu trách nhiệm với tình huống đến trễ hiển nhiên của Cố Duyên hay sếp Phó.

Chẳng những không truy cứu, trên mặt còn lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Đối mặt với trẻ con, hơn nữa còn là một đứa bé đáng yêu xinh xắn như vậy, dù là cuộc họp bị trễ, Ngự Tứ cũng không cách nào cảm thấy thất vọng hay bất mãn.

Trẻ con là thiên sứ nhỏ trong mắt người lớn, anh cũng có một đứa trẻ đáng yêu đang lớn lên trong sự vui vẻ…

"Ngự Tứ, chúng ta đi thôi." Trợ lý Tiểu Phùng nhỏ giọng thúc giục anh.

Ngự Tứ nhìn thoáng qua hướng Tiểu Thư Hàm rời đi, không hiểu sao trong lòng đã có một suy nghĩ không ngừng mạnh mẽ. Lần đầu tiên anh có cảm giác này đối với một đứa bé xa lạ.

Chẳng lẽ vì tiếng "cha" đứa bé vừa thốt lên sao? Anh nghĩ chắc là vậy rồi!

Anh không mở miệng nói chuyện, bước ra cổng chính, tài xế đã đợi ngoài cửa.

"Sếp Ngự đi thong thả." Cấp cao của Mùa Hoa vẫy tay với anh.

"Hy vọng lần gặp mặt tới có thể có quyết sách cuối cùng." Cố Duyên cười với đoàn người, lướt qua cửa sổ xe, ánh mắt dừng lại ở Ngự Tứ.

Tim Cố Duyên đập mạnh, cúi đầu theo thói quen.

Cô không biết cái nhìn này của Ngự Tứ đại diện cho điều gì, có lẽ là bởi vì cô giống Ngọc Ngân nên anh mới nhìn thêm, cô tự an ủi trong lòng.

Sau khi Ngự Tứ rời đi, cả đám người Mùa Hoa trở lại công ty, Cố Duyên trở lại chỗ ngồi bắt đầu sắp xếp lại tài liệu của cuộc họp vừa rồi. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ dưới góc phải màn hình máy tính, còn mấy phút nữa là tan làm, đã là giờ tan học, thảo nào Hạnh Hạnh lại đợi dưới tầng.

Điện thoại nội bộ trên bàn kêu lên, cô nghe máy, sếp Phó dặn dò ở đầu dây bên kia: "Cô vào đây một chút."

Cố Duyên để điện thoại xuống đi vào phòng làm việc của sếp Phó, hắn đang ngồi sau bàn làm việc, vest thẳng thớm, thần thái chín chắn, đôi mắt tỏa sáng sắc bén yên lặng đặt trên người Cố Duyên.

"Sếp Phó, có chuyện gì sao?" Cố Duyên cung kính nói.

Sếp Phó thu hồi ánh mắt trên người cô lại, vẻ mặt trầm tĩnh hỏi: "Về chuyện Tần Thị thu mua Mùa Hoa, cô thấy thế nào?"

Cố Duyên hơi ngây ra, không ngờ sếp Phó lại hỏi cô một vấn đề như vậy, trong công ty này cô không phải là quản lý cấp cao, cũng không phải là người có thâm niên, dù sao cũng không đến lượt cô lên tiếng chứ nhỉ?

"Sếp Phó… Xin lỗi, tôi không hiểu lắm về Tần Thị và Mùa Hoa, cho nên…"

"Không sao, cô chỉ cần nói theo ý mình. Hoàn cảnh trước mắt của Mùa Hoa chắc cô cũng đã nghe Giang Ngọc và Lý Lý nói rồi, không quá lý tưởng, thậm chí có khả năng gặp nguy cơ phá sản."

Cố Duyên lưỡng lự một lát mới cẩn thận nói: "Nếu đã như vậy thì cũng chỉ có thể giao nó cho Tần Thị kinh doanh, tôi tin năng lực kinh doanh của Tần Thị rất lớn mạnh."

Với thân phận hiện giờ của cô thực sự không muốn thảo luận về quyết định vấn đề trước mắt của công ty!

"Năng lực của Tần Thị hiển nhiên là quá rõ ràng, chỉ là nhân vật Ngự Tứ này còn dã tâm hừng hực hơn so với truyền thuyết, hơn nữa nói một là một, hai là hai."

Dã tâm của Ngự Tứ…

Cố Duyên đăm chiêu, nếu như dã tâm của anh không lớn thì sao lại phát triển nhãn hiệu của Thụy Cảnh và Tần Thị vang dội như thế?

Giá tiền anh đưa ra quả thật không cao, nhưng anh có đội ngũ kinh doanh lớn mạnh, điểm này cũng là điểm sếp Phó coi trọng nhất.

"Sếp Phó, anh nói thẳng đi, anh hy vọng tôi làm những gì cho công ty?" Cô hỏi.

Sếp Phó gọi cô vào tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là bàn bạc với cô chuyện mua lại này, đương nhiên cô hiểu.

"Cuộc họp thứ ba tuần sau tôi hy vọng cô có thể dự họp thay tôi, cố gắng thuyết phục anh ta tiếp nhận giá của chúng ta."

Sếp Phó vừa nói dứt lời, tim Cố Duyên nhất thời lạnh đến 0 độ.

Bây giờ xem ra cuối cùng cô cũng hiểu vì sao sếp Phó lại từ bỏ nhiều người trong công ty như vậy mới đề bạt cô làm trợ lý của hắn, thì ra…

Cố Duyên khẽ cong môi, lộ ra một nụ cười chế nhạo như có như không: "Sếp Phó, tôi nghĩ chắc chắn anh quen biết vợ của sếp Ngự chứ?"

Sếp Phó ngây ra, có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu mới mỉm cười: "Một năm trước may mắn gặp một lần ở tiệc từ thiện của thành phố Tương."

Quả nhiên!

Cố Duyên khẽ hít hơi, ánh mắt nhìn hắn trở nên bình thản: "Vậy ý của sếp Phó chắc tôi đã hiểu, chỉ là sếp Phó quá coi thường sếp Ngự rồi, theo tôi được biết thì tình cảm của sếp Ngự với vợ anh ta vô cùng tốt, tuy tôi rất giống vợ anh ta nhưng chung quy sẽ không chiếm được tình cảm của anh ta, cho nên sếp Phó, anh vẫn nên từ bỏ ý định của mình đi."

Trên mặt sếp Phó hiện lên vẻ lúng túng, hắn không ngờ Cố Duyên lại bắt trúng mạch như thế.

Hắn mấp máy miệng: "Cố Duyên…"

"Sếp Phó, có phải tiếp theo anh sẽ chơi theo lối bảo tôi đi quyến rũ anh ta, sau đó tìm cơ hội thổi gió bên tai anh ta, bảo anh ta chấp nhận giá của anh không. Nếu quả thật là như vậy thì sếp Phó, anh không chỉ xem thường sếp Ngự mà cũng quá xem thường tôi rồi, đúng là anh trả lương cho tôi rất cao nhưng vẫn không đáng để tôi phải trả giá như vậy, xin lỗi…"

Cố Duyên nói xong những thứ này liền xoay người bước về phía cửa phòng làm việc.

Sếp Phó lập tức rời khỏi bàn làm việc, bắt lấy cổ tay cô, tỏ vẻ sốt sắng nói: "Cố Duyên, cô chờ một chút."

"Còn có chuyện gì sao?" Cố Duyên quay đầu nhìn gương mặt đẹp trai tỏa nắng, có thế nào cũng không ngờ được đằng sau gương mặt đẹp trai này lại là

linh hồn ích kỷ như thế.

Sếp Phó không được tự nhiên, cười nói: "Cũng đâu đến mức như cô tưởng tượng, tôi chỉ cảm thấy thái độ của Ngự Tứ đối với cô tốt hơn so với bất cứ ai trong Mùa Hoa, cho nên mong cô có thể đại diện công ty bàn bạc về giá cả này."

Thái độ của Ngự Tứ đối với cô tốt? Thật không? Cố Duyên nhanh chóng nghĩ lại một lượt. Lần đầu tiên gặp mặt ở tòa án, cô đeo kính, Ngự Tứ không nhận ra cô, lần thứ hai chính là hôm nay. Trong phòng làm việc của sếp Phó, anh nói một câu không hiểu là gì, sau đó ở dưới tầng… cũng chính là ở dưới tầng, vì cảnh tượng ồn ào của Tiểu Hạnh Hạnh, anh thể hiện có chút ngoài dự đoán của mọi người, cũng chính là có chút rộng lượng đối với cô.

Nhưng những điều đó không có nghĩa là Ngự Tứ đối tốt với cô!

Sếp Phó nói: "Chỉ hy vọng cô có thể thử một lần, đương nhiên nếu cô không muốn cũng không sao, tôi sẽ không ép cô."

"Tôi nghĩ, việc này tôi không cách nào hoàn thành được, vẫn nên để sếp Phó anh đích thân hoàn thành thôi." Cố Duyên thờ ơ nói xong, xoay người ra khỏi phòng làm việc của sếp Phó.

Cô không hy vọng mình lại có cơ hội chạm mặt với Ngự Tứ, không muốn nữa.

Nếu còn tiếp tục như vậy, cô sợ sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Tuy nhiên hiện giờ Mùa Hoa rất cần một cơ hội, mà cơ hội này lại nằm trong tay Ngự Tứ.

Ngự Tứ… chỉ nghĩ đến cái tên này thôi cô đã cảm thấy cả quả tim đều đang khó chịu co rút đau đớn!

Vì lần trước đánh Tiểu Hạnh Hạnh một cái, mấy ngày nay trong lòng Cố Duyên vẫn rất áy náy, để bồi thường cho Tiểu Hạnh Hạnh, mấy hôm nay cô đều hoàn thành công việc trước thời gian, tan ca sớm đón bé tan học.

Đi nhà trẻ đón Hạnh Hạnh, Cố Duyên vừa dắt bé đi về phía nhà mình, vừa hỏi chuyện ở nhà trẻ.

Có vẻ như Hạnh Hạnh đang rất quen thuộc với việc học ở trường, khi nói về chuyện ở trường thì hớn hở lạ thường.

"Xem ra tiền mẹ bỏ ra không uổng rồi." Cố Duyên xoa xoa đầu bé, khóe miệng cong lên một nụ cười hài lòng.

Hạnh Hạnh im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn cô thận trọng nói: "Mẹ ơi, những người bạn nhỏ hỏi con vì sao cha không tới đón con, con nói cha đi làm bề bộn nhiều việc."

Bàn tay Cố Duyên dắt bé căng thẳng, Hạnh Hạnh lập tức cúi đầu xuống, vẻ mặt sợ hãi chờ bị dạy dỗ.

Dưới trời chiều, hai bóng dáng một lớn một nhỏ dừng lại, Cố Duyên đơ một lúc, ngồi xổm xuống xoa tóc bé mỉm cười nói: "Không sao, chiều thứ hai mẹ bảo chú Giang cùng đi đón Hạnh Hạnh, Hạnh Hạnh liền là đứa bé có cha rồi."

Lại là cha… Cố Duyên sợ nhất chính là Tiểu Hạnh Hạnh nhắc tới chuyện này. Nghĩ tới mấy hôm trước chỉ vì chuyện này mà đánh Hạnh Hạnh, trong lòng cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Dì Lạc nói đúng, mẹ tốt nhất!" Hạnh Hạnh mừng rỡ nhảy vào lòng Cố Duyên, đồng thời tặng kèm một nụ hôn thật kêu.

Trên vạch đường kẻ dài để lại tiếng cười của hai mẹ con.

Buổi tối, trong phòng khách hỗn độn, Lý Lý bày ra tư thế chống nạnh nhìn Giang Ngọc chằm chằm: "Anh có nhận hay không?"

"Không được, mẹ anh nói khi chưa kết hôn thì không thể nhận con gái nuôi, như vậy sẽ đoạn tử tuyệt tôn." Giang Ngọc tỏ vẻ khổ sở cầu xin tha. Trời xanh trên cao ơi, thật không phải là anh vô tình vô nghĩa không muốn nhận Hạnh Hạnh làm con gái nuôi, thực sự là… haiz, nói chung khó nói hết trong một lời!

"Mẹ anh nói không được? Lời vợ anh nói có thể không nghe? Yên tâm đi, vợ anh sức khỏe dồi dào, đẻ một tá cũng không vấn đề gì, nếu đoạn tử tuyệt tôn, Tô Lý Lý em sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm!"

Cố Duyên thấy khí thế nguy hiểm, rất có khả năng bốc hỏa của nhà họ Tô, cuống quýt giảng hòa: "Thôi nào, chỉ là diễn một vở kịch, cũng đâu cần nhận làm cha nuôi chứ."

"Tớ đã nhận con gái nuôi rồi, ai muốn cưới tớ thì phải theo tớ." Sự chỉ huy của nữ vương Lý Lý trước nay đều khí thế ngút ngàn như vậy, khiến người khác không thể nào bẻ hướng được.

Sau mấy hiệp, Giang Ngọc cũng thua trận, vẻ mặt đau khổ giơ tay đầu hàng. Lưu Lý Lý vui vẻ gọi Hạnh Hạnh, bảo bé gọi một tiếng cha nuôi thử xem.

Hạnh Hạnh ngọt ngào gọi một tiếng, tiếng gọi này khiến phiền muộn trong lòng Giang Ngọc tan biến hơn phân nửa, ôm lấy Hạnh Hạnh xoay một vòng mới để xuống.

Tô Lý Lý dắt Hạnh Hạnh về phòng xong, cơ thể nóng bỏng dán vào người Giang Ngọc, sáp vào ngực anh mở miệng lấy lòng: "Ông xã, em biết anh tốt nhất mà, nào, chụt một cái."

Giang Ngọc hôn lên môi cô, giơ tay chỉ: "Nhớ sinh một tá đấy."

"Một tá thôi mà, cũng chỉ là chuyện mấy chục năm, anh không được thì em sẽ tìm người khác để sinh đủ cho anh."

"Tô Lý Lý!" Giang Ngọc sầm mặt lại, ôm lấy cô đang cười khanh khách không dứt đi về phòng, định sử dụng hình phạt đặc biệt nghiêm khắc và cũng là kinh điển nhất của anh.

Cố Duyên không chịu nổi xoa xoa cánh tay, quay về phòng tiếp tục viết tài liệu của mình.

Tô Lý Lý mặc một bộ quần áo dự tiệc màu tím, xoay vòng vòng trước gương, đồng thời không ngừng đổi mặt nạ.

Dáng người nóng bỏng trong bộ trang phục ôm sát, cứ như khoảnh khắc tiếp theo sẽ bật ra ngoài, gương mặt càng xinh đẹp. Mà cảm giác duy nhất của Duyên Duyên chính là: yêu tinh!

"Duyên Duyên, cậu thấy mặt nạ nào hợp với bộ váy này?"

Lý Lý xoay người đưa ba cái mặt nạ ra bảo Duyên Duyên chọn.

"Cái này." Duyên Duyên không hề nghĩ ngợi cầm lấy một cái mặt nạ con cáo.

"Vì sao?"

"Bởi vì cậu khoác lên mình một lớp da con cáo."

"Tớ có thể coi đây là lời khen của cậu không?" Lý Lý cười đến run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Định để tôi đợi bao lâu

"Ảo tưởng sức mạnh!" Duyên Duyên quăng cho cô bốn chữ này, kéo Tiểu Hạnh Hạnh đi tắm cho bé. Từ trước đến nay Lý Lý thích tham gia những bữa tiệc lớn, đặc biệt là vũ hội hóa trang. Sau đó phát triển đến mức tự mình tổ chức, cũng không biết sao cô lại có sức cuốn hút lớn đến vậy, luôn có thể thu hút rất nhiều người tham gia.

Khách tham gia vũ hội hóa trang đóng phí bảy trăm ngàn, trừ chi phí khách sạn và những chi phí phục vụ khác ra, Lý Lý có thể lời được khoảng một trăm tám từ mỗi người. Một lần tổ chức tiệc cô vẫn có thể kiếm được một món tiền, đây cũng là nguyên nhân cô nhiệt tình với công việc của mình.

"Duyên Duyên, trang phục dự tiệc và mặt nạ tớ đều chuẩn bị xong giúp cậu rồi, cậu dám không đi, tối nay tớ sẽ đuổi hai mẹ con cậu ra ngoài." Lý Lý đi theo vào phòng tắm.

"Nếu cậu có mắt thì nên thấy tớ không rảnh."

Lý Lý không thèm nói nữa mà cầm di động bấm số Giang Ngọc, nói ngay vào điểm chính: "Đến chỗ em chăm con gái nuôi, bây giờ, lập tức, ngay lập tức!"

"Trang phục dự tiệc anh đều thay xong rồi, em bảo anh đi chăm con?"

"Thay quần áo lâu lắm sao? Qua đây em giúp anh thay!"

Giang Ngọc thảm thiết cúp điện thoại, Lý Lý tung điện thoại lên không trung rồi đón lấy: "Xong!"

Giang Ngọc không hề thích tiệc tùng kiểu này mà chỉ thích đi theo làm sứ giả bảo vệ hoa, dù sao vóc dáng vợ anh quá mời gọi. Ban đầu anh cũng không muốn đi, nhưng bị Lý Lý lôi đi.

Mỗi lần Lý Lý đều đeo mặt nạ khác nhau để thử anh, muốn anh liếc mắt cái đã nhận ra mình, nếu không đúng tức là không yêu mình, lần nào Giang Ngọc cũng qua cửa rất thuận lợi. Thỉnh thoảng đổi thành anh thay mặt nạ đòi Lý Lý nhận ra, lần nào Lý Lý cũng ôm sai chồng mình khiến Giang Ngọc bực bội không thôi. Lý Lý chột dạ làm nũng trong ngực anh, nói mình cố ý chọc giận anh nên mới ôm nhầm người.

"Cậu đừng cứ ức hiếp luật sư Giang mãi thế, mình sẽ ngại đấy." Duyên Duyên nghiêm túc nói, tán được một cô bạn gái dã man như thế thật đúng là xui

xẻo.

Lý Lý hừ hừ: "Lúc anh ấy ức hiếp tớ thì chẳng thấy cậu đâu." Dứt lời Lý Lý liền kéo cô ra ngoài, vừa đẩy ra ngoài vừa thúc giục: "Được rồi, cậu mau đi thay đồ đi, để tớ tắm cho Tiểu Hạnh Hạnh."

"Tớ thực sự không thích tiệc tùng kiểu này." Uống rượu, nói chuyện phiếm, khiêu vũ với một đám người xa lạ đeo mặt nạ, nghĩ mà chẳng thấy có ý nghĩa gì.

"Ôi dào, cậu cứ giúp mình duy trì sân khấu đi, gần đây ít có người đẹp, thật không hài hòa chút nào!"

"Tô Lý Lý! Đây là mục đích thực sự của cậu?" Duyên Duyên không vui.

Lý Lý cuống quýt cười ha ha lấy lòng, nói: "Cũng không phải, ở đó cậu có thể quen biết rất nhiều trai đẹp, nói không chừng còn có thể tìm một người cha cho Tiểu Hạnh Hạnh."

"Cảm ơn, Tiểu Hạnh Hạnh nhà tớ không thiếu cha."

"Cậu hỏi Hạnh Hạnh có thiếu không." Lý Lý hất cằm chỉ Tiểu Hạnh Hạnh, người sau chu môi, vẻ mặt tủi thân ngồi trong bồn tắm. Duyên Duyên bị vẻ mặt kích thích hiếm có của bé làm cho nhói tim, cô biết Tiểu Hạnh Hạnh vẫn luôn thiếu một người cha yêu thương bé.

Hôm nay hội trường được bố trí trong khuôn viên một khách sạn sang trọng, để tạo nhiều cảm giác thần bí, khách chỉ dán biệt hiệu của mình lên trang phục, thậm chí ngay cả giọng nói cũng qua xử lý, cho dù là hai vợ chồng cũng chưa chắc có thể nghe ra giọng của đối phương.

Tóm lại mọi thứ lấy sự bí ẩn làm đặc trưng, nếu như trong tiệc có nhìn trúng ai thì có thể thông qua ban tổ chức để xin số điện thoại đối phương, sau khi đối phương đồng ý mới có thể tiết lộ.

Đây là quy định, đương nhiên quy định là không thay đổi, con người mới là chủ động, nếu như bạn nóng lòng quá thì có thể xin cách liên lạc của đối phương ngay tại chỗ, chỉ cần bạn không sợ bị đối phương cười nhạo.

Trên mạng có phòng trò chuyện, Cố Duyên đã bị Lý Lý kéo vào từ lâu, có điều vẫn chưa đăng nhập. Lời nhắc nhở của Lý Lý vào tai cô như nước đổ lá khoai, chưa từng giữ lại trong đầu trên ba phút.

Tối nay có gần một trăm người khác, trên mặt nạ mỗi người đều rất khác biệt, có một vài cái còn do mình tự làm ra, vừa nhìn đã biết là khách quen thường xuyên đến.

"Duyên Duyên, cậu muốn dùng biệt hiệu gì? Để "Xa Vời Vợi" đi." Lý Lý tự hỏi tự trả lời.

"Sao cũng được." Cố Duyên không vấn đề gì, Xa Vời Vợi là tên giả để giấu thân phận thật trong phòng chat của cô.

"Ngọn Lửa Mê Hoặc" là biệt hiệu của Lý Lý, nóng bỏng y như vóc dáng của cô vậy.

Buổi tiệc sắp bắt đầu, Cố Duyên tiện tay cầm một chiếc mặt nạ thỏ đeo lên. Ngọn Lửa Mê Hoặc đứng trên bục, tay cầm microphone, cô rất có thần thái của một nữ vương. Cô quét mắt nhìn sân khấu lập lòe, cất giọng tuyên bố: "Chúc mọi người buổi tối vui vẻ! Hôm nay có thành viên mới gia nhập, bây giờ xin giới thiệu với mọi người một chút, mỹ nữ có biệt hiệu "Xa Vời Vợi" chính là cô gái đeo mặt nạ thỏ cạnh bể bơi kia, các anh chàng yêu thích tuyệt đối đừng bỏ qua cơ hội nhé…"

Cố Duyên giật mình, con nhỏ này tự nhiên làm mình nổi bật lên như vậy để làm gì chứ? May mà cô có chuẩn bị hai cái mặt nạ, ngồi xổm xuống dưới mặt ghế, thay mặt nạ phù thủy càng thích hợp với Lý Lý hơn.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía tay của nữ vương, cạnh bể bơi ngoài một cô gái đeo mặt nạ phù thủy, ăn mặc kiểu quái vật không theo mô-tip nào ra thì làm gì có thỏ nào?

Lý Lý cũng sửng sốt, lập tức nổi khùng gào lên về phía bể bơi: "Xa Vời Vợi! Cậu lăn ra đây cho tớ!"

Bên này Cố Duyên đã tự sướng trốn ở một góc ăn đồ ăn ngon của mình. Đồ ăn ngon ở đây quả không tệ, đồ uống cũng rất ngon, đương nhiên bầu không khí cũng khá tốt!

Rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao Lý Lý lại muốn kéo cô đến nơi này, từ trước đến nay Lý Lý sốt sắng tìm cha cho Hạnh Hạnh hơn cả cô!

Chỉ là… tuy những năm gần đây một mình nuôi Hạnh Hạnh rất khổ cực, nhưng cô không hề có suy nghĩ kết hôn, một chút suy nghĩ yêu thêm lần nữa cũng không có. Cho nên dù ai muốn giới thiệu bạn trai cho cô thì cô cũng tỏ thái độ từ chối.

Trong cuộc đời này cô đã yêu hết mình hai lần, làm tổn thương hai lần cũng đã đủ rồi!

Khách tham dự đại đa số là nhân vật thuộc thành phần tri thức, hành động cử chỉ đều tương đối lịch sự, âm nhạc nhẹ như nước chảy vòn quanh mỗi góc trong vườn hoa. Nhè nhẹ, trong sàn nhảy có mấy đôi "người yêu cũ" đang bước chân nhảy múa.

Cố Duyên cảm thấy mình nên tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, cúi đầu nhìn thoáng qua kiểu hóa trang chẳng giống ai của mình. Rõ ràng là váy dạ hội hai

dây bó eo màu trắng gạo, lại phối với mặt nạ phù thủy, nhìn qua vô cùng ngớ ngẩn, mình thế này thì đừng đi ra ngoài chỉ thêm xấu hổ.

Đi xuyên qua giữa những người hóa trang kỳ lạ, nếu chỉ nhìn vóc dáng bên ngoài thì quả thật không ít trai đẹp, nhưng không biết sau khi tháo mặt nạ xuống, từng gương mặt có còn tỏa ra những tia sáng kỳ dị kia được nữa không.

Sàn nhảy càng ngày càng đông vui, rốt cuộc Cố Duyên cũng tìm được một chỗ yên tĩnh trong góc vườn hoa, khi đang định ngồi xuống lại phát hiện một người đàn ông vóc người cao thon ngồi bên cạnh.

Dù người đàn ông kia đang ngồi cũng có thể nhìn ra được dáng người anh cao thon vạm vỡ, trên người mặc một bộ đồ màu đen, mặt đeo mặt nạ thần chết, cả gương mặt được mặt nạ che đi chỉ lộ ra đôi mắt. Ánh mắt bị đèn đỏ chiếu xuống lộ vẻ ngăm đen sâu sắc lạ thường, có vẻ như có thể quyến rũ được linh hồn người khác.

Thần chết! Người sở hữu đôi mắt đẹp quả thật rất thích hợp làm thần chết!

Suy nghĩ đầu tiên của Cố Duyên là đưa mắt nhìn trên nhìn dưới chiếc mặt nạ, tiếc là trước ngực "thần chết" không dán biệt hiệu! Quả nhiên thần chết không giống bình thường, ngay cả phong cách làm việc cũng khác hẳn với người thường!

Cố Duyên đang định thu lại ánh mắt mê mẩn mà bản thân không nên lộ ra, đúng lúc này thần chết bỗng nhếch hai mắt lên, nhìn thẳng về phía cô.

Cơ thể giống như bị thứ gì đó ghim lại cứng đờ, Cố Duyên thấy rất may là mình đang đeo mặt nạ, bởi vì cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

Cô nghiêng người qua tìm ghế ngồi xuống.

Giữa hai người chỉ cách hai cái bàn, vừa rồi nhín lén bị bắt gặp, bây giờ ngay cả nhìn lại phía đó cô cũng không dám. Cứ lẳng lặng ngồi ở đó nhìn những nam nữ di chuyển bước chân nhảy múa trên sàn nhảy.

Lúc này không biết Lý Lý đang kéo anh chàng nào nhảy nhót trên sàn. Khi đang nhảy rất vui vẻ, một anh chàng vóc dáng cao lớn đeo mặt nạ hacker NEO đi tới, mạnh mẽ giành mất Lý Lý nóng bỏng từ trong lòng anh chàng kia.

Chỉ thấy hai người lôi kéo không dứt giống như đang tranh giành, biệt hiệu hacker NEO rơi xuống đất, lăn vài vòng tới chân Cố Duyên. Cố Duyên cúi đầu nhìn thoáng qua chỉ thấy trên đó viết ba chữ "Thần Dập Lửa".

Dưới mặt nạ, cô đột nhiên nở nụ cười, không cần đoán cũng biết là Giang Ngọc rồi, một người là Ngọn Lửa Mê Hoặc, một người là Thần Dập Lửa, sự phối hợp tuyệt vời!

Cầm ly nước trái cây lên, Cố Duyên buồn chán chỉ thiếu không ngửa đầu lên trời đếm sao giết thời gian. Cô ít nổi tiếng có một nửa nguyên nhân là ở đây quá lệch gu, nửa kia là vì cách hóa trang chẳng giống ai của cô, thế cũng tốt, ít nhất còn yên tĩnh, cô phải cảm ơn sự sáng tạo tuyệt vời của mình.

Vì trong lòng nhớ Tiểu Hạnh Hạnh, Cố Duyên không thông báo với Lý Lý đã rời khỏi đó trước.

Ra khỏi khách sạn, gió lạnh phả vào mặt mình, cô không tự chủ được rùng mình.

Có lẽ là vì vừa uống một chút rượu vang nên trên mặt hơi nóng, lúc này cô thà men theo gió mát ven đường để đi đến ga tàu điện ngầm.

Đèn neon nhấp nháy hai bên đường, người đi lại đã thưa dần, từ cổng chính khách sạn đến trạm tàu điện cần đi một đoạn. Khi chuyển làn đường sang lối đi bộ, Cố Duyên bất chợt bị một bóng người xuất hiện ở ven đường dọa sợ.

Đó là một người đàn ông trung niên toàn thân mùi rượu, đang liêu xiêu đi về phía Cố Duyên, miệng cười hì hì: "Cô em cũng một mình sao? Chúng ta cùng nhau…"

Lúc nói còn vươn hai tay chạm vào người Cố Duyên, Cố Duyên hoảng sợ thét lên, theo bản năng gạt tay hắn ta.

Ai ngờ cái đánh này lại chọc giận đối phương, mượn men rượu nhíu mày trừng mắt chửi bậy: "Con mẹ nó! Mày dám đánh ông? Biết ông là ai không? Mày lại đây cho ông!"

Cố Duyên né khỏi cánh tay nhào tới lần nữa của hắn ta, vội vã chạy về phía trước, đáng tiếc mới chạy được mấy bước đã bị người đàn ông kia túm lại. Trong lúc nhất thời hai người giằng co giữa lối đi bộ.

"Ông thả tôi ra! Thả tôi ra, có nghe không?" Cố Duyên vừa tức vừa sợ, vừa giãy giụa vừa mắng chửi.

"… Ha ha… Mày theo tao đi…"

"Không muốn… Ông cút ra cho tôi!"

"Nào, chúng ta đi cùng nhau…"

Có lẽ người đàn ông đã say bí tỉ, kéo tay cô còn muốn hôn lên mặt cô. Cố Duyên chỉ cảm thấy buồn nôn nhưng lại không thoát khỏi hắn ta được, trong lúc nhất thời sợ đến mức nước mắt ứa ra.

Đúng lúc đó một chiếc xe A8 màu đen "két" một tiếng dừng lại ven đường, trên xe có một bóng người lao xuống, Cố Duyên còn chưa kịp nhìn rõ là ai thì người đàn ông kia đã bị đánh một cú quỳ rạp xuống đất.

Người đàn ông kia ngã trên đất, quay đầu thấy tình hình không ổn lập tức bò người dậy chạy trối chết.

Sếp Phó tay mắt nhanh nhẹn đưa tay kéo hắn ta quật xuống đất, người đàn ông "ôi chao" một tiếng lại bò dậy bỏ chạy.

Khi sếp Phó vẫn định đánh tiếp, Cố Duyên vội vã kéo hắn lại: "Bỏ đi, để ông ta đi đi."

Để tránh phiền toái, cô thà để hắn ta đi nhanh một chút.

"Cô không sao chứ?" Sếp Phó nhìn bên đường rồi nhìn cô.

"Tôi không sao." Cố Duyên lắc đầu, lòng vẫn còn sợ hãi, cô cảm kích nói: "Cảm ơn anh, sếp Phó."

"Cô gọi tôi là Phó Huệ đi."

Phó Huệ, tên hắn, Cố Duyên thực sự vẫn không dám gọi thẳng.

Phó Huệ như nhìn thấu sự e ngại của cô, coi như không có gì, nói: "Ra khỏi công ty thì chúng ta là quan hệ bạn bè, cho nên cô có thể gọi thẳng tên tôi."

Nói xong hắn lại thêm một câu: "Hơn nữa tôi sắp không phải là cấp trên trực tiếp của cô rồi, Ngự Tứ mới là ông chủ tương lai của Mùa Hoa."

Cố Duyên không tự nhiên, cười nói: "Vậy được, cảm ơn anh, Phó Huệ."

Phó Huệ nhìn thoáng qua mặt nạ thỏ cô vẫn cầm trong tay, chỉ chỉ xe bên cạnh nói: "Muộn thế này rồi lại uống rượu, con gái một mình không an toàn, tôi đưa cô về vậy."

Cố Duyên vội vàng xua tay: "Không, không cần phiền phức đâu, tôi chỉ uống một ly nhỏ, không có chuyện gì đâu."

Nếu hắn đưa về, cô thà là đi tàu điện ngầm về, dù trong lòng vẫn hơi sợ.

"Không phiền." Phó Huệ đi thẳng tới bên cạnh xe, mở cửa xe ý bảo cô lên.

Hành động của người này sao lại giống với Ngự Tứ đến thế? Ngang ngược quyết đoán, nhìn hắn, trong đầu Cố Duyên đột nhiên có chút hoảng hốt.

"Định để tôi đợi bao lâu?" Phó Huệ lên tiếng lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chồng tôi không phải họ hà

Cố Duyên lấy lại tinh thần đi tới, cúi người bước lên xe của hắn.

Xe nổ máy, chậm rãi tiến vào dòng xe, lúc thắt dây an toàn Cố Duyên vô tình nhìn thấy chỗ để đồ ở giữa hai ghế có đặt một chiếc mặt nạ thần chết.

Cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Phó Huệ, chợt hiểu thì ra người đàn ông đeo mặt nạ thần chết trong hội trường ban nãy chính là Phó Huệ! Không ngờ hắn cũng thích tham gia mấy loại hoạt động kiểu này.

Phó Huệ quay đầu nhìn cô rồi nói: "Thỏ trắng chẳng hợp với cô chút nào đâu."

Cố Duyên liếc nhìn con thỏ trắng trong tay, cười ha hả nói: "Thì ra anh cũng thích tham gia vũ hội hóa trang, anh… có hay đến không?"

"Cũng hiếm khi, hôm nay là lần đầu tham gia, mà còn là bị Giang Ngọc lừa đến."

"Cô đó? Có thích không?" Phó Huệ hỏi lại.

"Tôi cũng mới đến lần đầu." Cô bị Lý Lý lôi tới.

"Hiểu ra rồi."

Hai người kia rốt cuộc muốn làm chuyện xấu gì? Không phải là muốn đẩy cô và Phó Huệ đến cùng nhau sao? Đúng là điên mà!

Nếu lúc này không có Phó Huệ bên cạnh, cô nhất định sẽ gọi điện thoại ngay cho hai người đầu đất kia hỏi xem có phải họ ăn đậu phụ để lớn lên hay không.

Cô đồng ý với Hạnh Hạnh là buổi chiều sẽ đi đón bé tan học cùng Giang Ngọc, bởi vì Giang Ngọc bận việc bên ngoài nên hai người hẹn nhau sẽ gặp mặt ở cổng nhà trẻ.

Nhưng khi đến nhà trẻ thì đến một bóng ma cũng không thấy, Cố Duyên lấy điện thoại ra định gọi điện, phía sau đột nhiên vọng tới một giọng nói quen thuộc: "Cô Cố."

Giọng nói này rất lạnh nhưng cũng rất hiền từ, không cần đoán Cố Duyên cũng biết đó là Ngự Tứ rồi, nhưng cô vẫn nghi ngờ mà quay người sang hướng khác, mãi đến khi nhìn thấy anh, cô mới kinh ngạc hỏi: "Sếp Ngự, sao anh lại ở đây?"

Hôm nay Ngự Tứ mặc bộ vest màu xám tro cùng một chiếc cà vạt được thắt cẩn thận, vẫn là biểu cảm bình tĩnh như thường. Lướt mắt nhìn Cố Duyên một lượt rồi mới nói: "Sếp Phó nói cô có việc cần tôi giúp đỡ."

Sếp Phó... Đúng rồi, rốt cuộc sếp Phó kia làm sao vậy? Sao lại gọi Ngự Tứ tới đây chứ? Còn nữa, sao hắn biết cô có việc cần giúp đỡ. Mà kể cả có cần giúp đỡ thì cô cũng đã hẹn Giang Ngọc rồi, đâu có liên quan gì đến hai nhân vật này chứ!

Chắc Giang Ngọc không lỡ hẹn đâu nhỉ?

Da đầu của Cố Duyên đã tê rần, Ngự Tứ là cha ruột của Hạnh Hạnh đó! Cái đồ xấu xa đáng chết đó! Không đến cũng không thèm gọi điện thoại cho cô! Nếu để cô chọn, có đánh chết cô cũng sẽ không cho Ngự Tứ biết về Hạnh Hạnh, kể cả bây giờ anh đã mất trí nhớ!

"À, không có việc gì đâu, không có việc gì đâu, sếp Ngự anh về đi nhé." Cố Duyên cuống quýt nói.

Ngự Tứ cũng không thèm nói nhảm với cô, đi tới bên cạnh xe, chuẩn bị mở cửa bên ghế lái, còn một phút nữa sẽ tan học, Cố Duyên nói thầm trong lòng: Đi nhanh đi, đi nhanh đi...

Nhưng đúng lúc này điện thoại của Ngự Tứ reo lên, cánh tay đang nắm tay vịn cửa rút lại, lấy điện thoại di động từ túi ra. Tức giận gằn giọng quát: "Sếp Phó, anh đừng có rảnh rỗi không có việc gì làm nên vẽ chuyện cho người khác làm nhé, tôi rất bận… Biết rồi… Tôi sẽ cố gắng…"

Về sau giọng nói hiền hòa hơn nhưng biểu cảm vẫn lạnh lùng như trước, anh cất điện thoại vào túi rồi đi đến bên người Cố Duyên. Cánh tay dài duỗi ra, ôm eo cô bước vào nhà trẻ.

"Ơ... Anh đang làm cái gì vậy?" Cố Duyên ngạc nhiên, không ngừng giãy giụa. Chuông tan học vừa hay vang lên, các bạn nhỏ đáng yêu chạy ùa ra khỏi phòng học, vẻ mặt hớn hở lao vào lòng cha mẹ mình.

"Cha! Mẹ!" Một giọng nói non nớt vang lên, Cố Duyên còn chưa kịp tách Ngự Tứ ra, Hạnh Hạnh đã vui mừng chạy đến, lao đến ôm chặt Ngự Tứ.

Ngự Tứ bị đụng phải lùi một bước nhỏ về sau, cúi đầu nhìn "con gái ruột" lần thứ hai gặp mặt, không sai, đây chính là lời nhờ vả của sếp Phó, coi bé như con gái ruột của mình, biểu hiện phải thân mật một chút!

Có điều, bé gái trước mắt cũng biết diễn quá đi? Ôm một người đàn ông xa lạ lần đầu gặp mặt đã rất tình cảm gọi người ta là cha rồi.

Ngự Tứ nhếch môi, lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng, ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy vai Hạnh Hạnh cười nói: "Hôm nay có ngoan không? Có nghe lời cô giáo hay không?"

Hạnh Hạnh gật đầu: "Hạnh Hạnh rất ngoan, không tin có thể hỏi cô giáo."

"Đúng đó, anh Hà, Hạnh Hạnh vừa ngoan lại thông minh." Cô giáo nhà trẻ mỉm cười đi tới, xoa đầu Hạnh Hạnh nói.

Trên trán Ngự Tứ hiện lên một vạch đen.

"Ôi, chồng tôi không phải họ Hà." Chuyện đã đến nông nỗi này, Cố Duyên đành tiếp tục diễn thôi, làm gì còn đường lui nữa chứ.

Cô giáo nhà trẻ hơi sửng sốt một chút, lập tức mỉm cười: "Xin lỗi, thì ra là mang họ mẹ."

Cố Duyên khoác tay Ngự Tứ, mỉm cười: "Đúng đó, chồng tôi đến ở rể nhà họ Hà chúng tôi. "

Trên trán Ngự Tứ xuất hiện vạch đen thứ hai.

"À." Cô giáo nhà trẻ bày ra bộ dạng bừng tỉnh, biểu cảm như muốn nói: Bảo sao đẹp trai như vậy mà lại chịu mang họ vợ, thì ra là ở rể!

Thấy Ngự Tứ đang tức giận đến nhíu mày lại nhưng vẫn phải giả bộ lịch sự mỉm cười, Cố Duyên biết ngay bản thân đã kích thích tâm hồn của anh. Nhưng lời đã nói ra như bát nước hất đi, đành để anh chịu thiệt làm kẻ được bao nuôi thôi.

Có lẽ cô giáo nhà trẻ cũng phát hiện sắc mặt Ngự Tứ không đúng lắm, vội vàng lấy lòng nói: "Ha ha, Hạnh Hạnh rất giống anh đó, nhất là khuôn mặt, đều đẹp như nhau."

Cố Duyên quả thực rất muốn hộc máu, cô giáo này cũng nhiều lời quá đi, lại còn nói đến đâu sai đến đấy. Cô thực sự rất muốn hét vào mặt cô ta: Xin cô đừng nói nữa!

Tuy nghĩ như vậy nhưng cô vẫn không kìm lòng được mà so sánh hai người, không thể không thừa nhận, cũng giống nhau đến bốn phần đó, chỉ là bình thường người ta không chú ý đến thì sẽ không đem ra so sánh.

Nhưng Ngự Tứ lại không thèm để ý, trong lòng chỉ coi đây như lời nói khách sáo của người ta, không cần bận tâm.

"Cố Hạnh, đây là cha cậu sao? Đẹp trai quá đó!" Một bé gái mê trai đẹp ngưỡng mộ nói.

Lúc này Cố Duyên mới phát hiện xung quanh còn có rất nhiều bạn nhỏ đang chờ cha mẹ đến đón, Màn kịch này diễn cũng... có tỉ lệ người xem cao đấy nhỉ!

Hạnh Hạnh vòng tay lên cổ Ngự Tứ, thân mật dựa vào lòng anh, mặt hãnh diện nhìn đám bạn kia nói: "Tớ cũng đã nói trước rồi mà, cha tớ đẹp trai lắm đó, chẳng qua cha tới bận rộn công việc nên bình thường chỉ có mẹ đến đón tớ tan học thôi."

"Cố Hạnh, xin lỗi, tớ không nên nói linh tinh rằng cậu không có cha." Một bạn nhỏ đi tới xin lỗi Hạnh Hạnh.

Hạnh Hạnh cười hì hì xua tay: "Không sao, chúng ta là bạn tốt mà, mẹ nói giữa bạn bè với nhau không được mang thù hằn."

Cố Duyên nhìn nụ cười vui sướng khôn xiết trên mặt Hạnh Hạnh, trong lòng đau xót, đôi mắt hiện lên một lớp sương mù. Để không ai phát hiện ra biểu cảm của mình, cô ra sức chớp mắt, đứng dậy đi ra cửa. Lý Lý nói đúng, cô nên cho Hạnh Hạnh một người cha!

Lúc Ngự Tứ ôm Hạnh Hạnh đi ra khỏi nhà trẻ, vừa hay thấy Cố Duyên đang dùng khăn giấy lau mắt, cô đang khóc sao? Anh kinh ngạc.

Cố Duyên thấy bọn họ đi ra, liền đi ôm lấy Hạnh Hạnh đang ở trong lòng Ngự Tứ, cảm kích nói với anh: "Hôm nay phiền anh rồi, cảm ơn nhé."

Ngự Tứ không nói gì cả, đi tới bên cạnh xe, mở cửa nói với hai mẹ con: "Lên xe đi."

"Không cần phiền toái như vậy, tôi có thể đi tàu điện ngầm về." Cô rất ngại làm phiền anh, cô biết Ngự Tứ công việc bộn bề, mỗi phút đều là tiền tài!

"Nếu đã diễn thì phải diễn đến cùng."

Cố Duyên nhìn mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ vẫn đang nhìn mình, không thể làm gì khác hơn là đặt Hạnh Hạnh xuống, chuẩn bị lên xe. Chân vừa chạm đất, Hạnh Hạnh vui vẻ leo lên ghế phụ, nhìn người Ngự Tứ cười tủm tỉm: "Cảm ơn chú Ngự, chú Ngự, cháu từng thấy chú hai lần rồi."

"Ồ? Cháu gặp chú rồi sao?" Ngự Tứ mỉm cười nheo mắt nhìn bé, trên mặt tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Đúng vậy, hôm đó ở sân bay, chú Ngự ra đón cái cô hung dữ kia."

"Hạnh Hạnh, không lễ phép!" Cố Duyên kêu lên một tiếng rồi ôm bé lên đùi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạnh Hạnh ngượng ngùng lè lưỡi, không dám lên tiếng nữa. Cuối cùng Ngự Tứ cũng nhớ ra, hôm đó anh đi đón bạn thân của em gái - cô Sachi, váy của Sachi bị một bé gái làm bẩn, lúc đó anh cũng chỉ nhìn lướt qua bé gái đó nên không nhớ khuôn mặt. Không ngờ lại là cô bé trước mặt này, đúng là duyên phận mà?

Lúc này Ngự Tứ mới nghiêm túc quan sát Hạnh Hạnh, da trắng mịn, tóc thắt thành hai bím. Khuôn mặt tinh tế, điểm khiến người khác chú ý nhất chính là đôi mắt to, chớp chớp mắt như một con búp bê, một cô bé xinh đẹp!

Anh chăm chú quan sát, khiến Cố Duyên rất lo lắng, luôn cảm thấy ánh mắt của anh như dao, có thể lôi hết bí mật nhỏ của cô từ trên khuôn mặt của Hạnh Hạnh.

Hai tay cô thu lại, ôm Hạnh Hạnh vào lòng, mỉm cười không mấy tự nhiên: "Sếp Ngự, lái xe đi."

Chiếc xe Bentley chậm rãi hòa vào dòng xe, đang giờ tan tầm cao điểm, trên đường có rất nhiều xe. Mặt trời buổi chiều xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong xe, Cố Duyên trộm nhìn Ngự Tứ đang chăm chú lái xe.

Góc nghiêng cứng cỏi, môi mím thành một đường, anh vẫn giống năm năm trước, làm chuyện gì cũng hết sức chăm chú. Đàn ông như vậy rất có tính trách nhiệm, đối với sự vật, đối với sinh mạng...

Xe dừng ở cửa khu nhà, lúc xuống xe, Hạnh Hạnh lưu luyến không rời hỏi thăm: "Chú Ngự, sau này chú có còn đến đón cháu tan học nữa không?"

Ngự Tứ mỉm cười, vuốt ve đầu của bé dịu dàng nói: "Mẹ cháu hình như rất đề phòng chú, chỉ sợ lần sau mẹ cháu muốn đổi chồng mới."

Cố Duyên hơi ngạc nhiên, sự phòng bị của cô rõ đến vậy sao? Đã khiến anh liếc mắt là nhìn thấu cả rồi. Không ngờ người đàn ông này còn ghi thù, bởi vì

tình huống bắt buộc nên mới khiến anh trở thành kẻ được bao nuôi, cũng đâu phải cô cố ý đâu.

"Xin lỗi, vở kịch cần, hy vọng sếp Ngự đừng để bụng."

"Cha là ông chủ đó, cha thật tài quá đi!" Hạnh Hạnh vui mừng ôm lấy chân anh.

"Học tập cho tốt, đến khi trưởng thành, cháu cũng sẽ rất giỏi." Ngự Tứ bị dáng vẻ khoa trương của bé chọc cười, Cố Duyên ở bên bất đắc dĩ nói: "Trẻ con bây giờ đều thích tranh đua, nó chưa bao giờ nhắc đến tôi trước mặt bạn bè nó."

Nói rồi, cô bế Hạnh Hạnh vẫn đang lưu luyến không rời ra khỏi xe, nói lời cảm ơn lần thứ hai với Ngự Tứ sao đó đi về phía vườn hoa. Lúc bước vào cửa, cô bất giác quay đầu lại, thấy Hạnh Hạnh đang làm mặt quỷ với Ngự Tứ, mà anh cũng đang mỉm cười vẫy tay chào bé.

Sợi dây đàn nào đó trong lòng như vừa bị động vào một chút, cũng chỉ là Hạnh Hạnh và Ngự Tứ gặp mặt chính thức lần đầu thôi mà đã hợp nhau đến như vậy, lẽ nào đây chính là quan hệ máu mủ tình thâm sao?

Còn Ngự Tứ luôn luôn lạnh lùng lại đang cười dịu dàng với Hạnh Hạnh, ngoại trừ người kia ra, cô chưa từng thấy anh cười với ai như vậy.

Không, anh còn có thể cười với Ngọc Ngân, còn có con trai yêu quý của người đó, anh và con trai của Ngọc Ngân, chắc chắn rồi!

Cố Duyên vừa về tới nhà, Lý Lý lập tức chạy ra đón, ngồi xổm trước mặt Hạnh Hạnh, đưa hai tay lên nắm bả vai của bé hỏi: "Hạnh Hạnh, thích người cha này không?"

"Thích!" Hạnh Hạnh vui vẻ trả lời.

"Hạnh Hạnh có muốn sở hữu một người cha như vậy lâu lâu chút không?"

"Muốn, Hạnh Hạnh muốn mỗi ngày đều ở bên cha." Hai mắt Hạnh Hạnh sáng rực nhìn Lý Lý: "Dì Lý Lý ơi, làm sao mới có thể ở bên cha mỗi ngày đây?"

"Ừm…" Lý Lý suy nghĩ một lát rồi xoa đầu bé: "Kêu mẹ và cha kết hôn, sau đó một nhà ba người có thể ở bêm nhau mỗi ngày."

Hạnh Hạnh nhìn Cố Duyên, vẻ mặt trông đợi hỏi: "Mẹ, mẹ sẽ kết hôn với cha chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 142: Không có ý gì với sếp phó

"Vả miệng!" Cố Duyên mắng bé một tiếng, lập tức kéo Lý Lý lại, lôi cô ấy vào phòng rồi khóa cửa lại, nhìn cô ấy tức giận nói: "Tô Lý Lý, rốt cuộc cậu muốn làm gì đây? Muốn hại chết tớ sao?"

"Cái gì cơ, lòng tốt không được báo đáp." Tô Lý Lý trợn mắt một cái, hất tay cô ra, vừa xoa cổ tay bị cô tóm đến đau nhức vừa nói: "Tớ đây không phải vì tốt cho cậu sao, cậu xem Hạnh Hạnh cần có thêm một người cha, hơn nữa, Phó Huệ có gì không tốt? Thông minh, có năng lực, có tiền, có diện mạo, nếu không phải gặp nguy cơ khủng hoảng tài chính thì cũng đâu đến mức phải bán đi công ty. Hơn nữa, chắc chắn cậu còn chưa biết đâu, các đồng nghiệp đều đang đồn Phó Huệ có ý với cậu, đều đang hâm mộ cậu đó. Cậu xem đi, Lili trong công ty đẹp hơn cậu, Lisa kiều diễm hơn cậu, nhưng Phó Huệ lại hết lần này tới lần khác coi trọng một người đơn thân nuôi con như cậu, cậu…"

"Tô Lý Lý!" Cố Duyên quát lên một câu.

"Sao vậy? Tớ nói sự thật mà?"

"Cậu có biết người đến nhà trẻ hôm nay là ai không?"

"Ai chứ? Không phải Phó Huệ sao?"

"Là Ngự Tứ!"

"Hả?" Lý Lý ngẩn người, kinh ngạc nhìn cô: "Cậu nói gì vậy? Sao lại là anh ta?"

"Tớ cũng đang muốn hỏi cậu đây, sao lại là anh ta chứ? Người tớ hẹn rõ ràng là Giang Ngọc, không phải Phó Huệ cũng không phải Ngự Tứ, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Thấy bản thân Lý Lý cũng đầy mơ hồ, trong lòng Cố Duyên cũng đã đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng càng thêm tức giận.

Lý Lý cười khan một tiếng, ngại ngùng nói: "Ừm… Tớ à, cũng là vì lòng tốt, vốn là Giang Ngọc đi, sau đó lại nghĩ lại thấy nên nhân cơ hội này để hai mẹ con cậu gần gũi với sếp Phó hơn, nếu hai người bên nhau cũng rất tốt mà, người được chọn làm cha Hạnh Hạnh đã được quyết định. Nhưng sao lại biến thành Ngự Tứ, cái này thì phải đi hỏi sếp Phó rồi, hay để tớ gọi điện hỏi nhé."

Lý Lý lấy điện thoại ra định bấm số.

Cố Duyên thản nhiên ngăn cô ấy lại: "Không cần."

"Không phải cậu muốn biết nguyên nhân sao?" Bản thân Lý Lý cũng rất muốn biết nguyên nhân.

"Chuyện đã qua thì cho qua đi, tớ không muốn truy cứu nguyên nhân nữa." Cố Duyên cười lạnh một tiếng, còn về nguyên nhân, cô chẳng cần xác minh cũng đã biết. Phó Huệ không hề có ý gì với cô, cũng chỉ vì khuôn mặt cô giống với Ngọc Ngân mà thôi.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn không muốn buông tha cho cô.

Nếu như vậy, cô sẽ cho hắn được toại nguyện, cố gắng bàn giá cả với Ngự Tứ, coi như báo đáp ơn cứu mạng của hắn vậy.

"Duyên Duyên, cậu không giận thật đấy chứ?" Lý Lý cẩn thận nhìn cô mà hỏi.

Cố Duyên lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ấy: "Tớ giận thật đó, tớ cảnh cáo cậu, lần sau còn làm mấy chuyện mai mối vớ vẩn này nữa tớ sẽ tuyệt giao với cậu."

"Cậu không có ý gì với sếp Phó sao?"

"Không hề."

"Thực ra sếp Phó cũng rất tốt, thật đó…"

"Được rồi!" Lý Lý còn muốn nói nữa nhưng Cố Duyên lại cắt lời cô ấy: "Sếp Phó có tốt hay không cũng chẳng liên quan đến tớ, còn về cha của Hạnh Hạnh, tớ sẽ tự mình chọn từ từ."

"Ừ." Lý Lý hậm hực ngậm miệng.

Im lặng một hồi, Lý Lý rất nhanh vui vẻ trở lại, cười híp mắt nói: "Nhưng mà tớ thấy Hạnh Hạnh rất thích Ngự Tứ đó, lẽ nào đây chính là do máu mủ tình thâm sao?"

Do máu mủ tình thâm, có lẽ là vậy! Trong đầu Cố Duyên đột nhiên lại hiện ra cảnh Ngự Tứ dịu dàng cười với Hạnh Hạnh, đó đúng là nụ cười của một người đàn ông dành cho con gái mình!

Lý Lý còn nói: "Như vậy cũng tốt, nếu Hạnh Hạnh biết Ngự Tứ hôm nay đóng vai cha nó là cha ruột của nó thì chắc nó sẽ vui lắm."

Cố Duyên liếc mắt nhìn cô ấy, dùng ánh mắt cảnh cáo cô ấy tốt nhất đừng có gây phiền phức cho cô.

Hôm sau vừa đến công ty, quả nhiên Cố Duyên cảm nhận được ánh nhìn xung quanh vô cùng khắc thường, lúc cô đến phòng trà nước rót nước, chị Tăng còn ghé sát tai cô, mặt mày mờ ám hỏi: "Duyên Duyên, em và sếp Phó mà có tiến triển thì đừng quên mời bọn chị kẹo cưới đó nhé."

"Chắc chắn rồi." Cố Duyên tức giận cười nói với cô: "Đương nhiên, bao giờ có tiến triển thực sự hãy nói."

"Sao lại không thể tiến tới chứ? Em xem hai người xứng với nhau như vậy cơ mà, Lili ở quầy lễ tân đã tức điên lên rồi, chỉ hận số cô ta không tốt bằng em." Chị Tăng cười hì hì rồi đi ra ngoài.

Xứng, Cố Duyên thật là hết nói nổi mà, người đàn ông đơn thân tuổi trẻ tài cao và người phụ nữ ba mươi tuổi đã ly hôn có gì mà xứng chứ? Đúng là nói bừa mà?

Cố Duyên vừa trở về chỗ ngồi, liền nhận được một cuộc gọi của sếp Phó, trong điện thoại sếp Phó dặn cô chuẩn bị tài liệu, lát nữa hắn cần mang đi gặp Ngự Tứ.

Cố Duyên chuẩn bị xong tất cả nhanh nhất có thể, đẩy cửa phòng làm việc của sếp Phó đi vào. Sếp Phó đang làm việc, không ngẩng đầu lên nói: "Đặt tài liệu lên bàn đi."

Cố Duyên đi tới, đặt tài liệu lên bàn nhưng vẫn chưa rời đi, vẫn đứng trước mặt, yên lặng chăm chú nhìn hắn. Một lúc sau, sếp Phó lộ vẻ đã cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn cô hỏi: "Có chuyện gì không?"

Cố Duyên chần chờ một lát, bình tĩnh nói: "Sếp Phó, cảm ơn anh tối qua đã tìm người đến làm cha cho con gái tôi, con bé rất vui."

"Trẻ con vui là được rồi." Sếp Phó mỉm cười.

"Lát nữa tôi sẽ thay anh đi gặp sếp Ngự, tôi sẽ cố gắng thuyết phục anh ta, nhưng chỉ một lần này thôi, hy vọng sếp Phó có thể hiểu." Cô cười như không nói.

Sếp Phó nghe thấy cô nói như vậy, không hề tỏ ra vui sướng, ngược lại có vẻ không được tự nhiên, rầu rĩ nói: "Nếu cô không muốn đi thì không nên đi, tôi muốn bán công ty cho có mặt mũi, có tôn nghiêm một chút, nhưng dựa vào đàn bà để làm việc đúng là mất mặt mà, dù sao đây cũng không phải phong cách của tôi."

"Không sao, tôi cho rằng chưa chắc Ngự Tứ đã đồng ý đổi giá."

"Sao cô lại chắc chắn như vậy?"

Cố Duyên im lặng, trong lòng bỗng thấy buồn bã, làm vợ chồng với Ngự Tứ một thời gian, tuy không quá lâu, nhưng cô vẫn khá hiểu phong cách làm việc của Ngự Tứ.

Một khi anh đã quyết định chuyện gì rồi, nếu không có lợi thì anh sẽ khó mà thay đổi, đặc biệt là chuyện trên thương trường.

"Tôi đi thử một lần nhé."

"Được, cần tôi đi cũng không?"

"Không cần, anh bận rộn như vậy, vẫn nên ở lại công ty đi." Cố Duyên dùng cằm chỉ vào tài liệu cô mới để trên bàn nói: "Sếp Phó anh xem qua tài liệu một chút đi, nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước."

"Được, xem xong tôi sẽ gọi điện thoại lại cho cô." Hắn nói.

Cố Duyên gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Giá tiền bàn với Ngự Tứ, kỳ thực Cố Duyên cũng không nắm chắc, nhưng cô vẫn muốn thử một lần, coi như để Phó Huệ hết hy vọng đi!

Lúc Ngự Tứ đến thành phố Hàn, thường thì sẽ đi về ngay trong ngày, sau đó sẽ đặt chân đến công ty chi nhánh của Tần Thị.

Từ thành phố Tương đến thành phố Hàn, lái xe nhanh nhất cũng mất ba tiếng, vậy thì xem ra một ngày phải mất sáu tiếng ngồi trên ô tô. Ngự Tứ liều mình như vậy, Cố Duyên phỏng đoán chắc ở thành phố Tương có thứ gì đó thu hút anh đi về mỗi ngày, chắc chắn là Ngọc Ngân và con trai của họ rồi!

Cũng chủ có hai người thân thiết nhất này của anh mới khiến anh không sợ bôn ba như vậy, mỗi khi nghĩ tới những thứ này, trong lòng Cố Duyên lại dâng lên một nỗi buồn vô cớ.

Ngự Tứ hạnh phúc, Ngọc Ngân hạnh phúc, một nhà ba người hạnh phúc... Thật tốt!

Đứng dưới tòa nhà Tần Thị, Cố Duyên thở sâu, cô cũng không chắc hôm nay Ngự Tứ sẽ đi từ thành phố Tương qua đây, nhưng hôm qua sếp Phó hẹn anh mười giờ hôm nay.

Sau khi hỏi qua thư ký của Ngự Tứ, lễ tân dẫn Cố Duyên tới phòng khách ở tầng 28. Phòng khách ở đây lớn hơn ở Mùa Hoa, thiết bị đầy đủ, các loại tạp chí đều được xếp ngay ngắn.

Cố Duyên lấy một quyển tạp chí tài chính và kinh tế trên giá xuống lật xem qua, xem hết một quyển vẫn không thấy Ngự Tứ đến, lại xem thêm một quyển cũng vẫn không thấy Ngự Tứ đến.

Quả nhiên cái giá của ông chủ tập đoàn lớn khá cao, cô nghĩ.

Lại qua hai mươi phút, Cố Duyên không thấy Ngự Tứ tới, ngược lại lại có một đứa bé mặc quần áo đắt tiền, khuôn mặt đẹp đẽ. Đứa bé để đầu bí đỏ, da trắng muốt, mắt to, cái miệng nhỏ nhắn, nhìn không ra trai hay gái. Trong tay cầm một cây kem, khóe miệng cũng dính bơ, thật là đáng yêu.

Cố Duyên vẫy tay với nó, nó không động đậy, chỉ yên lặng nhìn cô.

Cố Duyên cho là mình cười chưa đủ dịu dàng, nên mới cười tươi hơn, vẫy tay với nó lần nữa: "Bạn nhỏ, cho hỏi cháu là trai hay gái vậy?"

Đứa bé không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn cứ nhìn cô chằm chằm nói: "Cô đến tìm daddy của tôi ư?"

Cố Duyên ngẩn ra, daddy của nó... Ai là daddy của nó? Lời của nó sao chẳng có đầu có đuôi gì vậy?

"Xin hỏi ai là daddy của cháu?" Cố Duyên vẫn cười.

"Hồ ly tinh!" Đứa bé mắng một câu, trong lúc Cố Duyên không phòng bị, liền ném cây kem trong tay lên trước ngực Cố Duyên.

Cố Duyên kinh hãi kêu lên một tiếng, vừa cúi đầu nhìn, một mảng sữa lẫn sô cô la dính đầy trên bộ vest màu trắng!

Đứa bé này, đúng là không có quy củ mà, Cố Duyên tức đến nỗi cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng không làm gì được nó. Đứa trẻ nhỏ như vậy, cũng không thể xông lên đánh nó hoặc mắng nó một trận được?

"Đứa bé hư không có lễ phép, buổi tối sẽ gặp ác mộng."

"Cô mới là đứa trẻ hư đó! Không phải, cô là hồ ly tinh!" Thằng nhóc nhổ vào cô.

"Thuyên Thuyên, không được vô phép." Bên ngoài cửa vọng đến âm thanh dịu dàng, ngay sau đó là hình dáng của Ngự Tứ xuất hiện trước mặt Cố Duyên.

Cố Duyên ngẩn người, liền hiểu ra đứa bé ngạo mạn này là ai, cũng đã biết rõ giới tính của nó, nó chính là kết tinh tình yêu của Ngự Tứ và Ngọc Ngân, là con trai yêu của bọn họ!

Thấy khuôn mặt tuy là trách mắng nhưng lại đầy cưng chiều của Ngự Tứ, cô đã hiểu ra hết!

"Daddy, cô ta là hồ ly tinh!" Đứa trẻ tên Thuyên Thuyên chỉ vào Cố Duyên nói.

Ngự Tứ nhíu mày: "Ai nói?"

"Mami nói đó."

Cố Duyên lại một phen kinh ngạc, mami nói... Không phải là Ngọc Ngân sao? Ngọc Ngân nói cho nó biết?

"Nói bậy, mau đi ra ngoài chơi đi." Ngự Tứ khom lưng vỗ mông nó, ra hiệu nữ thư ký xinh đẹp dẫn nó ra ngoài chơi.

Cô thư ký dẫn Thuyên Thuyên ra ngoài, Ngự Tứ đưa mắt nhìn lên người Cố Duyên, thấy cô đang dùng khăn tay cố sức lau chùi sô cô la trên ngực. Anh quay đầu dặn dò một thư ký khác: "Đi mua bộ đồ giống như này cho cô Cố."

Một thư ký khác cũng đi, trong phòng khách chỉ còn lại hai người là Cố Duyên và Ngự Tứ. Ngự Tứ cười nhìn cô: "Xin lỗi, trẻ con khó tránh khỏi bướng bỉnh."

Cố Duyên khó chịu trong lòng không phải vì Thuyên Thuyên làm dơ đồ của cô, mà là cái câu "hồ ly tinh" trong miệng Thuyên Thuyên kia, bởi vì trong lòng nén giận nên cô không nói tiếng nào.

Cô lau một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi anh: "Mẹ đứa bé đâu? Không đến sao?"

"Nếu đến đây thì đã không khiến cô dính đầy người sô cô la." Ngự Tứ bật cười.

Cố Duyên yên lòng, may mà Ngọc Ngân không tới, Ngọc Ngân không tới là tốt rồi, nếu không... nếu vô tình gặp mặt, cũng không biết mọi chuyện sẽ ra sao nữa.

"Quần áo tôi sẽ đền cho cô bộ mới, coi như chuộc lỗi." Ngự Tứ nói.

Cố Duyên đứng thẳng người, nhìn anh: "Quần áo không cần, như anh nói đó, trẻ con khó tránh bướng bỉnh, quần áo mang về giặt là được, chúng ta vào vấn đề chính đi."

"Về chuyện thu mua, còn có gì để nói sao?" Ngự Tứ nói rồi đi đến ngồi xuống ghế, sau đó ra hiệu kêu cô ngồi.

Cố Duyên cũng ngồi xuống theo, lấy ra một tập tài liệu từ trong túi rồi để lên bàn: "Đây là hợp đồng đã được sửa lại, nhưng tôi mong vẫn còn cơ hội sửa lại nữa."

"Ồ? Nói xem cô muốn sửa gì đây?"

"Tôi hy vọng anh có thể suy nghĩ lại yêu cầu của sếp Phó, cũng chính là vấn đề giá cả."

"Không thành vấn đề." Ngự Tứ không chút nghĩ ngợi.

Cố Duyên ngẩn người, dễ dàng đồng ý như vậy sao? Cô không nghe lầm chứ? Cô cẩn thận hỏi: "Sếp Ngự, anh đồng ý giá sếp Phó ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Điều kiện của sếp ngự

"Đúng vậy, coi như là bồi thường vì Thuyên Thuyên đã mạo phạm cô đi."

“Sếp Ngự, anh sẽ không đổi ý chứ?”

“Cô cho rằng tôi là người không đáng tin vậy sao?”

Nhìn biểu cảm khuôn mặt của anh, Cố Duyên sao có thể tin sau này anh sẽ không đổi ý, cô cười nhạt một tiếng: “Tôi đúng là không thể tin lời của sếp Ngự.”

Cô hy vọng có thể lập tức ký hợp đồng, đương nhiên lời này cô không tiện nói thẳng.

“Ý gì đây?” Ngự Tứ nheo mắt.

“Cũng chính như buổi hẹn hôm nay, sếp Ngự rõ ràng hẹn mười giờ sáng, nhưng bây giờ đã hơn mười một giờ, anh để tôi đợi ở đây hơn một giờ đồng hồ.”

“Nhưng tôi đâu có đồng ý bàn bạc với cô, tôi hẹn là hẹn sếp Phó của các người.”

Cố Duyên im bặt, mặt đỏ lên.

“Như vậy cô Cố cho rằng cô đáng tin chắc?” Ngự Tứ hỏi lại, thấy vẻ mặt không phục và khó hiểu của cô, tiếp tục nói: “Nếu cô Cố đáng tin thì đã không dạy con mình nói dối, tùy tiện tìm người đi lừa gạt người khác nói đó là cha của nó, dù sao Hạnh Hạnh mới chỉ có bốn tuổi, sẽ học theo, không phải sao?”

“Ý của sếp Ngự là tôi không biết dạy con sao?” Trong lòng Cố Duyên dấy lên cảm giác không phục.

“Trên phương diện này đúng là không nên.”

Cố Duyên không nhịn được phản bác: “Tôi thấy sếp Ngự cũng đâu biết dạy con, rất đơn giản, nếu đổi lại là Hạnh Hạnh nhà tôi ném kem lên người người khác như Thuyên Thuyên, tôi sẽ đánh vào lòng bàn tay con bé, yêu cầu nó xin lỗi người ta, sau đó sẽ giúp người ta lau sạch. Chứ không phải tỏ vẻ cưng chiều nó, kêu thư ký đi mau bộ đồ khác hoặc nhượng bộ đối phương trên kinh doanh để xoa dịu đối phương.”

“Giống như lần trước cô đánh Hạnh Hạnh sao?”

“Anh cảm thấy lần trước Hạnh Hạnh không đáng đánh sao?”

Ngự Tứ nhìn cô, ánh mắt hai người đan vào nhau trên không trung, trong lòng hiển nhiên đều là sự bực tức, không ai nhường ai.

Cuối cùng vẫn là Ngự Tứ thỏa hiệp, anh thu hồi ánh mắt, khẽ nhếch khóe môi cười: “Có lẽ cách giáo dục của mỗi người khác nhau, tôi thừa nhận, Thuyên Thuyên bị tôi và vợ tôi chiều hư rồi.”

Vợ tôi... Cố Duyên buồn vô cớ nở nụ cười.

“Ở điểm này, Thuyên Thuyên đúng là không hiểu chuyện bằng Hạnh Hạnh, về sau còn phải học tập cô nhiều.” Ngự Tứ lại nói.

Ngự Tứ cũng có lúc khiêm tốn? Cố Duyên kinh ngạc nhìn anh, lập tức cười nhạt: “Không dám nhận, trẻ con trong gia đình đơn thân, không được bố mẹ yêu thương chăm sóc, đương nhiên sẽ tự chủ, hiểu chuyện hơn rồi.”

“Đơn thân?” Ngự Tứ nhíu mày, nhìn cô, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cố Duyên im lặng, lúc này mới hiểu ra mình quá nhiều lời, trước mặt Ngự Tứ cũng không nên nói về Hạnh Hạnh, vừa rồi lại còn bàn chuyện giáo dục con cái với anh, đúng là không nên mà.

Cô cười không mấy tự nhiên, không tiếp tục đề tài này nữa, nói chuyện khác: “Nếu sếp Ngự đồng ý sửa giá, vậy nhất định sẽ có yêu cầu khác, anh nói thử xem, tôi sẽ về chuyển lời lại cho sếp Phó của chúng tôi.”

Ngự Tứ trầm ngâm, hiển nhiên vẫn chưa nghĩ ra, im lặng một hồi sau mới nói: “Đêm nay thành phố Hàn có một buổi tiệc rượu gây quỹ từ thiện, tôi nghĩ sếp Phó nhất định sẽ tham gia, đến lúc đó tôi sẽ gặp mặt nó chuyện với anh ta.”

“Nếu như vậy, tôi xin đi trước, cảm ơn sếp Ngự đã đón tiếp.” Cố Duyên đứng lên, xoay người đi ra cửa phòng khách.

Nếu lúc này không mau rời đi, cô sợ rằng mình sẽ nói những lời không nên nói mất.

Vừa hay, thư ký vừa rời đi mang quần áo đến, lễ phép nói với cô: “Cô Cố, quần áo đã được đưa tới, mời theo tôi đến phòng thay đồ để thay đồ.”

Cố Duyên nhìn chiếc túi nilon trong tay cô, lắc đầu: “Cảm ơn cô, có điều không cần đâu, tôi trở về tự giặt là được rồi.”

Cô bước ra khỏi phòng khách, Thuyên Thuyên cũng không đi xa, vẫn đang núp sau cửa còn làm mặt xấu với cô, Cố Duyên vừa tức vừa buồn cười, sau khi làm mặt quỷ đáp trả nó, cũng không quay đầu lại mà đi.

Con trai của Ngự Tứ và Ngọc Ngân nếu hiểu chuyện một chút thì vẫn rất đáng yêu, cô nghĩ.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng Ngự Tứ hiện lên một sự mơ hồ, không hiểu sao luôn cảm thấy Cố Duyên lộ ra chống cự và trốn tránh với anh. Người đàn ông luôn được phụ nữ vây quanh như anh, sao lại trở lên không có sức hút trước mặt cô như vậy chứ?

"Sếp Ngự, quần áo này làm sao bây giờ? Trả lại nhé?" Câu hỏi của thư ký cắt đứt suy nghĩ của anh.

Ngự Tứ thu tầm mắt lại, không quay đầu lại mà nói với cô ấy: "Không cần, cô cứ giữ lại mà mặc."

"Cảm ơn sếp Ngự." Thư ký cười vui vẻ, ôm quần áo mới đi theo phía sau Ngự Tứ ra phòng khách.

Cố Duyên trở lại công ty nói chuyện vừa rồi cho Phó Huệ, trên mặt Phó Huệ cuối cùng cũng hiện ra nụ cười nhẹ nhõm nhất trong mấy ngày qua.

Hắn kéo tay Cố Duyên lại, cười nói: "Duyên Duyên, thực sự rất cảm ơn cô, tối nay có bữa tiệc, tối mai tôi mời cô ăn cơm."

Cố Duyên không được tự nhiên giật ra, nhưng không thoát được khỏi tay hắn, cô lắc đầu: "Khỏi cần ăn cơm, tôi nói rồi, đây là tôi báo đáp ơn cứu mạng lần trước của anh."

"Lần trước cũng chỉ là đi ngang qua, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ muốn báo đáp." Phó Huệ tự giễu cười: "Có điều hiện tại nói gì cũng vô ích, tôi nghĩ trong lòng cô đang khinh bỉ tôi lắm nhỉ."

Cố Duyên vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng bên ngoài cửa phòng làm việc đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó cửa kính bị người ta đẩy ra, Lili lễ tân đi đến.

Cố Duyên cuống quýt dùng sức đẩy tay Phó Huệ, ngại ngùng nói: "Sếp Phó tôi ra ngoài làm việc trước."

Lili lễ tân là đàn em của Phó Huệ, lại là người theo đuổi Phó Huệ, vốn nghe công ty đồn cô ta cũng đã khá bất mãn rồi, giờ lại thấy cô và Phó Huệ tay nắm tay, nhất định đã tức điên lên rồi nhỉ? Nghĩ tới những điều này, Cố Duyên thậm chí không dám nhìn mặt cô ta.

Không ngờ Phó Huệ lại nói: "Không vội, chúng ta còn chưa nói xong mà."

Hắn nói rồi quay sang Lili, mặt khôi phục vẻ nghiêm túc thường ngày: "Lili, có chuyện gì không?"

Lili nhìn hắn, lại nhìn Cố Duyên một chút, khóe môi khẽ cong cười nói: "Em thấy đêm nay có tiệc nên đến hỏi anh có cần bạn gái đi cùng không?"

Bởi vì Phó Huệ không có bạn gái, mấy lần dự tiệc trước đều là Lili đi cùng, cho nên lần này Lili tự đến tiến cử cũng là chuyện rất bình thường.

Tin đồn trong mấy ngày qua không phải Phó Huệ không biết, cũng biết Lili đang ghét Cố Duyên, vì không muốn Lili lãng phí thời gian vào mình, hắn lắc đầu cười: "Không cần, tối nay anh và sếp Ngự có chuyện cần bàn, để Cố Duyên đi cùng là được rồi."

Cố Duyên hơi sửng sốt, kêu cô đi cùng sếp Phó đi dự tiệc, nơi sắc hương nồng nặc, dối trá nhàm chán đó, một bà mẹ như cô sao thích hợp chứ?

Nhìn khuôn mặt tràn đầy xấu hổ và đố kỵ của Lili, vì để về sau có thể chung sống hòa thuận với nhau, cũng không nên đoạt cơ hội của cô ta. Cố Duyên suy nghĩ một chút, mỉm cười nói với Phó Huệ: "Sếp Phó, hay là để Lili đi cùng anh đi, tôi còn phải về nhà chăm con."

"Con thì để Lý Lý trông đi, tôi trả cô gấp ba lần tiền lương, cứ quyết định như vậy đi."

Cố Duyên còn muốn nói gì nữa, vào lúc Lili đang tức giận xoay người đi ra ngoài. Cô không thể làm gì khác hơn là đổi giọng nói: "Sếp Phó, chúng ta như vậy sẽ khiến các đồng nghiệp hiểu lầm."

"Hiểu lầm theo thời gian sẽ hết, không cần bận tâm, trước khi cô đến làm, mọi người còn đồn tôi và Lili tình đầu ý hợp cơ mà." Phó Huệ cười rồi bước qua ghế làm việc ngồi xuống: "Được rồi, cô ra ngoài làm việc đi, chiều nay chúng ta tan ca sớm."

Cố Duyên không hề muốn đi tham dự tiệc tùng gì đó, nhưng Phó Huệ đã hạ mình đến mức này rồi, cô không thể làm gì khác hơn cùng hắn tan ca, rời khỏi công ty.

Ngồi trên xe Audi của Phó Huệ, trong lòng cô càng nghĩ càng không vui, nghĩ thầm Phó Huệ đúng làm một người đàn ông ích kỷ, vì thoát khỏi Lili liền ép cô đi dự tiệc, nhưng không nghĩ rằng vì vậy mà cô sẽ bị Lili ghét hơn

Xem ra Phó Huệ chính là một người đàn ông ích kỷ, ở chuyện gì cũng vậy!

Lúc cô đang miên man suy nghĩ, xe Audi dừng trước một trung tâm thương mại, Phó Huệ cầm tay lái nói với cô: "Cô ngồi đây đừng có nhúc nhích, tôi đi lấy thứ này."

Nói xong, hắn xuống xe rời đi, mấy phút sau, Phó Huệ trở lại xe, đặt một hộp quà lớn trên đùi cô: "Lát nữa đến khách sạn thì thay bộ này lên."

Cố Duyên gật đầu, cô đang lo không biết mình mặc đồ công sở dính đầy sô cô la như vậy thì đi dự tiệc thế nào đây, xem ra Phó Huệ coi như có lòng.

Trang phục là kiểu váy ngang vai có áo choàng, có gắn hạt châu màu trắng, không quá hoa lệ, lại đơn giản nên Cố Duyên rất vừa lòng. Cô thích chính là loại váy không cầu kỳ, bình thường cũng có thể mặc nó ra ngoài. Giày là loại cao gót có quai, đi vào hơi rộng nhưng vẫn có thể đi được.

Khi cô mặc bộ này xuất hiện ở trước mặt Phó Huệ, Phó Huệ có cảm giác hai mắt phát sáng, nhìn cô cười híp mắt nói: "Thật không hiểu sao cô lại thích gán cái thân phận bà mẹ cho mình đến vậy, nhìn vóc dáng của cô, màu da của cô, khuôn mặt của cô đi trông rất trẻ mà."

Hắn đặt tay cô lên khuỷu tay của hắn: "Lần sau không được tự nói mình là bà mẹ."

Cố Duyên không nói gì, một bà mẹ của đứa bé bốn tuổi, cô rất ngại nếu nói mình là thiếu nữ!

Cô không nói gì, dắt tay Phó Huệ đi về hướng hội trường, lúc đang đi ra phòng nghỉ thì vừa hay gặp Ngự Tứ và một cô gái xinh đẹp đi từ ngoài vào.

Bốn người đều sửng sốt, dừng bước, quan sát lẫn nhau một hồi.

Cố Duyên nhìn lên, phát hiện cô gái kia chính là người mình gặp ở sân bay, chỉ là không rõ vì sao cô ta và Ngự Tứ lại thân đến vậy, lẽ nào Ngự Tứ vẫn không đổi được bản tính lăng nhăng sao?

Người kia cũng đang quan sát cô, quả nhiên cô ta khá kinh ngạc vì bề ngoài khá giống Ngọc Ngân của cô. Cô ta chỉ vào Cố Duyên, líu lưỡi nói: "Ngự... Anh xem khuôn mặt của cô ta…"

"Cô ấy là khách hàng." Ngự Tứ ngắt lời, cười với Phó Huệ và Cố Duyên: "Sếp Phó, cô Cố, thật là trùng hợp."

Cố Duyên không hề mở miệng nói, chỉ gật đầu chào với họ.

"Thật là trùng hợp." Phó Huệ mỉm cười lịch sự đáp lại anh.

Mọi người cùng tiến vào hội trường, sau đó ai nấy đều nói chuyện với người quen, lôi kéo làm thân, do đó đám người lập tức bị tách ra. Người ở đây hầu như không quen Cố Duyên, cô cũng không thể đi theo bên người Phó Huệ được, vì không biết bản thân mình có thể làm gì nên cô đành trốn vào phòng nghỉ xem ti vi.

Trong phòng nghỉ chỉ có một mình cô nên rất yên tĩnh.

Sau khi xem hết hai tập phim truyền hình, cô nghe thấy giọng của Phó Huệ truyền đến từ ngoài cửa, cô ngồi thẳng người, chỉnh lại váy của mình.

Phó Huệ đang gọi điện thoại, nhìn thấy Cố Duyên thì cúp điện thoại, giọng trách móc nói: "Cô đi đâu vậy? Hại tôi đi tìm cô khắp nơi."

"Xin lỗi, tôi không biết uống rượu, lại không giỏi giao tiếp, cho nên..." Cố Duyên áy náy đứng lên từ ghế sofa.

"Đi thôi, theo tôi đến một phòng nghỉ khác." Phó Huệ kéo cô đi ra cửa.

Cố Duyên kiềm nén sự nghi hoặc trong đáy lòng, đi theo hắn đến một gian phòng nghỉ ở cuối hành lang, lúc hai người bước vào liền thấy trong phòng chỉ có một mình Ngự Tứ.

Ngự Tứ... Cố Duyên bất giác lui về sau một bước, xoay người định trốn.

Nhưng phản ứng nhỏ này của cô lại vừa hay bị Ngự Tứ nhìn thấy, anh bật cười, nhìn chằm chằm vào cô mà nói: "Cô Cố, tôi đáng sợ vậy sao?"

Mặt Cố Duyên bắt đầu nóng lên, thật ghét tác phong đàn bà này của mình.

Muốn đối xử với Ngự Tứ như những khách hàng bình thường hay cấp trên gì đó, nhưng bản thân cô lại không thể tỏ ra rộng lượng.

Cô miễn cưỡng cười gật đầu với Ngự Tứ một cái: "Chào sếp Ngự."

"Ngồi đi." Ngự Tứ chỉ vào một chiếc ghế sofa bên cạnh.

Ba người ngồi xuống chỗ xong thì Phó Huệ nói ngay vào vấn đề chính: "Sếp Ngự, rất cảm ơn anh đã chấp nhận thay đổi giá cả, không biết điều kiện của anh là gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Đi ăn cùng mà thôi

Lúc Cố Duyên nói cho hắn biết Ngự Tứ đồng ý thay đổi giá cả thì trong lòng hắn vẫn có chút hoài nghi, đến nay vẫn không dám tin đây là thật. Cho nên, hắn cho rằng chắc chắn Ngự Tứ sẽ đưa ra một điều kiện rất khó chấp nhận để chờ hắn.

Ngự Tứ nhìn hắn, lại quay sang quan sát Cố Duyên đang ngồi cạnh hắn, một lúc lâu sau mới khẽ mỉm cười nói: "Sếp Phó, anh rất biết dùng nhân viên đấy nhỉ, cô Cố đây rất ưu tú, khiến người ta gặp một lần lại muốn gặp lại lần hai."

Những lời này của anh vừa nói ra, cả Phó Huệ và Cố Duyên đều kinh ngạc, không ai ngờ rằng anh lại nói ra những lời này, cũng chẳng ai hiểu nổi anh nói vậy là có ý gì.

Cố Duyên kinh ngạc nhìn anh, cô rất muốn tìm ra đáp án trên gương mặt mang theo ý cười nhưng lại khiến người ta thấy đáng sợ của anh, nhưng đến cùng vẫn không thành công.

Cô sẽ không tự kỷ đến mức tin lời Ngự Tứ nói là thật, cho rằng Ngự Tứ thực sự thích mình, nhưng... rốt cuộc đây là ý gì đây?

Quả nhiên Phó Huệ cũng không đoán ra ý nghĩ của anh, cũng chẳng buồn đi đoán, nhìn anh cười mà nói: "Sếp Ngự, có lời gì cứ nói thẳng."

"Không có gì, chỉ sợ yêu cầu của tôi sẽ bị hai người cho là thô lỗ." Ngự Tứ cầm ly rượu lên nhẹ nhàng nhấp môi, trên mặt hiện lên ý cười.

"Sếp Ngự cứ nói thẳng đi, không sao đâu."

"Tôi muốn…" Ngự Tứ đặt ly rượu xuống, đứng lên khỏi ghế sofa, cất bước đi tới trước mặt Cố Duyên, sau đó khi cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nắm bàn tay phải đang đặt trên đầu gối của cô rồi nở nụ cười dịu dàng: "Điều kiện của tôi rất đơn giản, kêu cô Cố đi theo tôi một đêm."

"Anh điên rồi!" Cố Duyên bỗng đứng bật dậy khỏi ghế sofa, hất tay của anh ra tức giận lườm anh.

Ngự Tứ, đây chính là Ngự Tứ cô từng yêu đến chết đi sống lại sao, sao anh lại trở nên nông cạn, không có nhân phẩm thế nhỉ? Cô rất thất vọng, trong mắt hiện lên đầy sự thất vọng.

Phó Huệ cũng kinh ngạc, đứng dậy khỏi ghế sofa theo Cố Duyên, trên mặt cũng mang theo biểu cảm phẫn nộ.

Nhìn biểu cảm phong phú trên mặt hai người, ngược lại Ngự Tứ nở nụ cười, liếc nhìn hai người: "Vội gì, chỉ là ăn bữa ăn khuya, nói chuyện một chút mà thôi, nhìn mặt hai người cứ như gặp kẻ háo sắc không bằng. Một người phụ nữ đã có gia đình con cái đã ba mươi tuổi rồi, đâu phải cứ kéo lên giường là ngủ cùng được đâu phải không?"

Đúng vậy! Anh là người cao quý đến bậc nào chứ? Sao lại muốn ngủ với một người phụ nữ ba mươi tuổi mà đã ly hôn rồi chứ? Cố Duyên cười khổ trong lòng, đến tư cách ngủ cùng anh, cô cũng không có.

Ngự Tứ, anh đúng là biết làm tổn thương người khác.

Trên mặt Cố Duyên hiện lên vẻ đau thương, nhưng rất nhanh lại thở phào nhẹ nhõm, đi ăn và nói chuyện cùng thôi mà, một buổi tối thôi mà, cũng đâu có mất mát gì!

"Thế nào? Không muốn sao?" Ngự Tứ nheo mắt nhìn cô.

Cố Duyên khẽ cắn môi, gật đầu: "Đương nhiên đồng ý rồi, chỉ là ăn cơm cùng thôi mà."

"Vậy… sếp Phó thì sao?" Ngự Tứ chuyển sang Phó Huệ.

Phó Huệ nhìn Cố Duyên, trên mặt hiện lên một chút khó xử. Cuối cùng vẫn là Cố Duyên tự đưa ra quyết định: "Việc này tôi có thể tự mình quyết định, không cần hỏi sếp Phó của chúng tôi."

"Nếu đã như vậy, vậy bây giờ chúng ta đi thôi." Ngự Tứ kéo cô đi ra khỏi cửa phòng nghỉ. Sau đó đưa cô ra khỏi hội trường rời đi bằng cửa sau khách sạn.

Ngồi trên xe của Ngự Tứ, Cố Duyên rất không tự nhiên, cô nghiêng mặt trộm nhìn anh, định mở miệng nói gì đó để làm ấm không khí, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

Trong tay cô cầm một chai nước khoáng, bởi vì chân tay luống cuống nên thân bình đã sắp bị cô bóp đến biến dạng, im lặng một hồi lâu Cố Duyên mới chần chừ mở miệng: "Ừm… Tối nay không về thành phố Tương sao?"

"Không về nữa."

"Tại sao?" Theo như cô biết, ngày nào Ngự Tứ cũng sẽ về đó.

Ngự Tứ quay đầu nhìn cô: "Vợ tôi đến thành phố Hàn rồi, tôi còn về thành phố Tương làm gì chứ?"

Chai nước Cố Duyên cầm trong tay liền rơi "bụp" một tiếng rồi lăn xuống dưới ghế, cô ngây người.

Vợ anh đến thành phố Hàn, vợ anh... Ngọc Ngân...

Tại sao cô ta lại đột nhiên đến thành phố Hàn chứ? Sao lại tới đây?

Phản ứng của cô đã bị Ngự Tứ nhìn thấy, Ngự Tứ không hiểu sao cô lại có phản ứng lớn như vậy, anh giảm tốc độ của xe, chậm rãi dừng lại ở ven đường, sau đó cúi người nhặt chai nước rơi dưới ghế lên đặt trở lại tay cô, nhìn cô: "Sao vậy?"

Cố Duyên chớp mắt bừng tỉnh, cô nhìn anh, lắc đầu lia lịa: "Không có gì, xin lỗi."

"Chắc cô không sợ tối nay sẽ bị cô ấy bắt được đó chứ?" Ngự Tứ trêu ghẹo nói.

Cố Duyên chỉ cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ngự Tứ nhìn cô nói thêm: "Cô Cố, cô thực sự cho rằng tôi cần cô đi ăn đêm và nói chuyên với tôi ư?"

"Ý gì?" Cố Duyên nhìn anh, lại cảm thấy mơ hồ.

Ngự Tứ này, rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Rốt cuộc anh đang làm gì? Vì sao cô lại không thể hiểu nổi anh chứ?

Ngự Tứ gõ nhẹ ngón tay đặt trên tay lái, suy nghĩ một chút mới nói: "Cô cho rằng một người đàn ông chỉ biết lợi dụng cô sẽ yêu cô thật lòng sao? Đừng ngạc nhiên, tôi nói sếp Phó. Tôi nghĩ chắc cô biết suy nghĩ và kế hoạch của anh ta chứ nhỉ?"

"Tôi biết." Cố Duyên chớp mắt.

Thì ra không phải chỉ mình cô biết mà Ngự Tứ cũng đã nhìn ra.

"Biết mà sao vẫn còn làm những điều này vì anh ta? Thực sự yêu anh ta đến vậy sao?"

Cố Duyên định mở miệng nói, nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Cô muốn nói cho Ngự Tứ biết cô đang trả ơn cứu mạng cho Phó Huệ, cũng không phải thích Phó Huệ, nhưng cô lại hy vọng trong mắt Ngự Tứ, cô không hề có một mình, có lẽ như vậy sẽ không chuốc lấy thị phi cho bản thân về sau.

Ngự Tứ lại nói: "Cô yên tâm, giá cả thì tôi sẽ đổi, đồng ý với cô rồi thì sẽ làm được."

"Vậy anh… tại sao lại lôi tôi ra khỏi hội trường làm gì?"

"Việc này quả thực tôi không nên xen vào." Ngự Tứ tiếp tục gõ ngón tay, nghĩ một chút: "Nhưng nghĩ đến cô đang tìm cha cho Hạnh Hạnh nên tôi không thể không lo chuyện bao đồng."

Nghĩ đến dáng vẻ Hạnh Hạnh ôm mình rồi kêu cha, Ngự Tứ cảm thấy ấm áp trong lòng, anh không thể nào quên được dáng vẻ hiểu chuyện của Hạnh Hạnh, ánh mắt khiến người ta đau lòng khi bé gọi anh làm cha.

Trước giờ chưa từng có đứa bé nào không có quan hệ gì với anh mà lại khiến anh thương đến vậy!

Cố Duyên cười ngượng: "Anh… có vẻ quan tâm đặc biệt đến Hạnh Hạnh nhỉ, tại sao vậy?"

Tại sao? Bản thân Ngự Tứ cũng rất muốn hiểu.

Anh lưỡng lự một lúc rồi mới nói: "Nói thật, lần đầu tiên gặp Hạnh Hạnh và cô, tôi đã có cảm giác như đã gặp bé từ lâu, cảm giác này rất kỳ diệu, không thể nào dùng ngôn ngữ để diễn đạt được."

Ngự Tứ nói xong, nghiêng người, chăm chú nhìn cô trong khoảng cách gần: "Cô Cố, trước đây chúng ta đã gặp mặt rồi sao?"

Bọn họ gặp mặt nhau chưa? Ngự Tứ quả thực rất nghi ngờ, anh có thể khẳng định trong năm năm gần đây anh chưa từng gặp cô, nhưng nếu là ba mươi năm trước thì anh cũng không dám chắc, bởi vì anh không còn nhớ gì về quãng thời gian đó.

Cố Duyên kinh ngạc đến ngây người, cô yên lặng nhìn thẳng vào mắt anh, không ngừng lùi ra sau, nhưng phía sau chính là ghế ngồi, không còn đường lùi về phía sau nữa.

Ngự Tứ đột nhiên nói ra những lời này với cô, điều này khiến cô chống đỡ sao đây?

"Cô đang hoảng gì chứ? Lẽ nào chúng ta thực sự quen biết?" Ngự Tứ lên tiếng lần nữa.

Cố Duyên lắc đầu, miễn cưỡng cười: "Sao có thể chứ? Chắc sếp Ngự không biết nhỉ? Tôi mới trở về nước, trước đây tôi luôn sống ở nước ngoài…"

"Thật không?"

“Thật.” Cố Duyên nói dối trắng trợn.

Đây là lời nói dối có thiện ý, có thiện ý...

Chỉ cần không làm ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của nhau, nói dối điều gì cũng đáng để tha thứ, cô không ngừng thầm an ủi bản thân.

Ngự Tứ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi lui về ghế lái, nói với cô: “Xin lỗi, chỉ là tôi tò mò thôi.”

“Không, không sao.” Cố Duyên lắc đầu, cười cứng nhắc: “Cám ơn anh đã quan tâm đến Hạnh Hạnh, có điều xin anh yên tâm, tôi và sếp Phó...”

Cố Duyên đang nói chuyện, đột nhiên bị tiếng động bên ngoài cửa sổ xe truyền đến làm cho hoảng sợ, cô nghiêng đầu sang nhìn, nhìn thấy Phó Huệ đang dùng nắm đấm đập vỡ thủy tinh. Trong lúc mơ hồ có thể nghe được hắn đang kêu tên cô, kêu cô xuống xe.

Cố Duyên kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện, xuất hiện với mục đích gì đây.

Dù làm gì, cũng nên xuống xe đi tìm hiểu rõ ràng, Cố Duyên thử mở cửa xe, phát hiện cửa xe đã khóa rồi, cô quay sang nhìn Ngự Tứ. Phát hiện Ngự Tứ không hề sợ hãi, thậm chí còn mang theo nụ cười trêu ngươi nhìn sếp Phó.

Đó là biểu hiện của sự khinh bỉ, nhìn sếp Phó một cách khinh bỉ.

“Sếp Ngự... phiền anh mở cửa xe một chút.” Cố Duyên thỉnh cầu nói.

Ngự Tứ vẫn không nói gì, ấn mở cửa xe, không đợi Cố Duyên động tay, cửa xe liền bị Phó Huệ kéo ra từ bên ngoài, Phó Huệ tức giận kéo tay Cố Duyên, nói: “Duyên Duyên, xuống xe, tôi đưa cô về.”

“Sao vậy? Sếp Phó?” Cố Duyên nghi ngờ nhìn hắn.

Trong thời gian ngắn ngủi chỉ có nửa tiếng không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà khiến hắn lo lắng như vậy, còn đuổi theo tới đây nữa chứ?

Phó Huệ lạnh lùng nhìn Ngự Tứ đang ngồi trên ghế lái, nói: “Tôi không cần đổi giá nữa, cô không cần đi cùng anh ta.”

Nói xong, hắn mạnh mẽ kéo Cố Duyên từ trong xe ra ngoài, sau đó lại khom lưng một lần nữa, nhìn chằm chằm Ngự Tứ, nghiêm túc nói: “Sếp Ngự, tôi rất cần một giá cả tốt, nhưng hy vọng anh có thể đưa ra điều kiện khác, cảm ơn anh.”

Hắn lôi Cố Duyên lên một chiếc xe Audi ở bên, lập tức nổ máy rời đi.

Nhìn xem Audi hòa vào dòng xe cộ rồi biến mất nhanh chóng, Ngự Tứ mỉm cười, cũng nổ máy theo.

Khuôn mặt Phó Huệ hiện rõ đang giận, Cố Duyên cẩn thận hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Phó Huệ quay đầu nhìn cô, lửa giận trên mặt đã giảm bớt, nói: “Còn có chuyện gì nữa chứ, chỉ là đột nhiên nghĩ thông, không muốn để cô đi làm mấy chuyện không có tự trọng thôi.”

Cố Duyên rất tò mò tại sao hắn lại đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng thấy bộ dạng không muốn nói nhiều của hắn, cô cũng không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Mãi đến khi xe dừng trước cửa nhà Lý Lý, lúc Cố Duyên chuẩn bị xuống xe, Phó Huệ mới mở miệng nói: “Duyên Duyên, có phải cô cảm thấy tôi rất ích kỷ, rất vô liêm sỉ hay không?”

Cố Duyên kinh ngạc, đồng thời cũng chột dạ đứng lên, nói thật, cô có nghĩ như vậy thật. Nhưng cô không thể nói thật, lại không muốn nói dối, cho nên không thể làm gì khác hơn là giữ yên lặng theo thói quen.

“Tôi rất ích kỷ, nhiều khi sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng lợi dụng đàn bà để đạt được mục đích thì vẫn là lần đầu, nói thật, mấy ngày nay tôi cũng rất giày vò, rất khó nghĩ có nên để cô ra mặt không. Nhưng đến lúc quan trọng nhất thì tôi lại từ bỏ, xin lỗi, xin cô tha thứ cho sự ích kỷ và vụ lợi của tôi.”

Cố Duyên thở sâu, Phó Huệ như vậy thật khiến người ta càng thêm khó có thể chống đỡ, cô thậm chí đã quen với sự ích kỷ của hắn.

Cô lắc đầu, bình thản nói: “Sếp Ngự không không hề làm gì tôi, anh ta cũng mới nói với tôi anh ta đang đùa thôi, anh ta rất bận, còn phải về với vợ con nữa. Cho nên anh không cần nói xin lỗi với tôi, thực sự, cám ơn anh đã đưa tôi về.”

Trong lòng cô thoải mái hơn, Ngự Tứ đang thử thăm dò Phó Huệ, mà Phó Huệ hiển nhiên cũng không phải người như cô nghĩ. Sau này cô cũng không lằng nhằng với một cấp trên vụ lợi cá nhân nữa.

Sau khi Cố Duyên xuống xe, Ngự Tứ trở về biệt thự Lương Sơn, đây là nơi ở tạm thời ở thành phố Hàn của anh, bình thường anh rất ít tới, nhưng hôm nay sẽ về bởi vì Ngọc Ngân và Thuyên Thuyên đều đã tới rồi.

Xe vừa dừng, Thuyên Thuyên vui vẻ lao từ trong nhà ra, nhảy thẳng vào lòng Ngự Tứ vừa xuống xe, miệng nhỏ nhắn chu lên làm nũng nói: “Cha, hôm

nay cha nói sẽ về sớm mà? Sao bây giờ mới về?"

Ngự Tứ xoa cái đầu nhỏ của bé, cưng chiều mỉm cười: "Giờ còn chưa đủ sớm sao?"

"Không đủ, không đủ, cha xem trời đã tối rồi kìa."

"Cha có việc cần làm mà."

"Việc gì chứ? Uống rượu cũng là việc sao?" Ngọc Ngân cười tủm tỉm đi theo ra, đưa tay ôm Thuyên Thuyên từ trong lòng Ngự Tứ, sau đó nghiêng người, dùng mũi ngửi người Ngự Tứ: "Ồ... Quả nhiên có mùi nước hoa phụ nữ, vẫn là loại nước hoa chỉ có Sa Sa dùng."

"Nói gì đó, dạy hư con." Ngự Tứ ôm cô ta đi vào trong nhà.

"Cha, con không thích dì Sa Sa, mẹ cũng không thích dì Sa Sa." Thuyên Thuyên phồng lên miệng nói.

"Nhưng cha thích đó." Ngọc Ngân nói thêm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Còn muốn hỏi gì nữa_

Vào nhà, Ngọc Ngân đặt Thuyên Thuyên xuống, Thuyên Thuyên lập tức chạy qua chơi với đồ chơi của nó.

Ngự Tứ thấy Ngọc Ngân đang chu môi giống Thuyên Thuyên, vẻ mặt không vui là mấy, biết cô ta lại suy nghĩ nhiều. Anh cười ôm cô ta vào lòng, nói: "Ngọc Ngân, Sa Sa là em của Lăng Tinh, chắc em không ghen với cô ấy đâu nhỉ?"

"Em gái Lăng Tinh sẽ không đi quyến rũ chồng người khác chắc?" Ngọc Ngân phản bác.

Ngự Tứ bị cô ta làm cho không nói được lời nào, chỉ biết cười lắc đầu.

Ngọc Ngân cắn môi nhìn anh, sau đó bày ra vẻ mặt hoài nghi nói: "Mấy ngày nay có vẻ anh thân thiết hơn mức bình thường với Sa Sa nhỉ?"

"Ý gì?"

"Anh nói xem? Mấy ngày nay anh thân thiết với người phụ nữ đó em đều nghe hết rồi, anh đừng có lừa em." Cô ta bĩu môi, gương mặt ấm ức.

Ngự Tứ nghe mà hồ đồ, nghĩ lại một hồi, vẫn không hiểu gần đây mình có thân thiết với người phụ nữ nào. Aanh bất đắc dĩ thở dài, nhìn cô ta nói: "Ngọc Ngân, em lại nghĩ lung tung rồi, anh đã nói với em rồi, bên này gần đây đang thu mua một công ty, cho nên phải chịu khó một chút. Sao em có thể vì nghi ngờ mà đem Thuyên Thuyên đến đây chứ? Thuyên Thuyên còn phải đi học cơ mà."

"Em lo anh bị một con hồ ly tinh cướp mất đó." Ngọc Ngân vẫn ấm ức.

"Lấy đâu ra lắm hồ ly tinh đến vậy." Ngự Tứ cười, dùng ngón tay vuốt lên chóp mũi cô ta: "Yên tâm đi, cho dù có hồ ly tinh xuất hiện, anh cũng sẽ không dễ dàng bị câu đi như vậy đâu."

"Thật sao?"

"Thật."

"Vậy sau này anh không được ở cùng Lăng Sa Sa nữa."

"Sa Sa là em của Lăng Tinh, mỗi lần Lăng Tinh xuất hiện chắc chắn sẽ có cô ấy, hơn nữa lúc cô ấy đến anh đâu thể nhốt cô ấy bên ngoài cửa không tiếp chứ?"

Ngự Tứ biết Ngọc Ngân có tính chiếm hữu rất mạnh, để tránh phiền phức nên anh rất ít đi họp mặt bạn bè, tránh ở riêng với gái đẹp bên ngoài.

Đây cũng chính là điểm anh ghét nhất ở Ngọc Ngân, có điều cứ nghĩ đến trước đây khi làm phẫu thuật tỉnh lại, người đầu tiên anh nhìn thấy là Ngọc Ngân, lúc ở viện cũng là Ngọc Ngân chăm sóc anh không rời một bước. Nghĩ đến lúc vì sinh Thuyên Thuyên mà cô khóc đến chết đi sống lại, anh đành rộng lượng tha thứ cho những điều không tốt ở cô.

"Vậy tối nay anh đi dự tiệc với cô ấy hả?" Ngọc Ngân tiếp tục truy cứu.

“Đó là bởi vì em nói em mệt mỏi, không muốn dự tiệc.” Ngự Tứ ôm lấy cô ta, cưng chiều cười: “Được rồi, anh đồng ý về sau ít tiếp xúc với cô ấy là được chứ gì, hỏi đủ chưa? Nếu đủ rồi thì để anh đi tắm rửa thay đồ nhé.”

“Chưa thì sao.”

“Hử? Còn muốn hỏi gì nữa đây?”

“Em hỏi anh, có phải gần đây anh rất thân thiết với một cô gái ở công ty Mùa Hoa không?”

“Em nói ai? Cô Cố trợ lý của sếp Phó sao?”

“Em không biết cô gái đó tên gì nhưng em nghe nói anh đối xử với cô ấy khác hẳn những cô gái khác.”

Về tin đồn này, Ngọc Ngân nghe từ chỗ thư ký Lâm bên người Ngự Tứ, thư ký Lâm là người cô ta giới thiệu đến chỗ Ngự Tứ, cũng chính camera giám sát để cô ta giám sát anh.

Điều này Ngự Tứ đương nhiên cũng biết, anh không sa thải thư ký Lâm, vẫn là câu nói kia, anh rộng lượng bao dung mọi thứ về Ngọc Ngân..

“Là thư ký Lâm nói cho em nghe?”

“Anh để ý làm gì?”

“Thư ký Lâm có nói cho em biết cô ấy đã ba mươi tuổi, còn là mẹ của một đứa bé bốn tuổi chưa. Anh có muốn tìm thì cũng phải tìm cô gái hai mươi tuổi chưa kết hôn mới phải chứ?”

“Cô ấy kết hôn rồi?” Giọng Ngọc Ngân dịu dàng hơn một chút, cuối cùng cũng yên tâm một chút.

Ngự Tứ gật đầu, tuy bây giờ Cố Duyên đã ly hôn, có điều có Phó Huệ ở đây, chắc không lâu nữa cô ấy sẽ tái hôn.

“Em yêu, bây giờ anh có thể lên tầng tắm rửa rồi chứ?”

“Được rồi, tắm xong thì xuống ăn khuya, anh muốn ăn gì để em nấu nào.”

“Anh muốn ăn món mì em nấu.”

Ngự Tứ nói xong liền xoa đầu cô ta, đứng dậy đi lên tầng.

Nhìn bóng lưng đi lên tầng của anh, Ngọc Ngân mỉm cười hạnh phúc, giờ khắc này, trong lòng cô, trong mắt cô, trong máu cô... ngay cả trên từng lỗ chân lông cũng đều cảm thấy hạnh phúc đong đầy.

Hạnh phúc này không hề dễ dàng có được, cô ta nhất định sẽ quý trọng nó, bảo vệ nó, không cho bất cứ ai cướp mất từ tay cô ta.

Cũng bởi vì quá sợ mất đi nên mới phải ngày ngày lo sợ, Ngự Tứ hơi về muộn một chút hay không trở về, cô ta sẽ lập tức gọi điện thoại hỏi xem anh ở đâu, chỉ sợ Ngự Tứ có phụ nữ ở bên ngoài.

Cô ta cũng biết làm như vậy rất dễ khiến đàn ông phiền chán, nhưng cô ta không có cách, không có cách ngăn bản thân không làm vậy.

Cố Duyên cho rằng Ngự Tứ sẽ không đáp ứng giá cô yêu cầu thay đổi, không ngờ anh không làm như vậy, anh chính thức ký hợp đồng vào ngày hôm sau.

Hai ngày trước là cuối tuần, Cố Duyên quyết định ở bên Hạnh Hạnh, gần đây bận công việc nên không ở bên bé nhiều được.

Cách nhà Lý Lý không xa là bãi biển, Hạnh Hạnh đã chơi chán rồi nên khi Cố Duyên vừa nhắc tới sẽ đi nhặt vỏ sò với bé, Hạnh Hạnh tỏ ra thất vọng, khuôn miệng nhỏ nhắn chu lên.

Cố Duyên dùng ngón tay chạm lên chiếc môi nhỏ nhắn đang chu lên của bé, bật cười nói: “Con yêu, vậy con muốn đi đâu chơi, mẹ sẽ đi với con.”

“Con muốn đến công viên thiếu nhi chơi, mẹ sẽ dẫn con đi chứ?” Hạnh Hạnh đầy kỳ vọng nhìn cô.

Công viên thiếu nhi, Cố Duyên có chút khó xử, nơi nhiều người như vậy, đến cô còn không dám đi một mình, nhỡ không may làm lạc Hạnh Hạnh, cô sao sống nổi chứ.

Cố Duyên do dự một hồi, Hạnh Hạnh giống như một khinh khí cầu hết hơi, không hề ôm bất kỳ kỳ vọng nào.

Cuối cùng vẫn là Lý Lý đang trang điểm mở miệng: “Chỉ là công viên thiếu nhi thôi mà, dì Lý Lý dẫn con đi.”

“Thật sao?” Hạnh Hạnh cười vui sướng đứng lên.

“Đương nhiên là thật, dì có lừa con bao giờ đâu.”

“Dì là tốt nhất!” Hạnh Hạnh vui mừng nhảy loạn trong phòng.

Cố Duyên nhìn Tô Lý Lý, giễu cợt hỏi: “Không phải cậu muốn đi câu anh nào đó sao?”

“Câu gì chứ? Là anh ta hẹn tớ cơ mà?”

Cố Duyên đổi giọng: “Vậy cậu không muốn đi hẹn hò với anh nào đó sao?”

“Không phải cậu kêu tớ phải một lòng với Giang Ngọc sao? Tớ đi dời lịch hẹn lại.” Tô Lý Lý cười hì hì.

Cô ấy có hẹn một anh nào đó đi nghỉ mát, nhưng từ lúc cô ấy quyết định đi, cũng chính là từ tối hôm qua đến bây giờ. Cố Duyên khuyên cô ấy, sau đó châm chọc cô ấy, về sau mắng cô ấy không biết xấu hổ. Sau khi hai người cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, cô ấy uy hiếp Cố Duyên nếu còn dám chửi một câu nữa thì cô ấy sẽ đuổi hai mẹ con cô ra ngoài thì cô mới im miệng.

Bây giờ Cố Duyên không mắng nữa, nhưng ngược lại chính cô ấy lại cảm thấy ngượng ngùng, cô ấy định dời lịch lại đến khi nào đó Cố Duyên không biết thì lại đi.

“Đây mới là người con gái tốt trong lòng Giang Ngọc.” Cố Duyên dựng ngón tay cái hướng về phía cô.

Lý Lý đi chiếc xe Cayene màu xám bạc của cô ấy, lái xe với tốc độ rất nhanh, mau chóng đến công viên thiếu nhi.

Bên trong công viên thiếu nhi có rất nhiều người, Cố Duyên nắm tay Hạnh Hạnh đi xuyên qua đám người, Hạnh Hạnh rất hứng thú với các trò chơi trong đó, thấy cái gì cũng muốn chơi.

Lý Lý dắt tay Hạnh Hạnh, chỉ vào đu quay ngựa gỗ phía trước: “Đi, dì đưa con đi chơi ngựa gỗ nhé.”

“Dạ, con muốn chơi ngựa gỗ!” Hạnh Hạnh vui sướng đi theo Tô Lý Lý đến chơi đu quay ngựa gỗ.

Tô Lý Lý cũng là người ham chơi, có cô ấy đi theo, Cố Duyên không cần lo Hạnh Hạnh không được chơi.

Cô đứng bên ngoài vòng bảo vệ của đu quay ngựa gỗ, đưa ống kính máy chụp hình hướng đến chỗ hai người chụp ảnh.

Trong tấm hình Hạnh Hạnh đáng yêu tươi cười, chỉ nhìn thôi Cố Duyên cũng vui theo.

Chơi ngựa gỗ xong, Tô Lý Lý lại dẫn Hạnh Hạnh đi chơi trò khác, mãi đến khi Tô Lý Lý mệt không chạy được nữa, mới đưa tay cầu xin: “Bé Hàm à, chúng ta đi ăn chút gì đã rồi chơi có được không?”

“Vâng ạ, con muốn ăn kem sô cô la!”

“Được, chúng ta đi ăn kem nhé.” Tô Lý Lý kéo cánh tay bé nhỏ của bé: “Đi, dì biết chỗ này có cửa hàng kem ngon lắm, dì dẫn con đi ăn.”

Cố Duyên thấy Tô Lý Lý kéo Hạnh Hạnh thẳng đến cửa hàng kia, vừa đuổi theo vừa nói: “Hay là đổi chỗ khác đi, cửa hàng này đắt lắm.”

“Tiền thôi mà, chị đây có.” Tô Lý Lý nói khoác mà không biết ngượng.

Đây là một cửa hàng đồ ngọt khá đẹp, giá cả kinh người, bởi vì giá cả quá cao nên bên trong không có nhiều khách lắm. Ba người cùng đi đến chỗ một chiếc bàn tròn ngoài trời, Tô Lý Lý rút một tấm thẻ từ ví ra đưa vào tay Cố Duyên: “Cậu đi mua đi, chị đây mệt rồi.”

Cố Duyên nhìn tấm thẻ cô ấy đưa cho: “Đây là thẻ gì?”

“Thẻ hội viên đó, người khác tặng, bên trong có nhiều tiền, đi đi.”

Cố Duyên cầm thẻ xoay người trong cửa hàng gọi chút đồ, Tô Lý Lý kêu Hạnh Hạnh ngồi yên trên ghế đừng chạy lung tung, tránh bị người khác lấy mất chỗ, mình thì đi sang một góc nghe điện thoại.

Lúc Hạnh Hạnh đang ngồi giữ chỗ thì có người đến lấy chỗ.

Đó là một bé trai ăn mặc cao quý, vẻ mặt ngạo mạn, bước lên nói với Hạnh Hạnh nói: “Này, cậu qua kia đi, tôi muốn ngồi đây.”

Nói xong dùng ngón tay chỉ chỗ bên cạnh, chỗ ngồi đó gần góc tường, tầm nhìn còn hạn hẹp.

Hạnh Hạnh lại càng hoảng sợ, nhìn chằm chằm thằng bé ngạo mạn kia, nhưng bé không chịu nhường chỗ, ngược lại bé tức giận nói lý: “Dựa vào cái gì chứ? Là tôi tới trước cơ mà.”

“Cậu đến trước bao giờ? Cha tôi là ông chủ ở đây, đây là bàn nhà tôi.” Thằng bé phồng mũi nói.

Hạnh Hạnh cũng vênh mặt lên: "Nói mạnh miệng mà không sợ bị người ta cắt lưỡi à, cha tôi là ông chủ ở đây, đây là bàn nhà tôi!"

"Cậu!" Thằng bé quay người sang phía một người phụ nữ, tức giận chỉ trích: "Mẹ… Con bé đó không nhường chỗ cho chúng ta, mẹ mau đuổi nó đi."

"Thuyên Thuyên, không được mất lịch sự." Ngọc Ngân kéo nó lại, chỉ vào bàn bên cạnh dỗ dành nó: "Người ta ngồi đó trước rồi, chúng ta sang bên kia đi."

"Không! Con muốn ngồi đây, trước đây con đều ngồi đây mà." Thuyên Thuyên không nghe lời mà làm ầm lên.

Ngọc Ngân bất đắc dĩ, nhìn Hạnh Hạnh, thấy bé cũng rất cố chấp, bèn rút ra mấy tờ tiền từ trong túi đưa đến trước mặt bé, cười híp mắt nói: "Bạn nhỏ này, có thể nhường chỗ được không? Tiền này cho cháu này, có thể mua được rất nhiều kem đó."

Hạnh Hạnh nhìn lên xấp tiền trên bàn, quả thực có thể mua được rất nhiều kem, có điều mẹ nói, không được nhận đồ của người khác, đặc biệt là người lạ.

Bé cắn môi, trong lúc không biết nên làm thế nào thì xấp tiền trên bàn bị người nào đó nắm lấy, rồi đặt trở lại trong tay Ngọc Ngân.

"Cầm số tiền thối tha này của cô đi, cút đi cho tôi ngồi." Tô Lý Lý đứng trước mặt Ngọc Ngân và Thuyên Thuyên, dáng vẻ khí thế ngời ngời.

Ngọc Ngân bị cô ấy nói như vậy, lập tức cảm thấy khó chịu, kéo Thuyên Thuyên xoay người rời đi, có điều lúc đi trong trong miệng cô ta còn phun ra một câu nói: "Đồ thần kinh!"

Tô Lý Lý không chịu để yên, chạy đến kéo tay cô ta ngăn không cho đi, sau đó lôi mạnh lại, trừng mắt nhìn quát lớn: "Cô nói ai bị thần kinh? Rốt cuộc là ai bị thần kinh hả? Cô nói rõ hẵng đi."

Ngọc Ngân nhìn mọi người đang vây xem xung quanh, cô ta không muốn tự hủy hình tượng của mình ở đây nên đành nhịn không nói lời nào.

"Đúng là mẹ nào con nấy, khẩu khí của thằng ranh con này cũng không nhỏ…"

"Cô mới là thằng ranh ý, đồ ranh con!" Thuyên Thuyên phồng miệng cãi nhau với Lý Lý.

"Thằng ranh mày còn nói nữa thì tao sẽ ăn mày đó!" Tô Lý Lý làm khuôn mặt quỷ với nó.

Thuyên Thuyên bị cô ấy làm cho sợ đến nỗi khóc "oa" một tiếng.

Trong cửa hàng, Cố Duyên gọi xong ba suất kem và một ít điểm tâm, lúc đang tính tiền thì nhân viên thu ngân nói cho cô biết thẻ không có tiền.

Cố Duyên sững sờ một chút, thẻ hội viên không có tiền? Lý Lý nói trong thẻ của cô ấy có rất nhiều tiền mà. Cái đồ ngốc này, không biết đã bị tên nào lừa rồi.

"Ôi... Xin lỗi, tôi đi ra bên ngoài lấy ví tiền một chút, bạn tôi ở bên ngoài..." Cố Duyên áy náy nói với người bán hàng, xoay người định đi.

Người bán hàng vội vàng kêu cô lại: "Không được, cô không thể đi, đồ lấy rồi không trả lại được."

"Tôi không định trả lại hàng, tôi chỉ đi ra ngoài lấy tiền thôi mà." Cố Duyên cảm thấy tê cả da đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Thay cậu đánh cô ta!

"Vậy cũng không được, ai mà biết cô có trở lại hay không?"

"Vậy..." Vậy phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong khoảng thời gian ngắn, Cố Duyên thực sự không nghĩ ra cách giải quyết.

"Quẹt thẻ của tôi đi." Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói rất quen thuộc, giọng nói này... Dù đã năm năm không nghe thấy, Cố Duyên vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Cô quay sang, nhìn thấy Ngự Tứ đang đứng tính tiền ở một quầy khác.

Ngự Tứ đưa thẻ cho nhân viên phục vụ kia, nhân viên phục vụ đó vừa nhận được thẻ đã quẹt ngay, Cố Duyên muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Ừm… tôi sẽ trả tiền lại cho anh." Cô lúng túng nói.

Ngự Tứ thờ ơ cười: "Không sao. Cũng chẳng có bao nhiêu."

"Đúng rồi, anh đi với ai vậy? Nhóc ranh nhà anh hả?" Cố Duyên nói xong, mới giật mình nhận ra mình đã nói cái không nên nói. Cô nhìn về phía Ngự Tứ lần nữa, quả nhiên thấy anh ta đang nhìn mình chằm chằm.

Cố Duyên tranh thủ thời gian đổi giọng: "Không, ý tôi là cậu chủ nhỏ nhà anh."

Ngự Tứ cười, gật đầu: "Đúng là đi cùng nhóc ranh nhà tôi."

Lúc nói lời này, hai người đã đi khỏi quầy hàng, Cố Duyên đột nhiên nghĩ, Ngự Tứ đi với Thuyên Thuyên, vậy Ngọc Ngân thì sao? Có khi nào cũng đi cùng không?

Cô vội vã dừng bước, cô cũng không muốn chạm mặt với Ngọc Ngân.

"Sao vậy?" Ngự Tứ quay đầu, thấy sắc mặt của cô không tốt lắm, hỏi cô.

Cố Duyên thở sâu, lắc đầu: "Không... Không có gì, sếp Ngự anh đi trước đi, tôi để quên bánh kem phô mai rồi."

"Cô quên? Trong thẻ của cô cũng không có tiền."

Á… Cố Duyên thực sự muốn tìm góc tường đâm đầu chết cho rồi, sếp Ngự... anh đâu cần quan tâm đến chuyện này đâu!

"Mẹ…" Khi cô còn đang lúng túng khó xử, Tiểu Hạnh Hạnh đột nhiên chạy tới, kéo góc áo của cô lo lắng nói: "Mẹ ơi, mẹ mau lên, dì Lý Lý đang đánh nhau với người ta."

"Cái gì? Đánh nhau với ai?"

"Cô nào đó lạ lắm, cô Lý Lý chảy máu rồi!"

Vừa nghe nói Lý Lý đánh nhau đến mức chảy máu, Cố Duyên rốt cuộc cũng không lo được nhiều như vậy nữa, vội vã đi theo Hạnh Hạnh. Sau đó, quả nhiên thấy Lý Lý đang chống nạnh cãi nhau túi bụi với người ta, mũi còn đang nhỏ máu, trông chật vật vô cùng!

Mắt thấy Lý Lý lại muốn đánh nhau, Cố Duyên vội vàng xông lên, kéo cánh tay của cô ấy lại, gấp gáp nói: "Lý Lý, mau dừng tay, sao cậu lại đánh nhau với người ta chứ?"

"Người đàn bà này đáng đánh!" Tô Lý Lý ra sức hất tay Cố Duyên ra, lại nhào tới muốn đánh, mắt thấy sắp đánh vào mặt Ngọc Ngân rồi thì Ngự Tứ lại đột nhiên xuất hiện, đưa tay nắm chặt cổ tay của cô, khống chế cô dễ như trở bàn tay.

"Buông ra! Buông ra cho bà!" Tô Lý Lý tức hổn hển giằng co.

"Đủ rồi!" Ngự Tứ ra sức đẩy, Lý Lý lùi về sau mấy bước, xém chút đã té lăn trên đất, may mà có Cố Duyên kịp thời đỡ lấy cô.

Lý Lý từ trước đến nay không phải là người dễ chịu thua, càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, không quan tâm hình tượng chút nào, lại nhào tới muốn đánh. Nhưng mà... khi cô thấy rõ người vừa nãy xém chút đã đẩy mình ra là Ngự Tứ thì tất cả động tác đều dừng lại, kinh ngạc nhìn anh ta chằm chằm.

Ngự Tứ, cô biết người này, người đàn ông ngầu như vậy, dù đã năm năm trôi qua cô vẫn nhớ kỹ.

Thật lâu sau, cô mới thoáng lấy lại tinh thần, kéo góc áo của Cố Duyên, thấp giọng hỏi: "Duyên Duyên, chuyện gì vậy? Tại sao anh ta lại ở đây?"

Không nhận được câu trả lời của Cố Duyên, cô nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện Cố Duyên cũng bị kinh ngạc bởi cảnh tượng trước mắt, Ngọc Ngân cũng thế.

Người kinh ngạc nhất chính là Ngọc Ngân, từ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Duyên, cô đã hoảng hốt quên cả nguy hiểm, quên trước mắt còn có một bà điên là Tô Lý Lý.

Kiểu gì cô cũng không ngờ là có thể gặp lại Cố Duyên ở thành phố Hàn: "Cố Duyên... Cô xuất ngoại rồi cơ mà? Trước kia cô biến mất rồi mà?"

Ngọc Ngân thậm chí đã thả lỏng cảnh giác, cho rằng Cố Duyên sẽ không còn xuất hiện nữa, bây giờ thấy cô vẫn mạnh khỏe như lúc ban đầu, thậm chí dáng người và khuôn mặt cũng không có chút thay đổi nào, trong nháy mắt, lòng cô ta lạnh đến mức đóng băng.

So với Ngọc Ngân quá sợ hãi thì Cố Duyên tốt hơn nhiều, lần đầu tiên nhìn thấy Ngự Tứ, trong lòng cô đã bắt đầu có cảm giác bất an, luôn cảm thấy sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày phải gặp mặt Ngọc Ngân. Cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy!

Cố Duyên gục đầu xuống, trốn tránh ánh mắt lạnh lẽo của Ngọc Ngân, sau đó kéo Tiểu Hạnh Hạnh nhanh chóng bước xuyên qua đám người, đi về phía cửa chính Khu vui chơi thiếu nhi.

"Mẹ, mẹ muốn kéo con đi đâu vậy? Con còn chưa ăn kem mà!" Tiểu Hạnh Hạnh bị Cố Duyên lôi đi, vô cùng gấp gáp.

Mà một tiếng "mẹ" này của bé lại như một con dao hung hăng cắm vào trái tim Ngọc Ngân...

Mẹ… Một đứa bé bốn, năm tuổi gọi Cố Duyên là mẹ, sao cô ta có thể không sợ hãi, không nóng nảy được chứ?

Bởi vì quá sợ, quá gấp, cô ta thậm chí không lo được chuyện Ngự Tứ đang ở đây, nhanh chóng đuổi theo, kéo cổ tay Cố Duyên, ép buộc ngăn cô lại, không cho cô đi.

Cố Duyên bị cô ta nắm chặt, bất đắc dĩ đành phải dừng bước, cô quay mặt sang chỗ khác, hờ hững nói: "Xin cô bỏ tay ra."

Ngọc Ngân quan sát Tiểu Hạnh Hạnh đáng yêu, càng xem càng cảm thấy gương mặt xinh đẹp và hai đầu lông mày có mấy phần rất giống Ngự Tứ, cô dùng ngón tay chỉ Tiểu Hạnh Hạnh, run giọng hỏi: "Con bé là con gái của cô hả?"

Một tiếng "mẹ" ban nãy của Tiểu Hạnh Hạnh lớn tiếng như vậy, ai cũng nghe thấy được. Cố Duyên không có cách nào nói láo bé không phải là con gái mình, đành phải gật đầu: "Đúng vậy."

Ngọc Ngân lại khẽ đảo mắt, vừa thăm dò vừa lạnh lùng hỏi cô: "Mấy tuổi?"

"Ba tuổi."

"Mẹ, con..." Tiểu Hạnh Hạnh vốn muốn sửa lời Cố Duyên nói mình bốn tuổi, Cố Duyên đúng lúc ngắt lời bé: "Hạnh Hạnh, con mau đi xem thử cô Lý Lý bị thương thế nào rồi, nhanh đi."

Hạnh Hạnh bị đuổi đi, Ngọc Ngân nhìn Hạnh Hạnh, thấy thế nào cũng không giống một đứa bé ba tuổi, cảm giác không tốt lóe lên trong đầu.

"Cha của nó là ai?"

"Đồ chết tiệt! Bà tám thúi hoắc! Cô muốn biết cha của Hạnh Hạnh là ai đúng không? Để tôi nói cho cô biết! Tuyệt đối khiến cô sợ tè ra quần luôn!" Lý Lý vừa dùng tay chỉnh lại đầu tóc bị Ngọc Ngân vò, vừa đi tới, giữ chặt tay Hạnh Hạnh, vừa muốn mở miệng, Cố Duyên đã vội vàng bắt lấy cô, đâm ngón tay vào lòng bàn tay cô để cảnh cáo.

Lý Lý bị cô nắm đau đớn vô cùng, Cố Duyên trừng cô một chút: "Chỉ là một thằng đàn ông xấu xa có gia sản hơn trăm triệu, không biết quan tâm, không biết dịu dàng mà thôi, có gì đáng để khoe khoang đâu chứ?"

Lý Lý nghiến răng nghiến lợi, không cam lòng muốn mở miệng: "Dù sao cũng tốt hơn bà tám cướp chồng của người khác kia!"

"Cô nói cái gì? Ai cướp chồng ai?" Ngọc Ngân tức hổn hển kêu lên.

"Ai cướp thì người đó tự biết!"

"Ngự Tứ, chúng ta đi." Ngọc Ngân không muốn tiếp tục cãi nhau với bọn họ, tránh cho Ngự Tứ nghe được những thứ không nên nghe, vội vã kéo Ngự Tứ và Thuyên Thuyên đi về phía cửa ra.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn em quen nhau sao?" Ngự Tứ liên tục quay đầu.

Ngọc Ngân tức giận nói: "Không biết, sao em lại quen biết loại phụ nữ không có giáo dục như vậy chứ!"

"Ngự Tứ!" Tô Lý Lý không thể nhịn được nữa, rống một tiếng với bóng lưng của Ngự Tứ.

Ngự Tứ quay đầu, Tô Lý Lý xông lên, chỉ vào anh chửi mắng một trận: "Anh là đồ bội bạc! Anh yêu người khác thì thôi đi, thế mà còn cưới người phụ nữ có mẹ sinh không có mẹ dạy như vậy, sớm muộn có một ngày anh sẽ phải chịu báo ứng!"

Trong đầu Ngự Tứ hoàn toàn mơ hồ, những năm gần đây, đây là lần đầu tiên anh bị người ta chỉ vào mặt mắng đồ bội bạc, khiến anh cảm thấy rất tò mò rốt cuộc là anh đã phụ lòng ai.

"Có ý gì, phiền cô nói rõ ràng hơn một chút?" Ngự Tứ liếc nhìn cô, lông mày không vui nhăn lại: "Còn nữa, xin tôn trọng vợ tôi một chút, cô cũng có phần trong chuyện đánh nhau, nếu như cô ấy có mẹ sinh không có mẹ dạy, vậy còn cô thì sao?"

"Anh… đồ tồi, anh được lắm, tôi..." Lý Lý gấp đến mức giơ chân, cô đang nghĩ cách phản bác anh ta thì Ngọc Ngân đột nhiên đập đầu xuống đất, đầu vừa lúc nện trúng cây cột xi măng, máu chảy ồ ạt...

"Mẹ…" Thuyên Thuyên bị dọa, sợ đến mức ngồi xổm kế bên cô ta, òa khóc.

"Ngọc Ngân..." Ngự Tứ cũng gấp, đỡ Ngọc Ngân từ dưới đất dậy, một tay ôm cô một tay ấn vào vết thương trên đầu cô, vội vã hỏi: "Em sao rồi?"

"Em choáng... váng..." Ngọc Ngân yếu ớt mở miệng.

Cố Duyên thấy máu trên trán Ngọc Ngân chảy nhanh như vậy, vội vàng tháo khăn lụa trên cổ ra, dùng khăn lụa ấn trên vết thương của cô, gấp gáp nói: "Mau đến bệnh viện!"

Ngự Tứ ôm cô, khẩn cấp phóng về phía cửa chính, chạy được mấy bước, anh quay đầu nói với Cố Duyên: "Làm phiền cô giúp tôi chăm sóc Thuyên Thuyên một chút."

Cố Duyên gật gật đầu: "Tôi sẽ trông chừng thay anh."

Ngự Tứ nhanh chóng rời đi, Cố Duyên bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.

Thuyên Thuyên khóc lớn hu hu nói muốn tìm cha mẹ, Cố Duyên luống cuống chân tay, dỗ kiểu gì cũng không được.

Tô Lý Lý thì đứng yên tại chỗ nhảy lên mắng: "Con nhỏ đó giả vờ đó, Duyên Duyên, hồi nãy cậu không thấy hả? Tự cô ta đâm đầu vào cây cột!"

Cố Duyên quay đầu nhìn chằm chằm cô: "Mặc kệ cô ta có giả vờ hay không, máu cũng là thật, Lý Lý, cậu vẫn nên giúp tớ dỗ đứa bé này đi."

Lý Lý rất giỏi dỗ con nít, mỗi lần Hạnh Hạnh khóc la đều do cô dỗ nín. Nhìn Thuyên Thuyên đang khóc la không ngừng, cô thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Lý Lý cất bước đi đến trước mặt Thuyên Thuyên, liếc nhìn thằng bé, tức giận nói: "Thằng nhóc này vừa không lễ phép vừa ngạo mạn vô cùng, bỏ nó đi!"

Thuyên Thuyên vừa nghe muốn bỏ nó, khóc càng lớn hơn.

Cố Duyên chán nản trừng mắt nhìn Lý Lý, cô đâu có mời cô ấy đến gây phiền phức chứ.

Cô bất đắc dĩ thở dài, sờ đầu Thuyên Thuyên dụ dỗ: "Thuyên Thuyên ngoan, mẹ con bị ngã phải đến bệnh viện chích ngừa, chích xong sẽ tới đón Thuyên Thuyên có được hay không?"

"Không được, bây giờ con muốn cha mẹ." Thuyên Thuyên tỏ vẻ không có thương lượng gì hết.

Cố Duyên tiếp tục tốt tính dỗ dành: "Nhưng bây giờ cha mẹ cưng đang bận, chúng ta đi ăn kem nha? Đi ngồi ngựa gỗ? Đi..."

"Đi cái gì mà đi, không đi đâu hết!" Lý Lý trừng mắt nhìn Thuyên Thuyên, mặt lạnh đe dọa: "Thằng nhóc rác rưởi, còn khóc nữa tao ném ra ngoài cho chó ăn!"

Thuyên Thuyên lập tức im re, hoảng sợ trừng mắt nhìn Lý Lý.

Rốt cục cũng chịu nín, Cố Duyên nhẹ nhàng thở ra, nhưng thấy thằng bé tỏ ra hoảng sợ như vậy, trong lòng lại không đành lòng. Mặc dù cô hận Ngọc Ngân, nhưng thằng bé là vô tội, lại là con trai của Ngự Tứ, cô thực sự không đành lòng nhìn thấy nó như vậy.

"Đi thôi, chúng ta về nhà trước đi." Cố Duyên kéo tay thằng bé, đưa tay khác cho Hạnh Hạnh, cười cười nói với bé: "Đây là chị Hạnh Hạnh, con nhỏ hơn nên phải gọi là chị nha. Hạnh Hạnh, đây là Thuyên Thuyên, không thể cãi nhau với em, biết chưa?"

Trong ý thức của cô, Hạnh Hạnh chắc chắn lớn hơn Thuyên Thuyên một chút, bởi vì khi cô bỏ đi, Hạnh Hạnh đã nảy mầm trong bụng cô.

"Dạ". Hạnh Hạnh khéo léo đồng ý.

Thuyên Thuyên lại nghiêng đầu đi, tỏ vẻ xem thường.

Trên đường trở về, Lý Lý vẫn muốn hỏi Cố Duyên chuyện liên quan đến Ngự Tứ và Ngọc Ngân, nhưng Cố Duyên không muốn nói đến chuyện này trước mặt bọn nhỏ, vẫn luôn không trả lời cô. Lý Lý đành phải chờ đến khi về đến nhà, đuổi hai đứa nhóc vào sân chơi, sau đó lại kéo Cố Duyên vào phòng bắt đầu hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là sao?"

Trước kia cô cũng đã hỏi Cố Duyên lý do thực sự của việc ly hôn rất nhiều lần, nhưng Cố Duyên chỉ hời hợt nói cho cô, Ngự Tứ kết hôn với người khác, cô chủ động bỏ đi.

Cô hít vào một hơi, lạnh nhạt nói: "Duyên Duyên, nể mặt tớ chứa chấp cậu nhiều ngày như vậy, cậu nói cho tớ biết, có phải người đàn bà vừa nãy đã cướp Ngự Tứ đi không?"

Cố Duyên buông thõng lông mày, cũng không nói chuyện, bởi vì cô thực sự không biết phải giải thích những chuyện này với Lý Lý như thế nào. Chuyện này dính dáng đến thân phận của Ngự Tứ, mà vấn đề này lại không nên để Lý Lý biết.

"Sao vậy? Cậu vẫn không chịu nói hả?" Lý Lý tỏ ra giận dữ, buồn bực: "Nếu cô ta thực sự cướp chồng cậu, lần sau gặp lại, tớ chắc chắn sẽ thay cậu đánh cô ta!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chỉ là muốn nhắc nhở cậu

Tô Lý Lý, Tô Lý Lý luôn luôn hấp tấp, cô không phải không làm được!

Cố Duyên đắng chát cười một tiếng: "Lý Lý, cậu như vậy, làm sao tớ dám nói với cậu chứ!"

"Sao? Cậu còn muốn bảo vệ con đàn bà đó hả?"

"Không phải bảo vệ, chỉ là không muốn dùng phương pháp cực đoan để gây tổn thương thôi."

"Được, vậy tớ rút lại lời vừa nói, được chưa?" Lý Lý nói xong, thấy Cố Duyên vẫn im lặng, tiếp tục nói: "Người đàn bà kia cũng không phải là kẻ tốt lành gì, vì kéo Ngự Tứ đi, cô ta cũng dám ra tay quá nặng với mình, xem ra không có chuyện gì là cô ta không làm được."

"Đúng vậy, có chuyện gì mà cô ta không làm được chứ?"

Nghĩ đến cú đập đầu vô cùng mạnh kia của Ngọc Ngân, cảnh tượng máu chảy ồ ạt đó, toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh. Vì có được Ngự Tứ, vì giữ lại Ngự Tứ, cô ta thực sự chết cũng không sợ!

Cho nên, cô vô cùng chắc chắn nếu Ngọc Ngân không chiếm được Ngự Tứ, cô ta thà hủy luôn anh ấy!

Cô trợn mắt há mồm, nói: "Lý Lý, tớ không yêu Ngự Tứ, nên xin cậu đừng thay tớ cảm thấy không đáng nữa, cũng không cần lại đi tìm phiền phức vì tớ, cứ để chúng tớ giữ vững cuộc sống hạnh phúc hiện tại đi."

Lý Lý á khẩu không trả lời được, muốn phản bác cũng không biết phải phản bác thế nào.

Cô hạ giọng: "Nếu như không yêu anh ta, tại sao cậu lại phải trốn sang Anh?"

"Thật ra tớ muốn nói mấy câu thoại tình yêu cũ rích kia kìa, tình cảm là không thể nhường nhịn, nếu quả thật có yêu, vậy phải cố gắng giành lấy."

"Tớ biết, nhưng bây giờ tớ không muốn giành giựt gì nữa, huống hồ Ngự Tứ cũng đã quên tớ, nếu bây giờ anh ấy đang sống rất hạnh phúc, vậy thì cứ để thế thôi."

"Có một chuyện tớ cảm thấy rất kì lạ, người đàn bà vừa rồi trông rất giống cậu, cô ta là gì của cậu vậy?"

"Cô ấy..." Cố Duyên nghĩ nghĩ, cười cười: "Chỉ là một người xa lạ, còn chuyện trông giống nhau, chỉ là trùng hợp mà thôi."

Cũng bởi vì trông giống nhau, nên cuộc sống của cô đã bị thay đổi hoàn toàn, Cố Duyên cười khổ. Có đôi khi ngẫm lại, cô thực sự rất ghét khuôn mặt này của mình, tại sao hết lần này tới lần khác lại trông giống Ngọc Ngân chứ? Tại sao lại là cô?

Trải qua một buổi chiều làm quen, Thuyên Thuyên đã chơi cùng Hạnh Hạnh rất tốt, chỉ là ngẫu nhiên vẫn sẽ lộ ra tính tình cậu chủ của nhóc.

Lúc ăn cơm tối, Cố Duyên vì muốn đãi thằng bé nên đã làm thêm hai món ăn, nhưng cậu chủ nhỏ vừa lên bàn, vẫn cau mày phun ra một câu: "Đống đồ ăn này xấu ghê, ăn không ngon gì hết, con muốn ăn tôm hùm giòn do chú Lưu đầu bếp làm."

"Ai da, nhóc con, tôm hùm giòn có gì ngon đâu, tôm nhỏ ăn ngon hơn nè." Thím Tô kẹp cho nhóc một con tôm, cười tủm tỉm nói.

Ai ngờ Thuyên Thuyên không thèm nhận, đổ tôm từ trong chén ra ngoài: "Không muốn! Con chỉ muốn ăn tôm hùm giòn!"

Cố Duyên cũng gia nhập đội ngũ thuyết phục: "Nhưng bây giờ trời đã tối, không thể mua tôm hùm được, ngày mai cô mua cho con ăn được không?"

"Không được!"

"Bốp" một tiếng, Lý Lý một tay cầm đũa vỗ lên bàn, nhìn thằng bé chằm chằm: "Muốn ăn tôm hùm thì về nhà nhóc mà ăn, kêu thằng cha tỷ phú mua cho mà ăn, ở đây không có tôm hùm!"

Thuyên Thuyên vẫn rất sợ Lý Lý, Lý Lý vừa nổi nóng, nhóc lập tức ngoan ngoãn.

Lý Lý lấy một cái tô lớn từ trong phòng bếp ra, múc cơm vào trong tô, thêm đồ ăn, sau đó đặt xuống trước mặt nhóc con giống như đang cho heo ăn, ra lệnh: "Ăn hết cho cô, ăn không hết thì không được đi khỏi bàn!"

Thuyên Thuyên nhìn đồ ăn trong tô, nhìn khuôn mặt âm u của Lý Lý, bập bẹ nói: "Con muốn cô Tô đút con ăn."

"Đút cái gì mà đút? Nhóc không có tay hả?"

“Nhưng ở nhà, cha với mẹ sẽ đút cho con ăn!”

“Anh bạn, chỗ này là nhà con hả?”

Tô Lý Lý luôn có biện pháp xử lý nhóc con này, Cố Duyên không chịu được, kéo tay áo cô nhắc nhở: “Lý Lý, đừng cay nghiệt với một đứa bé như vậy, nó vẫn còn nhỏ mà.”

“Mẹ, cậu ăn đi, không dạy dỗ thằng nhóc thối này, nó còn tưởng mình là cậu ông trời, không thấy chị Hạnh Hạnh cũng tự mình ăn cơm hả? Còn không ăn nhanh lên!”

Tô Lý Lý lại trách cứ lần nữa, Thuyên Thuyên rốt cuộc không chịu nổi áp lực, cầm lấy muỗng bắt đầu ăn. Mặc dù ăn không quen lắm, cơm rớt ra ngoài lung tung, nhưng cuối cùng cũng chịu tự mình ăn.

Thấy bộ dạng đáng thương của nhóc, Cố Duyên nhịn không được bật cười.

Cô nhớ tới lần đầu tiên Hạnh Hạnh tự ăn cơm cũng tỏ vẻ đáng thương như vậy, bây giờ cũng đã giống như người lớn có thể tự mình cầm muỗng ăn cơm rồi.

Sau buổi cơm tối, khi Cố Duyên đang rửa chén thì điện thoại di động vang lên, cô lau khô tay cầm điện thoại lên nhìn, ra là Phó Huệ gọi đến.

Đêm hôm khuya khoắt, anh ta gọi điện thoại làm gì? Cố Duyên hiếu kì, chần chờ một chút mới kết nối điện thoại: “Sếp Phó, có chuyện gì sao?”

“Mới nảy sếp Ngự hỏi tôi số điện thoại của cô, tôi chưa cho anh ta biết, nhưng tôi không biết làm thế có đúng hay không.” Phó Huệ nói.

Ngự Tứ muốn số điện thoại của cô, Cố Duyên đương nhiên biết tại sao, cũng không cảm thấy tò mò chút nào. Cô nói: “Anh ta tìm tôi có việc, lát tôi sẽ gọi điện cho anh ta.”

“Anh ta tìm cô làm gì?” Phó Huệ tỏ vẻ rất tò mò.

Cố Duyên chần chờ một lát, không biết có nên nói thật với hắn hay không, cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt, mới thuận miệng nói: “Một chút chuyện nhỏ thôi, sếp Phó còn có chuyện gì nữa không?”

“Không có, chỉ là muốn nhắc nhở cô, cẩn thận một chút.”

“Tôi biết, cảm ơn.” Cố Duyên cảm thấy buồn cười, sếp Phó nghĩ sai quá rồi, chẳng lẽ trong lòng anh ta, cô là phụ nữ không có tự trọng, thích kẻ có tiền như vậy sao?

Cúp điện thoại, cô nghĩ Ngự Tứ không tìm thấy Thuyên Thuyên đương nhiên sẽ sốt ruột, nên gọi điện thoại cho anh ta. Người bình thường sẽ không biết số điện thoại của Ngự Tứ, cho nên cô chỉ gọi điện thoại cho thư ký quản lý công việc.

Không ngờ thư ký vừa nghe nói cô là Cố Duyên, lập tức mở miệng nói: “Cô Cố, tốt quá có thể nhận được điện thoại của cô rồi, sếp Ngự vừa dặn tôi nếu nhận được điện thoại của cô thì phải chuyển cho anh ấy ngay, cô chờ một lát, tôi lập tức chuyển cho cô.”

“Cảm ơn.” Cố Duyên cười cười, Ngự Tứ quả nhiên đang sốt ruột.

Chỉ chốc lát sau, đầu bên kia điện thoại đã truyền đến giọng nói không che giấu được lo lắng của Ngự Tứ: “Cô Cố, rốt cuộc cô cũng gọi tới.”

“Thật có lỗi, tôi chuẩn bị cơm nước xong xuôi rồi mới gọi điện thoại cho anh.”

Ngự Tứ không kịp chờ đợi hỏi: “Thuyên Thuyên sao rồi? Có ăn cơm không? Có uống nước không? Có khóc không?”

Quan tâm liên tiếp thể hiện rõ ràng sự quan tâm và bảo vệ mà anh ta dành cho Thuyên Thuyên, trẻ con có cha thật hạnh phúc, Cố Duyên đắng chát nghĩ.

Cô nhẹ hắng giọng, nói: “Sếp Ngự yên tâm, Thuyên Thuyên rất khỏe, có ăn cơm, có uống nước, cũng không khóc.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngự Tứ nhẹ nhàng thở ra.

Cố Duyên nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lo lắng hỏi một câu: “Cô Ngự vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn, không tổn thương đến xương, mới từ bệnh viện trở về nhà, cảm ơn cô đã quan tâm.”

“Ừ, không có việc gì thì tốt rồi.” Cố Duyên rầu rĩ trong lòng, không thể nói rõ là nên may mắn hay thất vọng vì Ngọc Ngân không sao. Vì có được Ngự Tứ, Ngọc Ngân không tiếc tự mình hại mình, nói đến cũng là kẻ đáng thương. Nhưng người đáng thương đương nhiên có chỗ đáng giận, so với đồng tình, cô hận cô ta nhiều hơn.

“Phiền cô cho tôi biết địa chỉ nhà cô, tôi đến đón Thuyên Thuyên trở về.” Ngự Tứ nói.

Ngự Tứ muốn đến đây? Đầu óc Cố Duyên trống rỗng năm giây mới vội vàng mở miệng nói: "Sếp Ngự không cần phải chạy xa như vậy đâu, tôi chở Thuyên Thuyên đến cho."

Vẫn là đừng nên để anh ta đến đây, đừng để anh ta biết cô ở chỗ này, thực sự không nên tiếp tục gặp mặt anh ta nữa.

Ngự Tứ lại không chút nghĩ ngợi nói: "Tôi không ngại xa."

"Vậy đi, bây giờ chúng tôi đang đi dạo phố bên ngoài, tôi mang Thuyên Thuyên đến cổng chính quảng trường văn hóa, anh đến đó đón người là được rồi." Trong tình huống gấp gáp, Cố Duyên vịn một lý do rất hoang đường.

"Vậy làm phiền cô Cố."

"Không có gì, lát gặp."

Cúp điện thoại xong, Cố Duyên rửa tay sạch sẽ đi ra phòng bếp, cô vốn định bắt Tô Lý Lý đi trả người, nhưng nghĩ lại nếu Tô Lý Lý thấy Ngự Tứ, chắc sẽ lại nói ra cái gì không nên nói, hoặc là chửi mắng anh một trận, vì tránh cho càng nhiều phiền phức, cô phải tự đi thôi.

Cô lấy chiếc Cayenne của Tô Lý Lý, gài dây an toàn cho Thuyên Thuyên, chở nhóc con đến quảng trường văn hóa.

Khi Cố Duyên mang Thuyên Thuyên đến cửa chính của quảng trường văn hóa, Ngự Tứ đã đợi ở nơi đó, Thuyên Thuyên vừa nhìn thấy xe Ngự Tứ đã vui sướng đến mức hô to gọi nhỏ.

Ngự Tứ mỉm cười đi tới, Thuyên Thuyên chỉ vào dây an toàn trên người, cả giận nói: "Cha nhìn nè, hồ ly tinh này siết con chặt như vậy nè, cha mau tháo ra giúp con!"

Cố Duyên nhăn mày, tức giận trừng mắt nhìn Thuyên Thuyên. Thằng nhóc hư hỏng này, tức giận thì mắng cô là hồ ly tinh, thực sự là thiếu giáo dục, thực sự nên để ở nhà cho Lý Lý dạy dỗ mấy ngày.

Ngự Tứ dùng bàn tay đập một cái: "Không thể hỗn láo như vậy, phải gọi là cô, cảm ơn cô đã chở con về."

Thuyên Thuyên làm mặt quỷ với Cố Duyên, vèo một cái nhảy vào trong ngực Ngự Tứ, nhưng vẫn không chịu gọi.

"Thật có lỗi, trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ gì." Ngự Tứ áy náy nói với Cố Duyên.

Dù trong lòng Cố Duyên cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì một đứa bé được, đành phải không cam lòng cười cười: "Không sao, tôi về trước đây."

Cố Duyên vừa muốn nổ máy xe, Ngự Tứ đột nhiên nói: "Cô Cố, tôi muốn hỏi cô chút chuyện."

Hỏi cô chút chuyện? Cố Duyên theo bản năng cứng đờ, cô có cảm giác chuyện mà Ngự Tứ muốn hỏi có liên quan đến chuyện xảy ra tại Khu vui chơi thiếu nhi sáng nay. Cô cân nhắc thiệt hơn thật lâu mới bất đắc dĩ gật đầu.

"Cô quen biết Ngọc Ngân sao?" Ngự Tứ hỏi rất trực tiếp.

Vấn đề trực tiếp như vậy lại khiến Cố Duyên trong khoảng thời gian ngắn không biết phải trả lời như thế nào mới đúng. Trong lúc rối ren, cô lắc đầu: "Làm sao mà tôi biết cô ấy được?"

"Nhưng hôm nay bạn của cô nói chuyện rất kì lạ."

"Cô ấy..." Cố Duyên lại khẽ chần chờ, đầu óc lập tức chuyển động thật nhanh: "Cô ấy... chính là kiểu người như vậy đó, sếp Ngự đừng thấy lạ, vì bạn tôi từng đọc những tin tức râu ria về anh trên tạp chí nên mới lỡ lời mắng anh là đồ bội bạc, hi vọng anh không trách cô ấy."

"Thật là vậy sao?" Ngự Tứ đương nhiên có nghi ngờ.

"Ừ." Ngự Tứ nghĩ, còn nói: "Về phần cô ấy và vợ anh… Đó là bởi vì Thuyên Thuyên và Hạnh Hạnh tranh chỗ ngồi gây nên tranh chấp, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay đều chỉ là hiểu nhầm, nếu cô Ngự đã không sao, hy vọng sếp Ngự không truy cứu mọi chuyện nữa."

"Nếu đã vậy thì gặp lại sau."

"Sếp Ngự, vợ anh sao rồi?"

Cố Duyên cũng không phải là quan tâm thương tích của Ngọc Ngân, cô chỉ không rõ, nếu Ngự Tứ có nghi ngờ, tại sao lại không hỏi vợ mình, mà lại chạy tới hỏi cô.

Ngự Tứ nói: "Vẫn khỏe, nhưng không chịu nói chuyện."

Khó trách, Cố Duyên cười cợt trong lòng, không nói lời nào là có thể trốn tránh nghi ngờ của Ngự Tứ. Hà Ngọc Ngân, cô quả nhiên mãi mãi cao tay như vậy!

Ngự Tứ mang Thuyên Thuyên về nhà, lúc vào nhà thì thấy người làm đang đi xuống tầng, nhìn lướt qua đồ ăn trong tay người làm, anh khẽ nhăn mày: "Sao vậy? Lại không chịu ăn hả?"

"Bà chủ nói cô ấy bị choáng đầu, không chịu ăn." Người làm bất đắc dĩ nói.

"Hâm đồ ăn lại rồi bưng lên." Ngự Tứ nói xong câu này, nắm tay Thuyên Thuyên chạy lên tầng.

Trong phòng ngủ, Ngọc Ngân đang tựa trên đầu giường nhắm mắt, trên đầu quấn một vòng băng gạc thật dày, bộ dạng tiều tụy khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Ngự Tứ không khỏi bước nhẹ chân hơn, Thuyên Thuyên lại xông lên vừa kéo cánh tay của cô ta vừa làm nũng nói: "Mẹ! Sao mẹ lại bỏ con lại giữa đường! Mẹ xấu lắm!"

Ngọc Ngân bị nhóc kéo lấy lắc trái lắc phải, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt, tỏ vẻ đau đớn không chịu nổi.

"Thuyên Thuyên, mau buông tay!" Ngự Tứ bước nhanh lên, kéo Thuyên Thuyên xuống: "Con không thấy hả? Mẹ bị thương, không được làm phiền mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Ai nói không thể_

"Nhưng con muốn mẹ, muốn chơi với mẹ!" Thuyên Thuyên chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Không thể, mau trở lại trong phòng mình đi." Ngự Tứ ngoài miệng ra lệnh như vậy, Thuyên Thuyên cũng đã leo lên giường, uốn éo bên cạnh Ngọc Ngân, hoàn toàn xem lời Ngự Tứ nói không ra gì. Mà Ngự Tứ hiển nhiên cũng đã quen bị thằng con cục cưng này lơ, không thể làm gì được.

Thuyên Thuyên thậm chí còn làm mặt quỷ với anh.

"Đừng đuổi con đi, để nó ở lại đây với em đi." Ngọc Ngân đưa tay ôm Thuyên Thuyên vào khuỷu tay, mở miệng nói.

"Ngọc Ngân, em sao rồi? Có thấy đỡ hơn chưa?" Ngự Tứ bắt lấy tay cô, phát hiện bàn tay của cô lạnh như băng, ủ nó vào trong lòng bàn tay của mình.

"Vẫn ổn, chỉ có chút choáng váng thôi."

"Nếu khó chịu thì ở lại bệnh viện đi."

Bác sĩ vốn không đề nghị xuất viện, thế nhưng Ngọc Ngân khăng khăng muốn xuất viện, Ngự Tứ không thể làm gì khác, đành phải mang cô ta về nhà. Bây giờ thấy cô yếu ớt như vậy, anh bắt đầu hối hận mang cô ta xuất viện.

"Không muốn, em không thích chỗ đó." Ngọc Ngân lập tức từ chối.

Ngự Tứ bất đắc dĩ, đành phải theo cô ta.

Lúc này, cô người làm đúng lúc bưng đồ ăn nóng đến, Ngự Tứ nhận lấy, nói với Ngọc Ngân: "Có thể không đi bệnh viện, nhưng cơm thì nhất định phải ăn, ngoan, mau ăn cơm đi."

Ngọc Ngân nhìn thoáng qua đồ ăn trong chén, nũng nịu với Ngự Tứ: "Em muốn anh đút em ăn."

"Chỉ cần em chịu ăn, đút cho em ăn chẳng phải là vấn đề gì lớn." Ngự Tứ cười cười bưng chén lên, rất tự nhiên dùng thìa đút, mà Ngọc Ngân cũng rất tự nhiên há miệng ăn đồ ăn anh đưa đến.

Ăn đồ ăn Ngự Tứ đút cho, nhìn vẻ chiều chuộng của Ngự Tứ, ôm Thuyên Thuyên trong ngực, tất cả mọi thứ đều hạnh phúc như vậy. Nhất định không thể để hạnh phúc này chạy mất, nhất định không thể, cô ta âm thầm nhắc nhở mình từ tận đáy lòng.

Sự trở về của Cố Duyên không thể nghi ngờ là đả kích và uy hiếp rất lớn đối với cô ta, bởi vì cô ta không chắc liệu một ngày nào đó, Cố Duyên có giống mình năm đó đã uy hiếp cô ấy - uy hiếp mình lại hay không.

Nếu như Cố Duyên thực sự làm như vậy, cô ta không thể làm gì được.

"Mẹ, mẹ là người lớn, người lớn sao lại bắt người khác đút ăn chứ?" Thuyên Thuyên nghiêng đầu nói với cô.

Ngọc Ngân sờ sờ đầu nhỏ của thằng bé, mỉm cười: "Ai nói không thể?"

"Cô hồ ly tinh nói đó." Thuyên Thuyên nói rất chững chạc đàng hoàng: "Cô hồ ly tinh nói chỉ có em bé hoặc người không có tay mới muốn người khác đút ăn thôi, còn có cái cô hung dữ kia bắt con tự ăn cơm, con không ăn thì ném con cho chó ăn, thật là đáng ghét!"

"Ai? Ai ép con ăn cơm?" Ngọc Ngân lập tức nhăn mặt, vừa nghe có người ăn hiếp bé cưng của cô ta, cô ta lập tức đau lòng.

Thuyên Thuyên là vật củng cố tình cảm giữa cô ta và Ngự Tứ, về tình về lý cô đều phải cẩn thận cưng chiều.

"Chính là cái cô hung dữ đã đánh mẹ bị thương đó!"

"Sau này nếu có gặp loại người hung dữ và hồ ly tinh như vậy thì con nhớ phải cách xa bọn họ chút có biết không?"

"Dạ." Thuyên Thuyên nhẹ gật đầu, lập tức tò mò hỏi: "Mẹ ơi, cô hung dữ thực sự sẽ ăn thịt người sao?"

"Đương nhiên, cho nên con phải cẩn thận một chút." Ngọc Ngân đe dọa.

Thấy Thuyên Thuyên sợ hãi co rúm lại, Ngọc Ngân còn muốn nói thêm nữa, lại bị Ngự Tứ cướp lời: "Người làm sao mà ăn thịt người được? Mẹ hù con thôi."

"Nhưng bà cô hung dữ đó nói nếu con dám khóc thì ăn con luôn." Thuyên Thuyên vẫn tỏ vẻ sợ hãi.

"Cô cũng chỉ dọa con mà thôi." Ngự Tứ đưa tay bóp cái mũi nhỏ của thằng bé: "Còn nữa, không được hỗn như vậy, không thể nói người ta là hồ ly tinh, cũng không thể nói người khác là bà cô hung dữ."

"A."

Ngự Tứ cho Ngọc Ngân ăn một miếng cơm, nhìn chằm chằm cô ta nói: "Ngọc Ngân, em không thể cưng chiều Thuyên Thuyên như thế được, phải dạy con học lễ phép, những từ như hồ ly tinh sao có thể nói lung tung như vậy được chứ?"

Trong giọng nói của Ngự Tứ mang theo trách cứ, Ngọc Ngân lập tức không vui, liếc nhìn anh: "Thì sao? Thuyên Thuyên nói bọn họ có một chút thôi mà anh cũng đau lòng? Không vui hả?"

"Anh không nhằm vào ai hết, Thuyên Thuyên còn nhỏ, không thể dạy con những thứ không tốt như vậy. Huống hồ dù người ta có tranh chấp với em, nhưng vẫn bỏ đi thù hận giúp chúng ta chăm sóc Thuyên Thuyên, em không cảm ơn người ta cũng không sao, nhưng không thể dạy Thuyên Thuyên không biết biết ơn, còn nói xấu người ta như thế."

"Bọn họ chăm sóc Thuyên Thuyên? Anh không nghe Thuyên Thuyên nói hả? Bọn họ không chỉ mắng nó, còn bắt nó tự ăn cơm, Thuyên Thuyên có bao giờ tự mình ăn cơm không? Đứa bé nhỏ như vậy, một mình sao mà ăn được?" Ngọc Ngân quay mặt chỗ khác: "Còn nói không yêu thương cô ta, em rõ ràng thấy anh bị cô ta quyến rũ."

"Cố tình gây sự!" Ngự Tứ đặt chén xuống, đứng lên từ mép giường: "Ngọc Ngân, em nghi ngờ ít thôi!"

"Em nghi ngờ hả?" Nước mắt của Ngọc Ngân nói đến là đến, nhìn anh chằm chằm: "Anh nói cho em biết, cô Cố của công ty Mùa Hoa trong miệng anh có phải là người trông rất giống em không? Mấy ngày nay anh đang liên hệ với cô ta đúng không?"

Đàn ông có mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ bị nước mắt của phụ nữ chinh phục, đặc biệt là nước mắt của người phụ nữ mà mình quan tâm. Nhìn nước mắt cô ta rơi lã chã, Ngự Tứ không biết nên làm gì nữa. Giọng điệu cũng mềm nhũn: "Anh và cô Cố chỉ tiếp xúc làm việc mấy lần mà thôi, anh thừa nhận lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh quả thật rất kinh ngạc vì vẻ ngoài của cô ấy, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ có cảm tình hay ý nghĩ gì với cô ấy. Ngược lại là em, Ngọc Ngân, anh đã hứa hẹn sau này sẽ yêu em, yêu Thuyên Thuyên, yêu cái nhà này. Hứa hẹn sẽ không có bất kì ý gì với những người phụ nữ khác, nhưng em vẫn từng giờ từng khắc bới lông tìm vết, điều tra anh, đồng thời còn dùng tiền mua chuộc thư ký Lâm bên người anh. Trong hôn nhân của hai người rõ ràng có chôn giấu không tin tưởng, em cảm thấy phải như vậy sao? Còn nữa, Thuyên Thuyên của chúng ta cũng đã lớn như vậy rồi."

"Người ta làm tất cả những chuyện này là vì quá yêu anh mà." Ngọc Ngân giữ chặt tay anh, sau đó ôm lấy anh: "Ngự Tứ, đừng trách em, em không thể mất anh, nếu anh yêu người phụ nữ khác, em và Thuyên Thuyên sẽ không sống được, bọn em đều rất yêu anh."

"Anh không trách em." Ngự Tứ sờ đầu cô, bất đắc dĩ hít vào một hơi: "Tin tưởng anh, anh sẽ không đi theo những người phụ nữ khác, trên thế giới này cũng không có người phụ nữ nào có sức quyến rũ lớn đến mức để anh phải bỏ vợ bỏ con, ngoan, đừng khóc."

"Thật sao?" Ngọc Ngân nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt lên, tỏ vẻ đáng thương.

"Thật."

Ngọc Ngân vùi mặt vào sâu trong lòng ngực anh một lần nữa, dịu dàng hứa: "Ngự Tứ anh yên tâm, sau này em sẽ không tìm người điều tra anh nữa."

"Không sao, anh không sợ em điều tra."

Ngọc Ngân rốt cuộc bật cười, trong mắt thậm chí còn dính đầy nước mắt.

Cô nghĩ nghĩ, nhìn chằm chằm Ngự Tứ hỏi: "Ngự Tứ, anh còn muốn ở lại thành phố Hàn bao lâu?"

"Nếu như em không thích nơi này, sáng sớm mai chúng ta sẽ trở về ngay, sau này cố hết sức không đến đây nữa, có chuyện gì thì nói cho trợ lý, được không?" Sau khi cân nhắc, Ngự Tứ mới nói ra câu này.

Công ty đã được mở rộng khắp toàn quốc, đặc biệt là thành phố Hàn chiếm số lượng chi nhánh lớn nhất, nếu sau này không đến đây nữa thì quả thật hơi khó, nhưng vì để cho Ngọc Ngân giảm bớt lòng nghi ngờ, anh vẫn đưa ra cam kết như vậy.

Vốn tưởng rằng Ngọc Ngân sẽ tràn đầy vui vẻ, không ngờ Ngọc Ngân chỉ do dự một chút, liền nói: "Không sao, công việc cần thì phải đi, sau này chúng ta có thể ở lại nơi này lâu hơn."

"Sao vậy? Không lo lắng anh bị Sa Sa hoặc là cô Cố bắt cóc sao?" Ngự Tứ trêu ghẹo nói.

"Hồi nãy nói rồi mà, giữa vợ chồng phải tin tưởng lẫn nhau."

"Vậy mới ngoan." Ngự Tứ sờ sờ đầu cô, bưng bát đũa quay người đi ra cửa phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, nụ cười trên mặt Ngọc Ngân dần dần chuyển thành lạnh lùng, muốn cô ta tin tưởng Ngự Tứ thực sự là quá khó, đặc biệt là sau khi Cố Duyên trở về. Cho nên cô ta không thể đi, cô ta muốn ở chỗ này...

Thứ hai, khi Cố Duyên đến văn phòng của Phó Huệ nộp tài liệu, tiếp xúc đến ánh mắt ân cần của Phó Huệ, cô để tài liệu lên bàn, mỉm cười: "Sếp Phó, mặt anh vậy là sao?"

"Cô nhìn ra đây là biểu cảm nghi ngờ sao?" Phó Huệ tựa lưng vào ghế ngồi, cười cười đánh giá cô.

"Vậy tiếp theo sếp Phó muốn hỏi tôi và Ngự Tứ phát triển thế nào đúng không?"

"Thực sự có ý này."

"Vậy tôi cho anh biết, giữa tôi và Ngự Tứ không có gì hết, anh có thể tin hay không?"

"Đương nhiên tin." Phó Huệ buông tay tỏ ý tin tưởng.

"Vậy là được rồi, tôi đi trước làm việc đây." Cố Duyên quay người rời khỏi văn phòng của Phó Huệ.

Tất cả mọi người trong công ty, bao gồm cả Giang Ngọc có tình cảm tốt nhất với Phó Huệ đều cảm thấy Phó Huệ là người rất khó ở chung, thế nhưng Cố Duyên không cảm thấy thế, thậm chí cô còn cảm thấy Phó Huệ không hề giống với vẻ ngoài lạnh lùng của hắn.

Chẳng lẽ là bởi vì cô thay hắn lấy được giá tốt sao? Hay là vì cô tương đối dễ ở chung, người nào cũng có thể quen thuộc được?

"Hôm nay là ngày kí hợp đồng chính thức, Ngự Tứ sẽ đích thân đến công ty để ký."

Cố Duyên không bất ngờ về việc Ngự Tứ sẽ đích thân tới, việc cô không ngờ được là bên người Ngự Tứ lại là Hà Ngọc Ngân. Ngọc Ngân... Cô ta thế mà cũng tới, xuất hiện với thân phận vợ của chủ tịch.

Ngọc Ngân mặc một bộ váy rất sang trọng, tóc quăn khoác lên vai, mái cắt ngang trán che lại hoàn hảo vết thương trên trán, ai không biết sẽ không thể nhìn ra trán cô ta đang bị thương.

Đứng bên cạnh Ngự Tứ, khẽ cười duyên lộ ra sự cao quý nhã nhặn, xinh đẹp hào phóng, để một đám nhân viên của Mùa Hoa không ngừng hâm mộ.

Chị Tăng nhìn Ngọc Ngân mãi, nghiêng người nói với Cố Duyên: "Duyên Duyên, sao chị thấy em và cô ta giống nhau quá vậy?"

Lúc này, Cố Duyên căn bản không quan tâm đến chị Tăng và những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, hai tay cô đang nắm chặt cánh tay của Lý Lý. Bởi vì cô nàng này từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Ngọc Ngân thì giống như phát điên vậy, như muốn nhào vào Ngọc Ngân cắn xé cho hả giận.

Lý Lý như thế này thực sự rất đáng sợ, Cố Duyên không thể không đề phòng chuyện cô chạy ra ngoài gây náo loạn.

Mà Ngọc Ngân hiển nhiên cũng thấy hai người bọn cô trong đám người, khóe môi nhã nhặn nhếch lên một chút, lộ ra sự mỉa mai nhạt đến mức chỉ có Cố Duyên và Lý Lý nhìn thấy.

Mà chỉ bằng một cái mỉa mai này khiến cảm xúc của Lý Lý càng tăng vọt hơn.

"Một con bánh bèo mà còn ra vẻ hả! Xem tôi có giải quyết cô được hay không!" Tô Lý Lý vừa vuốt vuốt tay áo, vừa nghiến răng nghiến lợi muốn gạt hết đám người ra nhào tới đánh nhau.

"Lý Lý!" Cố Duyên vội vàng tóm cô trở về, tức hổn hển hạ giọng: "Cậu muốn chết hả? Đánh cô ta, hợp đồng không thể kí được!"

“Ý của cậu là chờ sếp Ngự ký xong thì đánh hả? Nhưng tớ không chờ được lâu như vậy.” Tô Lý Lý nhảy nhảy nói.

“Có mười phút mà cậu cũng không chờ được sao!” Cố Duyên im lặng. Nhưng điều quan trọng nhất là... cô cũng không cổ vũ cô ấy đánh nhau sau khi Ngự Tứ ký tên!

“Đừng làm loạn, nhiều người như vậy, nếu thực sự quậy lên thì sếp Phó cũng khó xử.”

“Nhưng cậu nhìn cô ta mà xem…”

“Cậu không nhìn là được rồi, tỉnh táo, tỉnh táo...” Cố Duyên vỗ bờ vai của cô.

Khi Ngự Tứ mang theo Ngọc Ngân ngồi xuống vị trí chính, ánh mắt Phó Huệ đảo qua đám người, rơi xuống hai người bọn họ, hiển nhiên đã cảm nhận được Tô Lý Lý đang kích động, trong mắt xuất hiện ý cảnh cáo.

Ngự Tứ nói: “Dù Mùa Hoa đã nằm dưới danh nghĩa của Tần Thị, nhưng tất cả nhân viên và chức vị cũng không thay đổi, hi vọng mọi người có thể có càng nhiều nhiệt tình để thực hiện công việc trước đây của mình. Những ai không vượt qua cuộc thi ba tháng trước, quản lý nhân sự sẽ cho thôi việc theo quy định. Ngày mai sẽ có quản lý Lưu của ban quản lý nhân lực Tần Thị đến đây giải thích rõ ràng cụ thể cho mọi người, mọi người có vấn đề gì cũng có thể hỏi trực tiếp quản lý Lưu.”

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, Ngự Tứ lên tiếng lần nữa: “Tối hôm nay tổ chức tiệc ăn mừng tại khách sạn Tình Duyên, bữa tiệc sẽ có một nhóm đầu bếp món Tây đích thân đến chuẩn bị món ăn, coi như là một chút lòng thành của hai vợ chồng chúng tôi, hoan nghênh mọi người tham gia.”

Vừa nghe thấy có đầu bếp món Tây, xung quanh lập tức vang lên những tiếng bàn tán, lập tức bắt đầu hưng phấn trò chuyện ầm ĩ.

“Có thể mang theo người nhà không?” Chị Tăng giơ tay phát biểu.

“Đương nhiên có thể.”

“Vậy thì tốt quá…” Tiếng reo hò càng lớn hơn vang lên.

Tô Lý Lý quệt miệng tức giận nói: “Hai vợ chồng... thế mà anh ta cũng dám nói! Tôi nhổ vào!”

“Cậu nói nhỏ một chút.” Cố Duyên ra hiệu im lặng với cô.

Tiếp theo chính là lúc ký tên, nhân viên không có liên quan bị đuổi ra khỏi phòng họp, vì coi chừng Lý Lý, cũng vì để cách Ngọc Ngân xa một chút, Cố Duyên xin Phó Huệ được rời khỏi. Phó Huệ nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ một lần, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Cố Duyên kéo Lý Lý đi về phía nhà vệ sinh, Lý Lý không ngần ngại nói: “Duyên Duyên, cậu phiền quá đi, cậu muốn kéo tớ đi đâu?”

“Cùng đi nhà vệ sinh.” Cố Duyên kéo cô vào nhà vệ sinh, nghiêm túc nói: “Trước khi Ngọc Ngân đi, cậu vẫn nên ở trong nhà vệ sinh tỉnh táo lại, tin tớ đi, cậu không đấu lại cô ta đâu.”

Ai có thể đấu thắng Ngọc Ngân? Bây giờ cô thực sự không nghĩ ra được cái tên nào.

“Sao mà tớ không đánh lại cô ta được? Lần trước bị tớ đánh chảy máu đầu lênh láng cơ mà? Nói không chừng lần này cô ta lại tự té nữa, trực tiếp bể đầu.”

Cố Duyên trợn mắt một cái, vỗ vỗ đầu cô: “Lý Lý, thực tế chút đi…”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Sợ gặp mặt sếp ngự

“Không sai, thực tế chút đi.” Tiếng cười cợt truyền đến từ cửa phòng rửa tay, hai người đang ở bên trong sửng sốt một chút, sau đó nhìn thấy Ngọc Ngân chậm rãi đi đến.

So với mặt mũi tràn đầy nhã nhặn cao quý lúc trước thì giờ phút này ngoại trừ đùa cợt chính là mỉa mai, nhìn hai người với ánh mắt khinh bỉ.

“Hồ ly tinh! Cô xem chiêu của tôi đây!” Tô Lý Lý nhào tới, một phát bắt được trang phục của cô ta, đẩy cô ta sát lên tường, Ngọc Ngân cũng không giãy giụa, không lên tiếng, chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô.

“Cô Tô, trừ việc có thể đánh tôi một trận thì cô còn có thể làm gì nữa vậy? Có thể giống như tôi, không cần tốn bao nhiêu công sức cũng có thể đạp đổ

chén cơm của cô không? Có thể giống như tôi, cấm các cô đi vào khu vui chơi thiếu nhi không?"

"Cô nói cái gì?" Tô Lý Lý chán nản.

"Tôi nói, ngày mai cô không cần đi làm nữa, ai trong công ty Mùa Hoa cũng không phải đi, chỉ có cô và Giang Ngọc nhất định phải đi…"

"Mụ già, cô đuổi tôi thì cũng đúng thôi, liên quan khỉ gì tới Giang Ngọc chứ?" Tô Lý Lý tức giận đến mức giơ tay tát một cái vào mặt cô ta. Lại đúng lúc bị cô ta chụp lấy, trong khoảng thời gian ngắn không thể động đậy.

Tô Lý Lý vùng vẫy, khẽ lảo đảo, không giãy ra được, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn cô ta.

"Sao? Thực sự muốn đánh tôi sao? Cũng không thèm nhìn xem mình có đủ tư cách hay không!"

"Ngọc Ngân, cô đừng quá đáng!" Cố Duyên đã cứu Tô Lý Lý ra từ tay Ngọc Ngân, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại, cũng không muốn lật lại, nhưng xin cô tự trọng, đừng kiếm chuyện gây sự nữa. Cô có quyền sa thải Lý Lý, nhưng Giang Ngọc vô tội."

"Cố Duyên, cô nhìn cho rõ ràng, tôi đang kiếm chuyện hả?"

...

"Muốn tôi rút lại quyết định này cũng được." Ngọc Ngân liếc nhìn xung quanh một chút, sau đó nhìn vào bảng làm việc nói: "Tôi muốn đi nhà vệ sinh, nhưng nhà vệ sinh ở đây dơ quá, cô giúp tôi lau sạch sẽ đi."

"Muốn tôi lau nhà vệ sinh?" Mặt mũi Cố Duyên lập tức nóng lên, việc này quá làm nhục người ta rồi!

Nhưng ai kêu bây giờ Hà Ngọc Ngân có quyền lợi lớn như vậy chứ? Nếu như Tô Lý Lý và Giang Ngọc đều thất nghiệp, bọn họ phải đi đâu tìm việc làm? Đặc biệt là Giang Ngọc, thật vất vả mới có thể leo lên được vị trí quản lý nhân sự.

Nhà vệ sinh ở đây cũng không bẩn, thật ra lau một chút cũng không sao.

Cô thở sâu, lạnh nhạt nói: "Có phải là lau xong nhà vệ sinh, cô sẽ không động đến chức vụ của hai người bọn họ không?"

"Đương nhiên."

"Vậy được." Cố Duyên liếc nhìn xung quanh một chút, lấy chổi, ki và thùng nước từ trong tủ chứa đồ trong góc vắng vẻ ra. Cô sắp xếp gọn gàng thùng nước, lúc đang muốn lau dọn thì đột nhiên bị Tô Lý Lý nắm lấy.

"Tớ làm cho." Tô Lý Lý nói: "Là tớ chọc đến cô ta trước, có muốn lau nhà vệ sinh thì cũng phải là tớ lau."

Nói xong, cô lại lấy ra cái bình gì đó từ trong tủ chứa đồ, đi vào nhà vệ sinh, xịt lên cánh cửa, khẽ rửa sạch, sau đó mới mở cửa nói với Ngọc Ngân: "Bà chủ tịch, mời dùng."

"Cảm ơn, tôi rất thích người biết nghe lời như vậy." Ngọc Ngân mềm mại cười một tiếng, cất bước đi vào nhà vệ sinh, cũng tiện tay đóng cửa lại.

Lý Lý nói với cánh cửa: "Cảm ơn bà chủ tịch, tôi thích được khen tặng, vì nó có thể cổ vũ cho tôi rất nhiều."

Trong nhà vệ sinh phát ra tiếng "rầm", sau đó là tiếng hô đau đớn của Ngọc Ngân.

Sau đó là Tô Lý Lý dùng giọng điệu rất kì quặc nói với cánh cửa: "Ai da, xin lỗi nha... Mặt đất sao lại trơn như vậy chứ, ngã chết tôi luôn, đau quá nha…"

Lý Lý nói xong, còn tặng thêm tiếng cười ha ha trên nỗi đau của người khác, cười đến mức ngã trước ngã sau.

Bên trong, Ngọc Ngân không ngừng la hét, Cố Duyên trong khoảng thời gian ngắn không hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào, một bên là giọng hét đau đớn của Ngọc Ngân, một bên là tiếng cười sung sướng của Lý Lý.

Thật lâu sau, cô mới phản ứng lại được, đẩy cửa ra quan sát thử, Ngọc Ngân đang quỳ trên mặt đất với tư thế rất chật vật, hai tay vịn vào tấm ngăn.

"Ha ha... Bà chủ tịch làm sao vậy? Là do nhà vệ sinh quá sạch sẽ đứng không vững sao?" Tô Lý Lý duỗi đầu nhìn cô ta: "Ai da, nhìn kìa, đầu gối cũng sưng đỏ rồi, hôm qua mới vừa ngã đập đầu, hôm nay lại ngã đập chân, đáng thương ghê luôn!"

Ngọc Ngân vừa thẹn lại vừa giận, tức giận trừng mắt nhìn cô.

Lý Lý ra vẻ như nghĩ mà sợ: "Bà chủ tịch đừng trừng tôi nha, tôi sợ lắm luôn đó…"

"Tô Lý Lý, cô chờ đó!" Ngọc Ngân nghiến răng nghiến lợi, vịn tấm ngăn khó khăn đứng lên từ dưới đất, bởi vì quá đau, chỉ có thể chân thấp chân cao đi không giống ai cả.

Cố Duyên lùi sang một bên, nhìn cô ta, trong phút chốc không biết nên làm sao mới tốt. Quan tâm hả? Vậy cũng quá giả! Nhưng thoải mái cười to như Tô Lý Lý thì cô đúng là không làm được.

"Ây da, bộ quần áo hàng giới hạn này vừa dính nước dơ một cái là xấu đi ngay nha! Lát nữa người ta mà nhìn thấy thì mất mặt biết bao! Bà chủ tịch nhã nhặn xinh đẹp của chúng ta té một cái trong nhà vệ sinh, nói ra cũng có thể trở thành tin đầu bài nha!"

"Lý Lý, chúng ta đi thôi." Cố Duyên nắm tay cô.

Tô Lạc mới biết Ngọc Ngân, không hiểu rõ Ngọc Ngân, thế nhưng cô hiểu rõ, khiến cô ta nổi giận tuyệt đối không có kết quả tốt gì. Vì để tránh chuyện lửa càng chơi càng lớn, cô nghĩ phải kéo Tô Lý Lý đi mới được.

Tô Lý Lý báo thù xong rồi, cũng đủ ghiền rồi, đương nhiên cũng không muốn ở lại, đi ra theo Cố Duyên.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Cố Duyên nhìn Lý Lý đắc ý đầy mặt, nhỏ giọng hỏi.

Lý Lý cười há há với cô, nói: "Không có gì, chẳng qua là đổ nửa bình nước tẩy rửa lên sàn chào đón đôi giày cao gót kia mà thôi."

"Cậu thật là…" Cố Duyên lắc đầu, thật không biết nên nói cô cái gì mới tốt.

"Sao nữa? Tớ làm mọi chuyện là vì cậu mà!" Tô Lý Lý liền nói cô không biết ơn gì cả.

Cố Duyên bất đắc dĩ thở dài: "Tớ biết, tớ chỉ lo nếu Giang Ngọc và cậu thực sự thất nghiệp thôi, làm như vậy không bù được mất!"

Cố Duyên nói đến mức vô cùng lo lắng, Lý Lý lại không có vấn đề gì: "Nếu Ngự Tứ là người sợ vợ như vậy, tớ cũng không thể nói gì hơn, kệ đi, công việc mà, đi đâu tìm mà không có mới chứ?

"Thực sự không có cách nào với cậu." Cố Duyên cuối cùng chỉ có thể lắc đầu cho cô mấy chữ này.

Ngự Tứ có sợ vợ hay không thì cô không biết, nhưng Ngự Tứ cưng vợ thì cô hiểu rõ vô cùng, lúc trước khi Ngự Tứ cưng chiều cô, cô nói cái gì thì là cái đó, bây giờ chắc anh cũng giống y hệt vậy với Ngọc Ngân.

Khi các cô trở lại phòng họp, Ngự Tứ và Phó Huệ đã ký xong hợp đồng, đang bắt tay với nhau, sau đó đi về hướng cửa phòng họp.

Khi Ngự Tứ bước ra phòng họp, đảo mắt xung quanh nhưng không nhìn thấy Ngọc Ngân đâu, hỏi thư ký Lâm đang đứng một bên: "Ngọc Ngân đâu? Sao lại đi lâu như vậy?"

Thư lý Lâm vội nói: "Không biết nữa, tôi đi xem một chút."

Thư lý Lâm muốn đi, Tô Lý Lý đột nhiên nói một câu: "Hồi nãy tôi thấy bà chủ tịch té trong nhà vệ sinh, tôi tốt bụng muốn dìu cô ấy, còn bị cô ấy mắng một trận."

"Cái gì?" Ngự Tứ khẽ giật mình.

"Tôi nói bà chủ tịch té trong nhà vệ sinh."

Thư lý Lâm nghe xong, bước nhanh hơn về phía nhà vệ sinh.

Cô chưa đi được mấy bước, Ngọc Ngân đã chạy từ trong nhà vệ sinh ra, trên mặt cô ta có ý cười, tóc tai đã được chỉnh gọn gàng, vết bẩn trên người cũng đã được rửa sạch sẽ, mặc dù lúc đi đường có chút chân thấp chân cao, nhưng nhìn lướt qua vẫn cao quý như thường.

"Chồng à, đừng nghe cô Tô nói quá, chỉ là không cẩn thận cọ trúng đầu gối thôi." Ngọc Ngân mỉm cười đi đến bên cạnh Ngự Tứ, kéo váy, lộ ra vết sưng đỏ trên đầu gối.

Ngự Tứ nhíu mày, ngồi xuống, dùng tay nhẹ nhàng chạm lên vết thương: "Sao lại té nặng như vậy?"

"Sàn nhà quá trơn, chồng à, trên xe có thuốc, anh giúp em xoa một chút là được rồi." Ngọc Ngân mở miệng liên tục nói "chồng à", cố ý làm cho ngọt ngào.

"Ở đây cũng có thuốc chữa sưng, tôi đi lấy giúp cô." Giang Ngọc lập tức xoay người đi vào phòng chứa đồ lấy dầu thuốc đưa cho Ngự Tứ, hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt giết người của Lý Lý.

Ngự Tứ nhận lấy bình thuốc, xoay người ôm Ngọc Ngân, đặt cô lên trên ghế. Sau đó dịu dàng thay cô lau vết thương, động tác dịu dàng nhã nhặn khiến một đám nhân viên nữ mê chết.

Nhìn những động tác dịu dàng mà Ngự Tứ dành cho Ngọc Ngân, Cố Duyên đột nhiên nhớ tới lúc trước khi mình và Ngự Tứ còn ở bên nhau, Ngự Tứ đã từng dịu dàng như vậy tỉ mỉ thay cô thoa thuốc, sợ cô có chút không thoải mái.

Cô xoay người, thực sự không đành lòng tận mắt chứng kiến cảnh tượng chạm vào nỗi đau trong lòng trước mắt.

Cô biết Ngọc Ngân cố ý biểu hiện cho cô nhìn, Ngọc Ngân đã đạt được mục đích, nhìn bọn họ, cô sẽ đau lòng, sẽ đau khổ, sẽ hoài niệm...

"Duyên Duyên, cậu không sao chứ?" Tô Lý Lý đi theo Cố Duyên trở lại chỗ ngồi, lo lắng hỏi thăm.

Cố Duyên hít cái mũi chua xót, mỉm cười: "Tớ đâu có sao đâu."

"Con khốn kia cố ý." Tô Lý Lý hạ giọng.

"Kệ cô ta, tớ không quan tâm." Cô cười, cười đắng chát vô cùng.

Làm sao có thể không quan tâm? Làm sao có thể?

Rốt cuộc, Ngự Tứ ôm Ngọc Ngân rời đi, trước khi đi, cô có thể cảm giác được đắc ý bên môi Ngọc Ngân.

Trong lòng cô ta nhất định đang suy nghĩ, mặc dù Lý Lý khiến cô ta ngã một phát, thế nhưng lại cho cô ta cơ hội để Ngự Tứ biểu lộ yêu thương, nói cho cùng thì người thắng vẫn là cô ta!

Bọn họ đi rồi, bên trong công ty vẫn còn bàn tám chuyện của bọn họ, một người dịu dàng đa tình, một người xinh đẹp tốt bụng. Thật tốt, Ngọc Ngân diễn thật tốt!

"Sao vậy? Kêu cô tiễn bọn họ cô cũng không đi sao?" Không biết đã trôi qua bao lâu, trên đỉnh đầu phát ra giọng của Phó Huệ.

Cố Duyên lấy lại tinh thần, hồi nãy Phó Huệ có nói cô cùng tiễn khách sao? Cô thế mà không nghe thấy gì hết!

"Thật xin lỗi, vừa nãy tôi đột nhiên có chút việc phải làm, cho nên..."

"Nhưng vừa nãy cô cũng không làm gì hết."

"Ha ha..." Cố Duyên chỉ có thể gượng cười để che dấu sự bối rối của mình.

Phó Huệ đánh giá cô, sau một lúc lâu mới chần chờ hỏi: "Trông cô ngơ ngác cả buổi sáng, không phải yêu sếp Ngự thật đó chứ?"

"Làm sao có thể?" Cố Duyên phản bác theo bản năng.

"Không có thì tốt, mau kéo tinh thần lại làm việc đi." Phó Huệ nói xong, cất bước đi vào phòng làm việc của mình.

Mau tập trung tinh thần vào công việc đi, Cố Duyên nói lại câu này một lần nữa trong lòng, thực sự không nên bị Ngự Tứ ảnh hưởng nữa, càng không nên để ý Ngọc Ngân sẽ làm gì mình, nếu không mãi mãi cũng không có khả năng có được cuộc sống bình yên thực sự!

Cố Duyên không phải người tham đồ ăn ngon, cho nên đối với cô mà nói, tiệc tối không có chút hấp dẫn nào, cô không tham gia bữa tiệc, ngược lại tan ca sớm đón Hạnh Hạnh tan học.

Khi cô xin phép sếp Phó nghỉ sớm trước một tiếng, sếp Phó nhìn cô, rất đương nhiên xem chuyện cô không tham gia tiệc tối là để trốn tránh Ngự Tứ. Bởi vì từ trên xuống dưới công ty, mặc kệ nam nữ hay già trẻ, giờ phút này đều là không kịp chờ đợi muốn tham gia.

"Cô sợ gặp sếp Ngự đến vậy sao?" Phó Huệ liếc nhìn cô hỏi một câu.

Cố Duyên cười cười: "Không phải sợ, chỉ là không có hứng thú với tiệc tối, không có hứng thú với món Tây, cho nên muốn đón con về nhà hơn."

"Nhưng cô là trợ lý lại không có mặt, có thể lộ ra chút không thích hợp gì hay không?"

"Chắc là sẽ không đâu…"

Phó Huệ nhìn cô, trầm ngâm một lát mới gật đầu, chấp nhận yêu cầu của cô.

Cố Duyên ra khỏi công ty, ngồi tàu điện ngầm đến chỗ nhà trẻ của Hạnh Hạnh. Nhà trẻ này là nhà trẻ nổi tiếng nhất thành phố Hàn, cơ sở vật chất và dạy học đều là tốt nhất, lúc trước khi Cố Duyên đưa Hạnh Hạnh vào học từng do dự vì học phí quá cao, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đưa Hạnh Hạnh đến nơi này.

Hạnh Hạnh đi ra khỏi phòng học, thấy Cố Duyên thì vui vẻ lắm, giơ đóa hoa hồng lớn trong tay lên cho cô nhìn. Cố Duyên cười sờ đầu cô khích lệ nói: "Hạnh Hạnh giỏi nhất!"

"Đương nhiên rồi, cô cũng nói con giỏi nhất đó, đúng không, cô giáo Chu!" Hạnh Hạnh nhảy cà tưng đến trước mặt cô giáo, cười hì hì nói.

Cô giáo Chu gật đầu, nói với Cố Duyên nói: "Hạnh Hạnh thực sự rất giỏi, hôm nay tôi mới biết Hạnh Hạnh còn biết chơi dương cầm và nhảy ba lê."

Cố Duyên mỉm cười: "Hồi trước từng học, gần đây vì mới chuyển nhà, cũng không mua được dương cầm nên lâu lắm rồi con bé cũng không chơi."

Khi còn ở Anh, bởi vì phát hiện Hạnh Hạnh có thiên phú âm nhạc, Cố Duyên tiết kiệm tiền mua cho con bé một chiếc dương cầm, sau đó vẫn tiếp tục học, đến nay đã học được hơn một năm. Cô cũng không thấy Hạnh Hạnh chơi đàn tốt gì, dù sao vẫn còn nhỏ.

Cô giáo Chu lại có vẻ rất tán thưởng: "Không luyện tập mà vẫn đàn tốt như vậy, coi như không tệ."

Dừng một chút, Cô giáo Chu còn nói: "Sắp tới ngày quốc tế thiếu nhi rồi, tôi tính để Hạnh Hạnh đại biểu trường học đi tham gia một bữa tiệc mừng 1/6, không biết cô và chồng cô có đồng ý cùng đến không?"

Tham gia biểu diễn đêm 1/6, đối với Hạnh Hạnh mà nói thì đây là trải nghiệm rất tốt, Cố Duyên cảm thấy vui thay cho Hạnh Hạnh. Cho nên không nghĩ ngợi chút nào đã gật đầu: "Tôi rất rất ủng hộ."

"Vậy chồng cô thì sao?" Cô giáo Chu lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Tại sao lại không thể đi_

"Anh ấy…" Trong đầu Cố Duyên nháy mắt hiện ra bóng dáng của Ngự Tứ, cô bị giật mình bởi phản ứng này của mình, tại sao lại nghĩ đến anh ấy vào lúc này? Tại sao có thể liệt anh vào danh sách lựa chọn chồng mình chứ? Hạnh Hạnh sớm đã không có quan hệ với anh, đã sớm trở thành người xa lạ!

Chắc là do gần đây gặp mặt Ngự Tứ quá nhiều lần, nên mới có loại phản ứng này?

"Cô Cố?" Cô giáo Chu đánh giá cô, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Mẹ ơi, cô giáo hỏi mẹ kìa!" Hạnh Hạnh cũng đứng bên cạnh kéo ngón tay Cố Duyên thúc giục nói.

Cố Duyên lấy lại tinh thần, ngượng ngùng cười cười: "Thật xin lỗi, tôi vừa mới thất lễ. Về chuyện Hạnh Hạnh tham gia biểu diễn, đây là chuyện đáng để tự hào, tôi nghĩ anh ấy sẽ không phản đối."

"Vậy là tốt rồi, vậy ngày mai tôi sẽ đăng ký tên Hạnh Hạnh vào."

"Ừ, cảm ơn cô giáo Chu."

"Không cần cám ơn, Hạnh Hạnh rất thông minh." Cô giáo Chu sờ đầu nhỏ của Hạnh Hạnh, cười tủm tỉm nói: "Tiểu Hạnh Hạnh rất nổi tiếng trong trường học chúng tôi đó nha, các thầy cô giáo đều rất thích con bé, nói con bé rất xinh xắn."

Cố Duyên bị thổi phồng đến mức không biết phải làm sao, đồng thời lại cảm thấy vui mừng, cuối cùng lại thương cảm. Hạnh Hạnh có thể trông xinh đẹp như vậy, nguyên nhân chính vẫn là di truyền từ bộ gen tốt đẹp của Ngự Tứ nhỉ, cô nghĩ.

"Cô giáo Chu, tới đây một chút!" Bên trong có tiếng người gọi.

Cô giáo Chu "ừ" một tiếng, nói với Cố Duyên: "Tôi vào trước, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Đi ra nhà trẻ, Cố Duyên nắm tay Hạnh Hạnh vừa mới đi được nửa đường đến trạm xe thì ven đường đột nhiên có một chiếc xe dừng lại.

Hạnh Hạnh nhìn thử, là chiếc Cayenne của Lý Lý, lập tức hoan hô tiến lên, mở cửa xe bò vào thùng xe vui vẻ nói: "Dì Lý Lý, dì cố ý đến đón con hả?"

"Đã nói với cưng rồi mà, phải gọi chị Lý Lý." Tô Lý Lý đánh đầu nhỏ của bé con một cái.

Hạnh Hạnh cười hì hì chuyển hướng Cố Duyên, Cố Duyên dạy bé gọi là dì Lý Lý.

Cố Duyên cười nói: "Nếu dì Lý Lý không chịu nhận mình già thì con kêu cô một tiếng chị đi, để dì vui vẻ một chút!"

"Chị Lý Lý." Hạnh Hạnh thế mà thực sự nói rất thuận miệng.

Lý Lý cũng nghe được rất vui vẻ, cười tủm tỉm nói: "Ngoan quá, chị dẫn em đi ăn ngon nè!"

"Ăn gì ngon vậy ạ?"

“Ví dụ như bò bít tết nè, còn có nhiều món bánh ngọt nữa.”

“A! Quá tốt rồi! Cảm ơn chị Lý Lý nha!”

Con nít chính là con nít, vừa nghe thấy có đồ ăn ngon là lập tức vui vẻ ngay, Tiểu Hạnh Hạnh suy cho cùng cũng chỉ là một đứa bé.

Cố Duyên lại luống cuống, vội nói: “Lý Lý, cậu đừng nói muốn dẫn Hạnh Hạnh đi tham gia tiệc tối gì đó, con bé không thể đi!”

“Sao con bé lại không thể đi?” Lý Lý quay đầu liếc cô một chút: “Khó được có món Tây miễn phí ăn, tớ còn muốn mang bà già ở nhà theo nè, ai ngờ bà chạy đi đâu mất tiêu rồi.”

“Cậu có thể dẫn mẹ cậu theo, nhưng Hạnh Hạnh không thể đi, tớ không thể để nó gặp mặt Ngọc Ngân.”

“Yên tâm đi, còn có tớ mà, có tớ ở đây cô ta chẳng làm được gì đâu.” Khi Tô Lý Lý khoác lác thì mãi mãi cũng không biết ngượng như vậy.

Cố Duyên không muốn tốn nhiều miệng lưỡi với cô, giọng điệu kiên quyết nói: “Tóm lại không thể để Hạnh Hạnh đi, còn nữa, tớ cũng không muốn đi, cậu muốn đi thì đi một mình đi.”

“Mẹ, con muốn đi theo chị Lý Lý ăn đồ ăn ngon.” Hạnh Hạnh chờ mong nhìn Cố Duyên.

“Xem kìa, Hạnh Hạnh muốn đi.” Tô Lý Lý liếc Cố Duyên một chút qua kính chiếu hậu, tức giận nói: “Cố Duyên, cậu đúng là không có lương tâm, bình thường tớ thấy cậu chỉ lo công việc, không đưa Hạnh Hạnh đi chơi gì cả, cho nên mới nghĩ đến chuyện mang con bé đi chơi tối nay, vậy mà cậu còn không cho đi!”

Cố Duyên im lặng, nói tới nói lui, mình đã thành tội ác tày trời.

Cô bất đắc dĩ nói thầm: “Tớ đây là lo lắng sẽ mang đến phiền phức cho Hạnh Hạnh mà? Cậu không phải không biết Ngọc Ngân là hạng người gì.”

Lần trước, Hà Ngọc Ngân đã gặp Hạnh Hạnh một lần, đã hoài nghi thân phận thực sự của Hạnh Hạnh, cô lo lắng nếu Hạnh Hạnh gặp lại cô ta sẽ có rắc rối xảy ra.

“Cậu yên tâm đi, bà tám kia té sưng chân thành như vậy, bây giờ chắc đang la làng đau đớn rồi, sao mà đi dự tiếc tối được chứ? Ngự Tứ cũng luôn là người bận rộn, càng không có khả năng có mặt.”

Sau khi nghe Tô Lý Lý nói vậy, Cố Duyên mới nhớ tới Ngọc Ngân vừa té một lần, đầu gối vẫn còn đang sưng đỏ, chắc là trong khoảng thời gian còn chưa khỏi.

Nghĩ như vậy, cô thoáng yên tâm lại một chút, lại nhìn gương mặt tràn đầy mong chờ kia của Hạnh Hạnh, đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Bữa tiệc diễn ra ở tầng hai của Tinh Duyên, khi Tô Lý Lý và Cố Duyên đến, toàn bộ các nhân viên của Mùa Hoa đều đã đến đông đủ, còn có một số nhân viên của Tần Thị tại thành phố Hàn.

Cố Duyên nhìn xung quanh một lần, đa số đều là người không quen biết.

Cô lấy mắt kính đã chuẩn bị sẵn từ trước từ trong túi ra, đeo lên, cô làm như vậy là vì chí ít nhìn thế sẽ không thu hút quá nhiều ánh mắt khác thường.

Có gương mặt tương tự như bà chủ tịch thực sự là chuyện phiền toái, giờ phút này đối với cô mà nói chính là như vậy.

Cố Duyên quay người lại, thấy Phó Huệ đang đi tới chỗ mình, cô sửa sang quần áo trên người, so với những người phụ nữ trang điểm lộng lẫy xung quanh, trang phục của cô thực sự rất quê mùa. Nhưng cô không để ý, bởi vì cô cũng không muốn tìm đàn ông ở đây mang về nhà.

“Tôi cho là cô sẽ thực sự không đến.” Phó Huệ mỉm cười với cô, nói.

“Bị tôi kéo đến đó.” Lý Lý nói.

“Tôi biết là công lao của cô mà.” Phó Huệ cười ha ha một tiếng.

Cố Duyên vội vàng đẩy Hạnh Hạnh lên trước mặt, giới thiệu với Phó Huệ: “Anh còn chưa chính thức làm quen với con gái tôi đúng không? Cố Hạnh, đang học mẫu giáo.”

Phó Huệ sờ sờ đầu Hạnh Hạnh, cười nói: “Không cần giới thiệu thì công chúa nhà cô cũng đã nổi tiếng khắp công ty rồi.”

“Cháu chào chú.” Hạnh Hạnh khéo léo chào hỏi.

Phó Huệ tràn đầy vui vẻ trong lòng: “Hạnh Hạnh ngoan.”

Cố Duyên biết Phó Huệ đang nói chuyện lần trước Hạnh Hạnh gọi Ngự Tứ là cha ngay trước mặt tất cả mọi người, chuyện kia qua đi, Hạnh Hạnh đúng là nổi tiếng ở công ty thật. Tất cả mọi người khen cô có đứa con gái đáng yêu, đương nhiên cũng có người châm chọc cô nuôi một đứa con gái thông

minh.

Cô ngượng ngùng nói: "Lần trước rất xin lỗi…"

"Chuyện trước kia không cần phải nhắc lại, mà tôi cũng không trách Hạnh Hạnh."

"Sếp Phó." Lý Lý cười ha ha nói: "Tôi và Giang Ngọc… sẽ không thực sự bị đuổi đó chứ?"

"Cô nói thử xem?" Phó Huệ nhìn chằm chằm cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Cô cũng thấy Giang Ngọc đều vì chuyện này mà không có tâm trạng đi tiệc tối, ai bảo ngay cả bà chủ tịch mà cô cũng dám đắc tội."

"Không công bằng, chỉ sa thải tôi mà không sa thải Duyên Duyên á?"

"Tôi cũng không biết." Phó Huệ nhún nhún vai.

"Mụ kia tối nay có đến không?" Lý Lý lại tỏ vẻ hiếu chiến, từng cái lông tơ dựng thẳng lên.

"Nghe nói không đến."

"Đoán chắc cô ta không dám đến, bà đây đánh chết!" Lý Lý lại tiếp tục dõng dạc, hoàn toàn không phát hiện Phó Huệ đang khẩn cấp nháy mắt với cô, tiếp tục mở miệng: "Chỉ có Duyên Duyên mới tốt bụng như vậy, nếu đổi lại là tôi, sớm đã xé cô ta thành từng mảnh cho chó ăn…"

"Khụ khụ... Sếp Ngự, bà Ngự..." Trong tình huống không còn cách nào khác, Phó Huệ đành phải sớm mở miệng chào hỏi.

Tô Lý Lý và Cố Duyên đều sững sờ, quay đầu lại, quả nhiên thấy Ngự Tứ và Ngọc Ngân đang nắm tay đi về phía này. Tô Lý Lý kinh ngạc xém nữa đã té ngã, Cố Duyên trợn mắt ở trong lòng. Không phải vừa mới nói xong bọn họ sẽ không tới hả? Vừa nói xong thì người cũng xuất hiện luôn.

Một nhà ba người, hạnh phúc đến mức khiến người ta ngạt thở.

Đầu gối của Ngọc Ngân vẫn sưng đỏ, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến việc di chuyển của cô. Ngọc Ngân là người sĩ diện, có đau cũng sẽ không biểu hiện ra.

Rõ ràng trên trán, trên đầu gối đều là vết thương, nhưng vẫn có thể biểu hiện ra dáng vẻ nhã nhặn vừa đủ, năng lực nhịn đau của cô ta quả thật khiến người ta phải bái phục!

Cố Duyên rất muốn tức giận trừng Tô Lý Lý một chút, bởi vì cô bị cô ấy bắt ép kéo tới. Thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện Tô Lý Lý lúc này còn khó xử hơn cả cô, đành phải tha cho cô ấy một lần.

"Cô Tô, cô định xé tôi thành từng mảnh như thế nào vậy?" Ngọc Ngân cười cười nhìn chằm chằm vào Tô Lý Lý, nụ cười kia trông vô cùng dịu dàng.

Cố Duyên kéo tay Tiểu Hạnh Hạnh, quay người chui vào giữa đám người.

"Tô Lý Lý, cậu tự cầu phúc đi, coi như tớ có lỗi với cậu." Cô yên lặng nói trong đáy lòng.

"Mẹ, là chú Ngự." Hạnh Hạnh vừa đi ba bước vừa quay đầu lại nhìn Ngự Tứ, còn vung tay chào anh.

"Không cần để ý đến chú ấy, chúng ta qua bên kia ngồi đi." Cố Duyên bắt lấy cái tay đang quơ của con bé, nhanh chóng nhìn thoáng qua vị trí của Ngự Tứ và Ngọc Ngân. Vừa vặn tiếp xúc đến ánh mắt của Ngự Tứ, cô nhanh chóng quay đầu về, tiếp tục trốn vào trong đám người.

"Mẹ, tại sao không thể nhìn chú Ngự vậy? Cũng không cần để ý Thuyên Thuyên sao?" Hạnh Hạnh không ngừng hỏi.

Cố Duyên không biết nên trả lời thế nào, đành phải cả giận nói: "Nếu con lại hỏi nhiều thứ như vậy, mẹ sẽ mang con về nhà ngay."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạnh Hạnh xịu xuống, đáng thương vô cùng đi theo Cố Duyên trốn đến nơi hẻo lánh.

Tô Lý Lý thấy Cố Duyên đi, trong lòng trực tiếp mắng cô đủ thứ, mặt ngoài lại cười ngọt ngào với Ngọc Ngân: "Nếu như cô vui lòng, chúng ta vào phòng nghỉ thương lượng biện pháp đi, thế nào?"

"Thật có lỗi, tôi bề bộn nhiều việc, cô tự nghĩ trước đi." Ngọc Ngân cười một tiếng với cô, ôm cánh tay Ngự Tứ: "Ngự Tứ, chúng ta đi."

"Cha! Con muốn chơi với chị Hạnh Hạnh!" Thuyên Thuyên từ đầu đến cuối đều nhìn về phía Hạnh Hạnh rời đi.

Ngự Tứ đúng lúc bị mấy người bạn cản lại chúc rượu, kêu Ngọc Ngân dỗ thằng bé, Ngọc Ngân nhìn thoáng qua Cố Duyên đang ở trong góc, nói với Thuyên Thuyên: "Mẹ dẫn con đi."

"Cẩn thận một chút, đừng để Thuyên Thuyên quá tinh nghịch." Ngự Tứ dặn dò một câu.

Ngọc Ngân mang theo Thuyên Thuyên đi đến chỗ Cố Duyên và Hạnh Hạnh, Cố Duyên đang lấy bánh ngọt cho Hạnh Hạnh, đặt món sô cô la ngọt ngào

mà con bé muốn ăn vào trong đĩa của Hạnh Hạnh.

"Cảm ơn mẹ." Hạnh Hạnh nói xong, đang chuẩn bị muốn ăn thì cái đĩa và món sô cô la trước mặt đã bị người khác bưng đi mất.

Hai mẹ con đồng thời khẽ giật mình, quay đầu lại thì thấy Ngọc Ngân và Thuyên Thuyên, Thuyên Thuyên đang một tay cầm đĩa, một cái bỏ bánh vào trong miệng, vừa sung sướng nói: "Sô cô la ăn ngon thật..."

"Sao em lại cướp đồ của chị?" Hạnh Hạnh không vui nhìn nhóc, miệng nhỏ chu lên thật cao.

Thuyên Thuyên ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: "Cái này là của chị hả? Cái này là của nhà em!"

"Sao lại là đồ của nhà em được, đó là do mẹ mang tới cho chị."

"Mang tới từ nhà của em!"

"Không phải!"

"Là thật!" Thuyên Thuyên tức giận ném nửa cái bánh sô cô la còn lại lên mặt Hạnh Hạnh, khuôn mặt trắng trẻo của con bé ngay lập tức dính vài vết sô cô la màu đen.

"Con không ăn nữa! Con muốn về nhà!" Hạnh Hạnh mang theo nước mắt rống lên một câu với thằng bé, tuột xuống từ trên ghế, chui vào trong lòng trong ngực Cố Duyên, khóc hu hu.

Cố Duyên ôm con bé, dỗ dành: "Hạnh Hạnh không khóc, mẹ ra ngoài mua cho con bánh ngon hơn nha."

Nói xong, kéo Hạnh Hạnh quay người đi về hướng cửa ra vào.

"Chờ một chút." Ngọc Ngân cuối cùng cũng mở miệng, cô đi đến trước mặt Hạnh Hạnh, dùng bàn tay vuốt ve đầu của Hạnh Hạnh, mỉm cười nói: "Hạnh Hạnh không khóc, em trai còn nhỏ không hiểu chuyện, con đừng tức giận nhé? Cô lấy cho con có được không?"

Nói xong, ôm Hạnh Hạnh trở về trên ghế, cũng đặt một đĩa tràn đầy bánh ngọt lên trên bàn.

Hạnh Hạnh yên lặng nhìn qua cô, trong hốc mắt toàn là nước mắt, hiển nhiên là sợ Ngọc Ngân xa lạ, đương nhiên cũng không dám đụng tới bánh ngọt trong đĩa.

Cố Duyên nhìn Ngọc Ngân làm tất cả mọi chuyện, thực sự không rõ Ngọc Ngân rốt cuộc muốn làm gì. Hôm nay đến công ty Mùa Hoa vẫn là dáng vẻ cao sang lạnh lùng, bây giờ lại kiên nhẫn dỗ Hạnh Hạnh như vậy sao?

Bởi vì không rõ ý đồ của cô, cho nên cô chỉ lẳng lặng ở một bên nhìn, không mở miệng, cũng không ngăn cản cô ta.

Cho đến khi Hạnh Hạnh trượt xuống từ trên ghế lần nữa, trở lại bên người cô, cô mới nhẹ thở phào, nói với Ngọc Ngân: "Cảm ơn bánh ngọt của bà chủ tịch, nhưng chúng tôi tôi phải đi về, cứ để cậu chủ nhỏ ăn bánh ngọt đi."

Cô nói xong muốn đi, Ngọc Ngân đột nhiên ngăn cô lại, quan sát cô, dịu dàng nói: "Duyên Duyên, con nít đều không biết lớn nhỏ, không có nề nếp gì, cô cũng đừng chấp Thuyên Thuyên, nếu có chỗ nào đắc tội, tôi thay nó xin lỗi được không?"

Cố Duyên đồng thời cũng quan sát cô ta, thật muốn nói một câu, Hà Ngọc Ngân có lời gì cứ việc nói thẳng đi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Chú ngự không phải cha con

"Duyên Duyên, thật ra tôi không muốn làm kẻ thù với cô." Sau khi hít sâu một hơi, Ngọc Ngân nói: "Mặc dù tôi rất độc ác, rất ích kỷ, nhưng dù tôi có ác độc tới đâu cũng sẽ không quên ngày đó, cô là người cứu tôi ra khỏi căn hầm dưới đất. Bây giờ cuộc sống riêng của chúng ta cũng đã ổn rồi, tôi tin cô cũng không muốn phá vỡ sự bình yên này đúng không?"

Cố Duyên không nói, chờ đợi cô ta nói tiếp.

Ngọc Ngân thấy cô không nói thì tiếp tục: "Tôi không muốn gây chuyện phiền phức với cô, thế nhưng Tô Lý Lý thực sự rất quá đáng, hi vọng cô ấy có thể ngừng chuyện ác ý hãm hại tôi lại. Tôi có thể khiến tất cả bọn cô mất việc, nhưng tôi không muốn làm như vậy, cho nên tôi hy vọng cô có thể chuyển lời cho Tô Lý Lý, đừng có thành kiến với tôi lớn như vậy, tôi chưa từng đắc tội với cô ta, cô ta không cần thiết phải làm như vậy."

“Nói xong chưa? Nói xong thì tôi đi đây.”

“Nói xong.” Ngọc Ngân gật đầu.

“Nói xong rồi thì mau đi giám sát chặt chẽ ông chồng nhà mình đi.” Không biết từ lúc nào, Tô Lý Lý đã đi đến bên cạnh cô, ra vẻ cười cợt nói với Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân nhìn lướt qua xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Ngự Tứ, mà Ngự Tứ cũng không phải đang đứng một mình, Sa Sa đang đứng bên cạnh anh.

Ngọc Ngân lập tức máu lên não, ánh mắt giống như có thể phun ra lửa.

“Tôi còn tưởng Ngự Tứ yêu cô lắm, hóa ra cũng không gì hơn, còn không mau chạy tới đánh con gà móng đỏ kia đi? Chạy tới ăn hiếp một đứa bé thì hay ho gì?”

Trong mắt Tô Lý Lý, biểu hiện vừa rồi của Ngọc Ngân đối với Hạnh Hạnh cũng không phải xuất phát từ thật lòng, nhất định là có mục đích gì.

Ngọc Ngân thở sâu, đè xuống lửa giận trong lòng.

“Đối với Ngự Tứ mà nói thì cô gái kia chỉ là một người phụ nữ có mặt lúc uống rượu mà thôi, chẳng là gì cả, Ngự Tứ đương nhiên cũng sẽ không thực sự thích cô ta. Đối với loại phụ nữ này, tôi luôn luôn không so đo.”

“Bà chủ tịch quả nhiên rộng lượng, cũng không biết có thể rộng lượng một chút với Duyên Duyên không nhỉ?”

“Đi thôi, đừng nói nữa.” Cố Duyên mở miệng, nói với Ngọc Ngân: “Cô Hà, cô yên tâm đi, tôi không muốn truy cứu chuyện quá khứ, tôi cũng không muốn theo đuổi người xưa nữa, tôi hy vọng lời cô vừa nói là thật lòng, làm bạn bè thì thôi khỏi, chúng ta vẫn nên sống cuộc sống của mình, không liên quan đến nhau.”

“Nếu quả thật có thể như vậy, thế là tốt nhất.” Lúc Ngọc Ngân nói những lời này, cố ý nhìn Tô Lý Lý một chút.

“Ai da, người cô ta áp hết lên người sếp Ngự rồi, sao tôi lại có cảm giác bọn họ mới là một đôi trai tài gái sắc, yêu nhau thắm thiết vậy?” Tô Lý Lý cố ý nhìn thẳng về phía cô ta, tiếp tục nói chuyện giật gân.

Ngọc Ngân quả nhiên càng hoảng hốt, trừng mắt nhìn cơ thể như con rắn nước của Sa Sa đang dính sát trên người Ngự Tứ. Cô rốt cục không thể nhịn được nữa, cất bước đi về phía bọn họ.

“Không đùa với chị nữa!” Thuyên Thuyên quay đầu làm mặt quỷ với Hạnh Hạnh.

Hạnh Hạnh hừ một tiếng: “Chị không thèm để ý đến em!”

Cố Duyên nắm tay Hạnh Hạnh, nói với Tô Lý Lý: “Chúng ta đi nhanh lên đi.”

“Mắc gì phải đi gấp như vậy chứ? Còn chưa ăn bò bít tết mà.” Tô Lý Lý nhìn cô một chút, ánh mắt một lần nữa quay lại trên người Ngọc Ngân, cười kì cục vô cùng: “Quan trọng nhất là, trò hay còn chưa xảy ra mà.”

Cố Duyên căng thẳng trong lòng, cùng cô đứng nhìn về phía Ngọc Ngân: “Cậu lại muốn làm gì nữa?”

“Cũng không có gì, chỉ là thích xem dáng vẻ mất mặt của Ngọc Ngân thôi.” Lý Lý ôm Hạnh Hạnh trở về trên ghế, bóp một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng, sau đó đưa một miếng cho Hạnh Hạnh.

Tiểu Hạnh Hạnh rất kiên quyết lắc đầu: “Con không ăn đồ ăn của nhà thằng nhóc hư kia đâu.”

“Cái này sao lại là của nhà thằng nhóc đó được?”

“Đồ của nhà chú Ngự là của nhà nó mà.”

“Nói bậy, thằng nhóc hư thối kia còn chưa biết là con nhà ai đâu, đừng để ý đến nó, đây là của nhà con, cứ yên tâm ăn đi.”

“Đây không phải của nhà con.” Hạnh Hạnh tiếp tục lắc đầu, kiên trì nguyên tắc.

“Thằng nhóc thối đó!” Lý Lý chán nản: “Đồ của nhà chú Ngự chính là của con, tranh thủ thời gian ăn đi.”

“Chú Ngự cũng không phải cha con”.

“Sao chú Ngự lại không phải là cha của con chứ?”

“Lý Lý!” Cố Duyên đập một cái xuống đầu Tô Lý Lý, tức giận nói: “Cậu đang nói gì đấy?”

“Xin lỗi, hơi lỡ lời.” Tô Lý Lý cười ha ha, hắng giọng nhẹ nhàng nói: “Chị Lạc nói là các bé đều biết chú Ngự là cha của Hạnh Hạnh, cho nên Hạnh Hạnh cũng coi như chú Ngự là cha của Hạnh Hạnh đi, con xem thật ra chú Ngự cũng rất thích con đó.”

Hạnh Hạnh nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Cố Duyên, khổ sở hỏi: “Mẹ, tại sao chú Ngự lại là cha của thằng nhóc hư đó chứ?”

Vấn đề này quá huyền ảo, Cố Duyên trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Tại sao Ngự Tứ lại là cha của Thuyên Thuyên? Cô cũng rất muốn biết!

Cô bất đắc dĩ thở dài, sờ lên đầu nhỏ của con bé nói: “Mau ăn đi.”

Khi Ngọc Ngân đi đến bên cạnh Ngự Tứ, trực tiếp gạt cánh tay của Sa Sa khỏi người Ngự Tứ, không thèm để ý tới chuyện Sa Sa bất mãn, mỉm cười nói với Ngự Tứ: “Thuyên Thuyên lại tinh nghịch, anh còn có tâm tư ở đây nói chuyện với cô Sa Sa sao?”

“Thuyên Thuyên sao vậy?” Ngự Tứ nắm tay Thuyên Thuyên.

“Cướp đồ của người ta.”

“Con đâu có.” Thuyên Thuyên phồng miệng.

“Xem kìa, còn học nói dối, còn nói dối trước mặt người lạ.” Ngọc Ngân liếc Sa Sa một chút.

Sa Sa lập tức vây phía bên kia của Ngự Tứ, ngồi xuống, hai tay nắm bả vai nhỏ của Thuyên Thuyên, vừa quan sát thằng bé vừa cười tủm tỉm nói: “Đây là chính là cậu chủ nhỏ Thuyên Thuyên trong truyền thuyết đó sao?”

Cô quay đầu nhìn về phía Ngự Tứ, cười như cũ: “Ngự Tứ, trông chẳng giống anh gì hết.”

Ngọc Ngân giật mình, đôi mắt đang trừng Sa Sa rốt cuộc không che giấu được lửa giận đang hừng hực bốc lên.

“Bây giờ con nít trông giống mẹ hơn một chút ấy mà, bình thường thôi.” Lý Lý một tay cầm đĩa bánh ngọt, một tay bẻ bánh ngọt bỏ vào trong miệng, chậm chạp đi tới.

“Nhưng cũng không thể không giống chút nào chứ?” Sa Sa tỏ vẻ kinh ngạc.

Xung quanh dần dần truyền đến tiếng bàn tán khe khẽ, mặt Ngọc Ngân nóng bừng, bị người chỉ trò dưới công chúng như vậy, làm sao mà cô chịu nổi chứ?

Cô thở sâu, nhìn chằm chằm Sa Sa cười lạnh nói: “Cô Sa Sa, cô đã tốn hết công sức đến cướp chồng tôi, cướp không được là do cô không có bản lĩnh. Nhưng nói ra những lời này trước công chúng, đơn giản chính là muốn châm ngòi quan hệ giữa hai vợ chồng chúng tôi mà thôi, tất cả mọi người đều đang nhìn đấy, cô không cảm thấy xấu hổ sao?”

Sa Sa chán nản, nhưng lại không trả lời được.

“Người ta chỉ đang nói đùa thôi mà, kích động như vậy làm gì?” Lý Lý chen vào.

“Còn có cô…” Ngân Ngọc chuyển hướng Tô Lý Lý.

Tô Lý Lý vội vàng giơ hai tay lên: “Tôi thì sao? Tôi cũng không có hứng thú với ông chồng phụ bạc của cô.”

“Các người… các người thực sự là lương tâm bị chó ăn mất rồi, mời các người tới tham gia tiệc, các người lại bắt tay hãm hại vợ chồng chúng tôi, các người không cảm thấy hổ thẹn sao?”

Ngọc Ngân nói xong, nước mắt chảy xuống, trông rất đáng thương.

Người chung quanh bắt đầu cảm thông với cô, bất mãn Sa Sa, bắt đầu chỉ trích Sa Sa không tốt.

Sa Sa không chịu nổi áp lực nên im miệng, Lý Lý ở một bên đóng vai người tốt: “Đúng vậy nha, đúng vậy nha, người ta đâu có làm gì cô, cô nhiều chuyện làm gì.”

“Cô…” Sa Sa trừng Tô Lý Lý, Tô Lý Lý quay người bỏ chạy ngay.

Ngự Tứ từ đầu đến cuối đều không biểu hiện ra bất mãn hay tức giận, ngược lại dùng cánh tay ôm bả vai Ngọc Ngân dịu dàng an ủi: “Không cần để ý người khác nói bậy, nếu không sẽ trúng kế của bọn họ.”

Nói xong, anh lấy khăn giấy từ người phục vụ, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô.

“Yên tâm. Anh sẽ không bị ai cướp đi cả.” Anh nói.

Ngọc Ngân nhào vào trong ngực anh, khóc càng lớn hơn, càng khiến người ta đau lòng.

Người xung quanh ghen tị Ngọc Ngân có thể có được một ông chồng có tiền như vậy, lại dịu dàng tâm lý như vậy, đồng thời càng ngày càng chỉ trích Sa Sa kịch liệt hơn.

Lý Lý đã để đĩa lại trên bàn, nhìn chằm chằm Ngọc Ngân đang khóc tràn mi trong lòng ngực Ngự Tứ: "Hình như lần nào tớ cũng là người xấu thì phải?"

Cố Duyên đau thương cười một tiếng: "Tớ đã sớm nói với cậu rồi, cậu không phải đối thủ của cô ta đâu, đừng đùa nữa."

Ngọc Ngân không những đối xử ác độc với người khác, đối xử với mình còn ác độc hơn, còn rất biết diễn, rất biết chứa nước mắt, nói khóc là khóc ngay. Người đàn bà như vậy, sao Lý Lý có thể là đối thủ của cô ta được!

Nhìn hai người đang ôm nhau trong đám người, Cố Duyên đắng chát cười một tiếng, cụp mắt xuống.

Lý Lý muốn giúp cô xả giận, muốn giúp tâm trạng cô tốt hơn một chút, nhưng kết quả lại luôn hoàn toàn ngược lại, trong lòng cô chẳng những không có được cảm giác sảng khoái mà còn đau đến khó chịu không thôi.

Trên đường trở về, Cố Duyên đánh giá Tô Lý Lý vừa lái xe vừa đấm ngực giậm chân, nghi ngờ hỏi: "Cậu biết cô gái tên là Sa Sa kia sao?"

"Không tính là quen, cùng theo đuổi đàn ông thôi." Lý Lý nói rất đơn giản.

Cố Duyên kinh ngạc: "Cậu nói cái gì?"

"Chuyện của năm ngoái rồi, tớ theo đuổi một người đàn ông suốt nửa năm, mắt thấy sắp thành công tới nơi rồi thì người đàn bà kia nhảy vào cướp mất anh ta bỏ chạy, mẹ, hận cô ta cả đời luôn." Nói đến chuyện xưa này, Tô Lý Lý vẫn rất phẫn nộ.

Cố Duyên đùa cợt cười một tiếng: "Điều này nói rõ cái gì?"

"Nói rõ thằng kia đủ vô sỉ, con kia đủ đê tiện!"

"Sai, nói rõ sức hấp dẫn của cậu không bằng người ta."

"Con khỉ!" Tô Lý Lý tức giận gắt một cái: "Con đó chỉ là do trong nhà có tiền mà thôi, hấp dẫn cái con khỉ. Nhưng thứ đàn ông mê tiền đàn bà như vậy, sớm bị cướp đi thì sớm sạch sẽ."

"Vậy cậu còn tức cái gì?"

"Tớ tức giận là vì người đàn bà kia không có chút nguyên tắc nào, cướp người xong chưa đến hai tháng đã bỏ người ta rồi, không phải rõ ràng cố ý làm tớ khó xử sao? Cho nên lúc nãy trông thấy cô ta trong bữa tiệc, tớ đã muốn xông lên đạp cô ta hai cái, nhưng nghĩ kĩ lại thì làm vậy ảnh hưởng hình tượng lắm. Thế nên tớ mới giả vờ "hóa thù thành bạn" với cô ta, bí mật cùng đối phó Ngọc Ngân, không ngờ con đó lại ngu ngốc như vậy." Lúc Tô Lý Lý nói những lời này, mặt rất đắc ý.

"Cậu thực sự… ác quá đi!" Cố Duyên không nhịn được, lắc đầu.

Từ sau khi đi khỏi khách sạn Tinh Duyên, Ngọc Ngân vẫn sầu não uất ức, cũng không nói nhiều nữa.

Ngự Tứ lái xe về biệt thự Lương Sơn, ôm Thuyên Thuyên vào phòng, giao thằng bé cho một cô người làm chăm sóc.

Ngọc Ngân lại ẵm Thuyên Thuyên lại từ trong tay người làm, cẩn thận ôm vào trong ngực.

Thuyên Thuyên hiển nhiên đã cảm giác được Ngọc Ngân không vui, ngoan ngoãn ở trong ngực cô ta, không nói tiếng nào.

Ngự Tứ bất đắc dĩ thở dài, dắt hai mẹ con đến chỗ ghế sofa ngồi xuống, dịu dàng nói: "Ngọc Ngân, anh đã nói với em rồi mà, không cần để ý người khác nói bậy, không được bị ảnh hưởng tâm trạng bởi người khác."

"Bọn họ nói chuyện khó nghe như vậy, anh nói xem em không để ý kiểu gì đây?" Ngọc Ngân mở miệng, cô ôm sát Thuyên Thuyên, nói tiếp: "Khi nghe bọn họ nói ra những lời này, chẳng lẽ anh không khó chịu sao? Tuyệt đối không nghi ngờ sao?"

"Anh không khó chịu, cũng không nghi ngờ, ngoan, đừng suy nghĩ nhiều." Ngự Tứ vỗ vỗ vai của cô.

"Nhưng em vẫn muốn mang Thuyên Thuyên đến bệnh viện giám định ADN." Ngọc Ngân ngẩng mặt lên, yên lặng nhìn anh: "Ngày mai chúng ta đi đi."

Ngự Tứ đau lòng, lắc đầu: "Không cần, nếu như ngay cả anh cũng không tin em, thì trên thế giới này ai sẽ tin em nữa?"

"Nhưng mà…"

"Đâu ra nhiều nhưng như vậy, không được phép suy nghĩ chuyện vớ vẩn như thế nữa biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Tai nạn xe cộ bỏ mình

"Em chỉ lo anh sẽ trúng kế của các cô ấy."

"Yên tâm đi, nhóm máu của Thuyên Thuyên và anh đều là RH-, điều này đã đủ để chứng minh hết thảy." Ngự Tứ nói.

Nhom máu RH- vốn đã là một nhóm máu vô cùng hiếm, trong mười ngàn người cũng khó có thể tìm được hai người có nhóm máu giống nhau. Thuyên Thuyên trùng hợp di truyền nhóm máu của anh, anh căn bản không cần phải nghi ngờ suy đoán.

Ngày hôm sau, Ngự Tứ sớm đã đi làm, Thuyên Thuyên cũng bị lâm thời đưa vào nhà trẻ, sau khi Ngọc Ngân đi ra khỏi nhà trẻ cũng không trở về nhà, mà là đến một quán cà phê kín đáo.

Sau khi cô đi vào quán cà phê, trực tiếp đi vào phòng sâu nhất bên trong gõ cửa, sau khi được đồng ý thì đẩy cửa bước vào.

Trong quán cà phê có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi, khi Ngọc Ngân đi vào, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào sau lưng cô.

"Nhìn gì? Chỉ có một mình tôi." Ngọc Ngân ngồi xuống trên ghế sofa đối diện người đàn ông.

Người đàn ông tỏ ra rất thất vọng, rút lại tầm mắt.

"Tiết Uy." Ngọc Ngân dùng tay lung lay trước mặt hắn, quan sát hắn, hỏi: "Anh đến đây lâu chưa?"

"Cũng lâu rồi." Tiết Uy rót ly cà phê cho cô.

"Thật có lỗi, hồi nãy phải đưa đưa Thuyên Thuyên đi nhà trẻ, thằng bé cứ đòi tôi phải ở lại với nó."

Tiết Uy liếc nhìn cô: "Cô dự định ở lại đây lâu sao?"

"Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, tôi sẽ dẫn Thuyên Thuyên về thành phố Tương." Ngọc Ngân cười một tiếng: "Nơi đó mới là nhà của tôi."

"Đã không có ý định ở lâu, tại sao phải cho Thuyên Thuyên đi nhà trẻ?"

"Thằng bé rất nghịch ngợm, nên để các thầy cô dạy dỗ nó." Khi nói đến Thuyên Thuyên, trên mặt Ngọc Ngân hiện rõ dịu dàng.

Thuyên Thuyên là báu vật quý giá nhất trong lòng cô.

Tiết Uy uống một ngụm cà phê, hỏi: "Hôm nay tới tìm tôi có chuyện gì không?"

"A, anh chờ chút." Ngọc Ngân lấy một phong thư dày cộm ra từ trong túi xách, đẩy đến trước mặt hắn, nói: "Đây là tóc của Ngự Tứ và đứa bé gái kia, anh giúp tôi mang đi giám định xem có phải là có quan hệ huyết thống hay không."

Tiết Uy cầm lấy phong thư, lật xem từ trên xuống dưới một lần, cười cười nói: "Cô chắc chắn đây là tóc của đứa bé đó sao?"

"Đương nhiên, tối hôm qua tôi tự mình bứt ra từ đầu nó, sẽ không sai."

"Rồi, sau khi có kết quả tôi sẽ cho cô biết."

"Cảm ơn."

"Có chuyện gì nữa?"

"Còn…" Ngọc Ngân lại lấy một tấm ảnh ra từ trong túi, đưa đến trước mặt hắn: "Xử lý người phụ nữ này cho tôi."

Tiết Uy cầm lấy ảnh chụp quan sát, thấy khuôn mặt và dáng người nóng bỏng của cô gái kia thì hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra, hắn không hỏi nhiều, cất cả phong thư và tấm ảnh vào cùng một chỗ.

"Làm bí mật vào." Ngọc Ngân nhắc nhở hắn.

Tiết Uy đùa cợt cười một tiếng: "Đã lo lắng như thế, tại sao vẫn tiếp tục thực hiện tội ác không ngừng? Cô biết mà, đi đêm nhiều, sớm muộn có ngày gặp ma."

"Nhưng nếu tôi không làm như vậy, Ngự Tứ sớm muộn sẽ bị đám đàn bà này cướp đi." Ngọc Ngân bất đắc dĩ thở dài, cô cũng không muốn làm như vậy, nếu như không phải lo lắng người yêu bị cướp đi, ai sẽ đồng ý thực hiện chuyện nguy hiểm này chứ?

"Cô thực sự là... cực đoan, yêu đương kiểu này thì còn ý nghĩa gì chứ?" Tiết Uy trợn mắt há mồm.

"Cái này không cần anh quan tâm, anh cứ làm chuyện của anh rồi nhận tiền công là được."

"Đương nhiên, tôi sẽ không quan tâm." Tiết Uy nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng tôi rất tò mò, tại sao từ trước đến nay cô không ra tay với Cố Duyên, theo lý thuyết mà nói thì cô ta mới là uy hiếp lớn nhất."

Từ trước đến nay, hắn rất tò mò chuyện này, chỉ là vẫn không hỏi ra thôi. Lúc trước Cố Duyên rời đi thì thôi, bây giờ trở về rồi, mà vẫn sống ngay dưới mắt Ngự Tứ.

Dù hắn thay Ngọc Ngân làm hết thảy, cũng rất thân thiết với cô, nhưng cũng không biết một thân phận khác của Ngự Tứ.

Ngọc Ngân cũng thực sự yêu Ngự Tứ, cũng không muốn anh gặp nguy hiểm nên đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết thân phận thực sự của anh.

Ngọc Ngân lạnh lùng cười một tiếng: "Anh sai, Cố Duyên là người tôi yên tâm nhất, mà nói đến cùng thì cô ta từng cứu tôi một mạng, chỉ cần cô ta ngoan ngoãn, tôi đồng ý giữ lại cái mạng cho cô ta. Nếu ngày nào đó cô ta không ngoan, tôi đương nhiên sẽ báo với người khác giết cô ta thay tôi."

Tiết Uy nghe cô kiểu nói này, lập tức như vừa mới phát hiện chuyện rất mới mẻ, quan sát cô, đùa cợt nói: "Ai da, không ngờ cô cũng có lòng biết ơn đó, không ngờ luôn!"

"Anh có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy mới lạ thôi." Tiết Uy nói xong, đứng lên khỏi ghế sofa: "Nếu như không có việc gì, tôi đi trước."

"Anh đi đi."

"Gặp lại sau." Tiết Uy đi vài bước, quay đầu nói với cô: "Đừng quên chuyện cô đã đồng ý với tôi."

"Yên tâm đi, tôi sẽ không quên."

"Vậy tôi an tâm."

Phó Huệ luôn luôn làm hết trách nhiệm của mình mà hôm nay cũng về sớm, điều này khiến Cố Duyên không khỏi suy nghị lệch sang hướng vì anh bán công ty đi rồi nên mới bắt đầu lười biếng.

Vừa đến giờ tan làm, Cố Duyên cũng ngay lập tức cà thẻ ra về.

Tô Lý Lý còn việc chưa làm xong, khinh bỉ cô một chút: "Cậu chạy cũng nhanh ghê, sớm hơn bình thường đến nửa tiếng."

Cố Duyên chỉ nghĩ Ngọc Ngân nói thế thôi, không ngờ cô ta thực sự không sa thải Giang Ngọc và Lý Lý, hoàn toàn không nằm trong dự kiến của tất cả mọi người.

Nhưng hành vi và ý nghĩ của Ngọc Ngân từ trước đên nay luôn khó nắm bắt, nghĩ tới những thứ này, Cố Duyên không còn suy nghĩ về nguyên nhân nữa.

"Công việc của tớ đều hoàn thành rồi, lại nói sếp Phó cũng về rồi, tớ ở lại đây làm gì?" Cố Duyên đi đến trước mặt cô: "Còn có chuyện gì chưa làm xong? Tớ giúp cậu."

"Giúp tớ đóng đống này thành sách đi." Tô Lý Lý giao cho cô một chồng tư liệu, liếc cô một cái: "Sếp Phó phải đi bệnh viện chăm sóc mẹ đang bệnh, sao mà giống cậu được?"

"Cậu nói gì?" Cố Duyên liền giật mình, nghi ngờ hỏi thăm: "Mẹ của sếp Phó bệnh hả? Chuyện khi nào? Sao tớ chưa nghe nói qua?"

Đi làm lâu như vậy, mỗi ngày nhìn thấy Phó Huệ như không có việc gì hết, mà từ xưa tới nay chưa từng có ai nói cho cô biết.

Lý Lý nói: "Bệnh của mẹ sếp Phó cho tới bây giờ cũng không khá hơn được, cũng không hết được, nghe nói tiền thuốc men mỗi ngày phải tính bằng đơn vị triệu, nếu không cậu nghĩ tại sao sếp Phó lại muốn bán công ty với giá tốt chứ?

"Bệnh gì mà đắt như vậy?"

"Nghe sếp Phó nói qua, tên cũng rất mới lạ, quên mất rồi." Tô Lý Lý vừa tính toán số liệu trên máy tính vừa chậc chậc tán thưởng: "Nhắc tới chuyện này, bệnh của mẹ sếp Phó thật đúng là tốn tiền, một tháng phải trả hơn tỷ, sếp Phó cũng hiếu thảo ghê."

"Thực sự rất hiếu thảo." Cố Duyên tán thưởng.

Sau khi nghe thấy Lý Lý nói như vậy, hình tượng của Phó Huệ trong lòng Cố Duyên trong nháy mắt cao lớn hơn rất nhiều. Ích kỷ hoặc vô sỉ trong mắt cô trước đó đều tan rã trong thời khắc này.

Vì chữa bệnh cho mẹ, cho dù là ích kỷ, cũng khiến người khác kính nể.

"Sao? Rốt cuộc cũng cảm thấy sếp Phó cũng là người đàn ông có sức quyến rũ sao?" Tô Lý Lý quay đầu liếc cô một chút, cười cười nói.

"Trước kia tớ cũng đâu có nói anh ta không có sức quyến rũ đâu?"

"Vậy sao cậu lại không thích người ta?"

"Đây là hai chuyện khác nhau mà?"

"Ờ." Tô Lý Lý bắt đầu tắt máy tính, sắp xếp lại bàn làm việc, sau đó lấy túi xách nói với cô: "Đến công ty đã lâu như vậy, lẽ ra nên đến thăm bà ấy từ sớm, tớ đưa cậu đi."

"Không được, bây giờ là là buổi chiều." Cố Duyên cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, theo cô biết, không thể thăm người bệnh vào buổi chiều.

"A, hình như là vậy, nói sớm một thì tớ không tắt máy tính rồi."

"Cậu có thể tan làm sớm một chút mà, cậu xem, Giang Ngọc đã đợi không kịp rồi." Cố Duyên dùng ngón tay chỉ vào văn phòng của Giang Ngọc.

Tô Lý Lý tức giận nói: "Anh ta á hả, một câu sa thải thôi cũng đã sợ đến mức run chân, thực sự không muốn gặp lại anh ta chút nào."

"Vậy cậu muốn thế nào?"

"Không ra hồn." Tô Lý Lý vừa bước ra khỏi cổng công ty với Cố Duyên, vừa nhấn điện thoại, sau khi vào thang máy thì đưa điện thoại di động đến trước mặt Cố Duyên: "Duyên Duyên, cậu nhìn, người này là cô gái gọi Sa Sa kia đúng không?"

Trên điện thoại di động của cô chính là trang tin tức, mà người phụ nữ trên trang tin tức đó chính là Sa Sa sau khi trang điểm đậm, Cố Duyên kéo trang lên, sau khi nhìn thấy tiêu đề tin tức thì ngay lập tức hoảng hốt.

Con gái nhà giàu gặp tai nạn bỏ mình?

Cố Duyên nhanh chóng kéo xuống dưới, qua loa xem hết toàn bộ bài báo một lần, tin tức nói là cô Sa Sa say rượu điều khiển xe chạy quá tốc độ, cuối cùng đụng vào một cây to ven đường, chết.

Rõ ràng khuya ngày hôm trước lúc nhìn thấy cô ta vẫn còn rất khỏe mạnh hoạt bát, chỉ mới hai ngày ngắn ngủi mà thôi, đã bất hạnh bỏ mạng, Cố Duyên chỉ cảm thấy đáy lóng lạnh lẽo.

Cô lại nhìn thoáng qua tin tức một lần, phát hiện nơi xảy ra tai nạn của Sa Sa tương đối vắng vẻ, cũng không có camera giám sát.

Trong lòng dâng lên cảm giác không tốt, lúc này, tràn vào trong đầu cô đều là nếu như là Ngọc Ngân, cái chết của Sa Sa có liên quan đến cô ta sao? Cô nhớ tới cảnh tượng khuya ngày hôm trước tại khách sạn Tình Duyên, Sa Sa ác ý hãm hại Ngọc Ngân, Ngọc Ngân nhất định sẽ thù!

Nếu thật là Ngọc Ngân làm... Cố Duyên trợn mắt há mồm, không dám tiếp tục nghĩ.

"Cậu nói xem, sao sinh mệnh lại yếu ớt như vậy chứ? Mặc dù tớ rất chán ghét cô ta, nhưng thấy cô ta chết thảm như vậy vẫn cảm thấy đáng thương!" Lý Lý cảm thán.

"Kẻ có tiền thì thích xe thể thao, uống rượu, đi chơi đêm, kết quả chơi tới mất cái mạng của mình luôn, ngẫm lại cũng thật là ác." Lý Lý vẫn nói ra quan điểm của mình.

Dù Cố Duyên cũng đồng tình Sa Sa, nhưng cô không có cách nào khẳng định chính Ngọc Ngân đã hại chết cô ấy, cô không nói tiếng nào, trong lòng đè nén khó chịu đến cực điểm.

Ban đêm, Ngọc Ngân gọi điện thoại cho Tiết Uy, khen hắn làm tốt lắm.

Tiết Uy rất đắc ý nói: "Loại chuyện như giết người đối với tôi mà nói, quả thực không đáng là gì."

"Ừ, biết anh lợi hại rồi." Ngọc Ngân không kiên nhẫn giội nước lạnh, nhưng vẫn có chút lo lắng nói: "Anh làm thế nào vậy? Có chắc là an toàn không?"

"Cứ yên tâm 100% đi, tuyệt đối an toàn." Tiết Uy đắc ý cười nói: "Chẳng qua tôi chỉ lén lút bỏ chút thuốc vào trong ly của cô ta mà thôi, lúc cô ta đi ra khỏi quán bar thì đe dọa có người muốn giết cô ta, sau đó chính cô ta tự lái xe hơi chạy trốn, sau đó nữa thì thành say rượu chạy quá tốc độ, hoàn hảo không?"

"Anh điên rồi? Sao lại nói anh đang đuổi giết cô ta chứ!" Ngọc Ngân chán nản.

"Nói với người chết thì sợ cái gì?"

"Nếu cô ta không chết thì sao?"

"Tôi làm việc không có nếu như." Tiết Uy tỏ vẻ đầy tự tin.

"Tôi sớm muộn gì cũng bị anh hù chết!" Ngọc Ngân tức giận ném ra câu này, muốn tắt điện thoại, Tiết Uy đột nhiên hỏi: "Thuyên Thuyên ngủ rồi à?"

"Chưa, đang quấn lấy cha nó đòi xem phim hoạt hình."

"Ai da, thật đúng là cha con tình cảm sâu đậm." Tiết Uy cười cười.

Nói tới cha con tình cảm sâu đậm, Ngọc Ngân đột nhiên nghĩ đến Hạnh Hạnh, hỏi: "Có kết quả giám định ADN chưa?"

"Chưa, ngày mai mới có."

"Vậy ngày mai tôi lại gọi cho anh."

Tiết Uy sợ cô lại muốn tắt điện thoại, lập tức hỏi một câu: "Ngọc Ngân, ngoại trừ những chuyện này, cô không có gì khác muốn nói với tôi sao?"

Ngọc Ngân không nghĩ gì hết: "Không có."

"Thực sự là rất máu lạnh." Tiết Uy đùa cợt cười một tiếng.

"Tiết Uy, anh muốn nói gì?" Ngọc Ngân vừa hỏi xong, Tiết Uy còn chưa kịp phản ứng, lập tức lại thêm một câu: "Nhưng tôi hy vọng anh đừng nói gì hết."

"Cô cũng đã nói như vậy, tôi còn có thể nói gì?" Tiết Uy ép xuống lời muốn nói trong lòng, nhẹ nhàng hít vào, cuối cùng nói ra một câu: "Thật là một người phụ nữ vô tình."

"Vậy cứ như vậy đi, không nói nhiều." Ngọc Ngân từ trước đến nay luôn không thèm để ý Tiết Uy đánh giá mình như thế nào, sau khi nói xong câu này thì không ngần ngại cúp điện thoại.

Buổi sáng, Cố Duyên đi xe của Tô Lý Lý đến công ty, khi đang chờ thang máy thì trùng hợp gặp Phó Huệ, Phó Huệ trông khá tiều tụy, chắc là do tối hôm qua thức khuya mà ra.

Cố Duyên lễ phép lên tiếng chào hỏi với anh, chủ động lùi sang một bên.

Tô Lý Lý cúi người nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nhìn kìa, người đàn ông này làm người ta đau lòng biết bao."

Cố Duyên lén lút nhìn Sếp Phó đang tiều tụy một chút, nghĩ thầm chẳng lẽ sếp Phó chăm sóc cho mẹ cả một đêm sao? Nếu là thật thì cũng quá tội nghiệp.

Tô Lý Lý tăng thêm một câu: "Đây chính là lý do vì sao tớ không theo đuổi người đàn ông vừa giàu, vừa đẹp trai này đó, lo lắng đó."

"Cậu nản tiền thuốc men hơn cả tỷ một tháng kia thì đúng hơn!" Cố Duyên đâm cô một chút.

"Ai da, sao câu này phát ra từ miệng cậu lại thực tế như vậy chứ?" Tô Lý Lý cười há há, mặt dày mày dạn thừa nhận: "Nhưng đây đúng là nguyên nhân đó."

"Hai cô, còn chưa bàn xong hả?" Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Phó Huệ, hai người đồng thời hoàn hồn, lúc này mới phát hiện thang máy đã tới tầng một, Phó Huệ đang dùng tay ngăn thang máy đóng cửa. Mà trong thang máy, đã có mấy người không còn kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Ngự tư khôi phục ký ức

Cố Duyên vội vã kéo Tô Lý Lý đi vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, đến tầng của công ty Mùa Hoa.

Cố Duyên pha cho Phó Huệ ly cà phê để nâng cao tinh thần, quan tâm đưa vào phòng làm việc của anh.

Phó Huệ nhìn thoáng qua cà phê trên bàn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô nói: "Sau này cô không cần đối xử với tôi tốt như vậy, vì tôi không còn là ông chủ của cô nữa!"

Cố Duyên lại cười nói: "Tôi không nhận ông chủ, tôi chỉ nhận cấp trên."

"Miệng thật ngọt."

Cố Duyên thấy anh cúi đầu làm việc, chần chờ mở miệng hỏi: "Nghe nói mẹ anh bị bệnh, bà vẫn khỏe chứ?"

"Còn ổn, bệnh tình tạm thời ổn định."

"Thứ bảy, tôi bớt chút thời gian đến thăm bà."

"Thôi." Phó Huệ cũng không ngẩng đầu lên.

Cố Duyên khó hiểu, nào có ai lại từ chối tấm lòng của người khác như vậy chứ?

"Tại sao?" Cô hỏi.

Phó Huệ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú cô, lập tức cười nói: "Mẹ tôi sẽ nghĩ cô là bạn gái của tôi, sau đó quấn lấy cô, muốn cô ngày nào cũng đến bệnh viện thăm bà."

"..."

"Làm bạn gái của tôi, không dễ dàng."

Cố Duyên cười cười: "Đây chính là lý do đã ba mươi rồi mà anh vẫn chưa lập gia đình sao?"

"Có lẽ vậy."

"Không sao, duyên phận chưa tới mà thôi."

"Tôi cho là cô sẽ nói, không sao, tôi lấy anh." Phó Huệ vẫn còn tâm trạng nói đùa.

"Anh nghĩ tôi quá vĩ đại rồi." Cố Duyên vô cớ cười một tiếng.

Cô không phải không đủ vĩ đại, chỉ là không có cảm giác yêu với Phó Huệ mà thôi. Cô cũng biết trong lòng Phó Huệ thích cô, chỉ là cứ không chịu bày tỏ tình cảm trong lòng mà thôi.

Trước đó cô nghĩ Phó Huệ vì xem mình là sếp nên mới không đồng ý thể hiện tình cảm với cấp dưới, bây giờ mới biết, anh không lo lắng vấn đề mặt mũi của mình, mà là lo lắng người mẹ đang bị bệnh nặng của anh, có lẽ anh chỉ không muốn liên lụy bất kì một người phụ nữ nào.

Nhìn theo hướng đó, Phó Huệ cũng có mặt vĩ đại của anh.

"Nếu như tôi yêu người đó, tôi sẽ không để ý trong nhà anh có vấn đề gì, có bối cảnh gì, tôi nghĩ có rất nhiều người phụ nữ cũng nghĩ như vậy. Giống như người yêu tôi vậy, cũng không ngại bên cạnh tôi còn có Hạnh Hạnh, tình yêu thực sự sẽ vượt qua tất cả mọi thứ."

"Câu nói này xem như cổ vũ sao? Xem như từ chối?" Phó Huệ nhìn cô, trong lòng có chút mất mát.

"Cảm ơn." Anh nói, sau đó một lần nữa cúi đầu làm việc.

Hôm nay là sinh nhật của Hà Ngọc Ngân, trước đó Ngự Tứ cũng đã đặt xong phòng và bánh kem trong một nhà hàng món Tây nổi tiếng ở thành phố Hàn, buổi chiều còn tạm bỏ việc đi mua quà với cô.

Sau khi sắc trời tối xuống, Ngự Tứ mang theo Ngọc Ngân đi vào phòng ăn, trong phòng trang trí xa hoa, trông vô cùng ấm áp lãng mạn.

Trên mặt bàn có trang trí hoa, nến, rượu đỏ, nghệ sĩ đàn violin biểu diễn tăng thêm cho căn phòng vài phần lãng mạn.

Toàn bộ trái tim Ngọc Ngân đều tràn ngập hạnh phúc, nhìn ánh nến bập bùng trước mắt, khuôn mặt đẹp trai của Ngự Tứ bên trong ánh nến... tất cả giống như trong một giấc mộng.

"Khi nào thì đặt phòng vậy anh?" Ánh mắt Ngọc Ngân nhìn chăm chú Ngự Tứ hiển rõ yêu thương, bất ngờ kiểu này thực sự khiến cô ta không ngờ tới.

Ngự Tứ không trả lời cô ta, giống như đang suy nghĩ gì.

Ngọc Ngân kêu một tiếng: "Ngự Tứ..."

Ngự Tứ hoàn hồn, Ngọc Ngân lo lắng hỏi thăm: "Anh sao vậy?"

Ngự Tứ đảo mắt, nói: "Vừa nãy lúc mới vào, anh có cảm giác như đã từng trải qua cảnh tượng giống như thế này rồi, món Tây, nến trắng, ngay cả đàn violin cũng giống y hệt. Mà vị trí mà em đang ngồi, người kia… là ai? Sao anh lại không nhớ gì cả?"

Ngự Tứ nhíu mày, dùng hai tay xoa vị trí huyệt trên đầu.

Ngọc Ngân khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn anh.

Đồng thời trong lòng dâng lên lo lắng, đây là lần đầu tiên Ngự Tứ nhắc tới chuyện có liên quan đến ký ức, chẳng lẽ anh ấy đã nhớ đến cái gì sao? Trước kia, tình cảm của anh ấy và Cố Duyên tốt như vậy, đã từng trải qua cảnh tượng như thế này là rất bình thường.

Nếu như Ngự Tứ khôi phục ký ức, cô ta sẽ gặp nguy hiểm!

Cô ta ép buộc mình bình tĩnh, sau đó miễn cưỡng cười vui nói: "Đương nhiên là em rồi, trước kia chúng ta thường xuyên đến những chỗ này ăn món Tây."

"Ừ." Ngự Tứ nhẹ gật đầu, bình thường trở lại.

Anh bưng rượu đỏ trên bàn lên, nâng giọng dịu dàng nói: "Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn anh." Ngọc Ngân giơ ly lên cụng với anh, sau đó giơ ly rượu khẽ nhấp một ngụm.

Khi đặt ly rượu xuống, điện thoại đúng lúc vang lên, Ngọc Ngân vừa tìm điện thoại trong túi xách vừa thầm mắng là ai mà không biết chọn thời điểm gì hết, quấy rầy thời gian lãng mạn của cô ta và Ngự Tứ.

Cô ta vốn dự định ấn nút khóa máy, nhưng khi nhìn thấy hai chữ "Điền Điền" trên màn hình điện thoại di động thì ngón tay đang định ấn nút khóa máy lại dừng lại.

Tiết Uy gọi điện thoại tới, vì lý do an toàn, cô chỉnh số điện thoại của Tiết Uy thành tên của Điền Điền.

Cô ngẩng đầu nhìn Ngự Tứ một chút, Ngự Tứ cười khẽ với cô: "Mau nghe đi."

"Dạ." Ngọc Ngân đứng dậy, đi đến trong nhà vệ sinh mới nhấn nút trả lời, hạ thấp giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Còn có thể là chuyện gì chứ, chuyện mà cô quan tâm nhất thôi." Tiết Uy cười nói: "Không thấy cô gọi điện thoại đến, tôi đành phải gọi điện thoại cho cô."

Ngọc Ngân không phải cố ý không gọi điện thoại cho anh ta, chỉ là hôm qua cho tới hôm nay đều không có cơ hội gọi, hôm nay vội vàng lãng mạn với Ngự Tứ, cô càng thêm không nhớ được chuyện này.

Cô đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Sao rồi?"

"Rất không may, con bé là con gái ruột của Ngự Tứ."

Dù Ngọc Ngân đã chuẩn bị tốt tinh thần, nhưng khi nghe thấy kết quả này, hai chân cũng mềm nhũn, xém chút đã té ngã xuống đất.

Cô ta vội vàng dùng tay vịn chặt bồn rửa tay, ổn định thân thể.

"Sao vậy? Hoảng hốt đến không nói nên lời sao?" Tiết Uy không thèm để ý chút nào, thậm chí còn có ý muốn chọc ghẹo cô ta.

Ngọc Ngân thở sâu, đầu óc hỗn loạn, cô ta thuận miệng nói: "Bây giờ tôi không rảnh nhiều lời với anh, nên làm như thế nào tự anh biết, cúp trước."

Ngọc Ngân vội vã cúp điện thoại, sờ trán, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Con gái của Ngự Tứ, con gái ruột của Ngự Tứ... Trong đầu của cô ta hết lần này tới lần khác hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hạnh Hạnh. Lần thứ nhất gặp Hạnh Hạnh, côta đã cảm thấy gương mặt của Hạnh Hạnh có cái bóng của Ngự Tứ, nhưng cô ta vẫn ôm một chút hi vọng muốn kiểm tra ADN, không ngờ…

Nếu để cho Ngự Tứ biết Hạnh Hạnh là con gái ruột của anh, vậy anh sẽ làm thế nào? Cô ta không dám nghĩ nữa.

Cô ta rất muốn điều chỉnh tốt tâm trạng đi ra nhà vệ sinh, trên mặt lại cứng ngắc đến mức kéo kiểu gì cũng không thể kéo ra được một nụ cười, cho đến khi Ngự Tứ ở bên ngoài gõ cửa gọi cô ta, cô ta mới không thể không kéo cửa đi ra ngoài.

"Thật có lỗi, để anh chờ lâu như vậy." Giọng của Ngọc Ngân đều đang run rẩy.

"Em sao vậy? Sắc mặt kém như vậy." Ngự Tứ đưa tay đỡ cô ta, lo lắng hỏi thăm: "Có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không có... Không có không thoải mái."

"Vậy em…"

"Em… em vừa với nhận điện thoại của bạn, cô ấy nói cho em biết, một người bạn chung của tụi em bị xe đụng chết." Cô bắt lấy cánh tay Ngự Tứ, rất gấp gáp nói: "Ngự Tứ, anh nói tại sao đầu năm nay lại có nhiều tai nạn xe cộ như vậy chứ? Sa Sa vừa đi, một người bạn của em cũng đi, sau này anh cũng nên ít lái xe lại, quá nguy hiểm."

"Yên tâm đi, anh sẽ cẩn thận." Ngự Tứ vỗ vỗ tay của cô ta, trấn an nói.

Nhìn sắc mặt cô ta tái nhợt, toàn thân bất lực, Ngự Tứ còn nói: "Chúng ta vẫn nên về sớm nghỉ ngơi đi, người chết không thể sống lại, em cũng đừng quá đau lòng."

"Dạ." Ngọc Ngân gật đầu, cô ta quay đầu nhìn thoáng qua ngọn nến đang đốt, bàn trang trí hoa hồng và rượu, cho dù đây là thời điểm rất tốt, cô ta cũng không có tâm trạng để hưởng thụ.

Ngồi trên xe, cô ta yên lặng tựa đầu trên vai Ngự Tứ: "Ngự Tứ, sau này anh sẽ bỏ em đi sao?"

Ngự Tứ nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Tại sao lại hỏi chuyện ngốc nghếch này?"

"Em chỉ muốn xác nhận một chút."

"Vậy em nhớ kỹ, anh sẽ không rời khỏi em."

"Mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không sao?"

"Ừ."

Ngọc Ngân đắng chát cười một tiếng, dù Ngự Tứ liên tục cam đoan sẽ không rời khỏi, lòng của cô ta vẫn không thể an ổn. Bởi vì cô ta biết, Ngự Tứ tuyệt đối sẽ không tha thứ sai lầm của cô ta.

Buổi chiều, Phó Huệ gọi điện thoại nội bộ kêu Cố Duyên đi vào một chút.

Cố Duyên tạm dừng công việc đi vào, Phó Huệ đưa cho cô một túi tài liệu, nói: "Đưa bảng báo cáo này vào văn phòng sếp Ngự đi, thuận tiện xác nhận thời gian kiểm tra sổ sách với anh ta."

"Ngự Tứ..." Cố Duyên cầm túi tài liệu, thực sự có chút khó khăn.

"Có thể kêu người khác đi không?" Cô nhìn Phó Huệ.

"Là sếp Ngự kêu cô đi." Phó Huệ cười một tiếng, nói: "Cô đưa tài liệu xong là có thể trực tiếp về nhà, cũng sắp tan làm rồi."

"Tại sao sếp Ngự lại bảo tôi đi?" Cố Duyên cảm thấy rất khó hiểu.

Cô và Ngự Tứ đã rất nhiều ngày không gặp mặt, cũng chưa từng có liên lạc, Ngự Tứ đột nhiên đưa ra yêu cầu này thực sự để cô khó hiểu.

Phó Huệ nhún nhún vai tỏ vẻ không biết.

Cố Duyên chần chờ một chút, nghĩ không đi, nhưng lại không tìm thấy cớ, mà Ngự Tứ còn cố ý gọi cô qua, chắc chắn là có chuyện gì mới đúng. Nghĩ như vậy, cô đành phải cầm túi tài liệu ra cửa.

Văn phòng của Ngự Tứ là văn phòng chủ tịch của công ty Tần Thị, Cố Duyên đi thẳng đến tầng văn phòng chủ tịch. Thuận lợi như vậy, hiển nhiên là trước đó Ngự Tứ đã dặn dò rồi.

Thư ký nói cho cô biết Ngự Tứ đang họp, chắc phải nửa tiếng sau mới có thể đi ra ngoài. Cố Duyên đành phải trở lại quán cà phê tầng một, định nửa tiếng sau lại đến.

Chọn xong món ở quầy, khi cô quay người lại, một thân hình vừa cao lớn vừa quen thuộc bất thình lình xuất hiện trước mặt cô.

Cô theo bản năng lui về sau, nhưng sau lưng chính là quầy bán hàng, cô căn bản không có đường lui. Cô ra vẻ bình tĩnh đẩy kính mắt đeo lên để ngụy trang, dự định chạy đi từ bên cạnh.

Người đàn ông cao gầy lại đột nhiên mở miệng kêu một tiếng: "Cô Cố!"

Không còn đường trốn nữa rồi, Cố Duyên đành phải quay đầu lại, lấy mắt kiếng xuống, lúng túng cười cười: "A Kim, đã lâu không gặp."

Mặc dù A Kim cũng có đeo kính râm, nhưng dù sao cũng đã từng ở chung không ít, có thể rõ ràng nhớ kỹ khuôn mặt của đối phương.

A Kim hiện rõ vẻ kinh ngạc, rất lâu sau mới đánh giá cô hỏi: "Cô trở về khi nào vậy?"

“Tôi... trở về được một thời gian rồi, gần đây cậu vẫn khỏe chứ?”

“Cũng khỏe, tới bên này nói chuyện đi.” A Kim dẫn cô đi đến chỗ vắng vẻ. Cố Duyên đi theo phía sau cậu ta, trong lòng cũng có rất nhiều suy đoán, cô không ngờ còn có thể gặp lại A Kim, không biết bây giờ cậu ta có còn làm việc cho Ngự Tứ nữa hay không?

Sau khi ngồi xuống trên ghế sofa, cô hỏi nghi ngờ này ra khỏi miệng.

A Kim khẽ cười một tiếng nói: “Cô lấy đi ký ức của anh Ngự, nếu tôi không giúp anh ấy, làm sao anh ấy có thể quản lý hai công ty Tần Thị và Thụy Cảnh chứ? Bây giờ Ngự Tứ nắm giữ cách kinh doanh công ty một lần nữa, tôi chỉ thay anh ấy quản lý Thụy Cảnh thôi.”

“Đúng vậy, tôi nhất định hại cậu rất thảm.” Cố Duyên cười khổ, lúc trước cô chỉ muốn để Ngự Tứ quên mình, không cân nhắc đến chuyện anh còn có Tần Thị và Thụy Cảnh vất vả lắm mới cướp về được phải kinh doanh.

Lúc trước, A Kim chính là trợ thủ đắc lực của anh, bây giờ vẫn là, đúng là người khó gặp một lần trong đời!

“Mặc dù tôi không đồng ý cách làm của cô, nhưng cô cũng chỉ một lòng vì anh Ngự mà thôi, cô thảm hơn anh ấy nhiều. Chí ít bây giờ anh ấy sống rất hạnh phúc, nhưng cô thì sao? Trông cũng không quá tốt.”

“Tôi cũng rất tốt.”

“Thật sao?”

“Thật, tôi đã buông tay rồi, cũng đã quen với cuộc sống bây giờ.” Vì để cho A Kim yên tâm, Cố Duyên nói dối.

“Xem ra cô đã gặp anh Ngự.” A Kim nhìn thoáng qua trên tầng.

Cố Duyên gật đầu: “Đã gặp, anh ấy quả thật cũng đã quên tôi, quan hệ giữa chúng tôi bây giờ chỉ là công việc, rất đơn giản.”

A Kim đánh giá cô lần nữa, chần chờ mở miệng: “Cô Cố, có thể hỏi một chút về tình trạng cuộc sống hiện tại của cô không? Cô kết hôn chưa? Có công việc ổn định chứ?”

Cố Duyên biết A Kim nói như vậy là vì quan tâm mình, cô lắc đầu, lại cười nói: “Còn chưa kết hôn, bởi vì những năm gần đây đều ở nước ngoài, lại không muốn gả cho một người nước ngoài. Về phần công việc, sau khi về nước, được bạn bè giới thiệu vào làm tại công ty Mùa Hoa, cũng chính là công ty bị Tần Thị thu mua kia, cũng khá thuận lợi.”

“Sau này có khó khăn gì thì nhớ tới tìm tôi.” A Kim đưa cho cô một tấm danh thiếp, trong lời nói hiển thị rõ lo lắng.

“Cảm ơn.”

“Cô Cố, cô là người phụ nữ tốt bụng, trời xanh nhất định sẽ quan tâm cô.” A Kim cười khẽ với cô, đứng lên: “Tôi không tiện ở chỗ này lâu, đi trước.”

“Gặp lại.”

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của A Kim, Cố Duyên thở sâu cười khổ, cô cũng không trông cậy vào ai sẽ chăm sóc cho cô, cô chỉ hi vọng mình và Hạnh Hạnh có thể bình an vô sự, hi vọng Ngự Tứ có thể tiếp tục hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Không thấy hàm hàm đâu

Cố Duyên cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ, Hạnh Hạnh sắp tan học, cô gọi điện thoại nhắc nhở thím Tô đi đón. Thím Tô nói rằng đang ở trên đường, cô mới yên lòng.

Nói chuyện điện thoại xong, Cố Duyên đi ra khỏi quán cà phê, trở lại tầng của Ngự Tứ.

Ngự Tứ vẫn đang họp, cô ngồi đợi trong phòng khách khoảng mười phút, Ngự Tứ mới từ từ đi đến.

“Xin lỗi, đã để cô chờ lâu.” Ngự Tứ đi tới, trong tay bưng một ly trà lài, xa xa có thể ngửi được hương hoa mát mẻ tươi mới.

Mùi hương này rất quen thuộc với Cố Duyên, năm đó Ngự Tứ thích uống trà lài, không ngờ năm năm trôi qua, trí nhớ của anh đã mất nhưng vị giác vẫn vậy.

"Nào, uống ly trà." Ngự Tứ đặt ly trà đang cầm trong tay xuống trước mặt cô rồi lấy ly cà phê đi.

Cố Duyên nghĩ thầm không phải anh đang đáp lại việc lần trước cô ngâm cúc tuyết cho anh đấy chứ? Nếu không... vì sao phải đặc biệt pha cho cô một ly trà hoa mang vào?

"Cảm ơn." Cố Duyên nói lời cảm ơn, cúi đầu lấy tài liệu trong túi ra đưa cho anh: "Đây là sếp Phó bảo tôi đưa cho anh. Còn nữa, anh ấy muốn biết lúc nào anh có thời gian kiểm tra sổ sách."

"Ngày mai đi, mai tôi sẽ đến công ty Mùa Hoa." Ngự Tứ để túi tài liệu sang một bên, anh nghiêng người nhìn cô trong khoảng cách khá gần.

Cố Duyên ngẩn người vì hành động đột ngột của anh, theo bản năng lui lại, anh ấy có ý gì?

"Có biết tại sao tôi muốn cô đích thân mang tài liệu sang đây không?" Ngự Tứ hỏi.

Đây chính là điểm Cố Duyên nghi ngờ, cô rất muốn hỏi, chỉ là chưa hỏi mà thôi. Cô lắc đầu: "Không biết."

"Vậy cô muốn biết không?"

"Nếu... anh muốn nói, tôi đồng ý nghe..."

Câu trả lời này có được xem là hợp lý không? Cố Duyên không nhịn được suy nghĩ lung tung, cảm giác khô nóng tán loạn, bao lâu rồi cô không gần Ngự Tứ như vậy, đã năm năm rồi đó!

"Tối qua lúc ngủ, đột nhiên tôi nghĩ tới một số chuyện quá khứ đã quên mất." Anh nói.

Cố Duyên kinh ngạc, ngơ ngác nhìn anh, trong chớp mắt đầu óc trở nên mù mịt.

Trong thoáng chốc, cô thấy ánh mắt sâu lắng của Ngự Tứ có sự tìm tòi, cô không kịp nghĩ nhiều, không tự chủ được hỏi một câu: "Anh đã khôi phục trí nhớ ư?"

Ngự Tứ chớp mắt, nói: "Sao cô biết tôi mất trí nhớ?"

"Tôi..." Cố Duyên ngẩn ra, đúng rồi, sao cô biết anh mất trí nhớ? Người đàn ông nhạy bén như Ngự Tứ quả thật là tâm tư khó dò.

Anh nhất định đang nghi ngờ nên mới dùng cách này để gài bẫy cô nói ra, mà người ngốc nghếch như cô lại trúng kế. Cô kiên trì nói: "Tôi nghe Ngọc Ngân nói."

"Cô gặp Ngọc Ngân lúc nào?"

Gặp Ngọc Ngân lúc nào, đây cũng là một câu hỏi khó, cô nên nói lúc nào mới hợp lý đây? Nếu nói sai thì sẽ chỉ khiến anh nghi ngờ thêm.

Ngự Tứ nói thêm một câu: "Theo quan sát của tôi, cô né Ngọc Ngân còn không kịp, sẽ không ngồi nói chuyện với nhau đâu."

Ngự Tứ, anh muốn ép chết tôi sao? Cố Duyên bất đắc dĩ nhắm hai mắt.

May mà lúc này điện thoại di động vang lên, cô đường đường chính chính lướt qua Ngự Tứ rồi nép vào một góc, hoang mang lấy điện thoại trong túi xách ra, ngay cả số điện thoại còn chưa nhìn mà đã nhấn nghe.

Là điện thoại thím Tô gọi tới, vừa bắt máy đã nghe thím Tô sốt ruột kêu lên: "Duyên Duyên, không xong rồi, Hạnh Hạnh đã bị người ta đón đi mất."

"Cái gì? Hạnh Hạnh bị người ta đón đi? Là ai đón đi?" Cố Duyên lại hoang mang lần nữa, nóng lòng hỏi.

"Nghe nói là một cái cô gái trẻ tuổi, người Hạnh Hạnh quen biết."

Cô gái trẻ tuổi, người Hạnh Hạnh quen biết...

"Có phải là Lý Lý đón đi không?" Cô nín thở hỏi.

Tuy cô biết rõ Lý Lý không rảnh đi đón Hạnh Hạnh và gần như cũng không đi đón một mình, nhưng cô vẫn ôm một tia hi vọng hỏi.

Thím Tô lại cắt đứt ý nghĩ của cô: "Không phải! Tôi gọi điện thoại hỏi Lý Lý rồi, cô nghĩ xem Hạnh Hạnh còn quen ai không? Là đồng nghiệp của cô sao?"

"Đồng nghiệp của tôi không biết con bé học trường nào, cũng sẽ không rảnh rỗi giúp tôi đi đón con bé." Trong lòng Cố Duyên dâng lên một dự cảm không lành, trong đầu hiện ra hình ảnh Ngọc Ngân.

Cô chợt hít một hơi thật mạnh, ngã trên mặt đất.

Nếu Hạnh Hạnh thực sự rơi vào tay Ngọc Ngân, vậy có còn hy vọng sống không? Cô thực sự không dám nghĩ tới!

Từ lúc cô nói chuyện điện thoại, Ngự Tứ đã hiểu chuyện gì xảy ra, bây giờ thấy cô đột nhiên ngã xuống đất, anh căng thẳng trong lòng, vội vàng đi tới đỡ cô.

"Cô Cố, cô sao vậy?"

Cố Duyên thở dồn dập, ngực phập phồng không ngừng, nhưng cô vẫn kiên trì ngồi dậy, thì thào nói: "Hạnh Hạnh không thấy... không thấy đâu..."

"Có lẽ chỉ là người quen đón đi, cô đừng vội."

"Ngọc Ngân..." Cố Duyên đột nhiên dùng hết sức bình sinh nắm lấy áo Ngự Tứ, nóng lòng nói: "Ngọc Ngân, là Ngọc Ngân bắt con tôi đi, Ngự Tứ... xin anh hãy giúp tôi tìm con về!"

Ngự Tứ nhíu mày: "Cô chắc chắn là Ngọc Ngân đón Hạnh Hạnh đi?"

"Chắc chắn!" Cố Duyên liều mạng gật đầu.

Chẳng những cô chắc chắn, mà còn khẳng định.

Ngự Tứ mang theo vẻ nghi ngờ: "Nhưng Ngọc Ngân không có lý do đón Hạnh Hạnh đi."

"Cô ta có cả đống lý do!" Cố Duyên khóc thất thanh, hai tay vẫn nắm chặt áo của anh, cầu xin: "Cầu xin anh dẫn tôi đi gặp Ngọc Ngân, tôi muốn gặp Ngọc Ngân, cầu xin anh..."

"Gặp Ngọc Ngân thì không có vấn đề, tôi chỉ lo cô bỏ lỡ thời gian."

"Không đâu!"

Thấy Cố Duyên kiên quyết muốn gặp Ngọc Ngân như vậy, Ngự Tứ đỡ cô từ dưới đất lên, kéo cô bước nhanh về phía thang máy.

Anh chưa trải qua nỗi đau mất con, nhưng vừa nghĩ tới, anh đã thấy tim mình lạnh lẽo, nên anh có thể hiểu cho tâm trạng của Cố Duyên lúc này, sẵn lòng giúp cô đi tìm Hạnh Hạnh.

Lúc đi xuống tầng trệt, Ngự Tứ gọi điện để tài xế chạy xe đến trước cửa tòa nhà, hai người vừa xuống tầng trệt, xe đã chuẩn bị xong.

Ngự Tứ tự mình lái xe chở Cố Duyên chạy nhanh về phía biệt thự Ngọc Long, chỉ mất một nửa thời gian so với bình thường.

Cố Duyên không còn tâm tư quan sát căn nhà được trang trí xa hoa, khắp nơi tràn đầy sự ấm áp và hạnh phúc, cô theo Ngự Tứ vào phòng khách. Ngọc Ngân quả nhiên đang ở nhà, thấy Ngự Tứ trở về bèn nở nụ cười chào đón. Khi cô ta nhìn thấy Cố Duyên sau lưng Ngự Tứ, lòng cô ta giật thót, kinh ngạc không ngớt.

Cố Duyên vừa nhìn thấy Ngọc Ngân, lập tức kích động nhào lên nắm lấy hai tay cô ta, hỏi: "Hạnh Hạnh đâu? Cô đưa con gái của tôi đi đâu rồi?"

Ngọc Ngân ngớ người, vội giật tay ra, bực bội nói: "Cô nói gì vậy? Con gái cô không thấy đâu lại chạy tới hỏi tôi? Dựa vào cái gì chứ?"

"Hà Ngọc Ngân, tôi biết là cô, cô mau giao Hạnh Hạnh cho tôi!" Cô mất kiểm soát hét lên: "Nếu không tôi sẽ không để cô yên!"

Ngọc Ngân bị dọa sợ vì lửa giận của Cố Duyên, hoảng hốt lùi ra sau, Cố Duyên như thế này là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy! Xem ra Hạnh Hạnh quả thật rất quan trọng với cô! Ngọc Ngân không khỏi lo lắng, sau khi cô ta lừa Hạnh Hạnh ra khỏi nhà trẻ thì đã giao cho Tiết Uy rồi, sau đó xảy ra chuyện gì cô ta cũng không biết, càng không biết bây giờ Hạnh Hạnh sống hay chết.

"Hà Ngọc Ngân, đừng tưởng rằng chỉ có cô biết uy hiếp người khác." Cố Duyên rơi nước mắt, cắn răng nói: "Nếu Hạnh Hạnh có chuyện gì bất trắc, cô cũng đừng mong sống sót, cô có thể dùng Phong Tùy uy hiếp tôi, tôi cũng có thể dùng Phong Tùy đáp lại cô, đến lúc đó để xem tôi và cô ai thảm hơn!"

Hà Ngọc Ngân biết Cố Duyên yêu Ngự Tứ, không nỡ để Ngự Tứ chịu bất cứ tổn thương gì, nên mới phải cố gắng kiểm soát tình hình. Bây giờ nghe Cố Duyên nói như vậy, cô ta lập tức luống cuống.

Lúc này Cố Duyên kích động đến mức sắp phát điên, mà đối với một người sắp điên lên, không có chuyện gì là không làm được, cô ta đột nhiên hối hận về việc ra tay với Hạnh Hạnh vội như vậy!

"Ngọc Ngân, Hạnh Hạnh thực sự do em đón đi sao?" Ngự Tứ nhìn chăm chú vào Ngọc Ngân, hỏi.

Ngọc Ngân mở miệng, nhưng lại không nói lời nào.

Im lặng có nghĩa là thừa nhận, Ngự Tứ hít sâu, đôi mắt lướt qua sự lạnh lẽo. Ngọc Ngân cảm giác được sự lạnh lẽo này, đương nhiên không thể nào tiếp tục nói dối nữa, trong lòng cô ta không biết phải làm sao.

"Em..." Cô ta mở miệng, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu vô tội: "Em chỉ muốn đón con bé về chơi với Thuyên Thuyên thôi, hơn nữa đây là ý của Thuyên Thuyên, vốn không có ý xấu."

Cô ta thừa nhận, Hạnh Hạnh đúng là được cô ta đón đi, Hà Ngọc Ngân... là người nguy hiểm cỡ nào! Cố Duyên không thở nổi lại sắp ngã xuống đất. Nhưng trước khi chưa tìm được Hạnh Hạnh, cô không thể ngã xuống, cô phải tìm Hạnh Hạnh về bằng được.

"Chơi cùng Thuyên Thuyên?" Cố Duyên điên cuồng hét lên: "Thuyên Thuyên vẫn luôn chỉ biết bắt nạt và coi thường Hạnh Hạnh, sao lại có thể muốn chơi với nó?"

"Cố Duyên, trước hết cô đừng kích động." Ngọc Ngân lên tiếng trấn an: "Hạnh Hạnh không sao, bây giờ Hạnh Hạnh rất ổn..."

"Bây giờ Hạnh Hạnh đang ở đâu?" Ngự Tứ cau mày hỏi.

"Ở..." Ngọc Ngân suy nghĩ một chút, nói dối: "Sau khi em đón con bé về, bởi vì Hạnh Hạnh không chịu ở đây lâu nên em sai người đưa con bé về rồi, em... em đi gọi điện thoại hỏi xem con bé tới nhà chưa."

Ngọc Ngân nói rồi xoay người vào phòng, cầm điện thoại lên gọi cho Tiết Uy, vừa bắt máy, Tiết Uy đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Nói đi, giải quyết ai tiếp theo?"

Ngọc Ngân len lén liếc nhìn Ngự Tứ và Cố Duyên, hạ giọng hỏi: "Hạnh Hạnh đâu? Đã đưa con bé về chưa?"

"Đưa về?" Tiết Uy thoáng sửng sốt, lập tức nở nụ cười: "Sao vậy? Người ta đến đòi người à?"

"Đúng vậy, nói mau, bây giờ con bé ở đâu?" Ngọc Ngân nóng lòng như lửa đốt, trong lòng không ngừng cầu khẩn Hạnh Hạnh đừng xảy ra chuyện gì, lần này tốt nhất Tiết Uy đừng ra tay quá nhanh...

"Cũng biết cô sẽ hối hận." Tiết Uy đùa cợt cười, nói: "Yên tâm đi, cô bé nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy, vừa nhìn đã nghĩ đến Thuyên Thuyên, nghĩ đến Thuyên Thuyên thì sao nỡ ra tay chứ."

"Bớt nói nhảm, bây giờ đứa trẻ đang ở đâu?" Ngọc Ngân không nhịn được truy hỏi.

"Đang nhốt ở phòng hoa trên sân thượng nhà xưởng cũ cuối con hẻm."

"Vậy anh còn không mau đưa con bé về?"

"Cô Hà." Tiết Uy tức giận, bực bội nói: "Cô hãy nghe cho kỹ, tôi chỉ phụ trách bắt đi, chứ không phụ trách đưa về, cô tự mà đi đi."

Tiết Uy có thể giết chết nhiều người thay cô ta như vậy thì không phải là người thiếu cẩn thận, đương nhiên cũng sẽ không ngốc. Bây giờ việc bắt cóc Hạnh Hạnh đã vỡ lở ra, nếu hắn quay về nhà xưởng cũ thả người, không chừng sẽ có cảnh sát hoặc ai đó mai phục bốn phía chờ hắn sa lưới.

Cho nên, hắn chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc này rồi.

"Anh!" Ngọc Ngân chán nản, tiếp theo là tiếng điện thoại tút tút bên tai cô ta.

Gọi lại cho Tiết Uy, điện thoại đã tắt máy, vậy bước tiếp theo chắc hẳn là đổi số.

Thực sự là tên xảo trá!

Ngọc Ngân xoay người, thấy Cố Duyên trừng mắt chằm chằm đợi câu trả lời, cô ta mặt dày nói: "Hắn nhốt Hạnh Hạnh trong nhà xưởng cũ cuối con hẻm..."

Cô ta chưa nói hết, Cố Duyên lập tức xoay người lao về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Làm thế nào bù đắp cho cô_

Ngự Tứ đuổi theo cô, nắm lấy cổ tay của cô: "Cô làm thế nào rời khỏi đây? Để tôi đưa cô đi."

Mặc dù biệt thự Ngọc Long không thuộc ngoại ô thành phố, nhưng không có xe riêng thì cũng phải mất khá lâu để đi ra ngoài. Lúc tới Cố Duyên cũng biết rõ điều này nên cô không từ chối, lúc này không có gì quan trọng hơn tính mạng của Hạnh Hạnh.

Ngự Tứ lái xe rất nhanh, không bao lâu đã đến con hẻm, anh lái xe chậm lại, chú ý nhà cửa hai bên con hẻm.

Đây là con hẻm cũ sắp được phá bỏ, vì việc tháo dỡ và di dời, trong con hẻm gần như không có ai sống. Nhìn nhà cửa đổ nát hiu quạnh, nước mắt của Cố Duyên lại không ngừng rơi.

Ném Hạnh Hạnh đến nơi này, cho dù không làm tổn thương nó, chắc hẳn con bé sẽ rất sợ, sẽ khóc lóc thảm thiết. Nghĩ tới đây, trái tim cô đau đớn như bị xé toạc.

Cuối cùng, phía trước xuất hiện một gian nhà xưởng nhỏ cũ nát, chính là cuối hẻm. Ngự Tứ dừng xe ven đường, nói với Cố Duyên: "Cô ở trên xe, tôi lên trước quan sát một chút."

"Tôi đi cùng anh." Cố Duyên lau nước mắt trên mặt.

"Phía trước không an toàn."

"Nơi Hạnh Hạnh có thể đi, vì sao tôi không thể đi?" Cố Duyên đẩy cửa xuống xe, không chút do dự bước vào trong nhà xưởng.

Trong xưởng điêu tàn vô cùng, ván gỗ và gạch vương vãi khắp nơi, Cố Duyên men theo từng tầng tìm kiếm dấu vết của Hạnh Hạnh, vừa gọi tên Hạnh Hạnh.

Ngự Tứ gọi điện cho Ngọc Ngân xác nhận vị trí cụ thể rồi nói với Cố Duyên: "Lên sân thượng."

Hai người cùng lên sân thượng, trên sân thượng quả thật có một phòng nhỏ trồng hoa như Ngọc Ngân nói, cửa bị khóa, Cố Duyên đập cửa gọi tên Hạnh Hạnh, tuy nhiên hoàn toàn nghe không được tiếng đáp lại, cô càng sốt ruột hơn.

Cuối cùng Ngự Tứ mạnh mẽ phá cửa ra.

Sắc trời đã dần tối, nhưng Cố Duyên liếc mắt đã thấy hết trong căn phòng nhỏ không có ai, cô lo lắng quay đầu hét lên với Ngự Tứ: "Ngọc Ngân gạt người! Hạnh Hạnh vốn không có ở đây!"

Ngự Tứ lướt mắt bốn phía, nói: "Nơi đây quả thật có vết tích người đến."

Nói xong, anh đi đến cửa sổ pha lê bị dỡ ra, nhìn xuống phía dưới. Cố Duyên cũng nhào đến, khi nhìn thấy Hạnh Hạnh nằm bất động trên mái ngói tầng hai, cô hoảng sợ gào khóc.

Trời mờ tối, cô có thể thấy Hạnh Hạnh nằm không nhúc nhích giữa một đống ngói vụn, máu nhuốm đỏ cả chiếc váy trắng.

Rất rõ ràng, vì Hạnh Hạnh muốn trốn thoát nên đã nhảy từ tầng bốn xuống!

Ngự Tứ nắm lấy cánh tay của Cố Duyên, ngăn cô ngã trên mặt đất, anh nói: "Nếu cô muốn Hạnh Hạnh được cứu chữa sớm thì hãy mạnh mẽ lên cho tôi."

"Tôi... tôi mạnh mẽ, tôi sẽ mạnh mẽ!" Cố Duyên vội vàng gật đầu không ngừng.

Muốn xuống mái tầng hai thì phải nhảy xuống, không có thang, Ngự Tứ xuống tầng ba, nhanh chóng dò xét một lượt sau đó tung người nhảy xuống, mạo hiểm đáp xuống ngay bên cạnh Hạnh Hạnh.

Ngự Tứ ôm lấy Hạnh Hạnh, sờ mạch đập của Hạnh Hạnh, phát hiện Hạnh Hạnh còn thở, lúc này anh mới ngẩng đầu nói với Cố Duyên: "Yên tâm đi, Hạnh Hạnh còn sống."

Cố Duyên thở phảo, gấp gáp chạy xuống dưới.

Ngự Tứ ôm Hạnh Hạnh lên xe, nổ máy, quay đầu chạy đến bệnh viện gần nhất.

Từ lúc nhận được tin Hạnh Hạnh mất tích, tinh thần của Cố Duyên căng thẳng cực độ, cuối cùng không chịu nổi nữa ngã xuống ghế ngồi.

Không biết là đã ngất hay ngủ mất, nói chung cô chỉ ngủ được một lúc, có lẽ do quá lo lắng cho Hạnh Hạnh. Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện.

"Hạnh Hạnh!" Cô ngồi bật dậy, đôi mắt trợn tròn.

"Duyên Duyên, cậu tỉnh rồi." Tô Lý Lý vội vàng đi tới đỡ cô, vỗ bả vai của cô trấn an: "Sợ lắm hả? Không sao đâu, sẽ khá hơn thôi."

"Hạnh Hạnh đâu? Bây giờ Hạnh Hạnh sao rồi?" Cố Duyên nắm tay Tô Lý Lý, sốt ruột hỏi.

Lúc này, cô thực sự hận mình không thể mạnh mẽ hơn, không thể ở bên cạnh Hạnh Hạnh mà lại ngủ mất.

Tô Lý Lý buông tiếng thở dài, nói: "Hạnh Hạnh đang ở trong phòng cấp cứu, có điều cậu yên tâm, Hạnh Hạnh chỉ bị thương phần đầu, không sao."

"Bị thương phần đầu mà không sao? Vậy phải tổn thương chỗ nào mới có sao?" Cố Duyên nóng nảy hét lên, rút ống truyền trên mu bàn tay ra, chạy về phía cửa phòng bệnh.

Lý Lý gọi cô vài câu, biết rõ không ngăn được cô, đành để cô làm theo ý mình, cùng cô đến phòng cấp cứu.

Cố Duyên chạy tới cửa phòng cấp cứu, thấy đèn trên cửa vẫn sáng, ngoại trừ khóc lóc, lo lắng, cô biết mình chẳng thể làm gì khác.

Lý Lý nhìn Ngự Tứ và thím Tô với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không ngăn được cô ấy."

Trong lúc gấp gáp, Cố Duyên đột nhiên nghĩ đến Phong Thanh, vội chạy về phía Lý Lý lấy số điện thoại, sau đó nhanh chóng bấm số Phong Thanh. Vừa bắt máy, nghe được giọng Phong Thanh, Cố Duyên khóc như đứa trẻ, nói đứt quãng: "Phong Thanh... Hạnh Hạnh đã xảy ra chuyện, mau tới cứu nó... Mau đến đây đi..."

Phong Thanh nhất định có thể cứu sống Hạnh Hạnh, nhất định có thể!

Anh ấy có thể chữa bệnh cho Ngự Tứ, có thể khiến Ngự Tứ mất trí nhớ thì chắc chắn cũng có thể chữa lành vết thương cho Hạnh Hạnh. Nhưng Phong Thanh ở xa quá, cách thành phố Tương bốn trăm kilomet!

Nhưng cô biết, chỉ cần là chuyện của cô, Phong Thanh nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ, nhất định anh ấy sẽ chạy đến đây trong thời gian ngắn nhất!

Nghe cô khóc lóc lo lắng như vậy, Phong Thanh sốt ruột hơn cả cô, anh ấy vừa an ủi Cố Duyên vừa cam đoan nhất định sẽ cứu Hạnh Hạnh, tuy anh cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Nhưng anh yêu cầu Cố Duyên không được phép khóc nữa.

Cố Duyên gật đầu bằng lòng, nhưng nước mắt rơi lã chã xuống đất.

Cô để điện thoại xuống, lặng lẽ lau nước mắt trên mặt, cố gắng kiềm chế không để mình quá xúc động, Phong Thanh cũng nói với cô rằng bản thân cô phải có lòng tin, cũng phải cho Hạnh Hạnh một chút lòng tin.

Cô cũng muốn thế!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trái tim của Cố Duyên dần bình tĩnh lại.

Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, vậy chứng tỏ Hạnh Hạnh vẫn còn sống, vẫn đang được cấp cứu. Cố Duyên thực sự mong cửa phòng phẫu thuật mau chóng mở ra, nói cho cô biết rằng vết thương của Hạnh Hạnh đã ổn định, nhưng lại rất sợ sau khi cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, bác sĩ nói cho cô biết: Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Tô Lý Lý ôm cô đứng yên không nhúc nhích cùng chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí chết lặng.

Ngự Tứ vẫn luôn yên lặng đứng cuối hành lang cầm điện thoại lên, sau đó lẳng lặng ấn nút tắt.

Tiếng chuông reo lần nữa khiến mọi người chú ý tới anh, Tô Lý Lý đứng dậy bước tới trước mặt anh, tức giận mắng: "Sao anh còn ở đây? Có phải anh muốn thấy Hạnh Hạnh chết mới hài lòng? Còn không mau cút đi!"

Ngự Tứ nhìn Tô Lý Lý không nói gì, chuyển hướng đi đến trước mặt Cố Duyên, áy náy nói với cô: "Tôi không biết tại sao Ngọc Ngân muốn làm vậy, cũng không biết cô và cô ấy có khúc mắc gì, nhưng tôi vẫn phải thay cô ấy nói lời xin lỗi với cô và Hạnh Hạnh, tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với tất cả những điều này, có khó khăn gì tôi sẽ hết lòng giúp đỡ cô, hy vọng cô có thể dễ chịu hơn."

"Trách nhiệm mà anh có thể chịu đơn giản chỉ là tiền thuốc men của Hạnh Hạnh, chỉ cần Hạnh Hạnh có thể trở về, tiền thuốc men có tính là gì?" Cố Duyên khổ sở cười, ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi biết việc này không liên quan đến anh, cũng không cần anh xin lỗi tôi hay Hạnh Hạnh, anh đi đi."

"Có nghe thấy không? Ai cũng không muốn nhìn thấy anh, mau trở về bên cạnh cô vợ cục cưng của anh đi!" Tô Lý Lý đi đến đuổi người lần hai.

Ngự Tứ nhìn Cố Duyên, định mở miệng nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Anh lặng lẽ đi về phía thang máy.

Mà ngay lúc này, cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, một cô y tá vội vã đi tới, không để Cố Duyên hỏi thăm đã sốt ruột nói: "Đứa trẻ cần truyền máu gấp, người thân của đứa trẻ có ở đây không?"

"Có tôi..." Cố Duyên thốt ra hai chữ theo bản năng.

Nói xong mới giật mình, cô y tá muốn người nhà truyền máu, nhưng nhóm máu của cô...

“Xin hỏi cô là nhóm máu B loại RH âm tính sao?” Cô y tá cúi đầu nhìn thoáng qua thông tin cột nhóm máu trong bệnh án.

Đầu óc Cố Duyên trở nên mơ hồ, cô không phải nhóm máu đó!

“Cô ấy là nhóm máu O, nhóm máu O được không?” Tô Lý Lý vội hỏi: “Còn nữa, tôi là nhóm máu B, nhóm máu B được không?”

Cố Duyên đã sớm biết nhóm máu của Hạnh Hạnh vô cùng hiếm, cũng cố ý tìm hiểu nhóm máu RH âm tính, nhưng Lý Lý là lần đầu tiên nghe nói.

Cô y tá quăng cho cô ấy một ánh mắt “ngu ngốc”, nói: “Bây giờ đứa trẻ cần máu gấp, nhưng kho máu bệnh viện gần như thiếu nhóm máu RH âm tính quanh năm.”

“Là ý gì?” Lý Lý vừa đỡ Cố Duyên lung lay sắp ngã, vừa hoảng sợ hỏi: “Ý của cô là Hạnh Hạnh không cứu được sao?”

“Phải tìm được nhóm máu RH âm tính trong thời gian ngắn nhất, nhân viên y tế đang liên lạc với các bệnh viện lớn.” Cô y tá nói khá uyển chuyển.

“Không cần liên lạc, lấy của tôi đi.” Lúc Ngự Tứ nghe thấy mấy chữ RH âm tính, anh đã dừng bước lại.

“Anh là nhóm máu RH âm tính?” Cô y tá hỏi.

“Đúng vậy.”

“Là nhóm B?”

“Vâng!” Ngự Tứ mất kiên nhẫn.

“Mời đi theo tôi.” Cô y tá nhanh chóng dẫn anh vào phòng lấy máu.

Tô Lý Lý thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai Cố Duyên an ủi: “Yên tâm đi, Hạnh Hạnh được cứu rồi. Sao lúc nãy chúng ta không nghĩ đến Ngự Tứ là cha ruột của Hạnh Hạnh, chắc Hạnh Hạnh di truyền nhóm máu của anh ta?”

Cố Duyên buồn vui lẫn lộn.

Xem ra bí mật về thân thế của Hạnh Hạnh không thể giữ được, nhưng lúc này chỉ cần Hạnh Hạnh có thể khỏe lại, những chuyện khác sau này tính tiếp.

Ban đêm, Phong Thanh tới.

Hạnh Hạnh vẫn đang được theo dõi chặt chẽ trong phòng cấp cứu.

Trên đường đến, Phong Thanh đã thỏa thuận xong xuôi với bệnh viện này, vừa tới bệnh viện là có thể vào phòng cấp cứu. Trước cửa phòng cấp cứu, anh thấy vẻ mặt lo lắng khổ sở của Cố Duyên.

“Phong Thanh...” Nước mắt của Cố Duyên lại rơi, đó là nước mắt tủi thân và tràn đầy kỳ vọng.

Phong Thanh đi tới ôm cô, nói bên tai cô: “Ngốc à, em không tin anh sao?”

Cố Duyên gật đầu, cô tin.

Không kịp nói nhiều, Phong Thanh vào phòng cấp cứu.

Lại là sự chờ đợi đằng đẵng, cuối cùng Hạnh Hạnh đã ra khỏi phòng cấp cứu, Cố Duyên còn chưa kịp nhìn một chút, con bé đã được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Cố Duyên lại bị ngăn cách bởi cánh cửa lạnh băng một lần nữa, Tô Lý Lý thở phào nhẹ nhõm nói: “Xem ra Hạnh Hạnh đã thoát khỏi nguy hiểm, cậu cũng có thể yên tâm.”

Cố Duyên lặng lẽ gật đầu, có Phong Thanh ở bên Hạnh Hạnh, cô rất yên tâm.

Ngự Tứ truyền máu hơi nhiều, lúc này nên về phòng bệnh nghỉ ngơi theo lời dặn của bác sĩ, nhưng anh cũng không nằm yên như Cố Duyên, bởi vì trái tim đã đặt cả trên người Hạnh Hạnh rồi.

Anh ngồi trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt, trong đầu nhớ lại vô số lần gặp gỡ Hạnh Hạnh trong khoảng thời gian gần đây. Hạnh Hạnh xinh đẹp đáng yêu luôn tươi cười, Hạnh Hạnh hiểu chuyện, lần đầu tiên Hạnh Hạnh gặp anh, con bé đã nhào đến ôm anh gọi cha hết sức thân thiết.

Có nhóm máu giống Hạnh Hạnh, điều này đã khiến suy đoán trước đây của anh sáng tỏ một nửa, phản ứng quá khích của Ngọc Ngân càng khiến anh thêm chắc chắn mình và Hạnh Hạnh có quan hệ máu mủ.

Vì hoàn toàn khẳng định Hạnh Hạnh là con ruột của mình, lúc nãy khi đang truyền máu, anh đã lén lấy mẫu máu đi xét nghiệm ADN, nhưng kết quả phải

hai mươi ngày sau mới có.

Nếu kết quả xét nghiệm Hạnh Hạnh là con ruột của anh, anh nên làm gì bây giờ? Phải làm sao đây? Làm thế nào mới có thể bù đắp những tổn thất bao nhiêu năm qua cho cô ấy?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Nhất định phải khỏe lại

Ngự Tứ rốt cuộc đã hiểu rõ tại sao lần đầu tiên khi nhìn thấy Cố Duyên, anh lại có cảm giác quen thuộc lạ kỳ. Không phải bởi vì khuôn mặt của cô giống Ngọc Ngân, mà là... trong tiềm thức, trong đầu anh có bóng hình này tồn tại.

Anh rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao lần đầu tiên khi nhìn thấy Hạnh Hạnh, cô bé có hành động hơi quá với anh nhưng anh lại không trách, thậm chí có cảm giác thân thiết, hóa ra là vì nguyên nhân máu mủ tình thâm!

Trong cơn mê, Cố Duyên ở ngoài phòng chăm sóc đặc biệt cả một đêm dài, hôm sau lúc tỉnh lại, Phong Thanh mang đến cho cô một tin tốt, bệnh tình của Hạnh Hạnh đã được kiểm soát, phát triển theo chiều hướng tốt.

Cuối cùng Cố Duyên cũng thực sự thở phào nhẹ nhõm, kích động nhào vào lòng Phong Thanh vừa khóc vừa cười.

Phong Thanh vỗ vai cô, dịu dàng ra lệnh: "Em về nghỉ ngơi trước đi, nhân tiện làm chút đồ ăn, nhìn gương mặt em khóc như mèo."

"Không được, em phải ở lại đây." Cố Duyên cố chấp.

Phong Thanh nhìn thoáng qua cửa phòng chăm sóc đặc biệt: "Em ở lại đây cũng vô ích, không thấy được Hạnh Hạnh, ngoan, nhanh về đi."

Cố Duyên bất đắc dĩ, đành ngoan ngoãn đi về phía thang máy cùng Tô Lý Lý.

Tô Lý Lý hất cằm về phía Ngự Tứ đang lặng lẽ đứng trong góc, nói: "Tớ thấy sắc mặt của anh ta không tốt lắm, có phải do truyền máu quá nhiều không? Hơn nữa tớ thấy anh ta đứng cả đêm như hóa đá vậy."

Lúc này Cố Duyên mới chú ý đến Ngự Tứ vẫn đứng trong góc, đêm qua cô chỉ lo đau lòng, vừa nãy thì chỉ lo vui vẻ, đã thực sự quên mất anh.

Hạnh Hạnh được cứu rồi, tâm trạng của cô cũng khá hơn, cô đi tới trước mặt Ngự Tứ, cảm kích nói với anh: "Cảm ơn anh."

"Cảm ơn tôi cái gì?" Ngự Tứ nhìn cô hỏi.

Sắc mặt của anh quả thực không tốt, đôi mắt sâu thẳm cũng không có thần như trước, nhìn anh, trong lòng Cố Duyên có sự biết ơn.

Nhưng câu hỏi của Ngự Tứ lại khiến cô bắt đầu lo lắng, anh hỏi như vậy là có ý gì? Trải qua chuyện truyền máu cấp cứu tối qua, nhất định anh đã đoán được thân phận thực sự của Hạnh Hạnh rồi!

Trong lúc nhất thời, Cố Duyên không biết nên đáp lại anh thế nào, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của Phong Thanh: "Anh Ngự, đã lâu không gặp."

Ngự Tứ di chuyển ánh mắt, rơi vào khuôn mặt của Phong Thanh.

Anh không nhớ Phong Thanh, nếu là trước đây, anh đều chọn thái độ làm ngơ đối với tất cả sự việc và con người mà anh không nhớ. Nhưng hôm nay thì khác, sau khi đoán ra thân phận thực sự của Hạnh Hạnh, anh trở nên hứng thú đối với những việc và người liên quan đến Cố Duyên.

Nói chính xác hơn, anh muốn biết mình và Cố Duyên đã từng có quá khứ như thế nào.

"Xin lỗi, tôi không nhớ anh." Anh bình thản nói với Phong Thanh.

Phong Thanh từ tốn cởi nút gài tay áo, sau đó đấm một cú vào mặt Ngự Tứ ngay lúc mọi người không ngờ đến.

Ngự Tứ đau đớn ngã dưới đất, yếu đến mức không bò dậy nổi, nhưng anh vẫn nhìn Phong Thanh với ánh mắt kiêu ngạo, cho dù Phong Thanh có đánh anh thêm một cú cũng được

Chỉ cần Phong Thanh bằng lòng nói cho anh biết tất cả, anh sẵn lòng chịu đánh chịu mắng. Những năm gần đây, anh chưa từng căm ghét việc mình mất trí nhớ như bây giờ, căm ghét bản thân mình lại có thể quên sạch quá khứ.

"Người anh không nhớ đâu chỉ có tôi?" Phong Thanh lạnh lùng liếc nhìn anh, sau đó xoay người đưa Cố Duyên rời đi.

Cố Duyên về đến nhà, cô cũng không nghỉ ngơi, chỉ ăn qua loa bữa sáng thím Tô chuẩn bị rồi vội vàng đi thăm Hạnh Hạnh.

Trước khi đến bệnh viện, cô nhờ thím Tô chuẩn bị giúp cô một phần canh gan heo. Ngự Tứ truyền quá nhiều máu cho Hạnh Hạnh, lại thức đêm, nhất định ăn không tiêu.

Tô Lý Lý nói đùa với cô: "Cậu vẫn rất quan tâm đến anh ta, trong lúc nghĩ cho Hạnh Hạnh cũng không quên bồi bổ cho anh ta."

Cố Duyên cười khổ, muốn buông bỏ một người đâu có dễ dàng?

Cô thừa nhận mình vẫn yêu Ngự Tứ, mặc dù anh đã hoàn toàn quên mất cô. Cô không biết tình yêu này kéo dài bao lâu, nhưng trước mắt, nó vẫn đang tồn tại.

Cố Duyên đi đến bệnh viện, nhìn thấy đầu của Hạnh Hạnh quấn gạc dày, sắc mặt hốc hác qua màn hình, trong lòng cô vô cùng xót xa.

"Hạnh Hạnh, con nhất định phải khỏe lại." Cô lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Cô tìm được phòng bệnh của Ngự Tứ ở quầy y tá, Ngự Tứ đồng ý ở trong phòng bệnh làm cô rất kinh ngạc. Trong ấn tượng của cô, Ngự Tứ ghét nhất là bị người khác trói buộc! Trước đây ép anh ở trong phòng bệnh một tháng để chuẩn bị trước khi phẫu thuật mà cứ như muốn lấy mạng anh vậy.

Ngự Tứ tựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi, trên tay còn truyền nước biển, thoạt nhìn đỡ hơn sáng nay nhiều.

Nghe thấy tiếng bước chân tiến đến, anh mở mắt ra, nhìn Cố Duyên đang đi tới một cách chăm chú.

Cố Duyên đặt bình giữ nhiệt lên bàn, nói: "Nếu anh không muốn nằm viện thì có thể trở về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, sai người giúp việc nấu cho anh vài món bổ máu."

"Tôi muốn ở đây, tôi càng cần một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi." Ngự Tứ nói xong, liếc nhìn cô hỏi: "Cô Cố, tôi muốn biết trong quá khứ giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì, hy vọng cô có thể nói cho tôi biết."

Xem ra anh đã chắc chắn Hạnh Hạnh là con gái ruột của anh, có muốn giấu cũng không giấu được nữa. Cố Duyên vừa múc canh vào bát nhỏ, vừa hời hợt nói: "Có gì khó hiểu đâu? Chỉ là chút chuyện cỏn con thôi, tới thời điểm thích hợp thì mỗi người đi một ngả."

"Cô nói thật sao?"

"Ừ." Cố Duyên vẫn thản nhiên, cô không dám nhìn vào mắt Ngự Tứ, sợ bị anh phát hiện mình đang nói dối.

"Nhưng cô không giống kiểu người tham tiền tài hoặc nhan sắc của đàn ông."

"Lúc còn trẻ, ai mà chẳng mong mình trở thành cô bé lọ lem?"

Cô vẫn không thể nói ra khi chưa nói chuyện thẳng thắn, giao hẹn với Ngọc Ngân, cô không thể đẩy Hạnh Hạnh đến bờ vực nguy hiểm một lần nữa. Cô biết sau khi Ngọc Ngân mất đi Ngự Tứ, cô ta tuyệt đối sẽ không buông tha Hạnh Hạnh.

"Xem ra cô sẽ không kể nhiều cho tôi biết." Ngự Tứ nhắm mắt lại, đẩy bát canh gan heo canh cô đưa tới qua một bên, trầm tĩnh nói: "Hạnh Hạnh là con gái của tôi, đây là điều tôi nên làm cho con bé, cô không cần trả ơn tôi, thậm chí đáng lẽ tôi phải làm nhiều điều hơn cho con bé, nhưng cô chưa từng cho tôi cơ hội này."

"Nhưng anh không bồi bổ cho khỏe thì sao có thể làm tốt công việc được?"

"Đáng lẽ cô nên nói, tôi không bồi bổ cho khỏe thì sao có thể tìm ra sự thật." Ngự Tứ nói xong, đột nhiên đón lấy bát canh trong tay cô, uống một hơi cạn sạch.

Anh đặt bát xuống, nhìn chằm chằm Cố Duyên, đột nhiên nghiêng người kéo gần khoảng cách với cô: "Rốt cuộc, quá khứ là tôi nợ cô hay cô nợ tôi? Sao lại khiến cô khó mở miệng như vậy?"

"Ngự Tứ, anh đừng quá vướng mắc với quá khứ, cái gì đã qua cứ để nó qua đi, bây giờ chúng ta đều có cuộc sống hạnh phúc của riêng mình, như vậy không phải rất tốt sao?"

Ngự Tứ khẽ cắn môi, lạnh lùng nói: "Nếu Hạnh Hạnh bị tôi mang đi trong suốt năm năm trời, cô sẽ thế nào?"

Cố Duyên thực sự chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, thậm chí cô cũng không dám nghĩ, Hạnh Hạnh là người cô không thể rời xa trong những năm gần đây

Ngự Tứ còn nói: "Và nếu đổi lại là cô tự dưng bị người ta mắng là đồ bạc tình, phải hứng chịu cú đấm của người khác, trong lòng cô sẽ có cảm giác thế nào? Rốt cuộc cô có biết cảm giác này khó chịu đến mức nào không? Hả?"

Im lặng một lát, Cố Duyên buồn buồn nói: "Nhưng anh đã có vợ, có con trai, sự kiên trì của anh chỉ mang đến tổn thương cho anh và Hạnh Hạnh."

"Tôi bằng lòng thề với Hạnh Hạnh, đây là lần duy nhất, sẽ không bao giờ có lần thứ hai."

"Cảm ơn anh."

Ngự Tứ nhắm mắt, lại lập tức mở ra: "Tôi nghĩ, trước đây tôi nhất định rất yêu cô."

Lời này có ý gì? Cố Duyên lại nghi ngờ.

Ngự Tứ cũng không nói cho cô biết, trong mấy ngày tiếp xúc ngắn ngủi, anh có thể cảm nhận được cái đẹp xuất phát từ tâm hồn cô. Đó là điểm anh cực kỳ yêu thích, mà Ngọc Ngân lại thiếu mất điểm này.

Từ sau khi Ngự Tứ đi tìm Hạnh Hạnh cùng Cố Duyên, đã vài ngày Ngọc Ngân không gặp Ngự Tứ rồi, điện thoại cũng không liên lạc được, điều này khiến trong lòng cô ta vừa vội vừa bất lực, đồng thời cũng hối hận không kịp.

Mấy ngày nay, Ngọc Ngân luôn ở nhà chờ Ngự Tứ trở về, khó khăn lắm cuối cùng nghe được tiếng xe từ xa đến gần, cô ta nhận ra đây là tiếng xe của Ngự Tứ.

Trong lòng cô ta dấy lên sự vui mừng, Ngọc Ngân kéo Thuyên Thuyên bước nhanh xuống tầng, lúc Ngự Tứ đi vào phòng, cô ta mỉm cười chào đón: "Ngự Tứ, cuối cùng anh đã về, tìm được Hạnh Hạnh chưa?"

Nếu đổi lại là quá khứ, Ngọc Ngân nhiệt tình chào đón như vậy, Ngự Tứ nhất định sẽ dịu dàng đáp lại, nhưng lần này anh lại lạnh lùng tránh né cô ta.

"Ngự Tứ..." Trái tim của Ngọc Ngân chợt lạnh lẽo, chằm chằm nhìn anh.

"Bây giờ Hạnh Hạnh thế nào rồi, em không biết sao?" Ngự Tứ liếc nhìn cô, giọng nói có sự lạnh lùng chưa từng có.

"Em... Xin lỗi, em không cố ý." Ngọc Ngân cố gắng dùng lời xin lỗi để níu kéo trái tim của anh, trước đây khi cô ta và Ngự Tứ cãi nhau, cô ta luôn dùng cách này khiến anh dịu lại.

Nhưng hình như cô ta chưa ý thức được lần này không giống những chuyện bình thường trước kia, chỉ cần dỗ dành đối phương là xong chuyện.

Thấy sắc mặt Ngự Tứ vẫn lạnh băng, Ngọc Ngân nháy mắt với Thuyên Thuyên, Thuyên Thuyên rất phối hợp tiến lên ôm Ngự Tứ làm nũng: "Cha, hôm nay cha vẫn chưa ôm con đó."

Ngự Tứ cúi đầu nhìn chăm chú thằng bé, cũng không bế bé lên xoay khắp nhà như trước. Chẳng những không ôm bé, dỗ bé, ngược lại anh lạnh lùng đẩy bé ra khỏi người mình.

"Cha, cha..." Thuyên Thuyên chu cái miệng nhỏ nhắn, không vui.

Đây là lần đầu tiên Ngọc Ngân thấy Ngự Tứ đối xử với Thuyên Thuyên như vậy, không nhịn được nói: "Ngự Tứ, anh giận em, nhưng Thuyên Thuyên không chọc giận anh, tại sao anh lại không để ý đến con?"

Ngự Tứ cất bước đi tới sofa ngồi xuống, nhìn Ngọc Ngân lạnh lùng nói: "Em có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì trước khi anh mất trí nhớ không?"

Ngọc Ngân sợ run, làm thế nào cũng không ngờ Ngự Tứ sẽ đột nhiên hỏi như vậy trong lúc này. Trong đầu cô ta hiện lên vô số ý nghĩ, rốt cuộc Cố Duyên đã nói gì với anh hay bản thân anh đã phát hiện ra điều gì?

Đương nhiên cô ta sẽ không nói cho anh biết chuyện năm năm trước, bằng không hạnh phúc mà cô ta vất vả lắm mới có được sẽ bị Cố Duyên đoạt đi.

"Ngay cả em cũng không chịu nói cho anh biết sao?"

"Em..." Ngọc Ngân cẩn trọng nói: "Không phải em cố ý không nói cho anh biết, mà là em sợ anh đau lòng, những chuyện đau lòng đó hãy cứ để nó qua đi, được không?"

"Vậy em nói cho anh biết, tại sao em lại ra tay với Hạnh Hạnh?"

"Em... em không có."

"Em có, bởi vì em biết Hạnh Hạnh là con gái ruột của anh nên em xuống tay với con bé, không phải sao?"

Ngọc Ngân lập tức bối rối, Ngự Tứ biết Hạnh Hạnh là con gái ruột của mình rồi!

Cô ta nên làm gì bây giờ? Cô ta phải làm sao mới có được sự tha thứ của Ngự Tứ?

"Không phải!" Ngọc Ngân lắc đầu, quyết định nói dối đến cùng: "Ngự Tứ, anh hiểu lầm rồi, em cũng không biết Hạnh Hạnh có phải là con gái ruột của

anh hay không, là do Cố Duyên và Tô Lý Lý năm lần bảy lượt xúc phạm em, em muốn dạy dỗ cô ta một chút nên mới gọi người giấu Hạnh Hạnh đi, dọa cô ta mà thôi."

"Hạnh Hạnh là con gái ruột của anh, sao em có thể không biết?" Ngự Tứ cầm trong tay một bản tài liệu ném cho cô ta. Đó là kết quả xét nghiệm ADN anh mới nhận được từ bác sĩ hôm nay.

Ngọc Ngân chỉ nhìn lướt qua tài liệu đó, cô ta không xem vì không cần thiết phải xem nữa.

"Ngọc Ngân, cô còn muốn nói dối tới khi nào?" Ngự Tứ thất vọng lắc đầu: "Cô cho rằng chuyện cô và Tiết Uy làm thần không biết quỷ không hay sao? Cô xem tôi là gì? Tôi chỉ mất trí nhớ chứ không mất não!"

"Là sao? Tiết Uy cái gì, em không biết..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Xin lỗi

"Tiết Uy đã chạy trốn ra nước ngoài rồi, cô còn tự cho rằng chuyện cô và hắn ta làm không chút kẽ hở?" Ngự Tứ cười nhạt: "Thực ra lúc ở khu vui chơi trẻ em, lần đầu tiên cô và Cố Duyên gặp mặt, tôi đã cảm thấy cô và Cố Duyên đã sớm biết, nhưng cô gạt tôi hết lần này tới lần khác nói không biết. Vì thế tôi mới bắt đầu chú ý đến hành động của cô những ngày gần đây, từ đó mới biết được mối quan hệ mật thiết giữa cô và Tiết Uy…"

Ngọc Ngân hoảng sợ vội vàng cắt lời anh, lắc đầu nói: "Ngự Tứ, anh hiểu lầm em rồi, em và Tiết Uy chẳng có gì cả, chỉ là bạn bè bình thường thôi... Mấy ngày này anh cũng có thể tra được, ngoại trừ lần gặp nhau trong quán cà phê, em và hắn chưa gặp lại, càng không có quan hệ mật thiết."

"Tôi biết hai người chỉ gặp nhau trong quán cà phê, chẳng qua đang bàn bạc xem làm thế nào giết chết Sa Sa, cũng không có chuyện gì."

"Sa Sa..." Ngọc Ngân lại giật mình, xem ra Ngự Tứ thực sự đã biết hết, vậy có phải anh cũng biết...

Cô ta run rẩy liếc nhìn Thuyên Thuyên, anh vừa mới lạnh lùng đẩy Thuyên Thuyên ra như vậy, chẳng lẽ là vì đã nhận ra được điều gì sao?

"Đã nói đến mức này mà cô vẫn không chịu nói thật sao?"

"Ngự Tứ..." Hai mắt Ngọc Ngân rưng rưng, kéo tay anh cầu xin: "Em nói rồi, cho dù em làm chuyện gì thì đều là vì em yêu anh."

"Lý do mỗi lần cô làm sai chuyện gì đều là vì yêu tôi, nhưng cô làm như vậy là yêu tôi sao? Cô khiến tôi và Hạnh Hạnh không thể nhận cha con, cô còn để Thuyên Thuyên ức hiếp con bé, khinh thường con bé, cô có từng nghĩ đến con bé mới là con gái ruột của tôi không? Có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?"

Con bé mới là con gái ruột của tôi... Ngọc Ngân lẩm bẩm ý nghĩa sâu xa của câu nói này, ngồi sụp xuống đất.

"Cô tự giải quyết cho tốt đi!" Ngự Tứ ném lại những lời này, bước nhanh lên tầng.

Vào phòng ngủ, Ngự Tứ lướt mắt nhìn bốn phía, mặc dù chỉ ở vài ngày, nhưng khắp nơi đều là sự ấm cúng do Ngọc Ngân đích thân bày biện. Dù thế nào anh cũng không thể ngờ năm năm trước sau khi anh tỉnh lại, người phụ nữ xưng vợ chồng với anh lại lắm mưu nhiều kế, lòng dạ độc ác như vậy.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng nhớ, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi năm năm trước anh là người thế nào, từng trải qua chuyện gì, với ai.

Anh đi vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn đầy nước ấm, cơ thể uể oải mệt mỏi rốt cuộc đã có được chút thư giãn.

Lúc Ngự Tứ đi ra khỏi phòng tắm, Ngọc Ngân đã ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, đôi mắt rưng rưng lặng lẽ nhìn Ngự Tứ, nói: "Anh muốn nghe chuyện quá khứ đúng không? Được, em nói cho anh biết."

Bước chân của Ngự Tứ hơi dừng lại, ngồi xuống đối diện cô ta.

Ngọc Ngân hít một hơi thật sâu, đi đến ngồi cạnh anh, vừa dùng khăn lau những sợi tóc ướt giúp anh, vừa chăm chú nhìn anh, nói: "Ngự Tứ, em muốn biết có phải bây giờ anh cực kỳ căm ghét em? Cực kỳ thất vọng về em?"

Ngự Tứ lạnh lùng đoạt lại chiếc khăn trong tay cô ta, nói: "Tôi nghĩ, cho dù là kẻ ngốc cũng sẽ không bằng lòng nuôi con thay người đàn ông khác."

"Xin lỗi..."

"Đây không phải là vấn đề mà hai từ "xin lỗi" có thể giải quyết được." Ngự Tứ cười châm biếm: "Vốn dĩ tôi chỉ nghi ngờ, sau khi nghe Sa Sa nói như

vậy, thực ra tôi đã mang theo cảm giác tội lỗi đi xét nghiệm ADN, không ngờ kết quả lại như thế, cô biết cảm giác của tôi lúc đó thế nào không? Cả trái tim tôi lạnh lẽo băng giá, đây chính là đứa con trai tôi yêu thương suốt bốn năm trời, thực sự quá nực cười!"

"Tuy thằng bé không phải con anh, nhưng em yêu anh thật lòng. Em và hắn không có tình cảm, trước đây em bị ép quan hệ với hắn. Nhưng em không ngờ em lại mang thai, lúc đó anh chưa tỉnh lại, em lo lắng sau khi tỉnh lại anh sẽ rời xa em vì quên mất em, cho nên em mới phải dùng thằng bé để giữ lấy anh."

Những năm ấy, Hà Ngọc Ngân và Tiết Uy quen biết nhau trong nhóm bạn bè, Tiết Uy theo đuổi Hà Ngọc Ngân, nhưng khi đó Ngọc Ngân có một người bạn trai hoàn hảo như Phong Tùy nên vốn không quan tâm tới hắn. Bởi vì Tiết Uy thích cô ta nên vẫn luôn giúp cô làm việc. Ngọc Ngân có việc muốn nhờ vả đều luôn phải bỏ ra chút gì đó, ngoại trừ tiền bạc, thứ mà Tiết Uy muốn nhất đương nhiên chính là cơ thể cô ta rồi.

Sau khi phẫu thuật xong, Ngự Tứ hôn mê suốt ba tháng trời, cô ta lo lắng Ngự Tứ không mất trí nhớ, nhưng lại lo Ngự Tứ mất trí nhớ sẽ hoàn toàn xa lạ với cô ta, không cần cô ta nữa nên cô ta đã giữ lại đứa con, mà việc này mãi cho đến mấy ngày trước, cô ta còn tưởng rằng nó không có chút sai lầm.

Chẳng những Ngự Tứ quên mất Cố Duyên, còn tin tưởng vào tình cảm vợ chồng của họ không chút nghi ngờ, càng yêu thương đứa trẻ trong bụng cô ta, và vẫn duy trì nhiều năm như thế.

Nếu không phải Cố Duyên đột nhiên về nước, đột nhiên xuất hiện, cô ta và Ngự Tứ, còn cả Thuyên Thuyên vẫn sẽ hạnh phúc đến tận bây giờ!

Cố Duyên, lại là Cố Duyên!

Ngón tay của cô ta lặng lẽ nắm chặt, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngự Tứ thấy một lúc lâu cô ta cũng không nói lời nào, bèn lên tiếng: "Tôi muốn biết giữa tôi và Cố Duyên đã xảy ra chuyện gì."

"Chuyện anh quan tâm... chỉ là mối quan hệ giữa anh và cô ta thôi sao?" Cô ta cười, nụ cười đầy cay đắng.

Ngự Tứ không nói, im lặng đợi cô ta lên tiếng.

"Cố Duyên... Đúng, hai người đã từng yêu nhau, nhưng lúc anh sống chết chưa rõ, cần sự quan tâm nhất, cô ta lại rời đi. Người lặng lẽ chờ anh tỉnh lại, lặng lẽ ở bên giường bệnh của anh là em, niệm tình tình cảm mà em dành cho anh, lẽ nào anh không thể tha thứ cho những lỗi lầm em phạm phải vì yêu anh sao?"

"Giết người thì phải đi tù, Ngọc Ngân, cho dù tôi tha thứ cho cô, pháp luật có thể tha thứ cho cô sao?"

"Vậy chúng ta cùng đi tù là được!" Ngọc Ngân đột nhiên nói.

Ngự Tứ hơi ngẩn ra, đương nhiên anh không hiểu rõ ý nghĩa thực sự trong lời nói của Ngọc Ngân, chỉ cho rằng Ngọc Ngân đang giận dỗi.

"Lời cô nói là thật?" Ngự Tứ chỉ muốn xác định, bởi vì trong ấn tượng của anh, Cố Duyên không phải là người ích kỷ như vậy.

"Anh không tin em thì tự đi hỏi Cố Duyên đi."

"Được thôi, cảm ơn cô đã cho tôi biết những điều này." Ngự Tứ nói xong, đứng lên đi tới tủ quần áo tìm một bộ trang phục thoải mái để ra ngoài rồi vào phòng cất quần áo để thay.

Ngọc Ngân đứng lên theo anh, quan sát hỏi: "Đã trễ thế này, anh còn muốn đi đâu?"

"Cô nói xem tôi nên đi đâu?" Ngự Tứ lạnh lùng liếc nhìn cô ta.

"Ngự Tứ, anh đừng đi." Ngọc Ngân cuống quít lao đến kéo tay anh lại: "Em xin anh đừng đi, ở lại đây có được không? Không phải chúng ta đang sống rất tốt sao? Chúng ta có thể sinh thêm con, muốn bao nhiêu đứa cũng được, chỉ cần người một nhà chúng ta có thể hạnh phúc sống bên nhau..."

Tuy cô ta nằm mơ cũng sợ sinh con, mỗi lần nhớ đến lần sinh đầu tiên suýt nữa mất mạng, cô ta liền toát mồ hôi lạnh. Bác sĩ cũng nói cô ta không thích hợp mang thai nữa. Nhưng chỉ cần có thể khiến Ngự Tứ ở lại, cô ta sẵn lòng sinh thêm một đứa, cho dù có nguy hiểm đến tính mạng.

"Cô muốn tôi mặc kệ Hạnh Hạnh không lo sao?" Ngự Tứ cười nhạt.

Ngọc Ngân lắc đầu: "Không phải, chúng ta có thể đón Hạnh Hạnh về sống cùng, Cố Duyên nhất định sẽ đồng ý."

Cố Duyên sẽ đồng ý sao? Ngự Tứ nhớ tới lúc cô lo lắng cho Hạnh Hạnh mấy lần suýt ngất đi thì biết cô sẽ không đồng ý rồi.

"Cuộc sống sau này, tôi muốn sống thế nào là việc của tôi, cô tự lo cho mình đi." Ngự Tứ nói rồi hất tay cô ta ra, nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

"Ngự Tứ! Ngự Tứ!" Ngọc Ngân khóc lóc đuổi theo, nhưng Ngự Tứ bị tổn thương cực độ vốn không để ý đến lời cầu xin thảm hại của cô ta.

Lúc Ngự Tứ đi ra khỏi phòng ngủ, anh kinh ngạc vì Thuyên Thuyên thình lình xuất hiện trước mắt, vẻ mặt của Thuyên Thuyên hoảng sợ và mờ mịt, hiển nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là cha mẹ cãi nhau, không vui.

Ngự Tứ hơi dừng bước, cúi đầu nhìn thằng bé, cho dù Hà Ngọc Ngân đã làm gì, nhưng đứa bé này vô tội, lại là đứa con anh yêu thương nhiều năm như vậy. Trong lòng anh không đành, nhưng cuối cùng vẫn bỏ lại thằng bé mà đi.

Lái xe trên đường, thực ra Ngự Tứ cũng không biết mình muốn đi đâu, cảm thấy đi đâu cũng không thích hợp.

Có nhà không muốn về, Hạnh Hạnh vẫn đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, đến đó cũng không gặp được.

Cuối cùng anh vẫn đến bệnh viện, bởi vì ban đêm không phải là thời gian thăm bệnh, nên không xem được video.

Anh đứng trước cửa phòng bệnh thật lâu không rời đi, một cảm giác tội lỗi đè lên tim anh nặng nề không dứt.

Anh gặp được một bác sĩ đi ra từ trong phòng bệnh, hỏi thăm tình hình của Hạnh Hạnh, bác sĩ nói cho anh biết lúc nãy Hạnh Hạnh có tỉnh lại một lần, ngày mai là có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường.

Nghe xong lời của bác sĩ, anh thở phào nhẹ nhõm, cười ngây ngô trước cửa phòng bệnh.

Cố Duyên và Lý Lý vừa hay cũng đến bệnh viện lúc này, thoáng thấy Ngự Tứ, Cố Duyên lặng lẽ núp trong góc tường tránh đi.

Không phải cô không dám đối mặt với Ngự Tứ, chỉ là không biết giờ này nên ở bên anh như thế nào, vì thế dứt khoát không gặp.

Lý Lý thúc cùi chỏ vào eo cô, thì thầm: "Giả vờ giả vịt, cậu đừng rung động vì vẻ ngoài của anh ta."

Cố Duyên mỉm cười, cô không hề cảm thấy Ngự Tứ đang giả bộ. Nhìn anh nuông chiều Thuyên Thuyên là biết anh rất yêu con của mình rồi, bây giờ Hạnh Hạnh bị thương nặng như vậy, trong lòng anh nhất định cũng sẽ lo lắng như cô.

"Chúng ta đi thôi, xuống dưới đi dạo, lát nữa hẵng lên." Cố Duyên kéo tay Lý Lý, xoay người đi về phía thang máy.

"Tại sao phải sợ anh ta, thật là, chưa thấy ai yếu đuối như cậu..." Lý Lý lẩm bẩm đi theo cô cô cùng nhau xuống dưới.

Cố Duyên chỉ bất đắc dĩ cười, cũng không phản bác.

Sau khi Hạnh Hạnh được đưa vào phòng bệnh bình thường, Cố Duyên xin nghỉ làm, ở bên con bé suốt ngày. Bác sĩ nói Hạnh Hạnh có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, điều này khiến cô mong chờ và vui vẻ.

Đã nhiều ngày không nghe Hạnh Hạnh vây quanh cô gọi mẹ, đây là những ngày tháng không chút quen thuộc với cô trong suốt năm năm qua, cô đang mong chờ lúc Hạnh Hạnh tỉnh lại sẽ gọi mẹ suốt.

Hạnh Hạnh ở phòng một người, bên trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ nghe tiếng máy móc "tít tít".

Cố Duyên ở bên theo dõi sự thay đổi của Hạnh Hạnh và máy móc không dám lơ là phút giây nào, mãi đến khi bác sĩ nói cho cô biết không cần phải căng thẳng như vậy, cô mới thả lỏng hơn, ngồi trên ghế sofa.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa nhè nhẹ, Cố Duyên quay đầu, thấy Ngự Tứ đi vào. Lúc này nhìn thấy Ngự Tứ, cô không biết nên nói gì, cũng không muốn nói, cứ thế xoay đầu lại.

Ngự Tứ đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, lẳng lặng chăm chú nhìn Hạnh Hạnh, dịu dàng nói: "Chúng ta cùng nhau chờ Hạnh Hạnh tỉnh lại."

Cố Duyên kín đáo quay đầu nhìn góc nghiêng của anh, vẻ mặt của anh tĩnh lặng như vậy, chăm chú như vậy, xem ra anh thực sự rất yêu Hạnh Hạnh.

Nếu Hạnh Hạnh biết trong cuộc đời thứ hai của mình... có người cha mà bé luôn nhớ nhung, bé sẽ vui biết bao!

"Cảm ơn..." Cô nói.

Cô biết Ngự Tứ không thích nghe cô nói hai từ này, nhưng cô vẫn không nhịn được nói ra.

Ngự Tứ quả nhiên không thích nghe cô nói hai từ này, anh hờ hững liếc mắt nhìn cô, không mở miệng nói gì.

Có Ngự Tứ bên cạnh, Cố Duyên yên tâm hơn rất nhiều, cũng an lòng hơn nhiều. Bởi vì mấy ngày qua quá mệt mỏi, cô dựa vào ghế sofa rồi ngủ mất không hay.

Trong lúc ngủ mơ, cô cảm giác có vật gì đắp lên người mình, ngay sau đó ngửi được một mùi hương quen thuộc đã lâu không gặp. Mùi hương thuộc về Ngự Tứ, đã năm năm rồi cô không được kề sát như thế này!

Cô kín đáo mở mắt ra, thứ đắp trên người cô quả nhiên là áo gió của Ngự Tứ. Tiết trời xuân, áo gió của anh không dày nhưng lại ấm áp như mùa xuân. Cô nhớ năm năm trước cho dù ở đâu, khi nào, chỉ cần cô lạnh, Ngự Tứ nhất định sẽ khoác áo của mình lên người cô, để cô ấm áp.

Anh luôn rất lo cô bị lạnh.

Mà mấy năm nay, một mình cô ở nước Anh cô đơn lẻ loi, đừng nói đến người khoác áo cho mình, ngay cả người để tâm sự cũng chẳng có. May mắn sau đó có Hạnh Hạnh, cuộc sống mới thêm chút màu sắc.

Khóe mắt cô nóng lên, Cố Duyên giật mình khi nước mắt tràn ra, cô cuống quít dùng tay lau đi. Cô cho rằng Ngự Tứ không nhìn thấy, bởi vì cô đưa lưng về phía anh, nhưng vừa quay lại thì đã đối diện với ánh mắt của Ngự Tứ.

Cố Duyên vội vàng ngồi thẳng, hít mũi, cố gắng che giấu sự vô ý lúc nãy của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Cô có tin vào định mệnh_

Ngự Tứ cầm một hộp khăn giấy trên bàn đặt lên đầu gối của cô, nhẹ nhàng nói: "Bác sĩ nói Hạnh Hạnh đang dần có chuyển biến tốt, cô không cần lo lắng nữa."

Cố Duyên gật đầu, rút khăn giấy lau sạch nước mắt trên mặt, sau đó đưa áo gió trên người cho anh: "Cảm ơn áo của anh."

"Cô có thể ngủ tiếp, tôi trông Hạnh Hạnh." Ngự Tứ nói.

"Không ngủ nữa, không ngủ được." Cố Duyên đứng dậy kéo lại chăn cho Hạnh Hạnh, sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của Hạnh Hạnh, thầm gọi: "Hạnh Hạnh..."

"Hạnh Hạnh, cha tới thăm con kìa, cha muốn nói chuyện với con, con mà không tỉnh lại, cha con sẽ đi mất đó..."

"Cha sẽ không đi." Ngự Tứ đi tới, cầm bàn tay của Hạnh Hạnh từ tay Cố Duyên, nhìn chăm chú vào cô bé, nói: "Mẹ gạt con đó, cha sẽ mãi mãi không đi."

Dường như Hạnh Hạnh cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ, lời nói của họ, ngón tay chợt động đậy, khẽ cong lại rồi nắm chặt tay của Ngự Tứ tay.

Ngự Tứ và Cố Duyên đều sửng sốt, lập tức mừng rỡ.

"Thấy chưa, Hạnh Hạnh nghe được chúng ta nói, Hạnh Hạnh không muốn anh đi, Hạnh Hạnh mong anh ở lại." Cố Duyên mừng rỡ nói với Ngự Tứ.

Ngự Tứ cũng vui mừng, sau đó vội vàng ấn chuông gọi bác sĩ y tá đến đây.

"Mẹ ơi..." Hạnh Hạnh khẽ nhúc nhích cái đầu nhỏ, yếu ớt gọi.

Cố Duyên vội vàng nhào tới, dùng hai tay ổn định cái đầu nhỏ của bé, vội vàng nói: "Hạnh Hạnh ngoan, mẹ ở đây, đầu Hạnh Hạnh bị thương, không được lộn xộn, biết không?"

Hạnh Hạnh yên tĩnh lại, bác sĩ kiểm tra toàn diện một lần, thở phào nhẹ nhõm nói: "Chúc mừng hai người, Hạnh Hạnh đã chính thức tỉnh lại, chính thức có chuyển biến tốt."

"Thật tốt quá!" Cố Duyên kích động ôm lấy cổ Ngự Tứ: "Ngự Tứ anh nghe thấy không? Hạnh Hạnh đã có chuyển biến tốt, chẳng mấy chốc Hạnh Hạnh sẽ khỏe lại."

Ngự Tứ không nói, chỉ khẽ cười ôm lấy cô.

Cô gái này đã vui đến mức quên mất hình tượng, anh sợ anh vừa mở miệng sẽ làm cô sợ chạy mất.

"Mẹ ơi..." Hạnh Hạnh lên tiếng lần nữa.

Cố Duyên vội buông Ngự Tứ ra, nắm đôi tay nhỏ của cô bé, dịu dàng nói: "Con yêu, con muốn nói gì? Con đói bụng sao? Hay khát nước? Con nói mẹ nghe nào."

"Cha... thực sự đến thăm con sao?" Ai cũng không ngờ, câu Hạnh Hạnh muốn nói sẽ là câu này.

Cố Duyên nhìn Ngự Tứ, lập tức gật đầu: "Là thật, lần này mẹ không lừa con, con mở mắt nhìn sẽ biết."

Hạnh Hạnh quá nhớ cha, bình thường cô bé hay hỏi Cố Duyên lúc nào cha mới về, Cố Duyên luôn nói rằng còn lâu lắm, mà Hạnh Hạnh không rõ lâu lắm rốt cuộc là bao lâu.

Hạnh Hạnh cố gắng mở hai mắt, sau khi đã quen với ánh sáng trong phòng, cô bé bắt đầu lấm lét nhìn trái phải, khi nhìn thấy Ngự Tứ, đôi mắt cô bé từ từ ánh lên màn nước mắt, lập tức khóc òa.

Cố Duyên và Ngự Tứ đều luống cuống, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Ngự Tứ chưa tiếp xúc với Hạnh Hạnh, không hiểu tính nết của cô bé, càng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Sao vậy, Hạnh Hạnh, tại sao con khóc?" Cố Duyên nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hạnh Hạnh, cẩn thận hỏi.

Hạnh Hạnh đầy nước mắt nói: "Con muốn cha thực sự cơ..."

Cố Duyên lập tức đau lòng, thì ra đến bây giờ cô bé vẫn cho rằng Ngự Tứ là giả, cũng đúng, trước đó cô luôn nói với Hạnh Hạnh rằng Ngự Tứ không phải là cha thực sự, bây giờ sao Hạnh Hạnh có thể tin ngay Ngự Tứ là thật?

Ngự Tứ cúi người, sờ khuôn mặt của Hạnh Hạnh, mỉm cười: "Hạnh Hạnh, cha thực sự là cha của con."

"Chú gạt con."

"Cha không gạt con, không tin con hỏi mẹ xem."

Cố Duyên vội vàng nói: "Là thật đó, con còn nhớ lần đầu tiên con nhìn thấy tấm ảnh của cha không, lúc đó mẹ đã nói đó là cha. Con luôn luôn nhớ điều đó, sao bây giờ con lại không tin?"

"Mẹ... tại sao lúc trước mẹ gạt con?"

"Đó là vì mẹ không muốn để cha nhận ra con sớm như vậy, mẹ muốn tạo cho cha con sự bất ngờ."

"Thật sao?"

"Thật."

Cuối cùng Hạnh Hạnh cũng cười, có vẻ đang nhớ lại điều gì đó.

Cố Duyên nói hết tất cả rồi mới giật mình, hình như cô nói quá nhiều. Cô quay đầu nhìn về phía Ngự Tứ, vừa hay chạm phải ánh mắt muốn tìm hiểu của anh.

Cô không tự nhiên cười cười, ghé vào tai anh hạ giọng nói: "Tôi dỗ Hạnh Hạnh vui thôi."

"Cô còn giữ ảnh của tôi." Ngự Tứ nhìn chằm chằm cô, nói.

"Uầy... Không cẩn thận giữ lại."

"Không phải đâu..." Hạnh Hạnh đột nhiên lên tiếng, giọng nói tuy yếu ớt nhưng chắc nịch: "Mẹ cất ảnh trong một chiếc hộp rất đẹp, sơ ý khiến con thấy được, sau đó đã xé..."

"Hạnh Hạnh, con mới tỉnh lại, không thể nói quá nhiều." Cố Duyên vội vàng vỗ vỗ tay cô bé: "Được rồi, không được phép nói nữa, mẹ rót nước cho con uống."

"Nhưng con muốn nói chuyện với cha." Hạnh Hạnh tiếc nuối.

Khó khăn lắm mới gặp được cha, đương nhiên cô bé không muốn nghỉ ngơi.

Ngự Tứ liếc nhìn Cố Duyên, rồi cũng dỗ Hạnh Hạnh: "Hạnh Hạnh ngoan, cha sẽ không đi, cha sẽ đợi Hạnh Hạnh khỏe lên rồi nói chuyện với con."

"Thật sao?"

Ngự Tứ gật đầu: "Cha không bao giờ gạt con, không giống mẹ."

"Cha tốt nhất." Hạnh Hạnh cười vui vẻ.

"Ừ, cha con tốt nhất, coi như mẹ thương con vô ích rồi." Cố Duyên trách móc ngoài miệng, nhưng lại cười vô cùng hạnh phúc, có thể thấy nụ cười của Hạnh Hạnh một lần nữa, cô cảm thấy khoảnh khắc này chính là hạnh phúc lớn nhất!

Khó khăn lắm mới dỗ Hạnh Hạnh đang vui vẻ yên tĩnh trở lại, để không ảnh hưởng cô bé nghỉ ngơi, Cố Duyên và Ngự Tứ ra khỏi phòng bệnh. Cố Duyên đóng cửa phòng bệnh lại, nói với Ngự Tứ: "Bây giờ Hạnh Hạnh đã tỉnh, tiếp theo là chờ con bé khỏe lại, một mình tôi có thể chăm sóc tốt cho con bé, anh yên tâm về đi."

"Cô bắt tôi về đâu?" Ngự Tứ nhìn chằm chằm cô, thản nhiên hỏi.

Cố Duyên hơi ngạc nhiên, nhìn anh không hiểu, trở về đâu? Đương nhiên là về nhà của anh rồi.

Cô hít nhẹ một hơi, nói: "Tôi lo lâu như vậy mà anh chưa về, Ngọc Ngân sẽ cho rằng anh... và tôi có gì mờ ám, không tốt cho chúng ta."

"Cô yên tâm đi, cô ấy sẽ không cho là thế."

Cố Duyên không hiểu vì sao anh có thể chắc chắn như vậy, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Ngự Tứ đi tới chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, từ tốn nói: "Tối qua tôi hỏi Ngọc Ngân, giữa tôi và cô đã xảy ra chuyện gì, cô ấy đã nói cho tôi biết... Cô đoán xem cô ấy nói gì với tôi."

Ngự Tứ đột nhiên hỏi cô.

Cố Duyên sửng sốt, cô không ngờ Ngọc Ngân sẽ nói những điều này với Ngự Tứ, rốt cuộc hai người bọn họ đã nói gì? Đương nhiên, cô không cho là Ngọc Ngân sẽ nói thật.

Cô suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta từng yêu nhau, sau đó phát hiện anh bị bệnh, bác sĩ nói anh khó sống nổi, tôi đã rời đi, chỉ đơn giản như vậy."

"Nhưng Ngọc Ngân không nói như vậy."

"Cô ta nói thế nào?" Cố Duyên rất tò mò.

Ngự Tứ cười cười nói: "Ngọc Ngân nói... trước đây chúng ta rất yêu nhau, nhưng lúc đó cô có thai, vì bệnh của tôi nên cô bất đắc dĩ rời đi. Đương nhiên, tôi tin cô ấy nói, nếu không... cô còn giữ ảnh của tôi làm gì? Cô nói có đúng không?

"Không thể nào!"

"Cái gì mà không thể nào? Cô cảm thấy cô ấy không thể nói như thế?"

"Cô rất hiểu Ngọc Ngân." Ngự Tứ lại cười, nói: "Lúc nãy chỉ là suy đoán của tôi, đương nhiên, từ phản ứng của cô, tôi đã chắc chắn suy đoán của tôi không sai, cô muốn tôi suy đoán tiếp hay sẽ chủ động nói cho tôi biết tất cả?"

Ngự Tứ thật đáng ghét! Lại đang bẫy cô! Cố Duyên cảm thấy tức giận.

Cô xoay người đưa lưng về phía anh, nói: "Anh cứ đoán đi, anh không về thì cứ ở bên Hạnh Hạnh, tôi về chuẩn bị đồ ăn cho Hạnh Hạnh."

"Cô cứ trốn đi, đừng để tôi tra ra được." Ngự Tứ nhìn về phía bóng lưng của cô, nói: "Nếu tôi biết được trước kia cô nợ tình tôi, tôi sẽ không buông tha cô. Nếu là tôi nợ cô, tôi càng không buông tha cô!"

Cố Duyên bước nhanh hơn.

Cô nghe rõ, cũng tin Ngự Tứ là người nói được làm được, anh thực sự sẽ không buông tha cô!

Cố Duyên về nhà nấu vài món cơm canh rồi đến bệnh viện cùng Lý Lý

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, hai cô thấy cảnh Ngự Tứ đang lặng lẽ ở bên giường của Hạnh Hạnh, cứ nhìn cô bé, không hề làm gì mà vẫn có thể chịu được.

Lý Lý cười với Cố Duyên: "Xem ra anh ta rất kiên định."

Cố Duyên "suỵt" một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Ngự Tứ thấy hai cô vào, bèn đứng lên, nói: "Các cô đã tới."

"Hạnh Hạnh vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn ổn, có tỉnh lại một lần."

"Chúng tôi ở đây đợi con bé tỉnh lại để cho nó ăn, anh về trước ăn tối đi." Cố Duyên nói xong, Lý Lý nói tiếp một câu: "Nếu anh không muốn về thì ra ngoài ăn đi, vừa hay Duyên Duyên cũng chưa ăn."

Lý Lý đã nghe Cố Duyên nói về tình hình của Ngự Tứ, bây giờ cô ủng hộ hai người tái hợp nên đương nhiên hy vọng Ngự Tứ sẽ mãi mãi không quay về bên cạnh Ngọc Ngân nữa.

Ngự Tứ nhìn về phía Cố Duyên: "Cô cũng chưa ăn?"

Lý Lý thay mặt đáp: "Đúng vậy, lúc cô ấy về chúng tôi đã ăn xong rồi, cô ấy nói cô ấy không đói, không muốn ăn."

Cố Duyên thực sự hối hận khi để Lý Lý đi cùng, dùng sức nháy mắt với cô ấy, nhưng Lý Lý xem như cô không tồn tại.

"Tôi mời cô đi ăn." Ngự Tứ nói.

Cố Duyên vội khoát tay lắc đầu: "Không cần, thực sự không cần!"

"Vậy cô mời tôi ăn."

"..."

Cuối cùng, Ngự Tứ và Cố Duyên cùng rời khỏi bệnh viện, đi tới nhà hàng gần bệnh viện nhất. Ngự Tứ dẫn cô đến vị trí gần cửa sổ, nhanh chóng nhìn thực đơn chọn hai món, sau đó để Cố Duyên gọi.

Cố Duyên chọn rau xanh cho xong chuyện, bởi vì cô thực sự không muốn ăn.

Đồ ăn nhanh chóng mang lên, Cố Duyên chậm rãi ăn, có vẻ ăn không ngon miệng. Ngự Tứ đành gắp cho cô một bát đầy thức ăn, nói: "Từ trước đến nay tôi chỉ thích ăn món tây là vì không thích người đối diện ngại gắp thức ăn, chỉ cắm đầu ăn cơm trắng."

Cố Duyên không nói, cô đâu có ngại? Chỉ là...

Là cái gì nhỉ? Tạm thời cô không nghĩ ra...

"Ngự Tứ..." Cố Duyên chần chừ lên tiếng: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Ý cô hỏi là những ngày tiếp theo.

"Cô có tin vào định mệnh không?" Ngự Tứ không đáp mà hỏi lại.

Cố Duyên lắc đầu.

Ngự Tứ lại nói: "Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng bây giờ lại tin. Thực ra tôi không cần phải tự ra tay thu mua một công ty nhỏ như Mùa Hoa, chỉ cần cử ra một người là được. Nhưng tôi lại đích thân đến, sau đó gặp được Hạnh Hạnh, lại giúp tôi nhận ra người thân thiết nhất bên cạnh tôi, đây không phải là do trời xanh sắp xếp thì là gì?"

"Có thể là vậy." Cố Duyên cúi đầu dùng bữa, tất cả đều là do anh gắp cho.

Tuy cô rất nghi ngờ, muốn biết anh và Ngọc Ngân xảy ra chuyện gì, người thân thiết nhất trong miệng anh có phải là chỉ Ngọc Ngân không, nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi.

Cô chỉ có thể giả vờ không quá để ý bởi đây là vấn đề cô không muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Cha nói dối

Qua vài ngày, cơ thể của Hạnh Hạnh đã hồi phục có thể nói cười.

Cô bé quấn lấy Ngự Tứ cả ngày, muốn anh nói chuyện với mình, kể cho bé nghe chuyện xưa, chuyện cười. Đương nhiên Ngự Tứ đáp ứng hết những yêu cầu của cô bé, không hề thấy phiền.

Từ bữa tối đến bây giờ, Ngự Tứ đã kể chuyện cho cô bé nghe suốt mấy tiếng đồng hồ mà Hạnh Hạnh vẫn chưa thỏa mãn.

Lần đầu tiên Cố Duyên thấy Ngự Tứ nói nhiều như vậy, từ trước đến nay anh luôn nói năng kiệm lời, mấy ngày nay cũng thật khó cho anh.

Cảm thấy Ngự Tứ đã mệt, Cố Duyên xoa cái mũi nhỏ của Hạnh Hạnh, nói: "Được rồi, đã sắp mười giờ, nên ngủ thôi."

"Người ta vẫn muốn ở bên cha mà." Hạnh Hạnh chu khuôn miệng nhỏ nhắn.

"Nhưng cha đã mệt rồi."

Cô bé chưa từng nhận được tình thương của cha, khó khăn lắm mới có thể nhận cha Ngự Tứ, cô bé chỉ muốn ở bên cha, đâu có nghĩ nhiều như thế?

Nghe Cố Duyên nói vậy, cô bé lưu luyến không nỡ nói: "Vậy được rồi, cha mệt thì mau nghỉ ngơi nhé, ngày mai nhớ đến thăm con."

Ngự Tứ cười nói: "Không sao, cha cũng muốn ở bên Hạnh Hạnh, cha ở với Hạnh Hạnh một lúc nữa, mười giờ ngủ có được không?"

"Không được không được, cha đã mệt rồi nên phải nghỉ ngơi cho khỏe." Hạnh Hạnh hiểu chuyện nói.

Ngự Tứ sờ khuôn mặt cô bé, ngẩng đầu mỉm cười nói với Cố Duyên: "Hạnh Hạnh quả nhiên hiểu chuyện hơn Thuyên Thuyên, nếu đổi lại là Thuyên Thuyên, chỉ cần nó muốn thì sẽ không quan tâm người khác sống hay chết."

"Con và em đều là cục cưng của cha." Hạnh Hạnh hạnh phúc nói.

Ngự Tứ gật đầu: "Cục cưng ngoan nhất."

Cố Duyên nhìn góc nghiêng cười rạng rỡ của Ngự Tứ, nhắc nhở: "Cũng lâu lắm rồi anh chưa về thăm Thuyên Thuyên."

Từ sau khi Hạnh Hạnh chuyển qua phòng bệnh bình thường, hầu như mỗi ngày anh đều ở bên Hạnh Hạnh, buổi tối lại nghỉ ngơi ở khách sạn gần đó. Cô rất không hiểu vì theo cô thấy, Ngự Tứ không phải là người vô tình như vậy.

Anh có thể dịu dàng thân thiết với Hạnh Hạnh, quan tâm chăm sóc cô bé, sao có thể bỏ mặc Thuyên Thuyên nhiều ngày như thế? Anh cũng không phải là người tức giận làm liên lụy những người vô tội. Vì thế mặc dù anh đã nguội lạnh với Ngọc Ngân, cũng không nên vứt bỏ Thuyên Thuyên.

Nụ cười trên mặt Ngự Tứ phai đi, liếc mắt nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Rảnh rỗi tôi sẽ trở về thăm nó."

"Đương nhiên, đây là chuyện riêng của anh, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở anh một tiếng." Cố Duyên nói xong, đổi giọng: "Được rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi."

Ngự Tứ gật đầu, chào tạm biệt Hạnh Hạnh rồi rời khỏi phòng bệnh.

Ngự Tứ ra khỏi bệnh viện, đã thấy Ngọc Ngân nắm tay Thuyên Thuyên lặng lẽ chăm chú nhìn mình trước cửa bệnh viện. Ngự Tứ dừng bước lại, yên lặng nhìn hai người họ.

Ngọc Ngân và Thuyên Thuyên thoạt nhìn đã chờ ở đây khá lâu, lúc nhìn thấy anh, gương mặt lập tức toát ra sự vui mừng.

Thuyên Thuyên bỏ tay Ngọc Ngân, chạy vội về phía Ngự Tứ, ôm anh khóc nức nở: "Cha ơi... cha đi đâu vậy? Vì sao mãi mà không về thăm con?"

Ngự Tứ cúi đầu nhìn Thuyên Thuyên có gương mặt không hề giống mình, tuy anh rất đau lòng, rất thất vọng, cũng rất tức giận, nhưng đứa trẻ đâu có tội, thấy dáng vẻ ngây thơ của Thuyên Thuyên cũng biết thằng bé không biết chuyện.

Ngự Tứ giơ tay lên, chần chờ một lúc mới đặt trên đầu thằng bé, khẽ vuốt tóc, nói: "Bởi vì cha bề bộn công việc."

"Cha nói dối!" Thuyên Thuyên rưng rưng nói: "Mẹ nói, vì Thuyên Thuyên không nghe lời nên cha mới không về nhà. Cha ơi... sau này con sẽ nghe lời cha, cha về với con nhé, không có cha, mẹ và Thuyên Thuyên đều không quen!"

Thuyên Thuyên vừa nói, vừa kéo góc áo của Ngự Tứ, dùng sức lay lay.

Trong lúc nhất thời Ngự Tứ không biết nên làm thế nào mới ổn, trở về là điều không thể, nhưng bỏ rơi Thuyên Thuyên lại rất tàn nhẫn, dù sao đó cũng là đứa trẻ anh yêu thương hết lòng trong suốt bốn năm trời, anh cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Ngọc Ngân lặng lẽ đi tới, cúi đầu nhìn Thuyên Thuyên, sau đó nặng tình nhìn Ngự Tứ, nói: "Mỗi ngày Thuyên Thuyên đều khóc đòi gặp anh, thằng bé làm loạn lên, em lại khóc, ngày nào em và Thuyên Thuyên cũng khóc. Bởi vì luyến tiếc anh, Ngự Tứ... Em sai rồi, anh dùng bất kỳ cách nào trừng phạt em, em cũng không oán than, chỉ cần anh bằng lòng trở về..."

"Ngọc Ngân." Ngự Tứ cắt lời cô ta, lạnh lùng nói: "Trước khi sự việc chưa rõ ràng, tôi sẽ không trở về, còn Thuyên Thuyên... tôi sẵn lòng tiếp tục coi thằng bé là con ruột, nuôi nó lớn lên, niệm tình tình cảm cha con đã từng."

"Ý của anh là anh chỉ cần Thuyên Thuyên, không cần em?"

"Đương nhiên, tôi tin Tiết Uy hoặc cha mẹ của Tiết Uy sẽ không đồng ý giao Thuyên Thuyên cho tôi."

"Hắn có tư cách gì quyết định chuyện của Thuyên Thuyên?" Ngọc Ngân tức giận hét lên.

Ngự Tứ thở dài, nói: "Đã trễ thế này, tôi đưa hai người về."

"Con không muốn về, con muốn ở bên cha." Thuyên Thuyên lắc đầu.

"Ngoan, cha không rảnh."

“Không phải cha không rảnh, cha đang ở cùng con gái của hồ ly tinh kia!” Thuyên Thuyên tức giận quay mặt đi chỗ khác.

Ngự Tứ nhíu mày, Ngọc Ngân vội vàng vỗ vai Thuyên Thuyên, nói: “Thuyên Thuyên, con quên rồi sao? Vừa nãy con đã đồng ý nghe lời cha.”

“Nhưng cha không thương con!”

“Cha sẽ trở về với chúng ta.” Ngọc Ngân trấn an thằng bé, ngẩng đầu nhìn Ngự Tứ, lẳng lặng nói: “Ngự Tứ, em yêu anh hơn bất cứ ai, em tin Cố Duyên sẽ không đồng ý trở về bên anh, em chờ anh về, nhưng em không hy vọng quá lâu, nếu không... đến lúc tim em nguội lạnh, anh sẽ hối hận không kịp.”

Nói xong những lời này, Ngọc Ngân liền nắm tay Thuyên Thuyên đến chiếc xe taxi vừa đậu trả khách, không hề quay đầu lại.

Ngự Tứ kinh ngạc trong lòng, Ngọc Ngân nói một cách tự tin như vậy thực sự nằm ngoài sự dự đoán của anh. Điều này khiến anh càng thêm khẳng định trước kia Cố Duyên rời đi là có nguyên nhân, có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Ngự Tứ trở lại khách sạn, lập tức bấm số của A Kim, bảo cậu ta mau chóng đến đây.

Lúc A Kim nhận được điện thoại, cậu ta đang tiếp khách hàng, nhưng vẫn bỏ khách hàng, chạy tới phòng tổng thống ở khách sạn trong thời gian ngắn nhất.

Khi A Kim tới, Ngự Tứ đang ngồi bên bàn làm việc xem tài liệu. Cậu ta gỡ kính râm lớn trên mặt, cung kính gọi: “Anh Ngự, tìm tôi có chuyện gì?”

Ngự Tứ đứng lên từ ghế da, cất bước đi tới bên cạnh cậu ta, dùng một ngón tay móc chiếc kính trong tay cậu ta, nói: “Đầu tiên, cậu nói cho tôi biết, vì sao mỗi lần tới gặp tôi, cậu đều mang kính râm che hết nửa mặt.”

A Kim kinh ngạc, không ngờ anh lại đột nhiên hỏi điều này.

Chẳng lẽ muốn cậu ta nói cho anh biết là vì che giấu tai mắt sao? Dù sao cậu ta là người đi cùng Phong Tùy mọi lúc mọi nơi.

“Sao? Không muốn trả lời ư?”

“Không phải.”

“Cứ nói đi, chuyện năm năm trước tôi đã hiểu phần nào, hơn nữa... cậu đoán xem lúc nãy Ngọc Ngân đã nói gì với tôi?”

“Nói gì?” A Kim kinh ngạc, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

“Cô ta muốn tôi trở về, bằng không tôi sẽ hối hận không kịp.”

“Cô... cô ta thực sự nói vậy?”

“Cho nên tôi muốn biết tôi có nhược điểm gì rơi vào tay cô ta, khiến cô ta ăn nói hùng hồn như thế.” Ngự Tứ liếc nhìn cậu ta, giọng nói trở nên kiên quyết: “Hơn nữa tôi cũng có quyền được biết.”

“Anh Ngự...” A Kim muốn nói lại thôi, thực sự không biết có nên nói hay không.

Ngự Tứ buồn bực: “Cậu cảm thấy tôi hẳn nên như bây giờ, giống một kẻ hoảng loạn mặc người ta chém giết, không cách nào đề phòng đúng không?”

“Tôi lại hỏi cậu, đây là ai?” Ngự Tứ cầm lấy một tấm hình trên bàn, A Kim vừa nhìn, là ảnh của Phong Thanh.

A Kim bối rối một lúc, chần chờ nói: “Anh ta... là bác sĩ phẫu thuật cho anh năm đó.”

“Chính là anh ta phẫu thuật? Khiến tôi mất trí nhớ?” Ngự Tứ bỗng dưng vứt tấm ảnh dưới đất, tức giận bừng bừng.

“Là cô Cố cầu xin anh ta làm thế, nguyên nhân chính là...” A Kim suy nghĩ một chút, lại đang rối rắm.

“Rốt cuộc cậu có nói hay không!” Ngự Tứ đấm một cú trên mặt cậu ta, A Kim đau đớn khẽ rên một tiếng, ngã xuống đất. Cậu ta nhanh chóng bò dậy, sờ khuôn mặt đau đớn, khẽ cắn môi: “Được rồi, tôi sẽ nói từ đầu.”

Cậu ta nắm tay lại, tiếp thêm sức lực cho mình, mới nói: “Là như vậy, anh là cậu hai nhà họ Ngự, trước kia nói anh không có anh chị em, cha mẹ mất đều là lừa anh. Mẹ anh là con gái của nhà họ Tần, sau khi gả cho Ngự Cẩm Sơn, bị Ngự Cẩm Sơn và người tình của ông ta sai người tông chết. Năm ấy anh mới mười tuổi, may mắn được ông của cô Cố cứu. Vì báo thù, anh giả vờ ngu ngốc trước mặt nhà họ Ngự và người đời, sau đó dùng thân phận Phong Tùy để học hỏi kinh doanh và võ nghệ. Tuy anh đã là kẻ ngốc, nhưng Ngự Cẩm Sơn sợ anh hồi phục nên đã hạ độc anh, hại anh mắc một loại bệnh hiếm gặp. Anh đã từng thích Ngọc Ngân, vì Ngọc Ngân muốn độc chiếm anh mà đã giết không ít người, bao gồm cả năm người vợ trước đó của Ngự Tứ. Lúc cô ta đang định giết một người anh yêu thích thì lại bị nhốt trong một căn hầm dưới đất, tất cả mọi người đều cho rằng Ngọc Ngân đã chết. Cô Cố là người vợ thứ sáu Ngự Tứ cưới sáu năm trước, hai người có tình cảm tốt đẹp, sau khi cô Cố phát hiện Ngọc Ngân bị nhốt, đã có lòng tốt cứu cô ta ra. Lúc này anh đã báo thù thành công, Ngự Cẩm Sơn và người tình của ông ta đã bị trừng phạt. Ngọc Ngân muốn đoạt lại anh nên đã đe dọa cô Cố phải ly hôn với anh, nếu không sẽ vạch trần thân phận Phong Tùy của anh. Vì anh lấy thân phận Phong Tùy giết một hai người xấu xa, khi đó cảnh sát toàn

thành phố đều đang truy nã anh."

"Còn người đó..." A Kim hất cằm về phía tấm ảnh dưới đất: "Anh ta là mối tình đầu của cô Cố, sau lại phát hiện hai người là anh em ruột nên đã chia tay. Phong Thanh có tài chữa bệnh, Cố Duyên cầu xin anh ta nghiên cứu về căn bệnh lạ của anh, cuối cùng đã nghiên cứu thành công. Lúc phẫu thuật, vì để anh đón nhận Ngọc Ngân một lần nữa, cô Cố đã cầu xin Phong Thanh làm mất trí nhớ của anh trong lúc phẫu thuật. Chuyện sau đó anh đều biết, Cố Duyên ra nước ngoài, Ngọc Ngân luôn ở bên cạnh chờ anh tỉnh lại... Còn về chi tiết, thân phận và câu chuyện của cô Cố và Phong Thanh, tôi nghĩ sau này anh có thời gian thì hãy tìm hiểu ở chỗ cô Cố, cô ấy hiểu rõ hơn tôi."

Sau khi A Kim nói hết, cậu ta đi tới máy nước uống rót một ly nước, vừa cẩn thận quan sát phản ứng của Ngự Tứ.

Ngự Tứ chỉ lặng lặng, khuôn mặt nhìn không ra bất kỳ biểu cảm gì, dường như vẫn đang sắp xếp trong đầu câu chuyện mình vừa nghe được.

Nắm đấm của anh ngày càng nắm chặt, lại từ từ buông ra.

Một lát sau, anh chỉ thốt ra một câu: "Chỉ vậy thôi sao?"

"Cơ bản chính là như vậy, đương nhiên, tình cảm yêu hận giữa anh và cô Cố dây dưa có thể viết thành một cuốn từ điển dày, sau này đợi cô ấy từ từ kể cho anh. Tóm lại một câu: Anh yêu cô ấy đến tận tim, cô ấy yêu anh đến tận phổi."

"Tôi hiểu rồi." Ngự Tứ gật đầu, cúi người nhặt tấm ảnh của Phong Thanh rơi dưới chân.

A Kim có chút căng thẳng, quan tâm nói: "Anh Ngự, anh muốn làm gì?"

"Không có gì, đánh anh ta một trận, khiến anh ta phải bắt đầu nghiên cứu phẫu thuật khôi phục trí nhớ từ hôm nay."

"Anh Ngự, như vậy không ổn."

"Có gì không ổn?"

"Bác sĩ Phong... được sự nhờ vả của cô Cố, mọi người đều vì tốt cho anh." A Kim cẩn thận nói.

Ngự Tứ tức giận nhìn cậu ta: "Nhưng cậu xem bây giờ tôi có ổn không? Tôi như một kẻ ngốc bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, tôi vứt bỏ người phụ nữ của mình, lại nuôi con trai giúp người khác nhiều năm như vậy. Trên thế giới này có người đàn ông nào có thể dung thứ cho những điều này? Cậu sao?"

A Kim cứng họng, nói không ra lời.

"Bị con gái ruột gọi là chú, cảm giác này... hễ nghĩ đến là khó chịu."

"Nhưng nếu Phong Thanh không giúp anh xóa đi ký ức, anh và Ngọc Ngân sẽ..."

"Tôi thà bị Ngọc Ngân vạch trần, hoặc chết, hoặc đi tù, đều dễ chịu hơn bây giờ rất nhiều!"

A Kim bó tay thở dài, nói: "Đã biết không thể nói với anh sự thật, ngày mai không chừng cô Cố sẽ hận tôi lắm."

"Yên tâm, tôi sẽ khiến cô ấy mệt đến mức không có thời gian để hận."

"... Tôi đi trước." A Kim xoay người đi mấy bước, chợt quay lại nói với Ngự Tứ: "Anh Ngự, mấy năm nay cô Cố sống cũng không dễ dàng gì, lúc vừa gả cho anh thì bị người nhà họ Ngự khinh thường, sau đó lại bị Ngọc Ngân làm tổn thương, mấy năm nay sống cô đơn cùng Hạnh Hạnh thực sự không dễ dàng..."

"Cút!" Ngự Tứ gầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Biết hết tất cả

A Kim cũng không dám... nói nhiều nữa, nhanh chóng "cút" ra ngoài.

Nắm đấm của Ngự Tứ lại siết chặt một lần nữa, ngực phập phồng nặng nề, anh thà để A Kim nói cho anh biết vì phát hiện bệnh của anh nên Cố Duyên mới rời đi chứ không phải nói cho anh biết, mấy năm nay Cố Duyên sống khó khăn cỡ nào, hy sinh vì anh lớn thế nào.

Anh có thể đoán được vì bất đắc dĩ nên Cố Duyên mới rời khỏi anh ra nước ngoài, lại thật không ngờ không phải là bởi vì sợ bệnh của anh, mà là vì chữa khỏi bệnh cho anh, mong anh có thể an toàn sống tiếp nên mới rời đi.

Cũng khó trách Ngọc Ngân lại chắc chắn anh sẽ trở về như vậy, nếu anh không quay về, vậy thì tiết mục đe dọa năm năm trước sẽ tiếp tục tái diễn vào ngày hôm nay của năm năm sau.

Muốn anh thỏa hiệp vì sống sót mà bỏ rơi Cố Duyên một lần nữa, đương nhiên anh sẽ không làm như vậy

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã mười một giờ, Hạnh Hạnh và Cố Duyên đều ngủ rồi. Nhưng anh lại muốn nhìn thấy hai mẹ con họ ngay lúc này, hơn nữa ý nghĩ này ngày càng mạnh mẽ.

Cuối cùng, anh không nhịn được xách áo khoác trên móc, nhanh chóng ra khỏi phòng, đi về phía thang máy!

Cố Duyên và Hạnh Hạnh quả nhiên đều đã ngủ, Hạnh Hạnh ôm sách truyện Ngự Tứ mới mua ngủ rất ngon, ngay cả khóe miệng đều mang ý cười. Trải qua mấy ngày an dưỡng, sắc mặt của Hạnh Hạnh đã hồng hào hơn nhiều, sắp khôi phục lại dáng vẻ cô gái nhỏ vui vẻ xinh đẹp.

Ngự Tứ lặng yên rút sách trong ngực cô bé, để lên bàn, sau đó quay đầu đến bên cạnh Cố Duyên ngủ trên sofa, trong ánh đèn lờ mờ, anh yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt trầm tĩnh đang ngủ say.

Anh cố gắng nhớ nhưng làm thế nào cũng nhớ không nổi gương mặt này đã từng xuất hiện trong cuộc sống của anh, làm thế nào cũng không nhớ nổi mình và cô đã từng là vợ chồng.

Cảm giác này khiến anh căm hận thấu xương, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi.

Cố Duyên dường như cảm thấy đang có người nhìn mình, thoáng nghiêng cơ thể, sau đó yếu ớt mở mắt ra. Lúc nhìn thấy Ngự Tứ trước mắt, cô không hề cảm thấy kinh ngạc hay nghi ngờ, lại mỉm cười với anh: "Anh đã về?"

Nói xong câu này, cô từ từ nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Lần đầu tiên Ngự Tứ thấy Cố Duyên ngoan ngoãn như vậy, nhìn khuôn mặt cô dịu dàng như con mèo nhỏ, anh không nhịn được ngồi xổm xuống, kề bên tai cô nói: "Ừ, anh đã về."

Nhưng Cố Duyên không đáp lại lời của anh, ngủ vô cùng yên giấc.

Ngự Tứ rất muốn nhấc cô ra khỏi sofa, yêu cầu cô cho mình một câu trả lời thỏa đáng, nhưng khi nhìn dáng vẻ cô ngủ say, cuối cùng vẫn không đành lòng đánh thức cô.

Anh ngồi xuống trước giường Hạnh Hạnh, cứ đi qua đi lại ngắm nhìn hai người bên cạnh mà anh quên mất, lại chính là người anh yêu thương nhất. Mãi mà anh vẫn không chịu rời đi, cho đến khi sắc trời chuyển sáng.

Sáng sớm, Ngự Tứ ra khỏi phòng bệnh, anh không về khách sạn nghỉ ngơi, mà chờ ở cửa thang máy.

Anh biết hàng ngày Phong Thanh đều sẽ đến thăm Hạnh Hạnh, hơn nữa còn chọn lúc anh không có ở đó, cũng chính là khoảng thời gian sáng sớm. Hôm nay cũng nhất định sẽ tới, anh tin chắc là thế.

Gần bảy giờ, Phong Thanh quả nhiên đã tới, mang theo bữa sáng cho Cố Duyên và Hạnh Hạnh.

Thấy Ngự Tứ, Phong Thanh chỉ lạnh lùng cười: "Sao hôm nay đến sớm vậy."

"Cũng không thể để người cậu như anh phải vất vả mỗi ngày như vậy, không phải sao?" Ngự Tứ liếc nhìn bữa sáng trong tay anh ấy, vươn tay ra: "Đưa bữa sáng cho tôi."

"Tôi thương em gái và cháu tôi là điều đương nhiên." Phong Thanh đưa bữa sáng cho anh, vẻ mặt của hai người có vẻ không tốt.

"Bao gồm cả việc giúp cô ấy ly hôn?" Ngự Tứ vừa nói, đồng thời hung hăng đấm một cú vào mặt Phong Thanh, Phong Thanh bất ngờ, suýt nữa ngã xuống đất. Anh ấy vội vàng ổn định cơ thể, quay đầu, tức giận nhìn anh chằm chằm.

"Một đấm này trả lại cho anh!" Ngự Tứ xoay xoay những ngón tay bị đau, nói một cách lạnh lùng: "Tôi nhớ anh đánh tôi là vì tôi quên mất Duyên Duyên và Hạnh Hạnh, mà hôm nay tôi đánh anh là vì anh hại tôi quên Duyên Duyên. Dựa theo sự việc nặng nhẹ, tôi nên đấm anh thêm một cú nữa mới đúng."

Ngự Tứ vừa nói vừa muốn đấm anh ấy một cú nữa, Phong Thanh lại đứng yên, ngay cả khi cú đấm của anh đánh tới, anh ấy cũng không suýt ngã xuống như lúc nãy.

Phong Thanh chỉ nghiêng một bên mặt, lập tức quay lại nhìn chằm chằm Ngự Tứ, thờ ơ nói: "Bởi vì tôi biết có đánh anh bao nhiêu cú, Duyên Duyên cũng không trở về được như trước kia nên tôi lười đánh anh."

"Anh nghĩ sai rồi, Duyên Duyên sẽ trở lại như trước kia, vì thế tôi còn muốn đánh anh một cú nữa." Ngự Tứ nói.

Phong Thanh cười nhạt: "Nếu quả thật là như vậy, anh cứ đánh thêm mấy cú đi."

"Nếu đánh chết anh, ai có thể khôi phục trí nhớ giúp tôi?" Nắm đấm của Ngự Tứ siết chặt, nhưng cuối cùng cũng không ra tay, anh cần Phong Thanh khôi phục trí nhớ cho mình, anh không thể làm một kẻ ngốc Ngự Tứ không biết gì như bây giờ.

Trong lòng Phong Thanh hiện lên vẻ kinh ngạc, quan sát Ngự Tứ.

"Xem ra anh đã biết làm thế nào mình mất trí nhớ rồi."

"Tôi không chỉ biết làm thế nào tôi mất trí nhớ, tôi còn biết tại sao tôi lại mất trí nhớ."

"Xem ra anh đã biết hết."

"Đúng, tôi đã biết hết."

"Vậy anh định làm thế nào?" Phong Thanh rất kinh ngạc, làm sao Ngự Tứ biết những điều này, anh ấy cho rằng Cố Duyên không thể nói cho anh biết, vậy làm sao anh biết được?

Ngự Tứ liếc nhìn anh ấy, nói: "Nếu anh thực sự muốn tốt cho Duyên Duyên, vậy hãy trở lại nghiên cứu cách để tôi phục hồi trí nhớ đi."

"Anh nghĩ tôi là thần sao?" Phong Thanh cười xòa: "Anh cảm thấy tôi có thể khiến ký ức muốn có là có, muốn không là không sao?"

"Tôi tin anh có khả năng này, anh bắt buộc phải có." Ngự Tứ cáu kỉnh nói.

"Nếu không thì sao?" Phong Thanh nheo mắt, không thèm để ý đến sự đe dọa đó.

"Nếu không tôi sẽ giết anh ngay bây giờ!"

"Vậy thì giết tôi ngay bây giờ đi, bởi vì tôi thực sự không có khả năng này."

"Anh!" Ngự Tứ chán nản, hiển nhiên, anh cũng biết mình chỉ nói những lời tức giận. Khi cơn tức qua đi, giọng điệu của anh cũng dịu lại, thậm chí có chút cầu xin: "Vậy anh nói cho tôi biết, phải làm thế nào mới có thể tìm lại ký ức đã mất?"

Phong Thanh không phải là thiên tài về phương diện này, đương nhiên không biết rõ làm thế nào để khôi phục ký ức, anh ấy hơi chần chờ, cười nhạt: "Không phải đơn giản lắm sao, hãy đến những nơi hai người đã từng đi qua, nói những lời hai người từng nói, làm những chuyện hai người từng làm."

"Lại mấy câu kinh điển trên tivi, anh giả quỷ à?" Ngự Tứ tức giận lần nữa.

"Anh có thể không tin." Phong Thanh bỏ lại những lời này, lướt qua bên cạnh anh, đi về phía phòng bệnh của Hạnh Hạnh.

Lúc Phong Thanh đến phòng bệnh, Cố Duyên và Hạnh Hạnh đều đã rời giường, Cố Duyên đang đẩy xe lăn đưa Hạnh Hạnh ra khỏi toilet sau khi đã vệ sinh cá nhân. Thấy Phong Thanh, Hạnh Hạnh vui vẻ gọi: "Cậu, cuối cùng cậu đã tới, cậu mang món gì ngon cho cháu và mẹ vậy?"

Cố Duyên liếc mắt đã thấy mặt anh ấy sưng đỏ, ân cần hỏi: "Phong Thanh, mặt của anh sao vậy?"

Phong Thanh cố ý lờ đi câu hỏi của cô, cúi đầu nhìn thoáng qua hai tay trống rỗng của mình, lúc này mới phát hiện vừa nãy quá kích động nên đã quên lấy lại bữa sáng trong tay Ngự Tứ.

Cố Duyên nhìn ra sự áy náy của anh ấy, ân cần nói: "Sao vậy? Quên mang theo ư?"

"Không phải, lúc nãy anh gặp Ngự Tứ ở thang máy, là anh ta cầm đi."

"Ngự Tứ? Anh ấy tới rồi?" Cố Duyên nghi ngờ, bình thường Ngự Tứ sẽ không tới sớm như vậy, bởi vì mỗi sáng anh đều phải xử lý một số công việc trước khi đến đây.

"Ừ." Phong Thanh nhìn Cố Duyên, chần chờ nói: "Duyên Duyên, Ngự Tứ đã biết tất cả mọi chuyện rồi, là em nói cho anh ta biết sao?"

Tim Cố Duyên đập mạnh, kinh ngạc: "Anh ấy đã biết tất cả mọi chuyện?"

Từ phản ứng của cô, Phong Thanh đã có thể thấy được đáp án, xem ra không phải Cố Duyên nói cho anh biết.

Anh ấy gật đầu: "Còn bắt anh phải khôi phục trí nhớ cho anh ta, cứ làm như anh là thần thánh trong giới y học vậy."

"Vết thương trên mặt anh chính là do anh ấy đánh?" Cố Duyên suy đoán.

"Anh ta đúng là một kẻ điên."

"Vậy bây giờ anh ấy..." Cố Duyên chần chờ, nhưng không biết nên hỏi gì, lát sau mới lên tiếng: "Vậy anh ấy định làm thế nào?"

“Việc này em nên hỏi anh ta.” Phong Thanh nói.

“Đúng, việc này em nên hỏi tôi.” Cùng với giọng nói của mình, bóng dáng của Ngự Tứ cũng đi vào phòng bệnh.

Hạnh Hạnh biết người lớn đang bàn chuyện, hiểu ý ngồi một bên không lên tiếng.

Phong Thanh vội nói: “Duyên Duyên, Hạnh Hạnh khỏe rồi, anh cũng cần phải về, hôm nay anh tới là để tạm biệt em và Hạnh Hạnh.”

“Anh phải đi ư?”

“Ừ, phải đi thôi, rảnh rỗi lại gặp.” Phong Thanh đi tới trước mặt Hạnh Hạnh, vuốt đầu của cô bé, nói: “Lần sau chúng ta gặp nhau, Hạnh Hạnh nhất định phải là một thiên sứ nhỏ khỏe mạnh vui vẻ nhé. Hãy chăm sóc bản thân thật tốt, tạm biệt.”

Phong Thanh đi rồi, Ngự Tứ nhìn Cố Duyên, thấy trong mắt cô có sự quyến luyến. Quả nhiên là mối tình đầu, anh chua xót nghĩ.

Ngự Tứ đi tới trước mặt Hạnh Hạnh, cúi người hôn trán cô bé một cái, mỉm cười: “Chào buổi sáng cục cưng.”

“Chào cha buổi sáng.” Hạnh Hạnh cười híp mắt nói.

Sau khi Ngự Tứ và Hạnh Hạnh chào nhau, anh đi đến trước mặt Cố Duyên, nghiêm túc nhìn cô, cười nhạt nói: “Bác sĩ Phong nói muốn khôi phục trí nhớ, cách tốt nhất chính là đến những nơi đã từng đến nói những lời đã từng nói, làm những chuyện đã từng làm, xem ra còn phải nhờ cô Cố vất vả phối hợp rồi.”

Cố Duyên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm hướng Phong Thanh rời đi, anh ấy thực sự nói như vậy sao? Điều này thực sự có thể giúp Ngự Tứ khôi phục trí nhớ? Chỉ là... có cần phải làm như vậy không? Cô vốn không cảm thấy vậy.

Cố Duyên cụp mắt, nói: “Tại sao phải khôi phục? Như bây giờ không tốt sao?”

“Ý của em là em bằng lòng giao Hạnh Hạnh cho tôi?”

“Dĩ nhiên không phải, Hạnh Hạnh là của tôi.” Cố Duyên lên tiếng theo bản năng.

Hạnh Hạnh cũng chen lời: “Hạnh Hạnh là của cha mẹ, Hạnh Hạnh muốn ở bên cha mẹ.”

“Nhìn đi, đây là tiếng lòng của con, cũng là tiếng lòng của tôi.”

“Ngọc Ngân thì phải làm sao? Còn con trai Thuyên Thuyên của hai người phải làm sao bây giờ?” Cố Duyên bất đắc dĩ cười: “Ngự Tứ, không phải anh muốn bỏ vợ con chứ?”

“Em có thể bỏ chồng, vì sao tôi không thể bỏ vợ?”

“Không giống nhau, anh và Ngọc Ngân là vợ chồng, hai người còn có con...” Những lời này của Cố Duyên có sự chua xót nhè nhẹ, điều này khiến Ngự Tứ rất hài lòng, xem ra cô yêu mình hơn Phong Thanh nhiều.

“Đứa trẻ không phải của tôi.”

“Cái gì?”

“Tôi nói, đứa trẻ không phải là con tôi, là của Ngọc Ngân và người khác.” Ngự Tứ nghiến răng, hiển nhiên rất không muốn lặp lại câu nói khiến anh buồn bã.

Cố Duyên vô cùng kinh ngạc, đứa trẻ không phải là con của Ngự Tứ...

Thì ra Lý Lý đoán đúng, trước đây lúc Lý Lý đoán như thế, cô còn bày tỏ thái độ không tin, bởi vì theo cô biết, tình cảm của Ngự Tứ và Ngọc Ngân rất tốt, có một đứa con lớn như vậy cũng rất bình thường.

“Anh thực sự... đã biết hết tất cả?” Cố Duyên nghi ngờ hỏi.

“Đúng, A Kim đã nói với tôi.”

“Vậy anh... có dự định gì không? Ý tôi nói là chuyện của Ngọc Ngân.”

“Đây là chuyện của tôi, không cần em quan tâm, em chỉ cần ở nhà nuôi con cho tốt là được.” Ngự Tứ bình thản nói.

Có dự định gì không, lúc này chính anh cũng không biết, cho nên không thể nào trả lời. Anh lo Cố Duyên sẽ tự ý làm gì đó nên thẳng thắn ra lệnh cô đừng làm bất cứ điều gì.

“Nhưng... đó cũng là chuyện của tôi.”

“Vậy em muốn thế nào? Gọi tình cũ của em đến lấy ký ức của tôi một lần nữa ư?”

“Ngự Tứ, xin anh chú ý cách dùng từ.”

“Tôi nói sai sao? Phong Thanh không phải là tình cũ của em?” Nói đến đây, trong lòng Ngự Tứ lại mơ hồ dấy lên sự chua chát.

Anh vẫn nhớ rõ lúc Cố Duyên gọi điện cho Phong Thanh cầu cứu, cô tin anh ta như thế nào.

“Anh nói đúng, vậy thì sao?”

“Tôi nói rồi, sau khi sự thật sáng tỏ, cho dù em phụ tôi hay tôi phụ em, tôi đều sẽ không buông tha em.” Ngự Tứ nghiêng người, cắn răng nhỏ giọng nói bên tai cô: “Đợi sau khi về nhà, tôi sẽ xử lý em.”

Cố Duyên trợn mắt, lùi một bước nhìn anh chằm chằm.

Rốt cuộc anh muốn trừng trị cô thế nào? Bây giờ hình như không phải là lúc trừng trị đâu nhỉ?

“Anh nên nghĩ cách tự bảo vệ mình trước đi.” Cố Duyên đùa cợt cười, trong lòng dấy lên vẻ lo âu.

“Tôi sẽ suy nghĩ kỹ.”

Cố Duyên không thèm nói nữa, xoay người sang chỗ khác, bắt đầu cho Hạnh Hạnh dùng bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Sống bên nhau

Cuối cùng cũng đến ngày Hạnh Hạnh ra viện, Cố Duyên vừa thu dọn đồ đạc, vừa âm thầm suy tính sau khi ra viện, bước tiếp theo phải làm thế nào?

Ngự Tứ đang ở trước mắt, nhìn dáng vẻ của anh có vẻ không định rời xa Hạnh Hạnh, cũng không thể để Hạnh Hạnh theo anh về!

“Chuyện đó...” Cố Duyên suy tính một lát, mới quay sang Ngự Tứ đang chơi game cùng Hạnh Hạnh, nói: “Bây giờ Hạnh Hạnh ổn rồi, anh an tâm làm việc đi, sau này tôi sẽ chăm sóc tốt Hạnh Hạnh, anh yên tâm.”

Cô vốn muốn nói qua một thời gian nữa sẽ đưa Hạnh Hạnh trở về Anh, nhưng cô nghĩ Ngự Tứ chắc chắn sẽ không đồng ý nên cũng không nói gì.

Đây là việc cô quyết định sau khi Hạnh Hạnh gặp nạn, để cuộc sống của mọi người tốt hơn, cô cảm thấy mình mãi mãi đừng xuất hiện ở trong nước nữa mới ổn.

Mặc dù cuộc sống ở Anh rất cô đơn, rất khó chịu, nhưng lại an toàn.

Ngự Tứ đương nhiên biết ý cô muốn nói là gì, anh ngước mắt nhìn cô, nói: “Tôi đã tìm nhà xong rồi, chúng ta cứ ở tạm, chờ tôi giải quyết xong tất cả mọi chuyện lại về thành phố Tương, sống thật tốt.”

Đây chính là lời hứa và quyết định của anh, ngắn gọn rõ ràng.

Sống thật tốt, cùng anh? Đây là điều Cố Duyên không dám nghĩ tới.

Cố Duyên quan sát anh, hỏi: “Anh thực sự quyết định không trở lại bên cạnh Ngọc Ngân?”

“Trở về làm gì? Nuôi con giúp người khác ư?”

“Anh đã biết tính cách của Ngọc Ngân thế nào, thì nên biết rằng để có được anh, chuyện gì cô ta cũng làm được.”

Ngự Tứ buông Hạnh Hạnh ra, đứng dậy đi tới trước mặt Cố Duyên, giễu cợt nói: “Nếu vì sống mà bỏ rơi vợ con, có phải em sẽ phỉ nhổ tôi cả đời không?”

“Sẽ không đâu, chuyện thường tình mà.” Cố Duyên lắc đầu.

Chỉ cần Ngự Tứ có thể sống, cô không quan tâm điều gì cả.

“Nhưng tự tôi sẽ phỉ nhổ cả đời mình.”

“...”

“Nhanh thu dọn đi, xe đang chờ ở dưới.” Ngự Tứ chỉ đồ dùng mới thu dọn một nửa.

“Ngự Tứ, tôi còn một câu hỏi muốn hỏi anh!” Cố Duyên vội vàng kéo Ngự Tứ đang định xoay người đi.

Ngự Tứ xoay người lại, nhìn chằm chằm cô: “Câu hỏi gì?”

“Ừm... Lẽ nào anh không quyến luyến Ngọc Ngân sao? Dù sao cũng đã nhiều năm như vậy... hơn nữa... tôi thấy có vẻ anh rất yêu cô ta.”

Đây là câu hỏi cô vẫn luôn tò mò, vẫn luôn muốn hỏi.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc, mỗi lần nhìn thấy Ngự Tứ và Ngọc Ngân cùng xuất hiện, ấn tượng của cô chính là Ngự Tứ cực kỳ yêu Ngọc Ngân. Sao có thể nói buông là buông, nói rời đi liền rời đi chứ?

Trong ấn tượng của cô, người mà Ngự Tứ yêu thì sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Ngự Tứ hiểu Cố Duyên để ý những điều này, đổi lại là người phụ nữ khác cũng sẽ để ý đến, anh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tôi rất cưng chiều cô ta, nhưng không có nghĩa là rất yêu. Tôi cưng chiều cô ta, bao dung cho cô ta bất cứ lúc nào cô ta gây sự vô lý và lòng dạ hẹp hòi, đơn giản vì cô ta là vợ tôi, là người duy nhất ở bên cạnh tôi khi tôi tỉnh lại sau phẫu thuật, lại đang mang thai, chăm sóc tôi chu đáo cẩn thận suốt ba tháng ở bệnh viện. Khi đó cô ta nói cô ta là vợ tôi, tôi tin mà không nghi ngờ chút nào, cũng âm thầm quyết định sẽ đối tốt với cô ta cả đời. Nhưng tôi không ngờ cô ta luôn gạt tôi, không ngờ sự việc lại như thế này. Khi biết hết tất cả, đối với cô ta, ngoại trừ thất vọng chính là căm hận, bởi vì cô ta suýt chút hại chết Hạnh Hạnh. Còn cưng chiều hay yêu thì không còn nữa.”

“Em yên tâm, tuy em không được dạy dỗ, nhưng nể tình em lương thiện, lại là mẹ ruột của Hạnh Hạnh, tôi sẽ mạnh mẽ dạy dỗ em xong mới cho em kẹo ăn, sau đó tiếp tục duyên phận chưa dứt của chúng ta năm năm trước.” Ngự Tứ cười, nhìn về phía Hạnh Hạnh: “Tôi và Hạnh Hạnh đã bàn bạc xong, từ nay về sau sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Mãi mãi ở bên nhau...

Trong lòng Cố Duyên ngọt ngào, lại hơi mờ mịt, cuộc sống như thế thực sự có thể thực hiện được sao? Đã rời xa năm năm, cô cho rằng Ngự Tứ sẽ không trở lại nữa, nhưng thực sự anh có thể về bên cô sao? Cuối cùng Hạnh Hạnh sẽ không bị người ta chê cười là không có cha nữa đúng không?

Nước mắt của Cố Duyên không ngừng chảy xuống, cô rất cảm động.

“Sao vậy? Vui đến mức khóc luôn hả?” Ngự Tứ dùng tay lau nước mắt trên mặt cô.

Cố Duyên cuống quýt lau nước mắt còn sót lại trên mặt, chớp mắt nói: “Anh đưa Hạnh Hạnh xuống đi, em thu dọn xong hết rồi.”

“Chúng ta cùng nhau đi xuống, đồ đạc để người khác cầm.” Ngự Tứ nhìn thoáng qua ngoài cửa, nói.

Ngoài cửa lập tức có một chàng trai trẻ tuổi đi vào, chính là tài xế của Ngự Tứ, lịch sự nói: “Cô Cố, đồ đạc để tôi cầm là được rồi.”

“Về sau hãy gọi là cô Ngự.” Ngự Tứ thản nhiên sửa lại.

“Vâng, cô Ngự, đồ đạc để tôi cầm là được rồi.” Tài xế vội vàng sửa lời.

Đã năm năm không ai gọi cô là cô Ngự, hôm nay lại được nghe một lần nữa, Cố Duyên cảm thấy không được tự nhiên, cô cười cười với tài xế. Hạnh Hạnh lại rất vui vẻ cười nói: “Cô Ngự, mẹ của con là cô Ngự, vậy con chính là...”

“Con là con gái của anh Ngự và cô Ngự, tên là Ngự Hạnh!” Ngự Tứ nói.

Hạnh Hạnh hoan hô: “Ngự Hạnh! Yeah! Con thích cái tên mới, Hạnh Hạnh không còn là đứa trẻ không có cha nữa!”

“Bạn nhỏ Ngự Hạnh, có phải chúng ta nên đi rồi?”

“Được!” Hạnh Hạnh nhảy vào lòng Ngự Tứ.

“Về nhà thôi!” Ngự Tứ ôm cô bé ra khỏi cửa phòng bệnh, hai cha con đều rất vui vẻ.

Cố Duyên đi theo sau hai người ra khỏi phòng bệnh, trong miệng luôn nói thầm cái tên “Ngự Hạnh”.

Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng nhiều năm trước cô và Ngự Tứ cùng đặt tên cho con, khi đó cô nói nếu cô sinh con gái thì sẽ gọi là Ngự Hạnh. Tuy đứa trẻ đó bất hạnh rời bỏ cô, nhưng ông trời vẫn rất quan tâm cô, cho cô một đứa con đáng yêu như Hạnh Hạnh.

Hạnh Hạnh của cô cuối cùng đã hoàn thành mong ước ban đầu của cô và Ngự Tứ!

Nhìn bóng lưng vui vẻ của hai cha con, gương mặt của Cố Duyên cũng lộ ra nụ cười.

Ngự Tứ đã tìm một khu căn hộ cao cấp hai phòng ngủ trong thành phố Hàn làm chỗ ở tạm thời.

Căn nhà được bố trí rất ấm cúng và tinh tế, vừa nhìn đã biết vừa mới lắp đặt xong.

Cố Duyên thấy căn này không lớn, nhưng là căn lấy ánh sáng và thiết kế đẹp, quay đầu nhìn Ngự Tứ hỏi: "Anh tạm thời gọi người lắp đặt."

"Lắp đặt là chuyện từ trước, chẳng qua là sai người bày trí lại một lần nữa." Ngự Tứ đặt Hạnh Hạnh trên ghế sofa, Hạnh Hạnh bèn nhảy nhót trên ghế.

"Trước đây... ai đã ở đây?" Cố Duyên nhìn một đống đồ chơi trong góc, hỏi.

Ngự Tứ liếc mắt nhìn cô, cười cười nói: "Chưa có ai ở, đồ chơi này là mua cho Hạnh Hạnh."

"Thật sao? Cảm ơn cha!" Hạnh Hạnh nhảy tưng tưng chạy về phía góc phòng, bắt đầu bày đồ chơi ra chơi.

Vốn là mua cho Hạnh Hạnh, chứ không phải của Thuyên Thuyên để lại, Cố Duyên ngượng ngùng nhìn Ngự Tứ, Ngự Tứ luôn có thể đọc hiểu trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Hạnh Hạnh đột nhiên đứng lên giữa đống đồ chơi, trong tay ôm một con gấu đáng yêu, hỏi Ngự Tứ: "Cha ơi, con có phòng riêng không ạ?"

"Đương nhiên là có." Ngự Tứ dắt cô bé đi vào một căn phòng ngủ: "Nhìn đi, con có thích không?"

"Oa! Thật đẹp!" Hạnh Hạnh chỉ liếc mắt nhìn rồi lập tức vui vẻ khen. Sau đó cô bé leo lên giường nhún nhún, nói: "Thật tốt quá, cuối cùng con cũng có phòng ngủ của mình rồi!"

"Cẩn thận đừng vui quá, vết thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục." Ngự Tứ đi vào ôm cô bé xuống, nói: "Đây chỉ là tạm thời, sau khi về nhà cha chắc chắn sẽ cho Hạnh Hạnh một phòng ngủ lớn gấp đôi phòng này, bên trong cái gì cũng có!"

"Yêu cha lắm!" Hạnh Hạnh nhón chân lên hôn trán Ngự Tứ một cái thật kêu.

Nhìn tình cảm tốt đẹp của hai cha con, cô cảm thấy hạnh phúc, đồng thời trong lòng Cố Duyên lại có chút ghen tị. Từ sau khi có Ngự Tứ, Hạnh Hạnh mở miệng ngậm miệng đều là cha, đã lơ là cô lắm rồi.

Trước đây chỉ thấy Hạnh Hạnh luôn miệng gọi mẹ, thật là một cô nhóc có mới nới cũ, Cố Duyên bất đắc dĩ lắc đầu nở nụ cười.

Cố Duyên quan sát căn phòng ngủ này, phòng ngủ không nhỏ, nhưng giường khá bé, giường đơn, bàn, tường... toàn bộ đều là họa tiết hoạt hình, rõ ràng là chỉ chuẩn bị cho một mình Hạnh Hạnh.

Cô thì sao? Cô ở đâu? Cố Duyên rất thực tế nghĩ tới vấn đề này.

Chiếc giường nhỏ này đương nhiên không đủ cho hai người, cho dù có thể nằm nhưng cũng không đủ dài!

Lẽ nào Ngự Tứ định...

Cố Duyên quay đầu nhìn thoáng qua phòng lớn cách vách, cô và anh ở chung một phòng?

Mặt của cô bỗng dưng đỏ lên, chia cách nhiều năm như vậy sau, nếu ngủ cùng nhau, nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

"Cô Cố, đang suy nghĩ gì đấy? Nghĩ gì mà mặt đỏ tới mang tai vậy?" Ngự Tứ chẳng biết lúc nào đã đứng trước mắt cô, quan sát cô cười cười hỏi.

Mặt của Cố Duyên càng đỏ lên, cô vội vàng quay đầu ra khỏi cửa phòng Hạnh Hạnh, trở lại phòng khách làm bộ cầm ly rót nước uống.

Ngự Tứ nhìn bóng lưng mất tự nhiên của cô, khóe môi nâng lên một nụ cười thú vị.

Sao anh lại không nhìn ra Cố Duyên đang suy nghĩ gì chứ? Kim thực anh cũng không nghĩ sẽ để cô ngủ chung giường với anh nhanh như vậy, cũng biết cô sẽ không quen. Nhưng bây giờ đây là căn thích hợp nhất, anh chỉ có thể chọn ở đây.

Sau khi thu xếp ổn thỏa tất cả, Ngự Tứ đưa hai mẹ con ra ngoài ăn trưa, sau khi ăn trưa xong lại chen vào dòng người không đông lắm trong trung tâm mua sắm để mua vài đồ dùng cần thiết.

Thấy Hạnh Hạnh vui vẻ, Ngự Tứ cũng rất có hứng thú chơi cùng cô bé, Cố Duyên không tiện quấy rầy bọn họ. Mãi đến khi sắc trời đã khuya, cô mới nhắc nhở: "Hạnh Hạnh, sắp tới lúc đi ngủ rồi."

Hạnh Hạnh nhìn thoáng qua đồng hồ hoạt hình đeo trên cổ tay, lưu luyến không rời nói: "Vậy chúng ta về ngủ đi."

“Hạnh Hạnh thật ngoan, đợi vết thương của Hạnh Hạnh lành hẳn, chúng ta lại ra ngoài chơi.” Ngự Tứ hứa hẹn.

“Vâng ạ!” Hạnh Hạnh giơ tay lên đập vào bàn tay của Ngự Tứ.

Lúc hai cha con vội vàng về nhà, Cố Duyên đột nhiên thấy một hình dáng quen thuộc qua khung cửa, cô hơi sửng sốt, là Ngọc Ngân!

Lúc cô muốn nhìn rõ lại lần nữa thì chẳng nhìn thấy gì cả, Ngọc Ngân đã trốn trong góc tối.

Trong lòng Cố Duyên có chút lo lắng, bởi vì cô không biết có phải Ngọc Ngân cố ý theo dõi hay không, hay muốn làm gì đó.

Cô đi tới bên cạnh Ngự Tứ, nói: “Ngự Tứ, anh ôm Hạnh Hạnh thật chắc nhé, chúng ta đi nhanh đi.”

Ngự Tứ thấy sắc mặt của cô không tốt lắm, quét mắt nhìn bốn phía: “Sao vậy? Làm gì gấp thế?”

“Vừa nãy hình như em thấy Ngọc Ngân.” Cố Duyên hạ giọng nói.

“Em sợ cô ta?”

“Phải đề phòng bất trắc.” Cố Duyên cầm đồ đạc thật chắc, đi về phía thang máy cùng Ngự Tứ.

Đương nhiên cô sợ Ngọc Ngân, cô không muốn trở thành Sa Sa tiếp theo hoặc là ai đó bị Ngọc Ngân hại chết.

Mãi đến khi về nhà, đóng cửa, Cố Duyên mới thở phào một hơi.

Cô đưa Hạnh Hạnh đi tắm, sau đó dỗ Hạnh Hạnh ngủ, không biết là do chơi quá vui hay ngủ giường mới quá vui mà Hạnh Hạnh mãi không ngủ được.

Vất vả lắm mới thấy Hạnh Hạnh có chút buồn ngủ, Cố Duyên cũng mệt mỏi tựa lưng ở đầu giường ngủ mất.

Làm xong công việc hôm nay, tắm rửa xong xuôi chuẩn bị ngủ, Ngự Tứ thấy Cố Duyên vẫn chưa trở về phòng, bèn đi vào phòng của Hạnh Hạnh, phát hiện Cố Duyên đang cuộn mình ngủ ở đầu giường của Hạnh Hạnh.

Ngự Tứ kéo lại chăn cho Hạnh Hạnh rồi vỗ nhẹ tay của Cố Duyên, đánh thức cô.

Cố Duyên có chút mơ màng, khi nhìn thấy Ngự Tứ và khung cảnh mới mẻ bốn phía, cô mới ý thức được bây giờ mình đang ở đâu.

Cô ngồi dậy theo bản năng, vuốt vuốt sợi tóc bên gò má: “Tôi ngủ quên mất.”

“Về phòng ngủ đi.” Ngự Tứ sợ cô đụng phải tường, bèn nắm tay cô đưa cô tới phòng ngủ chính.

Nhìn chiếc giường hai người rộng hai mét trước mắt, gối hai người... Cố Duyên chợt xoay người đi ra khỏi phòng ngủ: “Em vẫn chưa tắm, em đi tắm trước.”

“Trong phòng ngủ có phòng tắm.” Ngự Tứ nhìn về phía bóng lưng của cô, buồn cười nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Duyên duyên xảy ra chuyện lớn

“Không sao, ở đâu cũng như nhau.” Cố Duyên đóng cửa phòng tắm, mở nước nóng rồi bắt đầu tắm.

Cô đã cố gắng kéo dài thời gian rồi, nhưng cũng không thể ở trong phòng tắm cả tiếng đồng hồ, khi không có cách nào tiếp tục tắm nữa, cô mặc quần áo tử tế rồi trở lại phòng ngủ.

Ngự Tứ đã nằm trên giường, anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, cười với Cố Duyên: “Lên đây.”

Cố Duyên đi tới, vén chăn ngồi xuống. Cô không dám đến quá gần, Ngự Tứ lại đưa tay vòng qua vai cô, đùa cợt nói: “Đã là vợ chồng, còn sợ việc này ư?”

“Không phải sợ, chỉ là không quen.”

“Mấy ngày nữa sẽ quen.” Ngự Tứ mạnh mẽ nhét cô vào chăn, cánh tay vẫn ôm cô: “Mau ngủ đi, chớ suy nghĩ bậy bạ.”

Chỉ đơn giản như vậy? Cố Duyên nghi ngờ, có điều thấy Ngự Tứ có vẻ thực sự cũng chỉ định như vậy.

Trong lòng của cô thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút hơi mất mát, cô cũng là người, là người thì đương nhiên có ý nghĩ chuyện nam nữ trong đầu. Đặc biệt là khi được Ngự Tứ ôm như vậy, không chỉ đầu óc của cô đang suy nghĩ lan man, cơ thể cô cũng đang dần dần có phản ứng.

Cô nhắm mắt lại, ép buộc không cho phép mình nghĩ những thứ này.

Một đêm trôi qua không xảy ra chuyện gì, hai người đều cố gắng nhịn, cuối cùng cũng kiềm chế được.

Ăn sáng xong, vì có việc nên Ngự Tứ đã ra ngoài, sau khi Ngự Tứ rời khỏi đây, Cố Duyên nhận được điện thoại của Ngọc Ngân, nói hy vọng có thể gặp cô.

Cố Duyên cũng muốn gặp cô ta, muốn đối mặt với cô ta nói chuyện một lần nên đã đồng ý. Cô đưa Hạnh Hạnh đến nhà Tô Lý Lý rồi đi thẳng đến biệt thự Ngọc Ngân đang ở.

Nơi đây cô đã từng tới một lần nên lần này cũng không khó tìm, tự mình đến nhà Ngọc Ngân, trong lòng của cô vẫn hơi sợ. Nhưng ngẫm lại trong nhà Ngọc Ngân nhất định có người làm, có Thuyên Thuyên, có lẽ cô ta cũng sẽ không làm gì cô đâu.

Tuy nghĩ vậy, nhưng cô vẫn đánh bạo bỏ một con dao gọt trái cây vào túi xách.

Biệt thự cô đã từng thấy, đã từng ở không có gì khác biệt, điều làm cô khó chịu là khắp nơi đều là dấu tích của Ngự Tứ, có điều bọn họ chỉ mới ở chưa đến một tháng.

Người làm đưa cô tới phòng khách tầng hai, Ngọc Ngân ngồi trên ghế sofa chờ cô, lúc thấy cô, cô ta lạnh nhạt nói: "Cô lại dám tới."

"Có gì không dám tới, tôi nghĩ cô cũng không thể làm gì tôi?"

"Cô tự tin thật, là sự tự tin Ngự Tứ cho cô à?"

"Ngọc Ngân, cô tìm tôi có chuyện gì?" Cố Duyên hỏi mà không đáp.

Ngọc Ngân uống một ngụm trà, nói: "Cũng không có gì, thực ra chỉ muốn nói cho cô biết, tôi đã nghĩ thông suốt..."

Ngọc Ngân cố ý muốn nói lại thôi, Cố Duyên kinh ngạc, cô ta nghĩ thông suốt...

Điều này làm cho cô vừa sợ vừa có chút chờ mong, cô chờ mong Ngọc Ngân nói cho cô biết, cô ta đã nghĩ thông suốt, sẽ không nhắc đến chuyện của Phong Tùy, cô ta chủ động rút lui...

Nhưng lời Ngọc Ngân nói ra là: "Tôi nghĩ thông suốt rồi, tôi không cần Ngự Tứ nữa, tôi muốn hủy hoại anh ta."

"Cái gì?" Cố Duyên kinh sợ lần nữa.

"Tôi nói, tôi nghĩ thông suốt rồi, không cần người đàn ông bạc tình Ngự Tứ nữa, không cần phải nghi ngờ có phải tôi đang đe dọa ép cô rút lui hay không. Lần này tôi thực sự quyết định, bởi vì tôi đã nhìn ra Ngự Tứ là kẻ khốn nạn, tôi muốn anh ta chết, đây là quả báo anh ta đáng phải nhận."

"Đừng nói như vậy..."

"Cô không cần khuyên tôi, về đi."

"Ngọc Ngân..."

"Cút!" Ngọc Ngân bỗng dưng đứng lên: "Cố Duyên! Nước Anh tốt đẹp cô không ở lại, phải trở về cướp đi tất cả của tôi, tôi sẽ khiến các người phải trả giá thê thảm!"

"Ngọc Ngân! Tôi quay lại Anh là được rồi, cô đừng kích động, đừng làm như vậy..."

Ngọc Ngân lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, xoay người rời khỏi phòng khách.

"Ngọc Ngân..." Cố Duyên cuống quýt xông lên kéo cánh tay của cô ta, Ngọc Ngân trở tay giáng một cú tát lên mặt cô: "Bỏ cái tay bẩn thỉu của cô ra!"

Cố Duyên bị cô ta đánh một bạt tai, lập tức té lăn trên đất, nhưng vì níu kéo Ngọc Ngân, cô cuống quýt bò dậy, thậm chí ôm lấy chân của cô ta cầu xin: "Ngọc Ngân, cô đã giết không ít người, tôi chưa từng nghĩ tới việc tố cáo cô, vì sao cô không thể tha cho Ngự Tứ?"

"Cô không tố cáo tôi là vì sợ tôi nói sự thật với cảnh sát nói, đừng nghĩ tới chuyện nể mặt ở đây!" Ngọc Ngân đá văng cô, nhìn thấy cô khóc lóc lại càng tức giận, bèn quay người ấn cô ngã xuống đất, dùng hai tay bóp cổ cô.

"Cô Phong, cô đúng là vĩ đại! Có thể buông bỏ tất cả vì người đàn ông mình yêu, còn có thể quỳ dưới đất cầu xin tôi. Nhưng càng như vậy thì tôi càng không muốn bỏ qua cho các người, đau lòng lắm phải không? Hay là bây giờ tôi giết cô luôn, thế nào? Đỡ cho sau này Ngự Tứ chết khiến cô đau lòng

khôn nguôi, không muốn sống nữa!"

Sức mạnh trên tay Ngọc Ngân càng lúc càng lớn, mắt long sòng sọc, thậm chí cô ta còn cười: "Dù gì tôi cũng đã giết nhiều người vậy rồi, sớm giết cô một chút để hoàn thành mong ước nhỏ nhoi này của tôi, cô Phong à... đi chết đi!"

Cố Duyên bị bóp cổ đến mức đỏ bừng mặt, hoàn toàn hít thở không thông. Cô vừa gấp vừa tức, nhưng sức của Ngọc Ngân quá mạnh, dù cô có giãy giụa như thế nào cũng không thoát được.

Hà Ngọc Ngân đã mất lý trí, nhưng cô không muốn chết, cô còn phải chăm sóc Hạnh Hạnh, phải sống thật tốt.

Trong tình thế cấp bách, Cố Duyên đột nhiên nghĩ tới con dao gọt trái cây mình cố ý giấu trong túi xách. Cô dùng sức nghiêng mặt sang, may mắn, chiếc túi đang ở bên cạnh cô.

Cô run rẩy dùng một tay lấy con dao trong túi ra, sau đó dùng sức vung lên, vạch qua cánh tay của Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân bị đau, lập tức tránh qua một bên, đồng thời thả cô ra.

Cố Duyên cuống quýt xoay người ngồi dậy, trong tay cô nắm thật chặt con dao gọt trái cây, vừa thở vừa trừng mắt nhìn Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân cúi đầu nhìn vết máu trên cánh tay, không quan tâm, còn nở nụ cười mềm mại với Cố Duyên: "Rạch một vết nhỏ như vậy có là gì? Cô có bản lĩnh giết tôi đi, giết tôi rồi thì không cần lo lắng tôi sẽ vạch trần Ngự Tứ. Người chết là an toàn nhất, đúng không? Tới đây, giết đi, không dám ư? Đoán chắc cô cũng không có gan này! Ngự Tứ có thể vào sinh ra tử vì cô, nhưng cái gan giết người vì anh ta mà cô cũng không có, rốt cuộc cô có thực sự yêu anh ta không? Hả?"

Ngọc Ngân nghiêng người, từng bước áp sát cô.

Cố Duyên vừa kinh ngạc vừa sợ, không tự chủ lùi về phía sau né tránh.

Lúc có nghe được tiếng người làm chạy tới, lại bị Ngọc Ngân hét đuổi đi.

Ngọc Ngân trừng mắt nhìn Cố Duyên, nói tiếp: "Không phải cô muốn giết tôi sao? Vậy thử xem có can đảm này hay không đi, cô cần phải suy nghĩ kỹ, sau khi cô ra khỏi cánh cửa này, Ngự Tứ nhất định phải chết, bây giờ tôi cho cô cơ hội cứu anh ta..."

"A!" Cố Duyên gào to, giơ tay chém xuống.

Lời nói của Ngọc Ngân bỗng nhiên nghẹn lại, cơn đau thấu tim gan dần lan tỏa, máu tươi chảy ra.

"Cô..." Đồng tử của Ngọc Ngân phóng to, kinh ngạc trừng mắt nhìn Cố Duyên, cô ta thực sự không ngờ Cố Duyên lại có cái gan này...

Cố Duyên cũng kinh hãi vì hành động của mình, chợt buông tay ra khỏi cán dao, cơ thể lui về phía sau, ngồi sụp xuống đất.

Cô thực sự đã giết Ngọc Ngân, cô đã giết người...

Kinh hãi và hoảng sợ chớp mắt ùa về, trong lúc nhất thời, người cô cứng ngắc không phản ứng, trơ mắt nhìn Ngọc Ngân từ từ, không cam lòng ngã trong vũng máu.

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ muốn giết chết Ngọc Ngân, chưa từng nghĩ tới việc động vào pháp luật để bảo vệ Ngự Tứ, cô muốn tất cả mọi người đều yên ổn, bình an mà sống. Nhưng hôm nay... cô đã giết Ngọc Ngân, cô lại trở thành kẻ mang tội giết người!

Cố Duyên sụp đổ!

Sau khi Ngự Tứ ra khỏi nhà cũng không đến công ty làm việc, mà lên chiếc xe A Kim đã đợi sẵn bên dưới, trực tiếp đi lên cao tốc đến thành phố Tương.

Lúc xe dừng ở trước cổng bệnh viện Á Ân, A Kim tò mò hỏi: "Anh Ngự, đối phó với Hà Ngọc Ngân không cần phải phí sức như thế này, trực tiếp giết luôn, thần không biết quỷ không hay, coi như trừ hại vì dân."

Ngự Tứ bất đắc dĩ cười: "Tôi không muốn dùng chiêu này, ai bảo tôi có người vợ lương thiện yếu đuối chứ?"

A Kim cũng bất đắc dĩ cười, mở cửa để anh xuống xe.

Ngự Tứ suy nghĩ một chút, nói: "Cả đời này Tiết Uy cũng không dám về nước, cậu đón cha mẹ anh ta tới thành phố Hàn, gặp được Thuyên Thuyên, hai người họ chắc chắn sẽ rất vui mừng."

"Đó là đương nhiên, bọn họ chỉ có Tiết Uy là con trai duy nhất, nhất định sẽ nuôi nấng Thuyên Thuyên thật tốt." A Kim trở lên xe: "Tôi đi trước."

Ngự Tứ đi thẳng tới phòng làm việc của Phong Thanh, Phong Thanh liếc nhìn anh, nói: "Muốn uống nước thì tự rót."

Ngự Tứ đi tới máy nước uống rót ly nước, ngồi xuống sofa nhìn xung quanh, cười giễu cợt nói: "Cả Phong Thị lớn như thế không lo, lại hạ mình đến căn phòng bé nhỏ này làm việc, anh có vẻ rất nhẫn tâm với cha anh và chính bản thân anh!"

"Nếu tôi nói ngày mai tôi sẽ trở về thừa kế Phong Thị, tôi e anh sẽ lập tức quỳ xuống cầu xin tôi."

"Anh thực sự định đổi nghề?" Ngự Tứ quả nhiên căng thẳng.

"Đúng."

Từ sau khi Cố Duyên mất tích, bà Phong lại phát bệnh, mấy năm nay vẫn không đỡ, Phong Hách đã già, lực bất tòng tâm với cả một tập đoàn lớn thế này. Mặc dù Phong Thanh không muốn theo nghiệp kinh doanh, không muốn tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Phong, nhưng Phong Hách lại không có đứa con trai thứ hai hay con gái. Dù anh ấy không muốn, cũng không thể bỏ mặc Phong Thị!

"Vậy anh đã làm xong chuyện của tôi chưa?" Ngự Tứ hỏi.

"Hãy chú ý, đây là chuyện của Duyên Duyên."

"Được rồi, vậy xin hỏi anh đã xử lý chuyện của Duyên Duyên thế nào rồi?" Trước mặt Phong Thanh, Ngự Tứ không hề ra vẻ.

Phong Thanh quan sát anh, không hiểu nói: "Tôi rất ngạc nhiên, với phong cách làm việc của anh, không phải hẳn nên một dao đâm chết Hà Ngọc Ngân ư, sao phải nghĩ ra cách phức tạp làm cô ta mất trí nhớ như vậy?"

"Nghe nói Duyên Duyên không thích tôi dùng thủ đoạn tàn bạo làm việc." Ngự Tứ bất đắc dĩ nhún vai.

Đương nhiên anh có nghĩ tới việc làm như vậy, nhưng A Kim nhắc nhở anh nếu anh thực sự làm thế, Cố Duyên rất có thể sẽ hận anh, như năm đó anh giết chết sếp Chu vậy.

Đương nhiên, anh không thể để Cố Duyên cảm thấy anh là tội phạm giết người, phá hủy vị trí của anh trong tim cô.

Phong Thanh cười nhạt: "Cưỡng ép xóa đi trí nhớ của người khác, việc này không tàn bạo sao?"

"Việc này phải hỏi anh chứ, bác sĩ Phong." Ngự Tứ chỉ tay lên đầu mình.

Phong Thanh xoay người: "Tôi chỉ muốn cứu anh, và cả mọi người."

"Vậy không phải tôi cũng đang cứu giúp Hà Ngọc Ngân sao? Vì đạt được mục đích mà Hà Ngọc Ngân không từ thủ đoạn, đã tới mức suy nghĩ vặn vẹo. Để cô ta quên quá khứ, làm người một lần nữa, đơn giản vui vẻ, đây không phải là một việc thiện ư?"

"Anh còn dám tự cho mình xuất sắc." Phong Thanh cười nhạt, lập tức nói: "Cho tôi ba ngày, tôi sẽ điều chế thuốc, đây là lần cuối cùng trong cuộc đời bác sĩ của tôi, về sau có khó khăn gì tự mình giải quyết, đừng tìm tôi."

"Yên tâm, chuyện này qua rồi, cả đời tôi cũng không muốn gặp lại anh."

"Vậy là tốt nhất."

"Còn nữa, tôi cảnh cáo anh, cách xa Duyên Duyên nhà tôi một chút."

"Tôi là..."

"Anh ruột cũng không được."

"Anh..."

"Suỵt... Có điện thoại, thật ngại quá." Ngự Tứ cố ý đặt ngón trỏ lên môi cắt ngang lời anh ấy, cười xấu xa.

Là một dãy số xa lạ, Ngự Tứ nhận điện thoại, một giọng nam xa lạ truyền vào tai anh: "Xin chào, cho hỏi là anh Ngự phải không?"

"Anh là ai?" Ngự Tứ có chút không vui, bởi vì đây là điện thoại riêng, thông thường chỉ có bạn bè và người thân mới biết được, cũng chỉ có bọn họ mới có thể gọi, sẽ không có người lạ gọi đến.

"Ây da, để tôi!" Bên cạnh vang lên giọng nói không ngần ngại của Lý Lý, ngay sau đó Lý Lý nói: "Ngự Tứ, hãy nghe tôi nói, Duyên Duyên đã xảy ra chuyện lớn..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tình cảm đậm sâu (hết)

Nghe Cố Duyên xảy ra chuyện, trái tim Ngự Tứ chợt căng thẳng, không đợi Lý Lý tự nói tiếp liền sốt ruột hỏi: "Duyên Duyên xảy ra chuyện gì?"

Phong Thanh đang sắp xếp tài liệu nghe được câu này thì hai tay cứng đờ, nhìn thẳng Ngự Tứ.

"Duyên Duyên giết Ngọc Ngân, bây giờ đã bị cảnh sát bắt, anh đang ở đâu? Mau đến đây!" Lý Lý vội vã nói.

"Tôi ở thành phố Tương, nhanh nhất cũng phải ba giờ sau mới có thể đến thành phố Hàn." Ngự Tứ vừa nói vừa nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc của Phong Thanh, đi về phía thang máy.

Phong Thanh đuổi theo, bước thật nhanh như Ngự Tứ, hỏi: "Duyên Duyên sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Ngự Tứ quay lại, trừng mắt nhìn anh ấy: "Duyên Duyên giết Ngọc Ngân, cuối cùng anh đã có thể chấm dứt kế hoạch."

"Cái gì?" Giống tất cả mọi người, Phong Thanh không có cách nào tin sự thật này, nó khiếp sợ vô cùng.

Mà Ngự Tứ đã vào thang máy lúc anh ấy đang đờ ra vì kinh hoảng, nhanh chóng rời đi.

Lúc Ngự Tứ chạy như bay về đồn cảnh sát thành phố Hàn, Cố Duyên đã kết thúc thẩm vấn, bị cảnh sát bắt giữ.

Lý Lý thấy anh đến, lập tức đứng lên, nói: "Cuối cùng anh đã đến."

"Duyên Duyên sao rồi? Bây giờ Duyên Duyên đang ở đâu?"

"Đã bị cảnh sát bắt giữ, không được gặp." Lý Lý bất đắc dĩ nói.

Ngự Tứ xông đến một cảnh sát trước mặt, thở hồng hộc nói: "Tôi muốn gặp Cố Duyên, phiền anh đưa cô ấy ra ngoài một chút."

"Xin lỗi, cô Cố phạm tội giết người, trước khi sự việc được điều tra rõ thì không thể gặp bất cứ ai." Cảnh sát thờ ơ nói.

"Sao lại không thể gặp? Tôi là chồng cô ấy!"

"Chồng cũng không thể gặp, đây là quy định!"

"Tôi muốn gặp!" Ngự Tứ nổi giận hét lên.

Cảnh sát cũng nổi giận: "Còn lớn tiếng làm loạn nữa thì tôi bắt cả anh luôn!"

"Bắt đi!" Ngự Tứ tức giận vô cùng giơ quả đấm lên, hung hăng đấm anh ta ngã xuống đất.

Cảnh sát kêu lên một tiếng, tức đến mức hai mắt bốc lửa, vừa bò dậy vừa hét lên với những cảnh sát khác: "Bắt anh ta lại cho tôi!"

"Đừng, xin đừng..." Lý Lý cuống quýt lao đến kéo cánh tay Ngự Tứ, nói với các cảnh sát: "Anh ấy quá lo lắng cho vợ mình nên mới có chút mạo phạm, con trai thị trưởng mà, tính cách khó tránh hơi cáu kỉnh một chút, mọi người thông cảm, thông cảm..."

Nói xong, cô lập tức kéo Ngự Tứ, nhỏ giọng nói: "Anh đừng nôn nóng như vậy, đây là đồn cảnh sát, không phải là nhà anh, người ta có quy định của người ta mà."

Con trai thị trưởng? Cảnh sát nửa tin nửa ngờ quan sát Ngự Tứ.

Ngự Tứ khẽ cắn môi, xoay người đi ra khỏi đồn cảnh sát, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi.

Khi anh quay lại đồn cảnh sát, người cảnh sát có thái độ hung hăng vừa nãy tươi cười đi lên, vừa cúi người gật đầu vừa nói: "Chủ tịch Ngự, vừa nãy rất xin lỗi, thực ra muốn gặp cô Cố cũng không phải không thể, làm phiền anh chờ một lát, tôi lập tức đưa người đến cho anh."

Lý Lý kinh ngạc nhìn qua nhìn lại hai người, cô không ngờ lời nói dối lúc nãy của cô lại có tác dụng, bởi vì lúc nãy có một cảnh sát tốt bụng nhắc nhở cô, con trai thị trưởng thành phố Hàn là một tên đầu trọc béo nục nịch.

Xem ra Ngự Tứ vừa mới gọi điện thoại chính là nhờ người mở đường.

Vốn dĩ cô muốn đi cùng, nhưng nghĩ lại, Ngự Tứ và Cố Duyên hẳn là có rất nhiều điều muốn nói, cô đừng đến làm kỳ đà cản mũi thì hơn.

Một phút sau, cảnh sát đi ra, vẻ mặt xin lỗi nói với Ngự Tứ: "Xin lỗi, chủ tịch Ngự, cô Cố nói không muốn gặp ai."

"Vì sao?" Ngự Tứ nóng ruột hỏi.

Cảnh sát lắc đầu: "Cô ấy không nói lý do."

"Bây giờ cô ấy vẫn ổn chứ?" Lý Lý xông lại hỏi.

"Trạng thái tinh thần không tốt lắm."

"Không phải vừa nãy anh nói rất tốt sao? Đồ lừa gạt!" Tô Lý Lý tức giận mắng một câu, cảnh sát cúi đầu, không dám nói gì.

Ngự Tứ đẩy cảnh sát ra, cất bước đi vào bên trong.

Cảnh sát cuống quýt đuổi theo: "Chủ tịch Ngự, anh không thể vào trong, xin anh phối hợp một chút..."

Chờ đến lúc anh ta đuổi theo, Ngự Tứ đã tới căn phòng nhỏ giam giữ Cố Duyên, có điều căn phòng đã bị khóa lại, cách tấm lưới sắt, Ngự Tứ thấy Cố Duyên bị còng hai tay, ngồi xổm trong góc không nhúc nhích.

"Duyên Duyên!" Anh gọi một tiếng.

Cố Duyên không ngờ anh sẽ vào, cơ thể khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn anh rồi lại lập tức vùi mặt xuống.

Gương mặt của cô có xấu hổ, có buồn bã, có hối hận...

"Mở cửa ra để tôi vào!" Ngự Tứ quay sang nắm lấy áo của cảnh sát, mạnh mẽ nói.

Cảnh sát bất đắc dĩ, nói với giọng khẩn cầu: "Chủ tịch Ngự, thực sự không thể để anh vào, hy vọng anh có thể hiểu ý một chút."

"Tôi không hiểu!" Ngự Tứ chỉ vào Cố Duyên, hét lên với anh ta: "Đối xử với một cô gái yếu đuối, anh lại khóa cửa còng tay sao? Mau mở còng tay ra cho cô ấy!"

"Đây là quy định..."

"Quy định là chết, anh cũng chết sao?"

"..."

"Đừng làm khó người ta nữa." Cố Duyên đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Ngự Tứ, rưng rưng nói: "Ngự Tứ, xin lỗi, em cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên trở thành tội phạm giết người..."

Nước mắt của Cố Duyên lăn dài trên má, Ngự Tứ cực kỳ đau lòng, anh thương tiếc nói: "Em nói gì vậy, giết một người đáng chết sao có thể gọi là tội phạm giết người. Nếu như em nói, vậy tất cả những người thi hành án tử đều là tội phạm giết người."

Lời an ủi của anh cũng không thể khiến Cố Duyên thoải mái hơn, nước mắt Cố Duyên vẫn trào ra, cô đứng lên, lặng lẽ đi tới chỗ Ngự Tứ, nhìn anh chăm chú: "Ngự Tứ, Hạnh Hạnh giao cho anh, nói cho con bé biết, mẹ nó có lỗi với nó, nhất định phải để nó lớn lên một cách yên lành, khỏe mạnh. Về sau nếu gặp cô gái mình thích, anh hãy kết hôn với cô ấy, coi như mấy tháng này anh không gặp em, trong trí nhớ chưa từng có em, sống cùng Hạnh Hạnh và người anh thích thật hạnh phúc, em sẽ chúc phúc cho anh."

"Em đang nói gì đấy?"

"Van xin anh, đồng ý với em."

"Em im đi! Từ lúc nào cuộc đời anh đến phiên em sắp xếp?"

"Lẽ nào anh muốn một người vợ phạm tội giết người phải ngồi tù sao?"

"Vì anh mà em rơi vào con đường này, sao anh có thể..."

"Em không phải vì anh!" Cố Duyên cắt lời anh: "Em vì bản thân em, em đã muốn làm vậy từ lâu rồi!"

"Tùy em nói thế nào, nói chung chúng ta là vợ chồng, anh sẽ không bỏ rơi em, bất kể ra sao." Ngự Tứ nói rất kiên quyết.

"Được rồi!" Cố Duyên kiềm nén sự cảm động trong lòng, giả vờ tức giận nói: "Anh đang tạo áp lực cho em sao? Có phải anh cũng không muốn em sống yên ổn ngay cả trong tù? Xin anh đi mau đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa, cũng không muốn gặp bất cứ ai, hãy lập tức rời khỏi đây!"

Cố Duyên nói xong, bèn nói tiếp với cảnh sát: "Mời anh lập tức đưa anh ấy ra ngoài!"

Nói rồi, cô trở lại góc phòng, không muốn nhìn thấy Ngự Tứ thêm nữa.

Cô xoay lưng về phía Ngự Tứ, nước mắt lăn dài từng giọt xuống đất.

Hãy để cô một mình tự sinh tự diệt trong tù đi, đừng liên lụy đến Ngự Tứ, đừng để anh và Hạnh Hạnh hổ thẹn, đây là tâm nguyện duy nhất của cô lúc này.

Ngự Tứ nhìn bóng lưng của cô, trái tim như bị dao cắt.

Sao anh không nhìn ra Cố Duyên lạnh lùng như vậy là vì đuổi anh đi chứ, đi thật xa, ra khỏi thế giới của cô.

Chỉ là, bọn họ đi qua nhiều năm đầy chông gai như vậy, Cố Duyên đã chịu biết bao cay đắng vì anh, rơi vào con đường này cũng vì anh, sao anh có thể rời bỏ cô lúc này?

Mặc kệ pháp luật phán xét thế nào, mặc kệ Cố Duyên phải ngồi tù bao lâu, bọn họ vẫn là vợ chồng, anh sẽ không rời bỏ cô nữa.

Ngự Tứ không ra tay với Ngọc Ngân, một phần cũng vì... Tuy đã hiểu con người của Ngọc Ngân, oán hận cô ta, nhưng một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, dù gì cũng đã từng là vợ chồng suốt năm năm. Anh chẳng thể ngờ Cố Duyên lại giết Ngọc Ngân, đây là điều ngoài dự liệu nhất.

Anh không oán trách Cố Duyên, đối với cô, ngoại trừ đau lòng thì chính là lo lắng và áy náy.

Tuy Ngự Tứ đã mời cho Cố Duyên luật sư tốt nhất, cũng có nhân chứng chứng minh cô tự vệ nên mới giết người nhưng điểm mấu chốt là vì Cố Duyên mang dao vào phòng nên đã bị xử năm năm tù.

Nghe được kết quả, Cố Duyên không sợ hãi, cũng không mừng rỡ. Từ lúc bị bắt vào đồn cảnh sát, cô cũng đã mất đi hy vọng đối với cuộc sống của mình, mất đi lòng tin đối với nhân cách của mình.

Một phút không cẩn thận, cô đã trở thành tội phạm giết người, mà vừa nghĩ tới bốn từ này, cô hận mình đến phát điên.

Áp lực trong lòng đã khiến cô mất tất cả hy vọng.

Cô một mình trốn trong tù, không chịu gặp ai, cũng không có mặt mũi gặp ai. Trong tiềm thức, cô hy vọng mọi người quen biết cô trên đời này chưa từng quen cô, Ngự Tứ không có người vợ như cô, Hạnh Hạnh không có người mẹ như cô

Hạnh Hạnh, Hạnh Hạnh cô yêu nhất, cô cũng chịu đựng không gặp lần nào, cứ như cô làm vậy, Hạnh Hạnh có thể sẽ quên cô, sẽ thực sự không có người mẹ mang tội giết người như cô.

Cố Duyên thậm chí không đếm thời gian trôi như những phạm nhân khác, chờ đến ngày được thả. Chỉ có cô, một mình cô là cái xác không hồn.

Thực ra không phải cô không nhớ Ngự Tứ và Hạnh Hạnh, chỉ là trong tiềm thức, cô cảm thấy mình không xứng mà thôi. Mỗi lần chỉ cần nghĩ tới bọn họ, cô luôn nhanh chóng lắc đầu, nhắc nhở mình quên bọn họ. E rằng đợi sau khi cô rời khỏi đây, bọn họ đã hạnh phúc vui vẻ tạo thành một gia đình nhỏ hạnh phúc với người khác, đây cũng là hy vọng của cô sau khi vào tù.

Thời gian năm năm dài dằng dặc lại gian nan, nhưng khi cai ngục nói cho Cố Duyên biết thời hạn thi hành án đã hết, có thể về nhà, phản ứng của Cố Duyên cũng thờ ơ, không vui mừng chút nào.

Thậm chí trong lòng cô còn thầm nghĩ: "Đã hết năm năm rồi."

"Sao? Cô không muốn ra à?" Cai ngục cười híp mắt vỗ vai cô: "Đi thôi, sau khi rời khỏi đây hãy làm người tốt, hy vọng về sau sẽ không gặp lại cô nữa."

"Bây giờ phải đi sao?" Cố Duyên ngu ngơ hỏi.

Đi ra, cô nên đi đâu? Có thể đi đâu? Cô lúc này chẳng có phương hướng nào.

"Chưa từng thấy ai ngốc như cô." Cai ngục bật cười, khom lưng giúp cô thu dọn đồ đạc.

Cố Duyên nhặt từng thứ cho vào túi xách, cô nghe cai ngục hỏi: "Đây là của cô sao?"

Cố Duyên quay đầu lại, thấy trong tay cai ngục là một chiếc kính tròn nhỏ, những năm gần đây cô rất ít khi soi gương, cũng chưa từng có gương. Nhưng cô vẫn đón lấy chiếc gương, giơ lên cao, nhìn mình trong gương.

Năm năm trôi qua, cô già hơn một chút, gầy hơn và cũng đen hơn. Sớm đã không còn khí chất năm đó, người trong gương như một phụ nữ nông thôn mới lên thành phố.

Nhìn gương mặt không còn trẻ trung trong gương, Cố Duyên bỗng nhiên ý thức được mình đã ba mươi lăm tuổi, trong chớp mắt đã quen biết Ngự Tứ mười một năm, nhắm mắt lại, tất cả cứ như ngày hôm qua.

Hôn lễ với Ngự Tứ và những ngày tháng sống cùng Ngự Tứ, bị Phong Tùy ngang ngược chiếm lấy... tất cả mọi thứ đều nằm trong đầu, vẫn luôn tồn tại!

"Đã thu dọn xong, đi thôi." Cai ngục nói.

Cố Duyên gật đầu, theo cai ngục đi làm thủ tục, sau đó được cai ngục tiễn ra khỏi nhà tù đã nhốt cô suốt năm năm.

Bước ra khỏi cổng, Cố Duyên giật mình khi nhìn thấy hai bóng người đang đứng không xa.

Người đàn ông đẹp trai, trưởng thành, cao gầy đó là Ngự Tứ sao? Cô bé xinh đẹp đứng ngang vai Ngự Tứ là Hạnh Hạnh của cô sao? Sao có thể?

Cố Duyên dùng sức chớp chớp mắt, bóng người vẫn còn ở đó, cô không nằm mơ!

"Nhìn đi, cô vẫn rất hạnh phúc." Cai ngục đứng sau lưng cô mỉm cười nói.

"Mẹ ơi!" Hạnh Hạnh vui mừng lao đến, ôm lấy Cố Duyên: "Mẹ ơi, cuối cùng con cũng đợi được mẹ trở về rồi."

"Hạnh Hạnh... thực sự là Hạnh Hạnh của mẹ sao?" Nước mắt Cố Duyên chảy ra.

Hạnh Hạnh của cô đã cao như vậy, lớn như vậy rồi, cũng đúng, Hạnh Hạnh đã chín tuổi, không còn là Hạnh Hạnh năm đó chỉ cao đến bụng cô.

Hạnh Hạnh ra sức gật đầu: "Con là Hạnh Hạnh, mấy năm nay mẹ không cần Hạnh Hạnh, Hạnh Hạnh và cha đều rất đau lòng!"

Cố Duyên đột nhiên đẩy cô bé ra, xoay người sang chỗ khác.

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

"Mẹ... đã giết người, là một tội phạm giết người."

"Mẹ, trong lòng Hạnh Hạnh mẹ mãi mãi là người mẹ tốt của Hạnh Hạnh, cha cũng nói vậy." Hạnh Hạnh đi vòng qua trước mặt Cố Duyên, cười hì hì nói: "Mẹ đừng như vậy mà, ông bà ngoại, còn có cậu và dì Lý Lý, rất nhiều người đang chờ mẹ về đó."

"Đúng vậy, đều đang chờ đó." Ngự Tứ đã đi tới, đứng trước mặt Cố Duyên, chăm chú nhìn cô: "Duyên Duyên, chúng ta cũng không còn trẻ nữa, thời gian còn lại ngày càng ít, nếu không nắm chắc, đời này sẽ không kịp yêu đương đâu."

Cố Duyên quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn đôi mắt nghiêm túc của anh.

Ngự Tứ mỉm cười: "Năm năm em chịu khổ ở đây, anh cũng không nhàn rỗi, anh đã đi tìm ký ức khắp thành phố Tương, vất vả lắm mới tìm lại được ký ức. Một hai lời không thể nói hết những tổn thương đã gây ra cho em, xin lỗi có vẻ cũng không có ý nghĩa, thế nên, hãy để anh báo đáp em bằng cả cuộc đời. Anh yêu em, suốt đời suốt kiếp..."

Ngự Tứ ôm cô vào lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống.

Cố Duyên cứng đờ, trừng mắt nhìn thẳng anh, anh đang hứa hẹn trọn đời với cô?

"Mẹ, đừng nghi ngờ nữa, cha thực sự chỉ yêu một mình mẹ suốt cả đời này!" Hạnh Hạnh lấy tay che mắt, cười hì hì nói.

Cố Duyên rốt cuộc cũng thả lỏng, nhắm mắt lại, cảm nhận tình yêu thật lòng của Ngự Tứ.

Có mối tình đậm sâu thế này, kiếp này còn gì phải tiếc?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Lòng Đen Tối (Kiều Thê Không Dễ Làm)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.